

Pohled z nadhledu

Aneb jak jsem překonala posttraumatický syndrom

román

Eva Lexová

Pohled z nadhledu

*Jak jsem překonala posttraumatický stresový syndrom
(PTSD, posttraumatic stress disorder)*

Pravopis se neřídí ani novými, ani starými pravopisnými pravidly, nýbrž pravidly autorky. A kdo najde nějakou chybu, smí si ji ponechat.

O autorce:

„Durch Prag bin ich geprägt, und orientiert habe ich mich an Orient“, říká o sobě; nebo také česky: Odkojila mne matička Praha a orientuji se podle Orientu. Jako všichni velcí lidé ani ona nevidí ve svém životě nic neobyčejného. Není snad PTSD něco, co má každý? „Souhlasí, PTSD mne připravil o deset let života, naproti tomu jsem získala poznání, ke kterému bych se jinak nedostala.“ V Praze přečetla nejdůležitější knihy světa, klasiku tak jako tak. Když byla malá, bydlela její rodina proti kinu, jmenovalo se Eden, a tam viděla každý týden přinejmenším jeden film. Tento virtuální svět výrazně ovlivnil její svět vizuální. Poté, co v roce 1968 opustila Prahu na útěku před ruskou okupací, pracovala v Mnichově v různých redakcích, také jako fotolaborantka, pak fotografka, reportérka a textařka, až o ní jeden šéfredaktor řekl: „Ženete čtenáře vzhůru, a když se tam dostane, bombardujete jej novými poznatky.“ A dodal ještě: „Mezi vámi a čtenářem není volný prostor, tak jste bezprostřední.“ Když skončilo její manželství, bylo jen otázkou času, kdy napíše knihu. Inu, knihu... Je to spíše tragikomické porno, odborná kniha o PTSD a jeho léčbě, a také příručka. Všechno je tady spojeno, přidat můžeme ještě sarkasmus a satiru – kniha, kterou člověk, jen ji dočte, chce číst hned ještě jednou.

„Je to velice hezké a obdivuhodné, že jsi svou knihu dopsala. Je v ní hodně srdce, ale také spousta poezie. Ať už z tvého manuskriptu vznikne cokoli, třeba ani ne kniha, nezmění se nic na kvalitě a síle jeho řádků. Pokaždé, když na to myslím, smekám před tebou. Návrh napsat věnování je pro mne poctou, není to ale skutečně nutné. Vlastně bys měla knihu věnovat sobě samé. Možná to teď zní poněkud zvláště. Poezie je kouzlem, které lidi proměňuje v postavy. Psáním se mění oba, pisatel i popisovaný. Jistě jsi to pozorovala také u sebe. Vlastně je to tedy kniha pro tebe, ne o tobě. To je důležité a měl by to také každý vědět. S.B.

POZNÁNÍ UNAVENÉHO BROUKA 16

*Příběh brouka-míšence, který je svědkem, jak si muž a žena
povídají v kuchyni. Poznává v domácí kočce bývalou
spolužačku a mluví s ní o vysílači,
který lidé nedokáží pochopit.*

TELEFONÁT SE SÁŠOU V JEDEN SRPNOVÝ PÁTEK 26

*Eva si vyšla se Sašou a opila se.
Když potmě zvolí jeho telefonní číslo,
Saša není sám, je u něj Axel.
Mluví s ní velice dlouho a nakonec ji zhypnotizuje
a přijde k ní domů.*

LIANA KESSLER, NÁVŠTĚVA 68

*Evě nabídnou místo šéfredaktorky v Praze a Axel pro ni
vytvoří nový koncept novin. Přijde se svou novou přítelkyní,
kterou mu Eva naordinovala a večer skončí fiaskem.
Kdyby jedle nebyly tak vysoké, viděla by do jeho zahrady.*

AXEL, NEVYŽÁDANÁ NÁVŠTĚVA 170

*Axel přijde k Evě do starého bytu,
R. je na cestách a Eva hlídá kocoura.
Říká mu „ty vole“ a nadává na hypnózu.
Axel ji ujišťuje o své lásce,
líbají se, křičí na sebe a Axel chce s Lianou dítě.*

U ANDĚLA, O TŘI DNY POZDĚJI 202

*Eva a Saša se setkají se Slovákem,
přítelem R. Slovák Sepp si velice věří.
Později spolu Saša a Eva spí.*

PO ANDĚLOVI 209

5

*Saša a Eva své osmnáctileté přátelství změnil v sexuální vztah,
Saša u toho chce mít Axela.*

TŘI V SRPNU 217

*Skutečně k tomu došlo. Všichni skončí v Sašově posteli,
Eva spí poprvé s Axelem.
Ten lže ohledně Liany. Liana je těhotná.*

JANA 275

*R. je zpátky a Eva musí jít – ale kam? Jana, přítelkyně
Slováka a jeho ženy, je vdova a má velký byt.
Vezme Evu do podnájmu v naději,
že se přes Evu dostane k Axelovi.
Jana by nejraději Evě zaplatila,
aby se mohla s Axelem vyspat. Fuj!*

U ŘEKA 288

*Eva šla na večeri ven,
protože už nemohla poslouchat Janiny věčné poznámky:
„Já tě nezvládnou.“ Ani to nezkoušej.“
V hospodě ji oslovili tři lidé. Jeden z nich pracuje
v nakladatelství proti Evinu starému bytu.
Když chce, může se jí koukat do postele.*

JEDEN DEN UPROSTŘED BŘEZNA 303

*Saša se za večer ve třech stydí,
přiznává, že je závistivý, žárlivý.
Navzájem se ale považují za nejlepší lidi, které znají.*

*POŘÁD JEŠTĚ BŘEZEN 308**Eva slaví padesátku,**Axel a Saša jí přijdou bez ohlášení gratulovat.**Axel je úplně mimo, protože se mu u Evy nepovedla hypnoterapie, Saša mu dá facku a oba tuší v Evě dceru E. E. Kische. Saša Axelovi zakáže dělat s Evou další hypnotická sezení.**O 14 DNŮ POZDĚJI 334**Evino auto málem chtělo přejet Axela,**Eva přirozeně ne – vražedné myšlenky? Ne! Nikdy!**RODINNÁ OSLAVA V MÁNESU,
HELENINY NAROZENINY 338**Slovák je tam taky. Spáchal společenskou sebevraždu,
pravděpodobně ale nevědomky,
protože mu jeho mozek nedokáže sdělit,
jak trapně se zachoval. Eva je přijata do rodiny,
ve které už dlouho byla – pro Evu náznak,
že bude vyloučena; šílené, ale pravdivé.**PO MÁNESU, KOLEM VÁNOC 361**A věčně tahle kafkárna:**jako emigrantce jí nikdo vodu nedá ani nepodá,
svět Čechů je ovládán závistí. Přátelství s Helenou vzala
voda, vědí to obě? A kdo za to může – Slovák?**POČÁTEK ČERVNA,
PRVNÍ NÁVŠTĚVA V PEJSKOVICÍCH 388**Jeden „milý“ bývalý povídá něco o zamilování se do Evy,
přitom si vůbec nevšiml, že ji vlastně nezná, kdyby ji totiž znal,
nerozvedla by se s ním. „Ach, šlapala jsem chodník?
Měla jsem mít něco s dětmi? Byla jsem znásilněna?*

*Čí život jsem to doteď žila,
že o tom nevím? Děkazy, prosím!“
Pomluva nemá děkazy.*

*POČÁTEK ČERVENCE,
DRUHÁ NÁVŠTĚVA V PEJSKOVICÍCH 414
I bez červeného porsche, mezi dvěma lidmi sex,
ke kterému vlastně nemělo dojít:
ona 52, on 22, to nikde neladí a přesto se to stalo.
A v domě pořád ještě žádná voda.*

*POSLEDNÍ NÁVŠTĚVA (PROZATÍM) 419
V téhle zemi musí člověk pořád něco proti někomu mít,
jinak je persona non grata.
Eva toho má dost a není tady doma.*

*PRAMEN. DUBEN 442
Přítel, starý udavač STB, jak to jde dohromady?
Vysvětlení – spolu s jiným významem
krásného slova „pramen“.*

*PRAŽSKÝ PODZIM '98 450
Eva se loučí s Helenou, ta o tom ví?
„Poděkovala jsem dost za téměř 40ileté přátelství?
Nevím.“ A Evě je to taky celkem jedno.*

*HOTEL COSIMA 465
Spokojena se sebou i se světem se Eva vrací do Mnichova.
Skutečně? Ano, jen když na to všechno zapomenete,
a to dokáže. K jejímu PTSD patří také vytěšňování,
v tom je mistrní světa.*

ŠKOLA 477

*Mnohdy byla Eva ve třídě sama s jedním docentem.
Přes masivní mobbing jediná, která nakonec měla CD-ROM:
dárek na rozloučenou, pro R. – a on jej nechtěl.*

ROSENBERG, POPRVÉ, JARO 2000 494

*Eva má nebezpečně vysoký krevní tlak a skončí na interně,
posléze pak na oddělení č. 5 – psychosomatickém.
Její pobyt začíná „dobře“: fackou.*

PSYCHOLOG PAN W.:

PRŮŘEZ ČTYŘMI MĚSÍCI 501

*Zná to jen tak, že se pacientky zamilují do
svého psychologa.*

Markus míní: Když říkáš, že to dokážeš, tak to taky zvládneš.

POSLEDNÍ HODINA 510

A pobyt končí – jak jinak? – téměř fackou.

Ale také nabídkou sňatku od pana W.

*Byla Eva dříve mužem? Zvrácené názory spolupacientky,
která chce vařit vajíčka, ale tak, aby zůstala syrová.*

NÁVŠTĚVA U R. 527

Eva nebyla nikdy znásilněna.

„Máte pachatele, ale žádnou oběť.“

*Normální to není, stejně jako celá osobnost jejího bývalého
muže. Bylo by snadné jít do kuchyně, přinést si nůž...*

BÝVALÝ POŠŤÁK A JEHO ŽENA 543

*„Proč jsi mi neřekla, že jsi šlapala chodník?“
Uklidni se, sama jsem to nevěděla, a že jsi věřila R., tím mi
jen dokazuješ, že skutečně jsi „tlustá svině“,
jak on tě vždycky tituloval.*

PANÍ DOKTORKA 548

*„Mám doktorský titul, proto mám u vašeho psychologa větší
šanci.“ Opravdu? „A když mi jej přenecháte,
paní Lexová, daruji vám své auto.“*

VIETNAMSKÉ JÍDLO S PANEM WILHELMEM 555

*Pro otázky emigrace je příslušný Markus,
a zařídit hnízdečko? Prozatím toho mám dost. Pohoda?
Pokud to znamená dva orgasmy denně, mám ji.*

DETLEF 559

*Ten, který to Evě „chtěl ukázat“,
padl sám na čumák, až to není hezké. „Ty píčo“,
řekl redaktorce, když jí gratuloval k narozeninám – sice česky,
ale ona také bývala Češka.*

TŘI TÝDNY ROSENBERG 590

*Opravdový blázelec proti tomuhle není nic.
Jen, že by psychologové měli fungovat jako pacienti.
Pan Čestmír vyžaduje od Evy více čestnosti.
To by jí to ale nejprve musel předvést a sám být čestný.*

1.ŘÍJNA 2001 599

*Eva nechápe svět. Pocit zadostiučinění jí pomáhá
překonat 11. září, Kašmír jako kdyby byl teprve včera.
Hlásí se zpětná vazba. Jen v Kašmíru už zemřelo 35 000 lidí.*

*NEUROLOG DR. SCHMIDT 603**„Proč jste za mnou přišla?“**Kvůli neexistujícím problémům s alkoholem.**U dr. Schmidta by na štítku dveří mělo stát „Kartář“.**Aha, jak jinak, muž ze stínu už byl i tady.**KANTÝNA V ROSENBERGU, 7. LISTOPADU 606**A už je to tady. Pan W. sám potřebuje terapii**a přitom ji chce napařit Evě. Háčkování?**No jasně, to pořád ještě dělá,**nepotřebuje nikomu nic předháčkovávat!**AUTO – PROZATÍM POSLEDNÍ SETKÁNÍ 613**Eva má zase svého „Sonku“,**všechno ostatní je jí momentálně jedno.**Ačkoli je freudián hladový,**jeho spontaneita nestačí na to, aby se k Evě přišel najíst.**KOKOS KARI, 4.12.01 618**Pan Wilhelm jí druhou nejlepší rýži světa,**chce ale počkat na tu nejlepší na světě.**„Tak tedy ne“ se mění na „tak tedy ano“.**Jak dlouho se vlastně znají?**NÁMĚSTÍ ODEON 726**Satelit na satelit.**Komické prodavačky si mohou být komické
jak chtějí, hlavně že Evu nemlátí. Eva dokonce ví,**koho si myslí, že obsluhují:**Havlovu kamarádku nebo Kischovu dceru.*

KAVÁRNA ROSENBERG 730

11

*Povídat si s racky jde mnohdy snáz,
než s lidmi – nevzdělaný, neromantický a pak taky
ještě bohatý! A další káva jde na jeho účet.*

INTERNA 770

*„Když už nejíš, měl bys alespoň něco pít.“
Eva daruje freudiánovi ke dvěma letům známosti láhev
proseca. Nebo je to sedm let?
„To spaní s mým švagrem musí přestat.“*

TÝDENNÍ SOUHRN 798

*Jeden z pacientů má Evu za závislou na drogách.
Když bere opium? že se jedná o parfém,
to přece nikoho nezajímá.
Jiní pacienti soudí, že je kluzká píča, která něco skrývá.
A kde je pan B. W. Daleko.*

HODINA VE TŘECH 800

*Eva řekla, že s panem W. nikdy nespala.
Pan W. to říká taky, ale Evě to věřit nesmíme,
takže to přece dělali?
Zmatená psycholožka dokáže z pravdy udělat lež.
Eva se nudí, kouká na hodinky.*

INDIVIDUÁLNÍ HODINA S PANEM M. 817

*Nemluvíte o tom často, ale vy fantazírujete, co se týče vašeho
vztahu k panu Wilhelmovi. Ach, skutečně, a jak vypadá?
To fantazírování? „To nevím, ale rozhodli
jsme se tak v našem týmu.“*

NA ŘADĚ JE NEUROLOG 837

*„Můžete být ráda, že vám neublížili víc.
Svého PTSD se v Rosenbergu nezbavíte!
Na to vás tam psychologové příliš špatně odhadli.“*

JE HOCHSTRASSE ŘEŠENÍM? 850

*Moc, spojená s esoterikou, je tím největším zlem
A je základním nedorozuměním věřit,
že více peněz znamená také vyšší inteligenci.
Zosobněná nenávist.*

NEUROLOG, ZASE JEDNOU 909

*„Freudiána můžete svými zážitky s Axelem úplně vyřídit.
Ty útoky na vás v Rosenbergu
míří stejně na něj. Jenom to za něj schytáváte vy.“*

A POKRAČUJEME S NEUROLOGEM 912

*„Tak na tom se shodneme,
já mám Freuda stejně nerad, jako vy. Ale jak vy píšete, ne,
jsem si jist, vy jste dcera nějakého slavného muže.
Vy zaříkávačko racků!“*

TŘI PSYCHOPATI! 930

*Imaginární štědrovečerní návštěvníci,
proč ne, když opravdoví nepřijdou? Zrcadlo,
zrcadélko pověz mi, kdo je největší psychopat na zemi?*

NEUROLOG JDE BOHUŽEL DO DŮCHODU 934

*Nikdo mu jeho peníze nepřeje,
Eva taky nechce, aby je freudián měl, ale z jiného důvodu.
Jak se žije bez závisti a žárlivosti?*

*„Žijete nebezpečně, přesto tenhle boj vyhrajete,
protože jste si zůstala věrná. Klidně si představte porážku
vítězů. Freudián toho v hlavě moc nemá.“*

VÁLKA! 971

Paralely mezi Eviným Kašmírem a válkou v Iráku?

*Ty existují, obě války jsou
nesmyslné – směšné, kdyby nebylo těch mrtvých.*

28. 03. 03. NAROZENINY 1018

*Zatracené vytěsňování! Naštěstí mám ještě věci,
které mi dají odpověď na mé otázky.*

Díky pulovru za rozhovor.

Ach tak, založte si spolek, vy spiklenci!

NATHANROAD 1044

*Když se Eva otočí, vidí skoro samé malé Čínany;
ach bože, to je tak dávno! „Ten od tebe nebude nikdy nic chtít,
je tak bohatý, ten může mít každou ženskou na světě.“
Evin bývalý, ještě na chodníku, pardon – on the road.*

BYLA U JEZERA 1058

*Eva má pocit, že freudiána miluje,
ale nechce jej už nikdy vidět – takříkajíc první žena,
která jej kvůli jeho prachům opustí. Servírka: „Co máte?
PTSD? Jen tady nedělejte žádné hlouposti.“*

ZNOVU SE VRACEJÍ VZPOMÍNKY NA 18. 3. 1065

*Získat ode všeho odstup. Nejtoužebnější Evino přání se ale
hned tak nesplní, vytěsňovala toho a hodně dlouho spoustu,
co se teď zase vyplavuje.*

ZVUK Č. 1 1075

*Samozřejmě může ten alkoholik čurat,
jak často chce, ale budí Evu svým rozbitým
splachovadlem, a to 24 hodin denně.
„Ach tak, že ještě žijete, to je zázrak,
vaše plynové topení má velice špatné spalování...“*

STĚHUJI SE... 1080

*Ještě se sny plní. Ale na to si Eva mezitím zvykla.
Stěhuje se do domu, kde už dlouho chtěla bydlet.
Z balkónu vidí Alpy.*

U NEUROLOGOVA NÁSLEDOVNÍKA 1085

*Také on věří tomu, co by všichni rádi viděli:
Eva se zamilovala do svého psychologa.
Že nechce, aby byl psychologem, nehraje roli.*

HYPEREROSIE 1093

*Těž akademikové můžou být volové, a jací.
„Zbláznila jste se, vy, zamilovaná, jste chtěla volat policii?“*

POSLEDNÍ ROZHOVOR 1115

*Čekat, až freudián jednoho dne řekne:
jsi lepší psycholog, než já, to je Evě moc nebezpečné.
Tečka, kterou udělá za tímhle příběhem, se nechá vidět.*

Jsem hluboce povrchní člověk...

(Dnes je vysloveně moderní, uvědomit si sám sebe,
navrátit se k sobě a poslechnout hlas svého nitra.

Mnozí lidé doufají, že tak najdou nové zdroje energie.

Zklamání se ale neubrání nikdo.)

Andy Warhol (1928 – 87), americký popartový umělec

Člověk se do minulosti nedívá zpátky,
nýbrž dolů, jako do jezera.

Někdy se vynoří to, jindy ono. A mnohdy vůbec nic.

Mnozí učenci dnes říkají a píší víc, než vědí;
za starých časů někteří věděli víc, než psali.

Tato kniha je román.

Všechny osoby a události jsou vymyšlené.

Přirozeně též místa. Pokud někdo věří, že se poznává,
jedná se o náhodu. Pochopitelně nemohu vyloučit podobnosti
s žijícími či mrtvými osobami.

Způsob osvětlení nějaké věci nemění nic na její podstatě.
Nemám nic proti různosti politických názorů, ale pokud
přejdou do krve a stanou se rysem charakteru, pak je zle.

*Nejsem sice dcerou německého jazyka,
ale jeho milenkou – a ta mnohdy ví více, než dcera.*

Potkáš-li někoho, vzpomeň si,
že je to posvátné setkání. Jak uvidíš jej, uvidíš i sebe samého.
Jak s ním budeš jednat, tak budeš jednat i se sebou samým.
Co si budeš myslet o něm, budeš si myslet i sám o sobě.
Nikdy nezapomínej: v něm se najdeš nebo se ztratíš.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí,
láska se nevychloubá a není domýšlivá.

Láska nejedná nečestně,
nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit,
nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti,
ale vždycky se raduje z pravdy.

Ať se děje cokoliv, láska vydrží,
láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Láska nikdy nezanikne. Avšak proroctví – ta zaniknou,
jazyky – ty umlknou, poznání – to pomine. Jen zčásti totiž
poznáváme a jen zčásti prorokujeme. Jakmile však přijde
dokonalé, tehdy to částečné zanikne.

1. Korinským 13, 4 – 7

Pomsta se nestane právem ani tehdy,
když vzniká z touhy po spravedlnosti.

Říká se, že čas je nepřítelem lásky.
Není to tak. Čas jen smyje povrchnost,
neupřímnost a falešnou vášeň.
Co zůstane, je opravdový cit.

Povídka.

*Jsmo všichni pozemská havěť,
červíci a broučci, já jen věřím, že jsem brouček svatojánský.*

Uf, to byl dneska den! Bylo tak teplo, a pak najednou z čistého nebe zase taková zima. Nepršelo, jen trošičku, jinak bych dnes vůbec nevyletěl. Musíte vědět, i když se jmenuji chroust, přesto můj dědeček, z matčiny strany... Ale o tom později. Prostě jsem si myslel, když už se z dubna udělal červen, bude v květnu teprve horko. Ale kde! Namířil jsem si to k zahrádce známé pivnice, jako vždycky v ty poslední horké dny, a najednou jsem byl unavený... Samozřejmě vím, čím to je, totiž tím, že jsem napůl světluška a napůl chroust. Na jedné straně bych chtěl přes den poletovat, jako správný chroust, ale když se stmívá, nejdu spát, ne, chtěl bych krásně zářit, protože ze čtvrtiny svítím, to je ale delší povídání, možná později. Každopádně jsem se rozloučil se svou starou (jako opravdová světluška dokáže dlouho spát). Řekl jsem jí:

>>Dneska přijdu, jako vždycky, dost pozdě, a odfrčel jsem.

Ona je mnohem menší než já a jak mávnu křídly, to ji vždycky rozčílí. Tak ospalou jako dneska jsem ji už dlouho neviděl. Jo, úplněk je za námi. Ale dál. Směřem k pivnici jsem minul pár topolů, nějakou tu katalpu a durman, ale nic se nedělo, potkal jsem jenom jednu malou světlušku. Opravdu milá, že už teď svítila. Moje stará si ještě dává na čas, údajně budou mít sezónu až v červnu, k letnímu slunovratu. Moji starou můžu, drží se mnou, a kromě toho mám rád všechno svítící, to je taky vina mého dědečka. Ten potkal svůj zářivý osud v květinové školce. Vyprávěl mi, že mu jeho zbožňovaná řekla:

>>Chceš vědět, co jsem vyprávěla tetičce Emě? Že mě milu-

- 18 *ješ, drahoušku, jinak nic. Děda tehdy odpověděl:*
>>*A co je na tom, že tě miluju? Ach, to se ale babička zlobila, začala na něj křičet:*
>>*A co by na tom mělo být, já tě přece taky miluju!*

To mě napadlo, když jsem letěl kolem místa, kde se to stalo, kolem věžáku na Arabella Drive. V zahrádce pivnice byla zima, až mi mrzla tykadla. Ještě včera byli venku naháči, dneska ani kolaři. Měl jsem ale přesto štěstí, tlustá prsatá servírka, když se odpoledne na chvíli udělalo hezky, praštila püllitry na stůl tak, že i pro mne pár kapek zůstalo. V naději na déšť loužičku ani neutřela, takže jsem měl víc než svou míru. Křídla (dvanáct) bolí, nohy (deset) mám po babičce, pro chrousta drobet malé, ale bolí pekelně, jako velké. No dobrá. Copak je tohle? Vypadá to jako květinová školka. Všechny sazeničky mají stejný hrnek, zem krásně urovnanou a vlhkou, každá s uniformní miskou, školní třída? Na to se musím podívat blíž. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, osmá, co ta chce? Chce snad nakonec emigrovat?

>> *Zpátky do řady, holka, chceš se stát smrdící kosmopolitkou? Ani neodpověděla. Aha, ví všechno lépe. Nafoukaná trumpeta.*

>> *Ještě poznáš na vlastních listech, co to znamená, jít do širého světa. Ale možná někde najdeš víc sluníčka, běž s bohem, se svým bohem květin, v jeho jménu. Já si teď nejprve najdu místečko a vydechnu. Táhle v tom krásném secesním okně je škvíra, drobet malá, spíš pro světlušku, ale v nouzi čert mouchy lapá, tak co. Skoro jako pokojíček, okno do kuchyně bytu, u kterého jsem přistál, dveře do zahrady. Aha, světlušky už tady letos taky byly, ale neřád tady nechaly ještě od loňska. Tady kus papíru, tam vypálená sirka, prasata, a já mám ještě váš svítící zadek. Co jsem? To je fuk, hlavně jsem*

unavený. Tady můžu vysadit, než se ozve má světluščí krev. Vyletěla si moje stará taky zasvítit? Je to jedno, teď si zdřímnu. A copak to vidím, v kuchyni stůl, ten přece znám, ale tak, jako dneska, jsem ho ještě nikdy neviděl... Na čelní stěně suchá ky- tice, krátké větvičky s kočičkami, ty mám rád, jsou takové hebké a měkké, vedle časopis. Psaný anglicky, drahý, a č. 1 v řadě všech časopisů. Na titulní straně zdobený klíč, malý zázrak. A teď na to, v místnosti je taky nějaká žena, ta tam teď klade podivnou masku.

>> *Nedělej to, na tom obrázku jsou dinosauři, ty bych si chtěl prohlédnout, žádné zatím neznám.* Udělala to, no dobrá, co tady máme ještě? Talíř, černý, na něm houska se slaninou, to taky neznám. Inu, učíme se celý život. Pak ještě jeden talíř, před tou ženou, ale vypadá nepoužitý. Taky muž má černý talíř, jeho znám, když jsem kolem letěl naposledy, byl tady taky, v kuchyni. Ale žena je nová, tu jsem tady ještě neviděl, ale připadá mi povědomá. Tak další černý talíř, to už jsou tři. Teď si uvědomuji, dneska jsem ještě vůbec nic nejedl. Ach, ještě si poslechnu, co si ti dva povídají, už se mi klíží oči. Nudnější by to být nemohlo? Dává jí náušnici. Přepnu příjem na NeM – vysílač (vysílač nevyslovitelných myšlenek), k čemu bych jej jinak měl. Ona si myslí: >>*Aha, mám doma stejný prsten jako je tahle náušnice, příště ti jej věnuji...* Proč to neřekne nahlas, nic na tom přece není? Ale už myslí dál. >>*Když jsi, ty naproti, bydlel v Erzgiessereistrasse, byl tam jiný stůl, s malými človíčky pod skleněnou deskou, polehávali tam v písku a seděli pod slunečníky. Musela jsem na záchod a tam byla stejná štětka, jakou jsem měla doma. Tím to vlastně všechno začalo, a končí to stejným prstenem a náušnicí.* Jo, něco takového bych také neříkal nahlas. V kuchyni je cítit sýr. Podívejme se, kde je, aha, na vedlejším stole mlsá kočka z růžového víčka, blue cheese sauce, žena ji

20 udělala k salátu a přinesla v dóze sebou, teď se na ni vrhla ta drzá kočka. Muž na ni zakřičí, kočka zvedne hlavu a teď ji poznávám, to je přece ta malá z Kleindinghardingu, co pořád páchla koňským hnojem, protože se narodila v koňském výběhu. >> *Hej, ty, nepletu se? Že už jsem ti někdy namočil vousy a ohon do inkoustu?*

>> *Ne, nepleteš se, ale o Kleindinghardingu nechci už ani slyšet, ani s tebou mluvit.*

>> *Domýšlivá, co? Protože teď bydlíš v Bogenhausenu? Kolik jí teď může být? >>Jedenáct, přestala jíst.*

>> *Ale tvoje vousy jsou teď bílé, nech toho a počítej v lidských rocích.*

>> *Sedmdesát sedm, a vousy si nechávám barvit, protože mi to jde líp k obličejí, ty starý osle.*

Polekal jsem se, i když měla všechno, co chtěla, je dost dekadentní na to, aby jako zákusek dostala chuť na svítícího chrousta. Takže stop. Jak tak kroučí zadkem, stejně není můj typ.

>> *Ještě něco, můžeš mi říct, jak ses dostala do Bogenhausenu? Do takové lepší čtvrti?*

>> *Její vina.*

>> *Čí?*

>> *No té za stolem. Ta mě vzala do Mnichova, a dodnes nevím, mám jí děkovat nebo se zlobit?*

>> *Ale co, podívej, já lítám do Kleindinghardingu každý den, jde to.*

>> *Blázníš? Kleindigharding jsem zapoměla, můj pán je paša a o mně se říká, že vypadám jako nejexkluzivnější pařížská fotomodelka.*

>> *No dobrá, příště ti přinesu červenou kabelku, to se k tobě hodí.*

Ale teď klidně, jinak mě sežere, jí je jedno, jestli jsem světluška nebo chroust. Žízeň mám taky, na stole stojí černá

čajová konvice, ti dva ale mají každý jiný šálek. Žena černý, muž s motýly. Jsou hezcí, lehce barevní, ale bohužel mluví jen čínsky, to našinec neumí. Vedle šálku něco leží, ti dva o tom právě mluví, takže pozor. Po babičce jsem zdědil taky řádnou porci zvědavosti. Muž řekl:

>> *Vyprávěj mi příběh té ženy.*

Ona je očividně překvapená, odkud by jej taky měla znát?

Říká: >> *Žádný příběh nemá.*

On na to: >> *Něco sis přece přitom musela myslet, když jsi ji dělala.*

>> *To přece nevím.*

A měl jsem po spánku. Že by tu nahou nakonec dělala sama? Poslouchejme dál.

>> *Je nezajímavá, nicneříkající a na kříž nepatří.*

>> *A dál, řekl.*

>> *Je rozbitá, dala by se spravit, ale už nikdy nebude tak rozbitá, jako je teď, kromě toho je ti podobná.* Ohó, to je tedy silné kafe, musím přiletět blíž a dámu si prohlédnout.

Skutečně. Podobná jemu, má jeho výraz, znám jej trochu z dřívějška. Pěkná, nudná, nicneříkající a ještě k tomu ukřižovaná. Takový nesmysl, dolů s ní, je moc pitomá na to, aby skončila na kříži. Rozpítá, rozbitá, nezajímavá panna, nic jiného. Žena teď říká:

>> *To je tvoje panenská mužskost.*

Cože? A on to ještě chápe. Chlape, ty jsi tedy, a s tebou tvoje návštěva, vy jste ale velice komplikovaní, ovšem když je vám to žvanění oběma jasné, no prosím. On teď vstává, jde do ložnice, oči se mi zavírají, taky svíčka už to pomalu vzdává. Celou dobu stůl halila světlem své aury. Vedle svíčky je postavený stan, skoro jako pro mne, ten bychom mohli, já a moje stará, potřebovat na příští dovolenou. Vrací se, jen ve svém pokoji otočil desku. Najednou slyším, u všech svatých

22 Beatles, nevím, kdo z obou to řekl, moje smysly mne opustily. Slyšel jsem, jak někdo říká, nebo nahlas myslí, možná jsem nedopatřením spustil NeM, každopádně: >> *Zalíbení v černé a matných botách, slabost pro kůži a všechno svítivé, byl to sen, byla to skutečnost? Anyway. Zeptal se:*
>> *Ve své ženské roli se teď cítíš lépe?*
Co je tohle zase za nesmysl, je ženou, copak to nevidí? Poprosí jej o něco Tante. Velice mile, co by to mohlo být? Čaj, víno už mají na svém hezkém stole, oč jej tedy prosí? Co to je, trochu Tante? Já jenom vím, že moje tetička dneska přijede na mnichovské nádraží, strávila pár dní ve staré vlasti, pochází z Krakova. Nejprve jsem si myslel, že ji půjdu vyzvednout, ale jsem unavený. Cestu zná, třeba si vezme kobylčí rikšu. Mimo to jsou ti dva zajímavější, než moje teta. Ach, on jí to zakazuje, to musí být něco zlého, málem udeřil na nevelkou volnou plochu stolu. Ona si to nechává líbit, třeba to přece jen nemá ráda tak, jak teď dělá. Jak to, že je k ní vůbec tak důvěrný a milý? Musím se zeptat Pařížanky.
>> *ekni mi, tak ona tě před jedenácti lety vzala do Mnichova, víš to jistě?*
>> *Jo, a co je tobě do toho?*
>> *Jen tak.*
>> *Tak tedy, přivezla mne k němu, protože si mě nemohla nechat, tehdy už měla kocoura, a když mne sem přivezla, byla jsem tady jen na zástup.*
>> *Co to povídáš?*
>> *No ano, je to tak, když už s mým pánem nevydrží, mám ji zastupovat.*
>> *Tomu nevěřím.*
>> *Zeptej se, koho chceš, když nevěříš mně.*
Myslel bych, že víš, že mi nic jiného nezbyvá, ti dva naši řeči

nerozumí a kromě toho teď mluví o doživotí. To je samozřejmě taky zajímavé... >> *Jsi hlupák, řekla Pařížanka.*

>> *Kleindingharding je z tebe cítit na míle. Představ si, že příště vycestuji ještě dál, než do Mnichova, to zíráš, co?*

>> *A kam, pokud se smím zeptat?*

>> *Osle nevzdělaný, přece do Indie.*

>> *Proč právě do Indie?*

>> *Protože tam lidé kočkám a hmyzu a vůbec zvířatům připravili krásnější život, než sobě samým.*

>> *Nepovídej, to ti nevěřím.*

>> *Ty se svým broučím mozečkem to nepochopíš. Ti lidi se jmenují džainisté a než aby rozšlápli mravence, zametají si cestu, před ústy mají roušku, aby nespolkli nějakou mušku, a ke kočkám mají lepší vztah, než k lidem.*

>> *O. K., přeji ti hezkou cestu, ale pověz mi, jak dlouho se ti dva znají?*

>> 20

>> *Dvacet čeho? Dnů, měsíců?*

>> *Roků samozřejmě. A teď mě nech na pokoji, musím se soustředit, učím se kočičí hindi.*

Jo, jo, než mě sežereš, raději tě nechám být i s tou tvou domýšlivostí. Díky bohu to neslyšela. Svíčka! Svíčka zmírá, prosím, muži nebo ženo, postavte tam další. Vstává on, zdá se, že ví, kde jsou nové svíčky. Ona mu dá oheň legračním malým benzinovým zapalovačem. Jak jsou ti dva k sobě milí, skoro jako milenci, ale něco nesouhlasí. Co to jenom je? Dávat pozor je heslem dne, a přitom jsem tak unavený, při nové svíčce vidí moje oči mnohem více, ale zavírají se mi stejně. Možná mám aspoň uši po dědečkovi, ty ať teď dají pozor.

>> *Doživotně, řekl, a pak dál. Doufám aspoň, že ti dva nikoho nezabili.*

24 >> *Jak si to představuješ?*

>> *No, ty máš do sauny volný přístup.*

Neodpověděla nic, přepnul jsem na NeM, příjem byl jasný, zřetelný. Viděl jsem do její mysli, jak si představuje sebe samu nahou. Neměla strach v sauně ukázat tělo, zrudlý obličej, to ne, myslela na jinou maličkost. Jak se k tomu staví lidé, kteří si přinesou vlastní ponožky, z druhého znají na nejvyšší oči a ruce, a největší intimita, kterou si společně dovolí, je, že si sundají boty. Jak to funguje v sauně? Nahá před ním, nahý před ní? Já saunu nerad, pokaždé si představuji, že budu nakonec vypadat jako to čínské jídlo: Dim Sum, v překladu co srdce ráčí, to jsou normálně vynikající knedlíky, pomalu vařené v páře. Ach, teď ji objímá, ale jako objímáme někoho, kdo potřebuje pomoc. Nechtěl bych ti do toho mluvit, sám, on ať dostane dvakrát doživotí, tu masku jsi přece dělala s jeho svolením, je to jeho maska, je v ní vidět strom, a dokonce rty jsou podobné jeho, proto má tak velké ruce, aby mohla modelovat tak krásné věci. Díry, nos, ústa, uši, oheň, oči, třpytivé a matné, velké a malé, rudé. Okamžik, červená ta maska není, ale on ji může změnit, je přece jeho. Co to teď povídají o šéfové a bodech? Body mám rád jako puntíky lilií, na cigaretách, když hoří ve tmě, na kalhotkách, které občas nosí moje stará, ale jinak, jinak jsou to přece tečky, něco definitivního... Je to opravdu tak těžké, udržet oči otevřené? Musím vydržet. >> *Pokaždé, když se setkáme, jsou za to body.*

Uspořádává. Odkud to chce vědět, a kromě toho se plete, louka se samými puntíky květin je to nejkrásnější na světě. On to přiznává, neochotně. Zkrátka s lidským chápáním. Ptá se:

>> *A tvůj druhý účet, jak chceš postupovat dál?*

>> *Jaký druhý účet?*

Vždyť víš, jen říct to nemůžeš, nebo nechceš... Takže zapneme NeM. Teď chápu, a má noha, třetí shora, strnula. Pařížanka us-

nula nad kočičím hindi. U nohou ženy, z té není cítit jen něco asijského, ale taky její kocour Mikeš, a to se té luxusní polo-
viční děvce líbí.

>> *Aha, ty myslíš ten disk, na kterém tančím tanec sv. Víta?*

>> *Ano, přesně to myslím, říká on a já nerozumím ničemu.*

>> *No, to je tak: Andělská křídla už mám, teď dostanu ještě trumpetu, pak kotouč z peep show, a budu svatá.*

>> *Nevidím žádný disk.*

>> *Ale je tady.*

>> *Ne, možná dřív, ale teď už ne...*

Díky bohu, křídla si od ní ještě nechám líbit, taky tu trumpetu, ale před kotouči mám strach, ještě k tomu, když rotují. S křídly může se mnou létat, ale rotace v černém, ne, nic pro mne. Ale na stole přece jen leží kus nebe. Modré z nebe, vyměň ho, milá, za ten disk, všechno se ti musí říkat, drobet jednodušší, co? Tak dobrá, je z kotouče pryč, to jsem opravdu odposlechl z jejích myšlenek, vůbec má dnes NeM skvělý příjem. Co zbývá? Moje láska, můj milý, poprvé si trochu zdřímnu, riziko, že ti dva zmizí v černých peřinách, to nehrozí, takže. Víím to, trochu se vyznám, je moc tlustá, má o tři kila víc, než on. Teprve kdyby vážila stejně nebo o něco méně než on, vlezou si pod deku. Na to ale mají právě ještě tři nebo čtyři kila čas. Trochu mě ruší nepořádek z poslední sezóny, ale dobrou noc. Hrr, hrrr. Můj broučku, květinový bože, co ti dva zase chystají, nakolik jsem to pochopil, nechtějí nic plánovat, a teď přece plánují, návštěvu u hrobu. Hrob, doživotně, O.K., vzdávám to. Ale poslouchat se vyplatí, ovšem, říká moje stará, ta určitě nebyla venku svítit, a čeká teď na mne? Na ty dva dneska nečeká nikdo, teprve zítra má přijít jistý pan Mac Tosch. Co říkají o tom hrobu? Znají se dvacet let a pak plánují navštívit hrob, jděte mi k chrobákovi. Žádný jiný brouk by se tak nenamáhal poslouchat. Jenom já, napůl chroust, napůl

26 světluška. Znovu vstává, přináší ke stolu dózu s cukrem, ona ji vezme a stydí se, hned dvakrát, protože něco takového neumí a protože nemůže už nikdy být jeho mámou a tetou. Teď už NeM vůbec nevypínám a v mé hlavě je stále větší zmatek. Žena staví dózu mezi ženského Krista a fialovou láhev vína. Hrob je u Rosenbergu. Hrob – postel, lhostejné, oboje má v sobě cosi definitivního, i když jako náhrobní nápis čekají něco jiného než zemřel v pokoji. Čekají nějaký odkaz na Gustavovu nesmrtelnost; Gustav je ten, který tam má ležet. To už bych se přidal. Plánujte, prosím, aspoň jednou.

>> *Nech se sežrat od molů, proboha,*
řekla žena na rozloučenou, teď vidím, že to řekla k jedné pražské knížce, otevřela auto, postavila do něj tu andělskou trumpetu a odjíždí.

>> *Tak šťastnou cestu, bezhlavá kočovnice.*
Přál bych ti, abys někde našla více slunce, než tady, věříš-li na ně. Teď mne napadá, že pro svou starou natrhám kytky, aby se na mne nezlobila, že jsem tak dlouho pryč. Pravděpodobně si pomyslí, až se probudí, že jsem zůstal u své letní romance. Když jí ale přinesu kytky, bude si to myslet dvojnásob. Vyšel nealkoholický měsíc.

TELEFONÁT SE SAŠOU
V JEDEN SRPNOVÝ PÁTEK

27

- >> *Evo, čekal jsem, že mi zavoláš. Saša*
- >> *Ach, Sašo, nechtěla jsem ti volat, už je pozdě, je mi líto. Já*
- >> *Myslel jsem, že se zastavíš. Saša*
- >> *Já přece nevím, kde bydlíš. Potmě jsem vytočila tvoje číslo, doufala jsem, že to nezvládnou, ale teď mi není dobře. Já.*
- >> *Evo, polož sluchátko a běž zvracet. Saša*
- >> *Ne, zavolám ti zítra. Já*
- >> *Chci si s tebou popovídat, udělej, co ti říkám! Saša*
- >> *O. K. Já*
- >> *Zvracela jsi do záchodu? Saša*
- >> *Ne, do umyvadla. Já*
- >> *Proč? Saša*
- >> *Protože bych jinak nevstala, bolí mě plotýnky. V poslední době jsem moc jezdila na kole. Já*
- >> *Já vím, a co uděláš s tím umyvadlem? Saša*
- >> *Zítra to uklidím. Já*
- >> *Můžeš ho ucpat. Saša*
- >> *Ne, je tam sítko. Já*
- >> *No a potom? Saša*
- >> *Mám na to něco, Domestos se to jmenuje, tím to odstráním. Já*
- >> *Ty používáš něco takového? Saša*
- >> *Ne, ne pořád, jen ke zvláštním příležitostem. Smích*
- >> *Sašo, kdo se to tam s tebou směje? Já*
- >> *Nikdo. Evo, nechtěla jsi zavolat Axelovi? Saša*
- >> *Ale ano, jenže o mně nechce slyšet. Já*
- >> *Já vím, Evo. Dostal strach, studené nohy. Saša*
- >> *To snad ne, já od něj přece nic nechtěla. Já*
- >> *Možná proto. Saša*

28 >> *Sašo!!! Já*
>> *Evo, rozsviř! Axel*
>> *Proč? Já*
>> *Rozsviř! Axel*
>> *Proč? Myslela jsem, že volám Sašovi! Já*
>> *Evo, mně se vede podobně, myslím stejně. Axel*
>> *Evo, přece jenom dostal strach... Saša*
>> *Taková pitomost. Já*
>> *Proč to říkáš? Saša*
>> *Protože je to pravda. Já*
>> *Odkud to víš tak jistě? Saša*
>> *Prostě je to pravda. Nemůže dostat studené nohy, protože je už vždycky měl. Nechce skočit do vody. Já*
>> *To snad ne! Saša*
>> *Ale ano, Sašo, má ze mne strach. Já*
>> *Ale Evo, tak to není. Saša*
>> *Když ti to říkám. Já*
>> *Jo, souhlasí, nemohl je dostat. Saša*
>> *No jasně. Já*
>> *Evo, já se stydím. Axel*
>> *Za co? Ostatně, co děláš u Saši, tebe jsem nevolala. Já*
>> *Evo, nejenže stojíš na podstavci, jsi silnější než já a R. se tě taky bojí. Axel*
>> *Polib mi zadek. Já*
>> *Dneska ne, ale někdy to udělám, už se na to těším. Axel*
>> *Axel, někdy si myslím, že šílím. Já*
>> *Nešlíš, Evo, ty jsi silnější než všichni, které znám. Axel*
>> *Axel, ale já bych nechtěla, aby ses mě bál, chci tě za rovnocenného partnera. Já*
>> *Evo, to už dávno jsme, nic jiného nám nezbyvá. Musíme jenom uznat priority toho druhého a to jsme teď už udělali. Axel*
>> *Už nemáš strach? Já*

>> *No, Evo, máš vážně pravdu, měl jsem, chtěl jsem ze svého strachu vinit tebe, ale s námi to přesto nebude nic. Axel*

>> *To je dobře. Ale proč to fungovalo tak blbě? Já*

>> *Když my se jen máme rádi, nemilujeme se. Axel*

>> *Já tě vždycky budu jen mít ráda. Já*

>> *Ne, Evo, budeme spolu spát. Axel*

>> *Jo, budeme? Já*

>> *Ano, Evo, bylo to přesně tak u mě jako u tebe, ve všem jsi měla pravdu. Axel*

>> *Axel, ty ale už nesmíš mít přede mnou strach. Já*

>> *Už nemám, a ty jsi strach stejně nikdy neměla. Axel*

>> *Ale ano, bála jsem se hastrmana a Siebenbürgera. Já*

>> *To byl umělý strach. Axel*

>> *Ale stejně jsem se bála. Axel, jsem netrpělivá. Já*

>> *Ne, Evo, nejsi. Miluji tě, ano, chci tě. Axel*

>> *Já tebe taky. Já*

>> *Co to bylo tehdy v hotelu Cosima? Saša*

>> *To bylo zlé. Já*

>> *Bylo to krásné. Axel*

>> *Bylo to hodně zlé. Já*

>> *Bylo to velice krásné. Axel*

>> *No tak, vy dva, mohli byste se prosím dohodnout? Saša*

>> *Ale ano, bylo to moc krásné. Já*

>> *Ale ano, bylo to moc zlé. Axel*

>> *Axel, jak to, že jsem si tebou tak jistá? Já*

>> *Evo, já nevím, ale buď klidná, taky já jsem si jistý tebou.*

Axel

>> *To ale nejde. Já*

>> *Jen když to člověk ví líp, a my dva to líp víme. Axel*

>> *Ano, Axel, my to víme lépe. Já*

>> *Evo, mohli bychom si být nebezpeční, kdybychom nikoho neměli, my skutečně máme strach jeden před druhým, nejspíš*

- 30 *strach vázat se, nevím. Axel*
- >> *Tak to asi bude. Promiň, že si sebou jsem tak jistá. Já*
 - >> *Nevadí, a nemusíš se omlouvat. Axel*
 - >> *Musím. Já*
 - >> *Sel pryč, už nemohl. Saša*
 - >> *Evo, ty umřeš. Axel*
 - >> *Ano. Ty taky. Já*
 - >> *Ty ale dřív. Axel*
 - >> *Ano, to je normální. Já*
 - >> *Evo, jak dlouho bys chtěla žít? Axel*
 - >> *Ach ano, posledně jsem neuměla spočítat $32+32=64$. Já*
 - >> *Evo, ty víš všechno, tehdy jsi řekla 62. Axel*
 - >> *Samozřejmě vím všechno, jen nevím – mám to vědět nebo ne? Já*
 - >> *Jak dlouho víš o katalpě? Axel*
 - >> *Od začátku března 94, a ty? Já*
 - >> *Já to věděl vždycky. Evo, ty jsi mi volala? Axel*
 - >> *Ano. Proč mi nezavoláš zpět? Já*
 - >> *Ano, ty jsi plakala. Axel*
 - >> *Souhlasí, byla jsem hotová. Ale taky kvůli tomu stanu, viděla jsem v Praze stan, jaký jsi chtěl. Levný, vyrobený v Tchaj-wanu. Já*
 - >> *Nevadí. Kolik stál? Axel*
 - >> *Nevím. Já*
 - >> *V korunách? Axel*
 - >> *2900. Já*
 - >> *Kolik je to v markách? Axel*
 - >> *Nevím. Já*
 - >> *No tak, kolik to je? Axel*
 - >> *To kdybych věděla. Já*
 - >> *Evo, co myslíš, kdy se sejdeme? Axel*
 - >> *Až budu rozvedená. Já*

- >> *Nebojíš se, že je u mne Liana?* Axel
- >> *Ano, bála jsem se, proto jsem chtěla jít, kdyby se náhodou stavila.* Já
- >> *Evo, přece jsem tě objímal, byla jsi úžasná, když jsme se spolu měřili, udělala jsi všechno, jak jsme se domluvili.* Axel
- >> *Ano, tvoje zbožňovaná má pořád ještě dvě paže.* Já
- >> *Ano, Evo, můžeš mi říct, co jsi cítila, když jsi dostala můj dopis?* Axel
- >> *Posměch, to jsem přece už řekla.* Já
- >> *Chtěl jsem to ještě jednou slyšet.* Axel
- >> *Ano?* Já
- >> *Evo, odešel.* Saša
- >> *Proč?* Já
- >> *Už nemohl.* Saša
- >> *Cože, proč nemohl?* Já
- >> *Evo, pak se ještě něco stalo?* Saša
- >> *Ano, v autě. Podíval se na mé auto, ani nevím jak.* Já
- >> *Ano, chtěl s tebou v tvém autě spát. Evo, jak se ti vede.*
- Saša
- >> *Materiálně se mi dobře nevede.* Já
- >> *Evo, čekal jsem, že mi zavoláš, s tebou už člověk nemůže nikam jít.* Saša
- >> *Jak to, Sašo?* Já
- >> *No, viděla jsi to dneska, zase, ten od vedlejšího stolu se na tebe díval, jak kdoví co.* Saša
- >> *Myslela jsem, že jsem moc hlučná, proto že se na mne tak dívá.* Já
- >> *Ne ne, ten se na tebe díval, protože mu bylo líto, že nesedí u našeho stolu.* Saša
- >> *Toho jsem si nevšimla. Hleděla jsem na něj, myslela jsem, že toho nechá, ale nenechal.* Já
- >> *Já vím, viděl jsem to, tenkrát v zimní zahradě, když se na*

32 *tebe dívali ti dva, byla jsi našťvaná, říkalas, co to má být?*

Saša

>> Ano, byla jsem našťvaná, myslela jsem si, že jsi jim na záchodě něco dal, aby na mne tak zírali. Já

>> A ten, co vypadal jak Monk? Ten se chtěl se mnou prát.

Saša

Monk byl náš šéf v nakladatelství Arabella.

>> Ano, ale to bych nepřipustila. Já

>> Jo, já vím, a taky jsi mi to neřekla. Saša

>> Ne. Proč taky? Já

>> Evo, takhle je to s tebou vždycky. Saša

>> Sašo! Já

>> Ano, Evo, tenkrát taky, v zimní zahradě, když jsi mi ukázovala telefonát od Axela, tam byl taky jeden. Saša

>> Ano, ten mne hned vysvlékl, seděla jsem nahá v zimní zahradě. Já

>> Ano, tak to bylo, bylo to šílené. Díky bohu to bylo v létě.

Jak to bylo u Doris? Saša

>> Jako co? Já

>> No, s těmi chlapy? Saša

>> Aha, mockrát jsem si myslela, co k ní přijde v kalhotách, se na mne vrhne. Já

>> Ano? Saša

>> Dokonce její nejlepší přítel by svou ženu nebo přítelkyni kvůli mně opustil, a Doris pak řekla R., že prý mne nemůže vystát. Já

>> Ano, mají strach o své muže. Saša

>> Jaké muže? Žádné nemají. Já

>> Právě, ty potenciální muže, a navíc se do tebe zamiloval Klaus. Saša

>> Opravdu? Já

>> Ano, Evo. Nevěděla jsi to? Saša

- >> *No, tušila jsem to, řekl mi, že jsem lepší novinářka, než jeho matka. Já*
- >> *Ano, Evo. Nemohl ti říct, že tě miluje. Saša*
- >> *Ale Sašo, s těmi muži... Axel to má očividnější. Já*
- >> *U tebe je to skryté, to je horší, nevím, co to je! Saša*
- >> *Nekřič na mne. Máš to ty, nebo já? Já*
- >> *Promiň, Evo, ale ty jsi to vždycky měla. Saša*
- >> *Myslela jsem, ty cesty... Já*
- >> *Ne, ti chlapi chtějí tebe, a když vidí, že tě nemůžou mít, provedou ti něco zlého. Saša*
- >> *Ale to je hrozné. Já*
- >> *Ano, Evo, ale je to tak. Saša*
- >> *Alexandře!!! Já*
- >> *Ano, Evo, dokonce pan Ganz (Axel) vypráví, že se na tebe na Leopoldstrasse někdo díval, až to nebylo hezké. Saša*
- >> *Ano, to nebylo hezké, možná ale je to, jen když jsem s muži. Já*
- >> *Ty víš, že to tak není. A kromě toho jsem teplý. Saša*
- >> *Jo jo. Já*
- >> *Evo, co myslíš, že jsem mínil tím, že je Doris komediantka? Saša*
- >> *Jak ti vyprávěla, že loupu chřest moc tence. Já*
- >> *Evo, ty jsi geniální. Saša*
- >> *Přestaň! Já*
- >> *A kdy jsi myslela, že tě Klaus miluje? Saša*
- >> *Nechala jsem ho pozdravovat, když s ním telefonovala, a ona to neudělala. Já*
- >> *Ano, miluje tě. Saša*
- >> *Sašo! Já*
- >> *Ano, ona věří jemu, ne tobě. Saša*
- >> *No a? Já*
- >> *Říkal jí, že s tebou spal. Saša*

34 >> *Dělá si z ženských blázny. Já*
>> *Z kterých ženských? Saša*
>> *No, z matky a z přítelkyně. Já*
>> *Ano, to můžeš říct nahlas. Vážně s ním nic nemáš? Saša*
>> *Ne, i když bych potřebovala jen udělat takhle. Já*
>> *Luskla jsi prsty? Saša*
>> *Ano, jen bych luskla prsty, a jednou říkala, že jej obtěžuji s Axelem, to přitom vůbec nesouhlasí. Ta přece vypráví nesmysly, o Axelovi například řekla: ten chudák. A o Ině, mám jí prý zavolat, ta že o mně vypráví věci, to bych žasla. Já*
>> *Evo, co by o tobě Tina vyprávěla, ta tě přece vůbec nezná. Saša*
>> *Ano, taky jsem se divila. Já*
>> *Jako já teď, a zavolala jsi ji? Saša*
>> *Ne, proč, žvaní, komediantka. Já*
>> *Ano, vzpomínáš si, co za nesmysly říkala, tenkrát v kavárně, kdybychom mohli, popadli bychom se za hlavu a prchali. Saša*
>> *Ano. Já*
>> *Evo, ty jsi přece byla často u věcí, které by se neměly prozradit. Monk pak řekl jen: Knispel, a ty jsi řekla: co si to myslíš. A věc byla vyřízená. Saša*
>> *Ano, a došla ve svém šílenství tak daleko, že chtěla říct, co o mně jiní vykládali, a v poslední vteřině si uvědomila, že to byla ona, kdo to říkal, tak držela pusy. Já*
>> *Tak. A těmi ubohými chlapci myslela svého syna. Saša*
>> *Ano. Já*
>> *Axel tě taky má moc rád. Saša*
>> *Já vím, ale má teď přítelkyni. Já*
>> *Viděla jsi ji? Saša*
>> *Ne, ještě mi ji neukázal. Já*
>> *Má ale ještě jednu, drží se ho o polední přestávce jako klíště. Saša*

- >> *Ano? Jak se jmenuje? Já*
- >> *Evo, to nevím. Proč? Saša*
- >> *No, nedávno jsem ji potkala na trhu a nemohla jsem ji oslovit, protože jsem nevěděla její jméno. Já*
- >> *To by nevadilo. Mohla jsi s ní mluvit a pak se jí zeptat, jak se jmenuje. Saša*
- >> *A o čem jsem si s ní prosím pěkně měla povídat? Já*
- >> *No, například o Axelovi. Saša*
- >> *Jo, kdy si ji vezme nebo tak? Já*
- >> *Evo, neprovokuj. Říkala jsi, že si ho chceš vzít ty. Saša*
- >> *Ne, jenom jsem se ptala, jestli chce mít moje jméno. Já*
- >> *To je jako svatba. Saša*
- >> *To tedy není. Já*

**Přítel je někdo, kdo o tobě ví všechno
a přesto tě pořád ještě má rád.**

- >> *Evo, ty jsi to přece jen někomu řekla? Saša*
- >> *Ano, Ireně, ale to jsem přeháněla. Já*
- >> *No a nevšimla sis, že cokoli jsi někdy řekla, to se splnilo?
Saša*
- >> *Ale ano, jenže až později. Já*
- >> *Ta pitomá Irena, buď ráda, že jsi se jí zbavila. Je to falešná svině, pod jednou dekou s R. Saša*
- >> *To ano, ale já nemám nikoho, s kým bych mohla mluvit o knížkách. Já*
- >> *To můžeš se mnou. Evo, já tě miluju. Mám ti dokázat, že je Irena naprosto šílená? Saša*
- >> *No, prosím. Já*
- >> *Po té ostudě s Braníkovou si přece ještě mockrát s tebou vyšla, byl jsem dokonce u toho. Mluvila o tom s tebou někdy? Saša*
- >> *Samozřejmě ne. Kromě toho, já nikdy neřekla, že Skácel*

- 36 *neumí fotografovat. Já*
- >> *To přece vím. Vidíš, jak je pitomá? Evo, líbí se ti v Müllerstrasse? Saša*
- >> *Ne, ten rok, co jsem byla pryč, byl hezčí. Já*
- >> *Nastěhuješ se ke mně, nebo počkej, všichni se nastěhuje-
jeme do domečku od Iny. Saša*
- >> *To už, Sašo, Axel taky říkal, že se tam nastěhuje. Já*
- >> *Ano, ve třech by to bylo problematičtější, kromě toho je on
trochu levý, jak bys řekla. Saša*
- >> *Sašo, má přítelkyni! Já*
- >> *Evo, miluješ ho? Saša*
- >> *Ano, i když říkal, že prý ho budu nenávidět. Já*
- >> *Nenávidíš ho? Saša*
- >> *Ne, ještě ne. Já*
- >> *Uvidíme, Evo, když budeš chtít, vezmu si tě. Dám ti nové
kolo. Saša*
- >> *A já ti dám panenku. Já*
- >> *Ale já bych s tebou nespál, jsem teplý. Saša*
- >> *To nevdí, s R. jsem taky nespála. Já*
- >> *A nestal se méně teplý. Saša*
- >> *Tak co tedy, jednou jsi řekl, že kdybys byl teplý, miloval
bys Axela, a on tě miluje a ty myslíš, že já jeho taky? Já*
- >> *Ano. Evo, to je všechno kvůli tobě, teplí jsme se stali kvůli
tobě. Dokážeš si ještě vzpomenout, že jsi mi řekla ty buze-
rante? Saša*
- >> *Ano, ale to jsem řekla, protože to říkali všichni. Já*
- >> *Ale od tebe, Evo, to bolelo. Saša*
- >> *Promiň, můžu se ti omluvit? Já*
- >> *Dobrá, omluva přijata. On si to rozmyslil. Saša*
- >> *Ano, taky si myslím. Já*
- >> *Chtěla bys ho vidět? Saša*
- >> *Ano, ale ne dneska. Já*
- >> *Co vždycky povídal o svých kamarádkách? Saša*

- >> *No, když chtěl skončit, pak mě vzal sebou a řekl: Eva je moje nejlepší kamarádka, a byly pryč. Ale já tomu nevěřím. Já*
- >> *Evo, ale musíš ještě drobet počkat, on má ještě tu, co s ní vždycky dělá polední pauzu. Saša*
- >> *Jo, tu přísavku. Tu už mi jednou ukázal. Já*
- >> *Žárlíš na ni? Saša*
- >> *Ne, je mi líto, ne. Já*
- >> *Proč říkáš, že je ti to líto? Saša*
- >> *Protože jsem se už tolikrát musela na tuto otázku odpovídat. Já*

**Z lásky se můžeš zbláznit,
ale blázen můžeš být jen, když žárlíš.**

- >> *Rozumím. A Evo, Klaus? Voláš mu? Saša*
- >> *Šílíš, Sašo? Já*
- >> *Ne, jenom jsem myslel. Ta Tina, co o tobě může vykládat? Vždyť tě vůbec nezná? Saša*
- >> *Nevím, je to kolegyně Axela. Možná jí něco povídá on, co já vím? Já*
- >> *A ta komediantka říká, že jí máš zavolat? Saša*
- >> *Ano. Doris povídala, že ji chci připravit o byt. Prý nejsem žádná textařka. Já*
- >> *Co jsi cítila, Evo, když jsi dostala ten dopis? Saša*
- >> *Bylo to směšné. Já*
- >> *To přece ne. Axel*
- >> *Ale ano. Já*
- >> *Ano, věřím tomu, ale posměch je to jediné, co můžeš cítit, pokud jsi normální. Axel*
- >> *Axel! Já*
- >> *Ano, Evo, všichni si myslí, že jsi blázen, já jim to věřil, promiň, prosím. Axel*

38 >> *Běž pryč, já nechtěla, abys přišel. Odkud máš klíče? Já*
>> *Evo, přestaň! Ty jsi tak inteligentní, až to není možné.*
Axel
>> *Axel! Já*
>> *Evo, kdy jsi naposled použila slovo posměch? Axel*
>> *Axel, já myslím, že nikdy. Až teď. Já*
>> *To věřím, tohle slovo se nepoužívá často. To se mnou zamávalo, vypadl jsem z hypnózy. Axel*
>> *Jak to, z jaké hypnózy? Já*
>> *Prosím tě, Evo, mám odejít? Axel*
>> *Ano, mám toho dost! Já*
>> *Prosím tě, já odejít nemůžu. Axel*
>> *Jak to, já neříkala, že máš přijít. Já*
>> *Evo, objal jsem tě jednou tady v tom pokoji? Axel*
>> *Ano, ale to by bylo pro mne moc rychlé, po tolika letech bez sexu, a ještě k tomu v pokoji R. Já*
>> *Ano, vždycky jsi odsud odcházela. Axel*
>> *Je to tak, nemohla jsem se dívat, jak vždycky zíráš na moje díla. Já*
>> *Ano, já vím, ale proč? Axel*
>> *Pro mě to bylo moc, jak si je chválil nemohla jsem to zpracovat, a pak ještě objímání, to na mě bylo moc. Já*
>> *Souhlasí, na mě taky. Axel*
>> *Ale doma jsi pak říkal, že s netopýrem Fridolínem dobře usínáš. Já*
>> *Ano, Evo, miluji tě, nechci si to přiznat, jako ty, ačkoli jsem jen tvůj psycholog, a tak jsem tě taky jen políbil. Axel*
>> *Ne, to bylo opravdové. Já*
>> *Ty máš takovou pravdu, myslím, že nejsou jenom závistiví, všichni, mají z tebe strach, protože jsi tak inteligentní. Axel*
>> *Jo, to přece vím. R. mi taky všechno závidí. Ty taky? Já*
>> *Ne, já jsem rád. Axel*

- >> *Já se ale rozvádím nezávisle na tobě. Já*
- >> *Evo, můžu ti pomoci? Axel*
- >> *Ano, pomoz mi, prosím. Já*
- >> *Evo, já si tě vezmu už kvůli těm ženským. Axel*
- >> *Cože? Já*
- >> *No, kvůli těm pitomým ženským, aby si myslely, že jsme blázni oba. Moje máma by tě chtěla poznat. Axel*
- >> *Konečně. Já*
- >> *Evo, nebuď drzá. Axel*
- >> *Nejsem, čekám na to 21 let, až mne bude chtít poznat, já to chci taky už tak dlouho. Já*
- >> *Evo, nezapomeň svou noční košili, budeme spát u mého táty. Axel*
- >> *Jak to, já nechci. Já*
- >> *Proč ne? Má víc místa, než máma. Axel*
- >> *Já ale nechci. Já*
- >> *Proč? Axel*
- >> *Axel, měla jsem sen. Já*
- >> *Zdálo se ti o mém tátovi? Axel*
- >> *Ano, bylo to nepříjemné. Já*
- >> *Proč? Axel*
- >> *Nějak jsem se měla rozhodnout mezi tebou a tvým otcem. Já*
- >> *Pro koho ses rozhodla? Axel*
- >> *Pro tvého otce. Já*
- >> *Jak vypadal, Evo? Axel*
- >> *Moc krásný člověk, s šedými vlasy. Já*
- >> *Připomněl ti někoho z tvého života? Axel*
- >> *Ano. Já*
- >> *Koho? Axel*
- >> *Když jsem byla malá, někdo mi nadbíhal, bylo to ošklivé, byla jsem ještě malá, deset nebo dvanáct. Já*

40 >> *Obtěžoval tě sexuálně? Axel*
>> *Ne, to vůbec ne, myslím, že mi jen políbil ruku. Já*
>> *Co říkal? Axel*
>> *Prý jsem ženou jeho snů nebo tak něco. Já*
>> *Evo, to byl můj otec, slíbil jsem mu, že když už nebude žít s mou mámou, najdu mu ženu jeho snů. Axel*
>> *Ale já chci být s tebou, ne s tvým otcem. Já*
>> *Evo, to nepůjde, my spolu nebudeme, teď musíme nějak srovnat situaci, pro tebe, pak bude všechno zase v pořádku. Axel*
>> *A my spolu nebudeme, nebudeš nikdy můj milenec? Já*
>> *Ne, nanejvýš manžel. Axel*
>> *Polib mi zadek. Já*
>> *Nemůžu. Axel*
>> *O. K., tak příště. Já*
>> *Evo, ty přece znáš Inin dům. Axel*
>> *Ano. Já*
>> *Budu tam bydlet. Axel*
>> *To máš dobré. Já*
>> *Evo! Axel*
>> *Axel! Já*
>> *Chceš tam bydlet se mnou? Axel*
>> *Samozřejmě chci. Já*
>> *Nebudeme tam bydlet sami. Axel*
>> *Jak to? Já*
>> *Ten muž. Axel*
>> *Ach tak, ten muž. Já*
>> *Je dobře, že ten byt tady dostaneš, ten muž musí taky někde bydlet. Axel*
>> *Ano, Axel. Já*
>> *A Saša? Axel*
>> *Co je s ním? Já*

>> *Saša bude bydlet s námi. Nebo budeš ty bydlet s námi?*

Axel

>> *Já s vámi. Já*

>> *Proč? Axel*

>> *Abych mohla zase odejít, když se mi to nebude líbit. Já*

>> *Evo, zapoměla jsi, že se milujeme? Axel*

>> *Co z toho mám, že tě miluju... Já*

>> *Evo, já tě taky miluju. Saša*

>> *To je dobře, chceš si mě taky vzít? Pak musíš počkat, až se rozvedu s Axelem, nebo se vezmeme všichni tři najednou, před oltářem. Já*

>> *Ano, Evo, to tu ještě nikdy nebylo. Saša*

>> *Evo, my už se vzali, už o tom nevíš? Axel*

>> *Vím, ale ne před světem. Já*

>> *Před světem se nevezmeme nikdy, teď tě chci jen pro mého tátu, a pak konečně budeš vědět, že je všechno jenom divadlo.*

Axel

>> *Evo, já se taky chci jmenovat Lexa. Saša*

>> *Ty už se dávno Lexa jmenuješ, Saša a Lexa je to samé. Já*

>> *Pak budeš vědět, že jsem tě nikdy nemiloval, že jsem tě potřeboval jen pro ten rozvod. Axel*

>> *Udělal jsi to špatně, všechny lidi jsi odehnal. Já*

>> *No jo, Evo, mnohdy se stane něco, s čím nepočítáme. Axel*

>> *Axel, někdy bych tě chtěla ještě vidět. Já*

>> *Evo, se mnou je to podobné, spíš přesně stejné. Já si tě přece chci vzít. Už kvůli těm ženským. Axel*

>> *Axel! Já*

>> *Ano, Evo, chci si tě vzít. Axel*

>> *Axel, já chci taky. Já*

>> *Ano, Evo, moje výbava je pomalu hotová, tvoje taky, Evo, už se těším, udělala jsi to vše správně. Axel*

>> *Axel, věříš mi, že jsem se nevrátila k R.? Já*

42 >> *Jistě, Evo, já a Saša, my ti věříme.* Axel
>> *Díky. Já*
>> *Ano, jsi hotová.* Axel
>> *To je pěkné. Už bych chtěla mít rozvodový papír v ruce.* Já
>> *Budeš, brzy. A brzy, Evo, je 15. září.* Axel
>> *Ano. Já*
>> *Pak to martyrium skončí.* Axel
>> *Jsem ráda. Budu bydlet s váma?* Já
>> *Ne.* Axel
>> *O. K. Já*
>> *Samozřejmě s náma budeš bydlet.* Axel
>> *Axel, a ta hypnóza, já to nechci!* Já
>> *Evo, řeknu ti, jak na to, když nechceš. Ale že nikdy nebudeme žít spolu?* Axel
>> *Axel, za to nemůžeš a já taky ne.* Já
>> *Jo jo, vy dva, vás poslouchat, to je jako ten z Bergeracu, je to nemožné.* Saša
>> *Vidíš, Evo, máme svou řeč, nikdo nám nerozumí.* Axel
>> *Hlavně, že my si rozumíme.* Já
>> *Ano, Evo, teď ti rozumím, ani netušíš.* Axel
>> *Evo, kdy jsi ho letos viděla?* Saša
>> *V zrcadle, ty to nemůžeš vědět, ale v našem vztahu hraje zrcadlo jistou roli.* Já
>> *Evo, já to vím, vždyť jsem byl iniciátor toho všeho. Kdybys byla zůstala v Čechách, byla bys v té partě kolem Havla.* Saša
>> *To přece nevím, žiju už řadu let tady, na tohle se neptám. Ty, Sašo?* Já
>> *Ano, Evo, já.* Saša
>> *Ach, proboha, a já nevěděla, v jaké hraješ roli, a přitom to byla hlavní role.* Já
>> *Evo, snila jsi, když jsem byl v Toskáně, řekl jsem ti, nech se překvapit.* Axel

- >> *Ano, to bylo překvapení. Já*
- >> *Zapsala sis ty sny? Axel*
- >> *Ano, heslovitě. Já*
- >> *Evo, já tě miluju. Zdálo se ti o tom koni? Axel*
- >> *Ano, o houpacím koni. Já*
- >> *Kde stál? Axel*
- >> *U tebe v chodbě. Já*
- >> *Byl krásný? Axel*
- >> *Moc krásný, moc krásně jsme se milovali. Já*
- >> *Evo, chtěla jsi spát s náma oběma? Axel*
- >> *Ano, s váma oběma. Já*
- >> *Bylo to v neděli? Axel*
- >> *Ano, byla neděle, druhá neděle, a já myslela, že zase blázním, chtěla jsem s váma spát, ale jak, bylo mi to nepříjemné. Já*
- >> *Evo, už jsi nás někdy hledala v Türkenhofu? Axel*
- >> *Ano, sledovala jsem vás na kole. Já*
- >> *Jak to, Evo? Axel*
- >> *Axel, vím, že mi dáváš příkazy, přestaň s tím, mnohdy je mi to velice nepříjemné. Já*
- >> *Já vím, Evo, ale je to přece super, že to tak funguje, můžeme dokázat, že to jde. Evo, kde jsem spal na Floridě? Axel*
- >> *Palm Bay. Já*
- >> *Souhlasí, ale prvně jsi říkala něco jiného. Axel*
- >> *Ano, Palm Beach. Já*
- >> *Dobře, jednoho dne mi to všechno povíš. Axel*
- >> *Ano, Axel, jednoho dne. Já*
- >> *Evo, ty ho vydíráš. Saša*
- >> *Ano, chci aby si to po mně přečetl. Já*
- >> *Evo, co o mně povídá R.? Axel*
- >> *Mám jít k tobě. Já*

44 >> *Proč ho neposlechneš? Poprvé a naposled v tvém životě?*
Axel
>> *Axel!! Já*
>> *Já vím, Evo, o tom jsme už taky mluvili, když o nás lidi říkají nepravdu, proč tě tak šokovala Tina?* Axel
>> *Kvůli té strnulosti. Já*
>> *Ano, chtěl jsem tě jenom zkoušet.* Axel
>> *Dobrá, mně je to jedno, nic ti nedělám, takže o mně Tina nemůže nic říkat. Já*
>> *To je pravda, proč jsi mi to neřekla?* Axel
>> *Protože se ke mně chováš jinak a máš Lianu. Já*
>> *Ta neexistuje, to přece víš. Koupíme ten dům.* Axel
>> *Dům s tím chlapem? Já*
>> *Ano, Evo, proč ne, koupíme ten dům všichni tři. Při kulečníku jsi se zlobila, říkalas: doufám, že tenhle den brzy skončí.* Axel
>> *Axel, dopoledne jsem byla v Müllerstrasse a R. řekl: Něco takového se neříká někomu, kdo tě požádá o ruku. A pak Doris, s její poznámkou o Ině. Já*
>> *Rozumím, a já začnu mluvit o Lianě.* Axel
>> *Ano, myslela jsem, že jsem blázen, co to má všechno znamenat, nechápu svět, a teď zase. Já*
>> *Evo, Liana není, to přece víš. Tu jsem si jenom pro tebe vymyslel.* Axel
>> *No dobrá, ale bylo by to možné. Já*
>> *Ano, jen jsem si ji pro tebe vymyslel, abys konečně žárlila, vzpomínáš si ještě, co jsem říkal? Evo, já tě miluju. Proč mne nenávidíš?* Axel
>> *Není pravda, že tě nenávidím, ale teď je to divný čas, musím si projít tím rozvodem, ale můžeš mi věřit, milovala jsem tě před tou katastrofou, budu tě po ní milovat zase. Ach ano, řekl jsi, že mi svou přítelkyni předložíš na stříbrném*

podnose. Já

>> *Evo, já tě tak miluju, měla jsi někdy na mně chuť? Axel*

>> *O ano, když jsi byl v Toskáně. Spolu se Sašou. Já*

>> *Evo, my si dali takovou práci, věříš tomu dneska? Axel*

>> *Samozřejmě, věřila jsem už před tím, jenom bych nikdy nechtěla být tvoje Blavatská. Já*

>> *Evo, ty jsi super, ona byla skutečně podvodnice. Neměla jsi ji ráda, i když jsi ji neznala. A já ji teď taky nemám rád.*

Axel

>> *Dobrá, tak mě s ní konečně přestaneš otravovat? Já*

>> *Ano. Nechám tě v klidu, chtěl bych s tebou spát, chtěla bys to taky? Axel*

**Aby se to jednou pro vždy vědělo:
V hypnoze je člověk schopen vše udělat,
co mu kdo nařídí, take k věcem,
které by za normálních okolností nebyl schopen udělat.**

>> *Axel, a tvoje přísaha? Já*

>> *Já nic nepřísahal. Axel*

>> *Zase lžeš. Já*

>> *Ne, Evo, to bylo kvůli nám, nebyli jsme ještě zralí, jak bys řekla, ale teď, jenom musíš přijít ty ke mně. Axel*

>> *A já nepřijdu. Já*

>> *Evo, pak s námi nic nebude. Axel*

>> *No, tak tedy ne, styděla bych se přijít k tobě a říct, že s tebou chci spát. Já*

>> *A chceš to? Axel*

>> *A jak! Já*

>> *Vidíš, teď jsi to řekla, tak přece přijdeš. Kromě toho nemusíš říkat tamto, co řekneš potom? Axel*

>> *Vidím krásný strom. Já*

46 >> *Přijdeš tam, co bydlela Tina, víš, kde to je?* Axel
>> *Ano, a ten muž?* Já
>> *Ano, ten muž a já, budeme tam oba.* Axel
>> *Axel, já chci jen tebe, nechci žádného muže, ani tvého otce ne.* Já
>> *Evo, a Klaus?* Axel
>> *Axel, blázníš?* Já
>> *Evo, nikdy tam nic nebylo?* Axel
>> *Ne, jenom to, co jsem ti vyprávěla, o dětech, které se učí běhat, v té rodině.* Já
>> *Ta Doris je svině.* Axel
>> *To můžeš říct nahlas. Axel, měla jsem ještě nějaké asociace?* Já
>> *Ne, Evo.* Axel
>> *To je dobře.* Já
>> *Kdy jsi měla poslední?* Axel
>> *U Stauffenberga, řekl jsi, že dostanu dárek.* Já
>> *Ano? Co jsi dostala?* Axel
>> *Vzala jsem stopaře, otce s malou dcerkou, a strávili jsme spolu 24 hodin. Spala jsem s ním, ale měla jsem smůlu.* Já
>> *Jak to, jsi těhotná?* Axel
>> *Ne.* Já
>> *Máš AIDS?* Axel
>> *Ne, jmenoval se R. Já. Smích*
>> *Evo, ty máš opravdu smůlu. Bylo to hezké?* Axel
>> *Ano.* Já
>> *Před tím děvčátkem.* Axel
>> *Ne, milovali jsme se ve stodole, dovnitř svítilo slunce.* Já
>> *Evo, měla jsi orgasmus?* Saša
>> *Ano.* Já
>> *Měla jsi taky u Saši...* Axel
>> *Ano, to bylo taky moc krásné.* Já

- >> *A co jsi dostala?* Saša
- >> *Stříbrnou knihu.* Já
- >> *Ze stříbra?* Axel
- >> *Ano, ze stříbra.* Já
- >> *Kde ji máš teď?* Axel
- >> *Na svazku klíčů.* Já
- >> *Evo, to byl ten dárek.* Saša
- >> *Ne to šukání?* Já
- >> *Ne, to šukání ne. Evo, prosím tě, nejezdi autobusem, je to pro tebe nebezpečné.* Axel
- >> *Axel, od té doby, co jsem zažila kašmír, nejezdím městským autobusem.* Já
- >> *Souhlasí, ale přesto dávej pozor, je to nebezpečné také pro mne. Evo, umírám.* Axel
- >> *Axel, co, prosím?* Já
- >> *Evo, já se taky chci jmenovat Lexa.* Saša
- >> *Ty už se tak jmenuješ dávno, Alexandře.* Já
- >> *To není možné, Evo, co ty všechno děláš, ty s tou tvou fantazií.* Saša
- >> *Evo, víš to o katalpách?* Axel
- >> *Ano, už dávno.* Já
- >> *Od kdy?* Axel
- >> *Už jsem to říkala, od začátku letošního března. Záměrně jsem šla po jedné knížce o biologii.* Já
- >> *Evo, uvidím tě na Leopoldstrase, přijdu, ty jsi volná, já jsem volný, a ty mi řekneš, to není kvůli mně, ten rozvod. Evo, co když umřu?* Axel
- >> *Ty, Axel, ne...* Já, s pláčem.
- >> *Evo, možná v tom autobuse.* Axel
- >> *Prosím ne.* Já
- >> *O. K. Možná neumřu, ale pokud ano, nechala by ses přesto rozvést?* Axel

48 >> *Ano. Já*
>> *Evo, už mi v životě nemusíš nic vysvětlovat, už nic. Axel*
>> *Axel, proč říkáš, že budeme bydlet spolu, když to tak není? Já*
>> *Evo, když chceš, budeme spolu bydlet. Axel*
>> *O, už se těším. Já*
>> *Kromě toho musím dát pozor, abys tu žádost o rozvod nestáhla. Axel*
>> *To už bych to bývala udělala, ty a tvoje Liana. Já*
Skutečně věří, že nechávám rozvést kvůli němu. Blbec.
>> *Ano, souhlasí. Axel*
>> *Byl jsi v Toskáně sám? Já*
>> *Ano, sám. Axel*
>> *Proč jsem nemohla s tebou? Já*
>> *Nešlo to. Axel*
>> *Já nechci, aby se mé sny splnily, nebo co někdy řeknu. Já*
>> *Ano, Evo, chápu to, ale přesto to byl můj otec, kdo s tebou tehdy v Čechách mluvil. Axel*
>> *Axel, prosím. Já*
>> *Evo, nepros, vybrala sis mého otce, máš jej mít. Axel*
>> *Axel, já nechci. Já*
>> *Evo, O. K., nesplní se všechny tvoje sny, uklidni se, ale ani tvůj sen se mnou se nevyplní, bylo to aspoň hezké? Axel*
>> *Ano, moc krásné, milovali jsme se, jako bychom to dělali už roky, každý pohyb, každý náš pohyb ladil. Já*
>> *Skutečně jsem dostal strach, já tě už nechci. Axel*
>> *O. K., Axel, ty víš, že tě budu pořád milovat, ať už jsi se mnou nebo ne. Já*
>> *Evo, já tě přece miluju. Axel*
>> *Axel, prosím, přestaň s tím, nech mne dotáhnout do konce ten rozvod. Já*
>> *Chci ti pomoci. Axel*

- >> *Díky. Saša už mi taky pomáhá. Já*
- >> *Evo, s Tinou už to zvládnou. Axel*
- >> *Díky. Já*
- >> *Za to nemůžeš, udělala Doris ještě něco podobného? Axel*
- >> *Ano, řekla, když jsme jednou potkali R.&R.: Neopovažuj se něco s ní začít, je to moje přítelkyně. Myslela jsem, že blázním, Ruth znám dobře, nikdy jsem s ní nic nezačínala. Já*
- >> *Evo, ta je tak neskutečně blbá. Axel*

Blbost znamená věřit, že víme dost.

- >> *Ano, nepochopila jsem, proč je taková. Já*
- >> *Evo, pořád ještě to nevíš? Axel*
- >> *Ale ano, teď trošku, kvůli Klausovi. Já*
- >> *Ne, kvůli mně. Axel*
- >> *Co, to nechápu. Já*
- >> *Ano, chce mě, ty jsi mě v jejích očích udělala tak mrňavým, že si myslela, že by mě mohla mít. Axel*
- >> *Axel! Já*
- >> *Jo, Evo, ale to se sekla, já miluju jenom tebe. Axel*
- >> *Axel! To přece nejde. Já*
- >> *Evo, ti budou koukat, až uvidí, že si mě vezmeš, nebo já tebe. Axel*
- >> *Cože, my se přece vezmeme? Já*
- >> *Ano, my se vezmeme, já tě tak miluju. Axel*
- >> *Nic nechápu. Já*
- >> *Nemusíš. Musíš si jenom obléci svatební šaty a jdeme k oltáři, je dobře, že jste s R. neměli církevní svatbu. Axel*
- >> *Ano, to si myslím taky. Já*
- >> *A Evo, chtěl bych si přečíst tvoje manuskripty. Axel*
- >> *Axel, už jsem ti říkala, musíme si spolu promluvit. Já*
- >> *Ano, Evo, ale není to nutné, já ti rozumím i tak. Axel*

50 >> *Ona R. vypráví, že se plížím kolem tvého domu. Já*
>> *Ano, naštvála se, když jsem za ni nezaplatil, a ty jsi*
bránila její kamarádku Ruth.
Jednou jsi ale říkala, že mám spát s R.&R. Axel
>> *Ano, ale jenom Sašovi. Axel, já už nemůžu. Já*
>> *Evo, to ti věřím. Je toho na tebe moc. Axel*
>> *Nerozumím. Já*
>> *Díky bohu. Co ona říkala o té pijavici? Axel*
>> *Jestli prý na ni nežárlím. Já*
>> *Co jsi odpověděla? Axel*
>> *Že je mi jedno, s kým trávíš přestávku. Já*
>> *A ona řekla? Axel*
>> *A noci? Já řekla, je mi líto, ty taky. Já*
>> *Ta zírала, viď? Axel*
>> *No, může být. Jednou byl na návštěvě její nejlepší přítel*
a byla jsem mu sympatická, řekla mi, a současně mne
varovala. Já
>> *Evo, ta je blbá. Axel*
>> *Já vím. Já*
>> *No, a potom? Axel*
>> *Teď vypráví R., že jsem tomu chlapovi připadala*
hnusná. Já
>> *To snad ne, a R.? Axel*
>> *Ten proti mně použije všechno. Říkala o mně taky jiné věci,*
které jsem neudělala ani neřekla. Já
>> *Copak? Axel*
>> *No, když přijdeš do kantýny, že vyjde slunce, to jsem nikdy*
neřekla. Já
>> *To jsem řekl já o tobě, ta je tak blbá, musím si tě vzít. Axel*
>> *Cože? Já*
>> *Ano, ale žádný strach, když nechceš, tak ne. Axel*
>> *Ale ano, já chci. Já*

>> *Dobrá, pak se vezmeme, Evo, myslíš, že se za to všechno omluví? Axel*

>> *Ano, věřím. Já*

>> *Kdy bláznila nejvíc? Axel*

**Nejhorší člověk je ten,
jehož jazyk je ostřejší, než jeho rozum.**

>> *Když jsem jí řekla, že vím, že jsi byl u nás, když byla doma. Že přijdeš, i když to nechci. Já*

>> *Ach, Evo, to jsi jí řekla? Axel*

>> *Ano, pak mě poprosila, abych na to zapomněla, prý by to pro ni bylo špatné. Já*

>> *Evo, jak to, že víš, že jsem tam byl? Axel*

>> *Protože mám obrázek, sebe, ona ležela v posteli, já stála před ní, ona se mě ptala, co je, a já neřekla nic a zase šla. Ale nebyla jsem při smyslech, bylo to jako sen. Já*

>> *A kdy jste mluvily o mě a mých schopnostech? Axel*

>> *Řekla jsem jí, že mám pocit, že mnou manipuluješ, taky s kaviárem a jiné věci, ale ne tak jasně. Doris přece kupovala kaviár, mluvili jsme o tom s tebou den předtím. Ovšem v hypnóze, proto jsem to v ten den ještě nevěděla. Moje vzpomínky na hypnózu začínají vždycky až o 14 dnů později. Já*

>> *A ona? Axel*

>> *Řekla, že jsi jen jednoduchý grafik, a to opakovala tak dlouho, až jsem jí řekla, že jsi chytřejší, než my obě dohromady, pak konečně ztichla. Já*

>> *Evo, ta je tak pitomá, bylo to všechno, co jsi vyprávěla? Axel*

>> *Ano, jen to obvyklé o tobě, že jsi nejkrásnější muž na světě a podobné nesmysly. Já*

>> *Rozumím, ale ona přece slíbila, že ti pomůže. Axel*

- 52 >> *Díky, já po ní nechci, aby mi pomáhala, díky bohu jsem nic neřekla. Já*
- >> *Evo, ona je pitomá. Axel*
- >> *Axel, já tomu nerozuměla a nerozumím doteď. Já*
- >> *Řekla jsi jí, že jsi spala se Sašou? Axel*
- >> *Ano. Já*
- >> *Škoda, ale můžeš říct, že jsi lhala. Axel*
- >> *Ano? Proč? Já*
- >> *Protože si myslí, že jsi největší intrikánka na světě, přitom je to ona sama. Evo, co nejhezčího o tobě říkala? Axel*
- >> *Že jsem jí uloupila srdce a že si do mě lidi můžou promítat, co chtějí, proto na mě vždycky tak hledí, protože ztělesňuji všechno: uklízečku, matku, milenku i kurvu. Já*
- >> *To snad není pravda, Evo, to jsem o tobě říkal já. Axel*
- >> *Může být. Já*
- >> *Víš o tom? Axel*
- >> *Ano, samozřejmě o tom vím. Já*
- >> *A potom? Axel*
- >> *Co potom, vždycky jsem se na ni podívala a řekla, za to já přece nemůžu. Nevěřila mi to. Já*

Člověk nevládne tím, čím disponuje.

- >> *Evo, řekla jsi jí, že už nechceš pracovat? Axel*
- >> *Ano, musela jsem jí to říct v tomhle rozhovoru, že se necítím jako textařka, ani jako sochařka, že obojí vidím jenom jako své hobby, a věděla jsem, že mne nepochopí. Ale já přece pracuji, u mě je to jen ten problém, že nevidím za prací peníze, pracuji jenom, abych byla mezi lidma. Já*
- >> *Rozumím. Axel*
- >> *Jak to, že tomu rozumíš, tomu nemůže rozumět nikdo. Já*
- >> *Ale ano, rozumím, Evo. Ostatně, s kým jsem byl na*

Silvestra? Axel

>> *Evo, já jsem zrovna takový. Saša*

>> *To přece vím. Já*

>> *S kým jsem byl na Silvestra? Axel*

>> *To já přece nevím. Já*

>> *A Steffen, co jsem řekl o něm? Axel*

>> *To je ten s tím slavomamem? Já*

>> *Ano. Saša*

>> *Mluvila jsi o PPP? Axel*

>> *Ne, jenom Günter říkal, že prý mám pravdu, že jsi policejní parapsycholog. Já*

>> *Evo, neříkej to. Axel*

>> *Jak to, že o tom nemůžu mluvit ani s tebou? Já*

>> *Nesmíš, no, rozzlobila jsi mne. Moje kamarádka by se už dávno zasebevraždila. Axel*

>> *Co? Já nejsem tvoje kamarádka, chceš teda, abych se zabila, či co? Já*

>> *To už jsi málem udělala, v hotelu Cosima. Axel*

>> *Axel, přestaň. Já*

>> *Evo, na kolik procent věříš, že tě miluju? Axel*

>> *95%, ačkoli někdy jen 75%, nevím, mnohdy vůbec. Já*

>> *Evo, promiň mi tu otázku. Axel*

>> *Nevadí. Já*

>> *Evo, máš doma knihu Harold und Maude? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Víš, kde byla? Axel*

>> *Ano, vlevo nahoře. Já*

>> *Ano, přesně tam jsem ji viděl, tenkrát jsem ti ukradl tvou zamilovanou knížku, Poslední dánský biskup. Axel*

>> *Ano, to jsi ukradl, nemůžu ji najít. Já*

>> *A ta knížka o Bali, kterou jsi mi dala, odkud tu máš? Axel*

>> *Z Bali. Já*

54 >> *A já ji odvezl na Bali zpátky, darovala jsi mi ji. Axel*
>> *No tohle, to jsem zapoměla. Já*
>> *Evo, tvé Bali já znám, všude jsem tě hledal, na každém rohu jsi mi přicházela vstříc. Axel*
>> *Axel! Já*
>> *Ano, Evo. Axel*
>> *A Doris? Já*
>> *No, Evo, jsem s ní nebo co? Axel*
>> *To já přece nevím. Já*
>> *Ano, to nemůžeš vědět, ale my se milujeme. Axel*
>> *Ach, ano? Pak mě laskavě necháte na pokoji? Já*
>> *Evo, ty jsi tak skvělá, například při Leermondu (švýcarské nealkoholické pivo, jinak též Měsíc v novu, pozn. překl.). Saša*
>> *To jsem neřekla, řekla jsem bez alkoholu. Já*
>> *Ale to je stejně dobré. Saša*
>> *Já vím. Já*
>> *Evo, moje máma tě vůbec nechce poznat. Axel*
>> *Dobrá, Axel, nech mě s těmi výmysly na pokoji. Já*
>> *A ty mne. Axel*
>> *Axel, já ti nedělám nic zlého, jenom tě miluju, ty dělej, co chceš, já chci jen občas hrát s tebou kulečnick, a když to nejde, tak ani to. Já*
>> *Evo, proč už nechceš víc? Axel*
>> *Axel, prosím tě, spím už s tebou ve svých fantaziích, sním, to mi stačí, nech mne prosím být. Já*
>> *Dobře, nechám. Axel*
>> *Tak tedy, já tě budu vždycky milovat, a ty mi to nemůžeš zakázat. Já*
>> *Ale mi to vadí. Axel*
>> *O. K., když ti to vadí, tak s tím přestanu, myslela jsem, že jsme přátelé. Já*
>> *Tvoje láska mi vadí. Axel*

- >> *Promiň, já tě budu milovat, dokud budu žít. Já*
- >> *To už jsem ti přece taky říkal. Axel*
- >> *Jo, a já hloupá kráva to vyprávím Doris. Já*
- >> *Cože? Axel*
- >> *Ano, to jsem udělala. Já*
- >> *Aha, teď chápu. Axel*
- >> *Je mi líto. Já*
- >> *Nemusí ti to být líto, říkal jsem, a taky ještě jsem ti řekl, že tě miluju víc, než vlastní mámu. Axel*
- >> *Ano, to jsem jí taky říkala, a ona řekla, něco takového se neříká. Já*
- >> *Ano, něco takového se neříká. Axel*
- >> *Já nevím, mi to nevadilo, protože já už máminku nemám. Já*
- >> *Ubohá Evo. Poznala jsi Sašovy rodiče? Axel*
- >> *Ne. Já*
- >> *Jak si je představuješ? Axel*
- >> *Jako křehké osůbky, vystupující z letadla. Já*
- >> *Evo, ty jsi tak ošklivá, nechci už s tebou mít nic společného... Axel*
- >> *O. K., Axel, pak mě prosím nech na pokoji a promiň, že jsem ti vstoupila do života, zkusím tě už neobtěžovat, kromě toho jsem tě neobtěžovala, potřeboval jsi mi jen říct, nějak jsi mi byla na obtíž. A protože bych pro tebe udělala skoro všechno, nalítanu na to. Já*
- >> *Evo, ale to jsi udělala nádherně. Axel*
- >> *A co z toho mám? Já*
- >> *Pravda, já tě jen zneužívám pro vědu. Axel*
- >> *Tak mne o tom nech mluvit a pak skončíme. Já*
- >> *Evo, to už právě nejde. Axel*
- >> *Konec, už nemůžu. Já*
- >> *Evo, daroval ti tu hudbu? Saša*

- 56 >> *Ano, je u toho taky písnička pro tebe. Já*
>> *To není pro mne. Přehraješ mi to? Saša*
>> *Ano, ale momentálně je ta kazeta rozbitá, můj Pionier v autě se mi v létě, bylo tak horko, rozbil. Já*
>> *Tak to byla ta kazeta, kterou jsem ti měl opravit? Saša*
>> *Ne, to horko odnesly i jiné. Já*
>> *Evo, mohla bys jeho hudbu prodávat? Saša*
>> *Ano, je moc krásná. Já*
>> *Evo, on by mohl prodávat tvoje věci, a ten příběh o broukovi. Saša*
>> *Četl jsi jej? Já*
>> *Ne. Saša*
>> *Dneska jsem jej hledala v Helle. Já*
>> *Máte teda smůlu, Hella už žádné povídky netiskne. Saša*
>> *Ano, to jsem si všimla. Kromě toho jsem neříkala, že se má zveřejnit. Já*
>> *Ano, já vím, ale mohl by prodávat tvoje sochy, ty jsou tak krásné, jenom trochu smutné, dneska jsem je viděl. Saša*

Umění může ze starce udělat mladíka

- >> *Evo, už jsi udělala něco symbolického pro tenhle rok?*
Axel
>> *Ano. Axel, co tam děláš, myslela jsem, že jsi odešel. Já*
>> *No tak, jak je to? Axel*
>> *No, tvoji hudbu bych mohla prodávat. Já*
>> *A já tvoje sochy. Evo, máš ráda velká ňadra? Axel*
>> *Ne, jenom když jsou hodně velká, pak si je ze zvědavosti prohlédnu. Já*
>> *Chtěla bys mít velká ňadra? Axel*
>> *Ne, to by mi vadilo, jsem ráda, že mám malá. Umřeš v tom autobuse? Já*

>> *Evo, brečela jsi? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Sáhni si na tvář, je mokrá? Axel*

>> *Ano. Axel, já nechci, abys umřel. Já*

>> *Já vím, to je hezké, že to nechceš. Evo, mám přítelkyni, je moc krásná. Axel*

>> *To máš dobré. Já*

>> *Evo, a ty? Axel*

>> *No, co já? Já*

>> *Věříš, že se dáme dohromady? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Kdy? Do konce roku? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *To je dobře, pak se to stane, já nezemřu, díky bohu, Evo, já tě miluju. Axel*

>> *Já tebe taky. Já*

>> *Evo, a ty jsi něco přibližně takového řekla Doris? Axel*

>> *Ano, že možná jsi chytřejší než my obě dohromady, ona mě provokovala, řekla ten den několikrát, že jsi jenom obyčejný grafik. Já*

>> *O. K., neříkej to dál. Axel*

>> *To ani nemám v úmyslu. Já*

>> *Evo, znáš starostu? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Kde jsi se s ním seznámila? Axel*

>> *Tam u tebe, u jistého pana Schneidera v zahradách, při zahradní slavnosti. Já*

>> *Ach bože, tak ty znáš taky svého režiséra, budeš teda vědět, že Liana je moc krásná. Je to moje přítelkyně. Axel*

>> *Dobrá, tak mě konečně necháte na pokoji? Já*

>> *Ano. Axel*

>> *To je dobře. Já*

58 >> *Evo, ale ty jsi se mnou chtěla hrát kulečnick, každé tři měsíce.* Axel

>> *To ano, ale když to nejde, tak ne.* Já

>> *Evo, já si tě chci vzít.* Axel

>> *Nemusíš.* Já

>> *No to by bylo ještě horší, kdybych musel, já chci, chceš taky?* Axel

>> *Ano, samozřejmě chci.* Já

>> *My už se ale vzali.* Axel

>> *To nikdo neví.* Já

>> *My to víme, kdy to bylo?* Axel

>> *29. 12.* Já

>> *Evo, vzpomínáš si, co jsi cítila, když jsi dostala ten dopis ode mne, jaký jsi měla pocit?* Axel

>> *Axel, ano, o tom už jsme mluvili.* Já

>> *Ano, mluvili, ale mně to přijde tak nestvůrné, ten tvůj pocit, že jsem se musel zeptat ještě jednou. Jak to bylo s Tinou, bolelo to?* Axel

>> *Ano.* Já

>> *Promiň, Evo, ty už jsi mne jednou volala, když si lidi o tobě vyprávěli, co nebyla pravda, proč ne tentokrát?* Axel

>> *Axel, bych já ti volala, ale ty máš Lianu.* Já

>> *Víš přece, že žádnou přítelkyni nemám.* Axel

>> *Jistě, ale pro mne bylo lepší, říct, že přítelkyni máš.* Já

>> *Komu jsi to říkala?* Axel

>> *Sabině a Doris.* Já

>> *Kdy jsi viděla Sabine?* Axel

>> *Axel, po té noci, co jsi ode mne odešel, všude jsem tě hledala, to tričko s Trianglem jsi mi oblékl obráceně, nemohla jsem se tenkrát nadechnout, a pak jsem šla nakupovat a potkala Sabine. Ptala se po tobě a já jí řekla, že jsem tě naposledy viděla v srpnu.* Já

>> *Lhala jsi? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Proboha, ona ví všechno. Jaké to bylo na koni, Evo, bylo to hezké? Axel*

>> *Kdo je Sabine? Saša*

>> *Jedna kolegyně, moje a Axela. Ano, Axel, bylo to super, jako bychom to dělali už vždycky, tak nějak samozřejmé. Já*

>> *To je bezva, měla jsi orgasmus? Axel*

>> *Nevím, ale přesto to bylo krásné. Já*

>> *Pravděpodobně spolu v myšlenkách spíme už dlouho. Axel*

>> *Ano, může být, já bych konečně chtěla ve skutečnosti. Já*

>> *Já taky, proč to neuděláš? Axel*

>> *Co? Já*

>> *Nespíš se mnou. Axel*

>> *Ano, divné, proč vlastně ne? Nejspíš nemůžu přijít a říct, chci s tebou spát. Já*

>> *Proč nemůžeš, teď právě jsi to udělala. Axel*

>> *Pravda. Já*

>> *Kromě toho to nemusíš, řekni: vidím krásný strom. Evo, už jsi něco udělala pro tenhle rok? Axel*

>> *Ano, Axel, ležící nahou ženu a zezadu ji líbá muž, a společně dávají dohromady... Ano. Já*

>> *To snad ne, Evo, já ti přece říkal, když si mě chceš vzít, musíš to vyjádřit ve svých sochách. Evo, to nejde, nemusíš mi už nikdy nic vysvětlovat – už nikdy nic. Co tehdy řekl ten profesor o akademii? Axel*

>> *Že se postará, abych se tam dostala, což já ale nepotřebuji, ale teprve když R. řekl, že to přece nemůžu dělat, že jsem se to nikdy nenaučila. Nato řekl Erich, že mám takový talent, umím tolik, co jeho studenti po šesti semestrech pořád ještě nezvládají. Já*

60 >> *Co na to řekl R. Axel*
>> *Nic, asi byl rád, že tam nejdu. On stejně říkal, že mne žít nebude, když se nechám zapsat. Já*
>> *A později? Axel*
>> *Pak jen řekl, že až Miki umře, pak už poznám, pak už nebudu moci u nich vypalovat sochy. Já*

S hloupostí jsem se vždycky snášela špatně

>> *Co s tím měla společného Miki? Axel*
>> *Měli ji rádi, zemřela u nich, profesor ji často modeloval. Já*
>> *Ten pes tě nenávidí, jednou jsem řekl, že tě miluje, to už není pravda. Axel*
>> *Já o tom vím. Tahle bestie nikdy nechtěla, abych se k němu vrátila, ten bastard mě jen chce zničit. Já*
>> *Promiň, prosím. Axel*
>> *Je dobře. Já*
>> *Co ještě říkal R., že řekla Doris? Axel*
>> *Že se plížím kolem tvého domu, proto k tobě už nikdy nemůžu přijít. Já*
>> *Rozumím. Axel*
>> *Někdy by tam mohla být Liana. Já*
>> *Nemám žádnou Lianu, tu jsem si jenom vymyslel, ale, Evo, zamilovala se do mě Doris. Axel*
>> *To snad ne. Já*
>> *Ale ano, myslela si, co dokážeš ty, zvládne i ona.. Axel*
>> *Ta je ale pitomá. Já*
>> *Ano, Evo, je to krása, že nic nechápeš. Nemáš tušení, jak je to dobře, řekl Axel, a po chvíli: >> Evo, kdysi jsi řekla, že půjdeš dobrovolně do Haaru, až to dojde tak daleko.*
>> *Ano, nech mě, vždyť potom půjdu. Já*
>> *To je legrační, uvidím tě v Haaru. Axel*

- >> *Axel, já chci, pokud, tak jen dobrovolně. Já*
- >> *Ano, já vím, přijdeš dobrovolně, uvidím tě u sebe. Axel*
- >> *Přestaň, mám toho plné zuby. Já*
- >> *Evo, proč jsi se mnou nikdy nechtěla spát? Axel*
- >> *Nevím, asi jsem to nikdy nechtěla doopravdy. Já*
- >> *Můžeš přijít 15. září. To je přece tvůj den, před šesti lety jsi se dozvěděla, že jsem chytrý, a to jsi dostala výpověď. Evo, proč jsi vlastně nedávno v kantýně dělala, že mne neznáš? Axel*
- >> *To jsem musela vyprávět i Doris. Já*
- >> *Ano? Proč? Axel*
- >> *Nevěděla jsem, proč to dělám. Já*
- >> *Řekla ti to ona? Axel*
- >> *Ano, protože jsem lidem chtěla ukázat, že se s tebou nestýkám soukromě. Já*
- >> *Má pravdu, ale co jsi cítila ty sama? Axel*
- >> *Chtěla jsem tě políbit. Já*
- >> *Já tebe taky, a pak říkáš, že ti není líto, že musíš skončit u Focusu? Axel*
- >> *Ano, zvlášť tobě budu pilně vykládat, že toho lituji. Já*
- >> *Ano, ale já smutnil s tebou, byla jsi na telefonu tak krásná, když jsi mluvila o Focusu, miluji tvou osobnost. Axel*
- >> *Samozřejmě to bylo krásné, pracovala jsem tam půldruhého měsíce, bylo to nádherné, a ty peníze, co jsem dostala jako textařka, taky nebyly špatné. A tobě, zrovna tobě budu říkat pravdu? Ty poběžíš k Ině a budeš si u ní stěžovat. Já*
- >> *Evo, já k Ině nechodím. Axel*
- >> *Ale ano, Doris to říkala. Já*
- >> *Evo, já tě zbožňuju. Axel*
- >> *A já? Já*
- >> *Žádný strach, ty mě taky miluješ. Axel*
- >> *Axel, promineš mi, prosím, že jsem si o tobě až do 15. září 1989 myslela, že jsi blbec? Kdyby mi to Saša neřekl, asi bych*

62 *si to o tobě pořád ještě myslela. Já*
>> *Ano, Evo, nepotřebuješ se omlouvat, já blbec opravdu byl, můžu ti jenom poděkovat, že jsi vydržela, dokud jsem nez-
chytřel. Axel*
>> *Axel, ty jsi tak podělaně chytrý. Já*
>> *Evo, já tě miluju. Proč jen jsem tak blbý, že jsem to nikdy
neviděl? Axel*
>> *Nikdy jsi nic nevyprávěl, jako já skrz obrazy. Já*
>> *Jaké obrazy? Axel*
>> *Nad psacím stolem má R. viset obrazy, které jsem malo-
vala já. Jednou s nimi ve vzteku praštil o podlahu, pár se jich
poškodilo, a druhý den, než šel do redakce, řekl, abych to ukli-
dila, stejně je to prý moje vina. Uklidila jsem to, ale šíleně
jsem se u toho nenáviděla. Myslím, že tehdy se mi poprvé
ujasnilo, že jej opustím. Já*
>> *Evo, proč jsi to uklízela? Axel*
>> *Byly to moje obrazy, co tam ležely na podlaze, musela
bych po nich chodit. Kromě toho jsem už nepracovala, proto. Já*
>> *Evo, promiň, prosím, teď tě chápu, proč sama sebe nenávi-
díš, cítil bych se stejně, a proč nenávidíš peníze, protože ti nic
nepřinesou, a šťastné manželství už vůbec ne, proč jsi mi
neřekla, co je za zvíře? Axel*
>> *Hlavní věc, že já to vím. Já*
>> *Teď chápu, proč nás nemáš ráda, protože tě milujeme, jak
může být milována ta, která se tak nenávidí. Saša*
>> *Ano, zhruba tak. Já*
>> *Evo, víš vlastně, jak to bylo s náma? Axel*
>> *Ne. Já*
>> *Právě jsem sexuálně procitl a uviděl tvůj zadek, a od té
doby tě celý život sleduju. U žen hledám aspoň přibližně tak
krásný zadek, jako je tvůj, a nemůžu ho najít. Axel*
>> *Ach, to jsem nevěděla. Kačení syndrom. Já*

>> *Odkud bys to měla vědět. Nikomu jsem to nevyprávěl, jen mé přítelkyně tím trpěly. Axel*

>> *To je mi líto. Já*

>> *Co, jsi pitomá, nemůžeš se radovat? Axel*

>> *No jo, ale jenom ten zadek? Já*

>> *Ne, postupně jsem zjistil, že tě miluju. Mohla bys mi to prosím vysvětlit, ty přece víš všechno. Alex*

>> *Axel, to je pravděpodobně stejné, jako s tvým obličejem, milovala jsem tvůj obličej a tvou krásu a hledala tě všude na světě. Já*

>> *Jako já. Axel*

>> *Ano, a pak jsem najednou věděla, že tě miluji. Já*

>> *Evo, kdy myslíš, že se to stalo? Axel*

>> *Pravděpodobně tenkrát v kině. Já*

>> *Ano, já neviděl tvůj zadek a ty můj obličej. Chtěli jsme se vzít za ruce. Axel*

>> *Ano, a teď? Já*

>> *Půjdeme tam, najdeme to místo. Evo, my se milujeme, jen my jsme zvyklí mít rádi s námi i naše přátele, proto se do mě Doris zamilovala, protože jsem se na ni díval jako na novou tobě blízkou osobu. Víš ještě, co to bylo za film? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Já taky, Odyssea 2001. Axel*

>> *Axel, to s těmi blízkými lidmi, já nevím, mnohdy se Doris tak divně usmívala, když mluvila o tobě, může být, ačkoli, já nevím. Já*

>> *Evo, přemýšlej. Axel*

>> *Ano, mohlo to tak být, na kterou situaci to vztahuješ? Axel*

>> *No, když mluvila o tobě, ona přece nechtěla, abych o tobě mluvila já. Já*

>> *A mohlo to být ještě jindy? Axel*

>> *Když mi zatelefonovala ze Španělska, 16. března, to jsem*

64 jí líčila tu záležitost v kantýně a ona řekla, že mi teď pomůže, já řekla díky a ona se zeptala, jestli sedím, řekla jsem ano, na podlaze. Pak řekla, on tě přece miluje, trošku. Řekla jsem, já vím, tobě se líbí, jak zvládám svůj život. Já
>> Ta blbá kráva, trošku, povídá. Evo, chceš, abych měl přítelkyni? Axel

Vzdělaný hlupák je hloupější, než hlupák nevědomý.

>> Jistě, samozřejmě. Já
>> Dostaneš ji, pro nás to není žádné umění, mít naše lidi a přesto se milovat nebo mít se rádi. Axel
>> Ano, ale do rozvodu, pak chci být s tebou. Axel, promiň, prosím, že si tebou jsem tak jistá. Já
>> Evo, ty mi promineš taky, nebo? Axel
>> Ano, jasně. Já
>> Evo, je to tak, jsme si jeden druhým tak jistí, až to není pěkné. Axel
>> Ale, Axel, takhle to nejde. Já
>> Evo, jde, když to člověk ví líp, a my to víme dobře. Kromě toho nechceme spolu do postele ze strachu, že to bude krásné a museli bychom pak zůstat spolu. Axel
>> Ano, tak to je. Já
>> Věděla jsi to? Axel
>> Ano, tak přibližně. Já
>> Ano, já taky. Axel
>> Axel, můžeme být spolu nebo ne? Já
>> Ano, Evo, můžeme, pokud chceme, řekl Axel. >> To je přece krásné.
>> Ano, to je to nekrásnější na našem příběhu, proto nám jej nikdo nevěří. Já
>> Ach jo, ta pravda. Nakonec si to sami nebudeme věřit. Axel

>> *Proboha, kdo má vám dvěma rozumět!*, zvolal Saša.

65

20. 10. Moje vzpomínky na srpnový rozhovor se Sašou a Axelem se v Baldhamu ještě prohloubily. Dokonce jsem věřila, že kdybych se nepřestěhovala do Baldhamu, tyhle útržky rozhovoru by nikdy nevyplavaly na povrch. To máš z té jasnovidnosti, ale že se skutečně přestěhuji do tvé ulice, to tě nenapadlo, co? Krásná čára přes rozpočet. Celý svět si myslí, že bydlím u tebe, nikdo nevěří ani mně, ani tobě, že nebydlíme spolu. Jen tvoje Liana, její Renault stává každý víkend před vjezdem do tvého domu. Je dobře, nech mne prosím se vším na pokoji, tvoje hry mi jdou na nervy. A ještě víc ta sezení s hypnózou!

Mezitím, přesně 14. října, jsme spolu byli hrát kulečnick, bylo to v den, kdy jsem začala studovat DTP. Axel se mne zeptal, jak se mi vede. Řekla jsem mu:

>> *Pokud to chci dokončit, musím se zase odstěhovat z doma.*

Já se zase zeptala jej, kolik platí v domečku, a byla jsem dost nešťastná. Rozvod běžel na plné obrátky a Doris mne kvůli němu a moc tenkým slupkám chřestu vyhodila, tak jsem tedy znovu bydlela v Müllerstrasse. R. mne terorizoval každý den a já spala velice špatně, protože jsem mu chtěla namluvit, že rozvod je neodvolatelný. Také jsem se dozvěděla, že ve druhém patře domečku bydlí nějaký muž, který vypadá jako kanadský dřevorubec. >> *Jaké má ruce?* zeptala jsem se.

>> *Taky takové, jako dřevorubec, ne jako já,* zasmál se Axel.

O jeho rukách jsme často mluvili, neměly jedinou stopu po mozolech, pro mne něco nepředstavitelného. Já jako žena mám ruce mozolnaté, čert ví, od čeho. Pravděpodobně od všech těch soch, které nosívám vypalovat. Bylo 14. října. Víkend uprostřed Oktoberfestu, nebo na jeho konci, už nevím.

66 Každopádně o týden později jsem díky náhodě bydlela v Axelově ulici. Nastěhovala jsem se do velice krásné mansardy, kde se vypínala, přesněji pnula, obrovská liána, zvaná Red Esmeral, a kde v jednom rohu od stropu visela moc hezká houpací sedačka. Stůl, který vypadal spíše jako předimenzovaný podnos, stůl předurčený k tomu, aby se na něm válela Lianina hlava. Fuj, co ty to máš za myšlenky. V zahradě, kterou jsem mohla využívat, byl, jak jinak, čínský jasmín, kterému se tou dobou začínaly nalévat pupeny, aby mohl včas k vánocům začít kvést. Že tam byl jen on a žádná katalpa, to mne udivilo. Ale dosud jsem v životě poznala jen jednu katalpu a ta stála v zahradě u domu Heleniných rodičů. Můj zamilovaný strom, který mne provázel mou první láskou. V bytě byla taky skleněná mísa, přesně z toho skla, které bylo jako kus nočního nebe. A to nejlepší, kdyby ty obrovské jedle byly jen o málo nižší, mohla bych koukat do zahrady Axelova domku. Dostala jsem šok. To přece nejde, abych si jen musela něco přát a ono se to pak splnilo. Šla jsem k psychiatrovi, ale ten situaci nepochopil. Denně jsem chodila do školy a cesta mne skutečně každý den vedla kolem Haaru, místa, kde se nachází největší mnichovský blázinec. Jak často jsem si v poslední době myslela a říkala, že tam ještě skončím. Jednou na Silvestra jsem řekla Axelovi: *>> Ale když tam půjdu, tak dobrovolně, a napíšu o tom knihu, přinejmenším článek.* A teď, na dovršení všeho zla, je blázinec na tom od nás nejbližším místě.

Autobus zmizel v písečném kráteru. Byli mrtví. A to směrem na Mnichov zhruba tři kilometry od naší ulice, takže cesta, kterou jsem jezdila každý den dvakrát, ostatně autem, Axel rychlodráhou. Proboha, co to má znamenat, ptala jsem se. Po té nehodě jsem chtěla u Axela zazvonit, ale přede dveřmi stálo Lianino auto, takže přinejmenším byl živ. Díky bohu. Ach

ano, Liana přece existovala a jednou mi ji představil u jídla. Když jsme přišli k tomu, co kdo dělá, řekla:

>> *Já dělám v cestovním ruchu.* Liana

>> *A co děláš?* Já

>> *Prodávám v cestovce.* Liana

>> *Aha, a co hlavně?* Já

Dost dlouho to trvalo, než pochopila, co chci vědět.

>> *Které cíle objednávají vaši zákazníci nejčastěji?* Já

>> *Indii, ale tam já ještě nikdy nebyla.* Liana

>> *To nevadí. Třeba o příští dovolené,* řekla jsem zdvořile a podívala se na Axela, v poslední době se, pokud jde o cesty, pořád vracíme k Indii, protože jsem o ní před několika lety napsala knihu. S R. jsme do Indie cestovali tolikrát, že mi moje poznatky vystačily na napsání 19 kapitol.

Kromě toho jsme oba četli Utz, taky tahle Chatwinova kniha pojednává o Indii. Odehrává se tam a končí tím, že hledající, který po celou dobu, no jo, hledá, se nakonec pozná v zrcadle a nato svoje hledání vzdá.

>> *Ne, příští dovolenou pojedeme na Mallorcu,* řekla Liana, ne bez hrdoosti. Ach, do prdele, on s ní jede na Mallorcu, k neuvěření, kolikrát jsem mu říkala, že podle mého názoru člověk nesmí jezdit na místa, kde jsou domorodci v menšině, kde večer dostane málem jen německé pivo a frankfurtské párky. Přece jsme se dohodli, že pojedeme na Lanzarotte, co hledá na Mallorce? Byla jsem šokovaná, to viděl. Řekl taky, že to ještě není jisté. No, díky bohu, to přece nemůže myslet vážně. Ale myslel to vážně, potkala jsem ho, když jsem jednou v sobotu jela na brífink ohledně mé práce v Praze.

>> *Příští týden letíme na Mallorcu.* Axel

Koupil mrkve, které teď koukaly z plastové tašky.

>> *Pak ti přeji hezkou cestu.* Já

>> *Budu na tebe myslet, dám si na tebe večer sklenku nebo i*

68 *víc. Axel*

>> *Udělej to, mám to zapotřebí, moc se mi nevede, ohledně mé práce se jednání protahuje. Já*

>> *A až se vrátím, napijem se spolu. Axel*

>> *Dobrý nápad. A tvoje přítelkyně? Já*

>> *Je žárlivá. Axel*

>> *Nech ji, když jí to vyhovuje. Já*

>> *Mně to nedělá dobře. Axel*

>> *To je tvoje věc. Ciao a šťastnou cestu, řekla jsem. Chtěl něco dodat, takže jsem ještě nešlápla na plyn.*

>> *Chtěl jsem jen říct, to je teda věc, že teď bydlíš v mé ulici. Axel*

>> *To můžeš říct nahlas, ještě před týdnem jsem říkala, že musím pryč od R., a teď tohle. Já*

>> *Nemusíš to nikomu vyprávět.*

V naší úzké ulici už se vytvořila fronta a tak jsem šlápla na pedál, aniž bych odpověděla: Na shledanou. Co taky říct na něco takového? Psychiatr se s tím nesrovnal, já taky ne, své přestěhování do domu v jeho blízkosti jsem vnímala jako upozornění, že karma či osud nejsou žádný nesmysl, nebo? Šla jsem ještě dál: Existuje snad přece, ten bůh, na kterého jsem odmítala věřit od matčiny smrti?

>> *Myslela jsem, že přijdeš sám? Já*

>> *Ne, Liana chtěla se mnou. Axel*

>> *Jsem pořád ještě tady, patřím k Axelovi, křičela Liana už na schodech. Obrátila jsem se, bezeslovně poprosila o Axelovu podporu a přitom si pomyslela, jak dlouho ještě? Axel řekl:*

>> *Přece jsem ti říkal, ať se mnou nechodíš.*

>> *A proč? Co to má znamenat, že nejsi sám? Liana*

>> *To, co řekla, že nejsem sám. Otevřela jsem dveře bytu a rozsvítla velké světlo. Momentálně byl klid, posadila jsem se a chtěla se domalovat, Karin přece odešla teprve před několika minutami. Ale Axel řekl:*

>> *Chceš se podívat, co jsem pro tebe udělal?*

>> *Ano, to je pěkné, přece jen jsi použil kapitálky? Já*

Liana se zeptala: >> *Co to je?*

>> *Takový zvláštní druh písma, odpověděl Axel.*

>> *Víš, Evo, chtěla bych dělat to samé, co Axel. Liana*

>> *Ne, udělala jsem ten večer už podruhé obličej, jaký u mne zná jen málokdo. Liana řekla:*

>> *Co se tak tváříš, myslíš, že můžeš jenom ty dělat to, co dělá Axel? Zasmála jsem se a omluvila se za svou grimasu:*

>> *Víš, připomnělo mi to jednu situaci před zhruba dvěma roky.*

Axel řekl: >> *Evo, já tu situaci znám. Bylo to před čtyřmi lety. Popiš ji, prosím.*

>> *O.K., už tady byla jedna Axelova přítelkyně, která chtěla dělat to, co on. Já*

>> *No a? Co tím myslí, co je mně do toho? zeptala se Liana drze. Udělala jsem pohyb směrem k Axelovi, převezmi to, prosím, to není můj případ. A taky řekl:*

70 >> *Myslíš, že jsem Evě řekl, aby to dělala? Ta prostě jde do školy a přihlásí se. A kromě toho: co dělám, to dělá ona už roky. Ke mně řekl, tak, aby to neslyšela:*
>> *To je ta, kterou ti přináším na stříbrném podnose, a ty tady připravíš hned stříbrný stůl. A ta houpací židle jako porota přemýšlí, zda má kandidát dostat 100 bodů.*
>> *Ano, taky jsem měla šok, když jsem se sem nastěhovala. Dělá terapii, začíná dneska? Je tady moc hezky, ale já nemám chuť ji roznést v zubech. Já*
>> *Ne. Evo, nedělá žádnou terapii, já ti pomůžu, jen do toho. Evo, jsi tady šťastná? Axel*

**Největší požitek spočívá
ve spokojenosti se sebou samým.**

>> *O ano, přišla jsem a řekla si: tady budeš šťastná — a jsem, s malými výhradami. Já*
>> *Tak to funguje, usoudil. Obrátila jsem se k Lianě:*
>> *A s tou školou, kterou dělám, to tak jednoduché nebylo, a je známo, že budu dělat něco úplně jiného. Otevřela jsem láhev červeného vína, moje šaty s dlouhým rozparkem mi to usnadňovaly, omluvila jsem se za ten lehce kurví nádech, přinesla sklenici pro Lianu a ta si ji prohlédla ze všech stran. Od toho okamžiku jsem přemýšlela, zda už se mi podobné faux pas někdy přihodilo. Axel o tom později řekl:*
>> *Nemusíš přemýšlet. Nikdy. Když jsem se zase posadila, řekla nahlas: >> Já už nemůžu, žiju tady s fantómem.*
>> *Jak to, s fantómem, já jsem přece tady. Já*
>> *Jsi to ty? Obrátila se na mne Liana*
>> *Kdo jiný? Je tady ještě někdo?* zeptala jsem se, Axel to popřel...
>> *To snad není pravda, to jsi ty, vylekala se Liana.*

>> *Tak dobrá, předtím ses ptala, jak dlouho už to spolu táhnem. Tak teda už 22 roky... Já*

>> *A máme spolu pět dětí, dodal Axel sarkasticky. Já pokračovala:*

>> *Neříkala jsi na schodech, že patříš k Axelovi?*

>> *Ano. Liana*

>> *Vlastně jsi ale chtěla říct, že Axel patří tobě, nebo? Já*

>> *Jo, to jsem chtěla. Liana*

>> *Vidíš, nepatří ti. Jako ty by tu mohla sedět i jiná, a já je znala všechny, všechny jsem je takříkajíc přežila, kdyby někomu patřil, tak mně, ale ani mně nepatří, je volný, byl volný vždycky, jen jsme naše životy dosud trávili spolu, po boku našich partnerů, a ti s tím museli žít, a nejen oni, taky naši kolegové a.., řekla jsem varovně směrem k Axelovi.*

>> *A své problémy s láskou a vášněmi jsme si vyřídili doma, k sobě navzájem jsme přistupovali tak nějak čistí. Vždycky jsme se na sebe jen usmívali, i když už nám do smíchu nebylo. My jsme se měli vždycky čemu smát.*

>> *Ano, Evo, poprvé jsem, myslím, se s tebou smál, až jsem brečel, když jsi řekla: hlodá ji svědomí, a představili jsme si to doslovně. Jinak jsme... Ale vyprávěj ty. Ty to umíš líp. Axel*

>> *Souhlasí, pořád se na sebe usmíváte. Mluvíte spolu taky někdy vážně? Liana*

>> *Ano, to jsem taky ještě nezažil s žádnou jinou ženou, když spolu musíme mluvit vážně, jdeme ke sloupu, v ruce držíme pivo, ačkoli posledně, posledně Eva pivo nepila, co jsi, Evo, pila?*

>> *Limo. Já*

Axel k Lianě:

>> *Nemusíš se divit, víme jeden o druhém všechno, a to už 22 let, a pak teda si povídáme u sloupu. A vždycky čistí, víš, že*

- 72 *Eva i já se velice dlouho sprchujeme? Axel*
- >> *Společně? Liana*
- >> *Ne, každý zvlášť. Axel*
- >> *Jak už řečeno, strávili jsme své životy doteď vedle sebe, spolu jsme se smáli, pracovali, bavili se, byli jsme vždycky spolu. Já. A dál. >> A lidé kolem nás s tím museli žít. A my byli šťastní, ani můj věk nás neodradil, měli jsme spolu ryby, myši, měli jsme ptáky, společně jsme napsali knihu a vždycky jsme se chtěli držet za ruce.*
- >> *Stop, Evo, takhle to nefunguje. Axel*
- >> *Ach tak, pravda, za ruku jsme se chtěli vzít jen dvakrát. Já*
- >> *Evo, budeme mít ryby, tři, ne, počkej, jenom dvě. Axel*
- >> *Ta šílí. Liana*
- >> *Ne, nešílí, řekl Axel. >> To je náš život, to není žádné šílenství. Dál Evo, prosím.*
- >> *Jak to? zeptala se.*
- >> *Inu, tak to je, ta věc se mnou a Axelem, jak tomu říkáš, dá se to ale taky nazvat vztah. Kolegové, přátelé, můj muž, všechny Axelovy kamarádky s tím musely žít, a ty s tím musíš žít taky. Já*
- >> *Ale já nechci. Liana*
- >> *Musíš, pokud chceš zůstat s Axelem, protože já u Axela taky zůstanu. Jinak to nejde, dost dlouho jsme to zkoušeli, musíme zůstat přáteli. Já*
- >> *Já nechci. Liana*
- >> *Pak musíš jít, řekla jsem.*
- >> *Ty jsi blázen. Liana*
- >> *Ne, nejsem, mohla jsem to všechno nechat říct Axela, jsem si jistá, že by volil stejná slova, kromě toho by tě mohl vzít za ruku a odejít, vůbec bych si toho nevšimla, nemám brýle, promiňte, hledala jsem slova a stůl mi pomáhal, proto jsem se vám nemohla dívat do očí. Já*

Liana k Axelovi:

>> *Chtěl jsi to udělat?*

>> *Ne, ani na vteřinu ne, řekl Axel. Evo, já bych to neřekl jinak, jen bych byl jinak formuloval pár slov, ostatně, už i jiní si na nás spálili prsty, mnozí dokonce zaplatili smrtí, to Eva neslyší ráda.*

>> *Samozřejmě to neslyším ráda, chceš to vždycky hodit na mně, když to udělala, spáchala sebevraždu, pak kvůli sobě samé, ona to tak chtěla. Já*

>> *Máš pravdu, Evo, chtěl jsem ti to přišít, ale to nejde. Axel*

>> *Samozřejmě to tak nejde. Já*

>> *Ta blázní, zhrozila se Liana.*

>> *Ne, to není bláznovství, to je náš život, jak ho vedeme už 22 roky, a kromě toho, jak jsem řekla, mám v ledničce něco jedlého.., řekla jsem pomalu. >> Mohl by pořád ještě s tebou odejít. Liana řekla: >> Tohle NEBUDU poslouchat.*

Axel řekl: >> *Můžeš jít, já zůstanu.*

>> *Já tomu nevěřím, ona je šílená..! Liana*

>> *Ne, není, ona vždycky poznala, když se to s mými holkama chýlilo ke konci. Evo, odkdy to víš, že to s Lianou skončilo?*

Axel

>> *Od toho večera, co jsem ji poznala. Já*

>> *A jak to? zeptala se Liana.*

>> *Protože mne objal. Já*

>> *Skutečně, tak hezky tě objímal. Liana*

>> *A já na něj vyplázla jazyk. Já*

>> *Co jsi udělala? Proč na něj vyplazuješ jazyk? Liana*

>> *Protože vyhrál, pro tu chvíli. Já*

>> *Ano, ale vyhrál jsem jen to jedno kolo, řekl Axel. >> Pokaždé, když Eva vstoupila na scénu, byl s mými kamarádkami konec. Evo, co sis myslela, když řekla, že patří k Axelovi?*

>> *Jak dlouho ještě? Já*

74 >> *Odkud to ví?* Liana
>> *Přece se známe 22 roky. Já*
>> *To jsi ty!* vyděšeně vykřikla Liana.
>> *Kdo jsem, co jsem?* zeptala jsem se.
>> *No, vyprávěl mi, že miluje nějakou ženu už 22 let, a ty že jsi dobrá známá, která se nechává rozvést.* Liana
>> *Proč jsi to udělal?* zeptala jsem se.
>> *Evo, tentokrát jsem tě zapracoval do svého vztahu.* Axel
>> *A proč?* Já
>> *Musel jsem to udělat, od začátku o tobě věděla, a že si ty dvě věci nedala dohromady, to je její chyba.* Axel
>> *S touhle ženou musím žít?* zeptala se Liana.
>> *Ne, nemusíš žít se mnou a nemusíš žít s ní, můžeš jít, chceš-li,* řekl Axel. >> *Ale zatím musela každá akceptovat, že žiji s Evou.*
>> *Ale já nechci.* Liana
>> *Tak ho udělej šťastným.* Já
>> *Já ho dělám šťastným.* Liana
>> *Jak? Viděla jsem vás v prosinci, byl všechno, jen ne šťastný,* vykřikla jsem.
>> *Ty jsi nás viděla na ulici?* Axel
>> *Ano, nejela jsem svým vozem, ty ses podíval na značku, bylo to číslo z Ebersbergu, a pak jsi odvrátil pohled, málem mi srdce vyskočilo z těla, můj chlapeček není šťastný.* Já
>> *Tys to řekla, Eva mi celé ty roky říká chlapeček, dodnes nevěří, že jsem větší, než ona. Teprve nedávno jsme se museli změřit.* Axel
>> *Ano, vyrostli jsme spolu, s tou věcí, jak tomu říkáš, všechny to musely akceptovat a ty budeš taky muset,* řekla jsem.
>> *Ne, Evo, já s ní nechci žít, a ostatně, nežilo se nám špatně.*
>> *To je pravda, nebylo nám s tím zle, a tak to půjde i dál,*

ani moje stáří nás nezastraší. Já

>> Opak je pravdou, mám tvoje stáří rád, řekl Axel.

>> Vezmete se? Liana

Usmáli jsme se na sebe. >> No, možná. Dvojhlasně. Axel pak řekl: >> Dobře, že se ptáš, já bych se Evy jinak už nezeptal, to, jak mě odmítla poprvé, bych už nechtěl zažít.

>> V nakladatelství se stejně uzavírají sázky, zda se vezmeme nebo ne, řekla jsem.

>> No, nejprve se podíváme na vklady a pak je proměníme na svatební dary. Jen pomysli, když dá každý z 500 lidí jen stovku, dopřejeme si krásnou cestu a ještě pořád nám zbude asi tak 25 000, hezká sumička. Axel

>> A to ti nevadí? zeptala se Liana Axela.

>> Proč by mi to mělo vadit, já si ji chci vzít. Už víme, ve kterém kostele, víme už i hospodu, pravda, Evo? Axel

>> Ano, udělala jsem fotky... Já

>> Ty ti taky ukradl? Axel

>> Ano, ale je stejně moc malá, myslím, že budeme slavit tam, kde měla Helena svoje padesátiny. Já

>> Ano, pozveme Evinu rodinu, tu pravou i tu nepravou, a moji rodinu. Axel

>> Já nevím, jestli pozvu svoji pravou sestru, musela jsem posledně přespát v hotelu, a kromě toho by pukla. Já

>> Proč? zeptala se Liana.

>> Přemýšlej, Liano. Eva 22 let vypráví o muži, kterého miluje, který miluje ji, a pak se s tímhle mužem zjeví. Axel

>> Ale mezi příbuznými? namítla Liana.

>> Jo, to je to nejhorší. Axel

>> Mohli bychom ji prostě nechat puknout, co myslíš, mám ještě jednu. Já

>> Vy blázníte, chcete ještě mít děti? Liana

>> No, možná, Eva k tomu má ještě všechny předpoklady,

76 *příští týden má měsíčky, souhlasí, Evo? Axel*
>> *Cože, to víš? ptá se Liana.*
Já vylekaně vzhlednu.
>> *Ano, to vím. Axel*
>> *Jak to, že ti to nevadí? Liana*
>> *Inu, on o mě ví všechno, když je můj život jeho koníčkem, co můžu proti tomu dělat? Já*
>> *Pravda, nic, připouští Liana.*
>> *Ano, řekl Axel, když se mne lidi ptají na mé hobby, říkám: Moje žena je moje hobby. A děti? Tak v šedesáti první.*
>> *Ale ona o tobě neví nic, říká Liana.*
>> *To Evě nevadí, co pro ni je důležité, to ví, a to ostatní, to jí řeknu sám, nebo ne, Evo? Často jsem přemýšlel, proč se mne nezeptáš. Víš to? Axel*
>> *Ne, Axel, to nevím. Já*
>> *Nikdy jsme se k tomu nedostali. Axel*
>> *V nakladatelství Arabella to vědí, že se milujete? zeptala se Liana.*
>> *Ano, už dlouho. Axel*
Vmísila jsem se:
>> *Axel, já nevím, patrně to souvisí s tím, že jsem tě vědomě milovat nechtěla, čím méně jsem o tobě věděla, tím lépe pro mne. Ano, Liano, jednou jsme spolu byli v čínské restauraci a o tomhle obědě se mluví dodnes.*
>> *Proč, jak je to dlouho? zeptala se Liana.*
>> *Asi šest let. Díval jsem se na Evu tak, že si všichni mysleli, ti se mohou jen milovat. Axel*
>> *Ano? Proč? Liana*
>> *Docela jednoduše, svými pohledy jsem ji nosil na rukách. Axel*
>> *Ale jak můžeš tuhle ženu milovat? Je ošklivá, stará, má chlupy v obličeji, je nedisciplinovaná, má nehezky nehty. Ona*

>> *Eva je disciplinovaná, víc než ty! Že je stará... Když budeš mít štěstí, zestárneš taky, ale jen, když budeš mít štěstí, a dlouhé nehty, může si nechat narůst drápy, to ty jsi nikdy neměla, když chce, jenom pak nemůže nosit rukavice a nemůže modelovat. Představ si, já dal Evě tu nejkrásnější milostnou povídku světa a ptala se pak, když ji přečetla, co to má být? To přece udělám líp, a záměrně zapomene knihu v parku, protože ona knihy nezahazuje, ona ne, ale fabuluje si vlastní zamilovaný příběh, ještě hezčí. Kromě toho, Eva je tak disciplinovaná, až mi to někdy vadí, nezapomeň, my se známe 22 let. Axel*

>> *Axel, ty mi ale neobyčejně pomáháš při výstavbě toho příběhu. A nehty jsem ztratila při tom věčném oškrabávání ledu z auta, už jsem Karin pohrozila, že se odstěhuju do Müllerstrasse, když to tak půjde dál, máme tam dole vztahy skoro jako v rodině. S Mariánem děláme poduškové bitvy. Já*
 >> *Neříká se poduškové, říká se polštářové. Jsi lesba?* zeptala se Liana.

>> *To bys ráda, co? To nebezpečí tady nikdy nebylo, a co jsem tě poznala, tak ještě méně. Já*

**Musíme dneska žít podle pravd,
které máme k dispozici,
ale být stále připraveni je zítra nazývat omyly.**

>> *Ale nikdo přece nepřijde o nehty při seškrabávání ledu.*
Liana

>> *A proč ne? Evo, kdy vstáváš? Axel*

>> *Ve tři čtvrtě na sedm, mnohdy, když si nemusím dělat vlasy, v sedm. Já*

>> *Ano, vidíš, a ty vstáváš v devět, to už je po všem. A vůbec, Eva ještě nikdy v životě nevstala tak brzy. A nech ji říkat po-*

78 *dušky, ona ten rozdíl zná, ale byla myšlenkama v Tyrolích, tam si taky pěstuje jednu rodinu. Ta má rodiny po celém světě a ví, že není rozdíl mezi poduškou a polštářem. Dělala sama polstrovaný nábytek, všechno dělá sama, taky svůj život si vytváří sama, a teď mě něco napadlo, Evo, ty se nevžíváš vždycky jenom do dané situace, ale taky do příslušné země, a tvůj hledač přepíná taky do toho kterého jazyka, teď jsem odhalil tvoje tajemství. K Lianě řekl: A ostatně, kdybych ti řekl, aby ses s Evou vyspala, udělala bys to.*

>> Co by udělala? To není možné, ty jsi ostuda všech žen. Axel, jednou jsi říkal, abych to sepsala, ale když ji vidím, pro takové lidi bych knihy psát nechtěla. A co tady říká, tomu nemůžu věřit. Běžte, prosím! Já

>> Ano, Eva má pravdu, ty jsi vážně ostuda celého ženského rodu. Axel

>> A jak na Axela reagoval tvůj muž? Liana

>> To přece vidíš, rozvádím se. Já

>> Co, ty se rozvádíš? Já myslela... A proč jste se nedali do hromady už dřív? Liana

>> Aha, že mne opustil? Ne, já jeho. Nebyli jsme zralí. Já

>> Rozvádíš se kvůli Axelovi? Liana

>> Nakonec asi ano. Já

>> Taky, řekl Axel. >> Kdyby to udělala v afektu, dělala by to kvůli mně, ale ona to v afektu neudělala.

>> Tomu nerozumím. Liana

>> A nebudeš rozumět. Taky to TAKY nepochopíš. Miluju ji, je zatraceně chytrá, ví všechno, nenávidí peníze, má všechno, nepotřebuje mne. A teď jsem jí řekl, že ji zbožňuji, ačkoli jsem mluvil s tebou. Axel

>> Díky, řekla jsem. Abychom to věčné milujutě nemuseli říkat tak často, dohodli jsme se onehdy, že řekneme o tom druhém, že je zatraceně chytrý...

>> *Vidíš, poděkujeme si, když si řekneme, že se milujeme. Ano, dostalo se jí dost lásky, mohla by mít toho nejbohatšího a nejkrásnějšího muže, jak vždycky říkáš: jsou milí, takoví Evu milují, jezdí v porschi, je mladý, bohatý, a Eva si jeho porsche dokonce může vypůjčit, ale to ona nedělá. Axel*

>> *Proč? Liana*

>> *Protože její auto pořád ještě nastartuje. Axel*

>> *Hej, to ti vyprávěla? řekla jsem šokovaná.*

>> *Ano, řekla mi právě, že jsi se chovala nemožně, když jsi to řekla. Axel*

>> *Jo, opravdu, jsem si jistá, že by mi ho půjčil. Já*

>> *A proč? Liana.*

>> *Protože mne chvíli před tím hladil. Já*

>> *Před ní? Axel*

>> *Jasně, před ní. Já*

>> *Ach ne, tuhle maličkost mi ještě nevyprávěla. Axel*

>> *Ne? Já*

>> *Ne. Evo, já vím sám, že tě miluje. Axel*

>> *Odkud to víš? zeptala se Liana.*

>> *To ti hned povím, seděli jsme, a to Eva ví, pro ni to nevyprávím, jen pro tebe, seděli jsme v kavárně, která patří jeho otci, a on se podíval na Evu, a představ si, zamilovaným pohledem! A já byl tak drzý, že jsem řekl: Aha, diví se, že se známe. Ne, řekla Eva, vždycky se na mne takhle dívá. Chápeš teď? Axel*

>> *Ne, tys jí neřekl, že ji miluješ. Liana*

>> *Nemusí, my si rozumíme. Já*

>> *Ale já vám nerozumím. Proč jste si jeden druhým tak jistí? Jste tak stejní, a takhle jsi se mnou ještě nikdy nemluvil. Liana*

>> *Ne? Tak jsem si ještě nikdy se žádnou ženou nepovídala, jen s Evou mluvím vždycky takhle. A nech si říct, proč Eva není s tím mužem. Axel*

80 >> *Přijde mi moc bohatý. Já*
>> *To snad ne, vydechla Liana. >> Peněz nemůžeš mít nikdy dost. Proč jste tak stejní, nejdříve svou oběť obklíčíte, pak se zakousnete.*
>> *Je to snadné, když se oběť jako oběť cítí a vběhne mi před tlamu. My dva takoví nikdy nebyli – nebo, Evo, cítila jsi se někdy jako oběť? Axel*
>> *Ne, jenom... Já (... jenom, když jsem byla v nechtěné hypnóze, že mě v tuhle chvíli zase zhypnotizoval, jsem nepostřehla.)*
>> *Neříkej to. Ale o něčem jiném, Eva už políbila člověka s AIDS. Axel*
>> *Žije ještě, zeptala jsem se Axela.*
>> *Proč se tě ptá? Liana*
>> *Protože ho znám líp, než Eva. Myslím že ano. Axel*
>> *Ach bože, já z vás nebudu nikdy moudrá, řekla Liana.*
>> *Nenamáhej se, to opravdu nebudeš, řekl Axel. >> Ta žena tady, ta je chytrá a inteligentní, s tou se ožením. Pokud mne bude chtít, ona má slabost pro hnědé oči a blond vlasy, ještě to dojde tak daleko, že si odbarvím vlasy. Eva je ta žena, tahle žena!* Axel ukázal na mou nejnovější sochu. Vlastně to byla jen polovina mého díla.
>> *Ano, to je ona. Já*
>> *A ten muž, zeptal se Axel.*
>> *Ten se teprve pálí. Já*
>> *Jaký muž? Má muže? Liana*
>> *Ne, řekl Axel. >> I když dneska jsem chvíli žárlil, kvůli Mariánovi.*
>> *Colette říká, že je velice krásný. Já*
>> *Evo, toho vyzvedneme společně. Axel*
>> *O ano. Já*
>> *Já tě nechápu, řekla Liana Axelovi.*

>> *Ani nebudeš, takoví jsme, a ty bys měla teprve slyšet ji a jejího nejlepšího kamaráda, to bys taky nechápala, jako já. To ale nezvládne nikdo, ti dva spolu pracují 15 let, milují se a nenávidí, říká se jim staří manželé, hádají se, a pak jdou, na pár hodin se zavřou v kanceláři a povídají si o Schickelgrüberovi a podobné pakáži — víš, kdo je Schickelgrüber? Axel*

>> *Ne. Liana*

>> *Hitler, ty hloupá huso. Axel*

>> *Proč mi říkáš hloupá huso? Liana*

>> *Protože taková jsi. Tahle žena není Němka a ví to, a ty? Víš, co je to za muže? Proč jsi, Evo, vlastně tak geniální?*

Axel

>> *Axel, ty přece víš, že to slovo nemám ráda, R. posledně taky říkal, že za každým úspěšným mužem se skrývá žena, jako za Einsteinem, jsem řekla a on mi povídá, to víš jenom ty. Já*

**Nejvyšším cílem kategorie být je
HLUBŠÍ VĚDĚNÍ,
kategorie mítí VÍCE VĚDĚNÍ.**

>> *Evo, on ti skládá komplimenty, i když jste rozvedení, to je od něj krásné. Axel*

To nebyla pravda, nebyl to kompliment, byla to jen jeho škodolibost, protože to ví jen málo lidí.

>> *Ano, myslím, že mezi námi vzniklo přátelství, byla bych rozhodně pro. Já*

>> *Slyšíš, Liano, on poslal Evu ke mně, a já ji poslal k němu, víš, co ti teď řekla, je s ním hotová, toho muže už ve svém životě dál nepotřebuje, přesto je k ní takový, došlo ti to, proč miluju tuhle ženu a ne tebe? A nejchytřejší chlap v nakladatelství Arabella, její přítel, ji jednou prohlásil za inteligentnější, než je on sám. Měla bys vidět to divadlo, křičela na něj:*

- 82 *To už mi nikdy neříkej! Lidi se otáčeli, mysleli si, kdo ví, co jí řekl. Ona se rozhlédla, hodila by mu něco na hlavu, kdyby mohla. Axel*
- >> A proč? Liana*
- >> Protože nesnáší, když na ni někdo hledí jako na inteligentní. Axel*
- >> A proč ne? Liana*
- >> Protože si myslí, že pak před ní lidé mají strach. A to mají stejně. Axel*
- >> Já ne. Liana*
- >> Ani nemusíš, Evě je srdečně jedno, jestli spolu budeme mít třeba pět dětí. Axel*
- >> A jak, jenom bys jej musela udělat šťastným. Já*
- >> Já to zvládnou. Liana*
- >> Dám ti ještě jednu šanci, když to nedokážeš, tak jej tady odevzdáš. Já*
- >> Já to dokážu. Liana*
- >> Nemusíš to zvládat, já s tebou nechci zůstat. Šťastný jsem jen u Evy. Kromě toho jsi mne už tady odevzdala, nebo? Evo, co sis myslela, když jsem se tady objevil s Lianou? Axel*
- >> Že by ses se mnou chtěl vyspat, a protože to přece jen nechceš udělat, bereš ji sebou. Já*
- >> Vidíš, dosáhla jsi pravý opak, nic jiného. Evo, co sis myslela, proč jsem tě tady nenavštívil? Bydlíš ve stejné ulici jako já. Axel*
- >> Ano, to je legrační, myslela jsem si, že mne miluješ. Já*
- >> Ano, myslela pravý opak toho, co jsem chtěl dosáhnout, a teď se drž, já to vím, s Evou myslíme stejným způsobem, nepotřebujeme spolu mluvit. Telefonovali jsme si a pak jsem Evě taky řekl, že ji miluju, nebo? Axel*
- >> Ano. Já*
- >> Kdy jsem to říkal? Axel*

>> *Když jsi mi nabídl ten Mac nebo se divil, že jsem si koupila klobouk. Já. Umělci nosí klobouky, řekla jsem jednou, když mne nervoval, proč prý se necítím jako umělkyně.*

>> *Ale já s ní žít nemůžu, je to děvka. Liana*

>> *Omluv se mé ženě, co si to dovoluješ? Axel*

>> *Promiň, prosím, Evo. Liana*

Nevědoucí je odvážný, vědoucí má strach.

>> *Omluvu přijímám, ano, ty mne urazit nemůžeš. A proč se mnou nemůžeš žít? Já*

>> *No, na Mallorce to bylo zlé, celou tu dobu běhal sám po pláži a hledal tě. Liana*

>> *Jak to — sám? Měla jsem pořád před očima obraz vás dvou, jak se procházíte po pláži. Já*

>> *Vzdala jsi mne? Axel*

>> *Ano, trochu. Já*

>> *A přitom jsem celou dobu myslel na tebe, jako v Ptácích v trní, svého druhu sebetrýznění. Evo, hledal jsem tě, byl jsem zase jednou na pláži s tebou. Axel*

>> *Axel, já tě miluju tak, že mi stačí, když vím, že se ti vede dobře, a to další... Teď stejně jako dřív tě nemusím vlastnit.*

Ale proč, myslela jsem, že si půjčíte auto a prohlídnete si Mallorcu. Nebo jste byli na návštěvě u Güntera? Já

>> *Ne, Evo, to byla klubová dovolená. Axel*

>> *Cože?! zvolala jsem vyděšeně. >> To není možné, tak dlouho tě vychovávám, namáhám se, a ty jedeš na organizovanou dovolenou, to snad ne! Proč jste nejeli na Lanzarote nebo tak něco?*

>> *Ano, tak to bylo, co je na tom, kromě toho jsi jednou říkala, že bys strávila dovolenou na výletní lodi, a co je na all inclusive tak strašného? Liana*

- 84 >> *Ale ano, kdybych se chtěla nudit, vzala bych si spoustu knížek a viděla jenom moře, to bych udělala ráda. Já*
>> *Na Lanzarote, Evo, to nemůžu, tam bych chtěl jet s tebou, a na plavbu si vzít sebou Kafku. K Lianě řekl: >> Četla jsi někdy něco od Kafky?*
>> *Ne. Liana*

**Naše doba je tak vzrušující,
že lidi už šokuje jenom nuda.**

- >> *Tak Evo, přišla bys, kdybych tě zavolal? Axel*
>> *Samozřejmě, jsou víkendové lety, proč jsi to neudělal? Günter lítá domů pořád. Já*
>> *Vážně bys to udělala? Liana*
>> *Ano, samozřejmě, jen v klubu bych nezůstala. Já*
>> *A ta plavba? zeptala se Liana.*
>> *Vidíš, a ty jsi říkala, že by nepřišla, řekl Axel Lianě.*
>> *Ano, chtěla by se nudit, občas to dělá se mnou.*
>> *Kdy, proč? zeptala se Liana.*
>> *Ach, jednou jsem Evě něco vyprávěl, ty by ses přitom nenudila, ty ne, a ona mi to taky řekla. Axel*
>> *To snad ne?, vydechla Liana.*
>> *Ale ano, mockrát jsem se s ním nudila... Já*
>> *Evo, proč to říkáš takhle? Axel*
>> *Protože jsem se s tebou nikdy nenudila, jen jsem tě milovala. Já*
>> *Jak to, že jste si sebou navzájem tak jistí? Liana*
Axel řekl: >> *Představ si, jsme takoví, už jsme se za svou jistotu navzájem omluvili. Tak říkajíc dopředu, omluvy už byly doručeny.*
>> *Já vás nechápu. Liane*
>> *Ani nemůžeš, my máme svou řeč, které jen my rozumíme,*

řekla jsem. >> *A ano, musíš mi někdy vyprávět, jaké to bylo ten večer, když jste mi zavolali.*

>> *Ty jsi volal Evě?* zeptala se Liana.

>> *Proboha, Liano, poslouchej!* zakřičel na ni Axel.

>> *Ano, ale proč jí voláš?* Liana

>> *Proč ne? Evě můžu zavolat, kdy chci. Miluju ji, vyrazil jsem si s kamarádem, můžu mu takhle říkat, Evo?* Axel

>> *No jasně. Já*

>> *Takže já a ten kamarád, byli jsme spolu, a on pak chtěl zavolat Evě a to jsme udělali.* Axel

>> *Kdy to bylo?* Liana

>> *Minulý srpen,* řekl Axel.

>> *Kdy přesně?* zeptala se Liana.

>> *Bylo to v pátek,* zalhala jsem.

>> *Jak to, že to víš tak jistě?* zeptala se mne Liana.

>> *Protože jsem si ten den vyšla ven a mluvili jsme o tom, že to by se v pátek už nemělo, in je vyrazit si ve čtvrtek.* Já

>> *Souhlasí,* ozvalo se dvojhlasně. Lekla jsem se. O. K., souhlasí, to přišlo od Axela, to jsem věděla, že jsme o takovém nesmyslu nikdy nemluvili, ale z čeho vyšlo její *Souhlasí?* Ta je blbá, až to bučí.

Vykřikla jsem: >> *Axel, prosím tě, řekni, že jsem slyšela "souhlasí" jen jednou.*

>> *Ne, je mi líto, musím tě zklamat, bylo to dvakrát. Evo, ten druhý hlas byl její.* Axel

>> *Prosím, opusťte tuhle místnost, já už nemůžu,* řekla jsem znechuceně.

>> *Evo, musím tě znovu zklamat, já nepůjdu. Ona může odejít.* Axel

>> *Musel bys jít s ní.* Já

Pak někdy jsem slyšela Lianu: >> *Ona není jenom slepá, taky ještě špatně slyší, ta je blbá.*

- 86 >> *Ve 33 Eva taky ještě žádné brýle nenosila. A slyší dobře, ty jsi chybila, jsi blbá, až to bučí.* Axel
- >> *Dobrá, ale proč jsi jí volal?* Liana
- >> *No promiň, já můžu volat, komu chci.* Axel
- >> *Ano, proto máš mobil, aby tě mohla zavolat dnem i nocí, sám jsi to říkal.* Liana
- >> *Vidíš, a tys říkala, když Eva zavolala v sobotu odpoledne, to nemůže zavolat jindy? Kromě toho: Eva nezná moje číslo z paměti, to si neudělá, jak říká.* Axel
- >> *Ano, to jsem řekla, promiňte mi, že jsem vám volala, neměla jsem nikoho, komu bych jinak vyprávěla o té práci v Praze, kromě toho mne nikdy nenapadne, abych ho zavolala večer. Já*

Ideje nepotřebují zbraně.

- >> *A proč ne?* zeptala se Liana.
- >> *Protože by si jinak myslel, že s ním chci spát.* Já
- >> *A chceš?* Liana
- >> *Ano, teď už ano, když vím, že se budeme brát.* Já
- >> *Tak tohle už nebudu poslouchat,* řekla Liana.
- >> *Nemusíš, támhle jsou dveře,* řekl Axel.
- >> *Axel, ty musíš jít s ní, tys ji sem přivedl, tak říkajíc jsi mi to nadrobil.* Já
- >> *Kdo komu co nadrobil, to si ještě budeme muset vyjasnit.*
Axel
- >> *Ano, já vím, že jsem si Lianu abych tak řekla objednala, ale nevěděla jsem, že to bude tak zlé.* Já
- >> *Jak objednala? A teď mne zase odstavuješ nebo co? Chceš s ním teď spát?* Liana
- >> *Ano, to chci, teď jsem volná, rozvedená, chceme se spolu vyspat.* Já

>> *Jak to, já to nedovolím!* Liana

>> *Děkuji ti, Evo, že se necháváš rozvést. A k Lianě: >> Jak tomu chceš zabránit, ty přece nejsi pořád v domečku, nebo? A kromě toho si Evu vezmu, pak spolu stejně budeme spát, věřím dokonce, že o svatební noci, jak to má být.* Axel

>> *Nee...* Liana

>> *Tak vidíš, kdyby mělo jít jen o TOHLE, tak to už bych dokázala. Já*

>> *Ale mě si přece nikdo nemůže objednat.* Liana

>> *Ne?* řekl Axel. >> *Budeš se divit, chtěla, abych měl přítelkyni, žadonila, prosím, Axel, měj k 15. nějakou přítelkyni, a protože já bych pro tu ženu udělal všechno, šel jsem na ulici a seznámil se s tebou, jsi takříkajíc její přítelkyní, ne mojí. Kvůli mně dokonce skoncovala se svými kamarádkami. Její nejlepší přítelkyně jí vyprávěla, že se se mnou vyspala, Eva se zeptala, jaké to bylo, a ta přítelkyně odpověděla: krásné, ty blbá krávo. Tak jí Eva vypověděla přátelství, ne kvůli té souloži, ale pro tu blbou krávu.* Axel

>> *Jo, jo, ty jsi můj okruh známých pěkně probral, teď jsem já na řadě s úklidem. Já*

>> *Evo, když nás nechtějí akceptovat jako kamarády, když budeme manželé, tak budou muset, nebo?* Axel

>> *Proč, spal jsi s ní?* Liana

>> *Ne, málem, ale Evě je to jedno, proč ty by ses o to měla zajímat? Eva nesnáší, když si o nás lidi myslí, že spolu spíme. Vůbec, když se o nás nebo našich blízkých vypráví něco, co není pravda.* Axel

>> *A teď?* Liana

>> *A teď mne uděláš šťastným nebo zmizíš,* řekl Axel k Lianě.

>> *Slibuju.* Liana

>> *To ti nepomůže, nedokázala jsi to, říká přece Eva, kromě toho je konec.* Axel

88 >> *Odkdy?* Liana
>> *Od vánoc, co jsme byli s tvými rodiči, kdy chceš.* Axel
>> *A proč se to dozvídám až teď?* Liana
>> *Byla by ses to dozvěděla už dřív, Eva nás pozvala na vánoce.* Axel
>> *Ty jsi nás na vánoce zvala?* Liana
>> *Vždyť to říkám, nebo neslyšíš, proboha, jsi ty ale pitomá.* Axel
>> *Nejsem pitomá, nechápu vás.* Liana
>> *Co, mluvíme česky nebo španělsky? Nešel jsem s tebou k Evě, protože z toho mohlo něco být, ale ty přece víš, že z toho není nic. Kromě toho Eva věděla už dávno, že je mezi námi konec.* Axel
>> *Jak to, že já ne? A proč je to mezi váma dvěma takové?* Liana
>> *Myslím, řekla jsem, že to, co je na něm ženského, miluju já, a on, tak zhruba, co je na mně mužského.*
>> *Moc pěkné, Evo, anima a animus.* Axel
>> *Ano, říkala jsem zhruba, ale ne docela. Já*
Axel se zeptal Liany: >> *Jo, a kdo vždycky říká, že si koupí vibrátor?*
>> *Co říká?* zeptala jsem se nevěřicně. >> *Tak jí ho kup, když ho chce.*
>> *Evo, ona ho nechce, jenom mi tím vyhrožuje.* Axel
>> *Proč ti hrozí, to nechápu. Já*
>> *Protože jí nemůžu v posteli nic nabídnout.* Axel
>> *Tak jí ho kup a pošli ji k čertu. Já*
>> *To by mohla do Zamonie, tam je prý u Snížkova vstup do podsvětí.* Axel
>> *Axel, rychle se učíš. Já*
>> *Mám taky dobrou učitelku.* Axel

- >> *Takže spolu spíte?* zeptala jsem se.
- >> *Ano, někdy,* řekl Axel.
- >> *Cos myslela, vzrušuje tě to, že s ním spím?* Liana
- >> *Jak to, proč by mělo, s těmi ostatními přece taky spal.*
Ale... Já
- >> *Ale co?* Liana.
- >> *Liano, nech Evu, poslouvej, ta je schopná nechat závěsy roztažené, ztraceně!!!* Axel
- >> *... Já myslím něco jiného, mnohdy se v noci vzbudím a pomyslím si, teď s ní zase spal.* Já
- >> *Ano, a co jsi tím myslela?* Drzá, tahle Liana.
- >> *No, myslím jen, když už s váma musím jet na podělanou all inclusive dovolenou, přičemž prosím, abyste se mě příště zeptali, kam máme jet, pak to přece není žádné umění, být od Baldhamu po Baldham přítom.* Já
- >> *Ano, ty jsi vždycky přítom,* řekla Liana. >> *On mi to říká.*
- >> *Tak, ale příště bych z toho chtěla taky něco mít.* Já
- >> *Ano? Chceš s ním spát?* Liana
- >> *Ano, on se mnou taky, nebo jsi v posteli pozorovala něco jiného?* Já
- >> *Ne.* Liana
- >> *Ano, chci s Evou spát, a to už dlouho.* Axel
- >> *Řekl jsi jí to?* Liana
- >> *Ano, a ne jednou, víckrát.* Axel
- >> *A proč jsi s ním nespala?* Liana
- >> *Neměla jsem to v úmyslu.* Já
- >> *A teď?* Liana
- >> *Teď už ano.* Já
- >> *To snad ne, copak nemáš partnera?* Liana
- >> *Kdyby Eva chtěla, partnera mít bude, ale ona nechce.* Axel
- >> *Odkud to víš?* Liana
- >> *O ní já vím všechno.* Axel

90 >> *Je kurva?* Liana
>> *Co si to zase dovoluješ?* Axel

**Je lepší nevědět nic,
než vědět něco špatně.**

>> *Promiň, Evo, přišlo rychle od Liany.*
>> *Nemusíš se omlouvat, od tebe se mne to nedotkne. Opusťte můj byt. Já*
>> *Ano, Eva spala v posledních dvou letech se dvěma muži.*
Axel
>> *Znáš je?* Liana
>> *No, jednoho znám. A ty jsi tak blbá! Co si to dovoluješ říkat o ženě, kterou miluju? Když ti řeknu, aby ses tady a teď s Evou vyspala, udělala bys to.* Axel
>> *Ano, vy to s věrností moc vážně neberete, řekla Liana. Znovu jsem se lekla. >> Ty blázníš, a nebezpečí, že bych se stala lesbou, je stále menší.*
>> *Evo, jak sebe samu označuješ?* Axel
>> *Jako nikoli militantní feministku. Já*
>> *Ano, to jsi ty, a jak označuješ náš vztah?* Axel
>> *Přátelství, hraničící s něžností. Já*

**Na počátku přátelství musíme dát pozor,
abychom nezačali milovat někoho,
koho bychom později mohli nenávidět.**

>> *To souhlasí, co se týče něžnosti, moc hezké, zůstaňme u toho. Kromě toho, Liano, máme s Evou společného spisovatele, našeho mentora, proto bych s tebou, Evo, nemohl jet do Rosenbergu, ten kladl velký důraz na věrnost, ale až u své druhé ženy — Gustav Meyrink. Axel*

- >> *No jasně, Axel, já o posteli nezačala. Já*
- >> *Proč pořád říkáš, že bys s ní chtěl spát? Liana*
- >> *Když to tak je. Axel*
- >> *Ale ona přece nechce. Liana*
- >> *Liano, přenech to nám, zda spolu budeme spát nebo ne. Axel*
- >> *To už jsme slyšeli tak často: kdy už se spolu konečně vyspíte? řekla jsem.*
- >> *Nebo naopak, Evo, řekl Axel.*
- >> *Ano, to je pravda. Doris klečela před mou postelí a říkala: Prosím, slib mi, že s ním spát nebudeš. Řekla jsem jí, že na to nepomýšlím, vyprávěla jsem.*
- >> *A druhý den jí Eva řekla: Už zase se chtěl se mnou vyspat. Ta teda byla v šoku. Axel*
- >> *Ta žena je mi sympatická, tahle tady je nebezpečím pro společnost, řekla Liana pohrdavě.*
- >> *Ano, to ona taky tak myslela, a Eva jí věřila všechno, dokud nepřišla na to, že ta ženská je svině. Axel*
- >> *Ano, trvalo mi to rok, než jsem na to přišla. Já*
- >> *Mně je sympatická, opakovala Liana.*
- >> *Proboha, Liano, drž pusku, kdybys věděla, co Evě udělala, zmiz z mého života, my tě nepotřebujeme. Axel*
- >> *Už máme společnou jinou liánu, řekla jsem se smíchem.*
- >> *Tak, máte spolu dítě? zeptala se Liana.*
- >> *Ach, ty jsi ale pitomá, nevíš, jak se ti ještě říká? Axel*
- >> *Ale ano, přísavka. Liana*
- >> *No, vlastně je to Evina přísavka, my si ji sestersky a bratrsky dělíme, už roky. Axel*
- >> *Jak se jmenuje? Liana*
- >> *To ti neřeknu, Eva ani neví její jméno, té své přísavky. Axel*
- >> *Můžeš klidně mluvit o své přísavce, vmísila jsem se.*
- >> *Eva mi ji přenechala, ale Evo, s liánami je konec. Axel*

92 >> *Ach, něco docela nového, pomalu bys měl dát pozor, aby ses do těch lián nezapletl. Já*

>> *Správně, Evo. Axel*

>> *Proč jí říkáte liána? zeptala se Liana.*

>> *Eva jí tak říká, já vím, jak se jmenuje, Eva s ní nechce mluvit, protože by se jí musela zeptat, zda si ji taky vezmu. On*

>> *To nechápu. Liana*

>> *Nemusíš, Eva mne chápe. Axel*

>> *Evo, ale proč jí říkáš přísavka? Liana*

>> *Ach, nech odpovědět mne, řekl Axel. >> To je tak krásné, nikdo tomu neuvěří, ani já jsem tomu roky nevěřil.*

>> *Tak prosím, řekla jsem.*

>> *Tak teda, ta přísavka, když věděla, že se s Evou přátelím, jí chválila její garderobu, a to Eva nesnáší, když s ní někdo mluví o jejím šatníku. Axel*

>> *Proč to nesnáší? Liana*

>> *Protože je to přebytné, jako struma, kdyby ses chtěla ukázat, jaká opravdu jsi, tak s Evou mluv o šatech a ona se s tebou přestane bavit. Axel*

>> *Proč? Liana*

>> *Liano, nech toho, stejně to zase nepochopíš. Axel*

>> *No copak se nerada hezky obléká? Liana*

>> *Ale ano, Eva má hezčí věci, než ty, jen nedělá z oblečení rituál. Eva se například oblékne jako španělský toreador a sedne jí to. Axel*

>> *Ach, to ti vyprávěla tvoje... moje přísavka? Já*

>> *Ano, to mi vyprávěla ona. Axel*

>> *Nechápu, vydechla Liana. >> Proč se tě ptá, zda ti to vyprávěla ona?*

>> *Protože jsem Evě to oblečení popisoval a řekl jsem, že ho měl na sobě její bývalý šéf, a ona mlčela, představ si, neřekla, že to byla ona. Tak Evě říkám, že ji miluju. Došlo ti to? Axel*

>> *Ano. Liana*

>> *Já tomu nevěřím, ale je to tak, a vidíš, ta svině se Evy zeptala, zda na moji přísavku žárlí, promiň, Evo, na tvoji přísavku, Eva řekla ne, prý je jí to jedno, s kým jsem o přestávce, a pak se ta ženská vyptává dál: A noci? A Eva řekla: To je mi taky jedno. Axel*

>> *Ta žena je mi sympatická, opakovala znovu Liana*

>> *Když budeš takhle pokračovat, bude z tebe zrovna taková svině. Ta Evu nenáviděla. Axel*

>> *Já Evu taky nenávidím. Liana*

>> *Ta nemá proč mne nenávidět, nezná mne, proč vlastně nemůže nenávidět tebe? Já*

>> *Jeho miluji. Liana*

>> *To si myslíš, řekla jsem.*

>> *Ano, vlastně bys měla nenávidět mne, Eva ti umožnila zůstat se mnou celý rok. Axel*

>> *Tak daleko jsi došel? zeptala jsem se Axela pobaveně.*

>> *Ano, váš známý ze Stuttgartu to vyprávěl o své ženě, mně se to líbilo a teď jsem to uplatnil. Axel*

>> *Teď se to taky nádherně hodí. Já*

>> *Souhlasí, řekl Axel.*

>> *Díky, že jsem u něj mohla být. Liana*

>> *Nemusíš Evě děkovat, ona musí poděkovat mně, protože jsem jí přivedl přítelkyni, kterou si přála. Axel*

>> *Já vás nechápu! Liana*

>> *To věřím, tomu nerozumí nikdo, řekla jsem. >> Ani Karin, a ta chápala všechno, právě jen tu přítelkyni ne.*

>> *Máš radost, že má Axel přítelkyni? zeptala se mne Liana.*

>> *Radovala bych se, kdyby to mezi vámi něco bylo, řekla jsem.*

>> *Ale není, jak víme, miluju Evu, pro ni štípám dříví. Axel*

>> *Ano, už jsem se divila, řekla Liane.*

- 94 >> *Ano, musím mít mozoly, Eva se diví mým rukám bez mozolů.* Axel
- >> *Ale proč spolu nespíte, když to oba chcete?* Liana
- >> *To přenech nám, Eva mi řekne, až se mnou bude chtít spát, kromě toho už to udělala, nevědomky.* Axel
- >> *Ano? Kdypak?* zeptala jsem se.
- >> *Měla jsi pravdu, Evo, s tou první knihou, kterou jsi mi darovala, CO DĚLÁ TVŮJ SEXUÁLNÍ ŽIVOT? Je to naše omen, lidi se pořád a pořád starají o náš sexuální život. Od koho máš tuhle knihu? (Kdo chytá v žitě)* Axel
- >> *Od Heleny.* Já
- >> *Od koho jiného? Evo, toho brouka jsi přece nenapsala sama, nebo?* Axel
- >> *Ano, jistě.* Já
- >> *Víš, Liano, ten přišel v dopisech.* Axel
- >> *Cože?* Liana
- >> *Ano, slyšíš dobře.* Axel
- >> *Taky jsem ti napsala dopis o člověku - koňáři, z hotelu Evropa, co tam stálo to akvárium, víš, kde stálo? Tam jsem seděla v rohu a psala ti dopis.* Já
- >> *Ano, na toho jsem se taky musel podívat.* Axel
- >> *Koho?* zeptala se Liana.
- >> *Utze.* Axel
- >> *Neznám.* Liana
- >> *Jak taky jinak.* Axel
- >> *Ano, a ptáš se mne jen na něj.* Já
- >> *Na koho.* Liana
- >> *No ano, Eva se seznámí s mužem, a zná ho jenom pět minut, ale ví o něm všechno.* Axel
- >> *To snad ne.* Liana
- >> *Poslechni, to si stejně nedokážeš představit.* Axel
- >> *O. K.* Liana

- >> *Kolik má zaměstnanců, Evo?* Axel
- >> *Osm tisíc, tak přibližně,* odpověděla jsem.
- >> *Promiň, že jsem se neptal na to další.* Axel
- >> *Nevadí, stejně bych ti to neřekla.* Já
- >> *Teď můžeš?* Axel
- >> *Ano, teď ano.* Já
- >> *Vyprávěj, prosím.* Axel
- >> *No, například mi můj informant řekl, že viděl společně dvě nebezpečné osobnosti, a já si v tu chvíli pomyslela, proboha, to snad ne, proč mi to říká? Myslela jsem, že každou chvíli někdo vstoupí a zastřelí mne...*
- >> *A co je na tom?* Liana
- >> *Pokračuj, Evo,* řekl Axel.
- >> *No, pomyslela jsem si, proboha, proč mi to vypráví, to by pro nás mohlo být nebezpečné. Myslíte, zeptal se mne.* Já
- >> *Co je na tom, že se potkají dva lidi?* zeptala se ta husa.
- >> *Přestaň, Liano, protože ti dva se nikdy nesměli setkat.* Axel
- >> *Proč?* Liana
- >> *Protože to byli dva zločinci,* řekl Axel. >> *Evo, co k tomu ještě můžeš říct?*
- >> *No, ten jeden sedí a ten druhý je mrtvý, a díky bohu to bylo v restauraci, byli u toho ještě další lidé.* Já
- >> *To stačí, ona to stejně nepojme.* Axel
- >> *Proč je jeden mrtvý?* zeptala se Liana.
- >> *Přišel o život při nehodě, pokud to byla nehoda.* Axel
- >> *Jak to, že to víš?* zeptala se jej Liana.
- >> *Liano, prosím, to je věc moje a Evy. Já vím jen něco málo, Eva ví trochu víc. A kdybys četla noviny, věděla bys to taky.* On
- >> *Já čtu noviny.* Liana
- >> *Vidíš, čteš noviny, v těch to stálo a ty to přesto nevíš. Evo, to bylo tak hezké, když jsi mu řekla, já čtu raději bulletiny.*

- 96 *Baví se taky s jedním vysoce postaveným mužem a pak řekne, že ji to nudilo. On se jí ptá: co neděláte? Ano, to je vážně obdivuhodné, co všechno umíš, fotografuješ, píšeš, maluješ, pleteš, modeluješ a umíš s počítačem, to je přece šílené, tohle všechno! Axel*
- >> Pan Birnbaum mi velice pomohl, když jsem byla u Focusu. Já*
- >> Jak to? Liana*
- >> Protože jí řekl věci, které nikdo nevěděl, a navíc jí řekl: Co neumíte? A ona na něj skoro křičela: Taky ještě pletu a neumím rámovat. To tě, Evo, taky naučím. Kromě toho, Evu nechávají v redakci zprávy samotnou, s přísně tajnými věcmi, a ona se na ně ani nepodívá. Axel*
- >> Vypráví ti lži. Liana*
- >> Ne, to mi nevyprávěla, to o Evě říkali jiní, občas pracujeme v jednom domě. Axel*
- >> Díky, řekla jsem.*
- >> Ano, a zná se taky se Straussem, povídá si s ním. Axel*
- >> No, ta ti vypráví nesmysly... Liana*
- >> Ne, existují fotky jich dvou, díky bohu, co ti, Evo, říkal, že jsi se musela tak smát? Axel*
- >> Řekl mi, jste taky z toho spolku? Já*
- >> Co jsi odpověděla? Axel*
- >> Ano, taky k tomu spolku patřím. A pak jsme se zasmáli oba. Já*
- >> Vidíš, Evo, všichni lidé si do tebe promítají svá očekávání. Axel*
- >> Ano, Axel, já jen myslela, že míní jiný spolek. Já*
- >> Ne, Evo, patříš k tomu, kdo ještě se k němu dostane tak blízko, můžeš mi říct? V tom okamžiku jsi procházela zkouškou. Proč se směješ? Axel*
- >> Protože R. má jenom fotky se Schmidtem. Ty jsem mu*

dělala já. Já

>> Tedy, jestli si tady ještě někdo udrží přehled? Axel

>> Evo, v Broukovi píšeš, že postel a hrob mají cosi definitivního, ostatně čekají ti dva něco jiného, než Zemřel v pokoji, totiž že tam bude stát I VIVO, žiji, a to tam stojí.

Napsala jsi to tak krásně, že jsi to sama částečně nepochopila, místy jsem myslel, že jsi Brouka nepsala sama, proto jsem s tebou nemohl do Rosenbergu, a teď poslouvej, co o Broukovi říká. Axel

>> Nic. Liana

>> No jasně, řekla jsem smutně. >> Nikdo ho nechápe.

>> Ale ano, Evo, jeden člověk byl nadšený. Axel

>> Četl ho? Liana

>> Ano, tak se mu to líbilo, že řekl, na prvotinu je to geniální. A ty neposloucháš rádio, nečteš noviny, a pak víš, že v prvotínách je obsaženo všechno. Já bych Brouka rád prodával, prodávala bys ráda moji hudbu? Axel

>> Ano, věděla jsem, že ho četl, se svým ČESTNE neprojde, znám ho příliš dobře. Já

>> Tak teda, proč spolu nespíte? zeptala se Liana.

>> To přece není možné, Axel, buď spolu spíte nebo jste lesby nebo teplí. Já

>> Tak přece, řekla Liana.

>> Co, tak přece? zeptal se Axel. >> Eva ti přece řekla, že lesbická není, nebo?

>> Teď to ale sama řekla. Liana

>> Ano, co o nás lidi říkají, to řekla, Eva spala za celý život se dvěma ženami, to je docela normální, ostatně než se zeptáš, řeknu ti, že jednu z nich znám. Tu druhou jenom z vyprávění.

Axel

>> A Evo, kdyby byl teplý? Liana

>> No a? Paruku už jsem mu koupila. Já

- 98 >> *A co bys pak dělala?* ptala se dál.
- >> *Jela bych s ním na Mykonos...* Já
- >> *Tam jsou krásní muži,* řekl Axel Lianě.
- >> *Ano, museli bychom si zjistit, zda je Mykonos ještě in,* řekla jsem.
- >> *Směla bych s váma?* zeptala se ta koza.
- >> *Ne, to už bych musela když tak sama, u mně se teplým nestal, to bych věděla něco lepšího, Maledivy nebo Bali.* Já
- >> *Pojedu s tebou,* Evo, řekl Axel.
- >> *Proč se mnou,* zeptala jsem se pokrytecky.
- >> *Jo, ty seš taky vedle, Liano,* řekl Axel. *Eva už s jedním homosexuálem spala, ale ne, jak ty myslíš, že by se s tím vytahovala, ne, on to tak chtěl a ona to tak chtěla, prostě se to stalo. Eva už s homosexualitou umí zacházet. Kromě toho je jedinou ženou, která by mohla říct, že jsem teplý, s ní jsem ještě nespal.* Axel
- >> *Jak to, že to víš?* Liana
- >> *Nevěděl jsem to od začátku, teprve..., jak je to dlouho,* Evo, *co to vím?* Axel
- >> *Počkej, to modré auto bylo nové, pak jsem ho měla dva roky, a hondu mám devět let, takže asi tak deset až dvanáct let, kromě toho už se nepřátelíme, řekl mi, že zná nějakou, která všechny svoje peníze vydala pro jednoho muže, pak to skončilo.* Já
- >> *Ano, vidíš, proto ji miluju, neumí počítat, ale má hledáček, kterým vyhledá vždycky podobnou situaci, ostatně, ptal se jí, jak u žen probíhá orgasmus, Eva byla jeho první a poslední žena.* Axel
- >> *Jak to, že to víš?* zeptala se Liana znovu.
- >> *Eva mi to řekla, ale až deset let poté, co se to stalo, jinak to dodnes nevěděl nikdo, kromě něj a nás.* Axel
- >> *Proč ti to vyprávěla?* Liana

>> *Ona mi to nevyprávěla, jen mentálně, s Evou jsme se vždycky bavili takhle. Když se dozvěděla, že to vím, dupla na brzdu, až jsme oba málem proletěli předním sklem. S homosexuálem už spala, věděla by, co se mnou dělat, víš, co jí on řekl, že je velice žáducí ženou. Spí spolu, ona to nikomu nevypovídá, jde a je s tím člověkem kamarádka 25 let, až jí řekne, mnohé ženy dají za jediného muže veškeré své peníze, pak je konec. Axel*

Jeli jsme tehdy mým novým vozem, když Axel řekl: >> *Má to auto ale perfektní vybavení, Detlefovi se bude určitě taky líbit. Nato jsem sešlápla brzdu, tak to bylo. Neměla jsem v plánu to někomu vyprávět. Samotnou mne taky velice překvapilo, že o tom mluví v tuhle chvíli. Divné, i když Detlef jako grafik udělal daleko lepší kariéru než on, byl Axel přesvědčen, že lepším grafikem je sám.*

>> *To byl on? Liana*

>> *Ano, teď už přátelé nejsou, Eva peníze nenávidí a něco takového se jí nesmí říkat. Axel*

>> *Je žáducí ženou. Liana*

>> *Konečně si to myslíš? Axel*

>> *Ano, chtěla jsem se zabít, když mi to řekl. Já*

>> *Proč, když je to pravda? zeptala se Liana*

>> *Ne, není to pravda, ta žena taky o Evě říkala, že prý má peníze. Axel*

>> *Odkud to věděla? Dáváš mu peníze? Ta příšerně blbá ženská*

>> *Ne, nedává mi peníze, žádné nemá. To prase, ta ženská se dozvěděla o Evině odškodném a teď chodí kolem a všem to vykládá. Axel*

>> *Ano, z toho odstupného mám ještě 20 000 DM. A ona k tomu přidá nulu a všude o tom mluví. Já*

>> *Já znám ještě jednu verzi, tam z té dvojky udělala trojku,*

100 tu ženskou je třeba udat. Axel
>> Proč, pokud to tak je? zeptala se Liana.
>> Není to pravda, Eva musí taky tady něco zaplatit a z něčeho musí žít. Axel
>> Ano, platím tady 800 DM a brzo nebudu mít žádné peníze, když nedostanu tu práci v Praze. Nevím, co bych dělala, vzal by sis mne i bez peněz? Ale já jsem bohatá, Doris to říká, mám tolik peněz, juhú! Ne, není pravda, že bych mu dávala peníze, žádné nemám. Já
>> Přitom je to naprosto obráceně, já bych dal Evě peníze, kdyby je potřebovala, ale to nejsem jediný, přinejmenším dva lidé by Evě peníze dali. Axel
>> Detlef mi nabídl svůj hostinský pokoj. Já
>> Aspoň něco, využila jsi to? Axel
>> Ne, ještě ne. Já
>> Ano, on Evu zbožňoval, až asi viděl, jak ji miluju já. Řekl mi, že je ženou, hodnou lásky. Axel
>> Ano, to si myslím taky, kdybys věděla, jak ti, Evo, říká.
Liana
>> Jak mi říká? Já
>> Neříkej to! varoval Axel.
>> Dobrá, jak mi říká? Manis, Knispel, modla, božská, to je přece jedno, jednoho dne mi to řekne sám, a víš, jak říkám já jemu? Muž s mrkvemi, prostě. Já
>> Proč? Liana
>> No, tak, jsem jej jednou potkala, právě když nakoupil mrkve. Já
>> Ty jsi jí propadl, jsi na ní závislý, řekla Liana Axelovi.
>> A jakpak to jde, jednou je ona závislá na mně, jindy já na ní, dávám jí peníze, ona dává peníze mně, je lesba a já teplý, tady vidíš, Evo, co si o nás lidé myslí. A dost, končíme, než řekneš, že se plíží kolem mého domu, já se plížím kolem jejího,

ať už to plížení jednou skončí. Axel

>> Tak ty se skutečně plížíš kolem jeho domu? Liana

>> Ne, ale tamta žena o ní vyprávěla i tohle, Evinimu muži.

Axel

>> Věděla, proč to říká, ta je mi sympatická. Liana

>> Drž klapačku, tu ženskou je třeba udat. Ano, tak tedy, Evo, kolikrát už ses plížila kolem mého domu? Třikrát? Z toho jsem dvakrát nebyl doma a jednou jsem neotevřel. Je to snad příliš, za 22 roků? Eva vždycky zazvoní, ta se neplíží. Axel

>> A proč ty se plížíš kolem jejího domu? Liana

>> Já ji miluju, to sis ještě nevšimla? Axel

>> A já jej miluji také, řekla jsem.

>> A proč ses k němu nenastěhovala? zeptala se Liana.

>> A proč bych měla? To sedlo.

>> To je dobrá odpověď, Evo, proč bys měla? S tím si zase neví rady. Axel

>> Je mi jedno, co si myslí, mnozí uvažují jako ona. Ať odejde, ale s tebou! Já

>> Ano, kvůli mně Eva ztratila hodně lidí, všechny přátele, protože jsou tak blbí a nechápou, že je možné se s někým kamarádit, Eva to zná, zná podobné situace, uplatní je a basta – dělejte si s tím, co chcete – a postupuje podle schématu, jaké si pro takové situace vytvořila. Je chytrá, ví všechno, nebo snad ty víš, kde začíná Orient, přestávají moskyti a začínají komáři? Axel

Vědění je poklad, který svého majitele všude doprovází.

>> Má půvab, jaký ty nikdy mít nebudeš. Půvab přichází zevnitř, ty jej skutečně máš, Evo. Když Eva vidí, že jsem se od ní naučil příliš mnoho, víš, co řekne, že jsem mnohem dospělejší! Ta je tak milá, a vy jí chcete přát jen to nejhorší? Jak

102 *od ní, osvobodím, můžeš mi říct, Evo? Axel*
>> *Nech ji, ať si naběhne. Já*
>> *Jak to? Axel*
>> *Ona už si sama naběhne na nůž. Já*
>> *Ta má asi pyj, prskla Liana.*
>> *Jak, má pyj? Axel*
>> *Sám jsi přece řekl, že má hledáček. Liana*
>> *Vyhledávač, v počítačové řeči, ty ani nevíš, co dělám, nebo snad víš, co to je DTP? Axel*
>> *Ne, nevím. Ta hloupá koza*
>> *Vidíš, Eva to ví. Myslíš, že jsem jí říkal, aby dělala školu? Ta dělá všechno sama, v životě už dokázala tolik, že ty to nezvládneš nikdy. Axel*
>> *Ano, já vím, a mám pyj, lidi kolem nás už si vymysleli všechno možné, ale tohle ještě nikdy. Já*
>> *Evo, vidíš, co si o nás myslí, Liana to aspoň řekne. Axel*
>> *No, když má pyj, možná ti lidi říkají pravdu? Liana*
>> *Ano, pak říkám já, to by bylo nádherné, kdyby byl teplý, nemusel by vycházet z domu. Já*
>> *Ano, Evo, vymýšleli bychom si hry, vezmem dneska tvůj nebo můj? Kdybychom měli děti, říkaly by nám tami nebo mati. Axel*
>> *Proč říkáš, kdyby byl teplý? zeptala se mne Liana.*
>> *No, vy jste to říkali. Já*
>> *To ano, ale jen kdyby. Liana*
>> *A já taky říkala jen, co kdyby. Já*
>> *Ano, proč by to nemohla říkat? Nebo si myslíš, že Eva má pyj? Pokud něco vím, tak to, že Eva žádný nemá, to Adam, pokud vím, ho měl. Axel*
>> *No, může ho schovávat, řeklo to nemehlo*
>> *Jasně, jenže kdyby ho Eva měla, neschovávala by ho, byla by na něj pyšná. Axel*

- >> *Ale fuj!* Liana
- >> *Proč to říkáš, ty sis to přece vymyslela.* Axel
- >> *Ale já řekla KDYBY.* Liana
- >> *Ne ne, kdybys nevěděla, že jsem Evu viděl nahou, pokoušela by ses mi namluvit, že má pyj.* Axel
- >> *Viděl jsi ji nahou?* Liana
- >> *No ano, neposloucháš, musím opakovat každou větu? A ona mne taky. Evo, viděla jsi můj pyj?* Axel
- >> *No jasně, viděla.* Já
- >> *A proč jste se spolu nevyspali?* Liana
- >> *Ach, musíme skutečně vysvětlovat náš sexuální život nebo co, vždyť říkám, buď spolu spíte... nebo jste... Evo, ty máš takovou pravdu s tou první knihou, co jsi mi věnovala... Axel (Jak jsem nedávno slyšela, stala se ta knížka biblí sedmdesátých let — ale v roce 1975 jsem samozřejmě neměla tušení, že se jí jednoho dne stane.)*
- >> *Já, vím, nedávno jsem ji zase jednou četla.* Já
- >> *Pravda, ach ano, proč jsme spolu nespali? Dostal jsem bolesti hlavy, tak jsme přestali. Kde jsi koupila tu paruku, Evo?* Axel
- >> *Na veletrhu řemesel, Axel, nejen to, v té knize jsou i další paralely.* Já
- >> *Přece jsem ti, Liano, říkal, že Eva už ten šmejda z Asie a Jižní Ameriky nemůže ani vidět, ta paruka je určitě z Afriky.* Axel
- >> *A proč to?* Liana
- >> *Protože věci patří tam, kde byly vyrobeny, je ta paruka z Afriky?* Axel
- >> *Ano.* Já
- >> *Koupila jsi ji, protože jsi nebyla v Africe.* Liana
- >> *Ani mne to zvlášť nezajímá.* Já
- >> *Jak to, že tě to nezajímá, jsi pitomá.* Liana

104 >> *Jo jo, je pitomá, protože se zajímá jen o severní Afriku, žádný strach, Eva může cestovat, kromě toho byla v Maroku s kocourem a svým mužem na svatební cestě. Axel*

>> *A proč jste spolu nespali? blbá Liana*

>> *Mlč! Axel*

>> *Tak tedy vyprávěj o svých cestách, řekla Liana.*

>> *Co ti má vyprávět, o jakých cestách? O kterých zemích? Na světě je zhruba 160 zemí, Eva viděla okolo 120 z nich, pořád ještě ti to nestačí? Axel*

>> *O svých cestách nemůže nic vyprávět, nemůže cestovat, řekla Liana.*

>> *Když se okamžitě nezklidníš, něco ti povím. Eva se posadí do auta a jede od Kennedyho letiště do New Jersey, proč vlastně? Axel*

>> *Byla jsem ten den na řadě. Já*

>> *Jak na řadě? Axel*

>> *No, my se vždycky střídali a ten den jsem na řadě byla já, sedla jsem si za volant a jela do Hobokenu či jak se to tam jmenuje, ale ničemu nerozumím. Já*

>> *Ano, jednou řekla, že se chce s někým seznámit, kdo pochází z Evropy a přitom dokázal dojet z New Yorku do New Jersey. Axel*

>> *Na tom přece nic není, ale jednu útěchu pro ni mám, Boston mne zničil, to jsem nemohla nic dělat, byla jsem zoufalá. Já*

>> *Ano, Eva pila svou Bloody Mary v Rockefellerově centru, to ty sis ještě dělala do plen. Axel*

>> *Proč to nesepíšeš? To je jak román, řekla Liana.*

>> *Můžu ti odpovědět, řekl Axel. >> Její čtenáři by jí to nevěřili, nebo by jí, jak říká, jen záviděli, a to nechce.*

>> *Ale to není možné, svoje čtenáře nezná. Liana*

>> *Myslíš? Taky jsem byl tak hloupý, že jsem to řekl. Axel*

>> *Ano, jednou jsi řekl, abych to napsala, že bych tím pomohla ostatním ženám, ale co jsem poznala Lianu, už na to nemám chuť. Já*

>> *A proč? zeptala se Liana. >> Já knihy čtu.*

>> *Ano, ty čteš knihy, řekl Axel. >> Pitomé zamilované romány. O broucích, říkalas, prý blbá strašidelná historka, přitom je to tak brilantní, napsala jsi mi něco podobného jako dopis?*

Román je povídka, ve které všechno trvá příliš dlouho.

>> *Ono to přišlo jako dopis? Liana*

>> *Samozřejmě to přišlo jako dopis, Eva se v Praze nastěhovala do jednoho domu a za těch pět dnů, co tam byla, to napsala. Axel*

>> *A proč už dále nepíše, třeba o svých cestách? řekla Liana pohrdavým tónem.*

>> *Neboj, Eva ještě bude psát dál, a když ji rozzlobíš, řekne ti, že to můžeš udělat taky. Axel*

>> *Jak to, já nejsem žádná spisovatelka. Liana*

>> *Ano? A Eva je? Říkal jsem ti, že píše? Axel*

>> *Ne. Liana*

>> *Vidíš, a ona píše tak nádherně, že to snad ani nemůže být pravda, třeba to zdělila, řekl Axel.*

>> *Jen bych se divila, od koho? řekla jsem.*

>> *No od tvé rodiny, od vyvolených, Eva má jednu sestru ve Vídni a jednu v Praze. Axel*

>> *Ano, jenom, ta v Praze, já nevím. Já*

>> *A když mne ukážeš? Axel*

>> *Axel, to nevyjde. Já*

>> *No, máš ještě jednu ve Vídni, ta je tak slavná, druhá dáma ve státě, když se vezmeme, přijde dokonce president, možná. On*

106 >> *Co s tím má společného prezident?* Liana
>> *No, nestačí ti, když ti řeknu, že Eva má takové přátele, ta přece znala i Strausse...* Axel
>> *Ona ti vypráví nesmysly a ty tomu věříš,* řekla Liana, nadále pohrdavým tónem.
>> *Ano, to jsem věděl, že to řekneš. Ne, ona mi to nevyprávěla, to její muž. A o té sestře ve Vídni existuje kniha. Evo, mluvila jsi někdy o té knize s Helenou?* Axel
>> *Ano, v kuchyni v Bukové, řekla jsem jí, že je ta kniha dobře napsaná, že se mi líbí, ona mne poprosila, abych o tom nemluvila s rodiči. Samozřejmě, řekla jsem. Já*
>> *Evo, co vařila?* Axel
>> *Koprovou omáčku pro Olega. Já*
>> *Vidíš, Liano, ta kniha je plná lží a ohavností o životě té, kterou si zvolila za sestru, a Eva si s ní o tom povídá. Evo, mluvila jsi někdy s Ivanou?* Axel
Ivana, o které je teď řeč, je Olegovou dcerou.
>> *Ano, měla se svou knihou autogramiádu, přišla jsem a řekla, kdo jsem. Ona řekla: Vy mne musíte nenávidět, já řekla ne, nejprve si o lidech vždycky dělám vlastní úsudek, než je začnu nenávidět. Já*
>> *Co je na té knize tak strašného?* Liana
>> *Tak pro mne to nejhorší je, že Ivana o Heleně píše, že když podá ruku, je to, jakoby ji měla zlomenou. Já*
>> *Slyšíš, Eva považuje tohle za nejhorší, a přitom je tam plno věcí, jako že pije, spí bůh ví s kým atd. A Eva má za nejhorší tamto. Typické. Ty taky podáváš lidem ruku takhle. Evo, dělá ona to vůbec?* Axel
>> *Axel, já nevím, my se vždycky jenom objímáme. Já*
>> *Vidíš teď, proč ji miluju? A Eva už nějakou knihu napíše, i kdyby to měla udělat jen pro mne, ty nejsi schopná mi napsat dopis.* Axel

- >> *Ať píše. Já nejsem žádná spisovatelka.., řekla Liana.*
- >> *A Eva? Axel*
- >> *Ano, Doris řekla R., vmísila jsem se, >> povězte, pane S., té Evě, že není žádná textařka ani sochařka.*
- >> *A ona dělá sochy a píše. Evo, řekni jí, jak dlouho trvá jedna taková tvoje socha? Axel*
- >> *Mám jí říct pravdu? Já*
- >> *Ano. Axel*
- >> *Jednu až dvě hodiny. Já*
- Liana řekla: >> *Neobšleháváš je někde?*
- >> *Ano, to už jsme v našem okolí taky měli, Neobšleháváš je někde? zasmál se Axel.*
- >> *On taky dělá sochy, řekla Liana.*
- >> *Ano, on taky, to je dobře. Já*
- >> *Ano, ale tvoje jsou mu podobné. Liana*
- >> *Neříkej jí to, jinak je hodí na podlahu. Axel*
- >> *To bys udělala? Liana*
- >> *Jasně že bych to udělala, ale Axel, ty jsi mi přece říkal, že to nikdo nepozná. Já*
- >> *Ale ano, Evo, musím tě zklamat, jsou mi podobné.*
- Vyzvedneme společně toho muže, Evo, ten je taky moc krásný, mohla bys ten párek vystavit v zahradě českého konzulátu.*
- Německo líbá Česko. Axel*
- >> *Taky už jsem na to myslela. Já*
- >> *Jakého muže? Liana*
- >> *No, muže od té ženy támhle. Axel*
- Socha ženy, líbané mužem, stála na vedlejším stole.*
- >> *Máš nějakého muže? Ta blbá husa*
- >> *Evo, co bys řekla na takový svatební dar? Že bys mohla jít na akademii? Axel*
- >> *Ach, to by bylo skvělé, nakonec ze mne bude profesorka, zasmála jsem se.*

108 >> *Ano, to zní dobře, když se mne někdo zeptá, co jsi své ženě daroval ke svatbě, řeknu, jen návštěvu akademie. Axel*

>> *Ach, Axel, já tě miluju, nepotřebuju jiného muže, mám jednoho tak nádherného. K Lianě jsem řekla: >> Ne, nemám muže. K Axelovi: >> Chceš se seznámit s oběma? Collette se ti bude líbit, je to Francouzka.*

>> *Ano, a ta žena, když si Eva stěžovala, že všechno, co dělá, mi je podobné, řekla: To je docela normální. Axel*

>> *Já ničemu nerozumím. Nerozumím vám, vydechla Liana, blízká zoufalství. >> Proč neustále říkáte, že se milujete?*

>> *To ani nemusíme, stačí, když mi Eva řekne, že si koupila klobouk, a já jí řeknu: Ty sis koupila klobouk, pak Eva ví, že ji miluju. Axel*

>> *Ano, to potom vím. Já*

>> *Ano, a teď dávej pozor, Evo, kolik máš rukavic? Axel*

>> *Tři páry, ne, jeden pár jsem zapoměla u sestřenice, v Národním muzeu. A jeden jsem ztratila. Já*

>> *Které? Axel*

>> *Ty světlé. Já*

>> *Tak mne nech přemýšlet... Teď už máš jen ty šedé. Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Já nechápu. Liana*

>> *Ty nás pochopit nemůžeš. Axel*

>> *Ona chápat nechce, řekla jsem.*

>> *Ano, ale to je všechno tak neskutečné, on pro tebe dělá hudbu. Liana*

>> *Tak ho nechej. Ano, ať to dělá, když jej to baví, odpověděla jsem.*

>> *Víš, co Eva řekla, když mou hudbu slyšela? Docela hezké. Axel*

>> *To snad ne, ty jsi ale děvka, vykřikla Liana. Zpracoval tam tvůj hlas a když dělá pro tebe muziku, já nesmím přijít.*

>> *No, já to neřekla, ta žena, se kterou jsem ji poslouchala, ta 109
to povídala. A teď ven! Já*

>> *Vadí ti to? S tím hlasem? mile se mne zeptala Liana.*

>> *Ne, to mi vůbec nevadí. Já*

>> *Ano, Eva dělá všechno sama, divím se, že ještě nedělá hudbu, když jsem dneska volal a ona řekla, že trápí to staré piano Čajkovským, myslel jsem, že hraje na piáno, a nedivil bych se tomu. Víš, co dělá? Má saxofon raději než kytaru, jde a vyspí se s nejlepším saxofonistou světa, čte Kafku, i když psal německy, nadává si, protože si koupila český překlad, a jak se styděla, když mi to říkala. Axel*

>> *To je přece jedno, řekla Liana.*

>> *Ano, tobě je to jedno, ale Eva už dávno ví, že by měl člověk číst knihy v originále, když to umí. Axel*

>> *Ale proč ji její muž opustil? Liana*

>> *To je čím dál lepší, ona opustila jeho. Axel*

>> *A proč, kvůli tobě? Obrátila se k Axelovi. >> A proč se k tobě nenastěhovala? Řekla ti, že se nechá rozvést? A kromě toho si tě drží tím, co umí.*

>> *Vlastně ne, první, co jsem od ní slyšel, bylo: Nechám se rozvést, ale do mého rozvodu si ani od tebe nenechám mluvit. Nedrží mne svým uměním, nikdy nic nevyprávěla, to nedělá dodnes, píše dokumentaci o osmi filmech pro M. C. a ani ji nečetla, mám ji já doma. Axel*

>> *Dáš mi ji? Já*

>> *Ano, dám, a moc děkuji, Evo, že se rozvádíš. Ano, vidíš, ona nemá ani výtisk svých vlastních reportáží, ani je nechte, tyhle věci, nechte noviny, dělá je. Když o tom mluvila, musel jsem si to namáhavě vyhledat, a ona o tom jen mluvila, protože u toho byl Steffen, a mluvili jsme o filmech, všeobecně. Nikdy mi neřekla, když něco svého zveřejnila, dozvěděl jsem se to později od druhých, ona mi pak vždycky jen řekla, do*

110 *toho ti nic není, ostatně mne před ní varoval její nejlepší přítel, před její hloupostí. Axel*
>> *Ach ano, a proč se ke mně nenastěhovala, smím to říct, Evo?*
>> *Prosím. Já*
>> *Ano, tak řekla, že prý na její vkus příliš mnoho tančím, řekl Axel pomalu.*
>> *Cože, ty tančíš? řekla Liana. >> To jsem nevěděla.*

**Rozumu jsou známé pravdy,
které lze vyslovit,
i takové, které je třeba zamlčet.**

>> *Ano, tančím, především když jsem uklidil, pak trochu tančím. Axel*
Vykřikla jsem: >> *Miluju tě!*
>> *Já tebe přece taky, řekl Axel. >> A Eva má strach, že se nakazí.*
>> *To není nakažlivé. Liana*
>> *Ale ano, a jak, a Eva má strach, že bude taky tolik tančit, a to je jí moc nebezpečné, pak by chtěla jen tančit. Axel*
>> *Ano, trochu tančit, a pak MAC, a znovu tančit. Já*
>> *Jablko D nebo jablko C, řekl Axel.*
>> *Je nedisciplinovaná, řekla Liana.*
>> *Co si to dovoluješ říkat o ženě, kterou si vezmu, ta má víc disciplíny, než ty. Axel*
>> *Bude pít. Liana*
>> *Ne, to Eva nedělá, jezdí autem. Axel*
>> *To není žádná překážka. Liana*
>> *Ale ano, Eva pak nemůže jet autem, když pila, jednou přišla na mol opilá na policii a to má v záznamech, než se zeptáš, odkud to vím, pak položila ruce na pult, říká, zatkněte mne, příliš jsem pila, doufá, že jí dají želízka, a oni jí povídají:*

milá paní, jděte domů a nejprve se z toho vyspěte. Eva ruce zase sundala a jela domů. Axel

111

>> Tomu nevěřím. Liana

>> Nemusíš, já vím, na které stanici to bylo, vím, že je to pravda. Četla jsi to heslo, které má Eva na stěně? Vstaň a podívej se. Nejlepší maskou je čistá pravda, té totiž nikdo nevěří. Došlo ti to? Axel

>> Ona to nepochopí, nechce to tak vidět. Já

Jediné, čemu nikdo nechce věřit, je pravda.

>> Ano, jasně, ale pak by měla přinejmenším pochopit, že tě miluju, že si tě vezmu, to přece pochopit může, nebo? Axel

>> Ne, to jí nedojde, ostatně svatba, byl jsem včera v nakladatelství Arabella. Byly tam Ela a Brigitte, sekretářky. Říkala jsem, že pro mne něco děláš, že mám vyhlídku na práci v Praze, a pak řekla Ela: Ten je ale teplý a ženatý. Já pak řekla – Axel? To bych přece musela vědět, znám ho 22 roků, teplý, tomu nevěřím, a kdyby, tak je to jeho věc. Jistě, jistě, řekla Ela, ta, co je provdaná za toho fotografa, ta to říká pořád, já pak myslela, zda žena tvého přítele Ralfa někdy pracovala pro Arabellu, protože říkala, ty prý se pořád taháš s jejím mužem. Nakonec jsem řekla, když ona ještě řekla, tak on se ale nejmenuje, jmenuje se Gamst nebo Gast, dohodly jsme se, že mluvíme každá o úplně jiném chlapovi. Já

>> Ona ani nezná tvé jméno... řekla blbá Liana tiše.

Axel vykřikl: >> Co si to dovoluješ, Evo, nerozsvítilo se ti?

>> Ne, copak? Já

>> Řekni mi prosím, jak se jmenuji, a pak ti něco povím. Axel

>> Axel K., ale já nechápu. Já

>> Evo, to je tak dobře, že nechápeš, vzpomínáš si ještě, jak jsem vždycky říkal, je dobře, že nechápeš, že ještě žiješ je

112 zázrak? Axel

>> Ano, vzpomínám, ale proč? Já

>> Později, Evo, teď ještě něco řeknu jí: Liano, poslouchej, já se s touhle ženou ožením, vezmu si dokonce její jméno. Axel

>> Ale ona se jmenuje tak legračně. Ta koza

>> Myslíš? Bude se jmenovat LEXA a já taky, a proč se ti nerozsvěcí, Evo, vezmi svou hezkou lampičku. Axel

>> Je mi líto. Já.

>> Přesně, ano, tak na lidi působíš, myslí si, že jsi blbá, ona, ta svině, Doris, obchází tady a vypráví v Arabelle, že o mně tvrdíš, že jsem teplouš, vykládá to i svým známým, ti tě litují a chtějí ti ukázat, co jsou za skvělé chlapy. Ona se vyleká, protože s takovou reakcí nepočítala, pak tě před nimi varuje, její výpočet nevyjde, řekne ti: zavolej Ině, ta ti něco poví, ty trpíš, protože co by o tobě Tina mohla vyprávět, to by měla jen ode mne, má přece psací stůl hned vedle mého, jdeš se mnou hrát kulečnick, ona má strach, proto neříká, co na to Tina, tedy co o tobě říká ona sama, ty se mnou jdeš hrát kulečnick, neptáš se mne, a já ti řeknu, že se stěhuju do domečku od Iny, ty si říkáš, teď je to dokonale v prdeli, má kamarádku, a vyprávíš Ině bůh ví co, že za mnou běháš a podobný žvást. A navíc se do tebe zamiluje její syn. Věděli, že když Ině zavoláš, řekne ti, mám jiné starosti, umírám, kromě toho je Iny bratr velice smutný, šla bys tam někdy se mnou? Axel

>> Teď, myslím, raději ne, nemám dost síly, Tina byla oblíbená, já ji taky měla moc ráda, v téhle situaci bych to nezvládla. Já nevím, tahle žena, to je hrozné. Já

>> Ano, tak to bylo. Axel

>> Ale proč, Axel? Já

>> Jednou jsem o ní řekl, že je svině, to je slabé, ona je zasraná svině, a já jí taky naletěl. Axel

>> Proč to o ní říkáš? zeptala se Liana.

>> *Protože to tak je, a když budeš takhle pokračovat, pak budeš stejná, jako ona a nech si od Evy říct, co už má.* Axel

>> *Už máme kolem sebe jednu zasranou svini. Já*

>> *Mně je ta žena sympatická.* Liana.

>> *Liano, dej si pozor, co říkáš, tu ženskou by bylo třeba udat.* Axel

>> *To jí řeknu.* Liana

>> *Udělej to, pak vás udáme obě. Není divu, ona je opravdu zasraná svině, víš, co udělala s Evou? Povídá, zavolej Ině, protože věděla tohle: Když jí Eva zavolá, Tina řekne, umírám, mám jiné starosti, než si s tebou povídat o panu Ganzovi.* Axel
(Tina byla na smrt nemocná)

>> *Proč pan Ganz?* Liana

>> *Protože mám takovou pitomou husu, jako jsi ty, ty podělaná svině.* Axel

>> *Já jí to řeknu...* Liana

>> *Můžeš, ona to sama ví, co udělala, ta by Evu poslala dělat pokladní v supermarketu, vypráví o ní nepravdy, že má peníze a podobně, posílá ji do hospod, aby si našla chlapa.* Axel

>> *Ale proč?* zeptala se Liana

>> *Pro boha, jsi slabomyslná? Má strach, že ji Eva připraví o její mužské.* Axel

>> *Vždyť to taky dělá.* Liana.

>> *Ano, ale té je 57 let a nikdy jsem ji nemiloval, a když, tak jen tolik, jako Eva miluje tebe, to zase nepochopíš, v tom je celé naše dilema, napříště nesmíme milovat naše nejbližší.* Axel

>> *Ano, Axel, je to s náma zlé, řekla jsem.* >> *Ach, ty bys taky ráda viděla, že mám muže, to by trochu povzbudilo tvou perverzní fantazii, ano, je to tak, že mi nikdo na světě nepřeje tu trošku rozvodu, ani ten vzduch ve Schwabingu, ani tady, kam mám jít? Já*

>> *Eva se stěhovala tak často, jen proto, aby neohrožovala*

- 114 něčí potenciální muže. Opatrně, dámy, Eva je tady, ještě více žen si bude muset narychlo brát své muže, ze strachu před Evou. Axel
- >> Já taky, řekla.
- >> Nemusíš mít strach, tobě nic neudělám. Já
- >> Evo, ty mně nenávidíš? zeptala se Liana.
- >> Ne, neznám tě. A ještě půl hodiny a už tě nikdy neuvidím, doufám, běžte, prosím, támhle jsou dveře, odejděte prosím oba!!! Já
- >> Axel, vezmeš si mne? Liana
- >> Copak jsi neslyšela, já si vezmu Evu, a musím si pospíšet, protože ji chtějí i jiní. Axel
- >> Jak to, že si jsi Axelem tak jistá? zeptala se mne.
- >> Divila by ses, taky já jsem si jistý Evou, to žasneš, co? Axel
- >> Musíme si o tom někdy promluvit, řekla jsem.
- >> Ano, Saša z nás byl docela pěkně vedle a varoval mne. Axel
- >> Cože, její nejlepší přítel tě varuje? Liana
- >> Ale ne, jak ty si myslíš, řekl Axel. >> Jinak, řekl jen, že Eva je nebezpečná, pokud jde o její hloupost.
- >> Takže je hloupá? Liana
- >> Ano, tak tomu říkáte, vy svině, ona čte Kafku, dívá se jen na hodnotné filmy, ví všechno, je praktická, logická, talentovaná, umí fotografovat, modeluje, píše a je hloupá? Axel

**Kdo chce být lepším člověkem,
musí vydržet, když jej považují za hloupého blázna.**

- >> Přesně tak to bylo, Evo, vyprávěla o tobě, jak jsi skvělá, co všechno víš, a nakonec vždycky řekla, že jsi blbá. Axel
- >> A proč? Liana

>> *Ráda by tomu věřila, ale ono tak prostě nejde, protože je sama blbá, zasraná svině. Eva to neprokoukla, ale pak, když Evě řekla, že chřest loupe moc tence, Eva věděla, že musí odejít, že je konec. Axel*

>> *Odešla jsi proto? To trdlo*

>> *Ne, ta zasraná svině ji vyhodila. Axel*

>> *Nejraději by to bývala udělala v noci, vrátila jsem se z Prahy a Bettina... Já*

>> *Další svině, řekl Axel. >> Eva se vrátí z Prahy, je naprosto hotová, někdo se ji pokoušel zabít, a ony ji vyhodí. Chceme ještě trochu slavit, Eva jde do Feldkirchenu, do pensiónu, ani to jí nevěřily... Axel*

>> *Ne, ani to mi nevěřily. Já*

>> *No jasně, Evo, ony myslely, že jsi šla ke mně a já tě konečně vyhodil. Axel*

>> *Cože??? vykřikla jsem zděšeně. >> To není možné, já přece k tobě nešla, mám ještě účet z hotelu.*

>> *Evo, neboj se, já vím, že jsi ke mně nešla, proč vlastně? Axel*

>> *Protože jsi měl Lianu... Já*

>> *Pravda. A není Feldkirchen blízko? řekla Liana.*

>> *Samozřejmě, je blízko, takže to pokračuje, ty jí nepřiješ ani vzduch ve Feldkirchenu, ani v Baldhamu, ty mají, Evo, před tebou tak šílený strach, že by ti tu smrt v Praze přály, ale rozvod ti nepřejí. Axel*

>> *Ta troška rozvodu. Já*

>> *Nejlepší přítel mne tedy nevaruje jen před její hloupostí, jak tomu říkáte, ne, ještě Evě pomáhá s rozvodem. Axel*

>> *Jak? Liana*

>> *Docela jednoduše, slyší, že se Eva dává rozvést, jde s jejím mužem na pivo, když tu jde kolem Evin šéf, Evo, vyprávěj sama, jak to bylo. Axel*

>> *Nebyla jsem u toho. Já*

- 116 >> *Ale představit si to dokážeš, nebo?* Axel
- >> *Ano, plasticky, přijde Monk, R. brečí, tak se ptá, co se děje, Knispel zemřela? Saša se na něj podívá a řekne ne, ale R. povídá, že Eva miluje pana Ganze, Monk zaklepe na stůl a řekne hloupé žvásty, pokud tady někdo někoho miluje, pak Ganz tu Knispel. Já*
- >> *Tak ty ji přece miluješ!* Liana
- >> *To už jsme taky slyšeli, pomalu to s našimi bližními začíná být nuda, Evo. Ano, přece jen ji miluju, a on jí potom pomůže dál, vlezte s ní do postele, protože ona to chce, a potom jí řekne, ale co, to ti nepovím, jede s jejím mužem dva měsíce na cesty, tráví s ním 24 hodiny denně, vrátí se, dvanáct hodin spolu pijí pivo a o jejím muži nepromluví ani slovo. Takhle jí pomáhá.* Axel
- >> *Ano, takhle mi pomáhá, ten pes. Ten se taky už dlouho neohlásil, ten pro mne zemřel. Já*
- >> *Evo, já ti ho sem přivedu, kdybych ho měl přitáhnout za ty vlasy, co je nemá.* Axel
- >> *On nemá vlasy?* zaradovala se Liana. >> *Ještě nejsi rozvedená?*
- >> *Ano. Evo, jsi vůbec rozvedená?* Axel
- >> *Ale ano, už 14 dnů. Já*
- >> *Vidíš, Liano, ani to nevím, ta žena je tak dokonalá, ani neví, jak je perfektní.* Axel

**Čím úplnější dokonalost,
tím obtížnější pro nás je ji milovat.**

- >> *A potom?* Liana
- >> *Co potom, ach tak, potom jde do bytu ke svému muži, do bytu, který teď patří jí, a první, co slyší, tady se nebude modelovat. Ostatně, Evo, to bylo krásné, co jsi řekla, fuck you, ty*

- budeš modelovat, kdy budeš chtít a co budeš chtít. Axel*
- >> *Ne, myslím, proč nemá nějakého chlapa, když už je tak perfektní... Liana*
- >> *Ale má, mne. Axel*
- >> *Kde si mám tak narychlo sehnat mužského? řekla jsem.*
- >> *Evo, a co já? zeptal se Axel.*
- >> *Ale ty patříš Lianě. Já*
- >> *Ne, já patřím tobě. Axel*
- >> *Ach, skutečně, já myslela, že si nikdy patřit nebudeme. Já*
- >> *Vidíš, ona tě nechce, zašeptala Liana.*
- >> *Ale ano, ona mne chce, chce jen říct, i když se vezmeme, nebudeme si patřit. Tuhle chybu udělal její muž, myslel si, že Evu vlastní až za hrob, ale to se spletl, Eva patří sama sobě, málem zemřela, když to začala lidem objasňovat. Axel*
- >> *Ano, ale on ji miluje. Liana*
- >> *Ano, miluje ji. Axel*
- >> *My ho taky milujeme, tedy, vážíme si jej, už jej nemilujeme. Já*
- >> *Ale to přece nejde, aby člověk miloval prvního muže.*
- Liana
- >> *A proč ne? řekla jsem. >> Já jsem si jistá, Axel s ním mluvil a slíbil mu, že udělá všechno, aby se Eva vrátila, pokud chce, a když nechce, tak si ji vezme.*
- >> *Udělal jsi to? zeptala se Liana zděšeně.*
- >> *Ano, v rozpolceném rozhovoru (má slova). Teď chápeš, proč chtěla, abych měl přítelkyni? Všichni chtějí, abych byl já tím, pro kterého se nechává rozvést, ale to se jim nepovedlo. Také já to tak chtěl, ale Eva dělá všechno sama, také svůj rozvod, já se jí nabídl, ona mou nabídku odmítla, chce, abych jí pomohl takto. Axel*
- >> *Ona chtěla, abys ty měl přítelkyni? Liana*
- >> *Vždyť jsme o tom právě mluvili, nedávala jsi pozor? Ano,*

- 118 *vždycky k 15. mám mít přítelkyni a, Evo, řekni sama, když jsem ti říkal, že ji mám? Axel*
- >> *Super! Já*
- >> *Proč jsi to udělala? zeptala se mne Liana.*
- >> *V tu chvíli mi to bylo milejší. Já*
- >> *Ale mohlo mezi námi něco být. Liana*
- >> *Přirozeně, řekla jsem. >> To jsem musela riskovat.*
- >> *Evě by to bylo srdečně jedno, kdybychom spolu měli pět dětí, chovala by je na kolenou. Axel*
- >> *Je to tak? Liana*
- >> *Samozřejmě je to tak, a chápeš, oč mi šlo, když jsem tě objednala? Axel mne učí žárlivosti, s tebou. Já žárlivá nikdy nebyla. Chtěl mi pomoci, a pak viděl, že se sám zapletl. Já*
- >> *Mne nemůžeš objednat a odobjednat. Ta pitomá*
- >> *Ne, to nejde, musíš jít sama, leda bys jej dokázala udělat šťastným. Já*
- >> *To nedokáže, řekl Axel. >> Já jsem šťastný jenom s tebou.*
- >> *Jak to, že nejsi žárlivá? zeptala se mne Liana.*

Žárlivost je chudokrevností duše.

- >> *Ano, já jsem mrzák, narodila jsem se bez žárlivosti a závisi, ale co tě znám, ještě se snížila šance, že bych si je někdy osvojila. Já*
- >> *O. Liana*
- Přestávka.*
- >> *Ano, jsi mrzák, řekla ta koza. >> Proč to mezi váma nezajiskřilo už dřív?*
- >> *No, měli jsme své bližní a v přestávkách jsme se neviděli, ach, ostatně, Asiaté také nejsou závistiví. A přesto nejsou mrzáci, řekla jsem.*
- >> *On ale teď někoho má objednaného, nebo ne? Liana*

- >> *Ach, skutečně, ani jsem si nevšiml, řekl Axel.*
- >> *Ty mi ho nevezmeš, to jsi ještě nikdy neudělala. Liana*
- >> *Ne, to jsem neudělala, kdyby to mezi námi mělo jiskřit, pak by naši blízcí stejně nemohli nic dělat. Jak jsi přišla na to, že ti chci něco vzít? Já*
- >> *Evo, ano, ty jsi to řekla, mezi námi nikdy nepřeskočila jiskra, zůstaneme při tom? Axel*
- >> *Jasně, nechme to tak, nebo víš něco lepšího? Já*
- >> *Ne, to právě ne, jak to označuješ náš vztah, když o nás mluvíš? Je to přátelství, hraničící s něžností. A je to tak, co něžnosti k sobě cítíme, to už je opravdu velké. Axel*
- >> *A proč jste spolu nikdy nespali? Liana*
- >> *No, Eva má moc velký pyj, proč vlastně ne? Axel*
- >> *Axel, vyspíme se spolu, až to oba budeme chtít, a když k tomu nedojde nikdy, taky se nic nestane, nebo? Já*
- >> *Ne, Evo, svět se nezhroutí, ale my se přesto vezmeme. Axel*
- >> *Ano, to uděláme. Já*
- >> *A pak natočíme porno a prodáme ho v Arabelle, a ty, Liano, bys byla první, kdo by si ho koupil, řekl Axel.*
- >> *Uděláme ho společně, vyděláme na tom ty peníze, které Eva tak nenávidí.*
- >> *Ale proč nenávidíš peníze? Liana*
- >> *Tak to je! zařval na ni Axel. >> A basta, žádné otázky.*
- >> *Ale když se vezmete, to budeš taky tak tolerantní? Liana*
- >> *Cože? Já*
- >> *No, můžu pak ještě přijít? zeptala se mne Liana.*
- >> *Ty, a co tady chceš? Já*
- >> *A když to mezi vámi dvěma nebude fungovat? Liana*
- >> *Ale ano, ono bude, řekl Axel. >> To už taky víme, nejsme pitomí, když, tak si vymyslíme něco jiného.*
- >> *Ne, pendlovat se tady nebude, jednou ty pět minut, pak pět minut já? Já*

120 >> *Evo, myslíš, že akt se mnou trvá jen pět minut? Kromě toho, trochu vypendlovat by neškodilo, zasmál se Axel.*

>> *To je mi jedno, jenom mi drž od těla tuhle ženskou. Já*

>> *Ano, přitom by pro tebe udělala všechno, vyspala by se s tebou, kdybys chtěla, je to tak? Axel*

>> *Ano, to bych udělala. Liana*

>> *Šlíš, ty si říkáš žena? Já bych tě nevzala ani darem! Já*

>> *Tak proč teda jste ne..? Liana*

>> *Proboha, přestaň nebo tě Eva odvede k portrétu své matky... Axel*

>> *To bych neudělala. Já*

>> *A proč ne? Protože si na mne u tebe už jedná pitomá koza stěžovala a ty jsi jí řekla: To přece nemůže být pravda, Axel takový není, má stejně dobrácké oči, jako moje matka, a trvalo to nejprve dva roky, než mi Eva vyprávěla první část téhle historie, a ta přítelkyně, kdyby ta se nezabila, Eva by mi to nikdy neřekla. A trvalo to další dva roky, než jsem z Evy vyboxoval ten rozhovor celý. Axel*

>> *Proč se zabila? Liana*

>> *No proč, kvůli Evě, protože nechtěla žít s tím fantómem, jak ty jí říkáš, proto, a proč bys ji, Evo, nepřivedla k portrétu své matky? Axel*

>> *Ta by mi dala, že k ní vleču takovou cháttru, a ostatně, ohledně té Manis, tak to na sebe nevezmu, můžeš dělat, co chceš. Já*

>> *Ano, to Eva neslyší ráda, že se kvůli ní lidé zabíjejí. Axel*

>> *Už jich to udělalo víc? Liana*

>> *Ano, jeden mužský ji pronásledoval, a kvůli němu se ženské zabíjely jedna za druhou. Takže to dělaly kvůli Evě. Pokud má tvůj život pro tebe nějakou cenu, nech mne plavat, jinak se ti špatně povede, kromě toho, než to uslyšíš od někoho jiného: řekl jsem Evě, se si jí vážím víc, než vlastní matky. Axel*

- >> *Něco takového se neříká. Liana*
- >> *Ne? Já to řekl a stojím si za tím, Evě to nevadí, ta už matku nemá. Chápeš teď? Axel*
- >> *Ne. Na hlavu padlá Liana*
- >> *To by taky byl zázrak, kdybys chápala, ty, s tím tvým mozkiem chrobáka, běž zpátky, odkud jsi přišla a nech nás, abychom si se svými životy poradili sami, my to pořád ještě dokážeme nejlíp. Axel*
- >> *Ale to je přece hrozné, když se kvůli ní lidi zabíjejí, hromadně. Liana*
- >> *Ano, vyskoč, v tomhle vlaku začíná být těsno a zatraceně horko. A teď si nech od Evy říct, proč to ti lidi udělali. Axel*
- >> *Protože chtěli, já to v žádném případě nechtěla, udělal to každý sám za sebe. Já*
- >> *To by bylo ještě horší, kdybys to chtěla. Liana*
- >> *Ano, trošičku si to přála, takže pozor, Evě se splní všechno, co chce. Při té příležitosti ti řeknu ještě něco. Eva už byla v domečku, to já ještě ani nevěděl, že domeček existuje, a o vlásek tam Eva bydlela. Já ho mám díky Evě. Axel*
- >> *Je to pravda? zeptala se mne.*
- >> *Ano, taky už jsem si to myslela. Já*
- >> *Ano, a já kvůli Evě kácím dřevo, ona mrznout nemusí, kdyby přišla, myslím si vždycky. Evo, kde ty jsi seděla, když jsi tady byla, a ty, Liano, přijdeš a vykládáš takové sračky, jako ostatní baby. Axel*
- >> *Seděla jsem před krbem. Nikdy nebudu moci napsat ani řádku, to by přece nikdo nevěřil, a teprve ještě, kdyby tím potenciálním čtenářem měla být ona. Já*
- >> *No, to je jako román, co tady vyprávíte. Liana*

Zpeněžím minulost.

122 >> *To není žádný román, to je náš život, její a můj.* Axel
>> *Ale ona tě nezná.* Liana
>> *Ta ví o mně víc, než já sám. Děláme tady na jiné věci.*
Axel
>> *Jak to, já myslela, že spolu nemluvíte.* Liana
>> *Tak, a přesto si povídáme, tak jsme to dělali vždycky, a teď vím, co Eva myslela na začátku, že k sobě přistupujeme tak nějak čistí, ne muž a žena, varovala mne.* Axel
>> *Jak čistí?* Liana
>> *No, Eva a já, my se taky sprchujeme, ale nemáš trošičku fantazie, nedokážeš si představit, co tím myslela?* Axel
>> *Sprchujete se spolu?* Liana
>> *Ne, ještě ne, každý sám, ale nekonečně dlouho. Zatím. Ano, to jsem myslela, řekla jsem Axelovi.*
>> *Ano? Chceš se s ním sprchovat?* zeptala se mne Liana.
>> *Proboha, Axel, odkud máš tuhle ženskou?* vykřikla jsem.
>> *Z ulice, je špinavá, že kdyby ses roky nemyla, nedokázala bys být tak špinavá, jako ona, Evo. A pak by ještě chtěla s tebou spát. Ani sprchovat by ses nemusela.* Axel
>> *Axel! Bůh chraň! Já*
>> *Tohle Eva ještě v životě neřekla. Teď je konec. Když Eva volá boha, je už na všechno pozdě.* Axel
>> *A proč jste spolu ne...* Liana
>> *Přemýšlej, já jsem pro Evu ten malý kluk, kterého poznala, vidí ve mně toho sedmnáctiletého chlapce, kterým jsem byl, nevěří, že jsem větší než ona, pořád mne dělá menším, když se mnou mluví, mám vždycky pocit, že je větší než já.* Axel
>> *Vždyť to říkám, je slepá a špatně slyší. Ten slepičí mozek*
>> *Ne ne, ty blbá krávo, Eva taky ví, že jsem muž, jednou se podívala směrem k mému pyji, nevěřila svým očím, teď zjistila, že jsem chlap.* Axel
>> *Kdy to bylo?* Koza

- >> *Před asi dvaceti lety, myslím, řekl Axel.*
- >> *To snad ne, šeptla ta připitomělá.*
- >> *Ale ano, je to tak, a teď nech Evu, aby ti řekla, mohl bych ti to říct sám, ale my s Evou myslíme stejným způsobem, Evo, řekni jí, prosím, jakou udělala chybu. Axel*
- >> *Ani se nezeptala, jak jsi vypadal. Já*
- >> *Proč chybu, já to přece vím, existují fotky, řekla.*
- >> *A neslyšela jsi nic o jejím životě, máme ti dát ještě jeden příklad? Její život je současně můj. Axel*
- >> *Ne, už ne, já už to nesnesu, zašeptala.*
- >> *Tak už konečně drž svojí zatracenou hubu nebo ti ji zacpu, ale přesto ti musím říct, Eva vidí daleko líp, než ty, o našem rozchodu už věděla, když ty jsi ještě myslela na svatbu. Axel*
- >> *Ale odkud víš, že neměla brýle? Liana*
- >> *Protože ji znám právě tak dlouho, jako ona mne, ty blbá krávo. Axel*
- >> *Má falešné zuby a páchne. Liana*
- >> *Co dělám? Já*
- >> *Na toaletě jsem přičichla k tvé teplákové soupravě a ta páchne močí, řekla.*
- >> *Co jsi udělala? zařval na ni Axel. >> Ty se tady vmísíš a jdeš do koupelny a očicháváš její věci? Eva by mohla zavolat policii, zradila jsi její důvěru.*
- >> *A ven!!! pohlédla jsem ke dveřím.*
- >> *Já nejdu, řekl Axel.*
- >> *Prosím tě, běž s ní pryč, účet za návrh těch novin jsi mi přinesl, běžte pryč. Určitě mám v lednici něco k jídlu. Já*
- >> *Vidíš, co jsi udělala, Eva je schopna mi vypovědět přátelství, kvůli tobě. Axel*
- >> *To by bylo krásné. Liana*
- >> *Ano, to udělám! řekla jsem.*
- >> *To by bylo krásné, opakovala.*

**Člověk je mezi zvířaty
jedinečný svou schopností vědět věci, které jsou jinak.**

>> *Drž klapačku, ty říkáš téhle ženě lesba, to nikdy nebyla, říkáš jí kurva, to možná je, ale tak, jak ty si to nedokážeš představit, a jdeš do její koupelny a kontroluješ jí spodní prádlo?* Axel

>> *Ano, má v koupelně kondomy a je závislá na tabletách.* Liana

>> *To už jsme taky měli, to ale ona není, znám jejího lékaře a ten mi řekl, tahle žena na tabletách závislá není a nikdy nebude, a můžeš mi říct, kam jinam než do koupelny kondomy patří?* Evo, proč se ti tady povalují kondomy? Axel

Ach ne, odkud má tuhle lež, co ji R. o mně všude vypráví?

>> *Jeden jediný, a ten se nepovaluje, je v zásuvce s léky.* Já

>> *To není možné, taková svině, byla jeho odpověď.*

>> *Ano, určitě má mužského.* Liana

>> *Ano, dva za poslední dva roky, a vždycky jenom jednou, jednoho z nich dokonce znám, než se hloupě zeptáš.* Evo, když k tobě přijdu, přinesu si vlastní, ty jsi tam určitě nadělala díry.

>> *Jak to, že znáš její chlapy?* Liana

>> *Ano, to tě udivuje, znám celý její život a ty se ptáš?* Axel

>> *A já znám jeho.* Já

>> *Proč to mezi vámi nejiskřilo?* Liana

>> *Ano, proč vlastně ne? A Eva nepáchne, nikdy nepáchla, ani vždycky jsme se divili, mysleli jsme si, Eva nemá žádné potní žlázy.* Axel

>> *Ale ano, mám, řekla jsem.* >> *A jiskra nepřeskočila, protože se známe 22 let.*

>> *Ale nejiskřilo to, Evo, srozuměno?* Axel

>> *Ano, samozřejmě souhlasím, když mi nabídneš jinou alternativu!* Já

>> *Nenabízím ti žádnou, a u toho zůstane!* Axel

>> *Taky dobře. Já*

>> *Taky dobře. Jediné, co ti nabízím, je, když potkáš Doris a ona se tě zeptá, jak se ti daří, řekneš jí, on se pořád motá kolem mého domu, nemůžu pak spát. Bettina říkala, že to je nestydatost, zapracovat do hudby tvůj hlas, a co říkala o jejím příteli? Axel*

>> *No, že je teplý, že se mu otevřela, že neplatí výživné, a... Já*

>> *A co si myslíš o Bettině? Axel*

>> *Chudák Lars, ten má mámu, která pije, doufá, že je lesba, ale ona není, a hrozí sebevraždou? To bylo nejvíc, co mi udělala. Já*

>> *Ano, představ si, ona, ta lesbická přítelkyně Tanja, vypráví Evě, že se Bettina chce zabít, že ji Bettina dluží spoustu peněz, že Bettinu miluje, ta ji ale využívá, že je teď v Itálii a nikdy se nevrátí, Eva dostane strach, že spáchá sebevraždu, zavolá do Španělska Doris, a ta Evě řekne, vyprávíš Bettině příliš mnoho o Axelovi. Eva totiž se mnou chodí hrát kulečnick, musí ji vyhodit, aby šla konečně do domečku, ale ona nejde, jde do penzionu ve Feldkirchenu, přitom bych ji pustil dovnitř. Axel*

>> *Proč, byla jsem už tady? Liana*

>> *Ach, že u mne bydlíš, jsem si ještě nevšiml, a co bys dělala, kdybych ti řekl, že se moje dobrá známá nechává rozvést a bydlí u mne? Axel*

>> *Nic. Liana*

>> *Vidíš, tak Eva měla pravdu, když řekla, že tady pořád nejsi. Nikdo nemá právo něco předpokládat a žvanit o tom. Evo, v Broukovi jsi měla pravdu, když jsi napsala, bude stíhán, kdo to dá dál, nikdo ti nevěří ani větu, jen já, nebo jsi věděla, že moje kočka byla v Indii? Obrátil se k Lianě.*

>> *Proč byla v Indii? Liana*

126 >> *Tak četla jsi toho Brouka nebo ne?* Axel
>> *Ano.* Liana
>> *Stojí tam, že byla sedm týdnů v Indii, Eva ji tam poslala, pak měla kočka problémy s vízem a vrátila se.* Axel
>> *Proč jsi to udělala?* zeptala se mne Liana.
Axel odpověděl: >> *Mohla to udělat, je to taky její kočka, před 16 lety mi ji darovala, vlastně jsem chtěl bílou, ne, Eva řekla, bílá mi nesmí do domu, a tak mám černou, umře, je už stará. Ten muž, se kterým Eva vyjednává ohledně práce v Praze, ten má kočku sádrovou, tenkrát Eva ještě porcelán nedělala. A kromě toho neví jméno mojí kočky, nebo přece?*
>> *Ale ano. Fee nesmí umřít, řekla jsem.* >> *Můj kocour taky vydržel do osmnácti...*
>> *Stačí to teď?* Axel
>> *Ano, stačí. Ne, já nevěřím, že Eva cestuje.* Liana
>> *Víš, teď už je to na tobě, čemu věříš a čemu ne, když tomu ale nevěříš, tak poslouchej. Eva letí do New Yorku, má v kapse jeden dolar, který jsem jí daroval, a víš, proč tam letí? Chce si koupit tenisky na vysokém podpatku.* Axel
>> *Proto tam přece nikdo nepojede.* Liana
>> *Eva ano, koupí si tenisky s vysokými podpatky a má ještě devět dnů čas navštívit Madison Square Garden, a ví, kde je Guggenheimovo muzeum, nebo?* Axel
>> *Samozřejmě vím, blízko Ústředního parku.* Já
>> *A Evo, řekni, kdy sis ty boty koupila?* Axel
>> *Hned první den. Pomalu už budeš mít všechny mé cesty pohromadě.* Já
>> *Vidíš, a ty pracuješ v cestovním ruchu, Eva ví daleko víc, a tohle, to se stalo, když jí bylo 33, ty hloupá krávo. Evo, kdy jsi byla v New Yorku poprvé?* Axel
>> *1976.* Já
>> *Ano, a když se vrátila, ptal jsem se jí, koupila jsi ty boty?*

Ano, odpověděla, tady jsou, koupila si taky kovbojské holínky, ty má dodnes, jsou tak krásné, z hadí kůže, a když Eva slyší, že v Indii zemřelo ve vlaku dvacet lidí, víš, co řekne? Cože, tak málo? Axel

>> Proč to říká, to se přece nemá, člověk musí být rád, že jich o život přišlo jen tolik. Liana

>> To ona taky ano, jenom tomu nevěří, protože v Indii jsou vlaky vždycky přeplněné. Axel

>> Ach tak, no a co je na tom, že to ví? Liana

>> Tak, a ty, kozo pitomá, jí řekneš, vyprávěj něco o svých cestách. Pořád ti to nestačí? Tak dál. Eva má auto. Jak je to auto dlouhé, Evo? Axel

>> Osm metrů. Já

>> Ano, a s tímhle autem jede do Acapulca, víš, kde je Acapulco? Axel

>> Samozřejmě. Liana

>> Díky bohu, to víš, a hned uvízne v nejkrásnějším hotelu světa, proč je to nejkrásnější hotel na světě, Evo? Axel

>> Nevím, říká se to, jmenuje se Calleta. Já

>> Eva dostane svatební apartmá, honeymoon suite, ale nemůže se koupat, má své dny, přišly dřív, než jindy, ta námaha, jdou na večeri, auto nechají v garáži, protože kdyby večer jeli autem, určitě je někdo přepadne, možná zabije. Takže, jdou se najíst, mají humra a jinou mořskou havěť, Eva nemá ráda ryby. Axel

>> Proč nemá ráda ryby? Liana

>> To je jiná historie, na Maledivách se potkala se žralokem, ten ji chtěl sežrat, škoda, že tě trošičku neohryzal, Evo, mohlas jí to teď ukázat. Já bych to viděl rád, jak Eva plave v Indickém oceánu a vedle ní tři a půl metru dlouhý žralok. Axel

>> Odkud víš, jak byl dlouhý? Ta koza

>> Protože to řekli domorodci, Eva by při svém vlezdoprede-

128 *lismu řekla, že měl jen dva a půl. Axel*

Souhlasí, o metr jsem toho žraloka zkrátila, když jsem to vyprávěla. Ale proč vlezdoprdelismus? Říká tak mému nevytahování se?

>> *Proč by to řekla? Liana*

>> *Protože by jí stejně nikdo nevěřil, nebo snad té historce věříš? Axel*

Pravda, která přetrvá, to je jenom nejsnáze uvěřitelná lež.

>> *Ne, nevěřím. Liana*

>> *Přitom Eva uvádí jen pár příkladů, protože cestování, to je její život, a ty neposloucháš, nebo chceš vědět, co má nejraději na čínském jídle? Axel*

>> *No, copak? zeptala se mne.*

>> *Černá vejce. Já*

>> *Stoletá vejce. Nebo tisíciletá vejce, Evo, máš tady nějaká? Axel*

>> *Samozřejmě tady nějaká mám, na těch jsem závislá. Já*

>> *Jsem to říkala, že je závislačka. Liana, pohrdavě.*

>> *Ne, to je normální jídlo, jako všechno ostatní. Axel*

>> *Axel, ne, to není, musím je vždycky v krámě hledat a na posledy se mne ptali, jestli vím, co to je? Já*

>> *Co jsi odpověděla? Doufám, že čínsky. Axel*

>> *Ne, to ne, nevím, zda ta prodavačka je z Číny.. Jsou tam v tom krámě věci z celé Asie. Já*

>> *Vidíš, Liano? řekl Axel. >> A ty vždycky tvrdíš, že poznáš napřed, odkud kdo je, že se nestydíš.*

>> *Ty jsi byla v Číně? zeptala se mne Liana.*

>> *Ano, v Číně byla dvakrát, a na Maledivách, všude, těch pár zemí, kde nebyla, ty prostě přibere, může psát i o nich, kdyby to bylo nutné. Axel*

- >> *Ale jen kdyby to bylo nutné, řekla jsem.*
- >> *Ale než by vyprávěla nesmysly, raději tam pojedete, ano, raději tam jede. Takže, jedí všechno, co pochází z moře, v tomhle krásném podniku, který Evě připomíná Bali. Je tam taky v zahradě polykač ohně a... Ty jsi ten skutečný vrah, vyprávíš lidem v cestovce, jeďte tam, nic se vám nestane, je to safe, přitom to není pravda. Axel*
- >> *Má falešné zuby. Liana*
- >> *Ty já mám taky, zopakuj někdy, co tahle žena prožila, a už ty falešné zuby nebudeš potřebovat, budeš dávno mrtvá, pro mne stejně jsi, Eva ti nemusí dávat žádnou šanci, protože já ti žádnou nedám. Evo, kolikrát jsi se musela dívat do ústí zbraně? Axel*
- >> *Tříkrát, a spálily mne korály. Já*
- >> *Korály nepálí, řekla Liana.*
- >> *Pálí, a jak, řekla jsem.*
- >> *Máš jizvy? zeptal se mne Axel.*
- >> *Ano. Já*
- >> *Teď je prosím neukazuj, bude si myslet, že se chceš přede mnou svlékat. Tak dál, sedí v tom lokále, vypadá to jako na Bali, hotelový šofér čeká venku... Axel*
- >> *Proč nepřijeli vlastním vozem? Liana*
- >> *Protože dá moc práce auto dvakrát denně zajišťovat řetězy. Jedí tedy a pak jedou domů, Eva se dívá z balkónu ve 13. nebo 21. poschodí, to už totiž neví, ve kterém poschodí bydlela... Axel*
- >> *Jak to, že to neví? Liana*
- >> *Protože jezdí od hotelu k hotelu, ne od klubu ke klubu, celý život, a tak si poschodí nepamatuje, je to pro ni zbytečné... Axel*
- >> *Nebo ty špinavé ručníky v hotelích..., řekla jsem.*
- >> *Je to tak, Eva je génius, od ní bys to nikdy neslyšela. A než*

130 *se zeptáš, raději pokračuju. Sedí na terase, pijí... Evo, co jste pili? Axel*

**Všechno vědění, všechno rozmnožování
našeho vědění, nekončí závěrečnou tečkou,
nýbrž otazníkem.**

>> *Myslím, že Singapore Sling. Já*

>> *... a Eva vidí na rohu vraždu, nějaký muž zůstal ležet, Eva řekne jen, půjdeme raději dovnitř, než začnou střílet. Druhý den přijde uklízečka a Eva jí vypráví, co viděla. Řekla jí... Co jsi jí řekla? Axel*

>> *Je to esquerda peligrossa. Já*

>> *Ona umí španělsky, to snad není pravda, přišlo zděšeně z Lianina kouta.*

>> *Ano, ten muž se dal zavraždit, řekl Axel tiše.*

>> *Nikdo se nedá zavraždit, usoudila ta kráva.*

>> *Ano, právě tak pitomý jsem byl taky, když mi to vyprávěla, řekl jsem totéž, co ty, ale ona mi to objasnila, přemýšlej, Eva už věděla, jak nebezpečné je Acapulco, a byla tam jen na návštěvě, ten muž to měl vědět dvakrát líp. A byl jsem taky tak pitomý, že jsem tu větu řekl. Ale ty doby jsou pryč, a tuhle ženu miluju, musím si pospíšit, jinak mi ji někdo ukradne před nosem. Znáš nejkrásnější hotel v Singapuru? Raffles se jmenuje, tam Eva hrála kulečnick, jako ti koloniální páni, a pak si řekla, když už jsme jednou v Singapuru, tak si Singapur prohlédněme. A tak Eva cestuje od hotelu k hotelu, už nocovala i v bordelu, to ty jsi ještě ani nevěděla, co to hotel je, kdyby Eva měla děti, nesly by jména míst, kde byly počaty, a Eva nemá jediný kufr, nebo? Axel*

>> *Ne, nemám, nedávno jsem jeden potřebovala a Karin mi ho půjčila. Já*

- >> *Koupíš si nějaký?* zeptal se mne Axel
- >> *Nemyslím, nenávidím kufry.* Já
- >> *Kdo?* Liana
- >> *Co kdo?* přišlo ode mne a Axela současně.
- >> *Kdo ještě si ji chce vzít?* Liana
- >> *Ona to ví, jen to nechce říct. Teď jsem citoval z Brouka, smím, Evo?* Axel
- >> *Samozřejmě smíš, je napsaný pro tebe. Ach ano, Saša říkal, že si mne taky chce vzít.* Já
- >> *Vidíš, lidi čekají ve frontě,* řekl Axel.
- >> *To byl jenom žert.* Já
- >> *To nebyl žert, Evo, on by si tě vzal. Víš, proč?* Axel
- >> *Proč?* zeptala se Liana
- >> *Axel, prosím, neříkej jí to, jinak řekne, že Hitler nedokončil práci, jí by bylo líto, kdyby mne viděla v koncentráku, že jsem nepřišla o život.* Já
- >> *To si myslím, tak už jsi ji taky prokoukla?* Axel
- >> *Ano, ozvalo se ze dvou ženských úst.*
- >> *To nejde, Evo, já se za ni omlouvám. A chtěl bych si tě vzít, abych měl od takových, jako je ona, konečně klid. To prostě nejde. Evo, nechala by sis narovnat nos?* Axel
- >> *Ne, Axel, kdybych to udělala, byl by to konec všeho a všech.* Já
- >> *Ano, Evo, musím tě jen zachránit. Liano, ty ostatně nemáš proti Evě žádnou šanci, Eva nikdy nebojovala proti starším ženám, to si odpustila, když byla žena starší, Eva boj vzdala. Museli bychom nejprve podniknout cestu kolem světa, abych na vás zapomněl, a abyste Evě už neubližovali, musím tě chránit.* Axel
- >> *Odešel bys, prosím, Axel, řekla jsem tiše a potom:*
- >> *Myslela jsem, že to je jen můj osobní pohled na svět.*
- >> *Ne, Evo, i když je žena o pár měsíců starší, než muž, pak*

132 *mladší nemá žádnou šanci. Axel*

>> Och, ozvalo se s Lianina kouta.

>> Ano, já si jej taky chci vzít, nemusím jako vy s ním přijít do lokálu a myslet si, podívejte se všechny, jakého chlapa jsem ulovila. Ubohý chlapec, neví, jak je krásný, tomu je třeba to teprve ukázat... Ale on už to ví, doma má taky zrcadlo. Já

>> Ano, pravda, on to neví, řekla ta blbá kráva.

>> Jak to, že to neví, mám doma zrcadlo, Eva to řekla. Evo, bila bys mne, kdyby to bylo nutné? Axel

>> Ano, pokud by to bylo nutné, ano. Já

>> Já taky nepotřebuju se s ním tady tahat, řekla Liana.

>> On se ucházel o mne.

>> Tak, udělal to? To už ale teď nedělá, jak jsem pochopila, řekla jsem.

>> Ne, to už nedělá. Liana

>> Tak vypadni. Ne, já tam s ním nemusím, aby všichni lidi koukali. Já

>> Eva se mnou raději sedí v kuchyni a dáváme si dárky.

Axel

>> Cože, tys jí něco daroval? Liana

>> No jasně, Evo, já ti to taky nevěřil, až jsem to jednoho dne najednou věděl, probudil jsem se, a bylo to tady. Něco jsem jí daroval, a kolik, tuny, auto bylo plné, a víš, co Eva řekla, když jsem se ptal, co jen budeme dělat o vánocích? Řekla, to se raději nebudeme znát, taky tady jsi měla pravdu. Když ti vrátím tvoje krámy. Axel

>> No, tentokrát bych chtěla, aby u toho byl ten šálek. A co teprve, až ti já začnu dávat tvoji veteš, stejně je při všem tom stěhování jen na obtíž. Já

>> Cože, tys ji obdarovával? Liana

>> Vždyť to říká, vidíš, ta je ráda, že si svoje dárky vrátíme, řekla jsem. >> Aspoň jedna.

- >> *Ne, Evo, Doris byla taky ráda, když jsem ti tvoje dary vrátil. Ona nemá... Jak bylo to slovo?* zeptal se mne Axel.
- >> *Řekni etiku, řekla jsem.*
- >> *Co je zase tohle?* Liana
- >> *Aha, vidíš, ona není Němka a ví, co je etika, to je totiž, co ty nemáš, a Eva jí má příliš.* Axel
- >> *Proč u ní muž nezůstal? A proč její cesty nepodnikal s ní?*
- Liana
- >> *To dělal, a rád by dělal. Říkat víc by bylo zbytečné.* Axel
- >> *Odkud to víš, mluvil jsi s ním?* Já
- >> *Ano, proč?* Axel
- >> *To se nedělá, mluvit s rozvedeným mužem.* Liana
- >> *Proč, Eva přece taky mluví s tebou. Nebo máš dojem, že ti píše?* Axel
- >> *Ne.* Liana
- >> *Teď máme v plánu něco jiného, než se hloupě bavit s hloupými lidmi,* řekl Axel.
- >> *Cože, vždyť jste říkali, že se nebavíte.* Liana
- >> *Ne, nikdy spolu nemluvíme, ale bavíme se přesto, tedy pracujeme tady na příběhu, o kterém víme jen my dva...* Axel
- >> *Ano, řekla jsem.* >> *Vím, o co jde.*
- >> *Evo, řekni prosím narážku.* Axel
- >> *Ano, Alexandrie.* Já
- >> *Ano, to je typická Eva, pracuje na příběhu a dá mu taky hned titul, ve kterém je obsaženo její jméno.* Axel
- >> *No jasně, přece,* řekla jsem se smíchem.
- >> *To je přece město.* Liana
- >> *A kde?* Axel
- >> *V Káhiře.* Liana
- >> *Jo jo, město ve městě, proboha, jsi ty ale blbá. Evo, řekni ještě jedno heslo, abych si byl jistý.* Axel
- >> *Baltazar.* Já

134 >> *Ano, souhlasí. Axel*
>> *Myslím, že Harlizia pochází z Alexandrie. Já. To je majitelka domečku, ve kterém bydlí Axel.*
>> *Ano, to je pravda, znáš ji? Axel*
>> *Ne, ale jak vyprávěla Karin, znamenitě tam sedneš. Já*
>> *Má pravdu, oba přijdeme do Baldhamu, obsadíme ty nejlepší lidi a zeptáme se, kde tady je nějaký člověk, teda, nezeptáme se, uděláme to. Axel, a k Lianě: >> Říkala jsi, prý, co je to za podivné lidi?*
>> *To říkala? Já*
>> *Ano, to řekla. Axel*
>> *Kráva blbá, já ji už teď můžu, a to ji ještě vůbec neznám. Já*
>> *A já můžu Karin, ačkoli ji ještě neznám. Axel*
>> *Ta je s ní ale lesbická. Liana*
>> *Jak to? Říkala to? Mají tady vztahy jako v rodině, to řekla, nic víc. Axel*
>> *Axel, já znám toho pána s čapkou. Já*
>> *Co, toho už taky znáš? Nejsi tady ještě tak dlouho a v sobotu nechodíš nakupovat. Axel*
>> *Ne, to nedělám. Já*
>> *A proč ne, zeptala se mne Liana.*
>> *Abys mohla říct, že za ním běhám? Tu radost ti neudělám. Já*
>> *Ano, Eva ví, že nakupuji v sobotu, proto nechodí. Axel*
>> *Odkud ví, že chodíš nakupovat v sobotu? Liana*
>> *Prosím tě, já vím o téhle ženě všechno, kdy má měsíčky... Evo, je to tak, máš je příští týden? A ona nemá vědět, že chodím v sobotu nakupovat? Axel*
>> *Ano, příští týden mám měsíčky. Já*
>> *A ona o mně nemá vědět něco takového? Axel*
>> *Ano, nemám na to právo, jak vidíš, řekla jsem posměšně.*
>> *Tak to tě navštívím ve škole. Axel*
Liana řekla: >> *To nemůžeš.*

- >> *Jak prosím, Evo, smím tě navštívit ve škole? Axel*
- >> *Jasně, tam přijde tolik lidí, kteří si chtějí školu prohlédnout. Já*
- >> *Ano, navštívím tě, kdy máte přestávku? Axel*
- >> *Kolem dvanácté. Já*
- >> *Nevíš, kde to je. Liana*
- >> *Ale vím, Eva mi přinesla prospekty, ostatně, díky, vypadá to jako dobrá škola. Axel*
- >> *To nejde, zašeptala Liana.*
- >> *Teď poslouchej, ty tomu zabránit nemůžeš, Eva tu a tam pracuje ve stejném nakladatelství jako já, uvidíme se, tak či tak. Teď právě se pro Evu dává dohromady místo, ví jenom tolik... Axel*
- >> *Ach. Liana*
- >> *Ano, Evo, ona by ti zakázala všechno, vlastně chce říct, že v sobotu nemáš chodit nakupovat, že nemáš dělat školu a pracovat u Arabelly. A především nemáš bydlet v mé ulici, kdyby mohla, vzala by ti všechno, kdyby mohla, ale nemůže. Evo, já ti tady oficiálně říkám, že nakupovat chodím vždy v sobotu. On*
- >> *Díky, tak to můžu chodit taky v sobotu. Já*
- >> *Ne, to nesmí, řekla Liana.*
- >> *Nesmím ani nakupovat. Já*
- >> *Nevadí, Evo, já pro tebe nakoupím a budu ti vyvařovat. On*
- >> *Cože, ty pro ni chceš vařit? Liana*
- >> *Ano, a proč ne, je tak hubená, uvařím pro ni něco dobrého, ačkoli, já nevím, zda by to Eva jedla, pravděpodobně by to nejedla. Axel*
- >> *A proč ne? zeptala se Liana*
- >> *Jak by řekla: nepřežila by to. Axel*
- >> *Ale ano, než abych umřela hlady, to budu jíst tvoje žrádlo. Já*
- >> *Dáš jí do toho jed? Liana*

136 >> *Ne, to jsou jiné důvody, proč by to Eva nejedla, jenom v nouzi.* Axel

>> *Řekneš mi ty důvody?* zeptala se Liana.

>> *Ano, kdybych chtěl Evu zlobit, řekl bych...* Axel

Vmísila jsem se: >> *Ne, prosím ne, Karin tomu taky nerozuměla!* V restauraci chce vždycky platit a to já nechci. Jednou jsem mu řekla: *Myslíš, že mi to lépe chutná, když platíš ty?*

>> *A proč ona nevaří nic pro tebe?* Liana

>> *Musí se učit tancovat.* Axel

>> *Já vám nerozumím.* Liana

>> *Nemusíš, hlavní věc, že my tomu rozumíme. Vytvořili jsme si řeč, které rozumíme jen my dva. Řeč lásky, té nerozumí nikdo.* Axel

>> *Ale proč?* Liana

>> *Chceš nám snad předepisovat, jak si máme povídat?* Axel

Odešla ještě jednou do koupelny, když se vrátila, řekla jsem:

>> *Tak vy spolu spíte.*

>> *Co sis myslela?* zeptala se Liana.

>> *Jen málokdy,* řekl Axel.

>> *A já jsem vždycky u toho, když spolu spíte?* Já

>> *Ano, to jsi,* ozvalo se dvojhlasně.

>> *Ve škole mne pak přepadají touhy.* Já

>> *Máš chuť na někoho určitého?* Axel

>> *Ne, Axel, všeobecně, musím něco udělat.* Já

>> *To nechápu, on přece spí se mnou.* Liana

>> *Jsi si tak jistá?* Já

>> *Ano, v tom jsem si jistá.* Liana

>> *Dobrá, přesto nespí s tebou, ale se mnou.* Já

>> *Proč jste takoví?* Liana

>> *Ach, jsi ty blbá, mentálně ji držím, není volná, myslím na*

- ni, když s tebou spím. Axel*
- >> No tohle, ale je to tak, vždycky mi to říká. Liana*
- >> Aha, vidíš, řekla jsem.*
- >> Proč jen jste takoví? kapitulovala Liana.*
- >> Ano, a jak už Eva říkala, Anima a Animus, normální je, že muži na ženách nenávidí to jinak sexuální a obráceně. Axel*
- >> Ano, tak přibližně, řekla jsem.*
- >> Ano, a ona pak řekne, že si koupí vibrátor. Axel*
- >> Pošli ji pryč, navrhla jsem.*
- >> A když se mu to se mnou líbí? zeptala se Liana.*
- >> Pak ať zůstane, kde je, ale já tomu nevěřím, jinak bych si hledala muže nebo koupila vibrátor. Já*
- >> Koupím vám je oběma, hromadně jsou levnější, řekl Axel.*
- >> Nechápu, já už si muže najdu, když budu chtít. Já*
- >> Z masa a kostí..., řekl Axel.*
- >> A když to nevyjde? zeptala se Liana.*
- >> Pak si koupím ten... Já*
- >> Nebo si nějaký vymodeluješ..., řekl Axel.*
- >> Ne, ten by byl moc tvrdý, ale... Já*
- >> Ano, Evo, z marcipánu, Evo, to bylo něco, s růžovou mašlí. Axel*
- >> Ano, to by bylo něco. Já*
- >> Jeden má, a nemá hezké spodní prádlo. Liana*
- >> Co jsi zase očichávala!!! zvolal znechuceně Axel.*
- Já proti tomu: >> Ven! Ven! Axel, prosím tě, zbav mne téhle ženské!!!*
- >> Ano Evo, ale já jít nechci. Axel*
- >> A musíš, musím tě vyhodit s ní, ty jsi ji sem přivedl. Ty jsi mi to nadrobil! Já*
- >> Kdo komu co nadrobil, to je tady otázka, kdo na mne vždycky naléhal, měj prosím přítelkyni? Axel*
- >> No dobrá, ale já ještě neměla tu zatracenou rozvodovou*

138 *listinu, a řekla jsem, že přijdu jenom když budu rozvedená. Kromě toho mám studené nohy, a co říká tady tahle? Že mám vibrátor? Žádný nemám, nemusíš u mě v koupelně hledat, nenajdeš nic, co by se vibrátoru jen podobalo. Já*

>> Myslím, že nemusím dlouho hledat, má kouzelná hůlka už něco podobného najde. Mimo to ti koupím krásné spodní prádlo ze zlata. Axel

>> Cože, to byl taky on? Já, vyděšeně.

>> Ano, Evo? Kdo? Axel

>> No, vždyť víš, tvůj známý z té pražské přednášky. Já

>> Jak jsi to zjistila? Axel

>> No, jen tak, myslím, kdybych si k tomu muži představila hlas, byl by takový. Já

>> A kdy? Axel

>> Hned na začátku. Já

>> Ty jí koupíš zlato, a proč kouzelná hůlka? zeptala se Liana.

>> No jo, ve Photoshopu se s ní hledají podobné pixely. Ano, koupím jí zlato, má tak málo, dlouhé roky jsme si mysleli, že Eva nosí jenom kočičí zlato, teprve když nikdy neoxidovalo jsme poznali, že je pravé, proč, Evo, nenosíš svoje srdce? Ach tak, je pro tebe už moc velké. Axel

>> Takže přece nějaký vibrátor má. Liana

>> Eva ti teď řekla, že žádný nemá, a pokud jsi nějaký viděla, od teďka platí, nemá žádný. Axel

>> Ale studené nohy má. Liana

>> Ano, ty já mám taky. Eva má sebou vždycky ponožky, vozí je dokonce v autě. Je to tak, Evo? Axel

>> Ano. Já

>> Ostatně, Liano, nedávno přišla ke mně do kanceláře, seděli jsme na podlaze s nohama křížem. A Eva vůbec nebyla ničím cítit, i když přišla ze školy. Axel

>> Co jste dělali na podlaze? Liana

>> *Proboha, ona ani neví, že grafik musí pracovat na podlaže. Evo, ty to víš? Axel*

>> *Samozřejmě to vím. Já*

>> *A představ si, přišla do mé kanceláře a ptá se: Budeme chvíli sami. Myslel jsem, že jde do tuhého. Axel*

>> *Ano, já vím, pobavila mě ta představa, že na to myslíš. Ale já tě nikdy neodtáhnu do postele. Řekla jsem a sundala si tehdy boty a natáhla pár ponožek, protože mi byla zima.*

>> *Tohle už nebudu poslouchat, řekla Liana.*

>> *Nemusíš, támhle jsou dveře, můžeš jít. Axel*

>> *Já už neříkám vůbec nic. Liana*

>> *To bude lepší, řekl Axel.*

>> *Evo, ty jsi mě ale doběhla, to snad není možné, to, že tady bydlíš, to si neumíš představit, jsi lepší než já, od tebe se můžu pořád učit. Proč jsi mi neřekla, že máš tak krásné houpací křeslo, vždyť víš, naše sny s houpacím koněm. Axel*

>> *No jasně, ale já věděla, že to jednoho dne uvidíš sám. Já*

>> *Opravdu jeden má, je elektrický a má nopy, pravila Liana.*

>> *A s tím má Eva onanovat? Teda, já bych si o ní myslel ledacos, zbavovat věci původního významu, to dotáhla opravdu až k umění, ale tohle tady, to by ji přece bolelo. Axel*

>> *S kondomem třeba ne. Ta blbá koza*

>> *Ach tak, myslíš, že si přes to natáhne kondom, strčí si ho tam, pokud teda má kam, říkala jsi, že má pyj. Axel*

>> *Ven, ven!!! vykřikla jsem. >> To už nesnesu, taková koza pitomá jde do mé koupelny a hledá kondomy a vibrátory.*

>> *Vždyť je Evo znáš, takovéhle diskuse. Axel*

>> *Ale ano, jenže ta ženská mne úpěnlivě prosila: Nech mi prosím mého Michaela. Já*

>> *Cože, co jsi řekla? zeptala se Liana.*

>> *Ano, nechám ti tvého Michaela. Takových ocasů leží na ulici. Já*

- 140 >> *Jasně, stačí je posbírat, řekl Axel.*
- >> *A propustila jsi ho? zeptala se Liana. >> Necháš mi mého Axela?*
- >> *Ano, představ si, dala jsem mu volno, potřebovala jsem ho, už ho nepotřebuju. Blázníš, máš ho, když chceš, jen bys jej musela udělat šťastným, a to nedokážeš, jak už jsi mockrát dokázala. Já bych nesnesla, kdyby byl nešťastný. Já*
- >> *Slibuju. Liana*
- >> *Jak to chceš dokázat, zeptal se Axel. >> Zatím jsi to nedokázala, směju se jen s Evou, tak jako mluvím s Evou jsem s tebou ještě nikdy nemluvil, s nikým, já ji totiž miluju, a ty to víš, tak co tady ještě chceš, jsi nadbytečná, dochází ti to?*
- >> *Dělám všechno špatně. Liana*
- >> *Ano, to děláš, vypadni, jinak... Já*
- >> *Co, zabíjíte lidi? Liana*
- >> *Když to musí být, ale většinou se vyřídí sami. Axel*
- >> *Já tě nenávidím, řekla mi.*

Nenávidět je snazší než milovat.

- >> *Proč, proč nemůžeš nenávidět toho muže, mne neznáš, já bych nechtěla, aby mne nenáviděli lidi, kteří mne neznají. Ani tobě to nedovolím. Dovoluji to jen jedné ženě, protože ji taky nenávidím. Ostatně, té bych tě nikdy nepřenechala, to bych raději s tebou žila až do smrti! Já*
- >> *Dobře, že teď vím, jak se u tebe udržet, usmál se na mne Axel, k Lianě pak: >> Ano, proč bys neměla raději nenávidět mne, Eva ti umožnila být tady se mnou. Nebýt Evy, nestrávila bys se mnou rok, to bych byl raději u ní. A vůbec, bez Evy by ze mně stejně byl váš pasák nebo teplouš, ona mi vždycky říkala, co mám dělat, a já vždycky poslechl, taky tentokrát.*
- >> *Axel, to by u takové, jakou máš teď, nebyl žádný zázrak,*

řekla jsem.

>> *Tohle nesmíš říkat, řekla Liana. >> A proč tu ženu nenávidíš?* Axel odpověděl místo mne: >> *Protože Evě hodně ublížila a kromě toho dělá všechno po ní, ale neumí to, navíc si buduje kariéru svým pohlavím a ne hlavou, a nech Evu říct, co chce.*

>> *Ano? Jak to?* zeptala se Liana.

>> *Do toho ti nic není, ona sbírala muže, které Eva odhodila.*
Axel

>> *Je to pravda?* Liana

>> *Samozřejmě je to pravda, jinak by to přece neříkal. A proč prosím bych nemohla říct, že je teplouš?* zeptala jsem se.

Axel řekl: >> *No právě, proč ne?*

>> *Proč s Evou nespíš?* Liana

>> *Dívala by ses? Tuhle radost ti neuděláme, to už jsme řekli, ale až my spolu budem spát, to bude soulož století, to si umíš představit.* Axel

>> *Ano, to si umím představit.* Liana

>> *Tak drž hubu, když si povídají dva milenci. Ach, Evo, promiň, že jsem se tě vyptával na tvoje sexuální choutky, navštívím tě ve škole. Je to krásné, co o škole vyprávíš, jak spolu vždycky blbnete...* Axel

>> *To nemůžeš.* Liana

>> *Ale samozřejmě můžeš, a ohledně té otázky, tu chybu už jsi udělal jednou. Já*

>> *Ano, promiň, už nemusíš nikoho hledat, zůstanu u tebe.*

Axel

>> *Ty představuješ obecné ohrožení, řekla mi Liana.*

>> *Drž klapačku, co už ti Eva řekla nebo udělala, že můžeš něco takového říct.* Axel

>> *Ty ji miluješ!* Liana

>> *Aha, a proto je, ach co...* Axel ji popadl za krk a v tu chvíli

142 ji taky udeřil, já ale nemohla přihlížet a odvrátila jsem hlavu. Očividný pocit vlastní ceny a sebejistota bijícího (sociopata) jsou ve skutečnosti arogancí, nerozumnou vírou v nezranitelnost, vedoucí k připravenosti jednat mimo hranice společnosti s cílem zajistit vlastní přežití. Cíle napadení (oběti) jsou lidé, kteří tuto aroganci dokáží prohlédnout a vidí prázdnotu, která se z ní skrývá. Agresoři vycítí, kdo je schopen je prohlédnout, což podporuje eliminaci cíle agrese. K tomu často dochází v situacích, kdy psychopat nechá spadnout svou masku.

>> *Hergot, sakra... K čertu. Já*

>> *Vidíš, není Němka a pomáhá mi, kde jen může, i verbálně.*

Axel

>> *Ano, my si z čerta nic neděláme, řekla jsem.*

>> *Nejspíš proto, že ho děláš. Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Cože, ona dělá čerta? zeptala se Liana.*

>> *Ano, nemaluje čerta na zeď, dělá čerty, s pyjem a vyplazeným jazykem. Víš, proč čert vyplazuje jazyk? Nevíš, ale Eva to ví. Axel*

>> *Ne, nevím, možná proto, že čert vždycky zvítězí? Já*

>> *To není pravda, řekla Liana. >> Ach, tak taková ty jsi! Ke mně.*

>> *Ale ano, zvítězí vždycky, bohužel, řekla jsem.*

>> *Ano, teď taky víš, proč na mne Eva vyplázla jazyk, když tě viděla. Axel*

>> *Ano, protože čert vždycky zvítězí, řekla. >> Nech jej konečně zvítězit. Taková teda jsi, u nějaké sekt...*

>> *Ano, máš pravdu, mnohdy jsme všichni ďábli, mnohdy si přejeme něčí smrt, ale Eva není u žádné sekty, to se teda pleťeš. Axel*

>> *Já přeji smrt tobě, řekla mi.*

>> *Cože? Ona mi přeje smrt? No to je čím dál tím lepší. Já*

>> *Přemýšlej Evo, vidí, že jsi ji připravila o muže. Axel*
>> *Nikoho jsem o muže nepřipravila, může tě mít, ale musí tě udělat šťastným, kromě toho jsi přišel sám, ty jsi svého druhu parazit, který onanuje na mém mozku, a to už velice dlouho, a když ti můj mozek nestačí, vezmeš si k tomu moje ruce... Já*

>> *Tak přece!* řekla Liana.

>> *Dál, Evo. Axel*

>> *Ano, vezmeš mé ruce nebo to, co s nimi dělám, a když ti nestačí, vezmeš si na pomoc mou řadicí páku, zasmála jsem se.*

>> *Evo, já tě miluju za ten výraz, a miluju ho. Axel*

>> *Tak, a onanujete spolu? Proč miluješ její řadicí páku?*

Liana

>> *Protože je něco zvláštního, Eva si ji nechává od auta k autu, jsem na ni žárlivý. Odkud ji Evo máš, svoji řadicí páku?*

Axel

>> *Za Singapuru přece. Já*

>> *Ty jsi byla v Singapuru?* Liana

>> *Liano, Eva zná celý svět, a nemá znát Singapur? Měli bychom je taky dělat, Evo. Axel*

>> *Nemusíme je dělat, nějaké zbytky se ještě v Singapuru najdou. Já*

>> *Proč říkáš zbytky? Axel >> Skladové zásoby?*

>> *Když jsem byla naposled v Singapuru, už jsem je nikde neviděla. ačkoli dřív byly skoro v každém autě. Já*

>> *Ty jsi byla v Singapuru častěji?* zeptala se Liana překvapeně.

>> *Ano. Já*

>> *Kolikrát?* Liana

>> *To už nemůžu říct, už jsem to nepočítala, možná 18 krát nebo 20krát. Já*

>> *Nech Evu na pokoji. Axel*

144 >> *No dobře, ale ty onanuješ na její řadicí páce, s ní nebo co?* Liana

>> *Ano, dvě hodiny ti vyprávíme, že spolu nespíme a pak ti řekneme, že spolu onanujeme? Ne, já jsem parazit a onanuji na jejím mozku, miluju tě, Evo, věděl jsem, že mi to jednoho dne řekneš, jak dlouho už to víš?* Axel

>> *Od března minulého roku.* Já

>> *To je divné, Evo, ty jsi měla pravdu už tenkrát, když jsi darovala tu knihu.* Axel

>> *Ano, já vím.* Já

>> *Jakou knihu?* Liana

>> *Nech toho, Liano, ty jsi moje přísavka, a tak má každý svého parazita.* Axel

>> *Ale on pro tebe dělá hudbu. Já potom nesmím přijít.* Liana

>> *Ano, dělá pro mne hudbu, no a?* Já

>> *No, nemáš radost?* Axel

>> *Ano, ale momentálně ji nemůžu poslouchat, můj Pionier v autě mi zničil dvě kazety.* Já

>> *Jaké kazety?* Liana

>> *No, mám tam jednu, jmenuje Gandalf...* Já

>> *Proč ne A.K.?* zeptala se ta blbá.

>> *Co je tobě do toho?* zeptala jsem se jí.

>> *No, protože když dělá hudbu pro tebe, já nesmím přijít.* Liana

>> *Ach, udělal jsi něco nového, nejdřív mi ale musíš dát tu starou, je rozbitá.* Já

>> *Ano, nezapomněl jsem, dám ti ji, musíš si ji jen přát, dělám hudbu jenom pro tebe.* Axel

>> *Slyšíš to? Dělá hudbu jenom pro tebe!!!* zakřičela na mne.

>> *Tak ho nechej, proboha!* Já

>> *Ano, nech mne, Eva taky modeluje jenom pro mne. Je to tak?* Axel

- >> *Ano, to je pravda. Já*
- >> *Vymodelovala mi panenku, dala mi ji k vánocům, a já jí na Silvestra předvedl stejnou ženu in natura. Stejně dělám, co si Eva přeje. Ta stará přísavka ji nudila, to mi řekla, šel jsem hledat a našel tebe, ty jsi naše nová přísavka. Axel*
- >> *Och. To ji vyděsilo.*
- Zakřičela jsem: >> Právě tak to bylo!*
- >> *Vy jste spolu strávili Silvestr? Liana*
- >> *Jasně, víckrát. Axel*
- >> *Proč Evu ta stará přísavka nudila? Liana*
- >> *Tak teda, ale co, už jsme o tom mluvili, řeknu vám něco nového: Když jsem byl na Bali, hledal jsem Evu zrovna tak, jako teď na Mallorce. Axel*
- >> *Axel, odnesl jsi tam tu knihu? Já*
- >> *Ano, Evo, ale ten muž v tom obchodu, byl nerad když jsem mluvil o tobě. Axel*
- >> *Ano, to je pravda, objednal Dvořáka namísto Smetany. Pohádali jsme se. Já*
- >> *Vidíš, Liano, takhle se bavíme pořád, nikdo nám nerozumí, že si rozumíme my, to je zázrak, že se milujeme, to je vlastně moc krásný zázrak. Axel*
- >> *Jak je to dlouho? Lina*
- >> *Co? Axel*
- >> *S tou přísavkou? A jak se jmenovala? Liana*
- >> *Tobě to budu vyprávět, Eva dodnes neví, jak se jmenovala a nezajímá ji to, proč ty to chceš vědět? Axel*
- >> *Řekla bych jí to. Liana*
- >> *To věřím, ale ona to už ví, já jí to řekl. Eva s ní od té doby nemluvila, to je, když už ses ptala, zhruba deset let, ona zkusila Evu oslovit, ale to se teda sekla, Eva, když nechce, nemluví ani se mnou. Axel*
- >> *Proč? Liana*

146 >> *No proč, prostě to udělá, když se jí chce. Axel*
>> *To bylo krásné, Axel, jak jsi málem tváří přistál v polévce, a já neodpovídám, neznám, neviděla jsem. Axel, promiň, prosím. Já*
>> *Proč se omlouváš? Liana*
>> *Protože my oba tu situaci známe, známe ji dobře, a správně, a ostatní lidi to nedocení, ty taky ne, nebo to chápeš? Evo, co jsme jedli? Axel*
>> *Hovězí roládu. Já*
>> *Ano, a pak se moje... její přísavka otočí a Eva ji taky nezná. Axel*
>> *Proč jsi to udělala? zeptala se mne ta koza.*
>> *Chtělo se mi. Já*
>> *Jasně, a kromě toho, Eva mne bezprostředně nato oslovila a já o tom nic neříkal a pak jsme si povídali o bezvýznamných věcech a přitom jsme se chtěli líbat. Teď to chápeš? Axel*
>> *Ne. Liana*
>> *To je taky jedno. Já teda nejdu jenom do knihovny, odkud má Eva svoje knížky, hledám Evu všude, v lokálech, kde jedla, nechám se masírovat od jejich ženských, navštěvuju stejná představení, gamelan nechci bez tance, stejně jako ona, koupu se ve stejném moři, slyším stejné zvuky, dokonce u gekonů se ptám, zda jsou to titíž, v noci se probouzím zbrocený potem v posteli, ve které spala i ona, volám ji, a jednoho dne potkám člověka, který Evu zná z Bali, prosím jej, aby v Mnichově dal Evě toho Gandalfa, on to udělá a neřekne Evě, že mne zná, prvního Gandalfa jsi, Evo, měla ode mne, vlastně by se měl taky jmenovat A. K. Axel*
>> *To snad ne, vylekala jsem se. >> To už je tak dávno, je Tom taky z toho spolku?*
>> *Ano, taky ta písnička je pro něj, FOR TOM, musel jsem mu nějakým způsobem poděkovat. A Manis, ta to*

nesnáší... Axel

>> *Ano, samozřejmě. Já*

>> *Byl to on, ostatně tě má taky tak rád jako já, nemusíš rozvažovat, jedno nevylučuje druhé. A pak mi ještě vyprávěl, že ty a pár lidí kolem tebe jste hráli Alexandrii, ty jsi poznala, co je zač, ale on se na tebe nezlobí, byl rád, že u toho mohl být. Axel*

>> *Ne, nezlobí se, ale jak to, že to vždycky poznám? Já*

>> *Protože jsi, jaká jsi, ti lidé tě uznávají jako sobě rovnou, když ale zjistí, že taková nejsi, nezlobí se na tebe, naopak. Axel*

Liana se zeptala: >> *Považuješ se za inteligentní?*

>> *Ano, považuji, řekla jsem.*

>> *Nemusí se za inteligentní považovat, inteligentní je. On mi o tobě vyprávěl všechno, že jsi měla svůj herpes, přes to bavorský šátek, že jsi mluvila balijsky, a on pak smí být pár dnů s vámi a hrát. A já se pak probudím ve tvém hotelu ve tvé posteli, hledám tě na každém rohu, prosím bohy, aby mi přinesli mou Evu, a Manis to nesnáší, a po návratu do Evropy se zabije. Axel*

>> *Tak taková ty jsi?* zeptala se mne Liana.

>> *Nerozumím, řekla jsem.*

>> *Ano, ona myslí, Evo, sexuální hrátky. Axel*

>> *Ta je blbá, já žádné nikdy nehrála, a když to tak půjde dál, se sexem skončím naplno. Já*

>> *Ano, to bys ráda, sexuální hrátky?* zeptal se mne Axel.

>> *To, to tedy ne, a když, tak jen se dvěma muži, vždyť víš. Já*

>> *Ano, já vím, pak poběžím od stánku, budu pít palmové víno, ke Švýcarovi a budu tě hledat, mluvit s bohy, slíbím jim... ne, to neřeknu, dal jsem slib, půjdu do chrámu v Sayangu...*

Axel

>> *Cože, tam jsi taky byla?* zeptala se Liana.

- 148 >> *Ano, Eva má rodiny rozptýlené po celém světě, navštívila Sayang, byla tam takřkajíc prvním hostem, a nejen R. žárlí, já taky, na bohy, protože Evu tolik milují. Axel*
- >> *Jak to, že tě milují ještě i bohové? zeptala se Liana.*
- >> *Zatraceně, to přece musím... Já*
- >> *Já vím, Evo, to musíš, usmál se na mne Axel. >> Musíš to zapsat. Ano, bohové Evu milují.*
- >> *Protože taky já miluju je, všechny stejně, ty zlé i ty dobré bohy. Já*
- >> *Mnohdy jsem si myslel, že je Eva v Evropě zastupuje, třeba tě skutečně vyvolili, Evo, Manis, ta se asi hnedle zbláznila, nevidí východisko, jde k Evě a Eva ji pošle zpátky ke mně. Axel*
- >> *Nevěděla jsem, že se zabije. Já*
- >> *Ne, právě, odtáhneš ji k portrétu tvé matky a řekneš... Axel*
- >> *Já ti to nevěřím, co tady vyprávíš, řekla jsem.*
- >> *Evo, tak to bylo. Axel*
- >> *Ano, tak to bylo, ona přece se zabila kvůli mně. Já to tak vidět nechci. Já*
- >> *Ano, já už to napříště nebudu házet na tebe, ale tak to bylo, to je pravda. Já tě miluju už tak dlouho, Evo, kdy jsi byla na Bali poprvé? Axel*
- >> *Před osmnácti lety. Zhruba. Já*
- >> *Tehdy jsem slíbil, že se ti povede pořád jen dobře, přitom ti má osoba přináší jen neštěstí. Axel*
- >> *To je osvícení, řekla zbožně Liana.*
- >> *Žádné osvícení neexistuje, řekli jsme s Axelem současně.*
- >> *Jak to? zeptala se Liana.*
- >> *Takto, a basta. Axel*
- >> *Ale cesta k němu taky není špatná, řekla jsem.*

Všechno vědění sestává z jistého a jasného poznání.

- >> *Jak to víš, Evo, ve které knize jsi to četla?* Axel
- >> *V žádné, tohle vzniklo v Evině hlavě, řekla jsem.*
- >> *Ty jsi tak geniální, miluju tvou inteligenci. Je to skvělé, asi jsem onanoval moc dobře.* Axel
- >> *Axel, ty odvedeš vždycky řádnou pravdu, chci říct práci. Já*
- >> *Ne, tak je to dobře, já taky nejsem blbý, jak jsi řekla, ale mnozí lidé k tomu potřebují celý život, ty přijdeš, přečteš si pár knížek, a pak víš. Vidíš, Liano, proto tuhle ženu miluju, jí se daří prostě všechno, na co sáhne, a pak ještě má tu drzost říct: To umí každý. Možná ji miluju jen proto, ale to by stačilo i na to, abych ji uznával, kromě toho, musím tě chránit, bohové by mne našli na celém světě,* řekl Axel, a po chvíli: *Evo, pomůžeš mi při tom skoku?*
- >> *Při jakém skoku?* Já
- >> *No, vždyť víš, do studeného potoka, mám strach, že bude moc studený a hluboký. Mám ze strachu studené nohy, máš dost ponožek?* Axel
- >> *Ano, Axel, pletla je moje mateřídouška. (Tak říkám vdově po mém otci.)* Já
- >> *Představ si, Eva si sebou vždycky bere svoje ponožky.* Axel
- >> *Proč?* Liana
- >> *Tak, prostě to dělá, o nic neprosí, zkouší vším projít sama.* Axel
- >> *Axel, chtíč nahrazuje ponožky, zahřívá studené nohy.* Já
- >> *Přesto, budeš stát při mně, prosím?* Axel
- >> *Nerozumím?* Já
- >> *Chci, abys mi pomohla, abych dokázal ten potok přeskočit.* Axel
- >> *To můžeš sám, mi taky nikdo nepomohl.* Já
- >> *Evo, teď jsem udělal chybu.* Axel
- >> *Ano, řekla jsem.*
- >> *Proč?* zeptala se Liana.

150 >> *No, to je tak, poprosil jsem Evu o něco, co by mi stejně darovala. Axel*
>> *Ano, tuhle chybu dělal můj bývalý často. Já*
>> *Ano, já taky, Evo, pořád ti něco kradu. Axel*
>> *Já vím. Já*
>> *Ty jí něco kradeš? Liana*
>> *Ano, skoro pokaždé, když k Evě přijdu, jí něco ukradnu. Axel*
>> *A proč? zeptala se Liana.*
>> *Proč se mne vlastně ptáš ty, proč ne Eva? Axel*
>> *Co proti tomu můžu dělat? zeptala jsem se. >> Ptáš se, proč to strpím? Ne, to mne v tuhle chvíli tolik nezajímá, mám tolik věcí, že jsem radši, když si je odneseš. Já*
>> *Takhle to vidíš, a proč myslíš, že jsem to dělal? Axel*
>> *Potřeboval jsi ty věci. Já*
>> *Ano, potřeboval jsem je, přesto by mi je věnovala, když si u Evy něco déle prohlížím, vstane a dá mi to, stejně by mi je darovala. Jako teď, kdyby mi něco dala, vstala by a šla k zrcadlu... Axel*
>> *Ano, už jsem si myslela, že ti všiju novou podšívku. Já*
V mé kredenci ležel starý lékařský kufřík, Axel ho miloval.
>> *To necháš být. Já ten kufr ještě nechci. Axel*
>> *O. K. Já*

POZDEJI:

>> *Byla jsem.. Já*
>> *Ne, pokud ses do toho dostala sama. Axel*
>> *Axel, mnohdy mám pocit, že používáme jen jeden mozek. Já*
>> *Ano, ten pocit mám často, nehádáme se o tu polovinu, kterou právě používá ten druhý. Axel*
>> *Ani jsem se netřásla. Já*
>> *Ani jsi nekouřila. Axel*

- >> To je nemožné!! Já
- >> *Ano, Evo, je to pravda. Byl úžasný, ten tvůj proslov. Axel*
- >> *Díky, ale tvůj taky nebyl špatný. Připomněl mi tu Olegovu divadelní hru, pokud přijdeš do Prahy, tak se na ni prosím podívej. Já*
- >> *Tak dlouho ji hrát nebudou. Axel*
- >> *Ale ano, budou ji hrát znova, ta se bude vždycky někde na světě hrát, na Broadway ji dávali půldruhého roku. Já*
- >> *Pak ji znám, Evo, prosím tě, neříkej ten titul. Axel*
- >> *O. K., ale bylo to zrovna tak dobré, jako dneska večer, hlavní představitel na konci hry taky... Zatraceně, teď mne napadá jenom české slovo pro to, co udělal. Já*
- >> *Ano, mne taky. Výkon. Axel*
- >> *To snad není možné, tak ty přece umíš česky. Já*
- >> *Ne, já jenom česky čtu a rozumím. Axel*
- >> *Pak taky mluvíš. Já*
- >> *Evo, já nechci, abys umřela, říkala jsi, že tomu neuvěříš, dokud budeš žít. Axel*
- >> *Tak to je. Já*
- >> *Kdyby to muselo být, Evo, půjdu s tebou do Prahy. Axel*
- >> *Ano, ale já přece byla v hypnóze! Já*
- >> *Tentokrát tě nenechám všechno zapomenout na tak dlouho, jinak něco provedeš. Evo, ty jsi moje učitelka a děláš to velice dobře. Jsi vším, co si o tobě vybásním, víš to? Axel*
- >> *Axel, ano, vím to. Já*
- >> *Jak to, že to o sobě víš? Axel*
- >> *Potřebovala jsem na to dlouho, ale teď si za tím stojím. Já*

**Náboženství je neustálým dialogem
lidstva s bohem. Umění je jeho samomluvou.**

- >> *Ano, ty jsi vším, jsi umělkyně, taky spisovatelka, ty bys i*

152 jako zdravotní sestra... Axel

>> Stop, Axel, což takhle kolegyně, to už jsem dlouho nebyla, tou bych zase někdy ráda byla. Jenom nevím, kterým směrem se dát, ani v jedné oblasti ještě nejsem dokonalá. Axel, ale pokud jsem ti zase jednou pomohla, pak... Já

>> Jasně, pomohla jsi mi, s tím kouřením, to bych stejně nedokázal. Axel

>> Proč ty, myslela jsem, že já kouřím příliš. Já

>> Ano, Evo, já si tě přece vezmu, to je prostě skvělé, jak ty reaguješ, docela oficiálně tě tady žádám o ruku. Chceš si mne vzít? Axel

>> Ano, Axel, ráda. Já

>> Máš už zítra něco v plánu nebo se můžeme vzít? Axel

>> Ne, nemám nic lepšího. Já

>> Evo, co bylo o vánocích? Axel

>> Viděl jsi mne? Já

>> Ano. Axel

>> Zatraceně, myslela jsem, že sis mne nevšiml. Já

>> Ale ano, co bylo? Axel

>> Ach, Axel, ten čínský jasmín. Já

>> Co je s ním? Axel

>> Kvetl. Já

>> No jasně, kvetl, a já pořád přemýšlel, proč jsi přišla, jsem to ale vůl, to není možné, a ten v Müllerstrasse? Axel

>> Vůl, to jsi! Ten kvést nemůže, R. ho tak sestříhal, otázka je, zda z něj vůbec ještě něco bude. Já

>> Promiň, Evo, já už nemůžu, od teďka můžeš přijít, kdy chceš, já ti dveře vždycky otevřu. Co jsi dělala o Silvestru?

Axel

>> Já byla tady, s Marianem a jeho kamarádem, v jedenáct jsem pak jela do Haaru. Já

>> ... jsi byla tady? Axel

- >> *No jasně. Já*
- >> *Ale já chtěl ji, ukázal směrem k Lianě.*
- >> *To je dobře. Já*
- >> *Ale byl jsem tady, když jsi klukama jezdila závody na auto-
dráze. Axel*
- >> *Proč jsi nešel dovnitř? Já*
- >> *Evo, stál jsem venku, myslím, že jsi mne viděla, přišel
jsem, viděl tvoje auto a pak hned tebe. Byla jsi tak šťastná, na
rozdíl ode mne. Axel*
- >> *To jsem nebyla, a teď žere tvý sračky, mně je špatně. Po-
padla jsem se za žaludek.*
- >> *Evo, tak to chodí. Co jsi dělala potom? Axel*
- >> *Jela jsem do Haaru a odpálila raketu, kterou mi daroval
Marian. Já*
- >> *Byla červená? Axel*
- >> *Ano, byla červená. To je ale strašné, ona žere tvé sračky.
Já, nechápavě.*
- >> *Víš, že ve skutečnosti to nedělá, proč je ti špatně, čicháš
je? Teď páchne, co si k tobě dovolila, to už bylo dost zlé, ta-
kové jsou všechny. Ano, kde sračky vychází, tam musí taky
sračky dovnitř. Axel*
- >> *Ne, necítím to, ale i tak je to pro mne zlé, protože si před-
stavuji, že to doopravdy udělala. Já*
- >> *Ano, Evo, musel jsem se před těma ženskýma nějak
chránit, toto bych s tebou nikdy nedělal. Axel*
- >> *Já bych to taky nepřipustila. Já*
- >> *To je pravda, ty bys mi řekla, polib mi zadek s takovou pi-
tomostí. A já bych to udělal. Axel*

**Blázní a rozumní lidé jsou stejně neškodní.
Jen poloviční blázní a poloviční mudrcové,
to jsou ti nejnebezpečnější.**

154 >> *Ano, Axel, je tak blbá, až se jí bojím. Já*
>> *Nemusíš, ta ti nic neudělá, to zařídím, ještě dvakrát třikrát ji vysouložím a pak ji dám pryč. Axel*
>> *Díky bohu. Já*
>> *Vypověděla bys mi přátelství kvůli téhle ženě? Axel*
>> *Ano, to bych udělala. Já*
>> *Máš pravdu. Axel*
Lianě zaskočilo, mně se udělalo špatně.
>> *Ano, Liano, řekl Axel. >> To byl nějaký nestrávený kousek, musíš dávat pozor. Kousej pomalu, já si s Evou povídám o svatbě.*
>> *Ano, ale mluvili jste taky o té Siebenbürgerstrasse. Liana*
>> *Ano, tam už jsme taky někoho zabili. Axel*
>> *To je přece nedaleko ode mne. Liana*
>> *No vidíš, ty taky říkáš nedaleko od tebe, přitom je to taky nedaleko Evy, chodí tam do školy. Jez dál! Axel, ke mně:*
>> *Přihlásili se její předkové. Evo, já tě nemůžu ve škole navštívit, tvůj život mohu zachránit, jen když se budu držet dál.*
>> *Proč? Já*
>> *Vymýšlejí si o tobě všemožné zlé věci, všichni, a ve škole to pak půjde dál, říkala jsi, že ti to jedna pověděla přímo, přitom jsi jí určitě nic nevyprávěla. Axel*
>> *No, ne moc, ona vyrůstala v domovech, ta ví, jak se věci mají. Já*
>> *Ano, mou matku taky zlomila moje krása, jako R. ten tvůj kolotoč. Axel*
>> *Jak to? Já*
>> *No, už tam nejezdím tak často, jenom s ní telefonuji, pak jedu pryč a říkají jí, váš syn je takový milý a tak krásný, a hned nato jí ubližují. Axel*
>> *Ach můj bože, tak to bude. Já*

>> *Tak to je, Evo, a tebe by taky všichni zničili, i ta Karin. Axel* 155

>> *Ne. Já*

>> *Ale ano, Evo, i ona, nechápe totiž, že mne miluješ i přes tu kamarádku, a bylo by to jen o to horší, kdybys tady zůstala. Axel*

>> *Ale tady to bylo krásné. Já*

>> *Evo, musím tě chránit přede mnou, je to tak, já myslel, když ji uvidíš, že vás obě ztratím a bude konečně klid. Ale tak rychle to nejde, miluju tě doopravdy, líbíš se mi víc a víc. Taky jsem si myslel, že mne to přejde, jako tebe, ty ses mne vzdala. Axel*

>> *Nejen to, snila jsem, že umíráš, na druhý den jsem běžela ke Karin a ta mi to řekla, přímo do očí, teprve potom jsem se podívala do snáře a tam stálo něco nového a že jsem tě vzdala. Byla jsem ráda. Já*

>> *Evo, já to vidím a jsem z toho smutný, miluju tě. Axel*

>> *Axel, proč mi to říkáš tak často? Já*

>> *Protože je to pravda, chtěl jsem tě uchránit svatby se mnou, věděl jsem, že odejdeš, když s tím přijdu, ale mezitím si tím už nejsem tak jistý, opravdu bych si tě chtěl vzít, ale byla by škoda té tisícovky, kterou dostáváš od R. Axel*

>> *To by mi bylo jedno. Já*

>> *Ne, Evo, co chceš dělat po škole? Axel*

>> *Nejlíp někde praktikum. Já*

>> *Tak to můžeš pracovat u nás, na bázi 360 DM, teď se vrátíš do Müllerstrasse, když to s Prahou nevyjde, a potom uvidíme, a pak už nás nech konečně se spřátelit, když už jsme přátelé tak dlouho. Axel*

>> *Axel, to o Tomovi je pravda? Já*

>> *Evo, proč se ptáš, vždyť víš, že je. Axel*

>> *To je tak neuvěřitelné. Já*

>> *No to je čím dál tím krásnější, nakonec nebudeme věřit*

- 156 *vlastním slově, ale já ti rozumím, Evo, co jsi mi dneska předvedla s těmi sekretářkami, to už byl mistrovský kousek neuvěřitelné blbosti, nemám pro to jiný výraz, ale ty mi rozumíš. Axel*
- >> Ano, ale tak to bylo. Já*
- >> Já vím, já skutečně miluji tvou osobnost, je tak čistá, jak to děláš? Axel*
- >> Axel, já musím udržovat v čistotě svoje podvědomí, potřebuji ho pro jiné věci, to by mi dalo, kdybych je obtěžovala lhaním. Já*
- >> Ano, tak si udržuješ čisté svědomí, pak se ti nemůže nic stát, to ti pomáhá vždycky. Saša mne před tvou „blbostí“ varoval. Axel*

**Svědomí: tichý vnitřní hlas,
který ti našeptává, co by měli dělat druzí.**

- >> Ano, tak tomu říkají ostatní, on je zrovna tak blbý, jako já, proto se máme rádi. Já*
- >> Ano, Evo, ale on je muž a mužům se spíš promine, že nehraní žádné hry, ale tobě to nikdo nevěří, jsi jim vydána napospas. Pro okolí je jednodušší litovat a soucítit, než závistivě přiznat, že tomu věří. Axel*
- >> Ano. A já jsem tak pitomá, že jim vždycky dodám tu pravdivou verzi a oni nejsou schopni to pochopit, to jsem já. Já*
- >> To víš? Axel*
- >> Proč myslíš, že tak často pláči, jen proto, že si nikdo nedokáže představit, že se milujeme, tím trpím. Já*
- >> Nemusíš, jednoho dne spolu budeme spát, budeme spolu. Co bys o tom, Evo, v budoucnu řekla, kdyby se tě někdo na mne ptal? Axel*
- >> No, něco bylo. Já*

>> *Než to ale budeš moci říct, že něco bylo, budeme muset ještě něco udělat, skutečně se milovat.* Axel

>> *To ano, ale já jsem trochu unavená. Já*

>> *Já taky, z toho, jak tě věčně odmítám.* Axel

>> *Tak? Ty mne pořád zatahuješ do sexu. Já*

>> *Evo, já vím, že si to myslíš, ale přesto jsi nádherná, jak o tom mluvíš: Příště bych z toho taky chtěla něco mít. Ale proč mi ukazuješ svoji tlustou píču?* Axel

>> *Nedělám to záměrně, chtěla jsem si obléct něco jiného. Já ti tak zatraceně důvěřuju. Přišli jste mi do toho. Já*

>> *Evo, pojd sem, chtěl bych s tebou mluvit, vzpomínáš si, když jsem u tebe byl naposledy, opravdu jsem vzal sebou ty hodinky.* Axel

>> *Ano, vím, už je nemůžu najít. Já*

>> *Evo, kde jsem tě naposledy líbal?* Axel

>> *Nemůžu to vyslovit. Já*

>> *Tak ukaž na ty části těla.* Axel

Ukázala jsem na prsty u nohou a na místa, kde mám svůj herpes.

>> *Ano, správně, taky jsem tě lízal, jako při sexu?* Axel

>> *Ne, jenom jsi se mne dotýkal, a pak si jdeš umýt ruce?* Já

>> *Evo, bylo ti to nepříjemné, když jsem ti líbal nohy?* Axel

>> *Ano, nejdřív to bylo divné, pak už ne. Já*

>> *Evo, to už je tak, že se ženy nikdy nezlobí na mne, hned se pustí do těch druhých ženských.* Axel

>> *No právě, co já mám společného s tím, že váš vztah končí?* Já

>> *Ano, jako Doris, říkala jsi, že ti to aspoň řekla do očí. Co všechno povídala: lesbická, pyj, ten ti přála, polykáš sperma. Proto jsem se tě tam dole dotýkal, proto jsem si umyl ruce, Evo, ani tě neprosím o prominutí, tak zlé to je.* Axel

>> *Já bych to, myslím, ani nemohla omluvit, žádné sperma nepolykám, a lesba taky nejsem. Já*

158 >> *To si umím představit. Axel*
>> *A taky páchnu. Já*
>> *A jak teprve bude páchnout ona, když bude žrát moje hovna. To bych s tebou nikdy nedělal, miluju tě doopravdy, Evo, pomalu už přede mnou nemáš strach, a já ti říkám, jsi první žena, u které si připadám ošklivý. Promiň tu píču, ženské mne zkazily, věděla jsi to? Taky už jsi to dělala. Axel*
>> *Axel, já mám takovou zatracenou důvěru k tobě, že tě zkazily, to už jsem věděla, ale že je to tak zlé, a kromě toho jsi se vůči mě taky vždycky choval jinak. Já*
>> *Ano, Evo, ode dneška už se na tebe nebudu dívat jako na svatý obrázek, jak vždycky říkáš. Axel*
>> *To je taky O. K. Já*
>> *A co myslíš, proč už to nebudu dělat? Axel*
>> *Nevím, protože už mne nemáš tak rád nebo tak něco. Já*
>> *Evo, miluju tě, chci tě chránit, vypíchali by ti oči, že to ještě neudělali, neřeknou ti to, ale vědí, že tě miluju a vrhnou se na tebe, samozřejmě ti to neřeknou, proč, ale tak to je, taky moje máma je hotová, bombardují ji, jak jen můžou, do očí jí říkají: Vy ale máte pěkného, milého syna, a pak jí hned provedou něco zlého, zrovna tak to bude s tebou, když budeš u mne, dobře si to rozvaž, zda to chceš nebo ne, já to vím už dnes, že pro tebe kvůli mně budou chtít jen to nejhorší, a ty to víš taky. Já teď ani nemůžu přijít do školy, jinak tě budou tak zlobit, až to nebude hezké. Axel*
>> *Axel, já se jí bojím. Ta je tak blbá, inteligentních lidí se nebojím. Já*
>> *Půjdeme tam, kde si ženy svoje muže kupují, tam se ztratíme, ty s tvým zlatem, já se svou temnou krásou. Evo, myslíš si vůbec, že jsem krásný? Axel*
>> *Na cestu si žádné zlato nevezmu. Ano, Axel. Já*
>> *Ty to smíš, vadí mi to u těch druhých, ty s mou krásou za-*

cházejí, jako by jim patřila. Axel

>> Ano, to věřím, jsou to kozy pitomé. A Manis? Já

>> Ach, ta se s tím nedokázala srovnat, vedlo se jí stejně, jako téhle tady. S mojí mámou byste jen společně brečely. Ona je taky tak nešťastná. Axel

>> Já nejsem. Já

**Štěstí nepoléhá v tom,
že bys mohl dělat, co chceš,
nýbrž v tom, že vždycky chceš, co děláš.**

>> Ale ano, Evo, všechny zkoušejí tě udělat nešťastnou, protože jsem krásný, moje krása je zlá. Točí se to a točí. Vzpomínáš si, jak jsem tady říkal: To je dobře, že mne nechápeš, také teď je to dobře, že ničemu nerozumíš, že ještě žiješ, to je zázrak. Chceš se jen se mnou vyspat, pak bude definitivně po všem, a oba se bojíme, že nebude, proto spolu nespíme. Máš ve všem pravdu, i s těmi třemi měsíci, tak jistá si jsi, že spolu zůstaneme, proto jsi to řekla. Axel

>> Axel, jsem z toho všeho trochu smutná. Já

>> Evo, já už bych chtěl konečně s tebou spát. Axel

>> Já taky, mám ale ty studené nohy, doopravdy. Já

>> Ano, Evo, já taky, ale jak jsi předtím řekla, my sami proti tomu nemůžeme nic dělat. Budeme společně pracovat, společně odjedeme, nezbude nám nic jiného, budeme muset do té studené vody skočit. Axel

>> Ano, Axel, ale co mají znamenat ty věčné narážky na můj zadek a tak? Já

>> Evo, ty jsi to ode mne nevzala, přitom je to pravda, jenom si sebou přines boty, to bylo hezké, ale já jsem normální, a ty taky, jak jsi říkala, to si ale musíme pospíšit, moje hemeroidy, to bylo vážně cool. Přitom žádné nemáš. Axel

160 >> *Axel, proč s tím vším konečně nepřestaneš? Já*
>> *Chceš? Axel*
>> *Ne, já tě doopravdy miluju. Já*
>> *A já tebe taky, nech nás teď být přáteli, kulečník skončil.*
Axel
>> *A Singapore Sling je vypitý. Já*
>> *Jak to? Axel*
>> *Byl vynalezený v hotelu Rafles. Já*
>> *Ach tak, ty si vždycky schováš něco napříště. Evo, ubližují ti, teď mi o tobě nikdo nebude moct něco takového vyprávět. Přijdeš do mé firmy, stejně pak odjedeme, teď je udám všechny, ty jsi to s tím pyjem nepochopila, teď to víš, ona je jako Doris, říkalas, ano, byla zrovna taková, říkala taky, že bys mohla mít pyj, proto jsem si myl ruce, i když s tebou spal Saša. Axel*
>> *Axel, to je hrozné. Já*
>> *Evo, ani tě neprosím o odpuštění, tak hrozné to je. Axel*
>> *Já bych to taky, myslím, odpustit nemohla. Já*
>> *To věřím. Evo, víš, kdy spolu budeme spát? Axel*
>> *Ne. Já*
>> *Dokonce i to jsi věděla, jako všechno, až spolu poprvé uvidíme přírodu. Axel*
>> *Je to tak, ten strom. Já*
>> *Möschenfeld, teď, když už to víš, že se mi tam líbí, už tam taky nechodíš na procházky. Axel*
>> *Ano, dávám si pozor, abych tam nepotkala vás dva. Já*
>> *To už taky nepotkáš. Evo, budeme pracovat spolu, ty jsi vážně všechno, grafička i ta malá kurva, moje. Axel*
>> *A ty můj malý pasák. Já*
>> *Ano, pojedeme spolu to krajů, kde si ženy své muže kupují a ty si necháš zaplatit předem, dáš mne dál takříkajíc bez záruky. Zbohatneme, zasmál se Axel.*

- >> *Fuj. Já*
- >> *Ano, přitom je tak už i na tom tvém Bali. Axel*
- >> *Co? Já*
- >> *No Evo, ty jsi to nevěděla? Axel*
- >> *Ne. Já*
- >> *Miluju tě, ti z Bali se prodávají bílým. Axel*
- >> *Běž do háje! Já*
- >> *Ano, znovu a znovu mi to dokazuješ, jsi tak čistá, to není možné, můžeš si být jistá, že tě nedostanou, tyhle ženské, ačkoli nevím, že ještě žiješ, jiní by se už zabili. Axel*
- >> *A chceš to nebo co? Já*
- >> *Ne, Evo, já chci být s tebou, jenom vím, že jsem pro tebe nebezpečný, proto ta obrana. Axel*
- >> *Ale Axel, tak to dál nejde. Já*
- >> *A jak to dál jde? Axel*
- >> *No to kdybych věděla. Já*
- >> *Ano, Evo, jak k tobě mluvila dneska, tak se k tobě staví všichni, i muži. Axel*
- >> *Axel, co mám dělat, já tě budu vždycky milovat. Já*
- >> *Ano Evo, já vím, to je to dilema, já tebe taky. Axel*
- >> *A co s tím uděláme? Já*
- >> *No co, poprvé v životě budeme opravdu přátelé, protože ty jsi taky takový mrzák, ty s tvým bytem tady, to je přece věc. Ano, Evo, dokonce mne překonáváš. Axel*
- >> *Pokračuj... Já*
- >> *Jo jo, nic na tom není, když bydlím v Baldhamu, že ty tam bydlíš taky, nebo? Byl tady R.? Axel*
- >> *Ne. Já*
- >> *Evo, ty jsi jednou při kulečnicku řekla, teď jsem na řadě já, co ti říkal? Axel*
- >> *Že ti taky zavolá, ať mu dám číslo. Já*
- >> *A ty jsi je neměla. Axel*

162 >> *To je pravda, řekla jsem, ať si ho najde v telefonním seznamu a zavolá ti, jsem zvědavá, co bys mu vyprávěl. Já*
>> *A proč myslíš, že bych stál při něm? Axel*
>> *Sám to říkal. Já*
>> *Evo, ty jsi prošla peklem. Axel*
>> *Ano, Axel. Já*
>> *A protože tady nikdy nebyl, taky nevěřil, že bydlíme společně. Axel*
>> *Může být, mně je to jedno, řekla jsem mu, ať se zastaví. Já*
>> *Ano, kdo tomu má ale věřit, s tebou a tím bytem tady? Axel*
>> *Ano, kdo, dostala jsem šok, ale jaký, šla jsem kvůli tomu k psychologovi, ten byl docela milý, ale nedostali jsme se k tomuhle tématu, a když mi při třetím sezení řekl, že se nenechám rozvést, myslěla jsem, že šlím, a už jsem k němu nešla. Já*
>> *To snad není možné, že ti psychologové nikdy nedojdou k aktuálnímu tématu. A já ti ještě říkám, nemusíš to nikomu vyprávět. Axel*
>> *Ano, mnohdy si přitom myslím svoje, co to tak říkáš. A k tomu psychologovi, líbil se mi, bylo to pro mne veliké zklamání. Já*
>> *A pak vyjdeš a potkáš R. Axel*
>> *Ano, to bylo hrozné, tenkrát jsem věděla, že tady jsem docela sama, proti celému světu. Já*
>> *Jako ten poslední dánský biskup, toho jsem ti skutečně ukradl. Evo, promiň, nemohl bych ti pomoci, kromě toho sis vždycky myslěla, že jsem blbý. Axel*
>> *To ano, ale teď už si to nemyslím. Já*
>> *Ano, já vím, já si o tobě taky myslím jen to, co si zasloužíš. Víš, co jsem? Axel*
>> *Ano, PPP. Já*
>> *Ano, vidíš, ten pseudonym jsi mi dala ty, když jsi ještě ne-*

věděla o tamtom, tak je to s tebou vždycky. Axel

>> Axel, prosím. Já

>> Ano, je to tak s námi, Evo, zapsala sis ten telefonát s Tobiášem? Axel

>> Ano, a ty jsi ho četl? Já

>> Ne, Tobiáš S. to díky bohu nahrál, slyšel jsem tvůj hlas, byla jsi tak super, zamiloval bych se do tebe, aniž bych tě znal... Neskutečně modrá barva, nebo liány rostou v lese... Nemusíš rozmýšlet, je to tak, jak říkám, skutečně se milujeme, můžeš to všude vyprávět, jenže lidi ti to nebudou věřit, ještě bys skončila v Haaru, kdybych to připustil. Doris všude vykládala, že o mně říkáš, že jsem teplý, a všichni muži si mysleli, ta nešťastnice, miluje teplouše. Axel

>> Taková nestydatost, nikdy jsem to o tobě neřekla, jen jsem řekla, že říkáš, že se mnou chceš spát. Táhle ta patří do Haaru, řekla jsem.

>> Ano, Evo, jenže ti by tam museli všichni, co ti mi o tobě vyprávěli... Ti by si vymysleli, že máš pyj, dokonce R. by chtěli přesvědčit, že ho máš. Ale když jsem ti to tenkrát říkal, že máme ještě tři kila času, teď už ne, mezitím vážíš míň, než já. Axel

Jednou jsem Axelovi řekla, když mi povídal, že by se mnou chtěl spát: >> Vážím o tři kila víc, než ty. Ještě nikdy jsem nespala s mužem, který by vážil méně, než já. Na to on:

>> Máme čas ještě tři kila. Vynadala jsem mu, že mi ukradl mou myšlenku.

>> Pro boha milého. Ano. Já

>> Takové jsou, ale ona ti to řekne. Evo, já přece mluvil o pizelech, a všechno ostatní. Axel

>> Axel, samozřejmě, to slovo kapitálky jsem poprvé slyšela od tebe, mnohdy sedím ve škole a myslím si, že sním, a ještě jedno slovo jsi řekl. Já

- 164 >> *Evo, mluvili jsme o tom dneska večer?* Axel
>> *No, to už nevím, ale mluvili jsme o tom často. Já*
>> *Teď ti to neřeknu, ty jsi to slovo tehdy slyšela poprvé, jak dlouho to potrvá, Evo, než budeš vědět všechno?* Axel
>> *Čtrnáct dnů až tři měsíce. Já*
>> *Tak to má být. Evo, proč jsi taková?* Axel
>> *Jak to? Já*
>> *No, že neintrikuješ a nelžeš. A vždycky říkáš pravdu.* Axel
>> *Axel, nemůžu si to dovolit, a co bych prosím měla ztratit?* Já

Svoboda znamená pouze, že už nemáš co ztratit...

- >> *Nic neztratíš, můžeš jen získat, jenže to většina lidí neví. Evo, nemůžeme se přít, skutečně se milujeme, všichni čekají, že se pohádáme, tak to už u tebe bylo, nebo?* Axel
>> *Ano, v lázních. Já*
>> *Ano, já vím, byla jsi na něj našťvaná, když s tebou nechtěl hrát kulečnick, že s tebou nespal, to je pro tebe vedlejší, jako u mě? Víš vlastně, že mne tím provokuješ, tím odmítáním, co mi pořád nabízíš? Lidi na tebe byli vždycky zlí kvůli mně, cítili, že mne miluješ, ještě víc, že já miluju tebe, a proto byli takoví, budou ještě horší, musíš šíleně dávat pozor, neřeknou ti proč, ale budou tě trápit, kde to jen půjde. Nepomůžeš si, když řekneš, že to nesmějí, udělají to přesto, zlobí se na tebe, protože všichni vědí, že tě miluju. A ty to víš taky, že to je to tak veliké, že by to stačilo pro víc lidí. Proto milujeme naše blízké, proto se na ně nezlobíš, proto jsem měl rád R., až to vypadalo, že stojím na jeho straně. To jsem ale nestál nikdy, ani když jsem věděl, že jej nechceš opustit pro mne.* Axel
>> *Kdy to bylo? Já*
>> *Docela brzy, jen jsem ti nevěřil, jako Doris a ti ostatní. Proto jsi o mně nesměla mluvit, ona taky říkala, že bys mohla*

mít pyj, proto jsem na tebe tenkrát sahal a umyl si ruce. Evo, já se před tebou tak stydím, ani netušíš, ale ty už to děláš správně, ani brýle sis dneska nevzala, nemusíš mne vidět, vidíš mne jako člověka a ne jako nějakého hezouna. Axel

>> Proč? Já

>> Evo, já nevím proč, ale je to tak, co se známe. Možná si mohly být jisté, dokud jsi zůstávala u R., že bych tady mohl případně být pro ně, ale teď? Axel

>> Doris se mne jednou ptala, zda se chci vdávat. Já

>> Co jsi odpověděla? Axel

>> Kdybych to chtěla, tak vdaná zůstanu. Já

>> Evo, ta tě nenáviděla. Axel

>> Za to ale nemůžu. To je tak hrozné. Já

>> Ano, a to už 22 let. Čím milejší jsem k tobě byl, tím byly horší. Ty se můžeš zachránit, jenom když nebudeš se mnou. Proto jsem na tebe tak zlý, vlastně ti nechci ubližovat, chci jen, aby ses ode mne držela dál. Ty jsi taky takový mrzák s tou tvou židovskou vizáží, jako já, když vypadám jako cikán. Řeknu ti příklad, s těmi sochami: Když nejsem ve hře, líbí se jim, ale v okamžiku, kdy o mně vědí, se jim líbit přestanou. Když jsi řekla, že se někde uplatníš s tou školou, tak jsem věděl, že se kvůli těm lidem trápíš, mohli tě litovat, když to bylo jednostranné, ne, nemůžou, cítí, že tě miluju a udělají všechno, abych tě poslal pryč, protože pak mají šanci, všichni, i muži. Představ si, Evo, já je všechny chápu, taky jsem byl takový. Axel

>> Axel, už mne to pomalu unavuje, chci s tebou spát. Já

>> Ano Evo, já taky, skutečně máme oba studené nohy, máme strach, že se nám to bude líbit a pak budeme muset zůstat spolu. Axel

>> Tak to ale dál nejde, tolik se milujem, až tomu sami už nevěříme, ale proč mne vždycky rozčiluješ s tím sexem? Já

166 >> *Evo, ty jsi to ode mne nevzala. Axel*
>> *Ale ano, přesto vím, že bys chtěl se mnou spát. Já*
>> *Evo, nedělej si naděje, my spolu nebudeme. Axel*
>> *To je O. K., Axel, to nevadí. Jenom, ty jsi říkal, že jsi na té terapii teprve krátce, proč ti teda nepomohli, nebo ty sám sobě, ty to umíš pořád ještě nejlíp. Já*
>> *Nedělal jsem žádnou terapii, dělal jsem jenom školu, ty teď svoji dokončíš, žes to vůbec vydržela, to je zázrak, a pak přijdeš k nám, naučím tě dělat na Macu a pak tě půjčíme textařům nebo grafikům. Proč to nedokázal R., to nechápu. Axel*
>> *Axel, ten by byl rád, kdybych nedostala žádnou práci a byla závislá na něm. Říká, že nic neumím. Já*
>> *Je to blbec. Nebo Evo, vyrazíme do světa, tam budeme pracovat, my dva cikáni. Řeknu ti ještě něco, byla jsi tady u toho zubaře, musíš si nechat opravit můstek. Axel*
>> *Já vím, nesedí. Já*
>> *A ten zubař, já mu řekl, že přijdeš. Axel*
>> *Jo jo, ten mi dal účet za nový, přes jedenáct set marek, jinak nic. Já*
>> *Řekl jsem mu, že k němu pošlu svoji ženu. Axel*
>> *To jsi udělal, jdeš na procházku Baldhamem s tou pitomou kozou, držíte se za ruce, a pak jdeš k zubaři a vyprávíš mu, že k němu pošleš mne? Já*
>> *Ano, Evo, ale jenom jednou, byli jsme právě v Möschenfeldu, myslel jsem, že mne chceš vidět, a ta sponka do vlasů, ta je od ní, našla jsi ji? Axel*
>> *Ano, vlastně, Karin mi ji poslala. Já*
>> *Evo, já se taky chci přes tebe zachránit před těmi lidmi, nedošlo ti to? Axel*
>> *Ale ano, ty dvě holky, to bylo špitání, dokonce ten zubař... Já myslela, co se to zase děje, pak přišel a povídá mi: Znáš vašeho muže – já na to: To sotva. A bylo to perfektně po-*

dělané. Já

>> *Dokážeš si představit, jak by byl milý, kdybys tam šla se mnou?* Axel

>> *Ano, jenže termín pro mne zařizovala Karin.* Já

>> *Ano, Evo, to je mi líto, už zase jsi musela trpět pro moji krásu.* Axel

>> *Ano, je to tak. Měla jsem mu snad říct: Kterého myslíte? Bývalého nebo budoucího nebo mého nejlepšího přítele? Má mi opravit zuby a ne si se mnou povídat o mých mužích.* Já

>> *Ano, Evo, oni chtějí vidět, že po mně jedeš, všichni mne chtějí před tebou zachránit, nevidí, že mne to bolí. Evo, nejdříve odejdeme, pojedeme kolem světa, možná na dva roky, navštívíme všechny tvoje rodiny, a moje, pár jich taky mám, ne tolik, jako ty, a tam, kam tě odvedu, se na tebe nikdo nebude křivě koukat, jako ta kráva. Co s ní mám udělat?* Axel

>> *Nech si ji na úklid. To jsem R. taky vždycky říkala.* Já

>> *O ano.* Axel

>> *Nemůžu se ani jít projít do Möschenfeldu.* Já

>> *Ano, Evo, je to tak, nepřináším ti nic, než bolest, ach jo, ty uklízíš nerada.* Axel

>> *Ale ano, jenže moje plotýnky, ty nerady nic, co je pod úrovní pasu, a při úklidu můžu těžko sedět.* Já

>> *No jasně, něco s tím uděláme. Evo, kdybys jen věděla.* Axel

>> *Co, Axel?* Já

>> *Proč jsi taková, Evo?* Axel

>> *Mne se ptáš na takovou pitomost?* Já

>> *Ano, promiň, víš, že slovo pitomost ve spojení se mnou nesnáším.* Axel

>> *No ale když to pitomost je?* Já

>> *Ano, Evo, promiň, je to pitomé, se tě na to ptát.* Axel

>> *Ale stejně, chceš odpověď?* Já

168 >> *Ano, prosím. Axel*
>> *Já můžu bohužel odpovědět jen otázkou. Já*
>> *Udělej to. Axel*
>> *Axel, můžeš mi říct, co ztratím? Já*
>> *Evo, ty jsi geniální, samozřejmě neztratíš nic, a já jsem vážně vůl, to jsem ti taky nevěřil. Saša tě opravdu zná, taky to říkal. Axel*
>> *To si dokážu představit, ten je zrovna tak blbý nebo zrovna tak chytrý jako já. Já*
>> *Proboha, Evo, já tě tak miluju. Stydím se, víš, že ani nepomáhá, když tě pořád chválím, vykládají mi o tobě věci, to bys žasla, já pak můžu jenom říct, takhle Evu neznám, oni to vycítí a pustí se do tebe, nevědí, že zasahují mne, myslí si, že mne před tebou zachraňují. Ale pomalu už nechci být zachraňován, miluji tě tak, že ani netušíš. Ty jsi skutečně taková, jakou bych tě chtěl vidět, taková jsi, když teď někdo přijde, tak ho udám, teď se to udělá pořádně, už tě nemůžu zkoušet, vím o tobě všechno a líp než druzí. Budeme pracovat spolu, přijdeš do mé firmy, chtěl bych mít tvoje jméno. Axel*
>> *Axel, seznámím se s tvou mámkou? Já*
>> *Ano, Evo, pokud chceš, ale já už tam nejezdím tak často, tuhle zkušenost jsem vážně udělal. Axel*
>> *Axel, co mám dělat? Já*
>> *Nic, Evo, když chceš, vezmeme se, když ne, tak ne, ale tvoje jméno bych chtěl mít, a pak půjdeme do nakladatelství Arabella a něco jim předvedeme. 6. června. Axel*
>> *Teprve? Ano, Axel, ale já bych dosud ještě mohla žít bez tebe, půjde to taky do budoucna. Já*
>> *Ano, Evo, ty jsi tak nádherná. Axel*
>> *Víš, Axel, já asi vsadím všechno na tu jednu kartu. Já*
>> *Kdy myslíš, že sis tohle řekla? Axel*
>> *Myslím, že v první vteřině, když jsem tě poprvé potkala.*

A Axel, nebojím se, že něco ztratím, toho jsem se nikdy nebála. 169

Mám jenom strach, že přijdu o naše přátelství. Já

>> O to už jsi tak jako tak přišla, jako přítel už ti nemůžu nic víc nabídnout. Axel

>> Do prdele. Já

>> Ano, Evo, miluju tě proto, že nesázíš nic až na poslední kartu, taková jsi, a já tě miluju jako muž, ne jako přítel. Axel

>> Teď dej pozor: Když se tě něco zeptám, odpovíš mi slovy brouka, ano? Přešel k Lianě a zeptal se jí, jak jí chutnala ta hovna.

>> Dobré, odpověděla a zeptala se, proč je musela jíst, řekl jí:

>> Kde hovno vyleze, tam musí hovno dovnitř, co jsi řekla

Evě, za to by tě měli zabít. Já Evu miluju, rád to pro ni udělám. Chtěla jsi na chvíli být ďáblem, protože Eva řekla, že ten vždycky zvítězí, víš, že Eva dělá čerty, přibíjí je na kříž, tam taky patří, jako ty. Evo, mám ji zabít, přibít na kříž, mám? On

>> Ne, ta je moc blbá, než aby skončila na kříži... Já

>> Vidíš, Eva ti zachránila život, poděkuj jí. Axel

>> Díky, řekla ta blbá kráva.

Mluvila jsem dál jako médium: >> Tvůj život za nic nestojí.

>> Tak přece, roztrásla se smrtelným strachem.

>> Nejsi žádným přínosem pro společnost, pokračovala jsem.

>> Já ji teď zabiju, řekl Axel.

>> Ne, prosím ne, žebrale.

>> Pak si příště rozmysli, co říkáš, než řekneš nějaké sračky, jako dnes večer. Eva ti zase zachránila život. Axel

>> Ano, děkuji. Liana

>> Prosím. Axel

Shit, zase jsem byla v hypnóze, až o čtvrt roku později jsem si na tenhle večer vzpomněla. Všude stojí, že kdo nechce, nenechá se zhypnotizovat. Kecy.

- >> *Evo, jak se ti líbil ten večer s Lianou? Axel*
- >> *Axel, polekala jsem se. Já*
- >> *Ano, já taky, ale ještě víc jsem byl překvapený. Axel*
- >> *Já taky. Já*
- >> *A proč? Axel*
- >> *Nevěděla jsem, že mne tolik miluješ. Byl jsi nádherný. Já*
- >> *Ty taky, Evo, jak jsi začala, docela střízlivě, a pak jsi byla jako bouře. Axel*
- >> *Ale já přece ne, ty jsi mluvil za mne. Já*
- >> *Evo, milujeme se, a teď? Axel*
- >> *No právě, přece jen se milujeme. Jak jsi říkal: Když mohu skutečnost spojit se svými sny, jsem hotová. Tak já si myslím, už je to tady, už tě nemůžu počítat mezi své přátele, můžu ti říkat můj muž a mluvit s tebou česky. Saša říkal, že by se to taky chtěl naučit, aby nám rozuměl. Řekl mi, že se mnou se vystavuješ tlaku. Já*
- >> *Ano, jako jediné ženě jsem ti dovolil pohled za mou fasádu. Evo, já ti tolik ublížil. Axel*
- >> *Axel, proč to říkáš? Já*
- >> *Protože to tak je. Musím si tě vzít. Axel*
- >> *Ano, ale proč? Já*
- >> *No právě proto. Protože jsem ti tolik ublížil. Axel*
- >> *Aha, zase jeden, co čeká na můj důchod. Já*
- >> *Proč to říkáš? Axel*
- >> *Protože R. musím z mého důchodu dávat. Já*
- >> *Evo, já mám svůj vlastní důchod, a proto si tě nemůžu vzít, byla by škoda těch 1000 marek, co dostáváš od R. Axel*
- >> *Axel, já si je dokážu vydělat. Já*
- >> *Ano, Evo, ale já si tě přesto nechci brát. Axel*
- >> *Tak neber, a nevyprávěj to všude. Já*

- >> *Ano, Evo, ani jinak bych s tebou nechtěl nic mít. Axel*
- >> *To je dobře, mohla jsem doteď žít bez tebe, můžu i dál. Já*
- >> *Ano, ale já bez tebe ne. Axel*
- >> *Axel, já tě nechápu. Já*
- >> *Ano, je to tak, co jsi rozvedená, už tě tolik nechci. Axel*
- >> *Tak zůstaň u ní. Já*
- >> *Evo, já u ní nezůstanu. To jenom kvůli ovulaci. Ta je schopná mi vnutit dítě. Axel*
- >> *A chceš s ní dítě mít?*
- >> *Ne, Evo, právě že ne. Axel*
- >> *Přece jsem řekla, že si můžeš dovolit všechno, i dítě.*
- >> *Ano, Evo, to ti teď vracím, teď si můžeš taky ty dovolit všechno, co chceš. Axel*
- >> *Axel, neříkej to, mohla bych si nafackovat za to, co jsem řekla.*
- >> *No tak já dám facku tobě a ty mně. O. K.? Axel*
- >> *Ano, Axel.*
- >> *Ne, Evo, nedávej mi ji, jinak se něco stane. Axel*
- >> *Axel, co se děje? Jsi takový divný.*
- >> *Ano, Evo, nevede se mi dobře, přestaň, už ti to nemůžu říct, jenom napsat. Když se to stane, je to O. K., když ne, tak ne. Tolik jsem ti ublížil, to už nesmím. Axel*
- >> *Díky, Axel. Mnohdy mi proto není dobře.*
- >> *Já vím, nechám toho. Axel*
- >> *Znamená to, že už se neuvidíme?*
- >> *Ano, Evo, bude to tak lepší. Axel*
- >> *Axel, a když se milujeme?*
- >> *Pak to stejně přijde, ale já tomu nevěřím. Axel*
- >> *Pak toho nechej a vypadni!*
- >> *Evo, když jsi před rokem na Silvestra řekla, že taky máš majetnické sklony, to už jsem měl Lianu. Axel*
- >> *To je v pořádku, když chceš mít přítelkyni, máš ji mít, pak*

- 172 *ale musíš být s ní a ne se mnou.*
- >> *Já nechci žádnou přítelkyni, já chci tebe, ale mnohdy zase ne. Axel*
- >> *Běž, já takhle nemůžu žít.*
- >> *No právě, já někdy chci i chlapy. Axel*
- >> *Dobře, jaké chlapy, pokud vím, tak Sašu, a ten je u mne, tak musíš taky zůstat nebo co?*
- >> *Tak jednoduché to je. Pojď sem, Evo, ty jsi mnohdy tak sladká, říká Axel česky.*
- >> *Ano, a ty jsi někdy tak a jindy tak.*
- >> *Ano, ty s tvým smyslem pro svobodu mne docela dostáváš pod tlak. Axel*
- >> *Ano, ale Manis taky říkala, že někdy to děláš tak a jindy onak.*
- >> *Evo, když budeme spolu, můžou se stát věci, o kterých nebudeme mluvit. Proč vůbec říkáš Manuele Manis, víš, že to tak není, jak se řekne sladká balijsky? Axel*
- >> *Gula gula. Samozřejmě to vím, znamená to mírná, to je zrovna tak krásné, jako sladká, Axel, to chápu, někdy mi budeš říkat všechno a jindy ne?*
- >> *Evo, ty znáš celou tu pravdu, víc v tom není, jenom, že nemám trpělivost, někdy bych zase přistál u ní. Přitom jsi ty jediná žena, u které můžu přistát, ty jsi moje letiště a můj přístav. Axel*
- >> *Ano, Axel.*
- >> *U koho, myslíš, přistanu teď? Axel*
- >> *U tvé pitomé kozy? Ne, nevím.*
- >> *Ona nečekala, ty čekáš pořád a tím na mne docela tlačíš. Axel*
- >> *Ach, to jsem nevěděla.*
- >> *Ano, taky na R. jsi svou tolerancí tlačila. Axel*
- >> *Axel, každý může dělat, co chce.*

>> *No právě, proto bych si tě chtěl vzít, abych se u tebe dostal trochu pod tlak. Axel*

>> *Já tě potlačovat nebudu.*

>> *Já vím, to jsi nedělala nikdy, ale čekala jsi, jak dlouho?*

Axel

>> *Myslím, že celou dobu. Ale někde tak hluboko, že už jsem tomu sama nevěřila.*

>> *Jen já promluvil a lidi ti to nikdy neřekli. Jen se na tebe zlobili. Axel*

>> *Ach, zatraceně, proč?*

>> *Ano, ty jsi nevěděla proč, přitom to bylo jenom kvůli mně.*

A já mám špatné svědomí a proto bych si tě chtěl vzít. Axel

>> *Axel, jenom proto? Nech toho, prosím!*

>> *Dobře, Evo, nechám toho, lidi ti chtějí tolik ubližovat, to si ani nedokážeš představit. Taky R. jim věří, a tahle svině – Evo, kdo to o tobě věděl? Axel*

>> *Já myslím, že jenom Irena.*

>> *Saša taky, když ti koupil první kolu s rumem, to bylo taky ve hře. Sblížili jsme se díky tobě. Řekl jsem mu, že tě miluju a on mi to řekl taky. Axel*

>> *A teď?*

>> *Teď milujeme jeden druhého a tebe. Axel*

>> *A já vás.*

>> *Evo, prosím tě, neleť patnáctého. Axel*

>> *Axel, proč s tím zase začínáš?*

>> *Evo, něco se stane. Axel*

>> *Prosím tě, Axel, přežiju?*

>> *Ano, ale jen tak tak. Axel*

>> *Ach, do prdele.*

Když jsem potom přece jen letěla na Krétu 15. dubna, měli jsme potíže při přistání, vůbec jsme nepřistáli na letišti v Heraklionu, ale v Ghanii. Bylo to strašné.

174 >> *Evo, ty musíš přežít, já s tebou chci žít. Axel*
>> *O ano, byla jsem nemocná, ale teď jsem zdravá, miluji tě, chci si tě vzít, chci s tebou žít.*
>> *Nádhera, já s tebou taky, taky tě miluju, už tak dlouho a všude vyprávím, že si tě vezmu, jen co se rozvedeš. Axel*
>> *To je hezké.*
>> *Evo, myslím si o tobě jen to, co si zasloužíš. Axel*
>> *Je to hodně nebo málo?*
>> *Ano, já vím, na začátku chceš vydělávat 1500 DM, to ti bych 4000. Axel*
>> *Aha, ten sen.*
>> *Ty jsi tak sladká. Jednou jsi řekla, 32 v jednom století, a pak ve druhé polovině je to 62. Taky se toho dožiješ, 108 je dneska normálka. Evo, budeme spolu žít tak dlouho, Evo, myslíš si o mně vůbec, že jsem krásný? Axel*
>> *Ano, samozřejmě.*
>> *Ano, ty můžeš, jenom ostatní ženské si myslí, že moje krása patří jim. Axel*
>> *Jsou blbě.*
>> *Evo, ty jsi Lianě řekla: Dám ti ještě jednu šanci – tím jsi myslela mne? Axel*
>> *Ne, neřekla bych.*
>> *A proč ne, ta u mne nemá žádnou naději, to jsi věděla? Axel*
>> *Ano, já to vím, zase přijdeš ke mně.*
>> *Ano, Evo, jsem tady. Axel*
>> *A konečně zůstaneš?*
>> *Ne, ještě ne, jsi smutná? Axel*
>> *Ano, Axel, chtěla bych tě konečně obejmout.*
>> *Tak je to krásné. Udělali jsme to.*
>> *Evo, co ještě Steffen říkal? Axel*
>> *Že vypadám jako Audrey Hepburn.*

- >> *To snad ne, ty jsi ještě horší, než já. Axel*
- >> *Ano, není to dobré, pokud to souhlasí, ale ty mi v poslední době často lžeš.*
- >> *O. K., věřím ti to, nemluvila jsi s ním? Axel*
- >> *Ne.*
- >> *Ani kvůli práci ne? Axel*
- >> *Ne.*
- >> *Ale to nevadí, je to i moje firma. Axel*
- >> *O. K., těším se, že budu mít práci.*
- >> *Ano, a já na tebe. To mne šokovalo, co o tobě Steffen řekl. Odkud to víš? Axel*
- >> *Ten den jsem tak vypadala.*
- >> *Víš to už dýl, že tak mnohdy vypadáš? Axel*
- >> *Ne, Axel, jenom Karin to o mně jednou řekla.*
- >> *Evo, to je krásné, ona byla nejkrásnější žena na světě. Nevadí ti to? Axel*
- >> *Ne, Axel, to je přece hezké, když tak na zlomek vteřiny vypadám, ty vypadáš pořád jako nejkrásnější muž světa.*
- >> *Evo, ty jsi mne šokovala už v Baldhamu, jednoduše se přestěhuješ do mé ulice, ale tohle... Já tě tak miluju. Axel*
- >> *Já tebe přece taky.*
- >> *To bylo krásné, když jsem Lianě řekl, že máš doma osm tanĝ, když myslela jenom na plavky, ještě jsem řekl, že jsou všechny ručně pomalované. Axel (Thangy jsou také tibetské obrázky, které malují mniši, náboženské buddhistické malůvky, a ty jsem měla doma.)*
- >> *To bylo hezké.*
- >> *Ano, taky jsem si to myslel, Evo, ty se mnohdy podobáš Barbaře. Axel*
- >> *Axel, prosím tě.*
- >> *Ano, pro mne jsi už dlouho ta nejkrásnější na světě. Axel*
- >> *Axel!*

176 >> *Ano, Evo, přijdeš k nám poprvé do práce, já tě naučím, co ještě nevíš, a pak pojedeme na cestu kolem světa, na rok nebo dva. Axel*

>> *Axel, to by bylo nádherné.*

>> *Jsem si jistý, že už dávno víš, jak to dopadne. Axel*

>> *Ano, jednomu člověku jsem to řekla.*

>> *Komu? Počkej, nemusíš mi to říkat, když nechceš. Axel*

>> *Nechci.*

>> *Dobře, tak ne. Evo, máš krásné ruce. Axel*

>> *Já vím, taky je mám ráda.*

>> *Měla jsi je ráda vždycky? Axel*

>> *Já ano, ale jiní říkali, že jsou revmatické a tak.*

>> *Evo, kdybych býval znal nějaký portrét tvé maminky, chtěl bych s tebou strávit celý život. Teď už ale nechci, leda bys přišla do domečku. Axel*

>> *O. K., přijdu.*

>> *A já ti neotevřu. Axel*

>> *Axel!*

>> *Evo, to všechno bylo jen proto, že jsme se už tenkrát milovali a já chtěl vědět, zda je to pravda, že se pořád ještě milujeme. Axel*

>> *A?*

>> *Co myslíš? Axel*

>> *Nevím.*

>> *A za sebe? Axel*

>> *Ano, milovala jsem tě tenkrát a dneska taky.*

>> *Víš to jistě? Axel*

>> *Ano.*

>> *Musím skočit do potoka, pomůžeš mi? Axel*

>> *Nerozumím.*

>> *No, abych nepřistál v potoce. Axel*

>> *Axel, já nechápu.*

- >> *Ano? Nechceš mi pomoci? Axel*
- >> *Axel, pomůžu ti kdykoli, skočit ale musíš sám, já to taky udělala.*
- >> *Ano, Evo, teď tě prosím o něco, co bys stejně udělala. Udělal jsem chybu, prosím tě o něco, co bys stejně udělala. Rozuměla jsi všemu ten večer? Axel*
- >> *Ne, Axel, všemu ne.*
- >> *Například? Axel*
- >> *Teď nevím.*
- >> *Například to s tou solí? Axel*
- >> *Jakou solí?*
- >> *No tou na preclíkách. Axel*
- >> *Ano, to bylo divné, chtěl jsi, abych ji s něčím srovnala, ale já to nemohla udělat.*
- >> *Ano, co jsem řekl, Evo? Axel*
- >> *No, že je na nich mořská sůl. A chtěl jsi ode mne něco vědět.*
- >> *Ano, chtěl jsem, abys to řekla, jako v kině, vyprávěl jsem ti přece o tom filmu „Salz auf unserer Haut“, neviděla jsi ho? Axel*
- >> *Ne.*
- >> *Ani tu knihu jsi nečetla? Axel*
- >> *Ne, ale vím, o čem je.*
- >> *Nelži mi. Axel*
- >> *Co si to vůči mě dovoluješ?*
- >> *Evo, promiň, jednou jsi řekla, že tvůj syn by se měl jmenovat Kevin. Axel*
- >> *No a, nechápu, co to má být? To už je nejmíň dvacet let.*
- >> *A opravdu jsi neznala ani film, ani knihu? Axel*
- >> *Ne.*
- >> *Evo, to není možné, a já myslel, že se podle toho celou dobu řídíš. Axel*

- 178 >> *Axel, blázníš? Já se neřídím ničím, jen sebou, proto je to taky mnohdy tak zpackané.*
- >> *Ale Evo, ty jsi mi dala takovou ránu s tou katalpou, Steffenem a teď Kevinem. Axel*
- >> *Axel, já ničemu nerozumím.*
- >> *No, ten hlavní herec se tak jmenuje. Axel*
- >> *No a, na tom přece nic není.*
- >> *Ne, jen jsem si myslel, že prožíváš ten film. Axel*
- >> *Nežiju v žádném filmu.*
- >> *Evo, to není možné, byl jsem přesvědčený... Axel*
- >> *Ano, tak jsi se spletl, myslela jsem, že jsi se zcvoknul, když jsi mluvil o preclíkách.*
- >> *Ano, to je šílené, stydím se před tebou. Axel*
- >> *To nemusíš, dej mi konečně pokoj s těmi žvásty.*
- >> *Ty mi taky. Axel*
- >> *Co ti dělám, že můžeš říct něco takového?*
- >> *Miluješ mne. Axel*
- >> *Ale ne, to říkala i ta tvoje povrchní buхта, proto mne nenávidíte?*
- >> *Ano. Axel*
- >> *Vypadni, zmiz, zmiz, zmiz! Ty vole!*

Mnohdy říkáme lidem pravdu, když na ně chceme být zlí.

- >> *Evo, počkej, co myslíš že jsem cítil, když jsi mi poslala stejný dopis, jako já tobě? Axel*
- >> *Pohrdání, jako já, ukázal jsi jí ho?*
- >> *Ano, ale nejprve jsem musel dát pryč adresu. Axel*
- >> *Proč?*
- >> *Protože by byla schopná k tobě přijít. Axel*
- >> *No a?*
- >> *Co bys jí řekla? Axel*

>> *Ať si udělá pořádek ve svém životě a neobtěžuje s tím mne.* 179

>> *Ano, souhlasí, to je správné, a co ještě?* Axel

>> *Už nic, co bych jí měla říkat?*

>> *Asi by se zabíla, jako Manis.* Axel

>> *Axel, neříkej to, to nejsou moje případy.*

>> *Ale ano, Evo, a souhlasí to i s těmi druhými, že jsem tě přivedl a řekl: Eva je moje příští přítelkyně.* Axel

>> *Axel, ty ode mne chceš, abych žila v nějakém filmu, já se do tebe v posledních letech zamilovala, abych se kvůli tobě nechala rozvést, a sám mi vyprávíš něco takového, jak to jde dohromady?*

>> *Ano, Evo, provedl jsem tě rozvodem, chtěl jsem pro tebe něco udělat, proto.* Axel

>> *Taková hloupost, já to přece nevěděla.*

>> *Ano, myslel jsem si, že mne miluješ tak, že... Ach co, na to už nestačím.* Axel

>> *Jasně, nestačíš, chtěl jsi to všechno hodit jenom na mne.*

>> *A to se sebou dělat nenecháš.* Axel

>> *Ne, a svoje nabídky k svatbě si můžeš strčit někam.*

>> *Ano, je to tak.* Axel

>> *Takže?*

>> *Evo, já se stydím.* Axel

>> *To nemusíš, toužím po kusu noční oblohy, máš takový v zahradě?*

>> *Ano, Evo, ty jsi mi říkala, že chceš žít s námi.* Axel

>> *Ano, jsme s Adelaidou samy.*

>> *No právě, říkala jsi tři měsíce, s tím jsem taky žil, od rozvodu už to nechci.* Axel

>> *No a, to přece nevadí.*

>> *Ach, proboha, Evo, co ty jsi to za člověka?* Axel

>> *Axel, nech toho, prosím, co jsi ty za člověka, dala jsem se rozvést, chtěla jsem to, ty se mi do toho pleteš a nakonec to*

180 *taky ještě chceš svést na mne? Že se nestydíš, abych tě využila jako odrazový můstek, na to jsi mi příliš cenný, dělej co chceš.*

>> *Ach, to snad ne, ty jsi tak normální. Axel*

>> *Jak normální? Co sis myslel?*

>> *Evo, já myslel, že jim i mně jenom něco hraješ. Axel*

>> *Takový nesmysl, řekl jsi už jednou.*

>> *Ano, a já jsem jako oni. Axel*

>> *A proč mne nenecháte na pokoji?*

>> *Já přece s tebou chci odjet. Axel*

>> *Ach ano, to jsi říkal, na rok nebo dva.*

>> *Co to pro tebe znamená? Axel*

>> *Mnoho.*

>> *Udělalala bys to? Axel*

>> *Ano.*

>> *Ale nikdy jsi to neřekla. Axel*

>> *Ne.*

>> *Pak je dobře, ty jsi tak perfektní, ode mne to ví jen ta bouchta. Axel*

>> *A?*

>> *Co když to řekne dál? Axel*

>> *To přece může. Mně to je jedno, tys to byl, kdo to řekl.*

>> *Evo, ty z tohoto večera nebudeš nic vědět. Axel*

>> *Ano, bylo by to pro mne lepší, všechno zapomenout.*

>> *Proč myslíš? Axel*

>> *Axel, já tě pořád miluju, nemusím tě vlastnit. A kromě toho bych tě nechtěla někdy příště vidět jako svini.*

>> *Evo, to je naše dilema, já tě taky budu vždycky milovat, jenom od toho rozvodu nevím, už tě nechci tolik, jako dřív. Axel*

>> *Axel, to přece nevadí.*

>> *Co nevadí? Axel*

>> *No, že už mne nemiluješ.*

- >> *Evo, to jen tak říkáš? Axel*
- >> *Axel, co mám jinak říct, zůstaň u ní, já byla předtím sama, dokážu to i teď.*
- >> *Evo, to je opravdu zlé, jaký ty jsi člověk. Axel*
- >> *Jak zlé, nejsou všichni lidé takoví?*
- >> *To se ještě ptáš? Axel*
- >> *Axel, nech to být, nikdy jsem od tebe nic nechtěla, dal jsi mi tolik neočekávaného, to je O. K.*
- >> *Evo, můžeš přijít, kdykoli budeš chtít. Axel*
- >> *Nepřijdu, když mi neřekneš.*
- >> *Evo, já nemůžu, musíš přijít sama. Axel*
- >> *Axel!*
- >> *Ano, Evo, byla jsi nádherná ten večer, to mě položilo. Jak ty jsi reagovala: Ano, mám sexuální touhy, to jsi byla ty sama. Axel*
- >> *Ano, já vím, a taky jsem se cítila být nádherná, to ale děláš v první řadě ty.*
- >> *Ano, dávám ti jistotu, aby ses cítila nádherná, obdivuju tě. Axel*
- >> *Já tebe taky.*
- >> *Ale mnohdy to nemáš ráda. Kdy to je? Axel*
- >> *Axel, když mi něco řekneš, co pak prožiju, ale i potom tě obdivuju, jenom nějak jinak, jako bych si tě nezasloužila, tak jsi skvělý.*
- >> *Ne krása? Axel*
- >> *Ne, Axel, tvoje krása je docela fajn, ale já tě skutečně vidím v první řadě jako člověka.*
- >> *Já vím, já tebe teď taky. Co sis myslela v autě, když jsem tě políbil, jak jsem vypadal? Axel*
- >> *Jako sfinga, ano, myslela jsem si, to je O. K., byla to jenom hra.*
- >> *Nebyla to hra, já tě miluju. Axel*

182 >> *Axel!*
>> *Ano, Evo, bojím se. Axel*
>> *Čeho?*
>> *Že mne nemiluješ, že miluješ jen moji fasádu, jako jiní.*
Axel
>> *Axel, ty jsi pitomec.*
>> *Evo, neříkej to. Axel*
>> *Promiň, prosím, ale tak to vidím. Já tě prostě nemám ráda, když jsi se mnou parapsychologický, chci tě milovat skutečného.*
>> *Ano, já vím, Evo, já taky, víš poslední asociaci? Axel*
>> *Ano, 6. 6. o mých narozeninách v nakladatelství.*
>> *Přijdeš? Axel*
>> *Ano, Axel, už se těším.*
>> *Ale proč máš přijít? Axel*
>> *No, ukážeme lidem, že se milujeme. Zatraceně, já nepřijdu.*
>> *Evo, proč? Axel*
>> *Nechci to nikomu ukazovat.*
>> *O. K., Evo, ty jsi super, já tě tak miluju, ani netušíš. Když nepřijdeš, budu tě obdivovat ještě víc, tobě se ale zase povede špatně, když nepřijdeš. Axel*
>> *Axel, zas mi vyhrožuješ?*
>> *Ne, Evo, ale tobě se vážně povede špatně, když člověk nějakou asociaci nevyplní, je to tak vždycky, ale když nepřijdeš, budeš hotová, já ti pak už nemám co nabídnout. On*
>> *To je O. K., když nemůžeš, nebudu se na tebe zlobit, jenom mi tě je tak nějak líto s tou tvojí blbou kozou.*
>> *Ano, ještě ses neptala, jak mi chutná celer s trochou pohrdání. Axel*
>> *Proč bych se tě ptala?*
>> *No, Evo, na tom jsme se dohodli. Axel*

- >> *Ne, Axel, pro mne jsi ten pán s mrkvemi.*
- >> *Evo, promiň prosím, je to všechno, co vůči mně cítíš, když se na mne zlobíš? Axel*
- >> *Ano, Axel, ten pán s mrkvemi, ostatně jsem nohou vždycky ukázala tvým směrem, ale ne, jako bych tě chtěla kopnout, jen naznačit.*
- >> *V tom bylo všechno to pohrdání, když jsi to řekla poprvé, bylo v tom taky, ostatně ne tak velké. Axel*
- >> *Ne, bohužel, nepohrdám tebou, miluju tě, a ty jsi mi nic neudělal.*
- >> *Evo, můžeš žít beze mne? Axel*
- >> *Ano, Axel, můžu.*
- >> *Ale já bez tebe už ne. Axel*
- >> *Nerozumím, teď jsi říkal, že už mne nemáš rád.*
- >> *To ano, ale současně vím, že umřu s tebou. Nikdy tě nebudu moci opustit, jsme jako dvě spojené nádoby, řekli jsme současně.*
- >> *Ty mi ale nikdy nevoláš.*
- >> *Evo, chceš to? Axel*
- >> *Ano, někdy bych si přála slyšet tvůj hlas.*
- >> *Evo, pochopila jsi to s tím placebem? Axel*
- >> *Ano, samozřejmě.*
- >> *A co si myslíš about this? Axel*
- >> *Hergot, my vážně myslíme jedním mozkiem.*
- >> *Ano. Anglicky to jde mnohem líp. No a? Axel*
- >> *Ach tak, bylo by to krásné, mohl bys pak zůstat u své buchy a já...*
- >> *Co by bylo s tebou? Axel*
- >> *No, já bych byla sama.*
- >> *Evo, dával jsem pozor, co říkáš. Axel*
- >> *No a?*
- >> *Nechtěla jsi říct: Já zůstanu s R. Axel*

184 >> *Ano, skoro, ale také s ním jsem byla sama a teď budu sama dál.*

>> *Ano, ale já tě přece chtěl mít? Axel*

>> *Skutečně? A ta buхта?*

>> *Ano, jsem zbabělec, který to od začátku věděl, nevěřil jsem ti, stejně jako ostatní. Axel*

>> *Axel, já ti přece říkala, že jsem to s muži zkusila dvakrát, teď jsem to chtěla zvládnout sama.*

>> *Máš pravdu, Evo, obdivuju tě. Axel*

>> *Ano, Axel, já jsem na sebe taky pyšná, že jsem to udělala sama, přesto tě miluju a mnohdy po tobě toužím.*

>> *Po čem, Evo, co se ti na mně líbí? Axel*

>> *Jak chodíš, jak jíš, jak hraješ kulečnick a ještě spousta jiných věcí.*

>> *Ani jednou jsi neřekla, že jsem krásný. Axel*

>> *Ne, Axel, to není tvoje zásluha, sice je to jistým způsobem hezké, příjemné, ale není to důležité, doufám, že jsem ti za ty roky dala najevo, že mne to nezajímá.*

>> *Evo, krása je překážka, ty víš, jak to myslím. Axel*

>> *Ne, Axel, mi nevadí, já si taky připadám krásná, především, když jsem s tebou, ty mi to pokaždé říkáš.*

>> *Já vím, pro mne taky jsi nádherným člověkem. Axel*

>> *Já vím, a proto mi tvoje krása nevadí.*

>> *Ale budou ti závidět. Axel*

>> *To už nemůžou.*

>> *Jak to? Axel*

>> *Axel, v jejich očích jsem tě odmítla, vždycky jsem říkala, že tě obdivuju nebo tak přibližně.*

>> *Ano, Evo, taky jsem zjistil, že tě obdivuju, jen jsem myslel, že obdivuju fantóma, ale teď obdivuju tebe, protože tě znám, a to je mnohem krásnější. Teď to mohu lidem sdělit, například Steffen tě vidí tak, jak já chci. Axel*

- >> *To je dobře, já u vás chci pracovat.*
- >> *Budeš, musíš už udělat jen pár maličností, například přijít*
6. 6. Axel
- >> *O. K.*
- >> *Evo, je tam ještě pár dnů, 2. srpen, 15. září, 13. červenec*
a tak dál. Axel
- >> *Ale já někdy tolik toužím.*
- >> *Evo, já taky.* Axel
- >> *Axel, a jak jsi to myslel s tím placebem?*
- >> *Evo, já už nevím, vím, že bez nás už nic nejde, Manis mi to*
sdělila svou smrtí. Axel
- >> *Axel, to byla její vina, já bych, kdyby chtěla, s ní promlu-*
vila.
- >> *Co bys jí řekla?* Axel
- >> *No, jako obvykle, že se nedávám rozvést kvůli tobě a po-*
dobné žvásty.
- >> *No právě, Evo, tenhle žvást už ti nikdo nevěří.* Axel
- >> *Axel, tehdy bych to bývala myslela vážně.*
- >> *Evo, ale ona by byla tím prvním člověkem, který by ti to*
nevěřil. Axel
- >> *To mi bylo líto.*
- >> *Evo, tak to právě je, nikdo už nám nevěří, že se milujeme,*
ani my dva proti tomu nemůžeme nic dělat. Axel
- >> *Axel, je mi líto, ale já nepřijdu.*
- >> *Ano, Evo, jsem z toho drobet smutný, ale na druhé straně,*
ty jsi tak skvělá, že nepřijdeš, protože lidem prostě nechceš nic
hrát. Axel
- >> *Axel, oba si to musíme přiznat. Je jenom šíleně těžké tomu*
uvěřit.
- >> *Ano, já vím, když jsi přišla se svou náklonností, myslel*
jsem, že blázním. Axel
- >> *Taky jsem si myslela, že blázním, když jsem řekla: Polib*

186 *mi prdel s tou tvojí svatbou, nebo jak jsi mi často říkal, že mne miluješ, a přitom jsi říkal opak. Promiň,*
>> *Evo, nemusíš se omlouvat, kdybys myslela tu omluvu vážně, nebylo by to tak hezké, jako teď. Axel*
>> *Axel, přesto se bojím, ty jsi tak zatraceně inteligentní, budu ti stačit?*
>> *Víc než to. Axel*
>> *Díky.*
>> *Je to s námi šílené. Axel*
>> *Axel, já vím, už jsme venku z těch let, kdy se člověk tak vášnivě zamiluje, a přesto to děláme a dělali jsme to celé roky.*
>> *Odkud to víš? Axel*
>> *Axel, tak je to vždycky, když se dva lidé sejdou, rozejdou se v okamžiku, kdy se setkali.*
>> *Proč to víš? Axel*
>> *Axel, já to nevím.*
>> *Ano, ale Evo, tak to je, jenom to většina lidí neví. Axel*
>> *Je mi líto, že to vím, proto ty tečky. Jednou jsem navrhla, abychom po každém našem setkání udělali konec, právě tečku.*
>> *Ale pak se taky rozejdeme. Axel*
>> *Ano, samozřejmě.*
>> *A když zůstanu u Liany? Axel*
>> *Ne, nezůstaneš u ní, a kdyby, nebylo by to zlé.*
>> *Proč by to nebylo zlé? Axel*
>> *No jo, já bych mohla žít bez tebe, můžu tak žít i napříště.*
>> *Evo, ale já už nemůžu bez tebe. Axel*
>> *To je tvoje věc, pak pro to něco udělej. Proč jsi se mnou nikdy nemluvil o Praze?*
>> *Nevím. Evo, ty mluvíš tak dobrou němčinou, že teď němčinu díky tobě užívám daleko vědoměji, ty tuhle řeč miluješ. Axel*

>> *Ale ano, jenže kečuánština je hezčí.*
 >> *Evo, chtěl jsem ti jenom pomoci a zamiloval se do tebe. Axel*

**Přišla hodina podvodníků.
 Jako supi se vrhají na zoufalce a nabízený
 slepičí trus vyvažují zlatem.**

>> *Axel, já myslím, že jsi mne miloval už vždycky, jako já tebe.*
 >> *Ano, to je pravda, Evo, taky tehdy v tom dopise, kde jsi napsala, že prý je všechno moje vina, co je mezi námi krásného, proč jsi to formulovala takhle? Axel*
 >> *Protože jsem věděla, až to budeš číst, budeš vědět, že lžu, bylo to jenom krásné mezi námi dvěma a kdyby ses zdráhal, věděla bych, že jsi mne nemiloval, a ty jsi se nebránil. Bylo to vždycky krásné.*
 >> *Ano, vždycky to bylo krásné, Evo, myslíš si vůbec, že jsem krásný? Axel*
 >> *Ano, Axel, nikdy mi prosím neublížuj.*
 >> *Evo, já bych ti nikdy ublížit nedokázal. Axel*
 >> *Ano, ale s tou kozou, to bylo zlé.*
 >> *Ano, Evo, já se za ni omlouvám, pokud to jde. Axel*
 >> *Víš, Axel, že jsi k ní byl tak tak zlý, jak ke mně R. nikdy?*
 >> *Ano, Evo, stydím se za to. Axel*
 >> *To nemusíš, ke mně ses ani zdaleka tak nechoval. To nejhorší, co jsem od tebe kdy slyšela, bylo: Tam nepůjdu.*
 >> *A to už teď víckrát neudělám. Axel*
 >> *O.K., myslíš, že to zvládnou, být k tobě vždycky taková, jak si ty přeješ? Neklesnu na úroveň tvých ženských?*
 >> *Evo, já vím, co myslíš, ne, ty už ne, dokázala jsi to, vícekrát, a když ne, pak přijde, co jsi jednou řekla: Člověk může*

188 *někoho milovat jen natolik, nakolik mu to ten druhý dovolí. Axel*
>> *Myslíš, že je to dobré?*
>> *Ano, Evo, je to tak. Axel*
>> *Ach, bože milý, i tady spolu souhlasíme.*
>> *Ano, také v tom se shodneme. Axel*
>> *Já se zblázním, teď použiju tvá slova: Co jsem to jenom za člověka?*
>> *Moc krásný člověk, Evo, jenže ty sis tu krásu zasloužila, já ji dostal od rodičů. Axel*
>> *Axel, kdo jsou tví rodiče?*
>> *Evo, je to tak, jak si myslíš. Axel*
>> *Axel, to je příliš, prosím.*
>> *Evo, je mi líto, tak to je. Axel*
>> *Prosím, prosím.*
>> *Evo, prosím ne, jsi to opravdu ty. Axel*
>> *Axel, ale proč já, proč ne ta pitomá koza?*
>> *Evo, já už tě nestíhám. Axel*
>> *Axel, ty přece o mně nechceš nic vědět, kdyby tvoje koza byla jako já, miloval bys ji.*
>> *Já ji i teď už miluju. Axel*
>> *To nemůžeš.*
>> *Co nemůžu? Axel*
>> *Milovat ji, ubližuješ sám sobě, ty nejsi ty, když jsi s ní.*
>> *O ano, máš pravdu, ale já jsem na to zvyklý, že jsou ke mně ženské takové. Axel*
>> *Prosím, Axel, nudíš mne.*
>> *Ano, Evo, právem. Já se taky nudím, s tebou. Jak byla našťvaná, když jsme o tom mluvili. Axel*
>> *Ano, žárlila na tu dlouhou chvíli, myslela si, že je to něco špatného.*
>> *No právě, jen my dva víme, že to tak není. Axel*
>> *Přesto bych ráda věděla, proč jsi to všechno udělal?*

>> *Evo, přinesu ti rád jakoukoli oběť, a to bylo, co jsem myslel, že to chceš slyšet. Já ti přece před rokem slíbil, že ti přinesu hlavu mé přítelkyně na stříbrném podnose. Axel*

>> *Rozumím.*

>> *Částečně jsi na to taky přistoupila. Axel*

>> *Ano, bylo mi to trapné, sedmé nebe a cesta.*

>> *Ano, Evo, ale ty jsi mi to vrátila, to bylo taky to poslední, co bych od tebe čekal. Axel*

>> *Co vlastně chceme?*

>> *Nic, mysleli jsme, že dokážeme přeskočit vlastní stín, ale to tak rychle nejde. Chceš mne teď obejmout? Axel*

>> *Ano.*

>> *Evo, proč jsi přestala? Axel*

>> *Ty nic neděláš.*

>> *Souhlasí, Evo, nic nedělám. Axel*

>> *Pak toho nechejme.*

>> *Evo, co ještě jsi nepochopila onen večer? Axel*

>> *Nevím, myslím, že všechno.*

>> *To, co jsem říkal o dětech? Axel*

>> *Ach tak, Axel, nech toho.*

>> *Byla jsi nádherná, když jsi řekla, v tu chvíli ti k tomu nemůžu nic říct. Axel*

>> *Bylo mi trapné, že jsem to řekla.*

>> *Evo, každý člověk má právo nereagovat okamžitě. A ty jsi byla skvělá, když jsi to řekla. O. K., a dál? Opravdu sis to rozmyslela? Axel*

>> *Ano.*

>> *A? Axel*

>> *Axel, já ti taky říkala takové nestydatosti.*

>> *Kdy? Axel*

>> *Když jsi mne poprvé žádal o ruku a já ti řekla, ať mi políbíš zadek.*

190 >> *To už jsme probrali, to přece bylo O. K. Axel*
>> *To ano, pamatuješ si, jak jsi říkal: To mi ještě nikdo neřekl? Já ti odpověděla: Pravděpodobně jsi se ještě nikoho neptal.*
>> *Evo, já se skutečně nikoho neptal. Axel*
>> *A já skutečně nemám žádné děti. R. mi řekl, když se mnou chceš mít děti, musíš mi podepsat, že nejsou moje.*
>> *Evo, ty jsi tak skvělá, já se od tebe můžu pořád učit. Ty jsi ani tehdy neřekla: Nechci si tě vzít, ty jsi řekla: Blázním. Axel*
>> *Ode mne se učit nemáš.*
>> *A proč ne? Axel*
>> *Protože taky někdy říkám nesmysly.*
>> *Kdy? Axel*
>> *Že s Lianou zůstaneš dva roky.*
>> *Odkud to máš s těmi dvěma roky? Axel*
>> *Od tebe.*
>> *Je to tak, a co sis myslela, když jsem v té restauraci řekl: Moje kalhoty jsou mokré? Axel*
>> *Škoda těch kalhot, bylo by mi milejší, kdyby jsi mne nabodl.*
>> *Krásně řečeno, já bych tě taky rád napíchl. Evo, ty mne znáš ze všech lidí nejlíp, přitom jsem s tebou dělal terapii, ale teď mám pocit, že jsi ty analyzovala mne. Axel*
>> *Co máš za pocit, připadáš si nahý nebo mne chceš zabít?*
>> *Obojí. Jenže tě nezabiju, jednou jsem to chtěl, víš, kdy to bylo? Axel*
>> *Tuším to.*
>> *Řekni to, prosím. Axel*
>> *No, když jsi mi navlíkl to tričko, nemohla jsem dýchat. Přitlačil jsi mi ho na obličej.*
>> *Ano, Evo, já tehdy věděl, že tě miluju a že to víš a bylo mi to nepříjemné. Axel*

>> *Ano, já vím, ale současně si myslím, že máme své pocity vždycky pod kontrolou.*

>> *Evo, mnohdy ne, tuhle podivnou dohodu s tebou jsem akceptoval jen s těmito aspekty: Ty mne miluješ, ale jsi natolik rozumná, aby ses na mne nezlobila, že tvého psychologa jen hraji. Nebo mne nemiluješ a pak jsem skutečně jen tvým psychologem. Axel*

>> *A?*

>> *Co a? Axel*

>> *To mi nestačí.*

>> *Souhlasí, nikdy jsem nebral v úvahu, že tě miluju. Axel*

>> *Ano, to byla tvá chyba. Já věděla, že mne miluješ a všechny tyhle zbytečnosti jsem chtěla akceptovat jen společně s tvou láskou, jinak se můžeš vytratit.*

>> *Evo, já se vytratit nemůžu. Axel*

>> *Vím, miluješ mne.*

>> *A ty? Axel*

>> *Žádné strachy, já tě taky miluju.*

>> *Ty bestie, Evo, co by bylo, kdybychom se nemilovali? Axel*

>> *Nic, co by mělo být?*

>> *Sex, Evo? Axel*

>> *Ano, sex bych chtěla mít, a občas se něco najde.*

>> *Nechceš žádného partnera? Axel*

>> *Ne, Axel, proč? Aby mne šikanoval a dělal si vlastnické nároky? Ne, díky.*

>> *Evo, měla bys mne ráda za partnera? Axel*

>> *Ano, tebe ano.*

>> *Jsem jiný? Axel*

>> *Ne, dokážeš být docela pěkný vůl, jak jsi se choval k ní, to bylo sprosté.*

>> *Evo, a když budu jednoho dne k tobě taky takový? Axel*

>> *Nebudeš. Axel, já vím, sama se divím, odkud to vím, ale*

192 *nějak to zvládám. Nikdy se ke mně nebudeš chovat tak, jako k těm.*

>> *To snad ne, to ty víš? Axel*

>> *Ano, Axel, vím, nebo ses snad vůči mně někdy takhle choval?*

>> *Ne, Evo, ale když budeme spolu, nezmění se to? Axel*

>> *Ne, my spolu žít nebudeme, a když, tak jenom tři měsíce, to je ochrana taky pro mne, a já odejdu, nebo ty, až to skončí.*

>> *Evo, ty jsi nádherná. Axel*

>> *Ach, kecy, to už jsi o mně věděl.*

>> *A proč povoluješ jiným ženám dva roky a sobě jen tři měsíce? Evo, ty jsi tak veliká, já tuším leccos, ale tohle nikdy. Přesto, Evo, řekni mi, proč nežárlíš? Axel*

>> *Axel, nelíbí se mi ti to říkat.*

Ptala jsem se sebe samé. Odpověď zněla: *Tohle nemám zapotřebí. Tak to je.*

Přestávka.

>> *Proč nic neříkáš? Evo, já přemýšlel, zda by ti to mohlo v našem vztahu uškodit, nemyslím, mezitím už tě znám natolik, že vím, co bys řekla. Axel*

>> *Ano, je to skutečně tak, co se mnou máš, to nebudeš mít, doufám, se žádnou jinou ženou, a já se žádným mužem, teď je to venku a mně se dělá špatně.*

>> *Mám říct, že jsi namyšlená? Axel*

>> *To je to nejhoupější, co tě mohlo napadnout.*

>> *Počkej, Evo, máš to se Sašou. Axel*

>> *Ne, Axel, to není pravda.*

>> *Díky bohu, už jsem myslel, že nás vidíš jako jednoho člověka. Axel*

>> *Blázníš?*

>> *Ne, ale ty mluvíš s ním a o něm stejným tónem, jako se*

mnou. Axel

>> Axel, to tě ale tvoje znalosti trochu nechaly ve štychu, to, co u mne máte společného je, že vás momentálně oba potřebuju, nic víc.

>> Evo, odkud víš o mých citech vůči tobě? Axel

>> Axel, udělal jsi chybu, věděl jsi, že tě mám raději za krásného blbce, a dokázal jsi mi, že to je víc a přinášíš mi obětní dary, že žasnu, ty žasneš, a Liana to nepochopila. Samozřejmě to jde lehce, když řekneš, že mne miluješ, ale je v tom víc, jsi na mně závislý a to se mi nelíbí, chci tě mít jako rovnocenného partnera.

>> Evo, to snad ne, takhle to obracíš? Axel

>> Ne, Axel, také já jsem závislá na tobě, je mi líto, ale ne snad přece? Prostě visíme jeden na druhém.

>> Doslovně. Axel

>> Ale počkej, takhle se můžeme pořád brzdít.

>> Ano, Evo, když jsi říkala: Co už je na tom, já tě přece také miluju, v tom to bylo, tady jsi chtěla získat převahu. Nebo s tím ručníkem. Axel

Jednou jsem Axela zavolala, právě se sprchoval a během naší normální komunikace mluvil o tom, že mu sklouzl ručník a sedí tady nahý. Řekla jsem mu, že mne to nudí.

>> Ano, taky, vidíš, takhle se můžeme pořád kontrolovat a ty mne nemusíš zabíjet.

>> Nezabiju, když, tak jenom maličko. Evo, proč to všechno víš? Axel

>> Axel, mám oči otevřené, jen když se podívám na tebe, oslňuje.

>> Evo, to všechno souhlasí, taky mne modeluješ, aniž by ses na mne dívala, proč bys mne neměla vidět, jaký jsem? Co je vlastně těžší? Axel

>> Příště, Axel, ale je možné, že modelovat duši a tělo je stejné.

194 >> *Evo, já tě miluju, miluju tě. Axel*
>> *Na to zapomeň, prosím.*
>> *Proč? Axel*
>> *Říkáme to moc často, řekni raději tančíš, Axel, rok jsem na tuhle větu čekala, pořád budu čekat na podobné tvoje věty.*
>> *Ano, Evo, jsi větší než já, proto ke mně vždycky sestupuješ, proto mám pocit, že jsem u tebe vždycky menší. Axel*
>> *Axel, já jsem normální, jenom tě miluju.*
>> *Evo, my už ten vzájemný obdiv nesneseme, musíme spolu do postele. Axel*
>> *Nebo odcestovat.*
>> *Nebo obojí. Evo, proč to ode mne byla chyba, říct ti, že čtu taky tak hodně, jako ty? Axel*
>> *Ve mně se rozevívá prázdnota, jako bych to byla já, kdo ti musí říct, co máš dělat.*
>> *Ale ty taky nevíš všechno. Axel*
>> *Díky bohu, Axel, že ses zapojil. Víš teď, co myslím tou závislostí?*
>> *Ano, Evo, to je naše podvědomí, ví to lépe, než my dva. Axel*
>> *Ano, Axel, vždycky nám ukazovalo, kde děláme chyby, musíme spolu spát, abychom se zase trochu srovnali, a pak se ukáže, kdo si vytáhne kratší sirku.*
>> *Kdo to bude, co myslíš? Axel*
>> *Počkej, zeptám se svého podvědomí.*
Přestávka.
>> *Říká mi, že kdybych to řekla, byla bych pěkně blbá.*
>> *Jako moje, Evo, chtěl jsem mít nad tebou moc, kterou mám vždycky u jiných ženských, ale u tebe už jsem prohrál. On*
>> *Axel, miláčku, mlč. Druzí, a někdy také ty, musíte věřit, že jí vládneš i nade mnou, bude to pro mne lepší.*
>> *Ano, Evo, vlastně jsem ti tím chtěl říct, můžeš vyprávět, že*

spolu spíme. Axel

>> Axel, to nedělám, co je mi do lidí.

>> Evo, já jsem bohužel taky takový. Axel

>> To nevadí, podívej, řekla jsem Doris, vlastně tobě tenkrát v hotelu Cosima, aby ti řekla: Nech mne na pokoji, už tehdy jsme oba věděli, jak to s námi je.

>> Evo, jenže jsem si myslel, že jsi jí řekla, aby mi zatelefonovala. Axel

>> To je žvást, křičela jsem na celou kantýnu: Nedělej to!!

>> Zatracená ženská. Axel

>> Ano, neřekla ti to, neměla k tomu dost odvahy.

>> Evo, já jsem jako všichni. Axel

>> Ne, Axel, to bys nebyl tady.

>> To je pravda, Evo, proč? Axel

>> Protože mne nepotřebuješ, pro vědu už ne, pro sebe už ne, pro nikoho, a přesto jsi tady.

>> Ano, a svatba? Axel

>> Ty tu svatbu taky potřebuješ, s těma ženskýma už je to zlé.

>> Ano. Axel

>> Ona by pro tebe udělala všechno.

>> Ano, polyká sperma, a kdybych jí močil do pusy, taky by si to dala líbit. Axel

>> Já vím, snědla by tvoje hovno. Axel, prosím tě, odejdi od ní, jinak se stane něco hrozného, zabije tě nebo ty ji nebo mne, opusť ji, prosím.

>> Já nevím, Evo, není to jen žárlivost, co z tebe mluví?

Kromě toho pak budu sám. Axel

>> Blázníš, já jsem v tvé hlavě, jako ty v mé. Nevím, co to je – žárlivost?

>> Ano, Evo, co mi tady tak rovnou říkáš, to ještě nedokázala žádná. Axel

>> Axel, já vím, je to pro mne legrační, že si všichni lidé

196 *myslí, že je to obráceně, že já běhám za tebou.*
>> *Ano, já vím, a ty s tím dokážeš žít. Axel*
>> *Musím, než se najde něco jiného.*
>> *Evo, a Mallorca? Axel*
>> *Axel, to nebylo hrané, opravdu jsem se na tebe zlobila, leda že bys ji 14 dnů souložil a líbilo se ti to.*
>> *Ne, tak to nebylo. Axel*
>> *Škoda.*
>> *Jsi opravdu taková? Axel*
>> *Ano.*
>> *Evo, v hotelu Cosima jsem přece říkal, že tě miluju. Axel*
>> *Ano, bylo krásné, naše první vyznání lásky.*
>> *Ano, a ty jsi řekla: Já tebe přece taky, co je na tom, to bylo vážně cool. Axel*
>> *Ano, mně se to taky líbilo.*
>> *Evo, co jsem říkal před tím? Axel*
>> *Že nejsi rád, když něco vyprávím v kantýně.*
>> *Ano, co jsi vůbec vyprávěla, a prý jsi taky křičela? Axel*
>> *Ano, křičela jsem, to je pravda.*
>> *Co jsi křičela, můžeš to opakovat? Axel*
>> *Ano: Nedělej to! To jsem vykřikla. Co říkala ona?*
>> *Že jsi křičela, já ho miluju nebo on miluje mne, něco podobného. Axel*
>> *To nesouhlasí, to jsem neudělala, omluvila se mi za to.*
>> *Co udělala? Axel*
>> *Ano, řekla, kdyby věděla, jak se věci mají, nezavolala by ti.*
>> *Proč by mi neměla zavolat? Axel*
>> *Axel, já o tom přece sama s tebou mluvila, před vteřinou.*
>> *No právě, a? Axel*
>> *Ano, ona se tě přece ptala, zda u tebe smím dvě noci přespat.*
>> *Ano, a? Axel*

>> *Co a, pak přišla a říkala, že nemáš čas. A já jí řekla, vidíš, 197
já ti říkala, že nemáš telefonovat.*

>> *A dál? Axel*

>> *Nic dál, řekla, teď půjdeš do hotelu Cosima a opiješ se.
Udělalala jsem to.*

>> *Evo, neřekla jsi, že mne miluješ? Axel*

>> *Ne, Axel, to jsem neudělala. Je to špatně?*

>> *Ne, ale nekřičela jsi: On mne miluje? Axel*

>> *Ne, to jsem jenom zamumlala. Když jsem položila slu-
chátko, s tebou.*

>> *Takže, tu situaci si ještě pamatuješ, popíšeš mi ji? Axel*

>> *Ano, položila jsem, protože vešla dovnitř.*

>> *Já vím, to jsi mi řekla do telefonu, a pak? Axel*

>> *No, pak jsem šla ke stolu a zamumlala, on mne miluje.*

>> *A já mumlal nahoře. Axel*

>> *Jak prosím?*

>> *Ano, já mumlal nahoře a ty dole, to je legrační. Ano, Evo,
ale nahoře byly ty druhé dvě ženské, Tina a ta druhá. Ty to
slyšely, ona, ta svině, jde k telefonu a zavolá mi. Ptají se, kdo
to byl a jdou dolů, dole pak ti řeknou, on nemá čas, a ty jsi
řekla: Já vím. Pak říká Doris: Já mu volala a ty řekneš: Přece
jsem ti říkala, abys to nedělala. Tahle věta, vyprávěla mi Tina,
ta nesedla k tomu, co jinak vyprávěly. Axel*

>> *Jak by mohla. Přece jsem na celou kantýnu křičela: Ne-
dělej to! Ona to udělala, myslím, říkala jsem: K tobě nepůjdu
nikdy. Axel, já byla celá vedle, já skutečně v ten den opustila R.*

>> *Ano, já vím, Evo, to je přece pochopitelné. Řekla jsi, že se
za ten telefonát omluvila? Axel*

>> *Ano, řekla, kdyby věděla, jak se věci mají, neudělala by to.*

>> *Jaké věci, co tím myslela? Axel*

>> *Přesně na to jsem se jí taky ptala. Neodpověděla mi, opa-
kovala jenom, kdyby věděla, jak se věci mají.*

198 >> *Evo, ono jí došlo, že se milujeme a chtěla to zničit. Axel*
>> *Proč?*
>> *Evo, já nevím, ona se do mne opravdu zamilovala, co jsi o mně vyprávěla? Axel*
>> *Axel, nic, jenom že jsi byl vždycky po ruce, že jsme asi rádi spolu.*
>> *A o té době teď? Axel*
>> *Dál nic, než co se stalo, Meyrink a katalpa, nic víc.*
>> *A o homosexualitě? Axel*
>> *Nic.*
>> *Skutečně nic? Axel*
>> *Ne, jak taky, vyprávěla jsem jí, že znám všechny tvoje kamarádky, že bys se mnou chtěl spát a pak jí mám říct, že si myslím, že jsi teplý?*
>> *To je pravda, a Tesa? Axel*
>> *Axel, co mně je do toho, když jsi za ní běhal, že tě musel její přítel odehnat, mně to je jedno.*
>> *To ti vyprávěla? Axel*
>> *Ano, ten večer, kdy jsi říkal: Žádná potřeba. To bolelo.*
>> *Já vím, Evo, tahle svině. Axel*
>> *Ten večer jsem taky řekla: Mne tvoje ženské nezajímají, a já bych v tomhle domě už nechtěla slyšet tvoje jméno.*
>> *Ano, tenkrát triumfovala, tehdy večer. Axel*
>> *Ne, ne docela, já si lehla do postele a spala. To viděla, když se vrátila.*
>> *Evo, ta tě tak nenáviděla. Axel*
>> *Proč, Axel?*
>> *Evo, to ti teď nemůžu vysvětlit, nenáviděla tě a basta. Axel*
>> *O. K.*
>> *Evo, vzpomínáš si, co jsem vždycky říkal: To je zázrak, že ještě žiješ? Axel*
>> *Ano.*

- >> *Chtěli, abych tě zabil. Axel*
- >> *Axel!!*
- >> *Ano, Evo, pro ně jsi mrtvá. Axel*
- >> *Proč?*
- >> *Evo, já to nevím, ty ženské se na tebe zlobí, já nevím proč.*
Axel
- >> *To je přece hrozné.*
- >> *Nepomůžeš si, když to řekneš. Axel*
- >> *A co mám říct?*
- >> *Evo, já tě chtěl zabít. Axel*
- >> *Axel, ty?*
- >> *Ano, Evo. Axel*
- >> *Ale proč?*
- >> *Já nevím, chtěly tvou smrt, asi proto, že jsem krásný. Axel*
- >> *Axel, pokračuj.*
- >> *Ano, Evo, je mi to líto. Axel*
- >> *Axel, do toho přece nikomu nic není, že jsi krásný.*
- >> *O. K., Evo, později. Chtěly tě tím vydírat, a moje hloupá koza mne vydírá s tebou, proč, to nevím, ale je to tak, protože cítí, že se milujeme, proto – to v jejich očích nesmíme, a pak přijdeš a řekneš: Měj si kamarádku. To ti samozřejmě nevěří. Proč vůbec jsi chtěla, abych měl přítelkyni? Axel*
- >> *Nechtěla jsem si s tebou začínat, chtěla jsem, abys mi nemusel slibovat nic, co bys nemohl dodržet.*
- >> *Rozumím, a všichni se do toho někdy vžijí, komu se to zrovna hodí do krámu: Pyj, ty mne nechceš, homo, jsi posedlá sexem, podle toho, a všichni se podílejí, jenom Saša ne, proto na něm tak visíš. Axel*
- >> *Ano, všichni, částečně i ty.*
- >> *Evo, já tě miloval a miluju tě pořád, jako předtím, jak bys řekla. Axel*
- >> *Ano.*

200 >> *Je to tak, Evo, chtěl jsem tě zabít, když jsem zjistil, že tě miluju, ty můj malý Buddho. Evo, oni používají slova, ale nemluví, myslí si jenom hovadiny. Ta koza, ta ještě bude trpět za všechno, co ti udělaly, musím si tě vzít. Axel*

>> *Nemusíš.*

>> *To by bylo ještě hezčí, kdybych musel. Chceš si mne vůbec vzít? Axel*

>> *Ano, chci.*

>> *Já se tak stydím. Evo, kdybych tě zabil, dokázaly by to. Axel*

>> *Axel, ty by ses mne předtím zeptal.*

>> *Ano, a kdyby ne? Axel*

>> *Ano, to je pravda, R. se taky neptá, jaké to bylo, ten hned začne nadávat. Nebo mne bít.*

>> *No právě, lidi kolem tebe jsou pěkné svině. Axel*

>> *Axel!!*

>> *Evo, oni ti nevěří nic. Axel*

>> *To je mi přece jedno.*

>> *Evo, já jsem taky takový. Axel*

>> *Axel!!*

>> *Evo, co pro tebe můžu udělat? Axel*

>> *Nevím, nic mne nenapadá.*

>> *Evo, představ si, tvoje přísavka vždycky běžela k Doris a pak drbaly. Axel*

>> *O čem?*

>> *Neptej se mne, udělala jsi dobře, že jsi ji neoslovila. Axel*

>> *A ty hloupé řeči o Sašovi?*

>> *Evo, to bylo jenom, protože jsi pořád říkala, že jsem teplouš. Axel*

>> *Co jsem říkala, nikdy!*

>> *Já vím, jenže ta svině to vykládala. Axel*

>> *Takové svinstvo.*

>> *Ano, ty jsi dokonce na to přistoupila, chtěla jsi spát s námi oběma. Axel*

>> *Axel, to je mi líto.*

>> *Evo, ty jsi normální, víc než to, já tě obdivuju, vzpomínáš si na ty asociace? Co by sis přála, abych dělal v budoucnu?*

Axel

>> *Zavoláš mi a řekneš: Dal jsem jí toho Buddhu.*

>> *Ano, já nevím, zda to udělám, jsem zvyklý, že ženy nadbíhají mně. Axel*

>> *Ach ne, my spolu nikdy nebudeme.*

>> *Proč ne? Axel*

>> *Já jsem na to taky zvyklá.*

>> *Evo, tvoje hloupost zvítězila, já ji miluju. Můžeš prosím opakovat tu scénu z kantýny?*

Když jsem to udělala, řekl: >> Já jsem ale vůl.

>> *Ne, Axel, chtěl jsi, já to chtěla tak vidět, v té době to bylo jedině správné, že se přidala, tahle svině, za to jsme nemohli.*

>> *Evo, já vím, ale stejně je mi to líto. Axel*

>> *Nemusí ti to být líto, já taky nic neudělala.*

>> *Jak sis to všechno dala dohromady? Axel*

>> *No, já myslela pořád na Manis, jak říkala: Dneska říkáš něco jiného, než včera. A tak to fungovalo dobře.*

>> *Evo, co si teď o mně myslíš? Axel*

>> *Ve volném čase jsi můj psycholog a děláš to dobře. A já bych chtěla zapomenout ten večer, jinak bych tě musela vidět jako svini.*

Tak jsem zpátky v Müllerstrasse, se Sašou jsme se neviděli často, ale přece jen občas. Jednou mne doprovázel na večírek do hospody. Potkala jsem partu českých emigrantů. Jeden z nich byl Sepp Slovák, fotograf, a byla tam i jeho žena, textařka z rádia Svobodná Evropa. Nikdy jsme nebyli zvláštní kamarádi, už proto ne, že Slovák měl agenturu, kde fotografoval mladá děvčata nahá a za to od nich ještě chtěl peníze, za fotomapsu, která jim měla pomoci dál – což nikdy nefungovalo. Byla u toho taky Jana, dobrá známá těch dvou, kterou jsem kdysi dávno vzala ke Quicku, grafička jako já. Když jsem se vrátila ze záchodu, Sepp mne oslovil.

>> *Kdo to je?* Sepp

>> *To je můj přítel.* Já

>> *Něco nového?* Sepp

>> *Ne ne, jak dlouho znám Sašu?* Asi 18 let. Já

>> *Tak ty jsi ho měla vedle R.?* Sepp

>> *Ne, on je taky přítel R.* Já

>> *R. ho zná?* Sepp

>> *Samozřejmě, přece byl dva měsíce u něj na ostrově, naposledy u Jarka a tak.* (Nevlastní syn Jany, která seděla u stejného stolu.)

>> *A ten, co si tě chtěl vzít?* Jana

>> *Ach tak, pravda, ty znáš našeho krasavce.* Já

>> *Jasně, znám ho, s tím jsme se seznámily společně. Tehdy u Quicku.* Jana

>> *Ano.* Já

>> *Ty máš ještě jednoho? Kolik chlapů máš?* Sepp

>> *Momentálně tři, zasmála jsem se.*

>> *Ale říkala jsi, že bys případně šla do Prahy. Co bys udělala s tím harémem tady?* Sepp

>> *Myslím, že jeden, druhý nebo i ten třetí by přišli za mnou. Já* 203
>> *Ten prostřední už i mluví česky. Jana*

**Je úžasné,
jak člověk dokáže podlehnout omylu,
že krásné je také dobré.**

>> *Ano, ale já mu to zakázala, zkouší to, ale já mu odpovídám německy. Já*
>> *Evo, budeš se vdávat? Jana*
>> *To se mě ptala i ta, co jsem u ní bydlela. Řekla jsem jí, pokud bych chtěla být vdaná, tak vdaná zůstanu. Já*
>> *Ptal se tě zase? Jana*
>> *Ano, před čtrnácti dny, ale teď už mne to nešokovalo tolik, jako posledně. Já*
>> *Už sis na to zvykla. A co jsi mu řekla tentokrát? Jana*
>> *Že to taky chci, ale když se mne zeptá ještě jednou, tak se otočím a řeknu: Ano, vdám se, ale za támhle toho, se smíchem jsem ukázala směrem k Sašovi. >> Ten je totiž nejchytřejší muž v nakladatelství Arabella, vypráví se to o něm. Já*
>> *Ano, a ten druhý je nejkrásnější muž na světě. Jana*
>> *Taky si to myslíš? Já procestovala celý svět a skutečně není nikde krásnější muž, než je on. Já*
>> *Tak on není žádný fantóm? Myslel jsem, že mi to jen tak povídají, ale když to říká Jana, tak to bude pravda. Sepp*
>> *Ano, je to tak, není to žádný fantóm. Já*
>> *Co sis pomyslela, když jsem ti řekla, že mám čistého chlapce? Jana*
>> *Že jsi ulovila něco podobného, jako je Axel. Já*
>> *Takový je jen jeden, on je vážně ten nejkrásnější, a vůbec. Jana*
>> *No, má taky svoje chyby... Zatraceně, nemá. Já*

204 >> *A co s nima děláš, když s tebou chtějí spát?* Sepp
>> *Plácnu je přes ocas a je zase klid. Já*
>> *To je ale pitomá odpověď. Sepp*
>> *Proč? Nemyslím, že tě to opravdu zajímá, nejsi žena, proč bys to měl vědět?* Já
>> *Máš pravdu, Evo, řekla Věra, jeho žena. >> Na hloupou otázku hloupá odpověď.*
>> *Ach, to je dobré, jiné dělají všechno proto, aby dostaly nějakého chlapa, a ty přijdeš, máš dva nejlepší a ptáš se, kde jsou tady ti muži? Mohla bys psát recepty, jak získat jednoho nebo i více chlapů. Sepp*
>> *Jo jo, recepty jsme v nakladatelství psaly, ale jak chceš vytvořit recept na přátelství, které už trvá 22 let?* Já
>> *Ano, to vlastně nejde. Proto jsi k těm mužům taková, máš takový background. Sepp*
>> *No ano, trochu mě formovali, ale u toho byli i jiní lidé, například Helena. Já*
>> *Máte tady někde jeho fotku? Nebo ho sem přiveď. Sepp*
>> *Ano, to bych mohla, a fotku? R. ho fotil na chatě. Ale přivést ho sem, to vlastně nejde, nerada s ním někam chodím, raději s ním sedím v kuchyni. Já*
>> *Aha, ty jsi taková sběratelka umění jen pro sebe? Sepp*
>> *Ne ne, ale skutečně s ním nikam nemůžeš, ženské mu vrhají pod nohy svá pohlaví. Já*
>> *Toho bych ráda viděla. To snad ani nemůže být pravda. Věra*
>> *Je to pravda, jedna kvůli Evě spáchala sebevraždu. Jana*
>> *Aha, to už taky víš? Je to svinstvo, já si to na sebe nevezmu, i kdyby mi to řekl tisíckrát – ostatně, Věro, Helenin bratr je taky krasavec. Já*
>> *Evo, jako Axel není žádný, ten je neobyčejně krásný. Jana*
>> *Nee, já to tak nevidím, pro mě z porcelánu není. Já*

- >> *Ty si porcelán děláš sama, nebo?* Jana
- >> *Ano, jednu mu vlepím, když je třeba. Já*
- >> *Tak pevně ho držíš?* Sepp
- >> *Ne, nedržím ho. Seppe, myslí si, co chceš, mně je to jedno, je to skoro jako Schindlerův seznam, neuvěřitelné, ale je to můj život, a jak ho držím, na to stejně nepříjdeš, my na to nepřišli za 22 let, jak to chceš dokázat za pět minut?* Já
- >> *Ale takhle zniš, Evo, když s ním mluvíš.* Jana
- >> *To ano, ale jen před lidmi, když jsme sami, pak jsme k sobě milí. Já*
- >> *Já vím, Evo, gratuluji.* Jana
- >> *Je taky hrozně inteligentní a mluvíme spolu, až to dál nejde. Kdybys ho viděla, myslela bys, že neumí do pěti napočítat, ale se mnou mluví jak vodopád.* Já
- >> *Evo, kolik jeho přítelkyň už se zabilo?* Sepp
- >> *Pokud vím, tak jenom ta předposlední. Já*
- >> *Znala jsi je všechny?* Sepp
- >> *Ano. Já*
- >> *Kolik jich měl?* Sepp
- >> *Šest. Já*
- >> *No jo, tak to ještě jde.* Sepp
- >> *Jede po Evě, je jako pejsek, a to dodnes, Eva musí jen zavolat a už běží.* Jana
- >> *Aha, jeho přísavka, moje přísavka, vyprávěla o tom? Já ani nevím, jak se jmenuje. Já*
- >> *Conny se jmenuje.* Jana
- >> *Vyprávěl mi, že už se pustila. Já*
- >> *Ano, Evo, taky kvůli tobě.* Jana
- >> *Potom mi taky vyprávěl, že odteď bude udávat lidi, že už jich má plné zuby. Kdyby mohli, chtěli by ho přesvědčit, že mám tam dole pyj nebo že jsem lesba, on zase prý je teplý, no, jsou dobytek.* Já

206 >> *Evo, já to vím, jak to, že to víš ty? Jana*
>> *Říká mi všechno, a to, co si vyprávějí o něm, to mi řeknou sami. Když jsem byla vdaná, byl klid, ale teď se to vaří. Já*
>> *Evo, vezmeš si ho? Jana*
>> *Chci ještě žít, a to by mě některá zabila. Já*
>> *Evo, ty jsi super, chápu tě. Jana*
>> *Jano, nemusíš, kdybych to někomu chtěla vyprávět, shořím jak papír. Já*
>> *Já ti ale stejně rozumím, víš, jak jsem přišla na to, že je to pravda? Jana*
>> *Ne. Já*
>> *Když jsi mi nic nevysvětlovala, došlo mi, že je to všechno pravda. Jana*
>> *Díky, ani R. to nechápal. Já*
>> *Ano, já to chápu, je to jako pohádka. Jana*
>> *A teď půjdeš k baru a budeš to vyprávět ostatním, všechno? Sepp*
>> *Co? Komu? Já*
>> *No tomu tam, u baru. Sepp*
>> *Ti přece všichni táhnou spolu. Jana*
>> *No právě, ten to přece všechno ví. Já*
>> *Jak to? Sepp*
>> *Ti dva se mají velice rádi. Já*
>> *A R. s tím musel žít? Sepp*
>> *No jo, tak hrozné to není, Sašu jsem mu půjčila, jako kamaráda. Ale R. řekl, že mu moc nepomohl, to je mi líto. Já*
>> *Evo, spí ti dva spolu? Axel a tamten? Sepp ukázal směrem k Sašovi.*
>> *Ach, to já nevím, to mne nezajímá, proč se tak hloupě ptáš? Tam přece jeden sedí, zeptej se jeho. Já*
>> *Nechte toho, prosím, řekla Věra. >> Tak lidi žijí vedle sebe a přece se neznají.*

>> *Ano, vidíš, lidi si vždycky něco přimyslí a spirála se točí dál. Nevím, kam až to má dojít. Já*

>> *Evo, já ti rozumím, řekla Jana. >> Musela ses mi vysmát, když jsi viděla Vlastu. Já ti ale rozumím, nemáš tušení. Ale takový, na toho nemám, to dokážeš jenom ty. Nejkrásnější muž na světě a patří tobě.*

>> *Ano, Jano, pár lidí to chápe, ale já to vzdala, někomu něco vysvětlovat. Nejlíp tomu rozumí ten, co sedí u baru, ale taky nechápe všechno. Já*

>> *Evo, prosím tě, promiň mi tu otázku. Sepp*

>> *Mně se omlouvat nemusíš, mne to nijak zvlášť nezajímá. Já*

>> *Evo, to je vážně nepochopitelné, a jak to s ním máš teď?*

Jana

>> *Napiš to, řekla Věra.*

>> *Jo jo, já to napsala, je to krásná love story. Ach ano, teď je ticho po pěšině, během té katastrofy – myslím rozvodu – jsem ho poprosila, ať si opatří přítelkyni, a ta teď nechce odejít. Já*

>> *Mohla by vám zahřívát postel. Sepp*

>> *Nejen to, ještě horší věci, mi je pořád ještě špatně, když na to myslím. Ta je tak blbá, ty ženské vidí jenom tu krásu. On je chudák, nic jiného, řekli jsme, že natočíme porno a budeme ho prodávat v nakladatelství Arabella. Na tom zbohatneme. Já*

>> *To bych věděla ještě pár dalších nakladatelství, kde byste ho mohli prodávat. Jana*

>> *Nebo prodám jej, za 1000 DM na den, bez záruky. Já*

>> *Má on ho vůbec? Sepp*

>> *No jasně, že ho má, já ho nemám. Já*

>> *Odkud to víš? Sepp*

>> *Jednou jsme spolu byli v sauně. Já*

>> *Nech to, Seppe, prosím, po těch 22 letech to musí vědět, ne? Věra*

208 >> *Je lesbická, zeptala se nepřiliš chytrá cizí žena.*
>> *Ne, Eva není lesba, to vím na 100 procent, znám ji už dlouho. Jana*
>> *Evo, jak to teda s nimi děláš? Sepp*
>> *Všechno se to odehrává jenom v hlavě, mentálně. Já*
>> *V hlavě dostáváš orgasmus? Sepp*
>> *Ano. Já*
>> *Ty si to představit neumíš, ale já tomu věřím. Věra*
>> *Je to tak. A teď jdu ke svému Sašovi, my se tak milujeme.*
Odešla jsem k baru.

Když jsme přišli nahoru, řekl Saša: >> *Zavoláme mu?*

>> *Komu, zeptala jsem se.*

>> *No, jemu přece.*

>> *Ne, to snad není možné, já myslela, že je to jen tak, kdyby přišel... Mluvil jsi s ním?*

>> *Ano, přišel by. Saša*

>> *Já nevím, mám s ním být poprvé sama nebo jak? Já si to ještě nerozmyslela. Ne, příští týden má narozeniny, ať nás pozve.*

>> *Ano, uvážeme si růžové mašle a půjdeme za dárky. Evo, dokázala bys to vůbec?*

>> *Ano, ale řekni mi, prosím, jak dlouho ještě potrvá tenhle syndrom Axel? Kdy to skončí?*

>> *Nikdy, jako s námi.*

>> *Ty mi děláš naděje, já ho minulý týden vyhodila kvůli té blbě krávě, co ta mi povídala, a on řekne: Přátelím se s ní už rok. Ať jde do háje, ať si s ní má pět dětí, doufám, že budou po mamince, taky tak blbě, jako ona. To bych mu přála.*

>> *Evo, on s ní žádné děti mít nebude, my se milujeme. Saša*

>> *No to je dobré, tak mne prosím necháte na pokoji, ano?*

>> *Evo, my se sblížili až díky tobě.*

>> *Ach ano, souhlasí, ty taky tolik mluvíš o mém zadku.*

>> *Ano, máme stejný syndrom, opravdu bys to udělala? Saša*

>> *Ano, přece jsem to řekla, když jsme spolu poprvé spali.*

>> *On říká, že to byl jeho nápad.*

>> *Není jenom krásný, je taky blbý. Ty jsi můj zadek líbal, to bylo krásné.*

>> *Evo, co cítíš, když někdo miluje tvůj zadek? Saša*

>> *Běhá mi mráz po zádech.*

>> *Pak je to správně, muži to cítí taky tak.*

210 >> *Ano, já jsem ve věcech sexu trochu muž.*
>> *Ne, jsi žena, velice krásná žena, my tomu o tobě taky nevěřili, že jsi taková.*
>> *Ach ano, ty jsi taky myslel, že ho mám, proto se mnou spíš?*
>> *No jasně, vždycky ho hledám, když tě tak lížu. Saša*
>> *To je krásné hledání, ale když se milujete, to mne necháte padnout?*
>> *Ano, myslel jsem si, že tomu budeš věřit, ale tohle riziko platí pro nás všechny tři. Opravdu to chceš? Saša*
>> *Sašo, když ti to říkám, ale pak bude u mého zadku fronta.*
>> *Ne, my máme svoje metody.*
>> *Ach bože, vy spolu skutečně spíte.*
>> *Ano, to děláme.*
>> *Takovou jste si vyvinuli strategii a já vám do toho vpadnu, zasmála jsem se.*
>> *Taky s ním můžeš být, a on s tebou nebo já s tebou nebo já s ním.*
>> *Pravda. Víš, Sašo, s mým zadkem se dá mluvit, nechá se přemluvit.*
>> *Takový komunista. Saša*
>> *Ano, bylo to krásné, co jsi udělal, ale mohl bys mu nabídnout víc.*
>> *Ach bože, to jsem si netroufal. Saša*
>> *O. K., příště, pokud nějaké příště bude. Minulý rok jsme to nezvládli, když budeme pokračovat tímhle tempem, tak za 720 dnů, nebo počkej, udělejme z toho rovnou čtyři roky.*
>> *Přestaň, vždyť uvidíš. Co jsi vůbec řekla v té hospodě, když se tě ptali, zda spolu spíme? Saša*
>> *No, že se to všechno odehrává v hlavě, ten se chlap tvářil podivně, žena řekla, že tomu věří a zůstali u tématu nestydatost. Musela jsem ještě říct, kdybychom spolu šli do postele,*

pak jenom z nudy. Těm jsem způsobila druhý životní šok.

>> Proč? Evo, ty smíš říkat, že spolu spíme, proč mne vlastně tolik miluješ? Saša

>> Miluju tvou hlavu, v poslední době se to drobet posunulo. Nemyslím, že bych to musela někomu vyprávět, takhle je mi to milejší, myslím.

>> O. K. Co máš raději? Saša

>> Sašo, přestaň, proč se mne tak hloupě vyptáváš, ty mne miluješ stejně.

>> To je pravda, a proč jsi jim už někdy způsobila šok?

>> Když mne viděli s Olegem a Helenou, to byli celí pryč.

A ta druhá žena, Jana, víš, co myslela, když se mne ptala, jestli se mne Axel zase ptal ohledně svatby? Nejprve se musím rozvést s tebou, to jsem odpověděla, s tebou se ale rozvést ne nechám nikdy.

>> Evo, odkud to máš s tou nudou? Saša

>> Přece od něj, on mi říká takové moudrosti, ten je šíleně inteligentní, to jsem nevěděla.

>> Ano, já vím, když jsem ti to říkal, řekla jsi: Mluvíš o mém chlapečkovi? Saša

>> Ano, to jsem řekla. Divila jsem se, že ty to víš a já ne.

>> Ano, já věděl, že ti to jednoho dne budu muset říct: Tvůj chlapeček je chytrý. Saša

>> Ale ty jsi taky nevěděl, co se tady celé ty roky dělo.

>> Ne, od tebe ne. Saša

>> Aha, on taky mluví.

>> Samozřejmě mluví, s tebou ne? Saša

>> Ale ano, jako vodopád, to říkala i jeho buchta: Tak jsi se mnou nikdy nemluvil, jak mluvíš s Evou. Kromě toho musí mluvit taky s jinými lidmi, Jana říkala, že umí česky, já na to, že mu to zakazují. Pak pravila ta cizí žena, to že se nesmí.

- 212 >> *Proč nechceš, aby s tebou mluvil česky, Evo?*
- >> *Vždycky odmítal se mnou mluvit dialektem, teď to má. A pak ještě řekla, že se jedna jeho přítelkyně kvůli mně zabila. Taková pitomost, on to chce vždycky házet na mne, já to ale neberu.*
- >> *A co když to je pravda? Saša*
- >> *Pak je mi to nesmírně líto, měla jsem tehdy něco udělat, když ke mně přišla. Ty jsi to taky nevěděl, že za mnou běhá? Pak ještě řekla Jana: Evo, protože jsi mi to nechtěla vysvětlit, tak jsem tě pochopila.*
- >> *Tady se můžu přidat. Saša*
- >> *A teď spolu spíte?*
- >> *Proč se tak drže ptáš? Saša*
- >> *No, to se v hospodě Sepp taky ptal. Ještě se mne ptal, zda ho Axel vůbec má.*
- >> *Co jsi odpověděla? Saša*
- >> *Ano, má. Sepp se přirozeně ptal, odkud to vím, tak jsem řekla, že jsme spolu onehdy byli v sauně.*
- >> *Evo, to je nejlepší odpověď, jaká tě mohla napadnout, jsi zatraceně chytrá. Lidi si, když řekneš sauna, už nepředstavují nic dalšího, jako kdyby sauna byla cosi bezpohlavního. Ale tvůj tón, když ses mne ptala, nebyl tvůj, to byl tón toho chlapa v hospodě. Toho bys měla klepnout přes ocas, s tou jeho špinavou fantazií. Musím se taky někdy naučit česky. Představ si, ty si povídáš s Axelem a já vám nerozumím. Saša*
- >> *Myslím, že s ním nikdy česky mluvit nebudu. Moje smůla, že je tak krásný.*
- >> *Řekla jsi mu to? Saša*
- >> *O ano, Sašo.*
- >> *To se ale vyděsil, pravda? Saša*
- >> *Ano, ale musí si na to pomalu zvyknout. Víš, co jsem mu řekla, když se mne ptal, zda si jej vezmu?*

- >> *Ano? Saša*
- >> *Říkal, že něco takového mu ještě nikdo neřekl. Řekla jsem mu, asi ses ještě nikoho neptal. Kdy jenom tahle odysea skončí?*
- >> *Evo, opravdu to chceš? Saša*
- >> *Ne, miluju vás oba, jednou jsem mu napsala povídku, četl jsi ji?*
- >> *Ne.*
- >> *Nevím, proč mi pořád lže.*
- >> *Evo, on ti nelže. Milujeme tě oba, on má vážně problémy se svou krásou. Saša*
- >> *Já vím, u nás by mu bylo dobře.*
- >> *Ano, oba víme, že nás miluješ, proto pro nás nepřicházelo v úvahu, že by jeden odešel, a ty jsi to stejně nikdy nenavrhla, ale když chceš, aby to skončilo, znám pár...*
- >> *Ne, už zase začínáš a pak řekneš, že jsem se zmýlila.*
- >> *Evo, kdybych tenkrát věděl, co tím způsobím, neřekl bych to. Saša*
- >> *Ano, ty můžeš říct všechno a nakonec řekneš, bohužel to byl omyl.*
- >> *Evo, já se nemýlil, věděl jsem, že tě miluje, a teď to taky vím, myslel jsem, že to chceš slyšet. O. K., R. ti nedovolil, abys s námi šla na pivo, teď musí přihlížet, jak s námi žiješ.*
- >> *A kde?*
- >> *To ještě uvidíme. Saša*
- >> *Já Axela zatím vyhodila.*
- >> *Evo, dobře jsi udělala, žes ho vyhodila. Saša*
- >> *Blbec, vykládá tady něco o ovulaci.*
- >> *Evo, máš špatné svědomí?*

Svědomí, vědomí vnitřního soudního dvora v člověku.

- >> *Ne, vůči komu? Já*

- 214 >> *Vůči nikomu, Evo, to jen R. ti to chtěl vždycky namluvit.*
- >> *Ano, já vím, ale nepodařilo se mu to. Jak taky? R. měl vždycky přítelkyně. Od začátku. On je bez svědomí, všechno vždycky popře.*
- >> *Evo, tebe už nikdo nebude bít. Axel je jen kvůli tobě pod tlakem. Ty s tvou tolerancí. A první kola s rumem byla taky od něj. Evo, ty mluvíš jen zlato, a já ti v těch letech taky ne-naslouchal, jako ostatní. Celou tu dobu jsem miloval Uhla, proč jsi ho neměla ráda?*
- >> *Protože nikdy nic neříkal, mluvil nanejvýš o pivu.*
- >> *A co myslíš, proč on neměl rád tebe?*
- >> *Protože si myslel, že jsem žárlivá nebo závistivá, ale to nejsem.*
- >> *Přesně, Evo, musel bych se jen orientovat podle tebe a všechno by šlo jak po másle..*
- >> *A já se orientovala podle Orientu.*
- >> *Ty jsi vážně geniální, taková věta nenapadne nikoho, už jsi ji někomu říkala?*
- >> *Ano, panu Ganzovi.*
- >> *Evo, ty jsi tak skvělá, R. mi šel na nervy s tím svým věčným ujela mi ruka, hledal ve mně mužského kumpána, ale já jím nebyl.*
- >> *Já vím.*
- >> *Vyprávěl ti něco? Saša*
- >> *Nikdy nic.*
- >> *Je dobře, nemusíš o něm nic víc vědět. Evo, co máš u mne ráda?*
- >> *To přece víš, tvůj mozek.*
- >> *Evo, a co máš ráda u něj? Saša*
- >> *Miluju ho jako člověka, jeho krásu nevidím.*
- >> *Já vím, a tím ho dráždíš, až neví, kudy kam.*
- >> *To je jeho problém.*

- >> *Ale on je pořád pod tlakem, protože si něco předsevzal a teď neví, jak dál. Saša*
- >> *Ať mi políbí zadek.*
- >> *Ano, to jednoho dne určitě udělá.*
- >> *A ty to teď uděláš taky.*
- >> *Ano, udělám, a ty budeš onanovat na mé pleši. Evo, řekla jsi mu, že bys chtěla spát se dvěma muži?*
- >> *Ano, že bych chtěla spát s vámi dvěma.*
- >> *Ale on si myslí, že to děláš kvůli němu. Saša*
- >> *On není jenom krásný, ale taky krásně pitomý, to už jsem přece říkala, byla jsem první, kdo ti to řekl.*
- >> *A on si myslí, že to byl jeho nápad.*
- >> *Vždyť říkám, krásný a pitomý. Přitom tu buchtu měl taky kvůli mně, říká.*
- >> *Ano, všechno dělá podle tebe. A já taky. Jednou jsi řekla, že z něj bude pasák a teplouš, tak docela se to nesplnilo.*
- >> *Co?*
- >> *No, teplouš, má stejné problémy jako já. Saša*
- >> *Jaké?*
- >> *Copak nevíš, co jsme zač?*
- >> *Ale ano, PPP.*
- >> *Ano, to taky, ale ještě něco.*
- >> *Jste přihřátí?*
- >> *Jak se tomu říká správně? Saša*
- >> *To přece já nevím. Homo?*
- >> *Ne, Evo, ty to víš, jenom to teď nemůžeš říct, protože jsi skutečně génius a ti zkrátka mají problémy s těmi nejjednoduššími věcmi. Jak jsi docela vážně říkala: $32+32=62$. Saša*
- >> *A ty si myslíš, že jsem blbá?*
- >> *No, to ano, ale víš přece, jak. Saša*
- >> *Jasně, sám jsi blbý.*
- >> *Evo, já miluju tvou blbost a tvůj humor.*

216 >> *A já tvůj, má mne nechat na pokoji a ne si ze mne pořád dělat legraci.*

>> *Evo, to v žádném případě nedělá, i když to tak někdy vypadá. Saša*

>> *Já to vím, Sašo, ale co to všechno má znamenat?*

>> *Evo, on tě miluje.*

>> *Už zase začínáš? Zase pak řekneš, že jsi se spletl?*

>> *Evo, promiň, prosím, nikdy tě nepřestal milovat, čekal na tebe, přitom se stal trochu teplý, a já taky. Teď víme oba, že se nevzdáš žádného z nás, proto jsme vyvinuli takovou strategii.*

**Každý je pět minut denně bláznem.
Jde jen o to, tuhle hranici nepřekročit.**

Když jsem zvedla sluchátko, Saša řekl: >> 017...

Nechápavě jsem se na něj podívala a zavolala Janu.

>> *Dneska nepřijdu domů.* Nějaký čas jsem u ní bydlela, protože v Müllestrasse to bylo nesnesitelné. Při sprchování mi ručník sklouzl do vany.

>> *Ach, promiň, prosím.*

>> *Nic se nestalo, prosím tě, Evo.*

Když jsme leželi v posteli, zeptal se na Axela.

>> *Víš, Sašo, já myslím, že to skončilo, ještě počkám na svůj hrníček, v něm je pod pokličkou moje duše, a pak bude konec.*

>> *Můžeš s tím žít?* Saša

>> *Musím, ono to není tak zlé, jde to.*

>> *On ti ten šálek nikdy nedá.*

>> *No jo, já mám ještě jeden, ať si ho nechá.*

>> *Tak to opravdu skončilo?*

>> *Ano, Sašo, a co má být? Jeho ženská mi nadává, že páchnu, že mám vibrátor, přeje mi smrt. A on mi řekne, to že byla docela normální návštěva, vyhodila jsem ho.*

>> *Ano, já vím, netušíš, jak dobře jsi udělala, že jsi ho vyhodila.*

>> *Blbec, vypráví mi něco o ovulaci, blboun. Zatraceně, chybí mi.*

>> *Ty jemu taky, pláče tady zrovna jako ty.* Saša

>> *Tomu nemůžu věřit, co to povídáš, no jo, pak řekneš, zmýlil jsem se, jako posledně.*

>> *Ale Evo, já se nezmýlil, skutečně se třásl.*

>> *Nechápu.*

218 >> *Ano, třásl se, kvůli mně se třásl. Saša*
>> *To není možné, vy spolu vážně spíte?*
>> *Ne, ještě jsme spolu nespali.*
>> *Ach, on mne připraví o všechny moje přátele.*
>> *Ano, takový je. Saša*
>> *Ale Sašo, já nechci ztratit taky ještě tebe.*
>> *Už jsi mne ztratila, nikdy jsi mne neměla.*
>> *Nikdy jsem si nemyslela, že tě mám.*
Když mne někdo dlouze políbil, řekla jsem: >> *Cože? To umíš taky? A kdo mne teď políbil?*
>> *Evo, sedím tady u tvých nohou, já to nebyl, řekl Saša.*
>> *Já to byl. Axel*
>> *Co ty tady děláš? Já*
>> *Zavolali jste mne. Axel*
>> *Já tě nevolala. Já*
>> *To jsem byl já, řekl Saša*
>> *Co tady děláš, zeptala jsem se znovu.*
>> *Přišel jsem kvůli vám dvěma. Axel*
Položil se na mé nahé tělo a řekl: >> *Miluju tě.*
Já se zeptala: >> *Oblečený?*
Rychle se svlékl a když byl nahý, otočil se k Sašovi a políbil jej. Axel řekl: >> *Dívej se jinam.*
>> *Proč se má dívat jinam? Evo, chceš se dívat? Saša*
>> *Ano, vždyť je to hezké, když se líbáte. Já*
>> *Jednou řekla, že bude žárlit, když mne uvidí líbat někoho jiného – ach tak, to platí jen pro ženy. Axel*
>> *Líbáš tady mého muže, jinak tady nikdo není, on je můj muž. Já*
Oba ulehli a milovali se, já se chtěla někdy přidat, ale odstrčili mne, protože byla tma, vykřikla jsem: >> *Vy jste takoví nechutní chlapi, to není možné.*
>> *Evo, co to povídáš, kdo je tady nechutný? zeptal se Saša.*

- >> *On už R. měl pravdu, že jsi nechutný! Já*
- >> *Co to vykládáš? Saša*
- >> *Ano, je to tak. Já*
- >> *Proč, co se stalo? Saša*
- >> *Někdo mne odstrčil, vy blbci! Já*
- >> *Evo, já tě neodstrčil. Saša*
- >> *Já to byl. Axel*
- >> *A proč? Saša*
- >> *Nechci, aby mne osahávala, když spím s tebou. Axel*
- >> *Je to tak? Saša*
- >> *Ano! vykřikla jsem.*
- >> *Proč jsi to udělal, ty jsi mi ale pěkný chlapeček, přijdeš sem a odstrkáváš Evu. Co tady děláme, tomu se říká skupinový sex a má to co dělat se skupinou, tedy více než dvěma, okamžitě se tady Evě omluvíš nebo budeš mít co dělat se mnou. Evo, co jsi vlastně chtěla? A kromě toho je to pozitivní, co o mně R. říkal, že se pokouším vyjít dobře se všemi lidmi.*
- Saša
- >> *To ano, ale já nevěděla, kdo to byl. Já*
- >> *A tak jsi nám preventivně vynadala oběma? Saša*
- >> *Ano. Já*
- >> *Prosím, promiň, Evo, řekl Axel.*
- >> *Dobře, ale už to nikdy nedělej. Já*
- >> *O. K., ale budeš někdy žárlit? Axel*
- >> *Pojď, Evo, k mým koulím můžeš, řekl Saša.*
- >> *Takový blboun, řekla jsem.*
- Když ti dva skončili, všichni tři jsme se políbili. Nešlo to ovšem najednou, nové poznání.
- >> *Líbilo se ti to? zeptal se Saša Axela.*
- >> *Ano, bylo to moc krásné, nevěděl jsem, že máš tak krásný pyj. Axel*
- >> *A tobě, Evo, tobě se to líbilo? zeptal se mne Saša.*

220 >> *Ano, té se to určitě líbilo, jí s tou její špinavou fantazií,* řekl Axel.

>> *Co tím myslíš?* zeptala jsem se.

>> *Opravdu, co tím myslíš?* zeptal se Saša.

>> *No určitě si pořád představovala, jak to dělá Detlef se svými přáteli, tak jako Lea, jeho sestra, ta taky vždycky přihlíží, chtěla jsi to taky?* Axel

>> *Ten se zbláznil, řekla jsem znechuceně. >> Mluví jak ta jeho buchta.*

>> *Ale skutečně, co to tady vykládáš, to je neslýchané,* řekl Saša.

>> *Ano, určitě to chce už 25 let,* opakoval Axel.

>> *To určitě nechce, jinak bych to věděl, já vím o Evě všechno.* Saša

>> *Tak? Nevyprávěla ti, že se s ním vyspala?* Axel

>> *Ne, asi to pro Evu nebylo důležité, proto mi to nevyprávěla.* Saša

>> *Byla jeho poslední, pak už spal jen s chlapama.* Axel

>> *No a? Ty a on, vy jste byli teplí už předtím, je to tak, Evo?* Saša

>> *Samozřejmě, byl teplý, prostě se to stalo, já jej do postele netahala, kromě toho to bylo jenom jednou, co má být? Já a on, my víme, jak to bylo. Já*

>> *Já jen, že jsem nevěřil, že to bylo jen jednou. Ty jsi to přece někomu vyprávěla.* Axel

>> *Nikomu. Michael, on a Lea s Detlefm bydleli, jemu to Detlef řekl, já ne, co je lidem do toho? Je to náhoda, že jsme spolu byli tak dlouho kamarádi. Já*

>> *Mně jsi to vyprávěla.* Axel

>> *Ano, v hypnóze, a potom, když to Michael vyprávěl R., jinak to ode mne nikdo nevěděl. Já*

>> *To je pravda, celá léta pracoval pro nakladatelství*

Arabella a Eva to neřekla nikomu. Saša

>> To snad není možné, co jsem to způsobil? Axel

>> Co jsi způsobil? zeptala jsem se.

>> Nic, já to dám zase do pořádku. Axel

>> To doufám, řekla jsem.

>> Ano, udělej to, protože jednou je nikdy, a ono to už tak bude, že to Eva nikomu nevyprávěla. Saša

>> Mne to překvapilo, když jsi to vyprávěl Lianě, je to moje věc a nikdo o tom nesmí mluvit, pokud to neudělám já.

>> Eva má pravdu, co jsi způsobil v jejím životě, to už je vážně dost, řekl Saša. >> Já Evu znám, chtěla skupináč a já jí to umožnil, protože bych pro ni udělal všechno, ale takový žvást, co tady říkáš, ne...

>> Ano, je to tak, Sašo, postavila se přede mne a řekla: Chci tvou smrt, svině.

>> Ještě se neomluvila? Saša

>> Ne, kdeže, tenhle pán říká, že to byla docela běžná návštěva, prý by to dosvědčila, řekla jsem.

>> Něco tam přece bylo s koncentrákem? A proč věříš, že by to dosvědčila? Saša

>> Jak to, že to víš, vyprávěl ti to? zeptala jsem se.

>> Ne, existují záznamy, ale jak to, že ty víš, že by to dosvědčila? zeptal se Saša.

>> Když žere jeho sračky!! vykřikla jsem.

>> Nikdy je nežrala, nejedla! Axel

>> No ano, ne ve skutečnosti, vlezl sis na pohovku, v botách, právě jako tady, omluvil ses a pak jsi řekl: Teď se ti vydělám špatně, popadla jsem se za žaludek.

>> Je ti právě tak zle, jako tehdy? zeptal se Axel.

>> Ano, je mi zle. Já

Saša se zeptal: >> Evo, mám ti něco přinést?

>> Ne, už je to dobré. Já

222 >> *Ale na těch páskách nic takového nebylo. Saša*
>> *Myslel jsem, že to není důležité, řekl Axel.*
>> *Jak to, že to není důležité, ty manipuluješ pásky? To se nesmí. Saša*
>> *Co? On manipuluje pásky, víš přece, jak jsem neměla ráda tu Blawatzkou, a pak manipuluješ pásky? Já*
>> *Co, o tom už jste taky mluvili? zeptal se Saša.*
>> *Ano, už dřív. Axel*
>> *No dobrá, a co tam bylo s tím koncentračním táborem, Evo? Saša*
>> *No, řekla jsem, prosím, neříkej, proč si mne Saša chce vzít, jinak by jí to bylo líto, že jsem neumřela v koncentráku, že mne Hitler nezabil. Já*
>> *Žádné koncentráky nejsou, kromě toho přišla Eva na svět po válce. Axel*
>> *Eva ví sama, kdy se narodila, jak to, že žádné koncentráky nejsou? V bývalé Jugoslávii jich je spousta. Saša*
>> *Ano, v Jugoslávii, ale ne tady. Axel*
>> *Co to má být, nevěříš, že Hitler zavraždil šest miliónů židů? Saša*
>> *Ne. Axel*
Vložila jsem se do toho: >> *Vyhoď ho, já ho sice nepozvala, není to můj byt, přesto tě prosím, vyhoď ho, prosila jsem.*
>> *Ježíši Kriste, popírá holocaust!, dodala jsem.*
>> *Evo, počkej, mne by zajímalo, proč to říká. Saša*
>> *O.K. Já*
>> *Já si to takhle upravil, jinak bych s tím nemohl žít. Axel*
>> *On už přece není mladý! řekla jsem.*
>> *Ano, je mu čtyřicet, ale to není žádná omluva. Saša*
Zvláštní situace, myslím, že dokonce první a poslední, kdy jsme si se Sašou nerozuměli.
>> *No právě. Já*

>> *Ona ale taky nenávidí Jižní Ameriku a země by člověk neměl nenávidět. Axel*

>> *Evo, prosím, nechte mne, právě tak jsem se ptal sám sebe, proč to děláš, nepřišel jsem na to hned, musel jsem se nejprve do ní vžít a teď vím, proč to tak je, nenávidí následky toho, co tam způsobili Španělé, ti tam pořád ještě žijí a to ona vidí. Saša*

>> *Tak ať nenávidí Španěly. Axel*

>> *To nejde, učila se španělsky, a co by jí to pomohlo? Nic, ale nemůže to nikomu vysvětlit, tak řekne: Nenávidím Jižní Ameriku. A basta. A já jí to věřím, pravděpodobně bych reagoval stejně, proto tam nejedu, a kromě toho, Eva se narodila v březnu, zamyslel ses někdy, kdy ji dělali? Její rodiče ji chtěli, udělali ji bezprostředně po válce, na oslavu míru. Eva je opravdové poválečné dítě. A s těmi cestami... Já už v mnohém Evu napodoboval, nevyšlo to vždycky, ale velice často. Zním ale mnohé, kteří zkusili udělat něco po Evě, ale neměli její pozorovatelské nadání, shořeli jak papír, jak by Eva řekla. Ale já jí věřím všechno a má vždycky pravdu, i když to tak zpočátku. Saša*

>> *Proč potom říkáte, že je blbá? Axel*

>> *Přesně, to je dobrá otázka, řekl Saša. >> Myslel jsem si, že se na to zeptáš, povím ti, že jsem Evě jednou řekl: Jsi inteligentnější než já, a ona se proto tak naštvála, že mne málem zmlátila. Ty nepřemýšlíš a vyprávíš to, aniž by ses zamyslel. Já tě varoval před její blbostí, ona je ale všechno jiné, jen ne blbá. Saša*

>> *No právě, jinak by toho nemohla tolik dělat, pracovat pro Focus. Ale proč říkáte, že je blbá? znovu se zeptal Axel.*

>> *Protože tomu jenom blbci věří, ona ví, že blbá není a to jí stačí. Nedávno jsem se jí něco ptal a ona mi odpověděla: Proč se tak blbě ptáš, jsi přece sám zrovna tak blbý, jako já. Saša*

- 224 >> *To snad není možné, ona je inteligentní.* Axel
>> *Samozřejmě, cos myslel?* Saša
>> *No, že je blbá.* Axel
>> *Ano, každý věří tomu, co mu přijde nejsnazší.* Já

Pravda něco vydrží.

**Nepraskne při nejmenším dotyku jako mýdlová bublina.
I když do ní budete štouchat celý den,
bude večer pořád ještě celá.**

- >> *Ale proč to neřekne?* Axel
>> *Proč by měla bojovat proti vám hlupákům?* Saša
>> *Evo, myslíš si, že jsem blbý?* Axel
>> *Spíš ano, odpověděla jsem.*
>> *To snad ne, vždyť jsi říkala, že mne máš za inteligentního a že to se ti líbí.* Axel
>> *To ano, ale co z toho mám, když k tobě o vánocích přijdu a ty mi neotevřeš dveře.* Já
>> *Cože? Ty jsi ji o vánocích nepustil dovnitř?* Saša
>> *No, ona měla hned přijít Liana.* Axel
>> *Ty jsi takový vůl, nevíš, že o vánocích musíš lidi pustit dál, já ti garantuji, že nebudeš mít nikdy hezké vánoce,* rozzlobil se Saša.
>> *Já ho pak sama zavolala, vykládal mi něco o návštěvě z Hamburku.* Já
>> *Ano, to je pravda, myslel jsem, že mne nemiluješ, kvůli Lianě a tak.* Axel
>> *Co s tím má společného Liana?* zeptala jsem se současně se Sašou.
>> *No právě, že reaguješ našťvaně.* Axel
>> *Jak jsi na to přišel, všechny ostatní tvoje přítelkyně jsem měla ráda, až právě na tu pitomou kozu.* Já

>> *Ne, Evo, ony tě nenáviděly, protože jsem tě miloval.* Axel

>> *Takové svinstvo, prosím tě, nech toho, a nevyprávěj mi, že se Manis zabila kvůli mně!* Já

>> *To jsi vyprávěla ty!* Axel

>> *Ne, to jsi byl ty!* Saša

>> *Ne, já jsem to vyprávěla jenom R.* Já

>> *A ten by si dal pozor, aby to nevyprávěl dál.* Saša

>> *To jsem nevěděl, vydechl Axel.*

>> *Není divu, já taky nevěděl, že Eva nic nepoví dál. Evo, to je přesně jako s Elou a Brigitte. Ten muž, to jsem já, ten, co se pořád potlouká kolem a je prý s tebou ženatý. Já řekl, že nás tituluji starý manželský pár a on to vyprávěl jinde, tak jsem přišel na to, kdo v Arabelle vždycky něco předá dál. A tak jsem spadl mezi homos, i když teplý nejsem, a tenhle pán právě tak málo.* Saša

>> *Ty nejsi teplý?* Axel

>> *Ne, a ty právě tak. Ano, Evo, to jsem já, fotograf té ženy, mysleli mne, a tak jsem na to přišel, kdo vždycky něco roznáší, to byl on.* Saša

>> *To snad ne, ty jsi takový pes, řekla jsem Axelovi.*

>> *Evo, klid, prosím, řekl Saša.*

>> *O. K. Já*

Saša znovu získal převahu: >> *Sešli jsme se kvůli něčemu jinému, ostatně, Evo, když si tě ten pán nevezme, udělám to já. Už jsem si to rozvážil, kromě toho, než jsi přišel, říkala Eva, se mnou že se rozvést nenechá, takže když si Evu vezmeš, musíš k tomu přibrat mne, já jsem Evino věno.*

>> *To hladce zvládnou, chcete si mne vzít?* Axel

>> *No, takovou nabídku jsem ještě od nikoho nedostal, co myslíš, Evo, vezmeme si ho?* Saša

>> *Řekla bych, že ano, když to pořád říká. Já*

>> *Ano, to bylo legrační, než jsi přišel, povídá mi Eva: Když*

226 řekne potřetí, že si mne chce vzít, řeknu mu ano, ale vezmu si toho tady, a otočí se ke mně. Saša
>> Ale já si ji chci vzít! Axel
>> Tak, teď jsi to řekl počtvrté a Černý Petr zůstává tobě. Evo, já se taky chci s tebou oženit. Saša
>> To já přece vím. Já
>> Chceš si Evu vzít kvůli jménu? zeptal se Saša.
>> Ano, kvůli jménu, chci se taky jmenovat Lexa. Proč si ji chceš vzít ty? Axel
>> Kvůli jménu. Saša
>> Ale ona říkala, že už se dávno Lexa jmenuješ, i když ti vždycky říká Sašo. Axel
>> Eva může, pro tebe jsem Petr. Saša
>> Ale já se taky ještě jmenuju K. Axel
>> Je dobře, mám taky ještě příjmení, pak se s tebou rozvede, já dostanu obě vaše jména, už jsme o tom mluvili, než jsi přišel. Pak se bude v nakladatelství říkat: Koho si nakonec vzala? Oba. Nebo: Za koho je momentálně vdaná? Saša
>> Ano, ale ona začala, povzdechl si Axel.
>> Jak prosím, ona jen řekla, že bys přijal její jméno. To беру, Axel Lexa, to je přece krásné, nebo? Saša
>> Ano, tak se chci jmenovat, ale taky ještě K.! Axel
>> No a řekla někdy, že se máš svého jména vzdát? Saša
>> Ne, ale já to řekl, s výhradama. Axel
>> Ano, a teď si ji chceš vzít, zahoď výhrady a ožeň se s ní. Evo, chceš ty si jej vůbec brát? Saša
>> Ano, chci. Já
>> Odkud to vůbec víš, já jí řekl, že se ten telefonát vůbec nekonal. Axel
>> Ano, to jsi řekl, Eva mi ho dala přečíst, četl jsem ho důkladně, vím, co ti řekla. Saša
>> Ano, ale nikdy se mnou nechtěla spát. Axel

>> *To není pravda, řekla jsem, pojedeme k Ralfovi do Salzburgu nebo tak něco. Já*

>> *A jak si to u Ralfa představuješ? Axel*

>> *No, vzali bychom si hotel. Já*

>> *Ano, řekla jsi krátká cesta, to souhlasí. Axel*

>> *Takže? Ona má vždycky pravdu, teď jste přistáli u mne, tak či onak... Podívej, ta má tak krásné spodní prádlo, to jsi ještě neviděl, pojď Evo, já tě obléknu. Saša*

Předvedla jsem ne úplně povedený striptýz.

>> *Evo, sáhni si tam dolů, máš ji vlhkou a teplou? Axel*

>> *Ano. Já*

>> *Jako Michael Jackson, ona ho má ráda, řekl Axel.*

>> *Není divu, já ho taky můžu, pojď, Evo, my tě zase svléknem, vždyť víš, my jsme nazí, měla bys být taky. Saša*

>> *Já ho mám taky rád. Axel*

Saša: >> *Teď tam Evě strčíme prsty, ty vpředu, já vzadu, O. K.? Ale nejdřív si ho namoč, pak to jde líp.*

Složila jsem se, jako mrtvá. Plácali mne po tvářích, trvalo to, než jsem se zas probírala. Slyšela jsem, co si povídají:

>> *Co jsi s ní zase udělal, ty s tou tvojí pitomou hypnózou? Saša*

>> *Já? Nic, třeba dostala orgasmus. Axel*

>> *Ne, Eva při orgasmu do bezvědomí neupadá, ještě nikdy neomdlela. Saša*

>> *Odkud to víš? Axel*

>> *Vyprávěla mi to a já jí věřím všechno, cos to s ní provedl, ty pse? Může být v bezvědomí při každé příležitosti, řekni mi ty asociace, zase jsi ji do toho dostal, když jsi klepal, upadla taky do hypnózy, řekni mi ty asociace!! Může se zabít, pojede autem a omdlí. Ty pse, řekni mi je teď! Saša*

>> *Já to teď skutečně nevím. Axel*

>> *Ty jsi takový vůl, o hypnóze nikdy nebyla řeč. Saša*

228 >> *No, stalo se, ona bohužel upadne do hypnózy snáz, než jiní. Já to tak nechtěl. Axel*

>> *Ty jsi tak blbý, že já to vůbec dovolil! Saša*

>> *Ano, ale já to všechno dělal v rámci terapie, řekl jsem jí pak, že to dělám jako přítel. Axel*

>> *Mlč, jsi tady i teď v rámci terapie? Já nemusím být terapeut, abych viděl, co jsi udělal špatně, já nejsem teplouš, chtěl jsem jenom vědět, kam až s námi zajdeš, ty jsi zrovna tak málo teplý, mně se mezi teplými líbilo, možná ještě trochu pobudu, dostal jsem nabídky, docela veselé, ale ty zacházíš opravdu příliš daleko, to už není hezké, musel jsem se do toho vložit, Doris, ta svině, všichni naletěli na tu tvoji vizáž, jenom Eva ne, díky bohu. Saša*

>> *Co se děje? Na chvíli jsem ožila.*

>> *Evo, ty jsi vzhůru? Díky bohu, byla jsi v bezvědomí. Saša*

>> *Jak to? Já ještě v životě v bezvědomí nebyla. Já*

>> *Třeba to byl orgasmus, opakoval Axel svou nesmyslnou teorii.*

>> *Z toho se neomdlívá, ty blbečku. Co bylo, Evo? Saša*

>> *Ach, já nevím, jak jste do mě strčili prsty, vzpomněla jsem si na... Já*

>> *Nač sis vzpomněla? Saša*

>> *No, nevím přesně, ale na Toskánu. Já*

>> *Proč na Toskánu? Saša*

>> *Protože jsem vás chtěla milovat oba najednou. Já*

>> *Ty pse, já s tebou ještě nikdy v Toskáně nebyl. Saša*

>> *Ano, nechal jsem jí poslat pohlednici. Axel*

>> *A pak jí vyprávíš, že s ní oba chceme šukat? Saša*

>> *Ano, myslel jsem, že spolu nespíte, jako my. Axel*

>> *Nespíme spolu, ne často, ale pokaždé, když to oba chceme, pak ano. Evo, prosím tě, všechno to zapiš. Saša*

>> *Nebudu už nic psát, nudí mne to. Já*

- >> *O. K., Evo, tak prosím nech tuhle kapitolu tvé knihy napsat mne, ano? Saša*
- >> *Ráda, ale já nepíšu žádnou knihu. Já*
- >> *Mohla bys to napsat jako článek? Saša*
- >> *To ano. Já*
- >> *Ano, my spolu s Evou spíme, ale nemáme na sebe žádné požadavky. Já Evu miluju jako nejlepšího přítele, takovou, jaká je, nechci ji změnit, ano, Eva je můj nejlepší přítel. Saša*
- >> *Bez pyje, řekla jsem.*
- >> *Proč neřekneš nejlepší přítelkyně? Axel*
- >> *Protože to je víc, říct o ženě, že je nejlepší přítel. Saša*
- >> *To je pravda, proč jste takoví? Axel*
- >> *Nač se prosím ptáš? Saša*
- >> *No, na váš vztah. Axel*
- >> *Eva mne má. Saša*
- >> *Ano, jak? Axel*
- >> *Eva mne má, tečka. Saša*
- >> *Nechápu. Axel*
- >> *To chápat nemůžeš, řekla to Doris a ta, blbá, si s tím taky nevěděla rady, ano, Eva neřekne, mám tě ráda, jsi můj milý, má mne a vy blbci to nechápete, basta. Saša*
- >> *Ano. Já*
- >> *Vidíš, a když jí řeknu miluju tě, neodpoví jako tobě: Oblečený? Řekne já tebe taky. Evo, miluju tě. Saša*
- >> *Já tebe taky. Já*
- >> *A když to řekne on? Saša*
- >> *Pak je mi špatně, protože lže. Já*
- >> *Já ti to řekl tolikrát, ještě nikdy jsem to tolikrát neřekl, myslím, nikomu. Axel*
- >> *V rámci analýzy? Saša*
- >> *Pravděpodobně. Axel*
- >> *A teď konec, já už se na tebe nemůžu dívat, ty hajzle, pro-*

230 *miň, Evo. Saša*

>> To je dobré, on je hajzl. Já

>> Ty jsi kurva. Axel

Jen dvě věci jsou bez hranic.

Blbost a kosmos.

Ale u toho prvního si nejsem jistá.

>> Jak si dovoluješ něco takového říkat? Mlč, nevíš ani, co to je, možná je, protože s tebou dělá skupinový sex, vyprávěl jsem Evě o tvé Lianě, že jsi schopný ji i půjčit, víš, co řekla? To ti raději neprozradím, ale Eva žádná kurva není, dělá to dobrovolně, ale když vstaneš a jdeš s ní do kuchyně, bude si s tebou povídat o vaření, ty vole, ty sviňáku!! Evo, má se ti omluvit? Saša

>> Ne, mne se to nedotklo, já kurva nejsem. Já

Bez žen by muži byli suroví,

hrubí, osamělí a neznali by půvab.

>> Přesně tak, řekl Saša.

>> Chtěla jsi mi vyprávět něco o Krétě, ale předtím ti ještě řeknu: Eva je nejen můj nejlepší přítel, ona taky ví mnohem víc než já, je malý Einstein a já jsem hrdý, že mám takovou kamarádku. Saša

Vědění je dlouhé,

život je krátký, a kdo nic neví, nežije.

>> Jak to, že to nevím? Axel

>> Aha, tys to pořád ještě nepochopil. Saša

>> No, mně se líbilo, když řekla, abych si svou krásu strčil

někam. Ale ještě lepší bylo, když řekla: Není jen krásný, ale taky blbý. Axel

231

>> Ano, to je ještě hezčí. Saša

>> Při jaké příležitosti to řekla? Axel

>> Když ti to ještě neřekla, jsi vážně pitomý, skutečně jsi věřil, že když tvrdí všichni, že je Eva blbá, musí to být pravda?

Saša

>> Když to všichni tvrdí, povzdechl Axel.

>> Jaký ty jsi blbec, nikdy by toho nemohla tolik napsat, pro M. C., píše pro nakladatelství Arabella, modeluje tak krásné věci, plete, ví všechno a je blbá? Saša

>> Ano, už jsem se divil, proč to neřekne? Axel

>> Co má říct, pravdu? Jste blbější než já nebo co tím myslíš? Saša

>> No, s nikým nemluví o tom, co umí. Axel

>> Ale ano, je spousta lidí, kteří o Evě vědí, že je všechno, jenom ne blbá, jenom jí všichni závidí. Evo, máš se za blbou?

Saša

>> V žádném případě, jak bys ty řekl. Já

>> Vidíš, a ještě jeden „nenápadný“ tip, jsi blbý, až to bučí, že jsi na to nepřišel. Evo, proč myslíš, že to tak je? Saša

Vědění má hořké kořeny, ale jeho plody jsou sladké.

>> Protože mu to umožňuje nepřemýšlet, je líný a jenom přebírá, co o mně ti pitomci říkají. Já

>> Přesně. Eva ví všechno a ty přijdeš a řekneš: Máš v Praze vystavět dům, víš vůbec, proč se večer bojí? Saša

>> Ne. Axel

>> Vidíš, kdybys zažil válku v Kašmíru, taky by ses zatraceně bál, jako ona, ne, to přijde někdo jako ty a řekne, to bych taky rád zažil, vy jste všichni podělaní, všechno Evě závidíte, i když

232 z toho má traumata, ani ty jsi jí nepomohl. Saša
>> Ne, ani on mi nepomohl. Já

**Není štěstí bez přátel,
ale bez neštěstí přítele nepoznáš.**

>> A dál, ty říkáš, škoda, že tě trošku neokousal, ten tři a půl metru dlouhý žralok na Maledivách, víš, co to pro Evu znamená? Vyprávíš jí takové svinstvo, že se kvůli ní zabila tvoje poslední přítelkyně, polib mi prdel, ach, ty jsi toho tolik udělal špatně a teď jí věřím, že jsi u ní byl 25. 3. Saša

>> Ano, myslel jsem, že o mně věří, že jsem inteligentní. Axel

>> Nahnal jsi jí strach, nic víc. Saša

>> Škola? Axel

>> Ale kde, sama má počítač, dříve nebo později by se do školy dostala. Saša

>> Dělal jsem pro ni hudbu. Axel

>> Ach, skutečně? Přece ti tu kazetu vrátila. Saša

>> Určitě si udělala kopii. Axel

>> Neudělala. Já

>> Ty, ten žralok měl vážně 3,5 metru, mluvil jsem se svědky. Saša

>> Jsou svědkové? Myslel jsem, že to jen tak říká... Axel

>> Ano, jsou na to svědkové, a od korálů můžeš mít jizvy, blboune, vypálí ti jizvy, díry do kůže. Saša

>> To snad není možné. Axel

>> Ach ano, to není možné? Evě můžeš věřit všechno, nikdy nevypráví nesmysly jako ty, ty bys nikdy nikam nejel sám, ty ne, jen Eva, nikdy bys to po ní nedokázal. Evo, proč se ti nelíbila ta analýza? Saša

>> Nikdy se mnou o tom nemluvil. Já

>> Ale ona polovinu zapomněla. Axel

>> *Copak? Saša*

>> *No například o Mexiku, něco mi vyprávěla a pak to zapomněla. Axel*

>> *Proč by si to měla pamatovat, o tom, co zažila, může vyprávět, kdykoli bude chtít. Byl jsem u toho, když Eva řekla: Variovala jsem ho, nikdy nic nezapomenu. Saša*

**Pravda má jednu výhodu:
člověk si nemusí pamatovat, co řekl.**

>> *Já u ní nikdy nebyl. Axel*

>> *Ale ano, mluvil jsi o ovulaci a že miluješ Lianu a podobné žvásty. Já*

>> *Věřím ti, Evo, jak tě opustil? Saša*

>> *No, já mu slíbila, že všechno zapomenu, protože bych jej nechtěla vidět jako vola. Já*

>> *On to je. Ona se večer bojí a on toho zneužije. Saša*

>> *Vždyť mi může zavolat, mobil mám jenom kvůli ní, ale ona nezavolá nikdy. Axel*

>> *Proč by měla, Evo, kdy jsi poprvé viděla jeho mobil? Řekl ti, proč ho má? Saša*

>> *Samozřejmě ne, řekl, zavolám teď Lianě, třeba by chtěla do Baldhamu. Já*

>> *Co jsi mu říkala předtím? Saša*

>> *No, že musím pryč od R., ven, jinak bych nemohla dokončit školu. A on pak volá Lianě. O pět dnů později jsem byla sama v Baldhamu. Já*

>> *Má u mne v Baldhamu pokoj. Axel*

>> *A kde jsou klíče? Já*

>> *Ano, já věřím, že mne nemiluješ. Axel*

>> *Ano, dělá s tebou skupináč a nemiluje tě? Je ti jasné, že tahle konstelace je možná jenom proto, že Eva je taková, jaká*

234 *je? Tebe zná 22 let, mne 18, pak s námi jde do postele, to by nebylo možné s žádnou ženou, dochází ti to? Saša*

>> *Ano. Axel*

>> *Evo, můžeš na sebe sáhnout tam dole, jako by ti chyběl chlap? Saša*

>> *Chcete to? Já*

>> *Ano, já to chci vidět a Axel určitě taky. Saša*

Hrála jsem si sama se sebou. Když už jsem byla docela hluboko, řekla jsem: >> *Líbí se vám to?*

>> *Ano, Evo, pokračuj, my taky máme ocasy v ruce. Saša*

Už jsem byla pořádně vlhká a krátce před orgasmem jsem řekla: >> *Teď bych chtěla ocas.*

>> *Který? zeptal se Axel.*

>> *Oba. Sáhla jsem k Sašovi a hrála si s jeho penisem, Axel mne hladil a řekl: >> Je moc krásná.*

>> *Samozřejmě, že je, chceš s ní spát? Saša*

>> *Ano, ale musím pro to něco udělat. Axel*

>> *Co pro to chceš dělat, přece ji miluješ, nebo? Saša*

>> *To ano, ale nelíbilo se mi, co teď dělala, vypadala jako pavíán, a Liana je tam dole mnohem růžovější, tahle je šedivá. Axel*

>> *No samozřejmě je, taky už není tak mladá, jako Liana, viděl jsi její bradavky? Saša*

>> *Ano, jsou moc krásné, ale vypadalo to jako hra na doktora. Axel*

>> *Ano, určitě existují potravinářská barviva, příště můžeš sebou přivést Lianu a Evu pak namalujeme – na růžovo, ty vole. Evo, ještě s ním chceš spát? Saša*

>> *Ale ano, chci. Já*

>> *No tak s ní spi, nebo už ti nestojí? Saša*

>> *Ale ano, pořád, jenom v hlavě. Axel*

>> *Sašo, ocas a hlava, není to totéž? Já*

- >> *Ne, Evo, mnohdy je hlava v ocase a mnohdy má člověk ocas v hlavě, pojď sem, já ti to vysvětlím. Saša*
- >> *O ano. Já*
- >> *Předtím jsi vyprávěla, že ten Řek už byl málem v tobě a ty jsi pořád ještě říkala, že žádný sex nechceš... Saša*
- >> *Jak vy jste spolu, to je legrační. Axel*
- >> *Ach ano, předtím jsi říkal, že to vypadalo jako hra na doktora, to by mne zajímalo, co jsi ty při hraní na doktora zažil. Saša*
- >> *No, vždycky mne odstrkávali, jako já Evu. Axel*
- >> *A Evo, jak to bylo u tebe? Saša*
- >> *Koukala jsem se na dva kluky. Já*
- >> *Věří, že jeden čural druhému do pusy. Přitom to bylo sperma. Axel*
- >> *Evo? Saša*
- >> *Já nevím, co to bylo, byla jsem ještě malá. Ale otec mi vynadal, sousedka žalovala. Já*
- >> *No jasně, tenkrát to ještě viděli jinak, než dneska. Jaká je tvoje další vzpomínka na tvého otce? Saša*
- >> *Vytrhl mi zub. Kýval a a tahal za něj a pak ho měl v ruce. Já*
- >> *Máš ho ještě? Saša*
- >> *Ne, byl dlouhou dobu v kredenci, ale teď je pryč. Já*
- >> *No vidíš, Axel, ani tady jsi jí nepomohl. Evo, jak bys hodnotila jeho terapii? Od jedné do tří, přičemž trojka je nejhorší? Saša*
- >> *Za tři. Já*
- >> *Nenávidím tě. Axel*
- >> *Nech Evu na pokoji, víš přece, že to bylo její svobodné rozhodnutí, a proč Evo? Saša*
- >> *Nikdy se mnou nemluvil o výsledcích a kromě toho se mne nikdy neptal, zda vůbec chci, stejně jsem většinou řekla ne. Já*
- >> *To snad není pravda, on přece ví, že musí mít naprostý*

236 *souhlas, proč si ho neobstaral? Saša*
>> *Neudělal to, já si vždycky myslela, že blázním, v knihách jsem taky nic nenašla, tam jenom stojí, jak se to dělá, ale jak u toho člověku je, to tam nepíšou. Já*
>> *Co ses jen učil ve škole? Saša*
>> *No tohle tady, a jsem skutečně dobrý, to dokazuje ona. Axel*
>> *Zatracená škola je to. Saša*
>> *Ano. Já*
>> *Proč to říkáte, přece nevíte, co jsem se tam naučil. Axel*
>> *Ale víme, co jsi udělal, a mělo by se ti to zakázat, tak špatně jsi to dělal. Evo, víš, co dělal? Saša*
>> *Ano, školu pro léčitele. Já*
>> *Řekl jsi jí to? Saša*
>> *Ne, ne přímo. Axel*
>> *Co si, Evo, o té škole myslíš? Saša*
>> *Je sporná. Já*
>> *Vždyť ona ji vůbec nezná. Axel*
>> *Eva ji taky vůbec poznat nechce. Saša a dodal: >> No jasně, Eva by takovou podělanou školu nedělala, ta by chtěla hned studovat psychologii, takové polovičatosti by pro ni nebyly.*
>> *Ano, studovala bych psychologii v Heidelbergu. Já*
>> *Proč v Heidelbergu? Saša*
>> *Protože je to tam lepší, než tady. Já*
>> *Vidíš, Eva je blbá, Ale jak blbý musíš teprve být ty, když něco takového nevíš? Evo, ten je tak blbý, pomysli, všichni, co s ním pracovali, to někam dotáhli, cheflayouter nebo tak něco, jenom on je ve svých čtyřiceti pořád, jak byl. A pak ještě jde na takovou pitomou školu. Saša*
>> *No ale opravdu! Já*
>> *Není pitomá... Axel*
>> *Když ses tam naučil něco takového, je pitomá, ano, Evo,*

dost toho v tvém životě zkazil, já to ale tak nechtěl. Saša

>> Tak proč jsi to dovolil? Já

>> On vždycky říkal: Já jí pomůžu, vím, jak se to dělá, až později jsem viděl, že při rozvodu žádnou pomoc nepotřebuješ, i ta knížka od Leo Perutze byla k hovnu, co jsem ji přinesl, ty víš nejlíp, jak udržet vztah, aniž by se o tom dozvěděl celý svět. Saša

>> Ale mluvila. Axel

>> Ne tolik, jako ty, ty jenom mluvíš a k tomu nesmysly, to sis mohl dobře rozumět s Doris, jsi zrovna taková svině, jako ona. Saša

>> To o mně říkat nesmíš, spal jsi se mnou, budu to všude vyprávět. Axel

>> Udělej to, Eva pak řekne, že se to nikdy nestalo, kromě toho, co je na tom, že jsem spal s nějakým mužem, a k tomu s takovým krasavcem, jako jsi ty. A víš co? Eva řekla jen to, co mohla vědět jenom od tebe, nikdy si k tomu nic nepřibásnila, jsou to jen tvá slova. Jen tvůj hnůj. Evo, chceš s ním pořád ještě spát? Saša

>> Ano, chci spát taky s ním. Já

>> A ty? Saša

>> Ano, jen pro to musím něco udělat. Axel

>> Co pro to chceš, ksakru, udělat? Saša

>> Evo, přece jsem ti vyprávěl, že jsem svého druhu fetišista. Axel

>> Ano, a? Já

>> Řekla jsi, že mi při tom pomůžeš. Axel

>> Nerozumím. Já

>> Evo, chce být bit, patrně chce, abys mu močila do úst, chceš to? Saša

>> Ne, to by mi nic nepřineslo. Já

>> Ale mně. Axel

- 238 >> *Zatraceně, tak se s ní už konečně vyspi.* Saša
>> *No, a myslíš, že to půjde?* Axel
>> *Zeptej se Evy.* Saša
>> *Samozřejmě to jde, proč by to nemělo jít?* Já
>> *Evo, on tvrdí, že ještě nikdy s žádnou ženou pořádně nespál.* Saša
>> *Takový nesmysl, co dělal s těma kamarádkama a s Liane?* Já
>> *No, jeho penis je údajně moc veliký.* Saša
>> *Tomu nevěřím.* Já
>> *Vidíš ho?* Saša
>> *Ne.* Já
>> *Chceš ho vzít do ruky?* Saša
>> *Ne, chci s ním spát.* Já
>> *Byl jsi někdy u nějaké prostitutky?* Saša
>> *Ne.* Axel
>> *A proč ne, ta by ti dovolila všechno, co chceš.* Saša
>> *Ta by řekla, takový krasavec a nedostane žádnou ženskou?*
Axel
>> *Nemyslím, a co už je na tom, že ho má moc velký?* Já
>> *Máš u sebe kondom?* zeptal se ho Saša.
>> *Ne.* Axel
>> *A proč ne, jdeš dělat skupinový sex a nemáš sebou ani gumu?* Saša
>> *Taky tady mám problémy... S velikostí.* Axel
>> *No tak sakra, budeš s ní spát nebo co?* Saša
>> *No dobrá.* Axel
Roztáhla jsem nohy, Saša mi pomohl se zvednout a Axel do mne opatrně vstoupil. Při tom mostu, co jsem udělala, jsem nedosáhla na svůj klitoris. Axel řekl: >> *Miláčku, teď to nejde.*
>> *Co teď nejde?* Saša

>> *Určitě mi teď chce na koule. Axel*

>> *Takový kec, má suchý pošťeváček, ten je vždycky suchý, když je moc dlouho na vzduchu, navlhči ho. Kromě toho může na moje. Saša*

Cítila jsem Axelův penis skoro v žaludku, teď mne miloval docela krásně a neříkal nic. Najednou se zeptal na AIDS.

>> *Žádný strach, řekl Saša. >> Pokud někdo z nás měl AIDS, máme ho teď všichni tři.*

>> *Nemůžu stříkat do ní, pořád ještě může mít děti. Axel*

>> *Ano, udělej do do peřin. Saša*

Odpadl ode mne a já podřimovala, když se Saša zeptal:

>> *Evo, jaké to bylo?*

>> *Krásné. Já*

>> *Evo, to nestačí, víš přece, pod tím si nedokážu nic představit. Saša*

>> *No, bylo to velice krásné, ale neexplodoval ve mně. Já*

>> *Jak explodoval? Saša*

>> *Evo, neměla jsi bolesti? Axel*

>> *Ne, neměla, to se mne ptal i ten Řek. Já*

>> *A mělas? Saša*

>> *Ne, jenom v zádech kvůli hotelové posteli. Já*

>> *To jsi ještě nikdy neměla při souloži bolesti? Axel*

>> *Ne, ještě nikdy. Já*

>> *Co ti řekl nejkrásnějšího, Evot, ten Řek? Saša*

>> *Že vypadám jako mladé děvče. Já*

>> *To snad není možné, já s tebou nikdy nechtěl spát, protože jsem si myslel, že budeš mít bolesti, jako ty druhé. Axel*

>> *Takový žvást, děláš do mě, ty potřebuješ terapii víc, než já.*

>> *Byla to taky moje terapie. Axel*

>> *Evo, můžu tě na něco upozornit? Tu terapii s tebou dělal jenom proto, že si myslel, že to dokáže, ale pak zjistil, že tě miluje a nechtěl přestat, ty jsi mu naordinovala Lianu, pak ještě*

240 *Baldham, to na něj bylo moc. Saša*
>> *Mohl přece přestat dřív, pak ale povídá něco o svatbě. Já*
>> *To víme, ale proč jsi poslal k čertu Eviny přátele a pak jí ještě sliboval práci? Saša*
>> *No, já nevím. Axel*
>> *Proč chceš být žena? Saša*
>> *Nenávidím ho. Axel*
>> *Jak si to představuješ? Já*
>> *No, myslel jsem, že když se mnou jako jediná nechceš spát, že mi pomůžeš. Axel*
>> *Ty jsi přece říkal, že jsi složil slib, že se mnou spát nemůžeš. Já*
>> *Komu jsi to slíbil? Saša*
>> *No, skupině. Axel*
>> *Aha, té sektě nebo co to je, a proč jsi teď s Evou spal? Saša*
>> *Prostě se to stalo. Axel*
>> *Ach ne, ty jsi přesně věděl, že dojde ke skupinovému sexu, nelži, už s tebou, Evo, někdy něco podobného dělal? Saša*
>> *Ano, jednou se mne dotkl tam dole. Později řekl, že se chtěl ujistit, že ho nemám. Já*
>> *To jsi dělal během terapie, ty pse, nebo mám říct feno? To bylo naprosto špatně!!! Saša*
>> *Ano, já vím, ale já vám nevěřil, že spolu spíte. Axel*
>> *No ano, přece to vidíš. Saša*
>> *Ano, ale tenkrát. Axel*
>> *Co ti je do Evina sexuálního života, nejdřív si udělej pořádek ve svém. Saša*
>> *Ano, já chci být ženou. Axel*
>> *Ale Eva chce spát s muži, nakolik jsem to pochopil. Saša*
>> *To ano, ale ona mne miluje jako člověka, jednou řekla, že kdybych byl žena, měla by mne právě tak ráda. Axel*
>> *To jsem jen napsala a pak řekla v hypnóze.*

Podělaná hypnóza. Já

>> To nesmíš říkat. Axel

>> Ty, Evo, můžeš říkat co chceš. Saša

>> No právě, ty se schováváš za nějakou terapií a pak děláš takové voloviny, vyprávíš lidem, že za tebou běhám a podobné kecy. Já

>> Běhala jsi za mnou. Axel

>> Svoje pitomé asociace si můžeš strčit někam. Já

>> Ale já kvůli tobě přišel taky o přátele. Steffan už se mnou nechce nic mít. Axel

>> Má pravdu, Eva kolem sebe potřebuje lidi a ne bestie, které by jí říkaly, že má být mrtvá, proč se ještě neomluvila, ta svině? Saša

>> Však já to udělám. Axel

>> Nic neuděláš, ty jsi takový slaboch, jako s tím R. Saša

>> Ano, já vím, Evo, s Hansem to ale bylo jinak, já byl rád, proto jsem řekl, že jsme spolu. Axel

Jeden bývalý kolega, můj a Axela, mi řekl, když jsme se potkali: *>> Buď ráda, že máš svého chlapečka.*

>> Ale Eva má ráda pyje, pokud vím, tak lesba není. Saša

>> No jo, já s ním nespala, tak s ním nebudu spát dál. Já

>> Ne, on by s tebou spát chtěl, jako žena, myslím. Saša

>> Sakra, já to nechápu. Já

>> Nemůžeš to chápat, Evo, ale když ty, Axel, budeš ženou, pak čtyřicetiletou. Saša

>> Budu se mnohem decentněji oblékat. Axel

>> Proč, ona se obléká dobře, co máte, když už někomu není dvacet, nesmí se moderně oblékat? Má krásnou postavu, může si ještě leccos dovolit. Saša

>> Ano, to je pravda... Axel

>> Řekni mi, kupuješ jí spodní prádlo a oblékáš si je večer?

Saša

242 >> *Ne, to patří jí.* Axel
>> *Ví to Liana?* Saša
>> *Ne.* Axel
>> *Tak koza pitomá je mi lhostejná jak nevím co, vmísila jsem se.*
>> *Tak o ní mluvit nemůžeš.* Axel
>> *A proč ne, Eva o ní smí říct, co chce. Evo, chceš, aby byla mrtvá?* Saša
>> *Ano, ať chcípne, ona mi přeje totéž.* Já
>> *Ach, to snad ne.* Axel, zděšeně.
>> *Ale ano, začala si, Eva řekla, ať je s tebou šťastná a ona Evě přeje smrt. Je to svině.* Saša
>> *Ne, já ji miluju!* vykřikl Axel.
>> *A co děláš tady?* Já
>> *Evo, ten je na hlavu, buď ráda, že ses ho zbavila.* Saša
>> *Ano, to jsem, je to ohava, ještě nikdo mi nepřál smrt, pak přijde tahle kráva, polib mi s ní prdel!* Já
>> *To taky hladce udělá, a ona s ním.* Saša
>> *Já vím, dvakrát se mne ptal, zda s ní chci spát, vůl.* Já
>> *Evo, přesně jako u mne, mně ji taky vždycky nabízí, řekl Saša.*
>> *Sašo!!* Já
>> *Evo, ptala ses, jestli mne kouří a jestli to dělá líp, než ty.* Saša
>> *No jasně, to jsem řekla, protože jsi mi to vyprávěl.* Já
>> *Protože mi ji ten pán tady nabízí a říká, abych ti to řekl, abys žárlila.* Saša
>> *Na tu svini nikdy žárlit nebudu.* Já
>> *Ano, Evo, já vím, ty jsi upřímná a myslíš to tak, ale při těchhle sviních se mi dělá špatně.* Saša
>> *Právem.* Já
>> *Evo, jak to bylo s tou explozí? Ach ano, na Krétě je vul-*

kán, který neexploduje, nebo? Saša

>> Ne, ten ne. Já

>> Tak vyprávěj od začátku, prosím. Saša

>> Tak tedy, jela jsem tam se čtyřmi ženami, krásný dům uprostřed olivových hájů a pomerančovníků. A Karin mi večer vždycky říkala, že moc piju. Když to neustále opakovala, řekla jsem jí, ať mi políbí zadek a odveze mne druhý den do města, ještě jsem řekla, aby se omluvila. Ráno každopádně ještě spala a tak jsem šla s kufrem na silnici, řekla jsem si, první cigareta až po deseti minutách, a vyrazila jsem a najednou zastavila červená honda, taková, jakou mám i já, vystoupil chlap a dal do kufru auta můj kufr. Já

>> Ty ženské tě viděly? Saša

>> Ano, bylo to údolí a pak, jako ve snu, domy v horách. Já

>> To si nedokážu představit. Axel

>> Já myslela, že jsi vyrůstal v horách, proč si to nedokážeš představit? Já

>> Evo, on takový je, neví ani, jak vypadá nějaká severní stěna, ten sen byl ode mne. Dál, prosím. Saša

>> No, trochu jsem plakala. Já

>> Vymkla jsi se konvencím, Eva pláče, jen když se vymaní konvencím. Saša.

>> Může být, já si toho ještě nevšiml. Axel

>> Dál prosím, Evo. Saša

>> Pije Eva? Axel

>> Ne. Saša

>> Proč to pak Karin řekla? Axel

>> Sakra, teď mlč a věř Evě, ta nikdy nelže, já si dokážu představit, jak to bylo. Eva určitě hned první večer vyprávěla něco o tobě a ostatní ženské si řekly, ta je naprosto trhlá a musí pryč. Pak si prostě vymyslely, že pije. Saša

>> Nechápu. Axel

244 >> *Umím si představit. Saša*
>> *Ano, tak to bylo, vyprávěla jsem, že si mne chceš vzít, žes to řekl před svou přítelkyní, tak to bylo. Já*
>> *Proč to pořád vykládáš, ožeň se s ní! Saša*
>> *Já si ji chci vzít. Axel*
>> *No a pak? Saša*
>> *Byl z tamní vesnice, znal Karin i jejího muže, odvezl mne do hotelu, ještě jsme spolu vypili kávu, dole, a zaplatili, pak mne odvedl nahoru. Já*
>> *Měla jsi peníze? Saša*
>> *Ano, ale platila jsem kartou Amex. Já*
>> *Cože, ona má Amex? Axel*
>> *Myslím, že platinovou. Saša, sarkasticky.*
>> *Skutečně, to musí být lidi, co vydělávají hodně peněz. Axel*
>> *Ano, svého času vydělávala hodně, teď jí dávám peníze já. Evo, on jde po tvých penězích, všimla sis? Saša*
>> *Ne, to ne. Axel*
>> *Proč se teda ptáš na její Amex? Saša*
>> *Jak to vyslovuje. Axel*
>> *A co má říkat? Saša*
>> *To je pravda, O. K. Axel*
>> *Odvedl mne nahoru, byl to drahý hotel, řekl ještě, že se mám krásné šaty a pak odešel. Já*
>> *Viděl tvoji žlutou bundu? Saša*
>> *Ano, myslím že ano. Já*
>> *A já ji ještě neviděl. Axel*
>> *Jako já tu černožlutou sukni. Co jsi dělala potom? Saša*
Saša měl rád moji žlutočernou bundu, Axel mou černožlutou sukni.
>> *Dívala jsem se na TV a dělala si poznámky. Já*
>> *Proč TV? Axel*
>> *Proboha, on ani neví, že se v cizině říká TV. Saša*

- >> *V Rakousku ne.* Axel
- >> *O. K., od Itálie se to říká. Jaké poznámky?* Saša
- >> *Ty z 25. 3. Já*
- >> *Ano, O. K., Evo, onanovala jsi?* Saša
- >> *Ne. Já*
- >> *Promiň prosím tu otázku.* Saša
- >> *Nic se nestalo, druhý den jsme pak šli společně na jídlo, platil on, já byla našťvaná, autem mne odvezl do hotelu, ale nemohli jsme ten hotel najít, pak jsme hledali auto a nenašli ho, seděli jsme v příkopu u silnice a smáli se, protože jsme nemohli nic najít... Já*
- >> *Ona lže!!* řekl Axel.
- >> *COŽE??* Já & Saša současně.
- >> *Přece ji do toho hotelu vezl den předtím.* Axel
- >> *Tam jsem nezůstala, byl to takový bídný hotýlek, a když jsme se tak hlasitě smáli, vzala jsem ho nahoru a pak šel rovnou na věc, ještě jsem řekla, že s ním spát nechci, ale pak se to stalo. Já*
- >> *Ono to funguje i v cizině.* Axel
- >> *Proč by to v cizině fungovat nemělo?* Já
- >> *On to tak nemyslel, Evo, usmál se na mne* Saša.
- >> *TO funguje i v cizině, já byl s Evou v Česku, to je pro ni taky cizina, a tam mi ukázala krajinu, oba jsme se vznášeli, a pak v samotné Praze, Eva zná Prahu líp, než kdokoli jiný, a zažili jsme spolu krásné věci, i když jsme spolu nespali.* Saša
- >> *Na věrnost moc nedáš, pravda?* Axel
- >> *Cože, nechápu.* Já
- >> *Nech ji na pokoji, komu má být věrná? Mně, tobě?* Saša
- >> *Ach tak, ano.* Axel
- >> *Dál, Evo.* Saša
- >> *Ano, od začátku používal kondom, to se mi líbilo, pak jsem se přestěhovala do hezčího hotelu, ach, tam jsem na tebe často*

- 246 *myslela, Sašo, večer, když jsem na něj čekala, dívala jsem se na to malé náměstí, vypadalo to přesně jako Na plechárně. Já*
- >> Ach, v tom žiješ, Evo? V tomhle filmu? Saša*
- >> Ne, nežiju v žádném filmu. Já*
- >> Ale ano, Evo, už to tak bude, bylo tam taky děvče, které uklidňuje nějakého rváče, žilo v kontejneru, hraje tam taky Marlon Brando. Saša*
- >> Dobrá, má ho na videu, ale ten byl od H., řekl Axel.*
- >> Ach, já vím, od koho je, nech to říct Evu, ta je vždycky ráda, když něco ví. Saša*
- >> Ano, byl to Hemingway, ale já ho ráda nemám. Já*
- >> Já ho taky nemám rád. Saša*
- >> Já ho taky nemám rád... Axel*
- To je ale docela nový aspekt. Je třeba počkat, nejen na jednu odpověď, ale na dvě. Kromě toho je knížka Na plechárně od Steinbecka.
- >> Evo, jsem si přesto jistý, že znáš nejdůležitější větu celého filmu. Saša*
- >> No, nevím, nebo přece, počkej: Jak připevnit záclony na železo? Já*
- >> Správně, Evo, miluju tě. Saša*
- >> Já tebe taky. Ano, a pak přicházel každý den a jednoho dne ve mně explodoval. Já*
- >> Jaké to bylo, popiš to, prosím. Saša*
- >> No, jeho ocas ve mně zatančil radostí, pohyboval se tak samostatně, jsem si jistá, kdyby nepoužíval kondom, cítila bych jeho sperma, jak stříká. Já*
- >> Evo, už jsi někdy něco takového zažila? Saša*
- >> Ne, ještě nikdy, a kdyby mi to někdo vyprávěl, nevěřila bych tomu. Já*
- >> Ano, to je dobře, to se totiž stává jen s docela mladýma klukama a žena musí být v určité pozici, pak to jde. Jak dlouho*

neměl ženskou? Jak byl starý? Saša

>> Dva roky, 28 let. Já

>> Zaplatila si kluka, řekl Axel nevraživě.

>> Já za lásku ještě nikdy neplatila. Ani nevzala peníze. Já

>> Mlč, Axel, prosím tě, řekl mu Saša.

>> Rád bych byl u toho, řekl Axel zamyšleně.

Nechápavě jsem na něj pohlédla: *>> A s kým bys rád šukal?*

Saša se rozesmál, až spadl z postele.

>> S tebou, samozřejmě. Axel

Okamžitě byl klid, Saša se přestal smát.

>> To byla oprávněná otázka. A k Axelovi: >> Ty bys mohl.

>> Jak mohl bych, ach tak, říkala, že můžu jet taky, pokud mi nevadí čtyři ženské, ještě jsem se divil, že neřekla pět. Axel

>> Ona se k těm babám nepočítá, co to bylo za ženské, Evo?

Saša

>> Dvě feministky, nebo se za ně měly, jedna Peruánka s dítětem–míšencem a Karin. Já

>> U toho jsi přece mohl být, opakoval Saša.

>> Jak, nevěděl jsem adresu. Axel

>> Kdyby ses mne zeptal, měl jsem ji, i telefon. Saša

>> Jsem já ale vůl, řekl Axel.

>> Ano, to jsi. První dva dny jsem čekala, když zazvonil telefon, myslela jsem si pokaždé, že jsi to ty. Já

>> A jak bych ji našel? Axel

>> Eva by tě vyzvedla na letišti, jednoduché. Saša

>> Ano, auto jsme měly. Já

>> Ale potom, po dvou dnech jsi se odstěhovala, nechala jsi adresu? Axel

>> Samozřejmě ne. Já

>> Tak bych tě přece nenašel. Axel

>> Ale ano, Kréta je malá, našel bys ji, přece se přihlásila v hotelu, a kdybys policii řekl, že si ji chceš vzít, to bys viděl, jak

248 *by ti pomohli. Kromě toho, Evo, něco pro něj znamená, jen když něčím jsi. Saša*

>> *Jak to? Já*

>> *Kdybys měla platinovou Amex kartu, hladce by se s tebou oženil. Saša*

>> *To chce tak jako tak. Já*

>> *No ano, v rámci analýzy. Axel*

>> *Ano, jsi taky tady v rámci analýzy? Saša*

>> *Ne, jsem tady kvůli tobě. Axel*

>> *Ale tys věděl, že je tady taky Eva, chtěl jsi spát taky s ní? Saša*

>> *Stalo se. Axel*

>> *Ach ne, ty jsi s ní nikdy spát nechtěl, to jsi jen tak říkal? A svatba? Saša*

>> *Se svatbou začala ona. Axel*

>> *Co říkala? Saša*

>> *Zda bych si vzal její jméno. Chtěl jsem, taky se mi to líbí: AXEL LEXA. Axel*

>> *A potom? zeptal se Saša dost příkře.*

>> *Co potom? Axel*

>> *Přece jsi jí jen potřeboval říct, nevezmu si tě, ale do firmy přijít můžeš. Saša*

>> *Proč, já nechci, aby u nás pracovala. Axel*

>> *Ne? Proč jsi to potom říkal? Saša*

>> *Takhle jsem to neřekl. Axel*

>> *Ano, měla zavolat Steffenovi, říkal jsi mi, abych jí to řekl, ona ví, že firma patří taky tobě, ráda by pracovala s tebou, pomohla by ti, ne tak, jak ty jsi jí nepomohl s Prahou. Saša*

>> *Co s Prahou? Axel*

>> *No, na účet jsi napsal falešné jméno, možná proto Evu nevzali. Saša*

>> *Ale nejdřív přišlo odmítnutí a potom až ten účet. Axel*

- >> *Evo, co řekli? Saša*
- >> *Není to zrušené, jen odložené. Já*
- >> *Vidíš, možná by Evě pomohlo, kdybys s ní býval občas šel na brífink. Saša*
- >> *Ano, taky už jsem o tom přemýšlel. Axel*
- >> *Evo, on chce, abys měla práci v Praze, ale dělá všechno proto, abys ji nedostala. Ano, ty jsi opravdu hloupý, Eva by ti pomohla, R. pomáhala celý život, bez ní by nikdy nebyl tím, čím je, pomohla by ti i s otevřením praxe. Saša*
- >> *To chce i Liana. Axel*
- >> *Liana to nikdy nedokáže, Eva by to dokázala, ta dokáže všechno, modeluje, a pak nechodí do tak blbých škol, jako ty, ta by šla hned na akademii, na tvém místě by rovnou studovala psychologii. Víš ty, co řekla, ach, to neřeknu. Saša*
- >> *Chtěla bych studovat v Princetonu nebo v Praze. Já*
- >> *Proč, ozvalo se dvojhlasně.*
- >> *Kvůli prostředí a protože Heidelberg, Princeton a Praha mají lepší psychology. Já*
- >> *Vidíš, a ty jdeš na něco takového, jak to, že to vůbec ví? Saša*
- >> *Měli jsme inzerát ve Focusu. Axel*
- >> *Řekl jsi měli jsme? Evo, on je u nějaké sekty! Saša*
- >> *Zatraceně. Já, vyděšeně.*
- >> *No vidíš, ty by ses patrně mohl někoho zeptat, co by mohla Eva? Saša*
- >> *Četla knížky. Axel*
- >> *Ano, to četla, Evo, vyprávěj, prosím, sama. Saša*
- >> *Ano, vyhnal všechny moje přátele a já přečetla 500 knih, ale nikde nestojí, jak se vede probandům, vždycky jenom, jak se to dělá, ale nic o následcích. Já*
- >> *Evo, ty můžeš napsat knihu, jak hnusné to bylo, můžeš lidi varovat. Saša*
- >> *Ne, to nesmí. Axel*

250 >> *Proč ne, byla tvůj precedenční případ a ty jsi neobstál. Teď vím, proč jsi zaháněl její přátele, aby se nemohla na nikoho obrátit, ani ke mně nepřišla. Saša*

>> *Ano, poslala k tobě mne. Axel*

>> *Ano, jistě ti pomůžu s daněmi, ale ty mne obtěžuješ s jinými věcmi. Saša*

>> *Ano, co dělá moje práce u toho módního časopisu? Axel*

>> *No právě, proč jsi Evě neumožnil, aby pracovala u vás, mohla se to naučit a ty bys byl u módního časopisu, ne, ty Evu utopíš, kde jen můžeš. Saša*

>> *Ne, to není pravda, já ji miluju. Axel*

>> *Takový kec, ty miluješ svoji Lianu, jinak bys Evě neříkal, že je stará. Saša*

>> *Ale ona je stará a má falešné zuby. Axel*

>> *No a? Počkej, až budeš tak starý, jako ona, možná budeš už mrtvý, to už falešné zuby nebudeš potřebovat. Moje máma neměla žádné zuby, přesto bych, bůh je můj svědek, dal všechno, jen aby ještě žila. A ty jsi takový pes, jakého svět ještě neviděl, běž zpátky ke své Lianě, vyser se jí do huby. Saša*

>> *Když to se sebou nechá dělat? Axel*

>> *Co to povídáš? Saša*

>> *To říkala Eva. Axel*

>> *A kdy? Ty jsi přece říkal, že by Liana dosvědčila, že se to nikdy nestalo. Saša*

>> *25. 3., ale to bylo naposledy, co jsem byl u Evy. Axel*

>> *To ti mám věřit? Pojď, chtěl bych tě ošukat do zadku, nic jiného si nezasloužíš. Saša*

>> *O ano. Axel*

Já mezitím ležela pod Axelem, když byl hotov, vystříkl se mi do úst, ale současně se na mne položil, že jsem nemohla dýchat. Saša vykřikl: >> *Cos to udělal, ty prase, mohl jsi ji zabít, kromě toho se člověk předem zeptá, ty vole! Eva by to nedovolila.*

>> *Ne, och, co je tohle? Já*

>> *Evo, ten pes se ti vystříkal do úst. Saša*

>> *Zatracený vůl! Já*

>> *Počkej, přinesu ti ručník. Saša*

>> *Ten mokrý, prosím, řekla jsem.*

>> *Proč ten mokrý? Axel*

>> *On ani neví, že v letadle člověk vždycky dostane mokrý ručník. Můžeš ji líbat, než přijdu, je to tvoje sperma. Saša*

Když se Saša vrátil, zeptal se mne: >> *Říkal ti něco?*

>> *Ano, že mne miluje. Česky. Já*

>> *Věříš tomu? Saša*

>> *Ne, už jednou mne chtěl zabít. Já*

>> *Ach, zatraceně, věřila jsi, že jsi mrtvá? Saša*

>> *Ano, myslela jsem, že se utopím, že jsem ve vodě. Nemohla jsem dýchat. Já*

>> *Ale ne, Evo, můžeš zadržet dech, díky bohu se umíš potápět. Proč se ten blbec nezeptal? Eva by to nikdy nedovolila. Saša*

>> *Ona se umí potápět? Axel*

>> *Ano, naučila se to na Maledivách, ani to o ní nevíš. Kromě toho, já v tvé řiti vůbec nebyl. Evo, podívej, páchne jako normální lidi, teď si půjdu umýt ruce, když dovolíš, Evo, cos to sem dotáhla? Saša*

>> *Vy jste ale říkali, že je blbá. Axel*

>> *Nech toho, já bych s ní nebyl 18 let kamarád, kdyby byla blbá, blbá je tvoje Liana, řekl Saša. >> Evo, tys mi to nikdy nevyprávěla, ale ten pán tady. Když jsi byla v Quicku poslední den, čekal na tebe dole, nevěděl, že pro tebe R. přijede autem, i když sis ho tehdy o den později vzala, byl do tebe ve svých sedmnácti zamilovaný a to je dodnes. Tenkrát jste se na sebe podívali, beze slov, přesto jste oba věděli, že vaše životy budou probíhat souběžně. Proto on miluje tvou svatební fotografii a*

252 *vlastně je to všechno kvůli tomu okamžiku, víš o tom?*

**Je snazší věřit lži, kterou jsme už stokrát slyšeli,
než pravdě, kterou jsme ještě neslyšeli nikdy.**

>> *Ne. Já*

>> *Liana mi ale někoho připomíná. Axel*

>> *Já toho někoho znám, ten byl taky pěkně blbý. Evu jste tehdy nechtěli, byla vám moc chytrá, přitom by Eva pomáhala v každé životní situaci a ty jí jenom komplikuješ život. Saša*

>> *Potřebovala pomoc. Axel*

>> *Jak prosím, Eva byla hotová se svým rozvodem. V tom okamžiku, kdy řekla, že se rozvede, nepotřebovala žádnou pomoc. Saša*

>> *Pomáhali jste mi špatně. Já*

>> *Jak jsme ti měli pomáhat? Saša*

>> *Hospody, kulečník, knížky – ale tak jsem zůstala sama, zatraceně. Já*

>> *Ne, Evo, já věděl, co s tebou je. Saša*

>> *Přesto jsi mi nepomohl. Já*

>> *Promiň, prosím, myslel jsem, že to udělá on. Saša*

>> *Ano, vždycky jsem tě viděla od Doris a ty jsi jezdil kolem, vždycky jsem plakala. Doris pak říkala: Kde jsou tví kamarádi? To bolelo, Detlef řekl, že s Axelem přijdu o všechny peníze, já plakala, Irena říkala, že se s Axelem vyspala a pak ty raporty – to byl hnus, dostala jsem strach z blázince. Já*

>> *Tam pořád ještě můžeš. Axel*

>> *Proč? Já*

>> *Když takhle budeš pokračovat, se svatbou, nikdo ti to nevěří. Axel*

>> *Moment, ty jsi přede mnou řekl, že si ji chceš vzít. Saša*

>> *Ale to bylo jen tak. Axel*

>> *Proboha, co ty jsi za člověka?* Saša

>> *Já tě nenávidím,* řekl Axel.

Já se roztrásla a pověsila se na Sašu: >> *Co jsem udělala, že si to ten člověk může vůči mě dovolit? R. mi taky pořád říkal: ty kurvo. To už bych musela mít milióny, kdybych byla kurva. Kromě toho, o té svatbě jsem vyprávěla jenom Janě...*

>> *Ne, Evo, ty jsi nic špatného neudělala, jen tenhle pán udělal leccos špatně, spolehl se na něco, co neexistuje. A teď ho vyhodím. Ještě něco, Evo: Právě tak, jak tě nenávidí, tě taky miluje. A k tobě, Axel, Eva nedávno řekla:*

U nás by mu blaho. Saša

>> *To jsi řekla? Já tě miluju.* Axel

>> *Vidíš, co jsem ti říkal? Právě tak, jak tě nenávidí, tě taky miluje.* Saša

Axel se oblékl, slyšeli jsme bouchnout dveře. Řekla jsem:

>> *Sašo, proč jsou ke mně takoví? On je právě takový cholerik, jako R.*

>> *Evo, to je tím pyjem.* Saša

>> *Proč pyjem? Já*

>> *Někdo ho má moc velký, někdo moc malý.* Saša

>> *Ano, to je možné. Já*

>> *Co myslíš, že teď dělá?* Saša

>> *Ach, do prdele, jak vypadal, to asi někoho zabije. Já*

>> *Pak má ale ten někdo smůlu, a Axel taky. A co myslíš, když to neudělá?* Saša

>> *Pak půjde domů a co najde, nacpe Lianě pod zadek. Já.*

Saša se zasmál. Náhle stál Axel zase ve dveřích. >> *Slyšel jsem vás!*

>> *Ano? A co jsme říkali?* Saša

Já byla neschopná něco říct.

>> *Musím zaplatit.* Axel

>> *Co chce? Já*

254 >> *Chce zaplatit, Evo. Zmiz ty hajzle, tady nejsi v bordelu!*
Saša, rozhněvaně.
>> *A ta hypnóza? Axel*
>> *Ano, o vánocích se dozvíš celou pravdu, jako Eva: Ty během první koledy, ona při slově amnézie. Já se ještě stanu básníkem, sám jsi říkal, že u Evy s její amnézií něco nesedí, něco nesouhlasí s tvou blbou hypnózou. Ona ví všechno, ne hned, ale nakonec celou pravdu. Saša*
>> *Proboha, já se jej bojím, nejraději by mne zabil, jako R. Já*
>> *Ne, Evo, žádný z těch dvou tě nezabije, potřebují tě živou. Říkáš si, mrtvá je mrtvá, ať to udělá kterýkoli z těch dvou. Ale něco jiného, před dvaceti lety jsi mu jednou řekla něco tak krásného jako: Ty budeš buď teplouš nebo pasák. Saša*
>> *Ano. Já*
>> *Teplouš už z něj málem je, ale na pasáka to nedotáhl. Saša*
>> *Nejsem žádný teplouš. Axel*
>> *Pak to dokaž, máš Evu olízat, ale pořádně. Saša*
>> *To přece udělám rád. Axel*
>> *Já si přitom budu s Evou povídat. Takže Evo, až na pasáka to nedotáhl, ti mají svou čest, ti by mezi sebou něco takového nestrpěli, ale lidská děvka, tou se stal. Evo, četl někdo tvoje poznámky? Saša*
>> *Ano, Helena, ale jenom letošní, ostatní bych jí nechtěla dávat, tam toho je moc o policii. Já*
>> *Proč o policii? Saša*
>> *Řekl mi, že pro ně pracuje, to prý můžu taky. Já*
>> *Ten nepracuje pro policii, takové kecy ti vypráví. Pokud chceš, můžeš pro policii sama pracovat. Pravděpodobně už to dávno děláš. Když jsi pro Focus ulovila dva sólokapry, to je to samé. Saša*
>> *No, já mu řekla, že nechci nikoho udávat. Já*
>> *Evo, líže tě dobře? Líp než já? Saša*

- >> *Sašo! Já*
- >> *Evo, to se mi líbilo, když jsem ti vyprávěl, že mi půjčí na víkend Lianu. Řekla jsi, doufejme, že to dělá líp než já, to mi řekl taky on, měl jsem ti to vyřídit. Saša*
- >> *Padouch. Já*
- >> *Ano, to bylo jen tak. Axel*
- >> *Mlč! A polykej, co jsi Evě udělal, za to musíš pykat. Saša*
- >> *Ano, mohla by se ještě dostat do cvokárny. Axel*
- >> *Ne, to už ne!! R. říká, že mám velkou fantazii a to teď vždycky řeknu, když mi někdo nebude věřit. Já*
- >> *Ano, Evo, takhle se bráníš, můžeš zveřejnit, co jsi zažila, nikdo ti v tom nemůže zabránit. Saša*
- >> *To nemůže. Axel*
- >> *O ano, proč se ti, Evo, ta terapie nezdála dobrá? Saša*
- >> *No, dlouhou dobu jsem nevěděla, že je to terapie. Já*
- >> *Jak to, že ne, říkala jsi přece, že to stojí peníze. Axel*
- >> *Ano, ale ty jsi mi řekl, že mne to nebude stát ani feník, pak jsem myslela, že to děláš jako přítel, později pak jsem často opakovala ne, nechci. Já*
- >> *To snad není možné. Saša*
- >> *Ale ano, Sašo, já to nechtěla. Já*
- >> *Ano, Evo, já vím, ale nevíš, že před terapií je třeba si obstarat totální souhlas? Saša*
- >> *Souhlasila a ty taky. Axel*
- >> *Sašo, proč ty? Já*
- >> *Evo, já mu taky sedl na lep, jako Doris, pak jsem tě s ním nechal samotnou, ale jen naoko, všechno jsem sledoval. Saša*
- >> *Ona začala, chtěla mi přece dát své jméno, chtěla si mne vzít. Axel*
- >> *Proč? Saša*
- >> *No, řekla přece R., že se chce vdávat. Axel*
- >> *No jasně, aby ji nechal jít, kromě toho jsem tě varoval,*

256 *krátce po tom telefonátu v kantýně řekla mně a Doris: Nikdy nic nezapomenu, to jsem mu řekla. Kromě toho: R. jí taky po dvacet let vykládal, že jde do Asie. Saša*
>> Ano, to souhlasí, ale zapomněla na telefonát. Axel
>> Jak to, nezapomněla, jak prosím, zapsala ho a dala mi přečíst. Eva ještě nikdy nic nezapomněla. Saša
>> Ano, to jsem si všiml. Axel
>> No, víš, musíš si přiznat neúspěch. Saša
>> Ne, to neudělám. Axel
>> Tak mi vyliž prdel. Ach tak, teď lížeš Evu. Evo, líbí se ti to? Saša
>> Ano. Já
>> O. K., tak pokračujte, já přijdu na řadu později. Víš vůbec, že Eva o těch tvých podivnostech už dávno ví? Když jsme spolu byli v Praze, už mluvila o tom, že bys nejspíš potřeboval bičem, je to tak, Evo? Saša
>> No jasně, devíticocasou kočkou. Já
>> No, šestiocasá by stačila, smím ji příště přinést? Axel
>> Sakra, ty tu terapii potřebuješ mnohem víc, než ona. Saša
>> Já vím, to už jsem jí taky říkal. Axel
>> Ano, já bych mu pomohla, ale ta Liana? Já
>> No, ta by mi taky pomáhala. Axel
>> Ta ti nepomůže, tobě nepomůže nikdo, jen Eva. Nevíš, že o tobě ví všechno? Saša
>> Ne, já vím všechno o ní. Axel
>> Ne, to se pleteš, řeknu ti jen pár příkladů. Už ses jí někdy ptal, jak vypadal sexuální život s R.? Saša
>> Ne, chovala se v manželství jako kurva. Axel
>> Ano, jako kurva, to jí vždycky říkal on, nakonec tomu sám uvěřil, zeptal ses jí někdy, zda s ním zažila orgasmus? Saša
>> Ne. Axel

Jediné, čemu nikdo nevěří, je pravda.

- >> *Tak Evo, měla jsi někdy orgasmus?* Saša
- >> *Nikdy! Já*
- >> *Jak prosím?* řekl Axel. >> *Já myslel, bůhví co on nemá. Nic neměl, sex se mnou se mu hnusil, sex vůbec.*
- >> *Nic neměl, jeho pyj měřil rovné tři centimetry, byla by z něj dobrá žena! Já s ním byl na ostrově, dva měsíce jsem spal v Evině posteli.* Saša
- >> *Já myslel, že jsi jej jen navštívil, ne?!* zděsil se Axel.
- >> *Ne, ó ne, ani Eva neví, že jsem spal v její posteli.* Saša
- >> *Ano, já myslela, že jsi spal v Jimmyho chatě.* Já
- >> *Ne, Evo, ve vašem krásném bungalovu. Trávil jsem s R. 24 hodiny denně.* Saša
- >> *Mluvili jste o tom někdy?* zeptal se Axel.
- >> *Ne, to my nemusíme.* Saša >> *Vidíš, co ty už o Evě víš? Zažila válku v Kašmíru a ty to přehlídneš, přitom utrpěla trauma.*

Válka není nic jiného, než vyhýbání se mírovým úkolům.

- >> *To já přece nevím.* Axel, plačtivě.
- >> *No jasně, Eva ti vypráví, že mívá večer strach, a ty se ani neptáš po příčinách.* Saša
- >> *Proč válku?* Axel
- >> *No, proč válku, před pěti lety se Eva naprosto zničená vrátila z Indie a řekla mi jen tuhle větu: Zúčastnila jsem se války, ale nemůžu o tom mluvit.* Saša
- >> *Proč o tom nemohla mluvit?* Axel
- >> *Protože ve hře byly veskrze jiné, totiž evropské zájmy: Převrat.* Saša
- >> *Ach, jen proto? Kromě toho jsem o tom nevěděl.* Axel
- >> *Odkud taky, a taky, kdybys to věděl, řekl bys to jen jí? To bych chtěl taky jednou zažít.* Saša

258 >> *Ano, to udělám. Axel*
>> *Vidíš, takoví jste, dobytek, závidíte Evě všechno! Saša*
>> *VYHOD JI!!* vykřikla jsem.
>> *Proč ji? Saša*
>> *Ach tak, promiň. Já*
>> *Evo, proč jsi řekla ji? Saša*
>> *Já nevím. Já*
>> *Ale ano, Evo, jak dlouho už si myslíš, že on je ona? Saša*
>> *Ne, já si to nemyslím. Já*
>> *Jak dlouho sis to teď myslela? Saša*
>> *Jen zlomky vteřiny. Já*
>> *A proč? Saša*
>> *Protože jsi s ním spal, možná proto, nejsem zvyklá na to, že spíš s muži. Já*
>> *Ach tak. Ale nehledě k tomu, už jste někdy mysleli na změnu pohlaví? Evo, začni ty. Saša*
>> *Ano, chtěla jsem být kluk, hodně jsem toho dělala jako kluci, měla jsem nůž, ale později jsem byla ráda, že jsem žena a jsem ráda dodnes. Já*
>> *Ano, u mne to bylo podobné. A u tebe, Axel? Saša*
>> *Už jsem na to myslel, jít do Ameriky k tomu slavnému chirurgovi. Axel*
>> *A proč? Saša*
>> *Protože mít takový aparát, to není hezké. Eva je první žena, se kterou jsem spal, pořádně. Všechny ostatní měly bolesti. Axel*
>> *Zatraceně, tomu nemůžu věřit. Já*
>> *Proč ne, Evo? Saša*
>> *No, ty jsi přece spal se svými přítelkyněmi, nebo? Já*
>> *Ne, Evo, to nikdy nešlo. Axel*
>> *Ach, proboha, proč nespíš se mnou nebo si nehledáš jinou, se kterou by to šlo? Já*

>> *No, já nevím. Axel*

>> *Vidíš, taky tohle o tobě Eva ví, o biči věděla, o tvých snech, o praxi a teď taky tohle tady. Saša*

>> *Ne, doopravdy ne, nikdy o tom se mnou nemluvil. Já*

>> *O ano, jednou jsem řekl, že by z tebe byl krásný muž. Axel*

>> *Ano, samozřejmě, kdyby Eva chtěla být mužem, dokázala by to, ale ty, ty si stanovuješ jen malé cíle. Eva má knížku, svoje poznámky z dětství, tam stojí: Malý je člověk, jehož cíle jsou malé. Ale Eva nikdy mužem být nechtěla, k tomu tu byl Adam. Eva je ve své kůži spokojená, přála si jen lásku bez výčitek svědomí a tenhle sen si skutečnila. Ty jsi taky jednou chtěl spát se ženou, tenhle sen se ti taky splnil, co z toho uděláte dál, to je vaše věc, já už víc dělat nemůžu. Saša*

Svědomí,

ten tichý hlas v nitru – tam, kde je akustika tak špatná.

Po chvíli jsem řekla: >> *Axel, ty bys měl žít na Bali, domorodci tam nemluvnata a malé děti přesvědčují, že jejich pohlavní orgány jsou něčím krásným.*

>> *Ano, já vím. Axel*

>> *Ach, to jsem nevěděl. Saša*

>> *Ano, nejspíš z té knihy o Bali, co mi Eva dala a já ji odvezl na Bali zpátky. Jak se jmenovala ta žena, Evo? Axel*

>> *Margarethe Meed. Já*

>> *Ano. Axel*

>> *Ty Evě tolik dlužíš, změnila tvůj život a ty jí za to ani nepoděkuješ, já to vždycky nějak udělal. Saša*

>> *Evo, děkuji. Rozplakal se.*

>> *Dobře, nikdy jsem za to nic nechtěla, jen buď šťastný. Já*

>> *Evo, on si hledá jenom lidi, se kterými šťastný není. Saša*

>> *Proč? Já*

260 >> *Například ten třetí muž ve vaší bandě, informoval jsem se, je to bezcharakterní svině. Saša*

>> *Ne, to není pravda, odporoval Axel.*

>> *Je to tak, nikdy jsem ti to nechtěla říct, ale je to pravda. Já*

>> *Mlčíš, on ti jen o mně vyprávěl něco zlého. Axel*

>> *To přece stačí, Evo, nebo? Saša*

>> *Ano, samozřejmě to stačí, co je jemu do toho, že jsme spolu, byl ke mně nestydatý. Já*

>> *Ano, já vím, jenom proto, že jsem mu to řekl. Axel*

>> *Co jsi mu řekl? Já*

>> *Že po mně jedeš nebo že se kvůli mně necháváš rozvést. Axel*

>> *Proč jsi to říkal, víš, že to není pravda, ty svině. Já*

Prásk, dostala jsem facku.

>> *Hej, hej, tady nikoho nebudeme mlátit, ty si ji zasloužíš!*

Axel dostal mlaskavou facku od Saši. Ke mně: >> *Evo, já tě nechal padnout, promiň, prosím. Saša*

>> *Nic se nestalo. Já*

>> *Ano, šoková terapie, nikdo nepočítá s mojí levačkou, každý je zvyklý, že rána přijde zprava. Zasloužil si ji, on to ví, tenkrát ti taky nechtěl pomoci, když tě Hans bil. Závidí ti všechno, celý tvůj život, i ty facky, které dostaneš, myslel jsem na tvé okolí, muže i ženy, ne, on závidí tobě jako osobnosti, protože jsi žena, tou by chtěl být taky. Saša*

>> *Není možná. Já, zděšeně.*

>> *Ano, Evo, je to tak a ty jsi to taky věděla, proto jsi s ním nikdy nechtěla spát. Saša*

>> *Ano, já vím. Já*

>> *Vidíš. Saša*

>> *No ano, ale proč mu nepomohli v té jeho škole? Já*

>> *Protože chtějí vydělávat. A je to sekta. Saša*

>> *To je ale hrozné. Já*

>> *Ne, tak ne, jsou ještě nehoráznější, dokonce to cítili, jako ty, ale nikdy se o tom nezačalo. Saša*

>> *Ano, ne. Axel*

>> *Takže? Saša*

>> *Je to podělaná škola. Já*

>> *Ne, to není, nenávidím tě. Axel*

Kdo ohavné myšlenky odívá do dobře formulovaných vět, hřeší dvakrát.

>> *Já chci, abys mne nenáviděl, běž si ke své buchtě a mne nech na pokoji. Já*

>> *Evo, počkej, tak jako tě nenávidí, tě taky miluje. Pomohla bys mu? Saša*

>> *Jak to, že mne miluje, chtěl se mnou dělat terapii, ta se mu nepovedla, protože nezvládá vlastní život, vyhoď ho. Samozřejmě bych mu pomohla, miluji jej jako člověka. Já*

>> *Teď už ano, vypadni, teď už Evu poslechnu. Saša*

>> *Ale mysleli jsme, že je hloupá, já tě miluju. Axel*

>> *No, a je? Saša*

>> *Ne. Axel*

>> *Tak vypadni. Evo, ty máš takové štěstí se svým podvědomím, když jsi mu řekla, že má R. říct pravdu. Saša*

>> *Co jsem mu měl říct? vykřikl Axel.*

>> *No, pravdu. Saša*

Pravda vystačí s nemnoha slovy.

>> *Co je pravda? zeptal se Axel.*

>> *Jak to, že ji neznáš? Evo, on ji nezná, jak by taky měla jeho pravda vypadat? Vezmu si Evu, mám přítelkyni, kterou miluju, s Evou bych chtěl spát, ale jinak je hloupá, stará,*

262 *ošklivá, miluju ji, nenávidím ji, chci být jako ona, co bys mu řekl? Saša*

>> *Nic, já mu nevolal. Axel*

>> *No jasně, zbabělec, jako jsi ty, Evě vyprávíš něco jiného a lidem kolem ní taky. Trošičku se ti to všechno popletlo. Saša*

>> *Proč, ona ví všechno. Axel*

>> *Ale nevypráví to dál, takové žvásty. Saša*

>> *Jak to žvásty? Axel*

>> *No, chceš si ji vzít, zabila se Manis kvůli ní? Saša*

>> *Ne, Manis žije. Axel*

>> *Takový průser, řekl mi. Já*

>> *Ano, a čeká, že to budeš vyprávět dál. Saša*

>> *Ne, to jsem neudělala. Já*

>> *Ach, bože milý. Axel*

>> *Ona nic dál nevypráví, jen ty, můj milý, tak je to, pak vyjdou najevo takové nesrovnalosti, jako s tím fotografem a jeho ženou, která prý o Axelovi vypráví, že je teplý. Mně to ani neřekla, i když pracuju ve stejné redakci, dokážeš si to představit? Takže tys to byl, taky mám uši, Eva nikde nic dál nepovídá, dokud si to nepromyslí, a ty jsi blbej, až to bučí. Saša*

>> *Evo, kdy jsi to věděla o Ině, že o tobě něco povídá? Před kulečnickem nebo po něm? zeptal se mne Axel.*

>> *Předtím, myslím. Já*

>> *Jde se mnou na kulečnick a neřekne mi to, já jí ještě říkal, že se stěhuju do Inina domku. Axel*

>> *Proč by měla? Takový kec, Eva věděla, že sedíš s Tinou a všechno, co by o ní Tina vyprávěla, může vědět jen od tebe. Saša*

>> *Ale ona to řekla!! vykřikl Axel.*

>> *Tobě v hypnóze, byl jsem u toho, když to řekla. Saša*

>> *Ano, to souhlasí. Axel*

>> *Ano, vidíš, Eva ví všechno líp, protože nikdy nelže, tak se*

jí nikdy nic nepoplete. Saša

>> Ano, souhlasí, chtěl jsem jí pomoci. Axel

>> Chtěl jsi pomoci jenom sobě, na Evin účet. Saša

>> Ano, nejspíš. Axel

>> V rámci terapie, podělaná škola to je a ty jsi zasraný chlap, pokud vůbec chlap jsi. Saša

>> Ona zruinuje můj život. Axel

>> Tak, jako jsi ty zruinoval její? Řekla by jen pravdu, jinak nic. Vy se všichni pravdy tak bojíte, to není možné. Udělej si nejprve pořádek ve svém životě, než ho zkusíš dělat v životě někoho jiného, jinak to nedokážeš nikdy. Eva by to dokázala, ta může se svým smyslem pro spravedlnost zajít docela daleko, se svými zkušenostmi, a především: Eva není závistivá a ty jsi se jí vždycky přestal ptát, když závist přerostla přátelství. Proč jí vůbec tolik závidíš? Ach, možná to mám: závidíš jí její ženskost, proto víš zpaměti její periodu. Saša

Závist netřeba závidět.

Raději ať vám závidí, než aby vás litovali!

>> Ne, to ne! Axel

>> Ale ano, Eva si to neumí představit, ale její podvědomí jí už dávno říkalo, že s tebou něco není v pořádku, jsi v nevhodném těle a trápíš ji, protože to jako jediný člověk věděla, jinak by s tebou spala. Evo, jak dlouho to víš? Saša

>> Ona to neví. Axel

>> O. K., kdyby to věděla, tak odkdy? Saša

>> Od té doby, co mne poprvé objal. Já

>> Proboha, ta je ale chytrá. Axel

>> Je zatraceně inteligentní, jak bys řekl, a přitom tě nijak zvlášť nemiluje. Saša

>> Ano, nemiluji ho. Já

264 >> *Já tě nenávidím, řekl Axel.*
>> *Sašo, ať to neříká, já tomuhle člověku nic neudělala. Já*
>> *Je to tak, ty jsi takový pes – nebo mám říct fena? Saša*
>> *Já tě nenávidím, řekl Axel Sašovi.*
>> *Axel, Eva ti může pomoci, já bych jí přitom pomohl, přece ti říkala, že jsi u nás v bezpečí. Saša*
>> *Evo, promiň, opravdu bys mi pomohla? Axel*
>> *To už teď nemůžu říct, byl jsi ke mně zlý. Já*
>> *Vzala by sis mne? Axel*
>> *To možná ano. Já*
>> *Pak to zvládneme. Axel*
>> *Co? Já*
>> *Mou proměnu. Axel*
>> *Axel, tys mi nepomohl s rozvodem, já nevím, zda bych to dokázala s tvou proměnou. Já*
>> *Zkusila bys to? Axel*
>> *Ano, zkusila, miluju tě jako člověka, to jinak kolem mne nedělá nikdo. Já*
>> *Eva je úžasný člověk. Saša*
>> *Víš, Evo, když jsi u něj byla v kanceláři, nemohl vstát, když přišel Steffen, měl erekci. Saša*
>> *Ten je blbý. Mohl jen říct, počkej tady, pojedu s tebou domů, bydleli jsme v jedné ulici, pak by se to konečně stalo. Já*
>> *On nechce, myslím si, s tebou spát jako muž, myslím, že s tebou vůbec nechce spát, chtěl by jen mít tvůj život. Saša*
>> *Ale proč? Já*
>> *Evo, kdyby byl ženou, měla bys ho ráda? Saša*
>> *Věřím, že ano, pak bych ji konečně mohla modelovat. Ve skutečnosti. Já*
>> *Ach, do prdele, Eva je skutečná umělkyně, všechno to dělala jen proto, aby tě mohla modelovat. Saša*
>> *Nejenom proto, skutečně mu přeji všechno nejlepší. Já*

>> *Ach, Evo, promiň, prosím, ty o mně víš všechno.* Axel mi položil hlavu do klína a plakal a vyprávěl. Ale už si nevzpomínám ani na jedno slovo.

>> *Ona ví všechno líp, umí skutečně všechno, jediné, co bych ji mohl naučit, by byl MAC. A ani tady jsem ti nepříspěl.* Axel

>> *Ne, Axel, tys nikdy nestál při mně, ale že jsi mi učinil tolik zlého, to nechápu.* Já

>> *Ale já, vmísil se Saša.* >> *Předtím jsi řekla: Tenhle člověk, odepřela jsi mu jeho osobnost, to ti napovědělo tvoje podvědomí. A teď to řekni, jinak mi nejsi ničím, potom jsi řekla ONA.*

>> *Ano, já Evu jen zkoušel, a to už její podvědomí dál nechce.* Axel

>> *Ano, nerada mu taky říkám Axel, on to ví, ale nechtěla jsem mu říkat ONA. Ukryla jsem tvář do dlaní.* >> *Já si přece nemyslím, že je žena.*

>> *O. K., Evo, každý se někdy může zmýlit, ale myslela sis to už někdy dřív?* Saša

>> *Ne, nikdy.* Já

>> *Evo, rozmysli si to, kdy byl jiný, než druzí muži?* Saša

>> *No, já nevím, nehodí se k žádné ženě, myslím, nebo se žádná nehodila k němu, a vždycky, když mne obejmě, si říkám, s tím něco nesouhlasí.* Já

>> *Jak tě objímá?* Saša

>> *Já nevím, jednou vystoupil z auta od Inge (jeho třetí přítelkyně, se kterou právě skončil) a objal mne.* Já

>> *No to je přece normální.* Saša

>> *Ano, ne, v tom okamžiku ve mně měl hledat kamaráda, měl mne vzít kolem ramen, myslím si, ach, promiň, Axel, že o tom mluvím.* Já

- 266 >> *Ne, Evo, to je O. K., a potom? Axel*
>> *No, potom vždycky, chceš opravdu být ženou? Já*
>> *Ne, Evo, ve skutečnosti ne, pohrávám sis tou myšlenkou, protože s tím svým aparátem nemůžu s ženami spát. Axel*
>> *Proč ne, teď jsi spal se mnou a Saša řekl, že máš často erekci. Já*
>> *Ano, ale jen u tebe. Axel*
>> *Sakra, proč mne tedy nevezmeš? Já*
>> *No, ano, já myslel, že budeš mít bolesti, jako ty ostatní. Axel*
>> *Já při sexu žádné bolesti nemám. Já*
>> *Nikdys neměla? Axel*
>> *Ne, nikdy. Já*
>> *A Evo, co bude, když budu žena? Axel*
>> *Nic nebude, miluju tě jako člověka. Já*
>> *Letěli byste se mnou do Ameriky? Axel*

**To je touha:
Bydlet ve vlnách a bez vlasti v case.**

- >> *Ano, přirozeně. Jen bych navrhovala, abys se mnou nejprve odešel na tři měsíce na Bali. Já*
>> *Ano, ale pak s tebou budu souložit. Axel*
>> *Ano, to přece není nic špatného, nebo? Já*
Saša se zasmál mé otázce, až spadl z postele podruhé.
>> *Ano, a pak přece jen nepoletím do Ameriky. Axel*
>> *No, když nechceš, tak ne, ale nejprve tady uděláme odlitek tvého pyje. Saša*
>> *Proč ho nechceš a proč ti ve škole nepomohli? Já*
>> *Tam se to jenom nakouslo, jinak nic. Axel*
Saša řekl: >> *Vidíš, ti ve škole dělají jen voloviny. Chtějí peníze, ale nepomůžou ti. Evo, ty můžeš být ráda, že je s tou te-*

*rapií hotov, skončil, stejně to dělal špatně. Teď jste si kvit, tvůj 267
Kašmír jen načal, přitom jsi měla traumata, která by bylo
třeba zpracovat, a jde to dál, dneska jsme to taky jen načali.*

Kouřil R. v Kašmíru trávu? Saša

>> Ano. Já

>> A ty? Saša

>> Já se třásla a nespala jsem. Měla jsem smrtelný strach. Já

>> Řekl ti něco? Saša

>> Ano, že mám konečně spát a dát pokoj. Plakala jsem.

>> Ale nemohla jsem spát kvůli té střelbě.

>> Vidíš, řekl to česky a ty se ptáš, proč nesnáší, když na ni

mluvíš česky. Řekni jí něco česky, pak uvidíš, co udělá. Saša

Axel řekl česky, že mne miluje, zakřičela jsem: >> Nic nerozumím. Zakryl mi uši.

>> Dobrá, já nechci abys umřela. Axel

>> Vidíš, do toho traumatu se vejde všechno, bolesti zad má taky z Kašmíru. Saša

>> Já bych to ale taky rád zažil, řekl Axel.

>> Takovou pitomost bys neměl už nikdy říct, Eva by to

nepřála svému největšímu nepříteli a ty přijdeš a řekneš něco takového. Saša

>> Ano!! Křičela jsem a třásla se. >> Proč zneužíváte mé podvědomí, proč? Objali mne.

>> Evo, miláčku, uklidni se, řekl Axel. >> Co pro ni můžu udělat?

>> Nejlíp, když ji popadneš a pojedíš ještě jednou do

*Kašmíru, to ale nejde, takže si jen nech od ní všechno vyp-
rávět. Saša*

>> Ano, to udělám. Axel

>> Oni umírají. Já

>> Kdo??? Saša

>> Ti chlapci v Kašmíru. Já

268 >> *Ale to je přece hloupé, když někdo v takové situaci o někom řekne, že umírá. Axel*

>> *Proč, ty jsi to taky říkal, jenže ty nemáš pravdu, ona bohužel pravdu má, jeden už zemřel, myslím, řekl Saša.*

>> *To je strašné! Já*

>> *Ano, Eva ví prostě všechno. Saša*

>> *Ale znělo to jako proroctví... Axel*

>> *No právě, ona to umí nejlíp, protože přesně zná ty země, o kterých něco říká. Vy jste se tak zmýlili, ty si o ní myslíš, že je sadomaso a vyprávíš o ní lži, jako s tím, že o tobě říká, že jsi teplý, přitom je Eva jediná jasnozřivá, o budoucnosti ví dost Saša*

>> *Ano, ale já jsem teplý, spal jsem s tebou. Axel*

>> *No a? Proto ještě pořád nejsme teplí, Eva to ví líp, a i kdyby, proč by to Evu zajímalo? Co říkala? To je přece krásné, když se milují dva lidé, které! já miluju, to řekla. Saša*

>> *Nikdy jsem neřekla, že je teplý. Já*

>> *Ano, já vím, Evo, miluju tě. Axel*

>> *Ona tě taky miluje a já taky miluju ji, udělala dobře, že se pro nikoho nerozhodla, ví, že u mne nemá šanci a u tebe taky ne. Saša*

>> *Proč? zeptal se Axel.*

>> *No, chtěla tě někdy o něčem přesvědčit, změnit tě nebo dokonce svést? Saša*

>> *Ne. Axel*

>> *Tak vidíš, chce nás, jací jsme, měli bychom být jenom přátelé, nic víc a nic méně. Saša*

>> *Ano, já ji miluju. Axel*

>> *Ano? A Liana? zeptal se Saša.*

>> *Ona mi taky chce pomoci. Axel*

>> *Ta ti nepomůže, nemá na to. Saša*

>> *Ano, ale Eva řekla, že mám mít přítelkyni. Axel*

- >> *Ano, jasně, že to řekla, a jak dlouho ji máš mít?* Saša
- >> *Dva roky.* Axel
- >> *Kdy to skončí?* Saša
- >> *Evo, vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že mám přítelkyni, a ty jsi řekla: SUPER! Kdy to bylo?* Axel
- >> *16. března, řekla jsem.*
- >> *Tohohle roku?* zeptal se Saša.
- >> *Ne, loni. Řekla jsem ti, že už dál žádnou přítelkyni mít nemáš, ty jsi odpověděl: Platí pro tenhle rok jiné zákony? Já*
- >> *Ona ví všechno a ty budeš nejpozději 16. 3. 96 u ní,* řekl Saša.
- >> *Moje práce v módním časopise?* Axel
- >> *Ta je prozatím over, kvůli Evě, i když za to ona nemůže.* Saša
- >> *Jak to v módním časopise? Jdeš tam přece jen pracovat? Já*
- >> *Právě ne, jak vidíš.* Axel
- >> *Evo, to je naše dohoda.* Saša
- >> *O. K. Já*
- >> *Ona to neví?* zeptal se Axel
- >> *Ne, proč?* Já
- >> *O čem si teda spolu povídáte? Eva mi vyprávěla, že jste spolu strávili dvanáct hodin v hospodě.* Axel
- >> *Ano, to jsem právě přijel od R.* Saša
- >> *Mluvili jste o něm?* Axel
- Saša pobaveně řekl: >> *Ne, proč? Řekl jsem o něm Evě jednu větu, ale současně jedním dechem... Ach ano, to jsi stejně věděla. Že R. fetuje 24 hodiny denně.*
- >> *A o mně?* zeptal se Axel nedůvěřivě.
- >> *Nic, i když tehdy padla ta slavná věta: Strč si svoji krásu někam.* Saša.
- >> *Ano, ta se mi líbí, ale ještě hezčí je: Nejen krásný, ale ještě i blbý.* Axel
- >> *Eva říká jenom takové věty, pravil Saša. >> Je jako Kisch.*

270 *Cigaretu a píše.*

>> *Doma od něj nic nemá, řekl Axel.*

>> *Ale ano, pod televizí celý regál. Já*

>> *Tam jsem se nedíval. Axel*

>> *Tak vidíš, řekl Saša. >> Tak ty miluješ Lianu?*

>> *Ano. Axel*

>> *Já vím, koho ti připomíná, ta přece pracovala s Evou. Jsi blb, ta byla tak pitomá, já ji znal, tehdy už jsem pracoval s Evou v redakci. Pak ti dám radu, nech Evu na pokoji, tvoje blbé cíle ona podporovat nebude, ani tuhle společnost, je jako já, proto si tak dobře rozumíme. Co tady vůbec děláš, když miluješ Lianu? Saša*

>> *Jsem tady kvůli tobě. Axel*

>> *Ale já nejsem teplouš. Saša.*

>> *Tak co teda, zeptala jsem se drze.*

>> *Ano, Evo, když se dělá skupináč, nemusí jeden být teplý, to přece víš. Saša*

>> *To je pravda, co tady teda dělá on? Já*

>> *Chtěl jsem spát s váma oběma, řekl Axel.*

>> *A Liana? Saša*

>> *Ta to samozřejmě neví. Axel*

>> *A proč ne, proč tady vůbec jsi? Já*

>> *Nevím. Axel*

>> *Řeknu ti to: Ty chceš mít všechno, ale tak, aby si ostatní mysleli, že to chtějí oni, ale to se ti nepodaří. Eva může žít bez tebe a já taky, ty potřebuješ nás a pak se zachováš tak sprostě. Jsi svině! Eva mi o tobě nikdy nic nevyprávěla, jenom ty, ona mne miluje a takové kecy, samozřejmě tě miluje, jako přítele, to ty ale nechceš vidět. Ty jí vnucuješ roli milující ženy a když tady je, pak říkáš, ach, tak já to nemyslel, ona miluje mne a tebe jako přítele, a teď se můžeš odplazit, teď tě vyhodím. Ještě něco, tu práci, Evo, nedostane, když si tě nevezme, to je*

jednoduché. Saša

>> *Ale já... Já*

>> *Neříkej nic, tak je to správně. Saša*

>> *Proč tu práci nedostanu, já si ji chci vzít, jenom, jak to udělám se svatební cestou, ona chce s námi, se mnou, na tři měsíce na Bali? Axel*

>> *To je jednoduché, v lednu podepíšeš smlouvu s podmínkou, že se 6. 6. oženiš a podnikneš delší svatební cestu, to je u smlouvy možné. Ach, Evo, musíme ještě zjistit, proč je Komen-ský největším učitelem všech dob. Saša*

>> *O ano. Já*

>> *O čem ještě jste mluvili 25. 3.? Saša*

>> *Ach ano, třikrát si nechal vyprávět tu situaci tenkrát v kantýně. Já*

>> *Proč? Saša*

>> *Ale co, zeptej se ho sám, stojí před tebou. Se Sašou jsme se zasmáli. Připomínalo nám to jednu situaci před pěti měsíci.*

(Anděl) *Saša řekl (a za tuhle větu jej budu věčně milovat):*

>> *Evo, já vím, jak to bylo, proč to neví on?*

>> *Už jsem říkala, zeptej se ho, stojí před tebou. Já*

Pak to přišlo, nesměle: >> Já věřil Doris, koktal Axel.

>> *Ty jsi vážně blbec, mně je už teď líto, že jsem s tebou spal, a dál, Evo? Saša*

>> *Ach, žvanil něco o preclíkách a soli. Já*

>> *Ach ano, Evo, sůl na naší kůži. Saša se zasmál. >> To jsem byl já.*

>> *Sám jsi hlupák, jak jsi přišel na tohle? Já*

>> *No, já tě taky chtěl mít zařazenou v šuplíku, ale nejpozději od dnešního večera vím, že to nejde, napříště už to nebudu dělat. Saša*

>> *Díky, řekla jsem. >> Sašo, proč má jít k módnímu časopisu?*

272 >> *Věděla jsi to? Saša*
>> *Ne, jenom mi řekl, že tam nepůjde, má tam nějakého známého. Já*
>> *Odkud to víš? Saša*
>> *Jeho buchta to vyprávěla, to byl vážně našťvaný, že to řekla. Já*
Saša se mne zeptal: >> *Znáš ho?*
>> *Ne, jmenuje se Bastian a má pleš, jako ty. Já*
>> *Viděla jsi ho někdy? Saša*
>> *Ano, myslím, že ano, u Japonců, díval se na mne tak zvláštně, byla jsem našťvaná a vyprávěla mu o svých cestách. Já*
>> *Ten je patrně stejně blbý, jako ten pán tady. Saša*
>> *Může být. Já*
>> *Ach, podívejme, on ví, že ten džob v časopise dostane jenom, když si to vyjasní s tebou, a mně vyprávěl, že tam nikoho nezná, je to bezcharakterní svině, teď tam chce jenom, aby ti mohl říct, že pracuje v tvé ulici. Saša*
>> *Ale mne to bude kvůli němu těšit. Já*
>> *Evo, on tam nikdy pracovat nebude, protože ti s ničím nepomohl, jenom ty máš svou lobby, spíš než on tam budeš pracovat ty. Saša*
>> *Sašo, neříkej to. Já*
>> *Evo, je to pravda, ty máš tak čistý charakter, to jsi dokázala svým rozvodem. Bez toho, že bys na R. nadávala, prostě odejdeš. Saša*
>> *Díky. Já*
>> *Nemusíš děkovat, taková jsi. Saša*
>> *Ano, ale to nikdo neví. Já*
>> *Já přece nejsem nikdo, nebo? Saša*
>> *No jasně, ty jsi můj Saša. Já*
>> *Takže, já vám něco řeknu, v prvním roce jsme spolu jen te-*

lefonovali, ve druhém jsme se spolu vyspali a ve třetím roce bude svatba – teď jsme takřkajíc zasnoubeni. Saša

>> Evo, ale v tvé koupelně bylo něco, co vypadalo jako vibrátor, nemůžu jí to vymluvit. Axel

>> Ano? Tak to nech být, ta je mi stejně lhostejná, ať si umře. Já

>> Proč to říkáš? Axel

>> Ona to o mně taky už říkala, nebo? Já

>> No právě, řekl Saša. >> A s tím vibrátorem, ty jsi přece říkal, že Eva má v domečku pokoj, tak kup vibrátor a postav jí ho tam. Když se bude ptát, tak řekneš, ten je připravený pro Evu, až přijde. Postav ho do regálu.

>> To nejde, ona do toho pokoje nesmí. Axel

>> To si dokážu představit, viděla by to prádlo, které tam schováváš a večer si ho oblíkáš. Saša

>> Ne, to je prádlo Evy, máme zhruba stejnou postavu. Axel

>> Evo, to snad není možné, on chce prožívat tvou osobnost, se vším všudy, s tvými muži a tak, skoro jako v Mlčení jehňátek. Saša

>> To bys neměl říkat. Já

>> Proč bych neměl? Taky už jste o tom mluvili? Saša

>> Ano, ale o jiné osobě. Já

>> Řekneš mi ji? Saša

>> Ne. Já

>> Proč ne? Saša

>> Protože na ten nesmyslný nápad přišel on, ne já. Já

>> Znáš tu osobu? Saša

>> Ano. Já

>> O. K., je to s ním horší, než jsem si myslel. A ty jsi jediný člověk, který mu může pomoci. Saša

>> Já vím. On to neví. Já

>> Udělala bys to, Evo? Saša

274 >> *Ano, miluju ho jako člověka, ne jako ženu, ani jako muže. Ale proč mu nepomohli v té škole? Já*
>> *No, to já nevím. Saša*
Chtěli jsme se políbit, ale nešlo to, líbat se ve třech skutečně nejde.
>> *Celou dobu jsem se bál, Evo, že řekneš, já s ním spát nechci, nebo že si ho nechceš vzít. Saša*
>> *Já vás držet nemůžu. Já*
>> *Prozatím nás držíš na tom nejcitlivějším místě ze všech. Saša*

>> *Mám ti dodat jinou verzi pana Ganze? Já*

>> *Ne, stačí ta jedna, jsem v šoku. Evo, proč děláš krucifixy?*

Jana

>> *Protože jsem si myslela, že můžu dělat jen ženy, a s nimi jsem viděla, že to není pravda. Řekni, Jano, já mám pocit, že jsem vám přerostla přes hlavu.*

>> *A R.?*

>> *Toho je mi líto. Víš, že taky pan Ganz nese svůj kříž – se svou krásou? Nemůže se na nikoho usmát, aby si ten hned něco nepředstavoval.*

>> *No, tak jsem to neviděla, ale souhlasí to, povzdechla si Jana.*

>> *Víš, my se milujeme tak nějak asexuálně, tak, jak jsem ti to vyprávěla s tou agapé.*

>> *Ano, a odkud máš tu kazetu?*

>> *Od pana Ganze.*

>> *Takže jsi volala po něm, tehdy v Outbacku?*

>> *Nee, ale skutečně ne, tehdy jsem ještě nevěděla, že je od něj.*

>> *Jak to? Jana*

>> *Seznámil se na Bali s jedním mladíkem a ten mi dal pak v Mnichově toho Gandalfa. Znala jsem ho taky z Bali. Tom se jmenoval. Já*

>> *Ach, bože milý, on tě doopravdy miluje! Jana*

>> *Ano, jasně, miluje mne, věděla jsi, že pro mne skládá hudbu?*

>> *Ne, to jsem nevěděla, jakou? Jana*

>> *No právě, něco mezi Gandalfem a Kitaró.*

>> *Pak máme dokonce už i titulní muziku k filmu. Jana*

>> *Jasně, je to krásné, jako od Hammera.*

>> *Já vím, Jarek šel hned, když přišel, do WOM a obstaral si*

276 *ji. Jsou tady, řekl, člověka, který miluje takovou hudbu, musíme taky milovat. Jana*

>> Proboha, teď se ale bojím. Já

>> Ano, a něco tam ještě bylo s koupáním? Jana

>> Ano, šli jsme na jiné místo, než obvykle, R. zase zuřil.

>> Ten R. mi připadá tak nějak asexuální. A? Jana

>> Nejen připadá, on takový je. A nic. Já

>> No, a Jarek? Evo, on mi to vyprávěl.

>> Co ti vyprávěl?

>> No, že jsi se svlékla, to se mu líbilo.

>> Ano, Jani, Susanne můžu konkurovat kdykoli.

Susanne byla Jarkova přítelkyně z mládí, která na ostrově trávila dovolenou ve stejnou dobu, jako my. Jarek je syn Janina zemřelého muže. Provozuje tam bar.

>> Ano, a potom?

>> Jani, co potom? Ach ano, souhlasí, taky jsem šla do moře, když se koupal, myslím, že bychom se spolu vyspali, kdybychom plavali za těmi mangrovníky, ale nešlo to, nebyli jsme sami.

>> Ano, byla s ním Lena, jeho přítelkyně, a s tebou R. a uprostřed patrolovala Susanne. Jana

>> Ach, ta představa patrolující Susanne je legrační, ale ty říkáš, že ti nic nepověděl, ale takové věci ti přece vypráví? Já

>> Ano, a ještě víc, miluje tě od pohřbu svého otce. Jana

>> Ale já ho nikdy nespojovala s tím mužem na pohřbu tvého manžela.

>> Ano, tvé ego ti zase jednou pomohlo. Evo, při koupání se s tebou chtěl vyspat, jeho úd se ztopořil.

>> Divila jsem se, že musel tak rychle odejít, poslední, co jsem z něj viděla, bylo, jak před sebou držel plavky, a pak byl pryč, ale možná se mu to stalo kvůli Susanne.

>> Ne, ne, kvůli tobě, Susanne to viděla, ty jsi neměla svoje

brýle, vyprávěl, že tě museli vést. Jana

>> Ano, to je pravda, ale proč ti vypráví takové podrobnosti?

>> Já ho mám moc ráda a chtěla bych, aby byl šťastný, a on tě miluje už dvanáct let. Jana

>> Proč o tom nevím, Saša vždycky jen říká, že by ho rád viděl, pak mu vždycky řeknu, půjdeme někdy v neděli do Hofgartenu.

Když je Jarek v Mnichově, hraje tam skoro každou neděli boccia.

>> Evo, šla bys do Hofgartenu i sama? Jana

>> Ne, nemyslím, posledně se mnou sotva promluvil.

>> Ano, já vím, bušil tady hlavou do stolu a nadával si. Jana

>> Ale to byla náhoda, že jsem byla s R.

>> Ano, to jsem mu taky řekla. A on pak tady slavil rozloučení. Jana

>> Ano, taky jsem ho tam potkala na trhu, zase nic neříkal.

>> Evo, on by chtěl, abys ty začala.

>> Já nezačnu.

>> On tě miluje. Jana

>> To je hezké, já jeho taky, ale možná je to už staré a on se zamiloval v Rakousku nebo tak.

Jarek pracuje ve filmové produkci, když je v Evropě.

>> Ne, tak rychle to nejde, zavolám mu, vyjde to. Jana

>> Ano, to uděláš? Ach bože, ty jsi ale kuplířka.

>> Ne, to nejsem, jenom ho už dlouho znám. Jana

>> Možná se mýlíš?

>> Ne, nemýlím, uvidíš. Ještě něco ti řeknu, ty jsi přece tehdy v baru byla tak opilá. Jana

>> Ano, a?

>> Pak s tebou přece hrál šipky. Jana

>> Ano, to hrál, ale to mezi námi lítaly nože.

>> Víš proč?

278 >> *Ne.*
>> *Pohádali jste se. Každý tomu druhému řekl: Začni ty. A ten druhý odpověděl: Ne, ty musíš začít, já ne. Jana*
>> *Tak to mohlo být.*
>> *Ano, tak to bylo, a při loučení?*
>> *Ano, já kvůli němu vůbec nechtěla odjet.*
>> *Ano, to taky vyprávěl, že to bylo šíleně trapné, udělal by pro tebe večírek na rozloučenou.*
>> *Ano, to říkal.*
>> *Ano, a to bylo před R. Ví R. o tobě a Jarkovi? Jana*
>> *Ne, nemyslím.*
>> *Ale ano, co bylo to poslední, nač se tě zeptal? Víš, co je s Jarkem? Jana*
>> *Ano, vyprávěla jsem mu, že vím, že má Pat už osm nebo devět roků, když jsem tehdy odjížděla z ostrova domů, byl velice šťastný, protože Pat měla přijet, ale řekl mi ne, to bylo něco jiného.*
>> *No právě, viděl, že tě Jarek miluje a byl rád, že jsi tam kvůli Jarkovi nezůstala. Jana*
>> *Ach, do prdele, tak to asi bylo.*
>> *Ano, tak to bylo, a pak řekl co? Jana*
>> *No, pak řekl: A víš, co je s Jarkem? Já řekla ne, co je s ním? Přijede do Evropy, to vím, ne, řekl, to nemyslím, pak ti to neřeknu. Já se pak zeptala, má AIDS nebo co s ním je? Pak řekl, neřeknu ti to, zapomeň.*
>> *A ty jsi to skutečně zapoměla? Jana*
>> *Ano.*
>> *Vidíš, on to ví buď od Saši nebo od Susanne nebo od Jarka samotného. Jana*
>> *Ach, ano?*
>> *Co teď řekne?*
>> *Nic, jen: Proč jsi mi to neřekla?*

- >> *Ano, a ty mu řekneš, že jsi to nevěděla. Jana*
- >> *To souhlasí, nevěděla jsem to.*
- >> *Evo, co uděláš s panem Ganzem? Jana*
- >> *Co bych s ním měla dělat?*
- >> *No, že se dokážeš tak rychle přeorientovat?*
- >> *Ano, Jani, může si svoje nabídky ke sňatku strčit někam, mám toho dost, kde je s tou svou blbou buchtou? Pak je teda po 22 letech konečně konec. Ale že ty jsi se snížila k takovému handlu, to mne udivuje.*
- >> *Ano, matky ti dávají své syny, a když ti nemohou, pak přinejmenším jejich dcery. Na syna to nestačilo, ale daruji ti nevlastního syna. Jana*
- >> *Ano, to je legrační. Proč vlastně?*
- >> *No, Rasins, když syn odešel, dali ti dceru, dokonce od Miki matku jsi znala, ta ti dala svou dceru. Jana*
- >> *Jani, nepřeháněj.*
- >> *Ale ano, Evo, tak to taky je, já bych ti dala syna, dokonce to dělám, prosím, vezmi si ho. Ganz taky má matku, znáš ji?*
- >> *Jen z vyprávění, vím, že modeluje, že žije v Garmischi a rozešla se s jeho otcem.*
- >> *Evo, mohl by být ženatý? Jana*
- >> *Kdo?*
- >> *No, ten Axel.*
- >> *To já přece nevím.*
- >> *No, Conny (ta přísavka) a já jsme zavolaly do Garmische a soudě podle hlasu tam byla starší žena, byla některá z jeho přítelkyň starší, než on? Jana*
- >> *Jenom ta první, Jennifer, ale minimálně. Proč jste tam volaly?*
- >> *No, chtěly jsme zjistit, kdo se skrývá za tím jménem. Ty jsi přece taky byla v Garmischi.*
- >> *To ano, ale já se jen koukla po tom telefonním čísle, nic víc.*

- 280 >> *To se nedělá. Jana*
>> *Aha, vy zavoláte jeho mámě nebo ženě a já se nesmím podívat do seznamu. Přestože on ví, kdy mám svou periodu. Jani, co jsi udělala s tou přísavkou, když k tobě přišla a plakala po panu Ganzovi?*
>> *Vždycky jsem čekala, že přijdeš a zeptáš se mne na to.*
Jana
>> *Měla bys ji poslat ke mně.*
>> *Evo, ty jsi tak perfektní. Co k ní cítíš? Jana*

Perfektní ženu můžeme obdivovat, ale ne milovat.

- >> *Jani, neříkej to! Ona mně je lhostejná.*
>> *Ano, ty jsi perfektní, protože o to neusiluješ, ale prostě taková jsi.*
>> *Díky za lichotku, myslíš, že teď už můžu vkročit do věku stáří?*
>> *Ano, vítej na palubě, ale nejprve musíš ještě zvládnout Jarka, vezmi ho sebou a vyspi se s ním, prosím. Jana*
>> *Ano, to udělám. S kondomem.*
>> *Ach ano, ty ještě můžeš mít děti.*
>> *Ano, to by bylo dobré, ještě bych z tebe udělala babičku.*
>> *Ach ano, myslím, že jsi jednou říkala, že jednoho dne budeš spát s mým synem.*
>> *No a, i kdyby, pak jsem to říkala jen z legrace.*
>> *Evo, a co řekneš, kdyby se nedíval po tobě, ale po mně, co jste si vlastně tenkrát před 22 lety řekli? Jana*
>> *Nic, jen jsme na sebe nevrle koukli, přece jsi u toho byla.*
>> *Co bys řekla, kdyby ten pohled tenkrát platil mně? Jana*
>> *Co bych říkala, nic, budeme tady nakonec bydlet ve čtyřech?*
>> *Vadilo by ti to? Jana*

>> *Ne, vždyť to říkám, ty jsi svobodný člověk, on je svobodný člověk, co bych k tomu měla říkat?* 281

Nemůžeme předehtat toho, v jehož stopách jdeme.

>> *Já chci jen říct, tak to je, my se milujeme. Jana*

>> *Dobře, to je fakt krásné.*

>> *Evo, jsi skutečně taková?*

>> *Nech mne na pokoji, Jani, navíc tomu nevěřím.*

>> *Proč ne?*

>> *Protože pak musel být 22 let kamarád tvůj a ne můj.*

>> *Máš pravdu. On ale je osobnost. Jana*

>> *Ano, odvedla jsem u něj dobrou práci.*

>> *Evo, to tričko – odkud ho máš? Jana*

>> *To jsem koupila v Peru nebo tak někde.*

>> *Proč mi lžeš? Jana*

>> *Nevím, já to vážně nemám ráda, když si lidi povídají o mé garderobě.*

>> *Ano, přitom jsi ho koupila na blešáku, s tou, co se tam dělaly ty fotokopie. Jana*

(Sousedka Doris, která můj deník pro partu kopírovala, když jsem nebyla doma.)

>> *Tak on do toho byl taky zasvěcený?*

>> *No, to ti neřeknu, to musí udělat on sám. Jana*

>> *To snad není možné.*

>> *Ano, byla jsi docela pěkně pod kontrolou, má milá, věděla jsi to? Jana*

>> *Vždycky, jen jsem to nechápala.*

>> *A přísavka?*

>> *No, ta vždycky běžela za Doris a tam seděla a vyptávala se, co tak dělám, a pak si vykládaly bůhvíjaké voloviny. Já*

>> *Odkud to víš?*

- 282 >> *Vyprávěl mi to, tahle špinavá svině, on jí říká vrchní špinavá svině.*
- >> *To si neumím představit, že by používal taková slova. Jana*
- >> *To dělá, on jí taky sedl na lep.*
- >> *To všechno víš? Kdy jsi ho naposledy viděla? Jana*
- >> *No, letos 25. 3.*
- >> *Jaké to bylo?*
- >> *No, přišel bez ohlášení, sáhl mi tam dolů a řekl, teď můžeš všude vykládat, že jsem s tebou spal, ale to nedělám, a řekl: Musím si tě vzít. Já mu řekla, to nemusíš. Zlobí mne, že to říkal s tím spaním, nevíš, proč to říkal?*
- >> *Můžu si to myslet. Jana*
- >> *Řekni mi to, prosím.*
- >> *Ne, příště, a jak to, že dokážeš tak rychle přepnout? Jaký byl vůbec váš vztah?*
- >> *No, docela jednoduše tomu říkám přátelství, hraničící s něžností.*
- >> *Viděla jsem vás tenkrát v Quicku, ale on pohlédl také na mne, jak víš, že se díval na tebe? Jana*
- >> *To taky ještě nebylo všechno, když přišel do nakladatelství Arabella, pořád se na mne tak díval, až jsem si řekla, ale ne se mnou, chlapče, ne, se mnou ne.*
- >> *Ale třeba ses mýlila, možná ten pohled patřil mně? Jana*
- >> *Tomu nevěřím.*
- >> *Proč ne? Jana*
- >> *Protože jinak, jak už jsem řekla, by byl celé ty roky tvým kamarádem, ne mým.*
- >> *To je pravda, ale má charisma, takové nemá nikdo. Jana*
- >> *Ano, odvedla jsem bezvadnou práci.*
- >> *No, a jaké to bylo? Skutečně jsi viděla jeho pyj?*
- >> *Ano, samozřejmě, málem už jsme byli tak daleko, ale pak jsme toho nechali. Viděli jsme se s přestávkami a když jsme*

- pracovali spolu, tak každý den.*
- >> *A ty přítelkyně?*
- >> *Co je s nimi?*
- >> *No, nevadily ti? Jana*
- >> *Správně, ty mi nevadily.*
- >> *Kolik jich bylo? Jana*
- >> *Sedm nebo tak.*
- >> *A proč vykládáš, že je teplouš?*
- >> *Nikdy jsem to nevykládala, nepřivedeš mi nikoho, kdo by to ode mne slyšel.*
- >> *Jak se to mohlo stát? Jana*
- >> *Ta svině Doris! Budu já vykládat, že je teplý, když mi bez přestání říká, že by se mnou chtěl spát, když znám všechny jeho přítelkyně? Jani, taky máš o něj zájem?*
- >> *Ano, vlastně jsem se tě chtěla zeptat, vždyť víš, jak ses mě džob, jestli tam smíš. Jana*
- >> *Ano, rozumím, ale nemusíš se mne ptát, jsi svobodný člověk, on je svobodný člověk, můžete dělat, co chcete.*
- >> *A ta přítelkyně, co ji má? Jana*
- >> *On u ní nezůstane, i když jsem mu říkala, že je starý děti, v jeho čtyřiceti letech.*
- >> *Zeptám se ho, zda jsi to doopravdy řekla. Jana*
- >> *To můžeš, až na toho dědka je to všechno pravda, dám ti jeho číslo.*
- >> *Já ho mám, Evo. A žárlivost, nebudeš žárlit? Nežárlila jsi na jeho přítelkyně? Jana*
- >> *Ne, Jani, doufám, že nebude mít se žádnou ženou to, co má se mnou, ta taky vypěnila, ta slepice, když slyšela, že jsem si ji objednala.*
- >> *Ty sis ji objednala???* Jana
- >> *Vždyť to říkám, když ji konečně měl, řekla jsem SUPER, to mu teď vrátím, nechám ho, aby taky řekl: SUPER! Ale to není*

- 284 *možné, věděla jsem, že jsi v tom programu zapojená, ale takhle?*
- >> *Evo, odkdy víš, co dělám, s kartami a tak? Jana*
- >> *Od něj, půldruhého roku, a pak mi to řekl Jarek.*
- >> *Co ti řekl Axel? Jana*
- >> *No, až se prý dozvím, co děláš, budu se divit.*
- >> *Ano, mysleli jsme, že se mi vysměješ.*
- >> *Taková hovadina, můžeš dělat, co chceš.*
- >> *Jo jo, ty máš taky svoje duchy na Bali, ale já tě musím zklamat, tvé Bali jsem neviděla. Jana*
- >> *Mne jsi nezklamala, to nejde za čtrnáct dnů.*
- >> *Ano, byla jsem tam v Sayangu, s tím Vlastou. Jana*
- >> *Proč mi to neřekneš, mají tam teď bazén, slyšela jsem.*
- >> *Ano, proč, byla jsi taky v Sayangu? Jana*
- >> *Co máte všichni se Sayangem? Když jsem tam před 18 lety byla poprvé, byl to poslední pension, který měl proud.*
- >> *Ach, ty jsi mi dala to telefonní číslo. Jana*
- >> *A ty mi ani neřekneš, že jsi tam byla.*
- >> *A Axel taky viděl tvé Bali?*
- >> *Ten ano, byl tam se svojí předposlední, s Manis, taky spal v Sayangu, pak se po třech měsících vrátili do Evropy, on to-tálně zamilovaný do mě, poslal ji ke mně a já jí říkám, takhle Axela neznám, a ona se zabila.*
- >> *Ach, proboha, já ji znala, chodila jsem s nimi do školy, víš, co to je za školu? Jana*
- >> *Ano.*
- >> *Teď musíš jen počkat, až se zabije ta nová. Jana*
- >> *Ano, jednou řekl, že mi ji přinese na stříbrném podnose, ale Jani, kdyby nás někdo slyšel, přestaň.*
- >> *No a jak dlouho to ještě potrvá?*
- >> *Dlouho už ne, máme teď pár výročí, nejpozději 15. března spolu budeme spát. Ale když se to nestane, nestane se nic.*

>> *Evo, kdy jsi ho viděla naposledy?*

>> *Právě toho 25. března. Ale měli jsme se potkat o mých vizuálních narozeninách, jenže jsem tam nešla.*

>> *On tam byl. Jana*

>> *Cože? Jak to, že to víš? Ano, vidíš, a on mi nezavolá, proč jsem tam nešla.*

>> *Někoho jsem potkala, kdo ho viděl a zeptal se, co tam dělá, a on řekl, že čeká na tebe. V nakladatelství Arabella, je to tak? Jana*

>> *Takové svinstvo.*

>> *Evo, to je vážně legrační, co si lidi o tobě vyprávějí. Nejdřív tě všichni mají za blbou, ošklivou, a pak vždycky někdo začne a řekne: Ale ta Eva, to tenkrát bylo skvělé, co udělala, a pak přijdou ostatní a říkají, ta je ale tak skvělá, vzpomínáš si, když jsme byli společně v divadle, měla jsi tu čepici, právě jsi se vrátila z Koh Phangan, vypadala jsi nádherně, odkud tu čepici máš a kde je teď? Jana*

>> *Někdo mi ji ukradl.*

>> *Proč říkáš, že ti ji někdo ukradl, proč neřekneš, že jsi ji ztratila? Jana*

>> *Protože jsem ji měla tak ráda, nenechala bych ji někde ležet.*

>> *Kde jsi ji koupila? Někde ji tady mám. Víš, co to znamená, mít něčí předměty? Jana*

>> *Ano, jasně, že to vím, dáš mi ji? Já ji miluju.*

>> *Dám ji Jarkovi, mysleli jsme, že ji nosíš, protože takové nosí taky Lena. Jana*

>> *Takový nesmysl, tu jsem si koupila v Nepálu, to jsem Lenu ještě vůbec neznala.*

>> *Ach, zatraceně, a jak si udržíš pana Ganze? Jana*

>> *No, já vím, mysleli jste na kšandy a devítocasou kočku. Ne, tak ne.*

- 286 >> *Jak teda? Jana*
>> *Mám ti to říct? Neuvěřitelnou tolerancí, kterou mám vůči každému člověku.*
>> *To snad není možné, ty jsi tak sladká. Jana*
>> *Ano, to mi říká taky pan Ganz.*
>> *Jak to říkal?*

Pomsta a znovu pomsta!
Žádného rozumného člověka by nenapadlo,
čistit inkoustovou skvrnu inkoustem,
olej olejem – jen krev se má vždycky smývat krví.

- >> *No, jako ty, česky. Ale až skončíš tu školu, hergot, co vás na té škole učí, že máte pomáhat lidem a ne dělat takové slabomyslnosti.*
>> *Ano, musím to Jarkovi všechno vyprávět. Jana*
>> *Co jsi mu vůbec vyprávěla, a proč?*
>> *Něco jsem mu řekla, ale špatně, já už to opravím. Jana*
>> *Udělej to, prosím.*
>> *Evo, není pravda, co jsem o něm vyprávěla. Jana*
>> *Proč to teda děláš?*
>> *Je to pravda, vyprávěli ti to i jiní, já tě teď ale už nemůžu vidět, musím to nejprve všechno zpracovat. Jana*
>> *Je dobře, pak teda ne, ale už mi nic nedělej, já ti taky nic nedělám. A pana Ganze můžeš mít, když to dokážeš.*
>> *Já už takové blbosti nebudu poslouchat. Jana*
>> *Tak proč se mne teda ptáš?*
>> *Jdu spát.*
>> *Ano, běž.*
>> *Já na tebe nestačím. Jana, zoufale.*
>> *Nemusíš to ani zkoušet, to nedokážeš, nedokázali to ani jiní.*
>> *A když tě takříkajíc udržuje pro někoho teplou? Jana*

>> *Co? Pro koho?*

>> *To ti nemůžu říct.*

>> *Pak to nech být a nevyprávěj takové nesmysly...*

Bylo by nudné psát, že se mi přibližovala také lesbicky. Ženy by daly všechno, jen aby se o nich povídalo: *Ta se přátelila s panem Ganzem – i svou duši*. Jenže u Jany je to problém, žádnou nemá. Šla jsem k Řekovi.

**Nejjistější známka toho,
že jdeme špatnou cestou, je potlesk protivníka.**

Mám svůj pas na jméno Lexa.

>> *Vy máte ale krásné nehty, řekla žena.*

Odpověděla jsem: >> *Ano, je to zvláštní, od sekretářek se všeobecně čeká, že budou mít krásné nehty, i když mnohdy musejí umývat nádobí.*

>> *Vy jste sekretářka? Zeptala se žena.*

>> *Ne. Já*

>> *Smím se vás zeptat, co děláte?*

>> *Ano. Dělán DTP. Já*

Vmísil se velký muž: >> *Ale to vám přece musí vadit na t-statatuře.*

>> *Ne, já víc cestuji s myší.*

Všichni tři se zasmáli. Já pak řekla:

>> *Je to stejně náhoda, že mám tak dlouhé a krásné nehty.*

>> *Jak to, zeptala se žena.*

>> *Protože nemodeluji. Já*

>> *Proč? Žena*

>> *No, protože jsem tohle léto nemodelovala vůbec nic. Já*

>> *Byla jsi zavřená? Tykla mi žena.*

>> *Takříkajíc, řekla jsem současně s mužem po mé levici.*

Vyděšeně jsem na něj pohlédla.

Žena se jej zeptala: >> *Co ty už víš?*

Odpověděl: >> *Ano, byla takříkajíc zavřená.*

>> *Ano, takříkajíc, řekla jsem. >> A když pracuje na šéfově poschodí, pak mi vidí do postele.*

Tohle léto obnovovali fasádu domu v Müllerstrasse a přes celé průčelí domu natáhli plachtu.

>> *To snad ne. Žena, vylekaně.*

>> *Ano, samozřejmě, řekl Leo. >> A ona má kytici, ta klope v garáži.*

>> *Proč kytici, přece čáp klape.* Žena

>> *Ne, řekl Leo. >> Myslím F. J. Strausse.* (Strauss = kytice, Storch=čáp, Franz Josef Strauss=bavorsky politik, pozn. překl.)

>> *Ano, má pravdu, je to Franz Josef* (mám ho v garáži viset jako pohyblivého dřevěného panáka, který klape, když fouká a jsou otevřené dveře).

>> *Stíháš to ještě? obrátila se k velkému muži.*

>> *Ne. Co děláš na MACu?* zeptal se mne.

>> *Pět časopisů, mezi nimi Auto&Co.* Já

>> *Jak to děláš?* Žena

>> *No, jak?*

Zatímco jsem vyprávěla, řekla: >> *Proč tomu pořád říká Auto&Co?*

>> *Tak se přece jmenuje časopis, kde pracuje, řekl velký muž.*

>> *Ach tak, ale zní to komicky.* Žena

>> *Co jiného má říct?* Leo

>> *A co je MAC, proč pořád říká jablko?* Žena

>> *To musí říkat,* řekl velký muž.

>> *Proboha, ty ani nevíš co je MAC, Sibylo.* Leo

>> *Tomu se taky divím, myslela jsem, že přece píše, říkala jsi, že jsi textařka?,* zeptala jsem se.

>> *To ano,* řekla.

>> *Pak to musíš vědět.* Já

>> *Nevím, je to snad zločin?* Žena

>> *Ne, mně do toho nic není.* Já

>> *Mám něco podobného,* řekla.

>> *Co?* Já

>> *Něco podobného?* Tu se Leo zasmál. >> *Něco podobného. Eva má doma tři velice krásné modré věci. A její kocour je tak milý, to jste ještě neviděli.*

>> *Všechny kočky jsou roztomilé.* Žena

290 >> O. K., řekl, potřásaje hlavou.
>> *Evo, chceš se s námi kamarádit?*, zeptala se žena. >> *Máš přátele?*
>> *Ano, dva, vlastně teď už jen jednoho. Já*

**Nemůžu říct, co je to přítel. Vím jen jedno:
Nahoře jich má člověk hodně,
uprostřed několik a dole – žádné.**

>> *Podívej se přece na toho chlapa vedle tebe, chceš se s ním přátelit, jezdí porsche, řekla žena.*

Leo řekl: >> *Ještě se na něj nepodívala, jak by s ním mohla být kamarádka, kromě toho má sama auto, které vypadá jako porsche, mně se její auto líbí.*

>> *A mám ztuhlý krk, nemůžu se na něj kouknout. Je velký a krásný. Já mám prozatím krásných kariéristů až po krk. Já*

>> *Proč? Žena*

>> *No, můj muž udělal kariéru, jsme deset měsíců rozvedení, a ten krasavec má blbou kamarádku, tak žárlivou, že mám vlastně jen jednoho přítele, momentálně. A že jezdíš v porschi, to máš fajn, necháš mne někdy řídit? Já*

>> *Ne. Velký muž s porsche.*

>> *Tak je to teda s tím přátelstvím vyřízená věc, to jsem ráda. Já*

>> *Evo, potřebuješ něco? Leo*

>> *Ano, potřebuju nový tmavý krém Lutsine a vyprat spodní prádlo. Já*

>> *Vyprat můžeš u mne a Lutsine ti koupím. Leo*

>> *Co je to Lutsine a proč ji necháváš u sebe prát? zeptala se žena.*

>> *Proč ne, ty jsi jí nabídla přátelství a to se mezi přáteli dělá, a Lutsine je normální make-up. Leo*

- >> *Jak to, že ho neznám?* Žena
- >> *No, to je tvůj problém, moje bývalá ho používala a teď to zkrátka používá Eva, máš ještě další problémy?* Leo
- >> *Ano, nemůžu spát a беру uklidňující prášky na rostlinném základě. Já*
- >> *Ty nepomáhají.* Leo
- >> *Myslíš, že můžu rovnou brát placebo?* Já
- >> *Ano, usmál se na mne Leo. >> Znáš někoho v naší redakci?*
- >> *Ano, Tassila. Já*
- >> *Já vím. Leo*
- >> *Ona zná Tassila?* zeptala se žena.
- >> *Ano, slyšíš špatně nebo co, pracuje s ním.* Leo
- >> *Proč?* Žena
- >> *Nech těch pitomých otázek.* Leo
- >> *Ano, O. K. Proč je přítelkyně tvého kamaráda blbá?* Žena
- >> *No, říkala mi do očí takové blbosti, jako že onanuju s kulmou a podobně. Já*
- >> *A co jsi jí řekla ty?, vyptávala se žena dál.*
- >> *Že jej má udělat šťastným. Já*
- >> *A on? Ona*
- >> *Řekl, že by si mne chtěl vzít. Já*
- >> *A co tomu říkal ten druhý přítel? Ona*
- >> *No, taky se chce jmenovat Lexa. Já*
- >> *A ty? Ona*
- >> *On už se Lexa jmenuje dávno. Říkám mu Sašo. Já*
- >> *Saša je přece jiné jméno, řekla žena.*
- >> *Není. Já*
- >> *Ne. Ona*
- >> *Ale ano, řekl Leo. >> Já se taky chci jmenovat Lexa.*
- >> *Postav se prosím do řady. Já*
- >> *Evo, co si myslíš o svém příteli, o tom Axelovi?* Leo

- 292 >> *Cože, ty ho znáš? Já*
>> *Ano. Leo*
>> *Je to krásný člověk, bude se ti líbit. Já*
>> *Co to povídáš, on přece není teplouš. Žena*
>> *Řekla něco, nic neříkala ani o mně ani o něm, řekl Leo.*
>> *Takže, Evo?*
>> *Ano, je pro vaše nakladatelství přínosem. Já*
>> *Takové doporučení mi ještě nikdo nedal. Leo*
>> *Ale co? Proč říká, že je krásný? Žena*
>> *Proč by to neměla říkat, když to tak je? Leo*
>> *No ano, ale takovým tónem. Žena*
>> *Já tě taky znám, řekl mi velký muž.*
>> *Nevzpomínám si. Já*
>> *Ano, pracovala jsi pro Focus a ulovila jsi dva sólokapry, vlastně tři, u toho třetího jsem byl, a pak jdeš do Prahy a někdo vytáhne pistoli, ale nevystřelí. Velký muž*
>> *Ano, nevystřelil, jinak bych tady nebyla. Já*
>> *Ona se třese, řekla žena posměšně.*
>> *Ty by ses asi taky třásla. Velký muž*
>> *Ano, přirozeně. Žena*
>> *Tak toho nechej, a co se tak o ní ještě vypráví? Leo*
>> *No, pracuje na... Velký muž.*
>> *Proč to říkáš? Já, vylekaně.*
>> *Co je na tom? Velký muž*
>> *Já si to nepřeji, když o tom sama nemluví, neměl by to dělat nikdo jiný. Já*
>> *Evo, co měl říct? Leo*

Je obtížné získat dobré informace.

Ještě obtížnější je rozhodnout, co si s nimi počít.

- >> *Ano, například, že když zemřel, měl v žaludku barbituráty*

z východního bloku.

- >> *Promiň, prosím. Omlouvám se za něj. Leo*
- >> *No jo, to není tak zlé. Já*
- >> *Evo, víš, kde pracuje tvůj muž?*
- >> *Ano, smí se to vědět? Já*
- >> *Ano, ty to vědět smíš, protože to neřekneš dál, vyprávěla jsi to někomu? Leo*
- >> *Ne, ještě nikdy. Já*
- >> *Ty jsi super. Znáš u nás ještě někoho? Leo*
- >> *Toho Švýcara. Já*
- >> *Jak to, že zná toho Švýcara? Žena*
- >> *Evo, jak to, že ho znáš? Leo*
- >> *Má na dveřích své kanceláře švýcarskou vlajku, to je jednoduché, ale znám ho jen od vidění. Já*
- >> *Znáš ale taky mne, co jsem posledně říkal, když jsme se viděli? Leo*
- >> *Já? Ach tak, řekl jsi, a co já s tím? Já*
- >> *Co jsem tím myslel? Leo*
- >> *Housku s paštikou. Já*
- >> *Chápeš to?, zeptala se žena velkého muže.*
- >> *Ne, řekl.*
- >> *A já řekl jisté jméno. Leo*
- >> *Ano, Bastian. Já*
- >> *Znáš ho? Leo*
- >> *Ne, jen od vidění. Já*
- >> *On ale zná tvého přítele. Leo*
- >> *Ano, já vím, jeho přítelkyně to říkala, má pleš? Já*
- >> *Ano, má pleš. Leo*
- >> *Já nechápu vůbec nic, kapitulovala žena.*
- >> *Nevadí, hlavní věc, že my si rozumíme, co jsi dělala potom, Evo, po té housce? Leo*
- >> *Evo, ty si ho taky chceš vzít? zeptala se žena drze.*

294 >> *Ano, možná. Já*
>> *To snad není pravda, ty přece máš toho přítele, prvního nebo druhého? Ona*
>> *Axel, tak se jmenuje ten první, Evo, jak se jmenuje ten druhý? Leo*
>> *Saša. Postavit do fronty. Já k Leovi.*
>> *No tak, řekla žena. >> Ona s nimi přece spí.*
>> *Ne, to nedělám. Se Sašou ano, ale ne s Axelem. Já*
>> *Má říkat, že s ním spí, řekla žena.*
>> *Proč bych měla? Když to není pravda? Já*
>> *Ano, ale pryč on to přesto vypráví. Žena*
Velký muž řekl: >> *A s tím druhým?*
>> *Ano, s tím ano. Já*
>> *A jaké to je? Velký muž*
>> *No, docela normální, proč? Ačkoli, trošku zvláštní to přece jenom je, jít s ním do postele po 18 letech platonické lásky. Já*
>> *Jak, zvláštní? Muž*
>> *No, jako hra na doktora. Pak totiž vstaneme z postele a povídáme si o vaření nebo o Hitlerovi. Já*
>> *Nechutné. Žena*
>> *Co říkáš? Víš, co to znamená, co tady povídáš? Leo k ní.*
>> *No jasně, jako hra na doktora, říkala. Žena*
>> *Ano, jen se pokus to udělat po ní, jít s někým do postele po osmnácti letech, čekali, až bude rozvedená. Leo*
>> *Ano, to je pravda. Já*
>> *Tak nechte Evu na pokoji, hra na doktora, to je stejně sex malých dětí, nic jiného, a kromě toho, když řeknu, abys s ní spala, uděláš to. Leo*
>> *Ano, řekla.*
>> *To snad není možné, vydechla jsem.*
>> *Ano, Evo, jednou říkala, že to udělá. Leo*

- >> *Ano, to je O. K., ale docela nedávno jsem přesně tenhle slovosled slyšela, taky Axel to říkal své přítelkyni. Já*
- >> *Prý vypráví, že s ním spí. Žena*
- >> *Co že vypráví? Leo*
- >> *Proč bych to dělala? Já*
- >> *Ano, prý říká, že se s ním vyspala, řekla.*
- >> *To není možné, že říká, že s ním spí, i když to nedělá? Vyprávíš to taky o mně? Leo*
- >> *Ano, ne, o tobě ne. Ona*
- >> *NO jo, je dobře, pak dovolíš, abych už s tebou nechodil. Ty jsi řekla ano, jako první. Vidím tady, Evo, nádherné přátelství. Evo, nezlobíš se na mne kvůli Bastianovi a tak? Leo*
- >> *Ne, jen prosím nedělej žádné chyby, za které bych musela pykat já. Já*

**Udělat chybu a nekorigovat ji —
to znamená, doopravdy pochybit.**

- >> *Ona ti vyhrožuje, řekla.*
- >> *Ne, já ji chápu. Evo, co jsi mu řekla? Bastianovi? O Axelovi? Leo*
- >> *Že jsem jej formovala nebo, počkej, že jsem mu pomohla být tím, čím je. Já*
- >> *Souhlasí, ty ho znáš dobře. Leo*
- >> *Ano, bude se ti líbit. A skutečně, garantuji ti, že není teplouš. A zatraceně, ten druhý taky ne. Já*
- >> *Ano, ale jak ty to vždycky říkáš, řekla žena.*
- >> *Co jiného má říkat? Krásní lidé přece můžou být i krásní lidé. Evo, co jsi udělala po té housce s paštikou? Leo*
- >> *Běžela jsem za Peerem. Já*
- >> *Znáš ho už dýl? Leo*

- 296 >> *Ano, 20 roků. Myslím. Já*
- >> *A co jsi mu řekla? Leo*
- >> *Aby mi vystavil účet, on řekl, že to udělá Žofka. Já*
- >> *On taky jezdí v porschi. Byla mezi váma něco? Leo*
- >> *Ne, proč, já měla psa, kterého on miloval a prostě se často vidíme, nic víc. Já*
- >> *Někdo k němu šel a vyprávěl mu o tobě nehezké věci. Leo*
- >> *Je to možné, je to vážně pravda? Já*
- >> *Ano. Ona u nás taky dělá. A tvůj přítel k nám přijde pracovat, když ten se to dozví, ona poletí. Leo*
- >> *A její máma? Já*
- >> *Co má její máma co dělat s tím, že ona se chová jak prase? Leo*
- >> *Já jí nikdy nic neudělala, proč je taková? Určitě by chtěla dostat k vám i svého muže. Já*
- >> *Spíš tu funkci dostaneš ty, než on. Věděla jsi to s tím svým přítelem? Leo*
- >> *Ne, on mi vyprávěl opačnou verzi. Já*
- >> *Kdy? Leo*
- >> *Letos v březnu. Já*
- >> *Já ti garantuji, když on přijde, ona letí. Leo*
- >> *Já nevím, my už spolu nemluvíme. Já*
- >> *Ach ano, říkala jsi, že jeho momentální kamarádka na tebe žárlí. Leo*
- >> *Ano, děsně. Já*
- >> *A jaké to bylo s těmi ostatními? Leo*
- >> *No, ty byly normální, ačkoli... Já Myslěla jsem na Manis.*
- >> *Evo, říkala jsi: ačkoli..? Leo*
- >> *Ne. Já*
- >> *Jak dlouho ho znáš? Leo*
- >> *22 let. Já*
- >> *Evo, já to ačkoli znám, mám to říct? Leo*

- >> *Ne. Já*
- >> *A proč ne, když je to pravda? Leo*
- >> *I když je to pravda, já to neřekla nikomu a teď to mám vykládat vám? Já*
- >> *Ale ty jsi to přece jen někomu vyprávěla. Leo*
- >> *Ano, a ten někdo si dá dobrý pozor, aby to nevyprávěl dál.*
- >> *O. K., já to znám a teď mi něco dochází. Leo*
- >> *Co? Já*
- >> *To si nechám pro sebe, když dovolíš. Leo*
- >> *No jasně. Takže on přijde k vám? Já*
- >> *O čem to tady mluvíte? Žena*
- >> *Jen nech být. Evo, chceš pracovat v Módě? Leo*
- >> *Ano. Já*
- >> *To bude přírůstek v Müllerstrasse. Leo*
- >> *Dvojité. Možná trojité. Já*
- >> *Nebo čtyřnásobný. Leo*
- >> *Tomu nevěřím, ale prosím. Já*
- >> *Seženeš jí práci? Žena*
- >> *Ano, to bych snad mohl udělat. Leo*
- >> *Zamiloval ses do ní? Žena*
- >> *Možná. Leo*
- >> *To snad není možné, jiné chodí do hospod se seznamovat a tahle se jen trošku přiopije, objedná si předkrm, a ty se do ní hned zamiluješ? Žena*
- >> *No a, seženu jí džob, a při té příležitosti ostatně, Evo, neměla jsi jít do Prahy? Leo*
- >> *Měla, ale nevyšlo to. Já*
- >> *Kdybys byla v Praze, to byste se vůbec neseznámili. Žena*
- >> *Ale ano, řekla jsem.*
- >> *Proč myslíš, Evo, že bychom se přesto seznámili? Leo*
- >> *Protože šéfredaktoři se vždycky seznamují ve vzduchu a já bych lítala dvakrát měsíčně do Mnichova. Já*

298 >> *Cože, měla jsi snad být šéfredaktorkou? Žena*
>> *Ano, ale uklidni se, jenom v obyčejném deníku. Já*
>> *Ach tak, jenom v deníku, a kromě toho bych si rvala vlasy, kdybych o takovou práci přišla. Žena*
>> *Proč?, zeptala jsem se.*
>> *No, takový džob! Žena*
>> *No, mně je to jedno, já pak chodila dál do školy. Já*
>> *To snad ne, ty Evě vůbec nevěříš, přece vidíš, že nelže, řekl Leo.*
>> *To ano, ale to je tak neuvěřitelné – všechno. S jejími zkušenostmi by přece mohla dělat něco jiného, než Auto&Co., jak říká. Žena*
>> *No ale když cestou potká jenom lidi, jako jsi ty? Leo*
>> *Evo, kde jste se vždycky potkávali? Při těch rozhovorech o tvé práci? Velký muž*
>> *V Sheratonu, v takových pokojích na brífinky. Já*
>> *Kromě toho, Sibylo, já chtěl už dávno pracovat pro noviny, to musí být vzrušující. Evo, co tomu říkal Saša? Leo*
>> *On by to prý dělat nemohl. To mu ale nevěřím, lže, dělat by to mohl, ten si nesmí dovolit něco takového říct, je moje chodící encyklopedie. Já*
>> *Taky bych chtěl mít takovou chodící encyklopedii, řekl velký muž.*
>> *Stojí před tebou. Leo*
>> *Ty? Velký muž*
>> *Ne, ne já, ona! Leo*
>> *Ach tak, souhlasí, dneska večer říkala leccos, co jsem nevěděl. Velký muž*
>> *No jasně, na začátku vás ještě varovala, nehraje si, převzala mužský způsob života, a já bych byl špatný šéfredaktor magazínu pro pány, kdybych neznal mužskou psychiku. Leo*

- >> *Je ona snad, jak se tomu říká, hermafrodit? Žena*
- >> *Ne, je žena, ale myslí jako muž plus dítě. To je všechno, jen je k tomu ještě strašně inteligentní. Leo*
- >> *No ano, kdyby taková byla, nechlastala by tolik, řekla žena.*
- >> *Nechlastá. Leo*
- >> *Ne, nechlastám, ty bys mi přibásnila i pyj, kdyby to bylo možné. Já*
- >> *Už to někdo udělal? Leo*
- >> *Ano, jenže já ho nemám. Já*
- >> *To už u tebe došli tak daleko?, řekl Leo.*
- >> *Ano, a ještě dál. Ksakra. Ano, je to tak, co proti tomu mám dělat? Já*
- >> *Oni ti všichni jenom závidí. Evo, nejsi nemocná? Leo*
- >> *Ne, neřekla bych, ale ty si taky myslíš, že jsem cvok, protože jsem opustila svého muže? Já*
- >> *Co, ty jsi ho opustila? Ty jsi blbá, takového muže bych nikdy neopustila. Žena*
- >> *Věřím, že bys to neudělala. Běž do Müllerstrasse, on tomu taky nevěřil, ani si nevzal advokáta. Já*
- >> *Evo, já vím o tvé cestě do Švýcarska, do Schaffhausenu. Leo*
- >> *Patříš taky k tomu spolku? Já*
- >> *Ano, byla jsi nádherná, to nejlepší v tomhle století, ano, taky hraju golf. A teď taky vím, co s tebou provedou. Leo*
- >> *Jsou to psi. Nebo si myslíš, že to není zlé? Já*
- >> *Ne, proč jsi na to nepřišla dřív? Ty jsi skutečně inteligentní. Leo*
- >> *Ach, to já nevím, ale stejně, on je krásný člověk. Já*
- >> *Proč to pořád říká? Žena*
- >> *Nech ji být. Leo*
- >> *Ale proč o něm říká, že je teplý? Žena*
- >> *Ty jsi blbá, nikdy to neřekla, Evo, řekla jsi mu to někdy? Leo*

- 300 >> *No, možná, před 20 lety. Já*
>> *A možná to on vyprávěl dál a lidi o tom mluví, jako bys to dneska říkala ty.*
>> *Možná. Já*
>> *Je to tak. Všichni ti závidí. Leo*
>> *Zatraceně, to já nechci. Já*
>> *Spala jsi s ním? Leo*
>> *Ne, nespala, a teď konec, už nemůžu. Já*
>> *Ano, opona spadla, představení skončilo, řekla žena posměšně. >> Jsou takoví, co obcházejí po večírcích, kolik jsi jí zaplatil?*
Jedla jsem svůj studený předkrm a neodpovídala. Velký muž ke mně přišel a omluvil se. Kromě toho se mne zeptal, zda bych jej ještě někdy chtěla vidět. Řekla jsem, že to nemusí být a omluvu jsem přijala. Žena řekla: >> Co se mne týče, je ta otázka zbytečná. Patrně jsem na ni shlížela pohrdavě.
>> *Chce ti říct, abys jí políbila zadek. Leo*
>> *Co chtěla říct, co si to dovoluje? Žena, pohoršeně*
>> *Neříkala nic. Leo*
>> *Ano, ale myslela si to. Žena*
>> *Ano, myšlenky jsou svobodné. Já*
>> *No vidíš, ona si myslí, že jsi blbá a máš jí políbit prdel. Evo, přikývni, pokud to je pravda, a chceš mne vidět? Leo*
>> *Ano, pokud se to dá zařídit, přikývla jsem. A k velkému muži: >> Dám ti radu: Vycházej z toho, že nikdy nelžu a nehraju žádné hry. A k tobě, obrátila jsem se k ženě, ty jsi předtím říkala, že píšeš, pak jsi určitě už někdy psala, že je krásné, když lidi hodně cestují, sbírají zkušenosti, a když před tebou někdo takový doopravdy stojí, pak to, říkáš, není nic?*
>> *V té pražské partě byl taky nějaký Leo, znáš ho? Leo*
>> *Ano, Perutz, ale toho nezná nikdo. Já*
>> *To je pravda, četla jsi od něj něco? Leo*

>> *Ano, „Pod kamenným mostem“. Zemřel v padesátých letech v Izraeli. Já*

>> *Evo, a Kisch, co víš o něm? Leo*

>> *Kdo je zase tohle? Žena*

Tu otázku jsem přešla, Leo taky, a zeptal se mne: >> *Tak co o něm víš?*

>> *Nic, jenom že v roce 1906 odešel do Bohemie, to byly německé noviny, pak cestoval po světě, byl v Asii, Panamě, Mexiku, Číně, Austrálii a 1948 v Praze umřel.*

Komické, že ho nezná. Já. A k ženě: >> *Tvůj IQ bych ráda znala.*

>> *Jsi blbá, odpověděla mi.*

>> *Proč by měla být blbá, když se zajímá o tvůj IQ? Leo*

>> *Co je jí do toho? Žena*

>> *To je pravda, nic, jen jsem ještě nepoznala nikoho, kdo pracuje v nakladatelství a nezná Kische. Já*

>> *Dobrá, Evo, já nikoho takového neznám, ona je první, jak dlouho už ho znáš ty? Leo*

>> *Od mých osmnácti nebo dokonce ještě dřív. Na rozdíl od Kafky psal taky česky. Já*

>> *Jo jo, Kafka že by psal česky, řekla posměšně.*

>> *Ty jsi vážně hloupá, byla to náhoda, že Kafka psal německy, žil v Praze, stejně jako Kisch a ten, jak jsi slyšela, psal také česky. Leo*

>> *Jak můžeš v redakci vydržet s něčím takovým? Já*

>> *Nejenom v redakci, i privátně. Leo*

>> *No nazdar. Já*

>> *Jak si můžeš dovolit to říct? Žena*

>> *To nic, to je jenom můj názor. Já*

>> *Nech ji na pokoji, dovoluješ si vůči ní příliš. Jako například s vidlemi její babičky. Leo*

>> *Co si myslela? Zeptala jsem se. Vyprávěla jsem, že moje*

302 *babička umřela po bodnutí vidlemi, dostala otravu krve, ale tenkrát ještě nebyly protitetanové injekce.*

>> Ano, ona je tak nestydatá, Evo, myslela si, že tvoje babička s těmi vidlemi dělala ještě i něco jiného, než jenom vyhazovala hnuj ze stáje.

>> Proč je taková? Dřív lidi na otravu krve umírali často. Já

>> Kdy zemřela? Leo

>> 1913. a ona je ohavná, když o mé babičce takhle smýšlí, já ji bohužel nepoznala, zemřela, když byly mé mamince čtyři roky. Já

>> To máte v rodině, že matky umírají? Žena

>> Nebuď nechutná, řekl Leo. >> Evo, co si o tobě myslí?

>> Cože? Ach tak. No, že jsem ošklivá pětatřicetiletá ženská, která lže, kdykoli otevře ústa. Já

>> Ano, souhlasí, až na to, že ti není 35. Žena

>> Je dobře, tobě se líbit nemusím. Já

>> A ty o ní? Leo

>> Je padesátnice, i když jí padesát není, je ohavná a lpí na tom, čemu říká svůj život, až to není pěkné, je nešťastná a proto zlá. Já

I tak může vypadat závist. Šla jsem domů.

Krach v práci, domů, do knihovny, rum, Saša.

>> *Evo, na Silvestra jsme byli v hospodě. Saša*

>> *Proč jste mi nezavolali? Já*

>> *Evo, jak se ti to v létě líbilo?*

>> *Ano, bylo to legrační.*

>> *Nikdy ses mne neptala, ale mně se to nelíbilo.*

>> *Ach, promiň, myslela jsem, že když jsi to všechno začal...*

I když jsi ke mně byl jednu chvíli nějaký divný.

>> *Když jsem vás viděl, jak spolu spíte, záviděl jsem.*

>> *Ne, proč?*

>> *No, já tě přece vždycky viděl jako ženu, to jsi věděla, i když ženy nijak zvlášť rád nemám.*

>> *Ach, to je mi líto.*

>> *Možná s tebou pojedu do Prahy. A napříště chci už pořád zůstat bi(sexuál), když*

budeš někomu připadat sympatická.

>> *Ano, a?*

>> *A dokážeš to?*

>> *Inu, ano, ale nemůže to pro nás být nebezpečné?*

>> *Ne, to už jsem taky promyslel.*

>> *Sašo, je mi líto, krátí se mi dech, chtěla bych z toho ven, se svou tolerancí, jak tomu říkáš, už jsem ho konečně zničila?*

>> *Ano, ale jsem bi.*

>> *No a?*

>> *Je to všechno, co k tomu můžeš říct?*

>> *Co bych k tomu měla říkat? Kdo se podívá na tvůj život, ten to přece ví.*

>> *Evo, my tě zařadili do šuplíku a ty tam opravdu jsi.*

>> *Sašo, nech toho, šokuje tě to teď nebo co?*

>> *Ano, tak nějak ano. Víš, co dělá?*

- 304 >> *Ano, Haar. (Vlasy, časopis pro kadeřnické salóny.)*
>> *Odkud to máš?*
>> *Řekl mi to Detlef. Je tam něco o NLP.*
>> *Já vím, je to hrozné. Saša*
>> *Takových chyb, a hloupě napsaný je ten článek taky, já bych ho napsala líp, i když to téma nemám ráda. Já*
>> *Ta malá z laboratoře ti říká R&R, řekl Saša. R&R je Sašova dlouholetá kamarádka, která je dnes šéfredaktorkou.*
>> *Ano? A ti svobodní zednáři? Já*
>> *To jsi tam taky napsala? Saša*
>> *Ne. Já*
>> *Ty manipuluješ pásky?* zeptal se Saša z legrace, narážeje na Axelovy zmanipulované nahrávky. Oba jsme věděli, že žádné rozhovory nenahrávám.
>> *Ty jsi hloupý, já tě chráním – a ty? Dala jsem ten text přečíst Detlefovi. Já*
>> *Ne, tak jsem to nemyslel. Proč Detlefovi?*
>> *Myslím, že se ti dva – R&R – mají docela rádi.*
>> *Ano, pravdu měla ona, ne ty. Saša*

**Když můžeš,
buď chytřejší než ostatní,
ale neříkej jim to.**

- >> *Jak to myslíš?*
>> *No, s tím teplým pasákem, řekla mu to do očí, on je sado-
maso.*
>> *Ach tak, samozřejmě měla pravdu, před 22 lety. Ona je
taky mnohem chytřejší, než já, je takový malý Einstein. Já*
>> *Ano, proto se s ní kamarádím. Ale o něčem jiném: Co když
si tu buchtu vezme? Co bys na to říkala?*
>> *Nic, jen ať to udělá.*

>> *On se s ní neožení, pokud vím, už s ní vůbec není. Ale co bys říkala – ach, musím se zeptat jinak. Co když jí sežene práci? Saša*

>> *To by bylo zlé, já dělám všechno, aby měl práci – a on? Já*

>> *Ano, on chce obstarat práci také mně, mám u něj začít.*

>> *To snad ne, tenhle padouch. A já?*

>> *Ale proč jsi chtěla, Evo, aby měl přítelkyni?*

>> *Ach Sašo, potřeboval jen říct, nechci žádnou přítelkyni, chci tebe.*

>> *Je to tak, často jsme se ptali, co by ti měl odpovědět.*

>> *Ano, vidíš, přijde k tobě se svým plačtivým hláskem a ty uděláš všechno, co po tobě chce.*

>> *Evo, to už ale teď nedělám, práci vezmu jen tam, kde můžeš pracovat i ty. Mohla bys dělat už v grafice?*

>> *Ano, mohla bych pracovat podle skic.*

>> *Gratuluji, dokázala jsi to. Jaké to je, usilovat o něco celý život a pak toho dosáhnout?*

>> *Sašo, co blázníš, já to nikdy tak vážně nechtěla.*

>> *To je pravda, promiň, Evo.*

>> *Nemusíš se omlouvat, nemohl jsi to vědět.*

>> *Ano, Evo, takhle končí všechny naše omluvy. Evo, udělala jsi dobře, když jsi mu řekla, že se ti v té práci nelíbí. Teď ví, že všechno záleží jen na tobě.*

>> *Vždyť je dobře, já od něj nic nechci.*

>> *Pravda, jen jsi s ním chtěla spát.*

>> *Co to tady vykládáš, sám jsi s ním přece taky spal.*

>> *Souhlasí. Evo, opravdu jsi to chtěla?*

>> *Ano, Sašo, v den rozvodu jsem se šla s R. najíst. R. brečel a já si přísahala, že se vyspím s panem Ganzem.*

>> *Jak sis to představovala?*

>> *Ten den ještě ležel sníh, já si to představila v zahradě v Baldhamu.*

- 306 >> *Kdy to bylo?*
>> *17. 1. 95.*
>> *Tak to se ti bohužel nepovedlo tak úplně, i když ten den, co jsme s ním spali, bylo taky docela horko. Evo, gratuluji ti, zase sis splnila jedno přání, teď taky vím, proč nemáš ráda lidi, kteří to nedělají. Ty si něco umaneš a pak, za pár měsíců, s ním spíš. Jsi nejskvělejší člověk, kterého znám.*
>> *Já vím, ty jsi totéž mezi těmi, které znám já.*
>> *Evo, já tě obdivuju, sice jsem říkal, že s R. ti pomáhám naposled, ale pomůžu ti ještě. Jak ti to přijde, když je Axel k tobě sexuální?*
>> *Trošičku perverzní.*
>> *Ano, já vím, co myslíš. Budu muset vydržet do léta. Co bys řekla, kdybych šel k němu pracovat? Saša*
>> *Zatraceně, práci potřebuju já, ty ne.*
>> *Evo, já nepůjdu, řeknu mu, jenom když smíš přijít taky ty. Z Arabelly jsem stejně odešel kvůli tobě. Ty máš takovou lobby, na to on nestačí. Taky už pomalu ví, že něčeho dosáhne jen s tebou. Co by ti vadilo víc, kdyby se s ní oženil nebo kdyby jí dal práci?*
>> *To druhé, myslím.*

**Je snazší odpustit chyby,
než prostředky, kterými se je člověk pokouší
maskovat.**

- >> *Evo, ty máš v ruce takové trumfy.*
>> *Sašo, o tom nic nevím. A i kdyby.*
>> *No, co si o něm myslíš?*
>> *Že nemá chybu.*
>> *Ano, je..? Miluješ ho tolik, že jeho chyby nevidíš?*
>> *Ne, on je právě tak PERFECTNÍ, jako ty a já, jen mi ne-*

dovoluje, abych milovala i jeho chyby.

>> Rozumím, on nechce, abys je viděla. A navíc ti chce uškodit.

>> Ale Sašo, můžeš mi říct, proč?

>> No, asi proto, že tě miluje jako sebe samého a proto je k tobě takový.

>> Ať zmizí i s tou svou dokonalostí! Já miluju Lianu. On od nás chce, abychom ji taky milovali. To je přece zvrhlé, dokázal bys to?

>> Ne, Evo, on je vážně sado-maso.

>> No a?

>> Víš, co o čem jsme spolu hovořili?

>> Měl by jít k Horror Picture Show, tam by se hodil.

>> To už jsem si taky myslel.

>> Je to tak, a chodí už v ženských šatech? Ty přece musí rok před operací nosit?

>> Ne, to nedělá, já mu pomáhám, v létě bude hotový, pak společně odjedeme.

Soucít člověk dostane darem, závist si musí zasloužit.

>> A svatba?

>> On si tě nevezme. Chceš ty ho vůbec?

>> Ne, Sašo, není třeba, i když být vdaná je přece jen lepší. Tenhle falešný soucit mi jde na nervy.

>> Rozumím.

- >> *Páchneš a spíš v posteli po R. Axel*
- >> *Ano, nemám na své televizi všechny programy, usnula jsem tady, a proč bych měla páchnout? Já*
- >> *Páchneš česnekem. Axel*
- >> *Ach ano, souhlasí, jedla jsem česnek.*
- >> *Sašovi jsi vyprávěla, že nemám žádné chyby, ale já mám, například falešné zuby, jako ty. Axel*
- >> *No a, to není žádná chyba.*
- >> *O tom už jsme mluvili, co jsme řekli? Axel*
- >> *Že ty chceš růžový hrníček a já modrý.*
- >> *Ano, proto žiju v domečku sám, kvůli těm zubům. Axel*
- >> *Ty, já musím ráno vstávat, nech toho.*
- >> *Promiň, Evo. Saša*
- >> *Proč to děláš?*
- >> *Chci, abys konečně znala pravdu. Saša*
- >> *Co je pravda?*
- >> *Nikdy spolu nebudeme. Axel*
- >> *Ano, Axel, ale to nevadí. Necháte mne do budoucna na pokoji?*
- >> *Ne, to nemůžeme. Ty jsi dneska zase dělala autogenní trénink, chceš mít krásné sny? Axel*
- >> *Ano, chci.*
- >> *O čem bys chtěla snít? O tom člověku z Playboye? Chceš, budeš s ním spát?*
- >> *Ano, chci.*
- >> *Ne se mnou.*
- >> *S tebou už jsem spala.*
- >> *Věděla jsi, že přijdu?*
- >> *Ne, nebo přece, nevím, nech mne být, musím ráno do práce.*

- >> *Zaručuju ti, že o tom, že jsem tady byl, nebudeš vědět.*
- >> *Ale ano.*
- >> *Ne.*
- >> *Ano!*
- >> *O. K., pak víš, že tě nemiluju.*
- >> *A kde je ten hrníček?*
- >> *Ten ti nedám, protože tě přece jenom miluju.*
- >> *Nech těch hloupostí.*
- >> *Ale ano, Evo, ty jsi bez chyby, tebe miluju.*
- >> *Axel, a ta tvoje husa?*
- >> *S tou už nejsem od vánoc. Axel*
- >> *To je dobře. Já*
- >> *Co jsi jí říkal? Saša byl na chvíli pryč, teď se vrátil.*
- >> *Že ji miluju.*
- >> *Evo, věříš tomu? Saša*
- >> *Ne.*
- >> *Takže? Saša*
- >> *Proč tomu nevěříš, podle mne jsi nádherná, miluju tě, říkáš, že nemám chyby a pak mi nevěříš? Axel*
- >> *Smím něco říct? Saša*
- >> *No jasně, vždycky. Oba najednou.*
- >> *Má tě za bezchybného, dokonalého, a proto tě nemiluje, tvoje dokonalost ji děsí. Saša*
- >> *Ale já dělám chyby, to už jsem jí přece říkal.*
- >> *Ano, údajně dělá chyby kvůli mně. Já*
- >> *Víš, jaké chyby, Evo? Saša*
- >> *Ne. Já*
- >> *Ale já se choval špatně k té buchtě. Axel*
- >> *Omluvil ses Evě? Saša*
- >> *Ne, neomluvil, jenom řekl, že se mnou by to nedělal. Já*
- >> *To nestačí, nedáš jí možnost, aby milovala tvoje chyby, tebe milovat nemůže. Saša*

310 >> *Ano, souhlasí, promiň, Evo, proboha, jsem já to ale blb.*
Axel
>> *Ano, to jsi, ty, ne ona. Axel, Eva říkala, že pozná, když ji nějaký muž nemiluje, ale u tebe to právě neví, protože jí nedáš ten hrníček.* Saša
>> *Dám ti ho, O. K.?* Axel
>> *Cože? Ty jí vrátíš hrníček, to ale bude konec.* Saša
>> *Ano, dostaneš ho, když přijdeš do domečku.* Axel
>> *Proč bych chodila do domečku?* Já
>> *No, jenom když budeš chtít.* Axel
>> *A proč ty nezůstaneš tady?* Já
>> *Evo, to nejde, nejprve se stěhuje do bytu k Lianě.* Saša
>> *Chápu.* Já
>> *Nechápeš nic, ale to nevadí.* Saša
>> *O. K., tvoje hry mi jdou na nervy. Ráno musím vstávat.* Já
>> *Nech toho dokonalého muže konečně plavat.* Saša
>> *A co mu dělám?* Já
>> *Voláš mu.* Saša
>> *Ach ne, já mu nevolala od srpna 95.* Já
>> *To je pravda, nevolala.* Axel
>> *Zavoláš mu teď?* Saša
>> *Ano, ne, až se mi bude chtít.* Já
>> *Já ti zaručuju, že z tohohle večera nebudeš vědět nic, jako Liana.* Axel
>> *Ale ano, já mám přehled o všem.* Já
>> *Pak je konec.* Axel
>> *Pro mne za mne.* Já
>> *Teď to máme, Evo, on ti nedovolí, abys viděla jeho chyby. A proto ho nemůžeš milovat.* Saša
>> *Ale já před ní brečím.* Axel
>> *Ano, v rámci terapie.* Saša
>> *Ano, pravděpodobně.* Axel

- >> *No právě, nech Evu napříště být. Evo, kde jsou tvoje poznámky?* Saša
- >> *Tady už ne, má je Detlef. Já*
- >> *Cože?* Axel
- >> *No, neříkal ti to Saša? Já můžu svůj deník dát číst, komu chci. Já*
- >> *Ne, Evo, to je vaše věc, když chce vědět, co se s nimi stalo, má se tě zeptat. Saša*
- >> *Souhlasí. Proč jsi je dala Detlefovi?*
- >> *Co jsi o něm říkal, to je vážně příliš, ať to ví, je to i jeho věc. Já*

**Největší životní zkušeností je zjistit,
že mnohdy mají pravdu i blbci.**

- >> *Ale vy mě zničíte. Axel*
- >> *Ale běž, a proč se nechováš jako normální člověk? Já*
- >> *Protože vám nevěřím. Axel*
- >> *To je přece tvůj problém, kvůli tomu nemusíš lhát, když už my říkáme pravdu. Já*
- >> *Evo, je to v tomhle sešitu? Saša*
- >> *Ano, Sašo, to je ještě nanečisto. Já*
- >> *To snad není pravda, a já ti říkám, že jsem lepší, než Detlef. Axel*
- >> *Myslela jsem, že si děláš legraci. Já*
- >> *Ne, myslel jsem to vážně. Axel*
- >> *Jsi blbý. Já*
- >> *Axel, Eva zná všechno doslovně. Saša*
- >> *Tomu nevěřím. Axel*
- >> *Tak poslouchej. A Saša přečetl několik vět o našem večeru ve třech.*
- >> *Já tomu nevěřím. Axel*
- >> *Správně, a teď ven, já musím ráno vstávat! Já*

- 312 >> *Evo, umíš už zacházet s Quarkem?* Axel
>> *Ano, ona to možná umí líp, než ty.* Saša
>> *Konec, ven. Sašo, proč se takhle předvádí?* Já
>> *Protože jsem mu řekl, co jsi řekla ty mně, že prý nemá žádné chyby.* Saša
>> *Samozřejmě má, co udělal se mnou, to bylo naprosto špatně.* Já
>> *Proč?*, posadil se Axel do houpacího křesla.
>> *Protože to bylo špatně, to už jsem ti říkala.* Já
>> *Ale já teď otevírám praxi, poškodila bys mne, kdybys to řekla.* Axel
>> *Říkám jenom pravdu, ty se chováš nemožně.* Já
>> *To nesmíš, a proč jsi říkala, že jsem bez chyby?* Axel
>> *Pro druhé, co se mne týče, máš jich spoustu.* Já
>> *Nesmíš mi škodit.* Axel

**Neobávej se cesty pravdy,
měj obavy z toho,
jak málo lidí po ní jde.**
Robert Francis Kennedy

Saša se vrátil. >> *A proč ne? Ty jsi jí taky uškodil, myslíš si snad, že když jí řekneš, že si ji vezmeš a pak to neuděláš, že je to hezké?*

- >> *Ne, ale to bylo jen v rámci terapie.* Axel
>> *A ta právě byla blbá.* Já
>> *A jak mi chceš škodit?* Axel
>> *Nechci, jenom řeknu pravdu.* Já
>> *Ano, Eva by mohla napsat článek o tom, co jsi s ní udělal.*
Saša
>> *Ten se k mým klientům nedostane.* Axel
>> *A proč ne?* Saša

- >> *Ti nechtou takové plátky jako jsou Hella nebo Meine Freundin. Axel*
- >> *No a, i když je nechtou, Eva může poslat jiné, kteří budou dál roznášet, jak blbě to děláš, a za chvíli máš po praxi. Saša*
- >> *To snad není pravda, já jsem už teď zruinovaný. Axel*
- >> *Ano, to můžeš říct nahlas, kdybys byl upřímný k sobě a k Evě, nestalo by se ti to, a Eva nikdy nic nezapomene, to ti řekla hned na začátku terapie. Proboha, on by vážně chtěl mít pacienty jen z nižších tříd, aby je mohl okrádat. Saša*
- >> *Ale když ono to všechno bylo tak drahé. Axel*
- >> *Co ty jsi to za člověka? Já*
- >> *Evo, na mne jsou lidi taky zlí. Axel*
- >> *Axel, to snad ne, proč? Saša a já, my ti nic neděláme. Prosim tě, odejdi teď. Já*
- >> *Ale jo, stejně tak páchneš česnekem, že se to nedá vydržet. Axel*
- >> *Ano. Zmizte. Já*
- >> *Ano, my už jdeme, jenom ještě, Evo, proč říkáš, že nemám žádné chyby? Axel*
- >> *Jak to? Já*
- >> *No, Saša to říkal. Axel*
- >> *Saša mi nerozuměl, samozřejmě máš chyby, jen mne nenecháš je milovat. Já*
- >> *Nemám chyby, proto otevírám tu praxi. Axel*
- >> *Nedělej to, neumíš to. Já*
- >> *Proč, Evo, tobě jsem úplně zázračně pomohl. Axel*
- >> *Nic jsi mi nepomohl. Já*
- >> *Já vím, už jsi říkala, že se ti to nelíbilo. Axel*
- >> *Evo, používáš ten velký pokoj? Saša*
- >> *Ne. Já*
- >> *Jako já tvůj pokoj v Baldhamu. Axel*
- >> *Já mám pokoj v Baldhamu? Já*

314 >> *Ano, můžeš se kdykoli nastěhovat.* Axel
>> *A on sem, nebo? Ten se nejprve nastěhuje tam, kde bydlela Liana.* Saša
>> *Aha, pak budeme všichni ve Schwabingu.* Já
>> *Ale do toho módního listu nepůjde, tam půjdeš spíš ty,* řekl Saša. >> *Na MACu jsi lepší než on.*
>> *Jak to?* Axel
>> *Zeptej se jí,* řekl Saša. Axel se mne vyptával na detaily ohledně práce na MACu.
>> *Jsi lepší než já,* řekl poté.
>> *Může taky dělat korektury.* Saša
>> *Já ani neumím přečíst korektorské značky.* Axel
>> *Ano, Jana taky říkala, že už umím víc než Reinhard.* Já
>> *Jak to, odkud to Jana ví?* Axel
>> *Pracuje s ním.* Já
>> *Axel, vzpomínáš si ještě, jak Evě řekl, ty přece nemůžeš dělat výrobu, a ona povídá, když to umíš ty, tak já taky. Jsem si jistý, kdyby párkrát byla u toho, uměla by to beze všeho taky,* řekl Saša.
>> *Ale já doufal, že se to nikdy nenaučí.* Axel
>> *Ach ne, doufal jsi?* Saša
>> *Ano, ne.* Axel
>> *Ty se nikdy nic nenaučíš, a ta praxe? Tolik jsi u Evy udělal špatně, to nikdy nepůjde. Eva si nejlíp pomohla sama, léta žila v s misogynem a pak bez cizí pomoci udělala to správné.* Saša
>> *Co je misogyn?* Axel
>> *Ach, ty to nevíš? Skoro všechny problémy v manželství jsou problémy s misogyny a ty ani nevíš, co to je. Eva to ví, že?* Saša
>> *Samozřejmě, ten, kdo nenávidí ženy.* Já
>> *Ach ano, jednou to zmínila.* Axel
>> *Ach ano, to ale byl klíč k jejímu manželství a ty jsi ho ne-*

- použil, jak potom můžeš tvrdit, že jsi jí pomohl? Saša*
- >> No, ty jsi jí taky chtěl pomoci. Axel*
- >> Ale jen ty jsi říkal, že se s ní oženíš. Saša*
- >> Já si ji doopravdy vzít nechci, je ošklivá a stará. Axel*
- >> Moment, spal jsi s ní a přede mnou jsi řekl, že si ji vezmeš. Saša*
- >> Já myslel, že mne podpoříš... Axel*
- >> Proč sis to myslel? Eva tě může udat, já mám ty pásky. Saša*
- >> Ach, proboha, vy mne zruinujete. Axel*
- >> Ne, zruinoval ses sám. Nebo chceš každé pacientce slibovat manželství? Saša*
- >> No právě, Eva nebyla moje pacientka. Axel*
- >> Ach, ne? A co teda byla? Saša*
- >> Přítelkyně. Axel*
- >> Pak jsi slíbil manželství přítelkyni? Saša*
- >> Ano, ale ona se kurví. Axel*
- >> Cože? Evo, s kým jsi spala naposledy?*
- >> S ním. Já*
- >> Ach bože. Axel*
- >> Jasně, Eva tě udá a já řeknu, že jsem byl u toho. Saša*
- >> Ale... Axel*
- >> No, to koukáš, my už se vypořádali s jinými ptáčky, myslíš, že jsem blbý jako Eva, jak ty říkáš? Ne, my nejsme blbí, to ještě uvidíš! Saša*
- >> Souhlasí, Reinhardovi jsi taky říkal, ona se to naučí. Ano, a Jana, já přece říkal, že ji miluju, a Eva ji nenávidí. Axel*
- >> Teď už ne, můžeš jít k Janě, jste svobodní lidé. Eva by proti tomu nic neměla, už s tebou spala, teď tě může mít Jana. Saša*
- >> A ty bys proti tomu nic neměla? Evo? Axel*
- >> Ne, Eva by za tebe mohla dostat Janina nevlastního syna,*

316 *tak je volná, tvé plány nevycházejí. Co jsi vlastně chtěl? Saša*
>> *Chtěl jsem jí pomoci. Axel*
>> *Prosím tě, mlč, velice brzy jsi viděl, že žádnou pomoc nepotřebuje. Saša*
>> *Ta škola, v té nebyla dobrá, vyprávěla ti, že se skoro neúčastnila zkoušek? Axel*
>> *Proč, Evo? Saša*
>> *On s tou svojí husou! Přestěhuju se do Baldhamu, dostanu šok a on mi řekne, abych to neříkala dál. Já*
>> *Je to blbec. Máš přece svoje prostředí a nemáš nic vykládat dál? Saša*
>> *Ano, to řekl. Já*
>> *Evo, promiň, že jsem tě 15. 9. 90 přesvědčoval, že je tenhle pán inteligentní. Je blby a zlý. Saša*
>> *Já vím. Já*
>> *Řekla jsi, že nemám žádné chyby, proto jsem tady. Axel*
>> *Ano, a ty mi je neukážeš, takže je nemáš, či co? Já jsem poslední, kdo by měl chuť je hledat. Vždycky jsem ti říkala, když mi nemůžeš pomoci, nech mne na pokoji. Já*
>> *Já jsem ale vůl, měl jsem tě zaměstnat, nevěděl jsem, že se tak rychle učíš. Axel*
>> *Axel, teď si nesyp popel na hlavu, to se nehodí. Nikdy jsi ji zaměstnat nechtěl. Saša*
>> *Ona si myslí, že vypadá jako Audrey Hepburn... Axel*
>> *Ach, polib mi prdel, to řekla jenom proto, že to říkala Karin. Saša*
>> *No vidíš, taky opakuje, co říkají jiní. Axel*
>> *Jasně, dělá to, taky teď ještě bude vyprávět, co ti řekla k tvé nabídce svatby – ale co, jsem unavený, můžeme jít? Saša*
>> *Běžte, já musím ráno vstávat! Já*
>> *Evo, tvoje poznámky jsou teda u Detlefa? Saša*
>> *Ach, proboha, ano. Axel*

- >> *Ano, to můžeš říct nahlas. Saša*
- >> *Ale já myslel, že už se s ním nekamarádí. Axel*
- >> *No, to sis myslel, protože o ní řekl něco tak ohavného? Ne, ne, můj milý, to jsi byl ty, on jen v redakci zachytil, co tys vyprávěl, že za tebou běhá, proto jí to řekl. Saša*
- >> *To je pravda. Axel*
- >> *No, cítíš ten nůž? Sám sis na něj naběhl. Saša*
- >> *Ano, můžeme jít? Axel*
- >> *Eva má taky mobil, to víš? Saša*
- >> *Ne, odkud? Axel*
- >> *Ano, už dokonce docela dlouho. Nevolala ti? Saša*
- >> *Ne, ona mi nevolá nikdy. Axel*
- >> *Ano? Ty jí taky nikdy nevoláš, proč by měla? Saša*
- >> *Já nechci a basta. Já*
- >> *Ale já chci, abys mi zavolala. Axel*
- >> *Kdy? Já*
- >> *Příští týden mám narozeniny. Axel*
- >> *A já mám narozeniny zítra, zavoláš mi? Já*
- >> *Ne, já chci, abys zavolala ty mně. Axel*
- >> *Axel, nech toho, já mám narozeniny za dva týdny, zavoláte mi? Saša*
- >> *Já chci, aby mi zavolala. Dovolíš mi tu asociaci? Axel*
- >> *Ne, už ti nedovolím nic. Evo, promiň, ty jsi už tehdy věděla, že tvůj chlapeček je pitomec a já mu sedl na lep zrovna tak, jako ostatní. Jen ty ne. A k tobě, Axel, ty Evu necháš na pokoji. Když ji ještě jednou uvedeš do hypnózy, budeš mít co dělat se mnou! Saša*
- >> *Myslel jsem, že stojíš při mně. Přece jsi nikdy nevěřil, že si ji vezmu, nebo? Navíc si sám chceš vzít. Axel*
- >> *Ach ne, co Eva a já máme společného, to prosím přenech nám. Co jsi od Evy vlastně chtěl? Saša*
- >> *Je moc namyšlená. Axel*

318 >> *Ach, skutečně, nikdy ti o sobě nic nevyprávěla, o svých úspěších, a prý je namyšlená! Saša*

>> *Dobrá, ale chová se jako děvka. Axel*

>> *Nejradši bych ti zase jednu vrazil, myslím, že jsem ještě nikoho nechtěl mlátit tak často, jako tebe. A ona není namyšlená, na to zapomeň. Dělá knihu o Jižní Americe, to jsi věděl? Saša*

>> *Ne, to mu taky ukradla. Axel*

>> *Evo, promiň, prosím, proto mu nikdy nic neříkáš, že by odpověděl zase něco tak blbého. Eva sama fotografuje, umí to. Celé roky visely v její kanceláři fotky, všichni, já taky, si mysleli, že jsou od R., teprve když jsem jí pomáhal se stěhováním, jsem viděl, že je dělala Eva. Fotografuje moc dobře. A knížku vydá u Bruckera pod svým jménem. Lexa. A kromě toho, Eva mu ještě nikdy nic neukradla, vždycky on okrádal ji! Saša*

>> *Cože, ona se vážně tak jmenuje?! Axel*

>> *Tak ani tohle nevíš, já Evu miluju, ani to ti neřekla. Od 27. 9. 95 se tak jmenuje. Saša*

>> *To mi neřekla. Axel*

>> *Evo, co říkal Detlef? Už to četl? Saša*

>> *Ten muž tady je duševně chorý, to řekl. Já*

>> *Proč vůbec Detlef, já myslel, že nejste kamarádi. Axel*

>> *No, to nestíháš, tohle přátelství je silnější, než tvoje. Saša*

>> *Ale on čte ty ptákoviny. Axel*

>> *Proč by neměl, ty jsi o něm taky řekl nějakou blbost. Saša*

>> *Ano, ale v rámci terapie. Axel*

>> *Víš, co Eva říká o tvé terapii? Že je to Program devíti lží. Saša*

>> *To je legrační. Axel*

>> *A co říkala o tom článku, zeptej se jí! Saša*

>> *Evo, co sis myslela o tom článku? Axel*

>> *Ze všeho nejdřív jsem chtěla popadnout myš a korigovat ty chyby... Já*

- >> *Ach ano, to jsem ti ještě neříkal? Dělá korektury. Saša*
- >> *To neumím ani já. Axel*
- >> *Vidíš, ona to umí, a dál? Saša*
- >> *Bylo to k poděláním, nebylo zřejmé, jestli to je reklama nebo redakční článek. Já*
- >> *Redakční článek to byl. Axel*
- >> *Pak to mělo být osobnější, s konkrétním případem nebo tak. Já*
- >> *Evo, ti nemají nikoho, když tebe vzít nemůžou. Saša*
- >> *Má pravdu, to snad není možné! Axel*
- >> *Promiň, ale to nechám bez komentáře. Chtěl bych jen vědět, proč jsi chtěl sem. Saša*
- >> *No, protože řekla, že jsem bez chyby. Axel*
- >> *Ale to ti přece může být jedno. Saša*
- >> *Ale ona mi to sama neřekne. Axel*
- >> *Proč by měla, na tom přece nesejde, co si o tobě myslí, vzít si ji tak jako tak nechceš. Saša*
- >> *To bylo jen tak. Axel*
- >> *Proč? Obraťme to, Evo, co bys řekla, kdybys ode mne slyšela: Axel o tobě povídal, že nemáš žádné chyby? Saša*
- >> *Nic, jenom, že mi už nemůžeš říkat, že jsem blbá. Já*
- >> *Já to o tobě neříkám. Saša*
- >> *Já vím. Já*
- >> *Zavolala bys mu? Saša*
- >> *Sašo, ne, nevěděla bych, proč. Já*
- >> *Vidíš, ani by ti nezavolala. Saša*
- >> *No, perfektní je ona, ne já. Axel*
- >> *Ano, souhlasí, Eva je dokonalá, proto ji miluju. Jenom jsem nevěděl, proč opustila R., ale teď to vím. Proč by neměla? Vždycky dělala jen to, co chtěla, a co už bys tady zmohl ty? Saša*
- >> *To snad není pravda, já jí jen chtěl pomoci. Axel*

320 >> *Jak pomoci, mohla by tě udat. Saša*
>> *Jak, řekl bych, že to není pravda. Axel*
>> *Byl jsem u toho, když jsi jí nabídl svatbu, kromě toho jsi ji chtěl zabít. Saša*
>> *Ne, to jsem nechtěl. Axel*
>> *No dobrá, přesto jen těsně unikla smrti. Saša*
>> *Jak to? Axel*
>> *Dvakrát jela opilá autem a pokaždé kvůli tobě. Saša*
>> *To je její chyba. Axel*
>> *Nejen to. Já*
>> *Co ještě? Axel*
>> *U Doris jsi taky říkal, že mám skočit z okna. Já*
>> *Evo, já tomu přece zabránil. Axel*
>> *Nikdy jsi mne toho strachu nezabavil. Já*
>> *To bylo jenom kvůli terapii. Axel*
>> *Měl bys Evě říct, kdy je konec terapie a mluvit s ní o tom. Teď potřebuje terapii po terapii. Saša*
>> *Ano, Sašo, ale já se bojím k někomu jít, ti přece drží všichni spolu, ještě nakonec přece skončím v Haaru. Já*
>> *Ne, Evo, já jsem tvým svědkem. Saša*
>> *To nemůžeš, ona je vážně šílená, co si o ní pomyslí Detlef, ten jí to věřit nebude. Axel*
>> *Mohl jsi ty poznámky mít, ale tys je nechtěl. Já*
>> *Ano, a nač, já vím, jak to bylo. Axel*
>> *Proboha, Evo, promiň, že jsem tě vydal na pospas tomuhle člověku, stydím se. Ostatně, Eva chtěla všechno vyprávět R. Saša*
>> *To přece nejde. Axel*
>> *Proč ne, Liana ví o Evě víc, než je Evě milé, když jsi dělal terapii, nesměl bys Lianě tolik říct. Saša*
>> *Ano, souhlasím, to byla chyba. Axel*
>> *Ne, můj milý, ty jsi dělal jenom chyby, a já taky, věřil jsem*

ti, jak jsem k tomu přišel, to se mne neptej, ale pravděpodobně, jak by řekla, pro mne bylo lehčí věřit, přestože to byly lži. Ale jak si stojíš s Janou, tam jsi taky něco dělal? Saša

**Pravda, která přežije,
je pouze ta lež, které bylo nejpříjemnější věřit.**

>> Ano, vyprávěl Evě, že se mi líbí, Eva ji nenávidí a pak se k ní nastěhuje? Axel

>> A kam měla jít? Saša

>> Například do Baldhamu, ke mně, kromě toho je horší, než Eva. Axel

>> Ach, skutečně, nechtěl jsi od ní nikdy nic? Saša

>> No jo, to byla jenom taková maličkost, ona taky dělá v esoterice, jako já. Axel

**Esoterika a fašismus mají
společný elitářský kult vůdce,
své pravdu si nárokující nauky
o zlepšení světa, víru v osud, karmu a předurčení, jsou
také stejně asociální a tmářské.
A v neposlední řadě je spojuje slepý
fanatismus jejich příznivců.**

>> Ráda by tě měla. Saša

>> Ano, ale já ji ne. Axel

>> Ano, ale Jana Evě řekla, že jí patříš. Saša

>> Ach, skutečně, ta je ještě drzejší, než Eva. Axel

>> Co to tady povídáš, Eva jí řekla, oba jste svobodní lidé, když chcete, dejte se dohromady. Saša

>> To jsi řekla? Axel

>> Ale samozřejmě, s jejím synem Jarkem to není v pořádku,

322 *taková prasečina. Já*

>> *Evo, je to tak, vím to od něj, na ostrově jsme si o tobě povídali, on tě miluje. Ach, ještě něco, Eva jí neřekla, že s tebou spala. Saša*

>> *Nespala se mnou. Axel*

>> *Ale spala a já taky. Teď už ale s tebou spát nechceme, máme chlapa, vysokého 1,93. Saša*

>> *Ano, to jsi říkal. Axel >> Už s ním spala?*

>> *Eva? Saša*

>> *Ne, je moc mladý, jenom jsme spolu snídali. Já*

>> *A? Axel*

>> *A nic, třeba z toho nic nebude, nevadí. Já*

>> *Proboha, ta je tak normální. Axel*

>> *Ano, Axel, je normální, blázen jsi bohužel ty. Saša*

>> *Liana mi pomůže. Axel*

>> *Dobrá, Evo, on se teď nejprve nastěhuje do Lianina bytu, přitom by přece mohl bydlet tady, nebo? Saša*

>> *No jasně, já ten pokoj nepoužívám. Já*

>> *Jak si to představuješ, chceš R. ukrást úplně všechno? Axel*

>> *Jak ukrást, on se může odstěhovat, kdy bude chtít, ale co, patří Evě. Saša*

>> *Ach, to jsem nevěděl, myslel jsem, že se ona nastěhovala k němu, jako kdyby se nic nedělo. Axel*

>> *Tak, to sis myslel? Dává se rozvést, neřekne ti to, nastěhuje se do svého bytu, neřekne ti to, změní si jméno, neřekne ti to, nepřijde na žádné obvyklé místo, jinak se jmenuje, má mobil, neřekne ti to, co tady pak vůbec chceš? Saša*

>> *Sašo, proč tak vyvádí? Já*

>> *Jak, Evo? Saša*

>> *Škube sebou, je nějak nervózní. Já*

>> *No právě, Evo, slíbil jsem ti, že to zvládnou do léta, ne-*

stihnu to, tenhle člověk potřebuje speciální pomoc, oba spolu to nezvládneme, a když si myslí, že to zvládne Liana, ať u ní zůstane. Saša

>> Ano, ať tam zůstane. Já

>> Stejně jsem si tě nikdy nechtěl vzít. Axel

>> Je dobře, já tebe taky ne. Já

>> Děláš si to tak lehké, proto jsi tolik chtěl sem přijít, představ si, Evo, když zapomeneš na tuhle návštěvu, můžeš ho udat. Saša

>> Nezapomenu. Já

>> O to se postarám, abys zapoměla. Axel

>> Pak tě může udat. Eva nikdy nic nezapomene, kdy budeš mít jasno ohledně naší návštěvy? Saša

>> Do týdne. Já

>> Ale proč nic neví Liana? Axel

>> Nechce nic vědět, dej nás dohromady a bude vědět všechno, uvidíš. Já

>> Podívej se sem, co tady stojí? Srpen 95, to jsem ale sám překvapený, je to pravda slovo za slovem. Saša

>> Proč, nedala ti nikdy nic číst? Axel

>> Ne, nikdy nic. Kromě toho jednoho telefonátu, který jste spolu vedli z kantýny. Saša

>> To snad není možné, já myslel, že ti říká všechno. Axel

>> Ne, nikdy mi nic nedala přečíst, Doris taky ne, ta se jen hrabala v Eviných věcech. Janě taky nic číst nedala a ty jsi to nechtěl. Saša

>> Já přece věděl, co se děje, proč bych to měl číst? Axel

>> Ach tak, potom víš, že si Eva nic nevymyslela, takže poslouchej, necháš Evu na pokoji nebo uvidíš, co se stane, Eva dělá všechno správně a dokonale, mohla by tebe a tvou praxi zničit, ještě než ji otevřeš. Saša

>> To nesmí. Axel

324 >> *Tak, to nesmí?, zeptal se Saša. >> A co ty děláš s ní, to je v pořádku? Já to neprokoukl, ale ona mne upozornila s tou knihou, co jsem jí věnoval, dala ji tobě, no jasně, muselo to skutečně vypadat, jako bych stál na tvé straně. Ale tak to nikdy nebylo, nejpozději teď stojím při Evě. Jdeš tak daleko, že mi nabízíš práci, i když je Eva lepší než já a ten džob mnohem víc než já potřebuje? Saša*

>> *Ach, proboha, ano. Axel*

>> *Díky bohu to uznáváš. A když už jsme tak daleko, Axel, ještě něco: co tady děláme, to je nezákonné, vnikli jsme do Evina bytu bez jejího souhlasu. Mohla by nás udat. Saša*

>> *Pak ji udám taky. Axel*

>> *Ano, to můžeš, ale musíš jí to nejprve dokázat a to nedokážeš. Saša*

>> *V hypnóze řekne všechno. Axel*

>> *No a, ví, že v životě neudělala nic nezákonného, může o svém životě mluvit, ne jako ty, s tvými žvásty, například že se Manis zabila kvůli ní. Saša*

>> *Všechno by vykecala. Axel*

>> *Mýlíš se. Děláš tady něco, zač by tě mohli zavřít, mně je celkem jedno, co si o mě myslíš. Když to budeš dál vyprávět, nestane se nic, tobě napříště stejně nikdo nebude nic věřit. Po téhle ostudě s Evou už vůbec ne. Eva říkala jen to, co věděla od tebe. Saša*

>> *Evo, odkud víš o NLP? Axel*

>> *Na co se ptáš? Saša*

>> *Na ten článek. Axel*

>> *Prostě to vím. Já*

>> *Mluvila jsi o tom s někým? Axel*

>> *Ne. Já*

>> *Jenom se mnou, a to říkala, že by to dokázala napsat líp, i když to téma nerada. Saša*

- >> *Jak bys to udělala? Axel*
- >> *Buď opravdový inzerát, ale pak by to chtělo lepší otevření, aby lidi věděli, že tím v této oblasti vydělává peníze. Nebo jako redakční materiál, ale pak osobně s někým, kdo už to absolvoval a líbilo se mu to. Já*
- >> *Evo, oni nikoho nemají. Saša*
- >> *Ale ano, Lianu. Axel*
- >> *Ach tak, Lianu. A kdo to psal? Saša*
- >> *Ona. Axel*
- >> *Aha, a přihlásil se někdo? Já*
- >> *Nechej odpovědět Evu. Saša*
- >> *Nikdo. Já*
- >> *Je to tak, nikdo, ale odkud to ona má?*
- Jak to, že to ví? Axel*
- >> *No ona je prostě dobrá, zná lidi mnohem líp, než ty, mnohdy si říkám, že je dcerou Kische, ten možná měl něco s její mámou. Saša*
- >> *Jenže je podobná svému otci. Axel*
- >> *No a, on a Kisch by si taky byli podobní, kdybys ho viděl dneska. Teď mne napadá, prostě to obraťme, kdybys mi řekl, pověz Evě, že nemá žádné chyby... Saša*
- >> *Ona opravdu žádné nemá. Axel*
- >> *Ne, tak to nemyslím, co bys mi řekla, Evo? Saša*
- >> *Aha, to jsou kopačky. Já*
- >> *Zavolala bys mu? Saša*
- >> *Ne, nevím, proč bych měla. Byla bych ráda, tobě bych řekla, tak, teď už mi nemůžeš říkat, že jsem blbá. Já*
- >> *Já si o tobě nemyslím, že bys byla blbá. Saša*
- >> *To já přece vím. Já*
- >> *Evo, promiň, prosím, že jsem kdy říkal, že je tvůj chlapec chytrý nebo inteligentní, to jsi ty mnohem víc. Saša*
- >> *Ale odkud to má s tím článkem? Axel*

326 >> *Jak říkám, mnohdy si myslím, že je dcerou E. E. Kische. Saša*

>> *Ale já udělal takové chyby. Axel*

>> *No jasně, a jaké. Ona by ti ani nezavolala a ty mne přemluvíš, abychom přišli sem, smím se tě něco zeptat? Saša*

>> *Ano, prosím. Axel*

>> *Když jsi u ní byl s Lianou, byl jsi k Evě mnohem milejší, vypadalo to, jako bys ji miloval. Saša*

>> *Ach, tak ti přece něco vyprávěla? Axel*

>> *Představ si, ani slovo, jen jsem slyšel tvůj pásek, který jsi řekla, že jsi tam byl, a já k ní na to ani nezajel, já blbec. Saša*

>> *Ano, ale proč ví všechno, Liana neví nic. Axel*

>> *Proboha, ty jsi vážně šílenec, to snad není možné. Doufal jsi, že Eva nebude nic vědět a proto věříš, že nemá právo vědět vše? Saša*

>> *No, já nevím. Axel*

>> *Evo, naběhl si na nůž. Uplně sám, bez cizí pomoci. Saša*

>> *Jak to, že všechno ví? Axel*

>> *Možná to zdělila. Saša*

>> *Od koho, ti ve Vídni nejsou její příbuzní. Axel*

>> *Jak píše, tak bych řekl, že je skutečně Kischovou dcerou. Dneska mi zavolala kvůli vyhnání Němců z Československa, dnes večer o tom vysílali v TV a já ten pořad viděl, on a ona si jsou podobní, Kisch byl u popravy toho vůdce protektorátu – ach, takhle se to nejmenuje. Saša*

>> *Správce protektorátu, protektor. Já*

>> *Přesně, to bylo v dubnu 1946, on se jmenoval Frank. A možná byl Kisch krátce předtím u Eviny maminky a pak se podíval na popravu, ten byl bez cigarety tak nervózní, ale pravděpodobně malý, muži kolem něj byli větší, ale tak nervózní, jak on byl, mohl zrovna přicházet z porodnice. Saša*

>> *Jeho sestra nebo máma, ty byly velké... Já*

- >> *Odkud to víš? Axel*
- >> *Jeho rodiče... Já*
- >> *Ona ani neví, jestli sestra nebo matka... Axel*
- >> *Axel, mlč, prosím, Evo, prosím tě, pokračuj. Saša*
- >> *Ano, moje maminka tam nakupovala a já ještě vím, paní u pokladny, já musela vstát a ony mě měřily. Já*
- >> *Evo, kolik ti bylo? Saša*
- >> *Dva, možná tři roky. Já*
- >> *Je dokázáno, že člověk má vzpomínky teprve od čtyř. Axel*
- >> *Nesmysl, poslouchej, sám mluvíš o regresi, o životě před narozením, a u druhých to neexistuje? Možná ji tam máma vzala, aby jí to ukázala. Saša*
- >> *Jak to, že si nevzpomíná na něj? Axel*
- >> *Byl mrtvý. Saša*
- >> *Jak to? Axel*
- >> *Zemřel 1948. Saša*
- >> *Byla to velká rudovláska, myslím, já tam byla s kočárkem a musela jsem vstát... Já*
- >> *Eva je možná jeho dcerou, už to křestní jméno na E... Evo, chtěla bys být jeho dcerou? Saša*
- >> *Ano, pak bych aspoň věděla, odkud mám svoje spisovatelské buňky. Já*
- >> *Vyprávěla bys to někomu? Saša*
- >> *Ne, proč? Já*
- >> *Oženil by ses s ní, kdyby byla jeho dcera? Saša*
- >> *Ano, to bych hladce udělal, ačkoli ne, a kromě toho je to nestydatost, o sobě říkat něco takového, byla přece podobná svému otci. Axel*
- >> *Ale kdybys ho viděl dnes, jako já... A mimochodem, neříkala to ona, ale já. Saša*
- >> *Mluví už jako ta jeho buchtá, škoda, já bych to taky ráda viděla. Já*

328 >> *Neviděla jsi to? Saša*
>> *Ne, ale budu to potřebovat později, nahrála jsem si to. Já*
>> *Ach tak. Axel, já ti to nevyprávěl, Eva píše pro pražský Playboy příběh o sudetských Němcích. Kromě toho, ona neřekla nic, já to byl, možná to tak bylo a proto Evina sestra převzala roli nenávistného rodiče, třeba to dokonce ví. A proto Eva pořád chce do Prahy, jdeš pokaždé kolem toho krámku?*
Saša
>> *Ano. Já*
>> *Možná nenávidí Jižní Ameriku právě proto, byl Kisch i tam? Saša*
>> *Ano, žil v Mexiku. Já*
>> *Četla jsi tu knihu o tom? Saša*
>> *Ano, ale není dobrá, na Kische neupomíná nic. Já*
>> *A jeho asijské věci? Saša*
>> *Ano, všechny, ty jsou o něco lepší, ale nejlíp píše o Praze. Já*
>> *Proboha, Evo, pokud to je pravda, pak... Saša*
>> *Co pak? Axel*
>> *Pak bychom měli klíč k tvému životu, vyrostla jsi v jiné rodině, než jsi měla. Saša*
>> *No a?, zeptal se Axel*
>> *To se ještě ptáš? Ty jsi chtěl přece vždycky vědět, odkud to všechno má. Saša*
>> *To je pravda. Axel*
>> *No prosím, jednou jsi se mne ptal, proč jsou novináři k Evě takoví, možná i jiní lidé vědí to, co víme my. To je v Dr. Živago taky, lidi se vždycky vracejí na místo, které jim přikazuje geny, a víš, kde jsem o tom začal přemýšlet? Když mi Eva řekla: Našla jsem džob v Praze, ale v celém nakladatelství vládne naprostý zákaz kouření. Já jsem přirozeně proti jejímu kouření, ale na druhé straně obdivuji její svobodu něco ta-*

kového udělat, odmítla. Saša

>> Proboha, ta balancuje vysoko, měl by ji někdo sundat dolů. A ona vážně chtěla pracovat v Praze? Axel

>> Jen nech být, ty jsi udělal tolik chyb, nech Evu, kde je, koukej si udělat pořádek ve vlastních věcech. V každé terapii, taky v NLP (neurolingvistické programování), musíš dát člověka zas dohromady a aktivovat jeho pozitivní energii, ale ty... Stačilo by, kdybych o Evě všude vyprávěl, že je dcerou Kische a zakázky se jen pohnou, ne takové sračky, jako jsi ty tu ženu poslal k Peerovi. Saša

>> Skutečně? Já

>> Ano, Evo, tvůj chlapeček ti chce jenom škodit, já nevím, proč? Saša

>> Nejspíš kvůli R. Já

>> Myslíš? Saša

>> Ano. Ten si taky myslí, že jsem blbá, když jsem ho opustila. Já

>> Ano, to jsi. Axel

>> Sašo, prosím tě. Já

>> Ano, Axel, nech toho, dokázal jsi, že nic neumíš, nech Evu na pokoji, je ráda, že ji rozvedli, kdyby chtěla, tak by si tě přece vzala. Saša

>> Ale já bych si nevzal ji. Axel

>> Proč jsi to říkal? Saša

>> No, v rámci terapie. Axel

>> To ale nebylo nutné. Saša

>> Ale ano, potřebovala pomoc. Axel

>> Ale jakou pomoc, přece ti říkala, jak má ta pomoc vypadat. Saša

>> Ano, ale pak řekla, kdybych ji tak miloval, milovali by ji i jiní. Axel

>> To ti věřím, to Eva vždycky říkala taky v redakci, když

330 *nějaký vztah končil. Saša*
>> *To ale není útěcha. Axel*
>> *Ne, a proč bych tě měl utěšovat? To je jen pravda. A Eva vždycky říká pravdu, proto jí nikdo nevěří – neřekl Kisch někdy něco podobného, Evo? Saša*
>> *Ale ano: Nic není tak vzrušující, jako pravda, té stejně nikdo nevěří. Já*
>> *Axel, Eva má momentálně jen jeden problém, a to, že jí pravdu nikdo nevěří, především pravdu o tobě. Proto odmítá komukoli něco vyprávět. Saša*
>> *Ale svoje poznámky dala Detlefovi. Axel*
>> *Právem, mohl jsi je mít ty, kdybys chtěl, ale ty jsi je přece nechtěl. Saša*
>> *Ale ano, jenže ona ti všechno řekla. Axel*
>> *To je komické, že to říkáš. Eva mi vyprávěla jenom to důležité nebo to, čemu nerozuměla. Saša*
>> *Nikdy ti neříkala, že ji miluju? Axel*
>> *Ne, jen ty, tys mi říkal, že ji miluješ, ona řekla nanejvýš, že miluje nás oba. Saša*
>> *To snad není možné!! Axel*
>> *Ale ano, je, Eva je perfektní, ne jako ty, ty se musíš uchýlovat ke lžím, ona ne. Saša*
>> *Skutečně nikdy neřekla, že ji miluju? Axel*
>> *Ne, neřekla, nanejvýš, že to nechápe. Saša*
>> *To snad není možné. Axel*
>> *Ale ano, já si taky vždycky myslel, že to není možné, když jsi mi vyprávěl, jak ji miluješ, já... Ale, polib mi zadek, pokud při někom stojím, tak při ní. Saša*
>> *Ach, můj bože. Axel*
>> *Evo, co ty tomu říkáš? Saša*
>> *Nemůže stát při mě, skutečně něco slíbil R. Já*
>> *Ano, teď tomu taky věřím, i když jsem dřív nevěřil. Saša*

- >> *Taky ti tenhle nesmysl vyprávěla?* Axel
- >> *Ne, to neudělala, ale je to tak.* Saša
- >> *Ano, je to tak, R. mi řekl, že mám přestat s tou svatbou, jinak mne Axel udá. Já*
- >> *To jsem mu řekl sám.* Saša
- >> *Ano, to jsem si myslela, ale já přece nic nedělám. Rekl to on. Já*
- >> *Ano, Evo, ale on s R. nechtěl mluvit.* Saša
- >> *Je dobře, já tohohle pána nikdy udat nechtěla, ale on mi udáním hrozí bez přestávky, nakonec ho udám. Je slaboch a má cosi s nějakou sektou. Já*
- >> *Ano, to uděláš a já budu stát při tobě. Vykládá, že s tebou nespal, přitom jsem i já u toho byl a spal jsem s ním taky. Řekni, Axel, tehdy v Baldhamu jsi ale byl k Evě docela hodný, co se s tebou stalo?* Saša
- >> *Myslel jsem, že mne nemiluje.* Axel
- >> *Eva tě vždycky milovala, nepřetržitě.* Saša
- >> *Já ale myslel, že mne nemiluje kvůli Lianě.* Axel
- >> *Ano, to je přece v pořádku, když myslíš, že tě nemiluje. Evo, chceš, aby tě nechal na pokoji?* Saša
- >> *Ano, to chci!* Já
- >> *Takže?* Saša
- >> *Ano, je stará a ošklivá.* Axel
- >> *Nech toho, Eva taky má doma zrcadlo. Ty jsi takový hajzl, že to říkáš. Já jsem mnohem ošklivější, než Eva, a se mnou jsi taky spal. Víš co, ty jsi cvok, esoterika ti stoupla to hlavy, můj milý. Eva nechce ani to druhé.* Saša
- >> *To nejde.* Axel
- >> *Ale ano, myslíš si, že můžeš Evu držet věčně, ale to nejde.* Saša
- >> *Ale co uděláme?* Axel
- >> *Nic, Eva už nechce, říkáš, a buď rád, že tě nevyhodí, nako-*

332 *nec jsi udělal příliš mnoho chyb. Saša*
>> *Ano, doporučovali to. Axel*
>> *O. K., dokud se u toho Evě vedlo dobře, ale tak už to teď není, jsi příliš bezcharakterní. Saša*
>> *Ne, to nejsem. Axel*
>> *Evo, je? Saša*
>> *Ano. Já*
>> *Axel, víš, oba jsme ti sedli na lep, já ještě víc, než Eva, já ti to dokážu, ale než to udělám, chtěl bych se omluvit Evě, já ji přemluvil, aby tě viděla jako inteligenta, přitom jsi hloupý a zlý. Evo, on Kalinku skutečně poslal k Peerovi. Saša*
>> *Ta svině. Já*
>> *Ano, Evo, hodně toho udělal špatně, rozšiřoval o tobě nepravdy, jako s tou svatbou. Jak to vůbec bylo s tou první nabídkou sňatku? Saša*

**Nestačí vědět, je třeba vědění také uplatnit;
nestačí chtít, je třeba také konat.**

>> *Šel mi na nervy, vyprávěl, co si obléknu, kde se to bude konat a samé takové nesmysly. Já*
>> *A potom? Saša*
>> *No, potom jsem mu řekla, ať mi s tou blbou svatbou políbí prdel, ale ne dneska, mám své dny. Já*
>> *Ano, a pak chodí kolem a vykládá, že ti to řekl. Saša*
>> *To snad není možné. Já*
>> *Ale ano, Evo, je to tak, a všichni věřili jemu, ne tobě. Saša*
>> *Ten pes. Já*
>> *Ano, Evo, jenže nepočítal se mnou, já řeknu pravdu. Saša*
>> *Něco takového si ona ke mně dovolit nesmí. Axel*
>> *A proč ne? Může ti říct, co chce. Saša*
>> *Ano, ale já to myslel vážně. Axel*

>> *No, to je dobré, tak jsi to neříkal v rámci terapie?* Saša

>> *Ale ano, ale jen v tu chvíli.* Axel

>> *Ano, jenže v tu chvíli ještě nebyla rozvedená a ty jsi jí to řekl ještě jednou a pak před mnou znova. Já tě můžu udat, řekl jsi, že mne si vezmeš hned sebou a to už rozvedená byla.* Saša

>> *Pak vás udám oba.* Axel

>> *Ale ano, udělej to, jsme dva proti jednomu a pak jsou tady ještě ty pásky.* Saša

>> *Ach jo.* Axel

- >> *Evo, už jsem zase tady. Axel*
- >> *Ale já nechci, abys ke mně chodil. Já*
- >> *Co bys se mnou ráda dělala? Axel*
- >> *To už jsem řekla, do Prahy nebo na chatu. Já*
- >> *Evo, když ti řeknu, abys skočila z balkónu. Axel*
- >> *Přestaň, já tě nenávidím, nech mne na pokoji, nikomu jsem nic neudělala, ty prase, nech mne konečně být s tou tvojí podělanou hypnózou. Tloukla jsem kolem sebe.*
- >> *Ano, teď se to ukáže, já z tebe toho ďábla vyženu. Axel*
- Saša se vmísil: >> *Nech Evu na pokoji! Já už s tím nemůžu souhlasit, co s ní děláš. Konec, děláš to špatně. Zacházíš moc daleko, oslovuješ její podvědomí, možná kdysi chtěla skočit z okna a ty... Někde jsem četl, že tohle se dělat nesmí. Saša*
- >> *Ano, zneužívá toho. Já*
- >> *Evo, to právě nesmí! Saša*
- >> *O tom už jsme mluvili. Axel*
- >> *Ano, to ještě na tom byla dobře, teď ale má tvé terapie dost. Saša*
- >> *Ano, ať odtáhne. Já*
- >> *Evo, je to zbabělec, ke Karin nebo Janě si netroufal, u R. se bál říct pravdu, protože ta je strašná, jeho pravda, sem si troufne, jen když tady není R., a z tebe chce vyhánět ďábla! Eva ani nevěří v boha, je buddhistka, jak má věřit na ďábla? Vím, že podvědomí se má nechat v klidu a ty děláš tolik chyb. Saša*
- >> *Ale proč dělá čerta? Axel*
- >> *Proč by neměla? V Čechách se děti mnohem víc vychovávají čertem, víc než tady. Saša*
- >> *Ano, Sašo, ať zmizí, už ho nechci vidět. Já*
- >> *Ona je šílená, co si to ke mně dovoluje? Axel*

>> *A proč ne? Pravděpodobně by si nechala vyhánět ďábla, kdybys přišel sám, ačkoli v sobě žádného nemá, tak asi funguje primal scream. A ty jsi, aniž bychom si všimli, sklouzl od bílé k černé magii. Saša*

>> *Ano, ta sekta. Je mi z tebe zle. Já*

>> *Věříš tomu, Evo? Saša*

>> *Ano, bohužel, ale nechci s tím mít nic společného, vždycky chci hovořit o tom, co prožívám, a tohle mi přijde příliš hloupé. Já*

>> *Máš pravdu. Saša*

>> *Ale já jí jen chtěl připomenout strach, který měla tenkrát, abych jí ten strach mohl vzít. Axel*

>> *Ne, to ti právě nevěřím, Axel! Kdybys přišel sám, Eva by pravděpodobně skočila z okna, jako Manis. Evo, řekl ti někdy, jak se Manis zabila? Saša*

>> *Ne. Já*

>> *Manis žije. Axel*

>> *To snad není pravda, proč to potom vykládá? Já*

>> *Evo, chce ti nahnat strach a ty bys pravděpodobně spolupracovala, může ti slibovat svatbu jak často chce, protože na konec, když skočíš z okna, bude se říkat, ach tak, nevzal si ji, proto skočila, jemu i R. by se moc líbilo, kdybys byla mrtvá, ale díky bohu jsem zakročil já. Saša*

>> *Sašo, proč to se mnou děláš? Já*

>> *Evo, to já ne, jen tomuhle pánovi jsme všichni sedli na lep, jen ty ne, a to je dobře, ačkoli si musím zjistit, zda je možné jej za to stíhat. Máš od něj ještě nějaké věci? Saša*

>> *Ano, jednou pro mne u Karin nechal plyšového medvěda. Já*

>> *Odkud to víš? Saša*

>> *Karin říkala, že nepatří do tohoto bytu. Já*

>> *Ty ho máš, kde je teď? Saša*

336 >> *Je v práci, visí tam nad mým místem. Troubí na trumpetu. Je moc krásný. Já*

>> *Eva jednou o plyšákovi napsala báseň, ta byla taky krásná. Saša*

>> *Ano, Sašo, ale všichni říkali, že nestojí za nic. Já*

>> *Ne, ne všichni, já si ji okopíroval, mám ji někde doma, víš přece, že schovávám všechno od tebe, taky tohle. Ach ano, Axel, ty jsi stejný křivák, jako Blavatská. Evo, neřekl ti nikdy, abys mu s tou svou svatbou políbila zadek? Saša*

>> *Nikdy, samozřejmě. Sašo, proč to se mnou děláš? Já*

>> *Evo, já už s nimi skončím, tomuhle pánovi jsme všichni naletěli, jen ty ne, tolik toho udělal špatně, zjistím si, zda je možné jej stíhat. Saša*

Samozřejmě jsme, Saša a já, neudělali nic. Já byla ráda, že Axel zmizel z mého života. Jak se v tomto směru vedlo Sašovi, to jsem nevěděla, zůstali jsme u našich zásad: *kdo chce vyprávět, řekne, co chce, jinak se jej druhý nevyptává*. Naše rozhovory se jako vždycky točily kolem knih, nových filmů, jen málokdy kolem našeho bývalého pracoviště a lidí tam. Já začala pracovat v nakladatelství Norden, kde jsem velice dobře vydělávala. Práce šéfredaktorky v Praze mi nikdy nepřipravila bezesnou noc a tak to bylo v pořádku. Vlastně jsem zpátky do Prahy nechtěla.

Jednoho dne jsem jela autem od lékaře, který mi právě léčil chřipku. Chtěla jsem odbočit doleva, takže jsem s vozem stála uprostřed křižovatky a čekala na protijedoucí auta. Slunce oslňovalo, musela jsem mžikat, když jsem chtěla přejet přes křižovatku u Münchener Freiheit. V tom okamžiku se mne zmocnil podivný pocit, jako bych nebyla sama, jako kdyby někdo seděl vedle mne. Samozřejmě tady nikdo nebyl, pohladila jsem svou nádhernou řadicí páku, v zimním slunci ještě krásnější. Teď jsem se chtěla otočit vlevo a podívat se, ale

něco mi radilo: >> *Ne, nedívej se tam.*

O. K., poslechla jsem svůj vnitřní hlas. V tom okamžiku jsem věděla, že muž, který se opíral o zábradlí, spínal ruce a usmíval se do mého auta, je Axel. Ale můj pohled zůstal sklopený, viděla jsem prostor mezi mnou a jeho botami, poznala jsem je, byly matné, schématicky jsem rozeznávala i jeho postavu, ale zůstala jsem tvrdá. Jen se mu nepodívat do očí. Prostor, který jsem nechávala volný pro případná protijedoucí auta, nebyl moc široký, v pořádku, stejně proti nic nejelo. Tak tedy tento prostor jsem teď viděla jako náš studený potok, ještě jsem si pomyslela, kdyby něco řekl, podívala by ses na něj. Ne, neříkal nic, ačkoli jsme oba v tomto okamžiku pravděpodobně mysleli na totéž:

>> *Když začneš mluvit, vyskočím.* Nikdo neříkal nic. Semafor pro chodce Axelovi konečně ukázal zelenou a Axel vstoupil na zebru. Dostala jsem chuť jej srazit autem, ještě nikdy v životě jsem takové vražedné myšlenky neměla, až teď. Vyrazila jsem... a zastavila přímo za ním. Axel se otočil a usmál se na mne. Patrně tušil, co si myslím. Dělal jsem to, co už tolikrát, nasadila jsem rutinní nicnetušící výraz. Myslím, že mi docela sedne. >> *Nikdy jsem ho neviděla, neznala, co si to ten cizinec dovoluje?* Musel taky kouknout na cestu, v tu chvíli jsem přidala plyn a jela domů. Auto do garáže a uvařit čaj, bylo mi zle, velice zle, ale to byla pravděpodobně moje chřipka. Za chvíli divoce vyzváněl domovní zvonek, ale já neotevřela. Co by se stalo, kdybych na křižovatce opravdu šlápla na plyn? Pak by byl konec s Axelem a jeho přiblblou hypnózou. I tak jsem si myslela, že aféra Axel skončila, ale mýlila jsem se.

*RODINNÁ OSLAVA V MÁNESU,
HELENINY NAROZENINY*

- >> *Z tebe se ale stal opravdový chlap, Jiří. Já*
- >> *Myslíš, Evo? Ale z tebe je taky pořádná ženská. V létě jsi mi chyběla. Jiří*
- >> *Můj život ještě není úplně v pořádku, ale jsem šťastně rozvedená, to je všechno. Já*
- >> *A jinak, Evo, jak se ti vede?*
- >> *Ach, hledám práci.*
- >> *Taky tady?*
- >> *Kdyby se něco našlo, tak i tady. A ty?*
- >> *No jo, Fina je pořád ve vzduchu, dělá letušku, já mám firmu s tátou. Jiří*
- >> *Ale v Máslovce už ji nemáte, šla jsem dnes kolem. Já*
- >> *Ne, koupili jsme budovu na Žižkově a máme teď sto zaměstnanců...*
- >> *O, a to se mnou ještě mluvíš? Zasmála jsem se. Jiří byl muž Heleniny neteře, Milanovy dcery. Milan žije od osmašedesátého v Dallasu, byl to můj první přítel.*
- >> *Prosím tě, já se s tebou budu vždycky bavit rád.*
- >> *Ach ano, znám jednoho, ten jich má 8000 a taky se mnou mluví.*
- >> *To je ten koňář? zeptal se Jiří.*
- >> *Ano, jak to, že to víš, nikomu jsem to neříkala. Já*
- >> *To snad není možné, ty ho znáš? Jiří*
- >> *Ano, velice dobře, tykáme si, poznali jsme se v Kladrubech, tam byl ředitelem hřebčince. Já*
- >> *Já vím, taky už jsem tam byl. Jiří*
- >> *Je tam nádherně.*
- >> *Ano, moc krásně. A jak ty ho znáš? Jiří*
- >> *Od prvního okamžiku jsme si byli navzájem sympatičtí, ale*

ne intimně, chápeš.

>> *Samozřejmě chápu, my s ním možná uzavřeme větší obchod. Bylo by prima, kdyby se to povedlo. Jiří*

>> *Řekni mu, že mne znáš, třeba to klapne.*

>> *To by bylo něco, a víš, kde teď bydlíme? Jiří*

>> *Ne.*

>> *V Novém zámku. Jiří*

>> *Nepovídej.*

>> *Ano, je to pravda. Vždycky se tam procházím a myslím na to, kde jsi ty měla koupit dům. Jiří*

>> *V uličce, která vede ke Starému zámku. Já*

>> *Tam jsme to taky koupili. Jiří*

>> *Fakt, Jiří, to je ale náhoda.*

>> *To není žádná náhoda, já to tam chtěl kvůli tobě. Jiří*

>> *Já to ale nekoupila, i když jsem to do poslední chvíle tvrdila. Myslím, že to byla situace, kdy mne R. poprvé neposlechl. Řekla jsem, že to koupím a oni řekli, když to váš muž nechce, neprodáme. Prostě poslouchali jej, jako muže.*

>> *To je hloupé. Já bych tě poslechl vždycky, i kdyby jste to měli koupit jen proto. Tenkrát jsi říkala, že to stojí jeden měsíční plat. Jiří*

>> *Ano, to jsem řekla, jak to, že to víš?*

>> *Já si pamatuji všechno, co jsi kdy řekla.*

>> *Ach.*

>> *Ano, Evo, mně se líbíš od té chvíle, co jsem tě poprvé spatřil.*

>> *Ale, Jiří, a Fina?*

>> *Ta je pořád pryč, pořád jsem sám s malou Inou, už mne to nebaví. Jiří*

>> *A tvoje máma?*

>> *Pomáhá mi, ale Inu jenom rozmazluje. Jiří*

>> *Rozumím. Já*

- 340 >> *A kde ty bydlíš, Evo?*
- >> *Mám pokoj v privátu, platím 25 DM, na Slapech ještě není hotovo.*
- >> *Můžeš bydlet u nás. Jiří*
- >> *To bych ráda.*
- >> *A až bude dům hotový, dostaneš tam pro sebe pokoj. To bude mnohaposobový dům, strašně velký. Jiří*
- >> *To je prima, na Slapech se stejně bojím.*
- >> *A co děláš?*
- >> *DTP-grafiku na MACu.*
- >> *Já vím, co to je. Taky to máme. Klidně bys mohla pracovat u nás. Jiří*
- >> *Jiří, já bych mohla taky psát reklamní texty, hodně toho vím, jen o tom nemluví.*
- >> *Já vím, jen zavřu oči a mohl bych tě poslouchat věčně.*
- Ach, proboha, kdo tady taky ještě je? Sepp Slovák, ten se svou ženou rovněž bydlel v Mnichově. Naposledy jsem ho viděla ještě u Anděla. Teď se Sepp bavil s Rudim, houslistou, který hrál v kapele. Kapela měla právě přestávku, Sepp s nataženou paží ukázal mým směrem, velice neslušně. Rudi si na mne pravděpodobně nevzpomínal, když mu Sepp o mně něco vyprávěl. Není divu, dlouho jsem ho neviděla. Stejně jsme se znali jen od vidění. Seppa zato znám hodně dlouho a dobře, vždycky o mně něco vykládá, většinou lži. Co všechno si vůči mě dovolil už u Anděla, ten stupidní Sepp. Během rozvodu, to ještě žili v Mnichově, se kamarádil s R. Jeho žena byla dlouhá léta redaktorkou RFE, za komunistů proto Prahu nikdy nemohli navštívit. Zнала jsem je oba, velcí přátelé jsme nebyli nikdy, byli jsme jenom, jak se říká, dobří známí, protože R. byl taky fotograf, R. a Sepp spolu chodili do hospody, tam ale ženy nesměly.
- >> *Ten ale rychle odešel, jak tě pozdravil – nebo spíš ne-*

pozdravil..? Jiří scénu pozoroval.

>> Půjdu k Heleně a řeknu jí to.

>> To nemusíš, ona ho přece zná. Já

>> Ale proč v létě pozvali jeho a ne tebe? Jiří

>> Možná to taky bylo kvůli němu, nemá mně rád.

>> Rozumím, ale určitě jí řeknu, co je to za člověka. A ty si nemusíš dělat starosti, zůstaneš, půjde on. Přišla bys k nám pracovat? Jiří

>> Hrozně ráda. A tvůj otec? Já

>> No, nevadila by ti jeho minulost? Jiří

>> Jiří, mně přece nemusíš nic vyprávět, jestli ve vaší firmě ještě vládou komunistické poměry.

>> Žádný komunismus, to je čistě kapitalistická firma, zasmál se Jiří.

>> No tak, malá Ina stejně neví, kdo byl Ha... tedy, kdo to byl Husák. Já

>> Jistě, zasmál se Jiří znovu. Fina, jeho žena, přišla k nám a byla ke mně dost hrubá. Když odešla, všichni u stolu se divili. Jiří řekl: >> Proč je ta koza k tobě taková?

>> Jiří, já nevím, to se ale vyjasní, já jí nic neudělala.

>> Ale proč jenom? Jiří

>> Možná si myslí, že jí chci oplatit, že se před pěti lety na oslavě Heleniných padesátin tak dlouho bavila s R. Vzpomínáš si? Já

>> No jasně, ale mně to nevadilo. Jiří

>> Mně taky ne.

>> Víš, Evo, my nemáme zrovna dobré manželství. Jiří

>> Já vím, Martina se o tom zmínila.

>> V Novém zámku jsem pořád sám, a ty, máš někoho? Jiří

>> Ne, měla jsem, 22 let jsme byli přátelé, minulé léto jsme se spolu vyspali a teď je konec.

>> To je ale škoda. Jiří

- 342 >> *Ne, tak to prostě je, v Mnichově jsem zažila věci, o kterých nechci mluvit. Helena teď má můj deník, jako jediný člověk na světě ví, jak to bylo. Já*
- >> *A Evo, tak ty tedy u nás začneš? Jiří*
- >> *Už se těším, Jiří, budu se o vás starat. Já jsem asi vaše Janinka, víš přece, z rodiny Broučků v té pohádce – nebyla člen rodiny, přesto velice integrovaná.*
- >> *Já vím, Helena o tobě mluví samou chválu, miluje tě. Jiří*
- >> *Ano, já ji taky a proto se na ni nemůžu zlobit kvůli Seppovi.*
- >> *Dostaneš u nás bydlení, Helenu já mám taky rád. Jiří*
- >> *Budu pro vás vařit. Já*
- >> *Musíš vůbec ještě pracovat? Jiří*
- >> *Nemusím, ale chci.*
- >> *Už se na tebe těším. Jiří*
- >> *Jiří, ale to nejde. Já*
- >> *Proč by to nešlo? Jiří*
- >> *Protože kdybychom tam byli sami, skončili bychom někdy spolu v posteli. Já*
- >> *A co je na tom, nechám se okamžitě rozvést a ožením se s tebou. Ina má stejně až příliš mnoho babiček, tak z jedné uděláme macechu. Jiří*
- >> *Prosím tě, pojd, půjdeme k ostatním ženským, řekla jsem a vstala. Až teď jsem si všimla, že jsme sami.*
- >> *Ještě si sedni a zopakuj, co jsi teď říkala. Jiří*
- >> *Pojď prosím k ostatním, myslím, do společnosti.*
- >> *Já vím, co myslíš, jen jsem ještě nikoho neslyšel, kdo by pozitivním tónem. Jiří*
- >> *Už jsem si u sebe víckrát všimla, že mnohdy říkám věci nesprávným tónem, což ale není vždycky špatné. Slova mám dost, ale tón někdy neladí.*
- >> *Já se kvůli tobě naučím německy. Jiří*

>> *To nemusíš. Já*

>> *Řekni mi prosím německy: miluji tě. Řekla jsem to.*

>> *Já tebe taky. Jiří*

Vylekaně jsem následovala ostatní, s Jiřím v závěsu. Před pěti lety dostala Helena od Olega, svého muže, olejomalbu, portrét Fininy prababičky z matčiny strany. Já ji znala. Když jsem ještě žila, byla hlavou rodiny, žádný div při devíti dětech.

Helena a Martina jsou její vnučky. Tentokrát manžel Heleně obstaral dva portréty, dědečka a babičky z otcovy strany. Před pěti lety byla veliká oslava, přišli slavní lidé, přátelé Heleny a jejího muže. Za komunistů byli ti dva zbaveni občanství, trvalo to jedenáct let, kvůli tehdejšímu režimu žili ve Vídni.

Na oslavě se současně vzdávala pocta nástupu nové éry. Přišel i prezident, oba se s ním přátelí už dlouho. R. a já jsme tehdy ještě byli manželé. Před vchodem jsme se tenkrát potkali se Slovákem a jeho ženou, ti ale nebyli vpuštěni, protože neměli pozvánky. Možná proto je Sepp ke mně tak chladný, ale byla to opravdu rodinná oslava – a navíc ne moje. Já přece nemohla za to, že nesměli dovnitř, ještě jsem tehdy řekla:

>> *Pojďte, když to půjde, sedneme si k jednomu stolu.* Přitom je Helena tak dobře neznala a o hodně později mi někdo vyprávěl, že se ti dva jen dívali zpoza závěsů. Takový nesmysl. Přece nechodím na oslavy, na které nejsem pozvaná. Před asi dvěma lety jsem se pak Heleny ptala:

>> *Dostala jsi vůbec od Slováka fotky? Z té oslavy?*

>> *Jak to, on přece nebyl uvnitř, řekla Helena.*

>> *Co to povídáš, přece jsem ty dva viděla, jak šli s námi dovnitř.*

>> *Ne, Evo, nebyli pozvaní, museli zase jít. Helena*

>> *Ach ne. Já*

A Martina teď řekla: >> *Ta Fina byla krásná.*

Prohlédla jsem si oválné portréty na klavíru.

344 >> *Kdo, zeptala jsem se.*
>> *No přece Fina, podívej.*
>> *Jak to Fina, to si z nás už předkové dělali legraci a možná se Fina jmenovaly obě babičky a nakonec to byly sestry?*
Martina i já jsme se zasmály, já ještě dodala:
>> *Do prdele, to snad není možné.*
Babička z matčiny strany se totiž taky jmenovala Fina. Jenže Martina, když jsem jí to před pěti lety vyprávěla, to nevěděla. Pomyslela jsem si tehdy, no jo, mýlit se je lidské, Martina to musí vědět líp, je přece Helenina sestřenice.
>> *Tak přece, řekla Martina.*
Nora, žena Olegova syna Andyho, nadávala:
>> *Mám sebou patnáctiletého syna, nemluv před ním tak sprostě.*
>> *O, promiň, Nicki, řekla jsem.*
>> *Noro, nech prosím Evu na pokoji, řekla Martina.*
Zita, další sestřenice, řekla: >> *A co to má prosím znamenat?*
>> *To ti vysvětlím později, a Noro, on už si kvůli jednomu vulgárnějšímu slovu nenadělá do kalhot. Je to moje vina, já ji k tomu dovedla, podporovala mne Martina dál.*
>> *Martino, ty jsi báječná, díky, řekla jsem.*
>> *Já to nechápu, kapitulovala Nora.*
>> *Ty to chápat nemusíš, to je interní záležitost. Martina*
>> *Ale já přece Evu vidím poprvé. Nora*
>> *To přece nevadí, nebo? Přátelí se s rodinou už roky, jak k tomu vlastně došlo, Evo? Martina*
>> *Myslím, že když byl konec s mou první láskou, bratrem Heleny, nechtěla jsem odejít a vy jste mne nechtěli nechat jít. Já*
>> *Kolik ti bylo, Evo? Nora*
>> *Šestnáct, když jsem přišla.*
>> *Je přítel rodiny a často navštěvuje Heleniny rodiče. Martina*
>> *Ano, a otec nedávno řekl i přede mnou sprosté slovo. Já*

>> *Vidíš, Noro, to je ale vyznamenaní, to ještě nikdy neudělal, co ho znám, a já ho znám dlouho, je mým strýčkem. Vyprávěj, Evo!* Martina

>> *Nechci.*

>> *Klidně to řekni.* Martina

>> *Tak ano, řekl mi, Evo, když mi dnes někdo přijde s tím, to je ale pěkné stáří, to vaše, nejraději bych ho vyhodil s kopancem do prdele. Já*

>> *To snad není možné. Věřím ti, Evo,* obdivovala mne Martina.

>> *Ano, je to pravda. Já*

>> *A jak je oslovuješ?*

>> *Křestním jménem, ale samozřejmě jim vykám. Já*

>> *No vidíš, Noro, znáš ve svém okolí kromě Heleny někoho, kdo tohle smí?,* triumfovala Martina.

>> *Ne,* kapitulovala Nora.

Vzpomínám si, proč tenhle hovor vůbec začal: kvůli těm dvěma krásným obrazům na piánu. Ráda bych Helenu s oběma portréty vyfotografovala. Vstala jsem a šla ke Slovákovi. >> *Seppe, máš sebou foťák?*

>> *Ne, nemám, tady se nemusím nikomu podbízet!* Sepp
Cítila jsem se, jako bych dostala facku, patrně to taky facka byla – verbální.

>> *Chtěla jsem to jen vědět, kdybys měl, půjčil bys mi ho?*
Překvapená, zkoušela jsem zachránit, co se ještě zachránit dalo.

>> *Tobě ano, vím, že fotit umíš.* Sepp

Líp než ty, měla jsem říct. >> *No jo, tak to se nedá nic dělat.*
Znovu jsem si sedla, ztuhlá jako solný sloup.

Martina znechuceně řekla: >> *To je ale vůl.*

>> *A jaký!* Já

>> *Je to blbec,* řekl Jiří.

**Nejhorší na světě je, že hlupáci jsou si naprosto jistí,
zatímco inteligentní lidé jsou plni pochybností.**

A najednou byl naprostý klid.

Po chvíli řekla Martina: >> *Oleg už je na cestě k němu...*

Mluví s ním... Slováček odchází!!!

To je dobře, pomyslela jsem si. Jiří mezitím promluvil s Finou, co jí říkal, jsem se nedozvěděla, zato se zeptal mne, zda bych k nim přišla tento pátek.

>> *Přijdu, jde o mou budoucnost...*

>> *Nejenom tvoji, taky Finy. Jiří*

>> *Skutečně po tom všem přijdeš? Fina*

>> *Nerozumím, řekla jsem.*

Že je jejich manželství v troskách, zato já přece nemůžu. Bylo už pozdě a my seděli v úzkém rodinném kruhu. řekla jsem k Heleně a Noře: >> *Holky, musíte mi dát recept*

na tu skvělou škvarkovou pomazánku a ty, Noro, na tu bezinkovou šťávu, mám na Slapech spoustu bezových keřů.

>> *Neříkej nám holky,* odpověděla Helena svým tónem starší sestry, který miluju a který má, co se známe. Nora, vždycky ochotná do Heleny štouchnout, řekla: >> *Mně holka říkat můžeš.*

>> *Ty víš, Heleno, kdyby tady byli rodiče, nedovolila bych si to. Já*

>> *Vím, řekla Helena. >> Můžeš i mně říkat holka, to já jenom, abys musela říct, co jsi teď řekla. Ale o něčem jiném: proč jsi mi, Evo, neřekla, že je ten Slováček takové prase?*

>> *Čekala jsem, až na to přijdeš sama. Já*

>> *Kdybych to věděla, už ani v létě bych je nepozvala.*

Dobrytek! Helena

>> *To už jsi tak daleko? Já. Na jednom místě v deníku tak označuji lidi kolem sebe.*

- >> *Ano, Evo, doma se přeme, zda to má být divadelní hra nebo román. Komické, já jsem pro hru a Oleg pro román.*
- >> *To je ono, Evo, řekl Jiří.*
- >> *Co, Jiří? zeptala se Helena.*
- >> *Ale, Eva mi vyprávěla, že Oleg k ní nebyl v telefonu zvlášť příjemný a nevěděla, proč. Jiří*
- >> *Ne, určitě ne proto, to má jiné důvody. Na začátku jejího rozvodu ji pozval do Vídně a ona nikdy nepřijela,* řekla Helena. >> *A kromě toho, já to četla až letos v létě.*
- >> *Vidíš, já ti to, Evo, říkala, řekla Nora.*
- >> *Co jsi jí říkala? Helena*
- >> *Ale, vyprávěla mi, že ti poslala svůj deník a já jí řekla, že bych jej ráda četla. Nora*
- >> *Ach tak, deník, má pravdu, je to deník, jen s tím rozdílem, že píše, jen když se něco stane, a stalo se toho hodně. Je to tragikomické porno. Doufám, že vyhraji a bude to divadelní hra. Evo, je to báječné, ohromující, grandiózní. Helena*
- >> *Ale jak by to mohla být hra, když je to deník? Nora*
- >> *Jsou v tom jenom dialogy nebo trialogy. Helena*
- >> *Není v tom vůbec žádná próza? Nora*
- >> *Ne, je v tom jen povídka, kterou napsala jednomu z těch mužů, ale ta je tak specifická, až je nepoužitelná. Helena*
- >> *Jak prosím, ona má dva muže? Nora*
- >> *Ano, dva. Helena*
- >> *A spí s oběma? Martina*
- >> *Evo, smím? zeptala se mne Helena.*
- >> *Jasně, já se za to nestydím. Já*
- >> *Nemusíš se stydět, mnohá ženská spí s jedním dopoledne a s druhým večer, řekla Helena, druhá půlka věty byla pro Noru:*
- >> *Ano, je to tak, spí s oběma a přitom nádherným způsobem vypráví o třetím. Jeden z nich o ní řekne, že je jeho nejlepším přítelem.*

**Pro manželský život si vyber jen ženu,
kterou bys rád měl za nejlepšího přítele,
pokud by byla mužem.**

>> *Proč ne přítelkyní? Nora*

>> *Protože to váží víc. Já*

>> *Takže klasický trojúhelník. Martina*

>> *Martino, v tom není vůbec nic klasického, prosím tě, přemýšlej, než promluvíš, řekla Helena své sestřenci.*

>> *Chtějí se například líbat ve třech, ale to nejde. V tom jsou napsané tak neobvyklé věci, je to tak nabité emocemi, na nějakou omáčku jí nezbyl čas.*

Nora řekla drze: >> *A proč o ní nic nepíše Oleg ve svých knihách? A čím dcera ona vůbec je?*

>> *Ničí dcerou není... Samozřejmě je něčí dcerou! Ale to není důležité. Evo, já jsem tak ráda, že jsi mi to poslala, děkuji ti.*

Helena

>> *Heleno, já ti to poslat nechtěla. Já*

>> *Jak jsi mi vynadala, když jsem ti řekla, abys mi to dala!*

Zaslouhuje si, aby někdo napsal knihu jen o ní. Helena

>> *Já se divila, že jsem ji ještě nikdy neviděla. Nora*

>> *Víš, ona jezdí k mým rodičům, jak dlouho už, Evo? Helena*

>> *35 let, s dvanáctiletou přestávkou. Já*

>> *No vidíš. Kromě toho procestovala celý svět, v Mnichově bojovala proti lidské blbosti. Slovák je nádherný příklad toho, co kolem sebe musela celou tu dobu strpět, a nechá ji bezdůvodně padnout. My tady bojovali proti komunismu chartou a ona tam. Ale ti existují i tady, Evo, takoví lidé. Martino, Eva ti přinesla tak krásný hrníček s obrazem tvého pracoviště (pracuje v Národním muzeu) a co ty uděláš? Necháš si za pitomý kousek jantaru dát padesát korun, a ona ho ještě k tomu nepotřebuje. Je moc porézní. Využiješ ho, Evo? Helena*

- >> *Ne, nemůžu. Já*
- >> *Proč? řekla Martina. >> To bylo jen symbolicky.*
- >> *Víš, co je symbolické? Když Eva rodičům přiveze uherák a řekne, že by přivezla kaviár, kdyby ho měli rádi. Helena*
- >> *Když má peníze na uherák, může mi přece dát 50 korun, nebo? Martina*
- >> *Martino, kdybys mi řekla, dala bych ti ty peníze já. A za co? Na hlazení porcelánu je třeba hladký kus. Eva ti v duchu říká sestřenice. Helena*
- >> *Já nejsem její sestřenice. Martina*
- >> *A když se k ní budeš dál takhle chovat, nebudeš ani moje. Nevidíte, že mne bolí, když se k sobě chováte, jak se chováte. Vztahy se vytvářejí v srdci, ne na papíře, proč jsi jí pořád ještě neposlala ty krásné rukavice, které u tebe zapomněla? Helena*

Srdce jde vždy po cestě, od které rozum nejvíce odrazuje.

- >> *Nemám její adresu. Zlodějka Martina, zaraženě.*
- >> *Já ji mám, a když je v telefonním seznamu, bude tam i s adresou, nemyslíš? A kdyžby ji mí rodiče adoptovali, pak na jednu tvou sestřenicí bude? Helena, rozhněvaně.*
- >> *Heleno, řekla jsem, aby už byl konečně klid,*
- >> *Tebe ale Slovák taky nechal padnout.*
- Slovák Heleně, když upadla při tanci, nepomohl hned vstát, ale jak na ní ležel, rozhlédl se nejprve, zda si toho někdo všiml. Vypadalo to velice směšně a trvalo dlouho.*
- >> *Já vím, něco takového jsem ještě nezažila. Jak to vypadalo, když jsem tam ležela? Zůstala jsem ležet trochu déle, chtěla jsem vidět, co udělá. Helena*
- >> *Kdyby se ti něco stalo, nejraději by uhladil tu zem, co tam nebyla, aby si toho nikdo nevšiml. Já*
- >> *No, vypadalo to, jako by tě chtěl znásilnit, jak tam zůstal*

350 *nad tebou na zemi trčet, řekla Nora.*

>> To si myslím, ale Evina verze je lepší. A teď všichni poslouchajte, teď přijde vyvrcholení večera, řekla Helena a pokračovala:

>> Oleg šel ke Slovákovi, poté, co dal

Evě ten verbální políček, a řekl: Seppe, jak jsi to myslel?

Sepp: No, že se tady nikomu nemusím vnucovat. To je přece jasné, nemusíš, byl jsi pozván, nebo? Myslím, že jsi to spíš myslel na Evu. Ale jistě, řekl Sepp. Pak se jí omluv, ona totiž byla taky pozvaná. To neudělám, hulákala na mne jako na vesnického trotla a tahá vám sem mladé kluky. Eva sem nikoho nepřivedla. A kdo je pak ten, se kterým se celý večer bavila? To je její syn, řekl Oleg. Co, ona má syna, v Praze? Ne, ne tak docela, on je to taky její zeť. Ona tady má dceru? Ano, a když budeš takhle pokračovat, bude to nakonec její druhý muž. Tak, a teď se jí půjdeš omluvit. To neudělám. Seppe, řekla mi. Myslel jsem, že se jmenuješ Sepp, tak tedy pane Slováku, musíte si zvyknout na to, že naše ženy v průběhu večera s ohledem na mírnou špičku jsou, jaké jsou. Na to si nedokáží zvyknout. Pak opusťte tuto společnost! A on odešel, kdo to viděl? zeptala se Helena a pohlédla na naši skupinku.

Martina: >> Já, všechno jsem to Evě říkala, ona seděla zády k těm dvěma.

>> Když o mně říkáte, že jsem pětiletá uličnice, pak je Eva tříleté dítě se stoletím zkušeností. Helena

>> Já tě miluji, řekl Jiří Heleně.

>> Já myslela, že miluješ Evu, odpovětila Helena.

>> Ano, miluji ji, ale teď miluji i tebe, za to, co jsi řekla. Jiří

>> Ano, Eva je takový chameleón. Jak to vlastně, Evo, že se hodíš ke každému muži? Helena

>> Ano, to je pravda, řekla Martina. >> Hodí se k sobě s Jiřím.

>> Řekla o Slovákovi, že není dobrý člověk. Jiří

>> Má pravdu, to snad není možné, mí rodiče tě vychovali

ještě tvrději, než mne, o takovém hajzlovi řekne, není to dobrý člověk. Ten vůl by potřeboval pár kopanců mezi nohy, hodně špičatýma botama... Helena

>> *... Já bych ho přidržela,* řekla jsem.

>> *No to snad ne,* vydechla Martina a vyumělkovaně zalapala po vzduchu.

>> *... A pak ten odpad hodit do Vltavy a umýt si ruce,* pokračovala Helena. >> *Ten dnes večer spáchal společenské harakiri,* uzavřela.

>> *Vidíš, Noro, ty bys jí myla hlavu kvůli takové hovadině,* řekla Martina.

>> *Co udělala?* zeptala se Helena.

>> *Ale, vynadala jsem jí, že před Nickem řekla do prdele,* informovala Nora.

>> *Ty, zrovna ty?* Helena

>> *Ale bylo to hezké, jak mne Martina vzala pod ochranná křídla.* Já

>> *Ano, to bylo báječné.* Nora

>> *To je mi jasné, ale nejprve musela Martina Evu zavést na tenký led, nebo? A Noro, nemáš pocit, že se Eva vnucuje do naší rodiny, jak tomu říká Slovák?* Helena

>> *Ne, mám pocit, že ji máte velice rádi.* Nora

>> *A to, prosím pěkně, už 35 let.* Helena

>> *Ještě řekla, on je pan manžel...* Jiří

>> *Ne, Evo, ani to není, teď vím, co ti daruji k narozeninám. Před takovými lidmi, jako je on, je třeba ji chránit.* Helena

>> *Eva řekla, že je jako Janinka v Broučcích.* Jiří

>> *Ne, Jiří, ona je brouček, jako my. Evo, tímto tě jmenuji broučkem, jsi v našem kruhu!* Helena

>> *Řekni něco,* řekl Jiří.

>> *Co mám říct, ty už to máš za sebou?,* zeptala jsem se Jiřího.

352 >> *No, že to jmenování přijímáš. Jiří*
>> *Jmenování přijímám, řekla jsem.*
>> *Teď jsi brouček, usmála se na mne Helena.*
>> *A co je vlastně s rodiči? Martina*
>> *Počkej, Martino, už zase něco plácáš, varovala Helena.*
>> *O, řekl Jiří.*
>> *Jiří, Eva ti něco říkala? Helena*
>> *Ne, neříkala. Jiří*
>> *Evo? Helena*
Zavrtěla jsem hlavou.
>> *Ano, mí rodiče uvažují o adopci. Helena*
>> *A jak to dopadne? Martina*
>> *Martino!, řekla Helena nazlobeně. >> Evo, jak se chceš jmenovat, Rašínová nebo Kadeřábková?*
>> *Řekl jsem jí, že bych přijal její jméno. Jiří*
Pauza.
>> *Rašínová. Já*
>> *To je dobře, řekla Helena.*
>> *Proč je to dobře?, zeptala se Martina.*
>> *Protože se jí víc líbí jméno mé mámy za svobodna. Martino, to je přece tvoje jméno, jmenuješ se jako tvůj otec, můj strýček. Díky bohu řekla Rašínová, jinak bys ji musela adoptovat ty. Helena*
>> *To je kvůli Milanovi. Martina*
>> *Proboha, Martino, mlč! Přišla k nám v šestnácti a pak, po třech letech, když to mezi ní a mým bratrem skončilo, neodešla, a my nechtěli, aby šla. Ano, zůstala u nás, na tom přece není nic špatného, všichni ji máme moc rádi, a když řekne Olegovi: je v rodině oficiálním způsobem, tak to taky není špatně, za ty roky jsem si ujasnila, že do rodiny patří víc, než můj bratr. Bratra jsem ztratila, zato jsem získala sestru. Helena*

>> *O, ó, ozvali se všichni.*

>> *A k Milanovi: ona je jediná, která ho chápe. Helena*

>> *Jak to, říkala jsi, že je pitomá, co rodičům řekla. Martina*

>> *Muselo přejít pár let, než jsem pochopila. Eva ví všechno předem, rozumí Američanům, chápe mého bratra, protože zná americkou mentalitu, když někam jede, žije tam mezi lidmi, a právě v Americe udělala tuhle zkušenost a ví přesně, proč můj bratr nechce do Evropy, ani na návštěvu. Já to taky nechápala, ale jednoho dne jsem se probudila a teď je mi to jasné. Buďte k ní prosím milí, je to moje sestra. Helena*

>> *Ale Fina přece často lítá do N. Y. Martina*

>> *Ano, nakupuje tam, ale Američany nezná. Helena*

>> *Je v té její knížce vůbec něco o politice? zeptala se Martina.*

>> *Vůbec ne, politika přece nikoho nezajímá, je to kniha o životě, o jejím životě, malá Ina stejně za chvíli nebude vědět, kdo byl Ha... tedy, kdo to byl Husák. Helena*

>> *Řekla to úplně stejně, jako ty, i s tím přeřeknutím. Jiří*

>> *To mne nepřekvapuje, už často jsem si u té knížky pomyslela, že máme stejné myšlenkové pochody. Evo, teď ti to řeknu, já bych to udělala přesně jako ty, jen s tím rozdílem, že Olega neopustím, jako ty R. Ještě jednou ti gratuluji. Helena*

>> *Aha, tak je to, já jí nerozuměla. Martina*

>> *Čemu jsi nerozuměla, Martino? zeptala se Helena.*

>> *Ale, říkala mi, že je úplně jedno, zda někdo někoho opustí nebo bude sám opuštěn. Martina*

>> *A čemu jsi nerozuměla? Ona má vždycky pravdu, i když to tak zpočátku nevypadá. Helena*

>> *Myslela jsem, že se nechali rozvést, stejně jako jiní. Martina*

>> *Martino, proč se jí nezeptáš? Ne, nenechali se rozvést jako jiní. Musela ho opustit, on by se jí nikdy nechtěl vzdát, dělá s ním knihy – kolik, Evo? Helena*

>> *16. Já*

354 >> *Myslím ty velké. Helena*
>> *Pět nebo šest. Já*
>> *A nikde nestojí poděkování nebo věnování. R. asi bude právě takový blb, jako ten Slovák, když spolu chodí na pivo. Říká mu Slovák: Buď rád, že ses jí zbavil. A R. nebude schopný říct: Opustila mne, řekla Helena. >> A kromě toho, co jsou ti dva rozvedení, nevydal žádnou knihu.*
>> *Ona je ženou toho fotografa? A všichni se znají? Nora nedokázala skrýt své překvapení.*

Buď děláš knihy nebo máš přátele.

>> *No jasně. Helena*
>> *Ale proč ji Slovák tak málo respektuje? Nora*
>> *Závidí jí, závidí jí všechno, její dva muže, že byla vdaná za nejlepšího českého fotografa, žijícího v cizině a dělala s ním knihy jednu za druhou, zatímco on ještě nedokázal vydat nic, neumí totiž fotit tak dobře, ani jako ona ne, musela přece vylepšovat, co on dodal, a to mi řekl on sám. Zraňuje jeho hrdost a to podle něj nesmí. A k tomu ještě přijme své dívčí jméno, pravda, Evo? Jak se teď jmenuješ? Helena*
>> *Lexová. Já*
>> *Tak jsi se jmenovala, když jsi přišla k nám, všechno je, jak má být. A Martino, její manželství bylo před 20 lety příkladné, milovali se. Když to skončilo, odešla. Panu Slovákovi tady leccos ušlo, pořád po ní hází blátem, pořád by jí nadával, ale z jeho huby vycházejí tak krásné věci, že mu mnohdy za jeho nehorázné chování musím děkovat. Například, že zkoušíš zpívat ruské písně a neumíš to. Není divu, já ti je předzpěvovala a já je taky neumím. Evu a R. jsem v Mnichově často navštěvovala, byla jsem u nich dokonce první rok ve Vídni. Víím, jak to všechno bylo. Slovák si tak nalítnul na nůž, až to není hezké. Helena*
>> *Říkala to. Jiří*

>> *Co říkala? Helena*

>> *Že sama přijdeš na to, co je to za člověka. Jiří*

>> *Ano, tak to je, ona vůbec nepomlouvá, proto to nevím od ní. A je to škoda, kdybych jí jen trochu naslouchala nebo se jí zeptala, ušetřila bych si leccjakou nepříjemnost. Já mu to nedaruji, ten ještě bude koukat. Nejraději bych ho poslala k čertu a jeho ženu s ním. Pomozte prosím Evě, aby už nebyla odkázaná na takové lidi...*

Nikdo se nehlásí, kdo chce začít? Helena

>> *Už se stalo, bude u nás ve firmě, řekl Jiří.*

>> *To je dobře, Jiří, ona je opravdová múza, co Eva ví, to nevíme my všichni dohromady. Helena*

>> *Já vím, proto ji taky miluji. Jiří*

>> *Aha, a ona tebe? Helena*

>> *Říkala, že si musí nejprve zvyknout, že je zase spárovaná. Jiří*

>> *To si umím představit, do dneška měla muže vždycky po dvou, divím se, že tady teď máš sólo výstup. Helena*

>> *Mému příteli se taky líbila, uklouzlo Martině. >> Ale proč dva?*

>> *No, jeden ji miluje 22 let, ten druhý 18, oba čekají, až se rozvede – a ona se rozvede a nejde k žádnému z nich. Kluci se ze samého žalu zamilují jeden do druhého, mezitím jde jednou ona do postele s oběma současně. Jeden se učí česky, ona mu to zakazuje, a Jiří, nikdy se nehádají, víš, co tě čeká? Čtyřicet let, nehádaní se, se mnou se taky nikdy nepře, my... a Martino, proč jí to neřekneš? Helena*

>> *Už se na ni těším. Evo, teď mne něco napadlo, co je vevnitř na Slapech? Jiří se dotkl mých ramenou.*

>> *Jak to myslíš?, zeptala jsem se.*

>> *Řekni, co všechno je uvnitř? Jiří mnou zatřásl, přemožen emocemi.*

>> *No, telefon. Já*

- 356 >> *Já vím, pražské číslo. Topení? Jiří*
>> *Ano, kamna na uhlí a postele, ale hrozná. Já*
>> *Určitě jsou tam i skříně, taky hrozná. Nech ji na pokoji, Jiří, jinak z ní ještě vytřeš, kolik má na Slapech kávových lžiček. Helena*
>> *A dvě jablka tam má. Martina*
>> *Proč dvě jablka? zeptala se Helena.*
>> *Nemohla si vzpomenout, jak se česky řekne jabloň, tak řekla, že tam má dvě jablka. Martina*
>> *Ale to je nádherné, myslela jsem, že se knížka bude jmenovat třeba Evin outfit, ale tohle je mnohem hezčí. Všechny Evy mají jen jedno jablko, ale naše Eva musí mít dvě. To je něco báječného. Jiří, nabídla jsem jí svůj dům v Bukové, než budou Slapy hotové, můžete tam bydlet. Helena*
>> *A jezdit každý den do Prahy?, namítl Jiří.*
>> *Jde to, taky jsme to dělali, když nás komunisti vystěhovali z Hradčan. Helena*
>> *Heleno, je Eva šílená? Jiří*

**Naléhavě potřebujeme pár šilenců.
Podívejte se, kam nás dovedli normální lidé.**

- >> *Ne, Jiří, je jenom strašně inteligentní, ale nikdo jí to nevěří. Helena*
>> *Proč?, zeptala se Martina.*
>> *Řekla: Bláznivý živí bůh... Jiří*
>> *To je skvělá kniha, od Kožíka. To je neuvěřitelné, ona zná skutečně všechny knihy na světě. Helena*
>> *Taky říkala, že je to skvělá kniha. Jiří*
>> *Já si skutečně někdy myslím, že jsme dvě nádoby, podivuhodným způsobem propojené, a teď mne něco napadlo, Evo, možná kvůli té knize, kterou jsme četly. Když ji někdo dostane*

darem ve správnou chvíli, pak je ten někdo tak nadšen tím člověkem, který mu ji dal, že dostane kachní syndrom a to jej provází celý život... Helena

>> *Jak se ta kniha jmenuje?*, zeptali se všichni.

>> *Kdo chytá v žitě.* Helena

>> *Darovala ji onomu jednomu muži, když mu bylo sedmnáct, a on otevřel oči a od té doby ji provází celým životem, jako ona mne.* Helena

>> *Vy se znáte tak dlouho?* Nora

>> *Proboha, posloucháte? A Jiří, co je s Finou?*, zeptala se Helena.

>> *Necháme se rozvést a já si vezmu Evu.* Jiří

>> *To ona slyší často, ten jeden si ji pořád chce brát, ale pak řekne apríl apríl, je na to zvyklá.* Helena

>> *Já si ji ale opravdu chci vzít.* Jiří, velice pohnutým hlasem.

>> *Evička ale odešla do věčných lovišť.* Helena

>> *Jak to?* Jiří

>> *Podívej se na ni, brada jí spadla na prsa... Má dost všech těch řečí tady.* Helena

>> *A opravdu není šílená?* Jiří

>> *Ne, samozřejmě ne, jen sama pro sebe vypnula, mozek jí řekl: A teď toho mám dost, slyší nás, ale nemůže odpovědět.*

Helena

>> *Musím se někdy na kompetentních místech zeptat, zda je něco takového možné,* řekla Martina.

>> *Martino, nebudeš se nikde ptát, Eva při těch svých mnoha cestách zažila situace, že se to musela naučit. Je to její sebeobrana, jinak by nemohla přežít.* Helena

>> *Mívá to často?*, zeptal se Jiří.

>> *Ne, nemívá, ale kdybys musel často hledět do ústí zbraně, taky by ses to naučil. Evo, jak často už na tebe někdo namířil*

358 *zbraň?* Helena

>> *Třikrát. Já*

>> *Možná jsem to zavinila já, už vím, jak.* Helena

>> *... ano, s těmi nádobami, řekla jsem a už zase jsem tam nebyla, skutečně jsem se dostala do svého druhu tranzu.*

>> *Co s ní mám dělat?*, zeptal se Jiří.

>> *Dej jí pusu.* Helena

>> *Ano, polibte se, žádala Martina.*

>> *Jiří, někam ji posaď, nejlíp tam, kde ji nikdo nebude rušit, to zase přejde. Ale nemocná není.* Helena

Za námi Martina pískala svatební pochod. Helena poprosila Noru, aby na mne dávala pozor. Slyšela jsem, co si povídají za mými zády.

>> *Jiří, jak si to představuješ?*, zeptala se Helena.

>> *Já ji miluji.* Jiří

>> *Jsi si jistý? Vždyť o ní nic nevíš.* Helena

>> *Ne, ale to nevadí, miluji ji od té doby, co jsem ji poprvé viděl.* Jiří

>> *Buď rád, že o ní nic nevíš, jinak bys ji miloval ještě víc.*

Helena

>> *Ale já ji miluji dost.* Jiří

>> *To snad není možné, ta tě tak okouzila, že už mluvíš jako ona.* Helena

>> *Ne, já to myslím vážně.* Jiří

>> *Máš přece ženu a dceru. Vyprávěla ti, že modeluje?* Helena

>> *Ano, ale až dnes večer.* Jiří

>> *A teď o něčem jiném: Řekla, že rodiče zvažují její adopci?*

Helena

>> *Ne, neřekla, ale já to věděl.* Jiří

>> *Od koho?* Helena

>> *Někde jsem to zaslechl.* Jiří

>> *To můžeš vědět jen od Finy.* Helena

>> *Nevím, jestli to byla ona. Jiří*

>> *Bráníš ji, to ji ještě miluješ. Helena*

>> *Ano... jen už tak nemůžu žít dál. Ina jednoho dne nepoznám vlastní mámu, já chci zase žít rodinným životem. Jiří*

>> *A teď je to zrovna Eva, kdo musí poslouchat tvoje stížnosti? Helena*

>> *No, já už na ni myslím dlouho a byl jsem rád, když se nechala rozvést. Představ si, co mi řekla: Že jsem moc starý na to, abych hrál lední hokej! Jiří*

>> *A jsi? Helena*

>> *To ano, jen mi to zatím nikdo neřekl tak otevřeně. Jiří*

>> *Ona je tak bezprostřední, něco si myslí a hned to taky řekne. Baculíkovi například řekla: Vážím si vás. On odpověděl: Jak to, ženská, můžete říct? Neznáte mne. Tak mu povídá: Když si nemohu vážit vás, budu si vážit vašich knih.*

Helena

>> *To snad není možné, ozval se někdo.*

>> *Ale ano, a dneska ke mně přišla Vlasta: Kdo je ta žena, co si to vůči mně dovoluje? Řekla: Já o vás vím všechno. Jasně, řekla, ale až když jí Vlasta povídá: Já o vás nevím nic. Nevím, proč jsou ti lidi takoví, Eva o nich čte v knihách, oni jsou rádi, že se o nich píše a pak jí nadávají, že o nich ví příliš mnoho? Musejí si na to přece zvyknout, že už nežijí v komunismu a že jim lidi upřímně řeknou, co si myslí. Helena*

>> *Panu Klímovi taky něco řekla. Nora*

>> *Copak? zeptala se Helena.*

>> *Řekla mu, že ji těší, že jej poznává. Nora*

>> *To je nádherné, to nedokáže vyjádřit každý. Helena*

>> *Zná etiketu, venku poznala spoustu prominentů a byla nucena s nimi mluvit a dělala to výtečně. Helena. Jiří na mne zavolal, vstala jsem, jako ve spánku. >> Na rozdíl od obecného mínění Broučků přijď v pátek a vyzvedni mne. Dostaneš misku na*

- 360 *žrádlo a vodítka, zeptej se Finy, co rád jím, a já půjdu s tebou.*
>> *Nemusíš mít strach, Jiří, bude to krásné. Já*
>> *V sobotu mi ukážeš Slapy a já tě přenesu přes práh.*
Málem jsem dostala záchvat slabosti.
>> *A teď běž, zase se posaď, řekl Jiří. Za mnou všechno*
ztichlo. Nora se zeptala, jak se mi vede.
>> *Jako v nebi, odpověděla jsem.*
>> *A v pátek vyzvedneš Jiřího? U toho bych ráda byla. Nora*
>> *Z toho nic nebude, řekla jsem.*
>> *Nech ji na pokoji, ona už všechno věděla, řekl Andy,*
její muž.
>> *Jak to? Nora*
>> *No, všechno. Andy*
>> *Taky o Jiřím? Nora*
>> *Ano, taky o Jiřím, řekl jí Andy, a pak ke mně:*
>> *Co chceš dělat do pátku?*
>> *Kouřit, nespát, nejíst. Já*
>> *No, to budeš vypadat, nechceš přijít k nám? Andy*
>> *Já vypadám už teď, ne, díky. Já*
>> *Teď vypadáš docela dobře. Andy*
>> *Andy, odkud to všechno víš? zeptala se Nora. >> Zažil jsi*
někdy něco podobného?
>> *Ano, podobné stavy znám. Andy*
>> *Bude to dřina, zpracovat to, řekla jsem.*

**Alles bleibt still und stumpf
Im alten Gleise.
Der Stein im Sumpf
Zieht keine Kreise. (Goethe)**

- >> *Slovák si už zase na tvém svátku dovolil něco takového, jako tehdy, když chtěl se ženou projít dovnitř se mnou a s R. Venku jsem ještě řekla: Pojďte, sedneme si k jednomu stolu. Někdo mi později vyprávěl, že za záclonou pozorovali, zda ti Havel gratuloval, řekla jsem Heleně.*
- >> *Čekali na někoho, kdo by je vzal sebou, ale Oleg jim řekl, že je to rodinná slavnost a museli zas jít. Helena*
- >> *Ano, tak to bylo, já to neprokoukla. Vzpomínáš si na ty rukavice, které jsem jednou zapoměla u Martiny, víš přece, Heleno, jak Martina řekla, že je má v zásuvce – tak ty rukavice už tam pro mne nejsou! Já*
- >> *Nic si z toho nedělej, pro mne už tady taky nejsou. Helena*
- >> *Díky bohu, řekla jsem ulehčeně.*
- >> *Proč? zeptala se mne Helena.*
- >> *Protože už jsem pochybovala o svém rozumu. Já*
- >> *Nechápu to, ale je to tak. Helena*
- >> *Když mi je nechce dát, ať si je nechá, ale jednou tady jsou, pak zase ne, divné. Taky mi jednou řekla, že u ní smím přenocovat, ostatně bych v sobotu musela pryč, protože to vždycky přijíždí její dcera. Já*
- >> *To by nebylo tak zlé, řešení by se našlo, nebo? Helena*
- >> *Ano, to jsem jí taky řekla. Já*
- >> *Teď rozumím, budu s ní muset promluvit. Helena*
- >> *Dosáhla aspoň něčeho v Americe, Fině řekla, to zvládnou, pojedou do Ameriky, tenkrát když se Fina ptala po jejím otci. Já*
- >> *Nebylo to k ničemu, myslím, že mu ani nedala tvou adresu. Helena*
- >> *To mne ale nepřekvapuje. Já*
- >> *Proč?*
- >> *Protože mi nechce dát jeho. Já*

362 >> *Tak je to, no dobrá, to už zařídím, takhle se k tobě chovat nesmí. Helena*

>> *Takhle se chová. Ale něco jiného: Ině jsi dala můj prsten? Posílala jsem vánoční dárky a z Nového zámku nepřišla ani novoročenka. Já*

>> *To je mi líto, chceš ho zpátky? Helena*

>> *Blázníš, na to jsem nepomyslela ani ve snu, jenom nechápu, před tebou slibují kdovíco a za tvými zády už o ničem nevědí?*

>> *Evo, zlobíš se na mne? Nora dokonce říkala, že sis jednou spletla Kanadu s Austrálií, povídám jí: Tobě se nikdy nic podobného nestalo? Nechápu ji, řekla Helena.*

>> *Vidí, že mne miluješ, vidí, že já miluji tebe a proto mi připravují všechny možné zlomyslnosti, to znám. Já*

>> *Evo, proč to tak je?*

>> *Já budu tebe i tvé rodiče vždycky milovat, tvého bratra jsem milovala moc a on mi dokázal šíleně dobře dát najevo, že to není žádná láska mezi přáteli, ale láska mezi příbuznými. Já*

>> *Jako v Kmotrovi, nedávno jsem ho četla, tak jsem na to myslela. Helena*

>> *Ano, tak to je, doufají, že zase zmizím, všichni, ale já zmizet nemohu. Ty a tví rodiče, vy jste moje rodina, Heleno, rodiče jsou momentálně jediní, kdo mi říká Evičko, nevěděla jsem, že mi to chybí, až jsem viděla, jak mne to hřeje. Já*

>> *Já a naši tě taky nikdy nepošleme pryč. Vzpomínáš si, jak byla na návštěvě paní Blanická? Ta pak nakonec řekla: To je vaše druhá dcera? Helena*

>> *To je legrační, já je skutečně miluji jako vlastní. Já*

>> *Ale proč to ti druzí nevidí?*

>> *Jak už jsem ti řekla, chtějí na žebříčku, který k tobě vede, být vždycky číslem 1, všichni, a já jim vadím, dokáži si představit, že o mě Martina ještě říká: Jde jí jen o dědictví.*

>> *Ano, představ si, že tě naši opravdu adoptují a ty zdědíš jejich podíl na Hájku, zasmála se Helena.*

>> *Ach bože, to by nepřežila. Já*

>> *Evo, proč jsou k tobě takoví? Helena*

>> *Heleno, protože závidí a nemůžou to přiznat, tak jsou všichni zlí, kde jen můžou.*

>> *A ty, jsi závistivá? Helena*

Ať mi raději závidí, než aby mne litovali.

>> *Co bych měla závidět, vím, že mne máš ráda, tím jsem si jistá. Kromě toho jsem ještě nikdy závistivá nebyla, všeho, co jsem kdy chtěla, jsem v životě dosáhla. Jsem jen hrdá, ne namyšlená, cesty mne vzdělaly, rozšířily můj horizont, jak se tak krásně říká. Ve světě se toho děje hodně, ale neměli bychom usilovat, abychom někomu chtěli jen škodit, jen ze závisti.*

Kromě toho, oni vždycky svou závist jen tak nouzově zaobalí, že je kdykoli prokouknu. Jak jsem mohla žít s těmi lidmi tam venku? Protože jsem především nebyla závistivá. Myslím, že jsem to nikdy nepotřebovala. Chtěla jsem je chápat a lidi tam venku jsem chápat dokázala, vím, že pochopím i lidi v Praze, jen nesmějí tak viditelně nosit svůj cejch závistivců, zatím ale to dělají skoro všichni. Já

>> *A oni ti nevěří, protože jsi toho dosáhla tak lehce. Jak jsem slyšela, myslí si, že jsi toho dosáhla jen pod obrovským tlakem. Helena*

>> *Ani nápad! V okamžiku, kdy jsem s něčím začala, skoro hned se mi to podařilo. Nebo když jsem si něco přála, velice brzy se mi to splnilo a sice na základě mého osudu nebo vlastním přičiněním, díky mé osobnosti, ale ne zásluhou R., přece víš, co o mně říká Saša, že si plním své sny, mnohdy se mi skutečně splní i to, o čem se mi zdálo.*

**Je to božský pocit, když víme,
že můžeme něco dokázat – jen chtít.**

Proto nejsem závistivá. Pomalu si musím zvyknout, že lidé, kteří mne neznají, vyprávějí takové slabomyslnosti. Viděla jsem, co si o mně myslí například Martina, samé hlouposti, a Sepp, ten jde ve svém šílenství tak daleko, až mnohdy opravdu věřím, že budu muset zapojit právníka, kvůli jeho pomlouvám. V Mánesu zase mluvil s Rudim, tím houslistou. Ten chudák mne vůbec nezná, Sepp tady chodí a vykládá lži. Já

**Pomluva se rodí ze závisti a žárlivosti.
Podle okolností je možné pomluvu dokonce trestně stíhat.**

>> *Evo, mnohdy máš u českých slov špatný přízvuk. Helena*
>> *Ano, u tebe a taky u Jiřího se mi to už stalo, ale to nevadí, zlepším to, mnohdy je to dokonce legrační, i pro mne, proč? Já*

Pomocí traumat lze odlišit vzpomínky od emocí.

>> *Ale něco mne napadlo, když jsem ti vyprávěla, jak jsem byla ráda kvůli těm ruským písničkám, které dobře neznáš. Sepp mi to říkal s takovou nenávistí v hlase, ale já to samo zřejmě přeslechla, protože jsem věděla, že je můžeš zpívat jen tak, jak jsem tě je naučila. Pro mne to byla nádherná vzpomínka. Helena*

>> *Ano, doufala jsem, že ti to jednoho dne řekne. Já*
>> *Už to udělal. Ale něco jiného. Představ si, říká o tobě, že máš ráda malé děti a říká to tak nenávistně, kdo to slyší, musí si myslet, že je zhltněš nebo znásilníš. Helena*
>> *Ano, rozumím, to je hrozné.*
>> *Evo, tak hrozné zase ne, nech ho, na tvém místě bych se moc nerozčilovala, kdyby mi to někdo řekl. Musel by mi to do-*

kázat, a že malé děti miluješ, to nejsi na světě jediná.

Chápeš? Helena

>> Ano.

>> A já tebe taky. Nemáš tušení, jak. Můžeš mi říct, proč to tak je? Helena

>> Jen asi tak, Heleno: Když se moje sestra vdala, někdo jí poslal telegram, tam stálo, žijte tak, aby vám všichni záviděli. Já

>> To není hezké. Helena

>> No právě, tak bych žít nechtěla, ale pravděpodobně to lidé kolem mne dělali vždycky, že mi všechno záviděli. Víš přece, ten hezoun, ten to říkal tak často, že by mne kvůli němu mnozí zabili. A R. záviděl všechno, především fotky, které jsem dělala.

>> To je pravda, Saša říkal, že ti hezoun záviděl dokonce tvoje facky, a teď jsem to já, co ti závidějí, a tvoje sestra? Helena

>> Ach, ani mi to nepřipomínej, je to horší, než s tvým bratrem. Já

>> Vyprávěj přece, prosím. Helena

>> No jo, tak tedy, drž se pevně, začínám: Vzpomínáš si, jak jsme, celá rodina, v Hájku (rodinné sídlo Rašínových) hráli volejbal?

>> No jasně, hrála jsi moc dobře. Helena

>> Taky jsem hrála ve druhé lize, a moje sestra taky, a přesto se svým mužem v Hájku nikdy nebyla.

>> Pravděpodobně jsme se neměly rády. Helena

>> Ano, může být, ale teď chce rodičům líbat ruce, jen proto, že nás společně viděla v televizi? Já

>> Pravda, v televizi jsme byli. Proč by neměla? Helena

>> Protože by o mě vyprávěla jenom lži. Rodiče a ty, vy mne znáte, jaká jsem, já jí jen dovolila jít na Slavín (známý pražský hřbitov), až tam budou ležet. Já

>> Proč?

>> Protože to vím. Když už jsem žila v Mnichově, šel k ní R.

366 *s klíčem od mého bytu a ona a její muž na mne tak nadávali, že to R. nikdy nezapomněl a mluvil o ní při každé naší hádce. Ano, ano, tvoje sestra mne před tebou varovala. Já měla, když jsem právě nebyla u vás, ten malý byteček ve Lhotce, tam byla za pět let jen jednou, ale ne, aby mne navštívila, jenom si chtěla půjčit šaty. Já*

>> Jaké šaty? Helena

>> No, možná si vzpomínáš, ty světle hnědé, brokátové. Já

>> Samozřejmě si vzpomínám, kvůli těm jsi jednou musela zůstat doma, protože jsem si je chtěla obléct na premiéru Olegovy hry. Helena

>> Ach, skutečně? To už nevím, ale je to hezké. Já

>> A teď, po převratu?

>> Ach, je to zlé, byla jsem totiž u druhé ženy mého otce, dívali jsme se na televizi, běžel pořad o nějakém muži, který v 68. odešel na Západ a teď samozřejmě chce zpátky svůj dům, a macecha řekla: Všichni ať jdou tam, odkud přišli nebo kam odešli. Myslela jsem, že špatně slyším, to platilo i mně, já ale jim byla dost dobrá, abych jim celé roky ve své hondě vozila při každé návštěvě dárky. Dokonce ode mne dostali auto, mělo najetých jen 120 000 km, ale to měli měsíc, pak ho prodali, protože moje neteř chtěla do koupelny namísto růžových kachliček žluté. To je ta s tím hokejistou, její muž hraje ve stejném mužstvu, jako Jiří. Přitom jsem jí to auto darovala, protože si udělala řidičák a chtěla jsem, aby se naučila pořádně jezdit. A pak mi moje macecha ještě vykládá, ach tak, já u ní byla jenom proto, že moje sestra údajně byla na dovolené v Jugoslávii. Já

>> Proč údajně? Helena

>> No, sestra mi řekla, že jede do Jugoslávie, protože věděla, že tam s ní nebudu chtít jet, ale, a teď to přijde, byla v Itálii a to mi řekla až nedávno. A my sedíme u macechy,

když ta zčistajasna povídá: Tenkrát, když jsi byla těhotná, my to dítě taky mohli vychovat. Ano, jednou jsem byla těhotná, ale moje „milá sestřička“ řekla, to musí pryč, dokonce u komise byl švagr, její muž, a řekl, že je to jeho, jen abych se dítěte zbavila. A je to asi deset let, její starší dcera šla na potrat, tak jsem řekla, dej mi to dítě, já ho vychovám, ne, to neudělali, ale po deseti letech mi to spočítají, legrace, co? Sestra mi to vysvětlila: Je to proto, že jsi to řekla taky Táni. A jak byla vysazená, aby se dozvěděla, zda to dítě, o které jsem přišla, bylo od tvého bratra. Nestydatost. Řekla jsem, ty jsi se o mne nestarala, když jsem tady žila, jenom Rašínovi o mne pečovali. Ona mi povídá: Já přece chtěla pryč z domu, máma umřela, díky bohu se táta oženil, nemusela jsem si o něj dělat starosti, tak jsem jí řekla, to je divné, když jsem žila v bytě mých rodičů, taky jsem nové ženě mého otce neřekla, běž, odkud jsi přišla. To jsi nesměla, řekla sestra, a ona to teď smí? Je to pořád ještě byt mých rodičů.

Poprvé v životě jsem s Helenou mluvila o své rodině.

>> A švagr?

>> *Raději se neptej, celé roky jsem o vás nesměla promluvit. Pokaždé hned: Ten komunistický prostitut, i když jste v 68. podepsali 2000 slov. Nic než represálie režimu, kterým jste vy i Havel byli vystaveni, a taky potom nic, když jste museli žít ve Vídni. A teď, teď konečně, když znovu začal nadávat na Olega, jsem řekla: Mně je osmnáctiletý Oleg, který věřil v komunismus, mnohem milejší, než někdo šestašedesátiletý, kdo ještě v 89. jde do májového průvodu s ruskou vlajkou.*

>> *To udělal? Helena*

>> *Ano, a víc, myslím, že byl nebo ještě je komunista, nevím. Ale ne z přesvědčení, ale z prospěchářství. Víš, Heleno, hodně jsem se v životě snažila je pochopit. Nějak se mi to vždycky podařilo, ale oni mi dnes nerozumí a především mi rozumět*

368 *nechtějí. Ona má dům na Slapech, nedaleko mého, jednou jsem tam byla se Sašou, ukázala mu svůj obrovský dům, moc krásný, a potom, když jsme jeli zpátky, mi Saša řekl: Tvoje sestra a její muž ti určitě se stavbou pomůžou. Mlčela jsem a on se mne o dva roky později zeptal: No, pomáhá ti sestra? Řekla jsem: Ale kde! Málem mi líbal ruce, tak se styděl za moji sestru a za to, co mi tenkrát řekl. Ještě se mne zeptal: Ty jsi to už tehdy věděla? Ano, řekla jsem, samozřejmě jsem to věděla, sestra mi v životě nepomohla, jen škodila, kde mohla. Teď mi řekla: Představ si, ještě nikdy jsem nebyla v tvém domě, i když každý týden nakupuju čerstvá vajíčka u selky poblíž. Na to jsem jí řekla: Nakupuj tam dál, ale mému domu se vyhni obloukem.*

>> Proč jsi mi to nikdy neřekla?, zeptala se mne Helena.

>> Protože se za takovou sestru stydím. Ty jsi moje pravá sestra, ta druhá je pro mne cizí ženská.

>> A víš, proč se ona a já nemáme rády? Helena

>> Ano, teď už ano, jednou se posadila Milanovi na klín, protože si myslela, že budu žárlit. Já nebyla žárlivá tenkrát a nejsem dodnes, tvůj bratr to doma vyprávěl a ty jsi s ní uzavřela věčné nepřátelství.

>> Souhlasí, přesně tak. Zavolej někdy Mášu, někdo ti musí pomoci, nemůžeš sama postavit dům.

>> Uvidíme, jenže... Já

>> Co jenže? Helena

>> Ale, víš, ona mi jednou řekla, že to bude stát milión.

>> No jasně, něco to stát bude, nerozumím. Helena

>> To je mi jasné, že nechápeš. O týden později řekla R., že to bude stát jen 750 000. Já >> Teď chápu, že jí nechceš volat.

Helena >> Ano, je to tak, musím se opít, dřív s ní mluvit nemůžu. >> Udělej to. Helena

- >> *Haló, Mášo, jak se máš? Já*
- >> *Děkuji, už je to lepší. Máša*
- >> *Chtěla jsem se tě zeptat, zda budeme stavět.*
- >> *Ano. Máš vodu?*
- >> *Ne, ale nade mnou je nový soused, údajně velké zvíře, nějaký pan Sobka, a ten mi řekl, že si vezmeme advokáta a spolu to konečně dáme dohromady.*
- >> *To je ten Sobka, dej mi jeho telefon.*
- >> *Dám, spoj se s ním, údajně je kapacita, já ho neznám osobně, mluvila jsem s ním jenom telefonicky.*
- >> *Já ho zkontaktuju.*
- >> *Díky. A až tady bude voda?*
- >> *Pak začneme stavět. Máša*
- >> *Už mám konečně stavební povolení, na ty plány od tebe mi ho nechtěli dát.*
- >> *Proč?*
- >> *Chyběl nějaký nosník, údajně by se dům mohl sesypat, kdyby se tam nezabudoval.*
- >> *Moje architektka to má, proč jsi nezavolala?*
- >> *Doufala jsem, že se ozveš, přece jsi řekla, že ti umřel otec a já ať tě konečně nechám na pokoji, to bylo loni v březnu a já musela tomu volovi dát ještě 17 000, kvůli tomu nosníku.*
- >> *Už jsi mu je dala?*
- >> *Samozřejmě, jinak bych neměla to stavební povolení.*
- >> *Toho si podám. Máša*
- >> *Proč?*
- >> *Protože tě tak bere na hůl, že to už dál nejde. Máša*
- >> *A co děláš ty? Dala jsem ti spoustu peněz za pár křesel, která tam stejně nikam nepostavím, a navíc mi uděláš nepoužitelný plán. A proč mi ho nedáte, když ho máte?*
- Ostatně, ta kuchyňská kamna zůstanou.*

370 >> *Ona ho možná přece jen nemá, s těmi kamny. Já jí hned říkala, podíváme se na ten komín a pak uvidíme. Máša*
>> *Má to nebo ne? Víš, nejvíc mne vzteká, když vidím ten hrnčířský kruh. Dokážeš si představit, že hrnčířské kruhy nenávidím? A ty ho nakreslíš do mého plánu.*
>> *Přece jsi vyprávěla, že modeluješ, tak se nesmíš divit.*
Máša
>> *Já se nedivím, jen jsem děsně našťvaná, když ten kruh vidím.*
>> *Už s tebou nebudu nic dělat bez smlouvy. Máša*
>> *Musíš mi říct, že chceš smlouvu.*
>> *Máš vůbec peníze? Máša*
>> *Kdybych neměla, tak bych to přece nedělala, prosím tě.*
>> *To mi nemusíš říkat.*
>> *Proč se na to teda ptáš?*
>> *No, to musíš chápat.*
>> *No jasně, chápu, ale kdyby něco bylo, je tady přece Helena.*
>> *Na tu bych se nespolehala. Máša*
>> *Jestli si myslíš, že to stejně chci přepsat na ni, tak to udělám hned.*
>> *To jsem nevěděla. Máša*
>> *Tak teď to víš.*
>> *Evo, odpusť mi, prosím, ty ruce... Máša*
>> *Jaké ruce?*
>> *Ale, jednou jsi v Sádce viděla ruce mého přítele, z hlíny, a řekla jsi: Ach, tady je také někdo, kdo umí udělat krásné ruce, jako já.*
>> *A proč bych to neřekla? Je to pravda.*
>> *No jo, já myslela, že lžeš, ale tvoje věci jsou nádherné. Máša*
>> *Ty jsi je viděla?*
>> *Ne, ale moje kamarádka mi to říkala a ta má podobný vkus, jako já. Nechceš někdy vystavovat?*

>> *Ne, nechci, ale kdyby k tomu mělo dojít, nebyla bych proti.* 371
Ale není to pro výstavní prostory jako je Mánes, i když toho mám tolik. Já

Jen neradi někomu přejeme, že umí, co neumíme my.

>> *Ale něco jiného, údajně jsi řekla Slovákovi něco hrozného.*

Máša

>> *Byla jsi tam? Já tě neviděla.*

>> *Ne, ale lidi si o tom povídají. Máša*

>> *A co tak hrozného jsem mu měla říct?*

>> *To nevím. Máša*

>> *To je ale komické, že to ani nevíš. Já to samozřejmě vím, ale zajímavé je, že odejít musel on, ne já.*

>> *Už mi nemusíš nic vysvětlovat, ode dneška ti budu věřit vždycky. Kdy jsi naposledy viděla Helenu a Olega? Máša*

>> *Minulý týden, tvoje firma pro ně něco dělá u nich doma.*

>> *Ano, novou kuchyni. A Fina? Máša*

>> *Co je s ní?*

>> *Její muž se do tebe zamiloval, povídá se. Máša*

>> *A i kdyby, co je tobě do toho?*

>> *Nic, ale ty jsi mi přece vyprávěla všechno o tvých vztazích.*

>> *Ty sis myslela, že ti říkám všechno?*

>> *Ano, nebylo to tak? Máša*

>> *Ne, jen to, o čem jsem si myslela, že tě to nepoloží.*

>> *Ale lidi si tady o tobě vyprávějí leccos.*

>> *Opravdu, ale Jana neví vůbec nic.*

>> *Jaká Jana, já žádnou neznám. Máša*

>> *Jak to? Ta, po které jsem ti poslala klíč od Slapů. Přece jste spolu byly v mém domě. Nestydatost!*

>> *Ano, promiň, že jsem ti tak vychvalovala její byt, myslela jsem, že mi řekneš, že Helenin byt je hezčí. Máša*

- 372 >> *Jak bych k tomu přišla? Ty sama jsi dělala byt Heleny a Olega, musíš to vědět nejlépe. Já*
- >> *Slovákovi nechali Janu padnou jako horký brambor. Ona si myslela, že to uděláš ty, protože pracuje u novin, a přitom to udělali oni. Máša*
- >> *Prosím tě, co je tohle za slabomyslné řeči? Mně je jedno, kdo kde pracuje. Já jsem ráda, že u toho deníku nedělám. Vzpomínáš si na můj eventuální džob v denním tisku? Oleg pochyboval a vidíš, ty noviny už neexistují. Já*
- >> *Oleg ti radil, ať tam nejdeš, no to je neuvěřitelné. Mysleli jsme, že ti tu práci on obstaral. Máša*
- >> *Ne, ne, já mám i jiné přátele, náhodou. Ty jsi jako ta Jana, ta se taky na něco zeptala a pak řekla: To je neuvěřitelné. Proč se potom ptáte? Nechce tomu věřit, to je všechno.*
- >> *A co je s R.? Máša*
- >> *Co by s ním mělo být? Je se svou přítelkyní v Indii, dobře, že mi to připomínáš. Jednou u Jany prokopl dveře a Jana mi řekla: To si nepřeji.*
- >> *Měla pravdu. Máša*
- >> *Skutečně? Proč to neřekla jemu? Zná ho právě tak dlouho, jako mne. Já to taky nechtěla.*
- >> *Ale Evo, proč to s tou vodou trvalo tak dlouho? Máša*
- >> *Čekají, až mne to přestane bavit a pak tam dají někoho, kdo se jim bude líbit víc, než já. Ty jsi mi taky nepomohla. Já ti tam nechala plnou moc, možná by pomohl už jeden dopis, že je to rodinný domek nebo tak něco.*
- >> *Ale proč ti nepomůžou Oleg a Helena?*
- >> *Proč by to dělali, pomohli mi, když mi doporučili tebe. Já*
- >> *Evo, proč nestavím Finin dům? Máša*
- >> *Jak já to mám vědět?*
- >> *Asi kvůli tobě? Máša*
- >> *To nechápu.*

- >> *No, musím stavět tvůj dům, jinak už by mne nedoporučovali. Máša*
- >> *Blázníš?*
- >> *Určitě, v létě uděláme tvůj dům, moji kluci mají v létě tři měsíce čas. Kdy přijedeš do Prahy?*
- >> *Přijela bych, ale nechce se mi platit v hotelu padesát marek za nic, řekneš mi, kdy mám přijet a já přijedu.*
- >> *A proč nespíš u Heleny? Máša*
- >> *Přestaň, prosím tě, proč? Helena mi nabídla Bukovou, tam můžu spát, kdykoli budu chtít.*
- >> *Kuchyň v Bukové děláme vlastně pro tebe. Zhrozeným hlasem.*
- >> *Můžeš si myslet, co chceš.*
- >> *Jak to vůbec s Helenou je? Máša*
- >> *Nevím, co myslíš.*
- >> *Jak dlouho se znáte? Máša*
- >> *36 let, nedávno jsme to počítaly.*
- >> *Jak jsi k nim přišla? Máša*
- >> *Jak jsem k nim měla přijít? Její bratr byl mou první láskou a když ta skončila, neodešla jsem a oni mne nechtěli nechat odejít.*
- >> *To jsem nevěděla, to je bomba. Zavolala si o whisky.*
- >> *Teď vím, proč jsem ti vždycky říkala, že ty a Helena jste si tak podobné. Máša*
- >> *Ano, její rodiče mne nějaký čas vychovávali.*
- >> *A přijali tě... Máša*
- >> *Ano, jsi milá, že mi to říkáš, chovali se k nám třem ke všem stejně, já byla plnohodnotný člen rodiny, to mne ještě nikdy nenapadlo. Jsem ráda, že jsi to řekla.*
- >> *To je ale překvapení, co říkáš, a když už jsme u toho, řekni, jak to děláš s těmi kluky? Máša*
- >> *S jakými kluky?*

- 374 >> *Ale, Jana vyprávěla, že se do tebe zamiloval její syn, tedy syn jejího muže. Máša*
>> *No, děvče, to se musíš zeptat těch kluků. A proč Jana? Právě jsi říkala, že ji neznáš. Já*
>> *No, to by bylo ještě horší, kdybys to věděla. Já tě vezmu sem a zamiluje se do tebe jeden z mých synů. Mám tady teď spoustu místa, co umřel můj otec. Máša*
>> *Ty? Ty už mi určitě nepomůžeš, protože jsi mi dodnes ještě nikdy nepomohla.*
>> *Musím, jinak mne zničí. Máša*
>> *A proč by to dělali? A nelíbí se mi to, pokud by to mělo být jen z toho důvodu.*
>> *A proč jsi to nevyprávěla Janě, když jsi u ní bydlela? Máša*
>> *Kdyby chtěla, věděla by to, ale většinou to bylo tak, že to nechtěla slyšet. A násilím nikomu nic nesdělují.*
>> *Ano, teď vím všechno. Máša*
>> *A co z toho máš?*
>> *Nic, jsem teď chytřejší. Máša*
Samozřejmě bych s touhle paní dům nikdy nemohla dostavět.

PŮLKA KVĚTNA

- >> *Haló, Jiří, mám dobrou zprávu. Já*
>> *Pro mne? Jakou? Jiří*
>> *Už skoro mám na Slapech vodu.*
>> *Ale to je dobře, jak se to stalo?*
>> *No, včera na mne starosta ještě křičel: Rozhodli jsme se, že dáme přípojku jen tomu, kdo tady bydlí trvale. Tak jsem mu řekla: No, tak to je pěkné, pak už nemusím bydlet v hotelu, dejte mi vodu. A teď tam byl někdo z vodáren a řekl, žádný problém, můžete mít vodu, ale mezitím jsem se dozvěděla, že když to neudělá obec, můžu čekat další čtyři roky.*
>> *Ano, ale teď to přesto vypadá líp, nemyslíš? Jiří*

>> *Ano, mnohem lépe, chtěla jsem se tě právě zeptat, jestli řemeslníci, co u tebe pracují, jestli by nemohli pokračovat u mne, s Mášou prostě nemám štěstí. Já*

>> *Kdo je tahle Máša? Jiří*

>> *Projektantka, která mi dělala plán přestavby.*

>> *A s tím plánem jsi ani nedostala stavební povolení, nebo?*

>> *Přesně tak.*

>> *A teď? Jiří*

>> *Teď povolení mám, ale musela jsem ještě zaplatit spoustu peněz za nosník, který Máša zapoměla, bez něj by se dům zřítíl. Máši už mám dost! Helena řekla, abych jí zavolala, to jsem udělala, bez přestání se mne ptá, zda mám peníze, kromě toho má pochybnosti ohledně Olega a Heleny, říkala: Musím pro tebe stavět, jinak by mne nedoporučili dál. A pak se ptala, proč nestaví pro tebe? Řekla jsem jí, že to nevím, co je jí do toho, ona už o nás ví.*

>> *To má asi od Heleny. Jiří*

>> *To určitě od Heleny nemá, za tím dozajista vězí Slovák. Já*

>> *Jak se tě ptala, zeptal se Jiří.*

>> *Evo, co je s Finou? Co by s ní mělo být, zeptala jsem se jí. Udajně se její muž do tebe zamiloval. Řekla jsem jí, a kdyby? Co je tobě do toho? Já*

>> *To jsi řekla správně. Ale jak ona přijde k tomu, aby se tě ptala na něco takového? Jiří*

>> *Ale, celou tu dobu jsme byly svým způsobem kamarádky, pořád říkala, vyřiď tu přípojku, pak budeme stavět.*

>> *Má pravdu. Jiří*

>> *Jak prosím?*

>> *No, tu přípojku musíš vyřídit sama. Jiří*

>> *Ano? Možná by stačilo poslat na obec dopis, že mám nárok, že je to rodinný domek. Nechala jsem jí tam plnou moc, ona pořád mluví o svém právním oddělení, přitom chce jenom*

- 376 peníze za nic. Dala jsem jí peníze za stavební plány, ona zapomněla nosník, musela jsem ještě dát sedmnáct tisíc člověku, který ho tam dokreslil a pořád tam nemám ani cihlu.
- >> To se tady tak dělá, to je normální. Jiří
- >> Cože? Když víš, jak se to tady dělá, mohl bys mi dát pár rad, já se v téhle zemi nevyznám. Já
- >> No jo, já jdu vždycky do hospody a promluví s chlapy, když něco potřebuju. Jiří
- >> To jsem udělala jednou a hned mne okradli. Nestojím o to, aby mi to někdo připomínal a nemám ani chuť se o tom dál bavit. Já
- >> Ano, to jsem se ještě chtěl zeptat: Jak to, že se tě Máša mohla vyptávat ohledně nás? Jiří
- >> Protože jsem jí vyprávěla o těch dvou.
- >> A co se s těmi stalo?
- >> Jeden žije v Thajsku, druhý dělá děti.
- >> Viděla jsi je někdy? Jiří
- >> Ano, jeden mi vyprávěl, že má mimčo, druhému jsem vyprávěla o tobě, tak říkal, že už nemůžeš vycouvat a pak mne takříkajíc vyhodil. Skončilo to s oběma a já jsem vlastně ráda, že z mého života zmizeli. Já
- >> Oženil se, ten s tím dítětem? Jiří
- >> Nevím, ale nemyslím, oni nemají peníze.
- >> To je přece jedno, ale já se vracet nechci. Jiří
- >> Ach ano, řekl jsi mi, že pro mne v květnu budeš mít nějakou zprávu. Já
- >> Ale až se uvidíme, jak dlouho tady zůstaneš? Jiří
- >> Mohla bych do neděle, ale nemám chuť kvůli přípojce vody, kterou stejně nedostanu, platit padesát marek za jednu noc.
- >> A kde jsi teď? Jiří
- >> U známého, mám se představit. Už jsem napsala obchodní dopis. Bylo by krásné, kdyby to vyšlo, a já tu pracovala,

z okna je odtud vidět Karlův most.

>> To by bylo prima, a jak je to s tvou redakcí v Mnichově? Jiří

>> Ach, ti mi nabídli trvalé místo, já ho nevzala. Pak si tady pár lidí myslí, že jsem na chlapečky a jiní, že jdu po penězích, to ale dělají sami. Ale někteří jsou i milí, jeden svou dizertaci napsal o Chartě 77, toho mám zvlášť ráda.

>> Vyprávěla jsi jim něco o nás? A proč po penězích? Jiří

>> Ne, neříkala jsem nic, v kanceláři se mnou sedí Čech, máme spolu polední přestávku. Ten jednou řekl, že by chtěl být na tvém místě, slyšel jeden můj telefonát s tebou. A po penězích jdu stejně jako ostatní, ale mnozí vydělávají polovinu toho, co já, tak závidí.

>> Vy si neříkáte, kolik kdo vydělá? Jiří

>> Ne. Já se prodala dobře.

>> A co říkal ten, který nás slyšel? Jiří

>> No, říkal, že doufá, že ke mně budeš taky tak milý, jako já k tobě. Nato jsem mu řekla, že jsi. No, ano, a pak tedy řekl, že by chtěl být na tvém místě – já to nepochopila.

>> Díky bohu není. Jiří

>> Zopakuj to, já ti nerozuměla.

>> Jsem rád, že na tom místě není on, ale já. Jiří

>> Aha, teď rozumím, ale prosím tě, já si od toho, co jsi tenkrát říkal, držím odstup.

>> A jak dlouho si chceš udržovat odstup? Jiří

>> Do teď, zasmála jsem se.

>> Určila sis odstupů víc? Jiří

>> Ano, a za jednoho z nich jsem byla u Heleny a ta mi neřekla, že je u vás zase všechno v pořádku. Když jsem jela domů, řekla jsem si, no nazdar, pak je to všechno pravda. Kromě toho – Oleg je při nás.

>> Helena taky! Fina je trošku naštvaná. Je to všechno pravda, chci si tě vzít, Helena mi přinesla tu knížku, ještě do-

- 378 *staneš peníze, hodila mi je na stůl a řekla, že jsi té knize nevěnovala pozornost, když jsi byla u ní. Jiří*
- >> To byla ta zabalená kniha?*
- >> Ano, Helena řekla, vlastně je dobře, že sis jí nevšímala, stejně by jsi tam při ní jenom plakala. Jiří*
- >> Plakala, proč?*
- >> No plakala. Myslím. Jiří*
- >> Ona ti ji přeložila?*
- >> Ne, vyšlo to německy a česky. Jiří*
- >> A kdy to vyšlo?*
- >> Asi před měsícem, a víš, pod jakým jménem? Jiří*
- >> Eva Rašínová.*
- >> Ano, máš vypůjčené jméno. Oleg soudil, že když se jej někdo zeptá, zda ji zná, bude nejprve rozvažovat, co má říct a přijde taky na to, kdo se bude ptát. Ale ty nic neřekneš? Jiří*
- >> A co na to mám říct? Já*
- >> No, například, že jsi ráda. Přinejmenším kvůli těm penězům?*
- >> Jakým penězům, vždyť ani nevíš, kolik to vyneslo. Já*
- >> Oleg řekl, že na tebe mám dát pozor, mnozí prý dělají hrozné věci, když jim vyjde první knížka. Jiří*
- >> Jiří, mne to nezajímá, já dala Heleně číst svůj deník, co z toho udělala, je její věc. Jsem ráda, že to mám za sebou, byly to dva benigní nádory a teď jsou odstraněné, kromě toho by ty peníze měla dostat Helena nebo kluci. A ještě něco, to není moje první kniha.*
- >> A teď se pracuje na třetím nádoru? Jiří*
- >> Žádný další nechci.*
- >> Pak poslouchej, já bych si tě chtěl vzít, ale něco mi vadí. Jiří*
- >> A co?*
- >> No, už nejsi nejmladší. Jiří*
- >> Tak to v životě chodí, Jiří, až mi bude devadesát, bude*

z tebe sedmdesátiletý dědek.

>> Nic ti neslibuji. Jiří

>> Nemusíš mi nic slibovat.

>> Ale ty taky nevypadáš dobře. Jiří

>> To je moje smůla, ale ty jsi říkal něco jiného.

>> Chci si tě vzít, Oleg taky říkal, že broučci potřebují svatbu. Píše o nás svůj příští román, Martina píše Milanovi do Ameriky, aby přijel do Evropy a podíval se na ten Dallas. No, povídám ti, všichni jsou z toho na větvi, ano, ještě něco, Oleg řekl, že uděláme velikou svatební hostinu, pozveme i tvoje příbuzné, toho hokejistu, představovali jsme si, jak ho v kabině pozvu na svatbu. Když se mne zeptá, koho si budu brát, řeknu mu, tvoji tetu, která je ale současně mojí tchýní, to uslyší ostatní kluci a budeme tam mít celé mužstvo, pro tu svatbu budeme muset najmout fotbalový stadion. Jiří

>> Nevím, zda bych to chtěla mít tak veliké.

>> Oleg by to chtěl režírovat, už se připravuje, ale musí to být hned teď. Jiří

>> Proč hned?

>> Musíš ještě do práce? Jiří

>> Ano, jistě musím do práce, jen kdybych byla nemocná nebo tak, potom ne. Ale já tam stejně musím, pro portrét mojí maminky a postarat se o kocoura. R. chce jet příští týden sem.

>> No ano, bez tak důležité rekvizity, jako je portrét tvé matky, se vzít nemůžeme. Pozveš taky R.? Jiří

>> To přece nevím, pravděpodobně ne.

>> Já Finu pozvu, ale fotky ze svatby by nám mohl udělat. Jiří

>> To by udělal.

>> A pak se může bavit s Finou zrovna tak, jako na té oslavě Repre. Jiří

>> Hm, a Jiří, co je s tou obálkou?

>> Skácel fotografoval ty tvoje sochy. Jiří

- 380 >> *A jak se ten kus jmenuje?*
- >> *Něco jako evropská láska, a víš, kdo k tomu napsal prolog? Jiří*
- >> *Ne, odkud?*
- >> *Birnbaum, to si dokážeš představit, že to bude mít úspěch, když to napsal někdo takový. Máš tady svůj průkaz? Jiří*
- >> *Ano, ale je neplatný, kromě toho je vystavený na jméno Sommer.*
- >> *Zavolej Olegovi, on to pro tebe vyřídí, se jménem, jaké si přeješ. Jiří*
- >> *Proč, já žádné jiné jméno nechci.*
- >> *Ty se nechceš jmenovat Rašínová? Jiří*
- >> *Ale ano, jenže to musí udělat rodiče.*
- >> *Nemusí, Oleg řekl, že to vyřídí.*
- >> *A pak se budu v Čechách jmenovat Rašínová a v Německu Lexa nebo co? To přece nejde, to nikdo neuzná.*
- >> *Co jsi říkala, jak že se jmenuješ? Lexa? To je taky docela hezké, já se sice už připravil na to, že se budu jmenovat Rašín, ale Lexa je taky dobrý. Víš, jak hraji hokej? Jiří*
- >> *Ale teď už jsem tě neviděla.*
- >> *To byla jenom náhoda. Víš, jsem rád, že budu mít na dresu jiné jméno, Kadeřábek není hezké a k tomu moc dlouhé. Jiří*
- >> *Ach ano, souhlasí. Naposledy jsem tě viděla, to jsem ještě R. říkala: To je Finy muž. Já*
- >> *Ta káčka na rukávech se ztratí a pak se jmenuju Aderabe, ale Lexa taky není špatné jméno. Jak se potom chceš jmenovat? Jiří*
- >> *Já? Lexa přece, kdybych se chtěla jmenovat Sommer, mohla jsem u toho zůstat. Já*
- >> *Já přece řekl, že přijmu tvoje jméno.*
- >> *No dobrá, pak se budeš taky jmenovat Lexa. Co to s tím mým jménem jenom je, není to ještě ani rok, co se taky jeden*

chtěl jmenovat jako já. Přece nejsem žádná hraběnka či co. Můj otec se obrací v hrobě, tím jsem si jistá.

>> Proč? Neměl rád hokej? Jiří

>> Ale samozřejmě, v roce 1956 jsme hráli proti Kanadě, poslouchala jsem s ním rádio, vyhráli jsme tenkrát. Ten by se radoval, kdyby měl v rodině dva z národního mužstva.

>> No vidíš, musí to být brzy, příští sezónu chci hrát jako Lexa. Jiří

>> No dobrá, přijedu v létě a vezmeme se.

>> Nešlo by to hned? Lidi z redakce přece můžeš pozvat taky. Jiří

>> No jasně, napíšeš mi, přijedem rádi, ale ty nás přijed zastoupit. Já

>> Něco takového jsem ještě nikdy neslyšel. Jiří

>> Ale je to tak, můj MAC je prázdný, řekla jsem jim, že mám práci v Praze, aby mi dopřáli trochu klidu.

>> A ty chceš pracovat? Jiří

>> Momentálně ne, ani nemusím. Chtěla bych hlavně dovolenou, takový nesmysl, že se o dovolené jdu představit a hned začnu, to už dělat nebudu. Já

>> A kam bys chtěla? Jiří

>> To je mi jedno, беру cokoli mezi Bukovou a Maledivami.

>> Co bys dělala, kdyby to nevyšlo? Jiří

>> Především bych bojovala. Já

>> Kvůli čemu, o co?

>> O tebe, o brouka, ale všechno bych si vzít nedala. Ačkoli, mám ještě rodiče.

>> Ty jsi všechno vyválčila bez války, nemusíš bojovat. Jiří

>> Je to krásné.

>> Ano, Oleg taky říkal, teď jsem s psaním románu na řadě já, pak řekl, že by rád četl, co by o rodině napsala ze svého úhlu pohledu Martina. Jiří

- 382 >> *No, to by se rozsypal smíchy.*
- >> *Že si mne chceš brát pro peníze, jsem pro tebe moc mladý, říkala. Jiří*
- >> *Co říkala, ta blbá kráva? Já mám své vlastní peníze, drzost! A proč to dělá? Její lover je nejmíň o 30 roků mladší.*
- >> *Proč to dělá, nevím. Ale proč to dělá on, to ti můžu říct, aby mohl druhý den v práci vyprávět, že je v kontaktu s naší rodinou. Jiří*
- >> *To snad není možné, to přece nemůže být pravda.*
- >> *Je to pravda, ale co myslíš, o kolik je mladší než ona? Jiří*
- >> *To já přece nevím, jí je skoro 60, jemu něco přes 40, to je dvacet let. Ale stejně je to blbá koza, za kousek neupotřebitelného jantaru si ode mne nechá zaplatit a pak vypráví něco takového. Nestydatost. A nakonec řekne, že to dělám pro peníze.*
- >> *Proč to teda děláš? Jiří*
- >> *Ach tak, proč vlastně? Pro tvoje triko, pro broučky, pro rodinu, jak se říká, nebo co jsi řekl, že hraješ v národním týmu, tak asi taky pro republiku.*
- >> *Ty ani nevíš jistě, že jsem v národním výběru, to by bylo něco, kdyby sis mne vzala proto! Lidi by si vyprávěli: No jasně, hokejista, proto si ho vzala, ale on jí to řekl až po svatbě. Ale proč to potom děláš? Jiří*
- >> *Teď doopravdy nevím.*
- >> *Budu si doma muset poslechnout tvoje výroky. Jiří*
- >> *Proč výroky a kde doma?*
- >> *Tobě se slovo výroky nelíbí? Jiří*
- >> *Ne.*
- >> *Jako Ině, ta už by tady byla s kasičkou. Jiří*
- >> *Ona to má povoleno i u jiných, než vulgárních slov?*
- >> *Ano, taková pravidla si Ina stanovuje sama. Jiří*
- >> *A kde budeš moje výroky poslouchat?*
- >> *Ty to ještě nevíš, ale kvůli Ině zůstáváme v Novém zámku.*

Máš mobil? Jak dlouho?

>> Dva nebo tři roky.

>> Proč jsi mi neřekla číslo? Jiří

>> Nevzpomínám si, že by ses po něm ptal.

>> Když jsem ti už nezavolal, co sis myslela? Jiří

>> Nic, co bych si měla myslet, že nemáš chuť nebo čas nebo obojí. Já

>> Správně, já tě opravdu nemám rád, jsi škaredá. Jiří

>> Cože? Já si posledně taky myslela, že nejsi zrovna nejkrásnější, máš pod očima vaky, že by ses v nich mohl pověsit.

>> Já vím, že nejsem právě ideální muž, ale jsem hokejista, mohl bych mít nádherná děvčata a mladší, než jsi ty. Jiří

>> No jasně, co tedy u mne hledáš? Kromě toho, já už v rodině jednoho hokejistu mám.

>> Kluci se tě budou bát, pozor, ta sbírá hokejisty, jako jiní známky. Proč to děláš, řekni! Jiří

>> Já skutečně nevím, Jiří, možná proto, že se večer bojím být sama, protože kdyby ses slyšel, co jsi řekl před Helenou a ostatními...

>> Nemyslel jsem to doopravdy. Jiří

>> Ale ale, v jednom okamžiku jsi dokonce přišel o hlas, tak bez dechu jsi byl, jak jsi chtěl zdůrazňovat svou lásku ke mně.

>> Před Helenou já slíbím všechno. Jiří

>> A co to teď má znamenat?

>> No, jsem rád, že si mne vůbec chceš vzít. Když u nás byl Oleg s Helenou, vyprávěla Ina, že viděla karbanátky na klášterní způsob v bronzu. Jiří

>> Oleg jí mohl vysvětlit, co to je?

>> Ano, a pak ještě taky řekl: Musíš chvíli počkat, než se jí zeptáš na svatbu, jinak by se ti mohlo stát, že ti řekne: Polib si s tou svatbou prdel. Ina hned přiběhla s kasičkou, řekl jsi ne-

384 *stydáté slovo, hlásila, on odpověděl: To není můj zadek, ten patří někomu jinému. Tak řekla, a ještě jednou, ale Helena pak řekla, že už se jí ptal. Vidím vás obě, jak sedíte na podlaze a navzájem se přesvědčujete, že $2 \times 2 = 5$ nebo 6. Ina se pak taky ještě zeptala: Ty si ji vezmeš? A Oleg řekl: Víš, Ino, my ji všichni máme moc rádi a tvůj otec ji má ještě trošku raději. To z ní bude moje máma, zeptala se. Když nebudeš chtít, tak ne, řekl. Pak jsme jí museli vysvětlit, že Fina taky měla dvě maminky, pak ječela, že chce ještě jednu mámu. Nakonec přinesla, co jsi jí poslala a ukázala Olegovi tu báseň. Jiří*

>> *A co řekl Oleg?*

>> *Že pro tak malé děvče je těžké napsat báseň. Jiří*

>> *Přivezla jsem pro Inu dopisní papír, aby mi napříště mohla poděkovat, když to neuděláte vy. Já*

>> *To jí v žádném případě nemůžeš dát, to by nepochopila. Uvařili jsme taky guláš pro Mikuláše. Jiří*

>> *To je krása, už se na ni těším.*

>> *Helena jí dala ten prsten, co jsi jí jednou věnovala. Jiří*

>> *Já vím.*

>> *Mrzí tě to? Myslím, že tím chtěla ukázat, že nemá nic proti našemu svazku. Jiří*

>> *Ne, vůbec ne, aspoň jej častěji uvidím.*

>> *Evo, co od ní chceš? Jiří*

>> *Nic, co bych od ní měla chtít, vážím si jí a těšilo by mne, kdyby mne měla ráda. Já*

>> *Ale co ještě od ní chceš? Jiří*

>> *Nic, nevím, co máš na mysli. Pomazlit se s ní chci, to je všechno.*

>> *No jo, tak tady musíš pomalu. Divné je, že Oleg říkal, že jsi možná jako Michael Jackson. Jiří*

>> *Jiří, to jsem přeslechla!*

>> *Evo, co myslíš, kde budeme bydlet? Jiří*

- >> *To já přece nevím, v Novém zámku nebo na Slapech?*
- >> *Pořád ještě jsi mi neřekla, proč to děláš. Jiří*
- >> *Jiří, můj život nemá žádný pořádný rytmus a nemůžu usnout.*
- >> *Pak přijmeš náš rytmus. A spát musíš, taky někdy se mnou. Jiří*
- >> *Je dobře, to budu. Doufej.*
- >> *Ale řekla jsi, že jsi spala s tím jedním, který pořád jezdí do Thajska. Víš, kde já v Thajsku byl? Jiří*
- >> *Pattaya? Jednou jsem mu řekla, pokud by jel do Thajska, tomuhle místu ať se vyhne.*
- >> *Ano, a co AIDS? Jiří*
- >> *Nic, on s nikým nespí.*
- >> *Ale já mám strach. Jiří*
- >> *No co, tak si vezmem ochranu a já si dám udělat test. Ty ho děláš vždycky, říkal jsi mi.*
- >> *Ale já nerad s někým spím s ochranou. Jiří*
- >> *Já taky, ale pro jednu...*
- >> *Já nechci, nemůžu. Jiří*
- >> *Pak je nejvyšší čas, aby ses to naučil, za pět let to budeš muset vysvětlovat své dceři, pokud nechceš, aby dostala AIDS.*
- >> *No jasně, máš pravdu. Jiří*
- >> *Jasně, a Fina?*
- >> *Když už tak mluvíme, tak ti povím, proč to dělám, chci konečně dres s novým jménem. Už jsem si zvykl na představu, že tam stojí Rašín, i když Lexa taky není špatné. Jiří*
- >> *Aha, tak je to, a já pořád nevěděla, co za tím vězí.*
- >> *Ale Helena říkala, že to určitě uděláš, prý máš kamarádku, která to taky udělala. Sňatek s rozumu. Jiří*
- >> *Nemám žádnou kamarádku, která by to udělala, to se Helena mýlí. Ale pak by tě rodiče měli adoptovat, když se pro všechno na světě chceš jmenovat Rašín. Já*

- 386 >> *To nejde a Lexa se mi líbí ještě víc, než Rašín, ale proč ty nechceš, aby tě rodiče adoptovali? Jiří*
- >> *Proč, já chci, ale prosím tě, to musí přijít od nich.*
- >> *Ale já myslel, že jsi je o to prosila. Jiří*
- >> *Cože? Ty si myslíš, že jsem se před ně postavila a řekla: Ještě než umřete mne adoptujte. Co si to dovoluješ, myslet si o mě něco tak neslýchaného!!!*
- >> *Myslel jsem, že jsi je o to poprosila... Jiří*
- >> *Drzost, to tě tvůj informátor ale informoval špatně.*
- >> *To nebyl žádný informátor, to byla jenom jedna drbna. Jiří*
- >> *Aha, Martina, ta zlodějka, ať tě adoptuje ona.*
- >> *Já bych se ale chtěl jmenovat Lexa nebo Rašín. Proboha, já si to ještě rozmyslím, ale proč to děláš? Jiří*
- >> *Pro klid v rodině. Neříkal jsi, že hraješ v národním mužstvu? Pak to dělám pro mír mezi národy. Já jsem ostatně se svým jménem velice spokojená. Kdybych se chtěla jmenovat Rašínová, nechala bych si jméno od R. — Sommer — a počkala, až mne Rašínovi adoptují, je ti to jasné? Jak se vůbec chceš jmenovat? Přece jsi říkal, že Oleg mi obstará jméno, jaké chci, tak ať to udělá pro tebe!*
- >> *Teď chápu, když mi to takhle vysvětlíš, ale to nejde. Jiří*
- >> *A proč ne?*
- >> *Musím se oženit, vezmeš si mne? Jiří*
- >> *Proč? Pro blaho lidstva? Já*
- >> *No, ty přece nejsi hezká a já jsem přece jen ten hokejista. Jiří*
- >> *No a, každý musí něco dělat: já píši, modeluji, fotografuji a umím pracovat s MACem. Co má s tvým jménem společného můj věk? Kdo se ještě jmenuje Rašín?*
- >> *Verena, matka Finy, ale ta se teď sama provdala. Jiří*
- >> *Ona byla vdaná za Milana?*
- >> *Ano, to jsi nevěděla? Jiří*

- >> *Ne, nikdy mne to nezajímalo, takže taky tvoje žena, Fina, se kdysi jmenovala Rašínová? Já*
- >> *No jasně. Jiří*
- >> *A proč sis nevzal její jméno?*
- >> *Tenkrát to nešlo. Jiří*
- >> *Jiří, kdo ještě ví o tvých problémech se jménem?*
- >> *Skoro všichni.*
- >> *To snad není možné. Nakolik je tvoje manželství v pekle?*
- >> *No, tak moc ještě ne. Jiří*
- >> *No, tak se nech rozvést, Fina si vezme zpět své dívčí jméno a pak si ji vezmeš znova, to už tady bylo, nebo?*
- >> *Proboha, proboha, to mi ještě nikdo neřekl, Helena říkala, že přijdeš na geniální řešení, řekla jsi to R.? Jiří*
- >> *Ne, ten o tom nic neví, nic mu do toho není, ten chce jen vyprávět o svých ženských. A kdo by ti to měl říct, na to jsi mohl přijít i sám, ne?*
- >> *To není pravda, musíš mi to říct, nejrady bych tě v životě neviděl, co jsi říkala? Že nemůžeš usnout, neusínej, dokud neumřeš a... Jiří*
- >> *Já ti nerozumím, doufám, že ti nerozumím.*
- Můj možný budoucí zaměstnavatel Jarďa přišel do pokoje:
- >> *Pojď, prosím tě, dohodni si termín a přestaň telefonovat. Rekl*
- >> *Jiří, já ti zavolám a přijdu. Já*
- >> *Už se těším, řekl Jiří ironicky. >> Já taky. Méně ironicky, přece jen mne děsí taková hromada hlouposti...*

Ironie vždycky znamená udělat z nouze ctnost.

R. se vrátil ze setkání s bývalými studenty fotografické školy v Praze.

>> *V hotelu mají jednoho příjemného číšníka, řekl R.*

>> *Ano? A má být?*

Za čtrnáct dnů mi objednal pokoj v hotelu, přijela jsem, zaparkovala, u stolu před průčelím seděli samí muži.

>> *Je to tady, prosím, ten hotel? Já*

>> *Ne, penzión.*

>> *No, hlavní věc, že se tady dá přespat. Já*

>> *To ano, řekl majitel. Požádala jsem nejmladšího o pomoc s mými zavazadly.*

>> *Není to těžké, ale mám problémy s plotýnkami.*

Mladý muž se na mne podíval a už se ode mne nehnul. Jak jen to bylo možné, obracel pohled většinou mým směrem, když jsem jej pozorovala. Jak může být starý, vypadá na patnáct, něco s ním není v pořádku, když se kouká po starších ženách, co ode mne chce? Když mne však pohledem nevysvlékal, ale sledoval vždycky jen můj obličej, začal mne zajímat. Hned první večer se mne pokoušeli přemluvit:

>> *Pojďte přece s námi, půjdeme jen na večeri.*

>> *Ale kde, proč, já hezky zůstanu tady.*

Druhý den. Bylo velice horko, hospoda plná. Venku přivázaná spousta psů, jejich majitelé pili uvnitř pivo, bylo mi jich tady venku líto, žádná volnost, mnozí nemohli ani sedět, natožpak ležet, tak těsně a vysoko byli přivázaní. Až na jednoho se mi nelíbili. Velký černý pes, řekla jsem: >> *Ten je ale krásný.*

Andreas, číšník, stál jako vždycky blízko mne. >> *Ten pes patří naší rodině, tam ten muž, to je můj otec.* Později jsem si s ním povídala o tom, že máme společného známého, a sice hudebníka Rudiho, který před půl rokem na oslavě Heleniných

narozenin hrál na housle.

>> *Pozdravujte Rudiho, až zase přijde, a že modeluje, to jsem nevěděla, já modeluji taky.* Připadal mi povědomý.

V noci ve tři čtvrti na jednu někdo zaklepal, řekla jsem mužům, že mne mají vyzvednout, když přijdou do půlnoci, neotevřela jsem a klepání taky tak moc zlé nebylo. Takže i druhá noc přešla bez větších událostí. Přes den mne štamgasti zase chtěli zvát na pití, až to už nebylo hezké. Zjistili jsme, že ve stejném domě, kde měl strýček jednoho z nich železářství, jsem se narodila. Mezitím mi došlo, že Andreas je číšník, ale souvislost s poznámkou R. mne žádná nenapadla.

>> *Tak ráda bych věděla, kdy váš strýček zemřel. Když tehdy vysypal do popelnice karbid, byla jsem tak malá, že jsem ne-sahala ani k jejímu okraji. A to je tak moje poslední vzpo-mínka na něj.*

>> *Doma se podívám a pak vám řeknu, ale je to už dávno.*

>> *To vím.*

Věděla jsem, že to nikdy neudělá. Mezitím už jsem prokoukla zdejší mravy, všechno se slíbí a nic nesplní.

Hoteliér, který vlastně hoteliérem nebyl, řekl: >> *Když tady byl váš muž, vytahoval se, kolik že viděl zemí.*

>> *To nemůže být pravda,* odpověděla jsem.

>> *Proč, vždyť vám to říkám.* Franta

>> *Protože ho znám déle, než vy, totiž 30 let, a on se ještě nikdy nevytahoval,* odpověděla jsem mu.

Taky jeden z bývalých spolužáků R., kterému se na srazu tady líbilo, přijel znovu se svým synem. Syn byl šikovný chlapec a okamžitě jsme se spřátelili. Když jsme se k sobě v jednom okamžiku přivinuli, pan Andreas podával nápoje. Viděl to a zůstal stát jako přimrazený, později řekl: >> *Myslel jsem, že ještě budu žárlit na malé šestileté kluky.*

A pak taky přišel znovu ten muž se psem, který tady byl

390 včera. Jeho společnice se posadila k nám a řekla: >> *Vy znáte Rudiho?*

>> *Ne, ne moc dobře, jeho psa Tondu jsem znala lépe, ale ten už je dlouho mrtvý, tenkrát byl Rudi moc smutný.*

>> *No, když toho psa znáte, pak znáte i Rudiho, všechny jeho kamarádky jsou alkoholičky.*

>> *Je mi líto, já nejsem jeho přítelkyně, takže nejsem alkoholička, ale pokud jsem dobře slyšela, jste jeho kamarádka vy, pak asi taky budete alkoholička. Já*

Její muž řekl: >> *Přestaň a pojď sem. A ke mně: >> Ona moc povídá.*

>> *To může, já nevím, co myslí, proto si to na sebe neberu. Neznám ji a ona mne také ne.*

Druhou noc dělali trampové dost velký rámus, zpívali a hráli na kytaru, především ale chlastali, a když jsem viděla, že ten mladík mne zase nenechá být, šla jsem spát. Ptala jsem se, co jenom chce, ale ne moc dlouho, obrovský věkový rozdíl mezi námi mi dovolil klidně spát. Když kytara přestala a hrálo jenom bendžo, zaposlouchala jsem se. Zase někdo klepal a když jsem neotevřela, pak venku pískal. Proboha a sakra, nejspíš už máš halucinace, ačkoli jsi nic nepila. Strávila jsem moc krásný den u našich v Bukové, nic mi nechybělo, ze všeho nejmíň pletky s nějakým mladíkem. Dneska sem kvůli němu přišly dvě vesnické krasavice, tak jsem ho kývnutím hlavy poslala k nim.

Třetí den, neděle. Krásné tradiční jídlo u mého dlouholetého přítele Jardy. O pěti chodech, ale když večer připravil gril, přišla jsem zase sem. V pokoji jsem si pak četla a nakonec přece jen ještě dostala hlad. Půjdeš ale tak, abys ho nepotkala, pomyslela jsem si, a sice do hospody naproti. Nedáš mu důvod, aby si namlouval kdovíco. Přišla k němu hezká děvčata, tak mu nedávej záminku. Přišel ke mně, no, to je ale

odvážné! Nevidí, že nemám zájem?

>> *Jsem tady dnes poslední den, smím vás pozvat na skleničku?*

>> *Ach tak, no, potom si s vámi asi musím přiřuknout.*

Jeho jisté vystupování mne překvapilo, a ještě víc moje duchapřítomnost, jako bych na něj čekala. Nezůstalo u jedné skleničky a brzy jsme osaměli. Ještě jsem mu řekla svou standardní větu:

>> *Vy už to zvládnete.*

>> *Jsem vyučený řezník.*

Nato jsem mu řekla, že ačkoli jsem byla prodavačka, když jsem byla v učení, měli jsme smíšenou třídu s řeznickými uční.

>> *Já taky. Kdy budete hotový se svým vyúčtováním?*, zeptala jsem se.

>> *Hned, potřebuji už jen pět minut.* Andreas

>> *Dobrá, pak počkám, k pití ještě něco mám.*

>> *Tak, teď jsem hotov, teď se můžeme napít společně.* Andreas

>> *Aha, pravda, vy už tady zítra nebudete. Škoda, budu vás postrádat.*

>> *Skutečně? Myslel jsem, že vás vůbec nezajímám.*

>> *Ale ano, zajímáte, především mne zajímá, proč na mne už tři dny tak zíráte? A pojďte, sedněte si tady ke mně, nejhorší, co se vám může stát, je, že vás adoptuji.*

>> *To by ani nebylo tak zlé, ale vy se mi líbíte.* Andreas

>> *Ale ale, co se vám na mně líbí nejvíc? Moje honda, té už je ale taky jedenáct let.*

>> *Ne, vy, nevšimla jste si, že se na vás neustále dívám?*

>> *Ale ano, registrovala jsem to, ale dělám, jako by to tak nebylo.*

>> *A co jste si myslela?* Andreas

>> *No, že to zase začíná.*

392 >> *Co zase začíná? Andreas*
>> *No, mnohdy mne mladí kluci balí, ale já to přehlížím a oni pak někdy přestanou, ale vy jste nepřestal.*
>> *Vy se mi líbíte hodně. Andreas*
>> *No, ono to tak zlé nebude.*
>> *Ale ano, já to byl, kdo u vás klepal a pak pískal venku.*
>> *Ach, skutečně, a já myslela, co to je za pitomce, který tam píská, a s tím klepáním: Já neotevírám nikomu, když nemám chuť, to může stát venku Redford osobně.*
>> *Tak je to, já si myslel něco docela jiného. Andreas*
>> *Co jste si myslel?*
>> *No, když tady byl váš muž, říkal, že máte ráda takové kluky, jako jsem já. Andreas*
>> *To je idiot, nejspíš už ví o Jiřím.*
>> *Kdo je Jiří, vy někoho máte? Andreas*
>> *Ne ne, nemám nikoho, ale na podzim jsem byla na párty a pořád jsem se bavila s jakýmsi Jiřím. A ten večer tam byl taky kamarád R., ten mu to pak řekl. Ostatně, ten přítel se jmenuje Slovák, ten taky mluvil na té párty v Mánesu s vaším přítelem Rudim. Rudi tam hrál na housle.*
>> *Aha, ale proč si ten R. dovoluje říkat něco takového?*
Andreas
>> *Protože se do mne zamiloval také jeho sedmadvacetiletý kolega, možná proto, nebo zná můj vkus, vy byste se mi ostatně líbil jako syn.*
>> *Ale já na vás byl zvědavý, když to řekl, a nakonec jste si mi tolik líbila. Andreas*
>> *To snad není pravda.*
>> *Ale ano, váš bývalý vás poslal do náruče dalšímu. Andreas*
>> *Já se zblázním, ale pro vás jsem moc stará.*
>> *Mně se přesto líbíte, ať jste stará, jak chcete. Andreas*
>> *Je dobře. Dokáží si představit, že dostanete erekci, když*

vám sem postavím červený porsche, ale jinak... Jste tak mladý, 393
že si dovolím vám říct: Muž se nedá znásilnit, ani červeným
porsche ne, a když, tak to žena pozná.

>> A když to nepozná? Andreas

>> Pak to poznají přátelé, a já mám dobré přátele, ti by mi to
řekli. Ale co vlastně ode mne chcete?

>> Líbíte se mi, všechno na vás, jak jdete, jak mluvíte, jak se
oblékáte, všechno. Kromě toho nejsem jediný, komu se líbíte.

Andreas

>> Jen řekněte, že vás tady je z téhle sorty víc, celé hnízdo, a
vyhrál jste, vsadil jste se? Dostanete za to něco?

>> Ne, tak to není, říkám vám to, jak to je, je tady jeden z
nejkrásnějších a nejbohatších mužů, ten o vás řekl, že kdyby se
zrovna neměl ženit, vzal by si vás. Andreas

>> To snad není možné, kdo?

>> Martin. Andreas

>> Ach ne, ten mě svlékal.

>> Cože, on vás svlékl? Andreas

>> Ale ne, jenom pohledy.

>> Viděl to někdo? Andreas

>> No jasně, jeho otec, Jeník, a můj muž, tehdy jsme ještě byli
spolu. No, to je úplná davová psychóza.

>> Ne, tak to není. Andreas

>> Ale ano, ale nechme toho, věřte mi, vám se nemůže nic
stát. Musíte mi jen říct, že jsem stará, pak jsem s vámi pos-
lední minutu.

>> Ale vy jste stará. Andreas

>> No právě, ale já mám doma taky zrcadlo a nic od vás
nechci, co chcete vy ode mne?

>> Já taky nic, jsem s vámi jen proto, že jsem chtěl. Andreas

>> No, pak je to oboustranné, já taky. Ale nemusíte si dělat
starosti, když zůstane u tohoto setkání, nestane se nic.

394 >> *Já vám nic neslibuji. Andreas*
>> *... a já taky ne, jen si pořád myslím, že se by se vám ztopořil, kdybych vám tady postavila porsche.*
>> *On se mi ztopoří i tak.*
>> *To musím vidět. Políbili jsme se a já zjistila, že má na hrudi spoustu chlupů*
>> *Proboha, vy jste muž!*
>> *No jistě, co jste si myslela? Andreas*
>> *Nic, jen že jsi ještě nikdy nespal se ženou nebo tak něco.*
>> *Já už spal s několika, ale teď bych chtěl spát s tebou. Moc se mi líbíte. Andreas*
>> *Ježíš, to byste neměl říkat ženě, která už pomalu zapomněla, jaké to je.*
>> *Proč jste taková? Andreas*
>> *Protože je to pravda.*
>> *Chcete se mnou spát? Andreas*
>> *A jak, ale na pokoj vás v žádném případě nevezmu. A když si to do rána rozmyslíte, je to O. K.*
>> *Můžeme se vidět zítra? Andreas*
>> *No jasně, můžeme, například ve čtyři hodiny na konci Dlážděné ulice.*
>> *Tam jsem měl svoje první rande. Andreas*
>> *To je krásné, to jsem nevěděla.*
>> *A odkud? Je to opravdu krásné. Andreas*
>> *Kdyby se mezi námi mělo něco rozvinout, tak do toho nikomu nic není, já bych mohla být vaší matkou, ale Andy, budou si vás tady dobírat, když se to dozvedí.*
>> *Já vím, moje máma s tím už začala. Andreas*
>> *To byla vaše máma, ta koza pitomá?*
>> *Ano. Andreas*
>> *Ale proč, já jí přece nic neudělala.*
>> *Ona jako první věděla, že se mi líbíte.*

Byli jsme spolu až do sedmi ráno, všechno bylo jako s jinými muž, jen byl o 30 let mladší, než já, ale kde stojí psáno, že se to nesmí?

>> *Máte sice pravdu, přesto jsem rád, že nedošlo k nejzazšímu.*

Odpoledne jsem pak jela na konec Dlážděné ulice, ale nikdo tam nebyl. Hlasitě jsem se rozesmála, to je přece jasné! Kdo to kdy slyšel, aby se dvaadvacetiletý mladíček zamiloval do dvaapadesátileté ženské? Dobře, že nepřišel.

A přece, když jsem se vrátila, měla jsem v hotelu zprávu: „Přijdu v sedm.“ Jeli jsme na večeři a naprosto skvěle jsme se bavili, nejvíce jsme se nasmáli, že jsem se bála mravnostní policie.

>> *Smím tě políbit?*

>> *Ne, měla bych ráda víc, ale dneska to nejde.*

>> *A uvidíme se? Andreas*

>> *No jasně, když budeš chtít.*

>> *Kdy zase přijedeš? Andreas*

>> *Pokud přijedu, tak jenom kvůli tobě. Vodu stejně nedostanu.*

>> *Tak někam odjeďme.*

Když jsme se vrátili do hotelu, chtěl mne zase líbat. Nedovolila jsem to, bylo ještě světlo, viděli by nás. Dal mi pusku na tvář.

>> *Budete mi chybět. Andreas*

>> *Vy mně taky.*

V Mnichově jsem byla nakupovat, chtěl boty od Nike, ale protože jsem nevěděla, jakou má velikost, nechala jsem to a koupila sandály a sice zapínací, protože botami, ve kterých obsluhoval, šíleně šoupal po podlaze. Zavolala jsem mu, u telefonu byla jeho matka, z jejího tónu jsem poznala, že by nejraději praštila sluchátkem. Domluvili jsme se na čtvrtou hodinu na Slapech.

396 >> *A ráda bych jela do Telče, jel bys se mnou?*

>> *Ano, pojedu. Andreas*

Bože, nebyl tam v mém životě už někde nějaký Andreas S.? Když jsem se učila, to jsem právě poznala Milana, bylo mi 16, ve třídě jsme byly samé holky, jakýsi Andreas S. byl jediný kluk. Proboha, tenkrát mi nosil k narozeninám dárky až domů. Knížku o pravidlech volejbalu, a co to bylo to druhé? Byl taky u toho, když děvčata z mé třídy obdivovala Milana. Pokud je to jeho otec, já přece říkám vždycky pravdu, nepotřebuji přece žádné svědky, *když jsi to, bože, takhle zařídil, přestaň s tím, on by byl jeho syn, nech toho, ty tam nahoře!* Pak ale vlastně jeho matku nechápu, já byla v šestnácti ještě panna a strašně zamilovaná do Milana. Konec, ať mne nechá na pokoji.

A on nepřišel. Já se o dvacet minut opozdila, ale to by měl pochopit, jedu přece 400 kilometrů, co teď? Tady máš strach, tak k hotelu Kabyn. Ale proč vlastně? Přece jsem mu žádný důvod nedala, když se zamiloval, je to jeho věc, a pokud už zamilovaný není, no, potom... se taky tolik nestalo. Jela jsem do hotelu v Pejskovicích.

>> *Andreas vám vzkazuje, že musel odjet s bratrem. Franta*

>> *Kdy se vrátí, a sedmička je volná?*

>> *To nevím, ale sedmička volná je.*

>> *Díky, tak já zůstanu tady, pokud mne ještě chcete.*

>> *Samozřejmě, jsme rádi, když přijedete. Nehoteliér to ani nepochopil jako žert.*

Druhý den jsem jela ke svému domu a naplnila šest velkých plastických pytlů plevem. Třetí den jsem sešla ke snídani a potkala spolužáka R. s jeho synem.

>> *Ráda vás zase vidím.*

>> *Tentokrát stanujeme.*

>> *Tak to vás přijdu navštívit. Teď ale jedu do centra, chtěla bych být do dvanácti zpátky.*

Najednou stál ve dveřích Andreas, zastavil se a jeho pohled byl jako vždycky, zamilovaný.

>> *Co je?*, zeptala jsem se ho.

>> *Nic.* Andreas

Dál jsem se bavila s těma dvěma. Když jsem šla k autu, stál Andreas u svého vozu, připravený odjet. Řekla jsem na shledanou a jela do Prahy. Byla jsem ráda, že jsem ho viděla, ty pohledy byly taky krásné, ale takhle to nejde. Večer na mne žádné pohledy nečekaly.

>> *Byl byste rád, kdybych zmizela, pravda?*, zeptala jsem se ho.

>> *Křivdíte mi.* Andreas

O. K., aspoň je zdvořilý, když už na něj není spolehnutí. Měl volno, myslela jsem, že se uvidíme. Zmizel. Večer ke mně přišel se svou přítelkyní.

>> *Byl jsem v kině, ale nelíbilo se mi to.*

Olda, prodavač v kiosku, mi neustále naléval kolu s rumem.

>> *Nedělejte to, Oldo, nic z toho mít nebudete.* Ozval se můj mobil, přítel Jarda.

>> *Jedu na čtyři dny na Moravu.*

>> *Ano? Pak nepřijdu na jídlo, ale mohli bychom spolu zítra povečeřet.*

>> *Ano, Evo, kdy máš zítra čas?*

>> *Mám první termín v pět na Slapech, tam zůstanu do půl sedmé, pak budu zase tady.*

>> *Přijeď sem, Evičko,* řekl Jarda.

>> *Ano, Jardo, až postavím Slapy, přijedu. Já*

>> *Tak jsem to nemyslel, myslel jsem ke mně.*

>> *Ale to přece víš, že to nejde, a které bys mi dal poschodí?*

>> *Které chceš.*

>> *Tam, co bydleli Novotní? Ale to přece nejde, víš, že už tě mockrát vykradli a nechal bys mne tam samotnou.*

>> *Tady už nic není, všechno jsem už rozdal.* Jarda

- 398 >> *No dobrá, rozmyslím si to, ale myslím, že ne.*
- >> *Tak do zítřka, čao.*
- Andreasova přítelkyně řekla: >> *On je pasák?*
- >> *To mu povím, zasmála jsem se.*
- >> *Prosím tě, on sice bydlí nedaleko od bordelu, taky jeho povolání začíná na p, ale je producent, řekl Andreas.*
- >> *Ty ho znáš? Žena*
- >> *Ne, ale Eva k němu pořád chodí na jídlo. Andreas*
- >> *A proč se k němu nechcete nastěhovat?, zeptala se mne.*
- >> *Nevím, to by bylo něco, jsme rádi, když se vidíme, ale myslím, že bychom si po třech dnech šli na nervy, známe se příliš dobře. Jsme jako bratr a sestra, řekla jsem.*
- >> *Ale to je přece krásné, proč se k němu nenastěhujete? Nedala pokoj.*
- >> *Já jednoduše nevím, odpověděla jsem.*
- >> *Můžu vám pomoci, Evo?, zeptal se mne Andreas.*
- >> *No jistě, jen do toho.*
- >> *Protože už něco takového jednou máte. Andreas*
- >> *Ach bože, to je pravda, na to bych nepřišla, to je tak pravdivé.*
- >> *A proč nebydlíte na Slapech? Žena*
- >> *Evo, odpusťte, prosím. Andreas*
- >> *Je dobře, aspoň víte, že vám nic nepředstírám.*
- >> *To jsem si nikdy nemyslel. Andreas*
- >> *Oč tady jde?, vmísila se Frantova žena Zdenka.*
- >> *Ale, vzpomínáte si, jak vám Eva nechtěla říct, že má dům na Slapech? To bylo jen proto, že by se jí na to někdo zeptal. Andreas*
- >> *Já bych se jí neptala, jsem ráda, že tady bydlí. Zdenka*
- >> *Já vím, ale jak vidíte, lidi se jí ptají znovu a znovu a to ona nemá ráda. Andreas*
- >> *A proč tady vlastně bydlí, kvůli tobě? Žena*

>> *To bys mne rozesmála, kvůli mně, vůbec nevěděla, že existuju, když sem přišla poprvé, ten pokoj pro ni objednal její muž. Andreas*

>> *Je kurva?*

Lidé se obávají spravedlivého, jeho společnosti.

>> *Prosím tě, mlč! Andreas*

>> *Jen ji nechte, Andy, je to zajímavé, jak si to představujete, já mám být kurva a tady bydlet kvůli Andymu? Jistě si představujete, jak Andreas mezi dvěma pivy, co má servírovat, přijde nahoru. Andy, příště musíte být rychlejší, jinak spadne pěna.*

>> *Přesně tak si to představuji, to je legrační. Žena*

>> *To mne nepřekvapuje, každý si představuje jen to, co mu geny dovolí, a vám stačí právě jenom na tu kurvu. Já sice dělám leccos, ale děvka, to nejsem. To snad není možné, jak mám tady dostat vodu, když si myslí, že jsem kurva nebo mám něco s dětmi... Ten můj bývalý, to je ale svině...*

>> *A co teda děláte? Žena*

>> *Co je vám do toho? Vy mne nezajímáte, nemusíte se tedy zajímat o mne. Já vás díky bohu neznám a ani vás poznat nechci.*

>> *Jak to, že mne neznáte? Přece jste mne viděla, když jsem tady byla s kamarádkou. Žena*

>> *Aha, to jste byla vy? Nepoznala jsem vás.*

>> *Jak to, že jste mne nepoznala? Žena*

>> *Protože tě neviděla, plakala. Andreas*

>> *Proč brečela, kvůli tobě?*

>> *Drž konečně pusu, byla na návštěvě u příbuzných a tolik ji to vzalo, proto.*

>> *Proto přece lidi nebrečí.*

- 400 >> *Polib mi zadek, ona je moc miluje, přestaň.* Andreas
>> *A co teda dělá?* Žena
>> *Přece ti to nechce říct!* Andreas
>> *Ale já to chci vědět.*
>> *Tak přestaň, pracuje na počítači a za to dostává 350 DM denně.* Andreas
>> *Nikdo nevydělává tolik peněz.* Žena
>> *Je dobře, my víme, jakou máš představivost, že tomu nevěříš je tvoje věc.* Andreas
>> *To přece nic není, za Mužíka a Gaenzla jsem dostala víc, ale nebylo to tak dlouhé, řekla jsem. (Ti dva tady už nějaký čas vykopávají nacistické poklady. Psala jsem o tom pro německé noviny, když to ale nevedlo k žádnému výsledku, nemluvě o pokladech, nechala jsem toho.)*
>> *Tak je přece kurva.* Žena
>> *Drž konečně hubu!* Andreas

Kdo nic neví, musí všemu věřit

- >> *Co si to prosím vás dovoluujete, říkat o ní něco takového? Je novinářka a s manželem procestovala celý svět, dělali knihy. Šéfová se probudila.*
>> *Eva je má v kufru auta namísto pytlů s pískem, když je kluzko.* Andreas
>> *A co v tom světě dělala?* Žena
>> *Všechno možné, jenom jsem se nekurvila, i když už jsem přenocovala v hodinovém hotelu, to se prostě občas stane, aniž by to člověk předem věděl.*
>> *Takže přece.* Žena
>> *Přestaň, jinak dostaneš na držku. Evo, smím říct, co jste mi o těch cestách vyprávěla?*
>> *No jistě, Andy.*

>> *Ona tam žije s lidmi. Andreas*
 >> *Vždyť to říkám, kurví se. Žena*
 >> *No to je dobré. Mezi žurnalisty jistě je pár kurev, ale ne takových. Andy, nemusíte se namáhat, lidé věří jen tomu, čemu věřit chtějí nebo nač jim stačí fantazie a její stačí jen k děvce, protože sama taková je, řekla jsem.*

Pravda zraňuje více, než urážky.

>> *Já žádná kurva nejsem, to vy!, vykřikla.*
 >> *Jak si můžete dovolit takhle o ní mluvit, není to žádná děvka, žila s nejlepším fotografem z celé třídy. Šéfová Zdenka*
 >> *A ještě pořád s ním žije. Andreas*
 >> *Zdenko, nechte ji, já děvka nejsem, ale na vašem místě bych si dávala pozor na takové svině, jako je ona, ty, co všude vyprávějí, že tady máte kurvy a bordel. Já*
 >> *To je pravda, okamžitě se omluvte! Zdenka*
 >> *Proč by se mi měla omlouvat, ta je tak blbá, že mne její omluvy nezajímají. Doufám, že jí přinejmenším na tu dobu, co tady budu, zakážete vstup do lokálu.*
 >> *No, pokojská vykládala, že máte v pokoji kondomy. Zdenka*
 >> *Cože, neuklidí u mne a šmejdí v mých věcech?*
 >> *Ne, údajně jste je měla jen tak, viděla je a taky nějakou mast.*
 >> *Já vím přece nejlíp, kde co mám. Nestydatost.*

**Šílenství se může stát neviditelné,
 když nabere dostatečně velký rozměr.**

>> *Zdenko, proč jí to říkáte?*
 >> *Andy, vy jste jí něco vyprávěl? Zdenka*
 >> *Ne, neříkal mi nic, ale pak si taky dělala starosti kvůli*

402 *mým balíčkům v odpadkovém koši.*
>> *Ano, ona to nepochopila. Zdenka*
>> *Víte, co to bylo? To byly vložky. Andreas*
>> *To je pravda, nikdy je neházím do záchodu. Ale že je musím vynášet ven, to bych si nemyslela.*
>> *Prosím, neříkejte pokojské nic, jinak bych musela...*
Zdenka si to trochu rozvážila, nakolik to s jejím slepičím mozečkem bylo možné.
>> *Co byste musela udělat? Teď jste to Evě sama řekla.*
Andreas
>> *No ano, ona takříkajíc patří k rodině.*
>> *Kdybych měla kamna, spálila bych to. K takové rodině bych opravdu patřit nechtěla. Já*
>> *Ona nemá kamna? Žena*
>> *Proboha, ta je ale blbá, ona by to nacpala do ústředního topení nebo co, a teď se Blanka taky bude divit. Andreas*
>> *Jak víš, že má své dny? Blbá koza.*
>> *Představ si, že jsem se jí zeptal, zda si se mnou půjde zaplavat a tehdy nemohla a teď je to právě měsíc. Andreas*
>> *Teď vím, o čem jste si minule až do rána povídali, bavili jste se o menstruaci. Zdenka*
>> *Já vás prosím, Zdenko, když tady nejsou ženy, tak si o té věci muži povídají, jako kdyby ji sami měli. A špatně jste poslouchala, když jste špiónovala. Andreas*
>> *Promiňte, Zdenko, že jsme se tak dlouho zdrželi v lokále. Já*
>> *Říkala mi tak krásné věci o životě, to jsem od vás ještě nikdy neslyšel. Andreas*
>> *Ty jsi se s ní bavil? Žena*
>> *Je to snad zakázané? Andreas*
>> *Ne, a já vám děkuji, že si netykáte, kvůli obchodu a tak.*
Šéfová
>> *Není za co. Nebo máte, Andy, potřebu si tykat? Já*

>> *Ne. Andreas*

>> *A proč ne? Žena*

>> *Nech toho, jsi schizofrenní, vzpomínáš si ještě, co jsi řekla, když jsi Evu viděla poprvé? Andreas*

>> *Ano, kdo je to? Žena*

>> *A co jsem ti řekl? Že je host, a ty jsi se mne ptala, proč jí vykám, pravda? A teď se hloupě ptáš, proč jí netykám? Mlč. A Zdenko, Eva za to nemůže. Andreas*

>> *Ano, to je vlastně pravda, Andyho znám, ale co je s ní, to jsem nikdy neviděla, byl jako malý pejsek. Kde byla Eva, tam byl taky, hleděl na ni jako na svatý obrázek a ona to přehlížela, prostě přehlížela, nikdy se na nic neptala. Zdenka*

>> *Je na to zvyklá, ale já ji nesvlékal očima, nebo? Andreas*

>> *Ne, to v žádném případě. Zdenka*

>> *A pokračuješ v tom? Žena*

>> *Já nevím, zeptej se Zdenky, ta to ví nejlíp. Andreas*

>> *To nevím, ale o čem jste si povídali do sedmi do ráno, to teď vím.*

>> *Tak jste přece poslouchala. Jak už jsem říkal, povídala mi tak krásné věci, a jde se koupat, i když má své dny. Andreas*

>> *Odkud víš, kdy je má? Žena*

>> *Protože je mám každý měsíc a on umí napočítat do třiceti. Já*

>> *No jasně, a vy máte na sobě bílou kombinézu a ručník jako deku. Andreas*

>> *To je dobré, jak já jsem tady sledovaná, to snad není možné.*

>> *V bílé kombinéze? Obě ženy najednou.*

>> *A proč ne, s tampóny se dají dělat jiné věci. Já*

>> *Ještě to máte? Žena*

>> *No a, co mám dělat? Myslíte si, že jsem v klimaktériu? Ne, já pořád ještě můžu dostat dítě.*

>> *Jiné ženy jsou v přechodu mnohem dřív. Zdenka*

- 404 >> *No, a ona ne, a byla jste se koupat, Evo? Andreas*
- >> *Ne, ale to mělo jiné důvody.*
- >> *Já ty důvody znám, řekl Andreas. (Nepůjdu do vody, kde už ve dvacet centimetrech hloubky nevidím prsty svých nohou, a o tom jsme také mluvili.)*
- >> *Dá se s tím koupat? Ale vy krvácíte méně, protože už jste v přechodu. Zdenka*
- >> *Nejsem, krvácím tak silně, až je mi to nemilé, ale proč vám to tady vyprávím, že jsem v klimaktériu, to už doma poslouchám deset let.*
- >> *Vždyť se říká, že to trvá deset let. Zdenka*
- >> *Ano, to se říká, ale asi to nebude souhlasit, protože u žen, které jsou v přechodu ve 42. roce života, by to muselo začít už ve 32. Já*
- >> *To je pravda, ale že chodíte oblečená v bílém, no, já nevím. Zdenka*
- >> *A proč ne? To zas nechápu já, byla jsem navštívit Kopecké (spolužáka R. se synem).*
- >> *A opalovala jste se? Andreas*
- >> *Ano, Andy. Já*
- >> *To vy máte rád, Andy, je to tak, hnědé ženy? Zdenka*
- >> *Ano, Zdenko, a Eva se neopálila v Mnichově, tam pracovala. Já se zmýlil a vy jste se zmýlily, když jste říkaly, že půjde ke kadeřnici.*
- >> *Je to tak, promiňte. Zdenka*
- >> *Co bych promíjela, půjdu ke kadeřnici, kdy budu chtít, asi příští týden, přijedu sem v pátek, v sobotu navštívím oslavu a pak pojedu zpátky do Mnichova. Já*
- >> *Vy se vrátíte ještě v noci? Zdenka*
- >> *Ano, no a, to myslíte, že nebudu nic pít? Ne, nebudu nic pít, nic nepotřebuji.*
- >> *Ano, Evo, odpusťte prosím mojí mámě, to neměla dělat. Andy*

>> *Andy, trochu to zabořelo, ale já jsem zvyklá, že o mně lidé říkají, co nejsem.*

>> *Já chci, aby se vám omluvila. Andreas*

>> *Je dobře, jednoho dne to pochopí. Zdenko, kvůli Andymu bych ke kadeřnici nešla. Pokud bych se mu měla líbit, nepomůže ani kadeřnice, ani matka, i kdyby říkala, že jsem alkoholička nebo kurva, podívala jsem se na tu děvku, která si myslí, že dělám totéž, co ona.*

>> *Já žádná děvka nejsem, ale když má někdo v pokoji kondomy, tak k čemu? Žena*

>> *Připravila je pro mne. Když jsem jí vyprávěl, s kým se tady stýkám, řekla, že se mnou bude spát jen s ochranou. Andreas*

>> *Ty ji miluješ? Žena*

>> *Ne, líbí se mi, já jí taky, představujeme si to tak na tři dny, tři týdny, možná tři měsíce. Ale Evo, já myslím, že si s Vámi nezačnu na tři týdny. Andreas*

>> *To je škoda, tedy pro vás, myslím.*

>> *Pro něj to určitě škoda není. Žena*

>> *Jak to chcete vědět? Já*

>> *Vy jste přece stará.*

>> *Ano, jistě, to on ale vidí sám, že jsem o třicet let starší. Já*

>> *No vidíte, co od něj chcete? Hloupá koza.*

>> *Ach, já od něj nechtěla vůbec nic, chtěla jsem od vás něco, Andy?*

>> *Ne, já chtěl něco od vás. Andreas*

>> *Vidíte, čeho jste dosáhl s tím věčným koukáním? Já*

>> *Už jsem přestal. Andreas*

>> *To je dobře, pak půjdu spát, stejně je mi zima. Já*

>> *Ale řekněte, nevadí vám, že jste tak stará? Někdo vyprávěl, že máte falešné zuby. Žena*

>> *Má můstek. Andreas*

>> *Ano, měla jsem nehodu.*

- 406 >> *To si umím představit, zasmála se žena.*
>> *Neumíte, o vaší představivosti už mám své mínění. Kousla jsem do kamínku, který byl v rýži, a přitom jsem si vylomila zdravé zuby. To bylo jako bomba, můj zubař dva měsíce zkoušel ty zuby zachránit, ale nakonec je musel vytrhnout. Bylo mu to tak líto, že dokonce plakal.*

**Fantazie je důležitější, než vědění,
protože vědění je omezené.**

- >> *Proč plakal? A nevadí vám to? Žena*
>> *Moje zuby opravoval už tady, a jak mi to vadí! Ale vy, až budete tak stará, jako já, vy možná už nebudete žádný můstek potřebovat, protože budete mrtvá, a pokud si myslíte, že mi mé stáří vadí, pletete se, nechtěla bych být mladší ani o minutu, měla jsem nádherný život. Já*

Ve stáří člověk lituje především těch hříchů, které nespáchal...

- A ještě jednou já: >> *Ach tak, vy myslíte, že sem jezdím kvůli Andymu, ale to se zase mýlíte, kdyby to záleželo na něm, tak tady nebudu.*
>> *To si dokáži živě představit. Žena*
>> *To právě nedokážeš. Evo, já vám pomůžu. Eva chtěla do Telče, já chtěl jet s ní, já to byl, kdo říkal, že pokud nechce, nemusí tady bydlet, kdyby jí to kvůli mně mělo být nepříjemné, a vidíte, ona tady bydlí dál. Kvůli nějakému Andymu se nezblázní. Andreas*
>> *Ne, kvůli nějakému Andymu se nezblázním, ráda vás přenechám těmhle drzým holkám, já bych s vámi měla jen potíže, nechám vás ráda v tomhle zmatku. Já*
>> *Evo, vy jste fantastická, do příštího týdne si to rozmyslím,*

možná s vámi ty tři týdny přece jen budu chodit. A váš věk mi vůbec nevadí. Jasně, vypadáte staře, ale co je komu do toho? Těm dvěma jste to dnes ukázala. Andreas

>> Já už půjdu, je mi zima.

Žena se pokusila o omluvu.

>> Tím už to nezachráníte. Já už vás tady nechci vidět, ani vám neříkám, abyste si dávala pozor, co říkáte. Andy, byl jste výtečný.

>> Prosím tě, neříkej jí svoje jméno, jinak tě zničí,
řekl Andreas té blbé krávkě.

Milý Andy, to neudělám. Taková sebranka jako ona mne obklopuje ze všech stran, to je mám všechny zničit? Ne, pomalu se to stává mým problémem, musím se naučit s vámi vycházet, jinak skončím velice osamělá. Kromě toho jsem zjistila, že lidé, kteří věří, že jsem taky taková bestie, mi o sobě vyprávějí tolik, že bych to mohla prodávat.

Ráno při snídani:

>> To ale byl večer, co? Já

>> O ničem nevím. Andreas

>> To je O. K., ošklivé věci člověk zapomíná velice rychle. Něco jsem vám přivezla, mám to na Slapech.

>> Zítřka mám volno, tak si to vyzvednu. Co to je? Andreas

>> To uvidíte, ale červený porsche to není.

>> Já vážně nemohl přijít. Andreas

>> No to se mnohdy stává, ale mám poštovní schránku, pár řádek by stačilo.

Potkala jsem pokojskou, skláněla hlavu, až málem nosem orala asfalt. Styděla se za svou špionáž, za svou šéfovou, která jí to vyčetla. Chudinka. Večer jsem byla na terase sama.

>> Mám někoho poslat, aby vám dělal společnost?, zeptal se Andreas.

408 >> *O ano, pošlete mi svého kolegu – jste vy ale vůl.*

Je tady sám.

Druhý den ráno mne probudily hlasité hlasy.

>> *Andy, starý kamaráde, proč jsi tak rychle odešel?*

Tak, byli na diskotéce, no, je dobře, aťsi. Má mne nechat na pokoji, mám s ním jenom problémy.

Večer přišel stálý host, který tady byl už tehdy, když jsem zde byla posledně a předposledně. Komický týpek, ze zlatými hodinkami, řetězy, prsteny a bojovým psem. Zajímají mne takoví lidé, určité typy, nestydící se za to, jací jsou. Nechala jsem se pozvat a vyptávala se jej na boje jeho psa, který měl spoustu jizev. Když byl čas psa vyvenčit, šla jsem s nimi dolů k řece. Ještě jsme nebyli na břehu, je to vážně jen co by kamenem dohodil, povídá mi: >> *Umím dobře lízat.*

Na místě jsem se otočila a šla zpátky. Než jsem ale odešla, řekla jsem ještě: >> *Muže, s kterými půjdu do postele, si vybírám. Vy k nim nepatříte.*

Mezi lidmi se mi víc líbí ruiny, než muzea.

Zpátky v lokále:

>> *Andy, kdybyste věděl, co mi řekl!*

>> *Co vám řekl?* Andreas. Lokál byl plný, přesto si sedl ke mně.

>> *To nemůžu opakovat. Nevydržím to tady, hrabou se v mých věcech, i když tam nemají co hledat. Vaše přítelkyně si myslí, že jsem kurva, vaše matka mi řekla, že jsem alkoholička, dělají takové drzosti, to je nesnesitelná situace. Já vím, vy za to nemůžete, ale je to tak hrozné, když mi lidi nevěří a dovolují si mi říkat svoje názory přímo do obličeje.*

>> *Já vám rozumím a kromě toho o vás mám jiné mínění.*

>> *To vám věřím, vaše pohledy mi to pořád říkají, ale přesto,*

co mi řekla vaše přítelkyně, odkud to má?

>> *Já ji zabiju. Andreas*

>> *Umíte si představit, jak tím trpím, tenhle hajzl si dovolí mi říct něco takového, co si dovolí ještě? To už si nesmím přisednout k těm mužům?*

>> *Ale samozřejmě, Markétko. Andreas*

>> *Ach ne, dneska jsem to já, posledně jste to byl vy?*

>> *To nevíte, že já jsem Goethe? Andreas*

>> *Odkud, tak to napište.*

>> *Napíši. Andreas*

Náhle u nás stál jeden host, který patrně už dlouho čekal na své pivo.

>> *Napište to pro mne, byla má poslední slova.*

>> *Co pro ni máš napsat? zeptal se host.*

>> *Účet. Plete si předložky, namísto na mne říká pro mne. A přitom myslí účet. Jen na okraj, Evo, to je ten, který vás s tím „starý kamaráde“ vytáhl z postele. Andreas*

>> *Jak to, že to slyšela? Host*

>> *Bydlí nad lokálem. Andreas*

>> *Promiňte, prosím. Host*

>> *To ještě nic není, musela si tady vyslechnout jiné věci. Teď například jí jeden host řekl, že jí to dokáže dobře udělat, ptala se mne, co tím myslel. Andreas*

>> *Proč si nejde stěžovat? Host*

>> *Ke komu? Robby je šéfův nejlepší kamarád. Andreas*

>> *Ach tak, a proč si netykáte? Host*

>> *Nesmíme, šéfová říkala, že je to lepší pro obchod, a pak jdou do jejího pokoje a hledají prezervativy. A moje máma jí řekla, že je alkoholička. Andreas*

>> *No a, i kdyby? Host*

>> *No právě, ona ještě může mít děti a přitom to asi bylo tohle tady. Andreas vzal z místa, kde jsem seděla, obal od*

410 hadříku na brýle, který jsem tam předtím položila.

>> *To snad není možné, co s ní tady děláte. Kde pracuje?* Host

>> *Je novinářka, ale teď pracuje na MACu.* Andreas

>> *Vím, co to je, ale proč jí to Toni (Andyho máma) říká? Je sice opilá, ale říkat jí to nemusela. Všichni se rádi napijem, jinak bys byl bez práce.* Host

>> *No právě, moje máma jí to řekla, když ji viděla pět minut, a Eva vůbec opilá nebyla, ona pije jenom proto, že jí moje známá včera řekla, že je děvka. Je mi z toho špatně, co si tady musela vyslechnout.* Andreas

>> *A ona všemu rozumí?* Host

>> *Jasně, že rozumí, je re-imigrantka, která na Slapech staví dům a bydlí tady.* Andreas

>> *No nazdar, chudák ženská.* Host

>> *Já k ní jsem hodný.* Andreas

>> *Já vím, vstal jsem proto, abych si ji mohl prohlédnout zepředu, jako se na ni díváš ty, takhle jsem tě ještě nikdy neviděl. Líbí se ti?* Host

>> *Moc.* Andreas

>> *A vám se Andreas taky líbí?*

>> *Moc.*

>> *No, a proč potom nejste spolu?* Host

>> *Ona říká, že se k sobě nehodíme.* Andreas

>> *Proč ne, máte přesně stejný pohled, stejný výraz v obličeji.*

Host

>> *No, jeden rozdíl tady je, ona je o 30 let starší, než já.* Andreas

>> *No a? Lidé, kteří by se k sobě hodili věkem, si často nerozumí, dejte se dohromady, ono už to klapne. S tvou mámou to dám do pořádku, proboha, připadám si jako oddávající úředník, vezměte se za ruce a svatba je hotová.* Host

Vzali jsme se za ruce a já řekla: >> *Raději půjdu.*

>> *Běžte, Markétko, raději teď.* Andreas

>> *Ona se jmenuje Markéta?*

>> *Ne, hrajeme tady divadlo, jsme staří lidoví herci a ona právě dnes byla Markéta a vy jste jí vůbec nezatleskali. Andreas*

>> *Kdybychom vás slyšeli, tleskali bychom. Řekni, Andy, spali jste spolu?*

>> *Ne. Andreas*

>> *Pak ji prosím tě nauč pár předložek a buďte k ní všichni milejší. Kdo staví ten dům? Host*

>> *Jeník. Andreas*

>> *Já s ním promluvím, abyste to měli rychleji. Host*

>> *Já tam nikdy bydlet nebudu, říkala, než jsi přišel. Andreas*

>> *Je to pravda? Host*

>> *Když bude chtít, tak ano. Teď raději půjdu. Já*

>> *Běžte, Markétko, zítra vás budu učit předložky, řekl Andreas a přátelsky mne plácl po zadku. Když jsem vycházela, šel za mnou ven a řekl: >> Tak, teď je to oficiální, Toni se to od něj dozví a když bude něco povídat, pak jí řeknu: Chci si ji vzít.*

Uprchla jsem na pokoj. Druhý den jsme se oba chtěli vyhnout jakémukoli kontaktu.

Když jsem večer platila, řekl: >> *Přišla byste dnes dolů, smím vás pozvat na skleničku?*

>> *To nevím, už včera se popíjelo dost.*

Deset minut před půlnocí jsem pak přece jen šla dolů.

>> *Vy máte ještě spoustu práce.*

>> *Během deseti minut je to pryč, přijďte později, prosím. Andreas*

>> *Ano.*

Šla jsem jako náměsíčná, tak on to myslel vážně, chce se mnou spát. Osprchovala jsem se, to nemůže škodit. Za patnáct minut jsem byla zase dole. Lokál byl prázdný, ale přišel prodavač ze stánku, švagr majitele. Zeptala jsem se Andyho, odkud má tu velkou jizvu na ruce.

412 >> *To se mi stalo, když jsem ještě pracoval v řeznictví. Andreas*
>> *Taky mám pár podobných vzpomínek. Ach, když už o tom*
mluvíme: Váš otec se taky jmenuje Andreas?
>> *Přestaňte!, zvolal Andreas.*
>> *Přestanu, ale řekněte mi, jmenuje se tak?*
>> *Mám to v genech, nemůžu jinak. Andreas*
>> *A já žiji dva životy nebo co?*
>> *To je minimum. Andreas*
Olda z kiosku řekl: >> *Co to tady povídáte za nesmysly?*
Můžete mi to vysvětlit?
Odpověděla jsem: >> *To vysvětlit nemůžeme, sami to ne-*
chápeme.
>> *Co to bylo? Olda, prodavač ve stánku.*
>> *My nevíme. Andreas*
V posteli to, myslím, nebylo nic moc, sice nic neříkal, ale mně
už je vážně 50 a nemám postavu dvacetileté. Zda tam sku-
tečně hrály roli geny, to si netroufám říct.
>> *Jak to, že si vzpomínáte na mého otce? Taky v posteli*
jsme si mnohdy vykali.
>> *To já nevím, vím jen, že to bylo tehdy, když jsem poznala*
svou první lásku a on mne vždycky vyzvedával před školou. A
líbil se hrozně všem děvčatům a váš otec tam byl jediný kluk.
>> *A zamiloval se do vás? Andreas*
>> *To já přece nevím, vím jen, že mi k narozeninám nosil*
domů dárky.
>> *Co vám daroval? Andreas*
>> *Knihu o pravidlech volejbalu a ještě něco, na co si ne-*
můžu vzpomenout – možná to byly jen květiny.
>> *A proč to tak bylo? Andreas*
>> *Odkud to mám vědět? Je možné, že jsem mu já něco věno-*
vala k jeho narozeninám, jemu se to líbilo a pak mi taky něco
dal. Byla u toho tehdy moje sestra.

>> *Kolikáté narozeniny to byly?* Andreas

>> 16.

>> *On mi to vyprávěl, má narozeniny před vámi.* Andreas

Chtěla jsem, aby zůstal, aby mne viděl ráno. Zůstal, pohledy už nebyly zamilované, možná je to u konce. Když si obouval boty, seděl na podlaze, vzala jsem jedno tričko a nechala je sklouznout jemu do klína: >> *Něco jsem vám přivezla.*

>> *To tričko je ale krásné, děkuji, jste moc milá.* Andreas

Ach ano, to ses ale spletl, to tričko jsem mu dala jen proto, že se v Čechách o levných kurvách říká: Dělají to za tričko. Byl to můj způsob ukázat mu, kdo tohle kolo vyhrál. Druhý den měla tričko na sobě jeho přítelkyně, nenechala jsem na sobě znát překvapení, ale Andreas byl rudý jako to víno, které mi nalil. Pak jsem jela domů, aniž bych ho viděla. Přijedu zase a pak se ho zeptám, zda se chodí s někým do postele za tričko. Nebo pro tričko?

ZAČÁTEK ČERVENCE,
DRUHÁ NÁVŠTĚVA V PEJSKOVICÍCH

Přijela jsem o půl dvanácté v noci, což ho zrovna nepotěšilo, to jsem viděla. Sice mi pomohl se zavazadly, ale když jsem začala mluvit o tričku, stáhl se, tak jsem to nechala být. Vypila jsem dvě malá piva a šla spát. Proč jsem dostala pokoj č. 4 a už ne sedmičku? To je pokoj hned nad bytem majitelů. Proč? Abych byla ještě víc pod kontrolou? Majitel byl pravděpodobně ten bývalý pohraničník, který mne obtěžoval při jedné cestě sem. Stěžovala jsem si na něj a teď má tedy směnárnu a tenhle hotel. O případu na hranici nemůžu s určitostí říct, že to byl on, ale co jsem slyšela, že Franta pracoval na hranicích, jsem si poměrně jistá. A navíc se tady pokouší otevřít bordel? Co je to tady za hotel, ve kterém bydlím většinou sama?

>> Andy, zítra jedu domů, teď se půjdu najíst a pak u vás zaplatím.

Ne, to neudělám, vlastně taky nepřišel na domluvené místo, tak jsem šla do pokoje hlavním vchodem, abych ho nemusela vidět. Kromě toho můžu zaplatit i zítra. Slyšela jsem, jak rámusí nádobím, při uklízení, dolů jsem nesešla. Po deseti minutách jsem slyšela, jak odjíždí svým vozem, ale tak, až jsem myslela, že jede rallye. Pěkný fofr. Pravděpodobně ještě i skřípal zuby, ale to slyšet nebylo. Včera mne zase učil předložky. Ale po třiceti letech nepřítomnosti v téhle zemi je toho víc, co bych se od něj mohla naučit.

Druhý den ráno, klepání na dveře:

>> Vstávejte, chcete přece jet domů. Andreas

>> No jistě, kolik je hodin?

>> Deset. Andreas

>> Ráno nebo večer? Pojďte dál a nedělejte takový rámus,

tady je všechno slyšet.

>> *No jo, já myslel, že mi neotevřete. Ještě si pamatuji, jak jste mi řekla, že neotevřete ani Redfordovi, když nechcete.*

>> *No jasně, ale je deset hodin.*

>> *Ne, je sedm ráno. Andreas*

>> *Sakra. Šla jsem hned zase do postele. Obličej do polštáře, co tady chce? Když jsme spolu spali poprvé, tak se mne přece ptal, zda spolu budeme ještě někdy spát a já odpověděla:*

>> *Nemyslím, chtěli jsme si něco dokázat, to jsme udělali a hotovo.*

Co to tedy mělo znamenat?

Ale co, teď je tady, díky bohu jsem včera odpoledne nevzala ten pokoj v hotelu Kabyn, i když jsem tam byla. Šla jsem si vyčistit zuby. Když jsem byla hotová a vyšla z koupelny, vzal mne do náruče a líbal a líbal.

Po hodně dlouhé době řekl: >> *Chci k tobě, máš tady něco?*

>> *Ano, mám, ale kde? Ty holky by to hned našly.*

>> *Vzpomínáš si, jak jsi říkala, že už spolu spát nebudeme? Andy*

>> *Jistě, ale to je teď jedno, kde jsi byl doteďka?*

>> *Hrál jsem s bratrem kulečnick. Andreas*

>> *To on tě sem poslal?*

>> *Ne, nikdo mne neposlal, o takových věcech s ním nemluví. Jsi ráda, že jsem přišel, byla jsi..? Měla jsi..? Andreas*

>> *Ne, je to hezké, že se ptáš, už poprvé jsi se ptal, ale to nejde tak rychle. Podívej, to bylo malé přepadení, já s tím nepočítala, ty jsi na tom lépe, víš to už dlouho a těšíš se.*

>> *Nevěděl jsem, jak mne přijmeš. Andreas*

>> *Ale ano, jinak bys sem nepřišel.*

>> *Máš pravdu, a jak to bylo poprvé? Andreas*

>> *No, když jsem přece přišla dolů, měl jsi tam ještě lidi a řekl jsi, ať přijdu později, a v tu chvíli mi došlo, že se mnou chceš spát.*

416 >> *Až tak pozdě? A odkud jsi to věděla?* Andreas
>> *Nevím, takhle to je se mnou vždycky, pak jsem šla nahoru a sprchovala se.*
>> *A dnes? Přece jsem ti říkal, že bych s tebou chtěl spát v divokém rudém máku.* Andreas
>> *To ano, ale pořád prší, já byla v Kabyňi, chtěla jsem si objednat pokoj, ale musela jsem dlouho čekat, nikdo nepřišel a přitom mne napadlo, že jsi ještě nikam na setkání nepřišel a já tady mám pendlovat mezi dvěma hotely nebo co?*
>> *Já bych přišel.* Andreas
>> *Ne, ty bys nepřišel, a kromě toho bys to mohl dělat sám.*
>> *Proč já?* Andreas
>> *A proč ne?*
>> *Já přece bydlím v Pejskovicích!* Andreas
>> *A co je na tom, já jim taky dala svůj průkaz, kde stojí, že jsem hlášená na Slapech.*
>> *COŽE?* Andreas
>> *No jasně, co je komu do toho?*
>> *A? Neptali se tě?* Andreas
>> *Ne, samozřejmě ne, jen jednou mne nechali samotnou v bungalovu, tak jsem šla v noci na recepci, aby mne ubytovali v jednom z těch domů, kde jsou lidi. Vyprávěla jsem jim, že mám strach spát ve svém domě, protože ten už byl jednou vykradený, tak se mi nejprve vysmáli a pak řekli: Máte pravdu, minulý týden chtěl někdo k Věře do pokoje.*
>> *Teď rozumím, proboha, teď chápu, proč sem nechceš přijít.*
Andreas
>> *No konečně.*
>> *A co ty vlastně jsi?* Andreas
>> *Jsem zrovna tak málo Němka jako Češka, jsem především člověk a nejsem žádná kurva.*
>> *Já vím, ale jako co se cítíš?* Andreas

>> *Jako Evropanka, počkej, až jednou z Evropy vyjedeš, pak uvidíš, jak je malá ve srovnání s ostatním světem.*

>> *Takže ty mluvíš anglicky, německy a česky? Andreas*

>> *A trochu španělsky. Včera jsem vám zapoměla říct, že španělsky se drink řekne bebida, byla jsem tak šokovaná, že na Kazi mluvíš dvojsmyslně. Jí je teprve jedenáct, nebo?*

>> *To jsem si myslel, že to nechápeš, v tu chvíli jsem si pomyslel, že jsi mladší než to děvčátko. Andreas*

>> *Andy, pocit, že jsem mladší než ty, mívám často.*

>> *Já taky, ale Němec být nechci. Andreas*

>> *Proč bys měl být?*

>> *Mohl bych se naučit německy... Andreas*

>> *To bys nikdy nedokázal. Já bych ti mohla financovat školu a až bys pracoval, splatil bys mi to.*

>> *A co bych tam dělal? Andreas*

>> *V Mnichově je taky česká restaurace.*

>> *Já vím, Rudi vyprávěl, že tam chodíte, prominenti. Andreas*

>> *Toho, co mu to patří, znám už roky.*

>> *Moje máma z Rudiho dostala o tobě všechno, i to, co nevěděl.*

>> *Pořád ještě ji to nepustilo?*

>> *Ne, je to horší, než to bylo. Řekl jsem jí, že si tě chci vzít, mělas vidět to divadlo. Nejkrásnější bylo, když Rudi začal taky tak, jako ty: Neznám ji dobře, jejího psa jsem znal líp. Ten byl fakt super. Nevadí ti, jaká je?*

>> *Samozřejmě mi to vadí, ale nikdy v životě o tebe nebudu bojovat, protože bych vždycky prohrála. Tvoje máma je ubohá ženská, doma má tři chlapy a nerozumí si ani s jedním. Ale Andy, když myslíš, že to je jenom kvůli mně, tak to se pleteš, ta by dělala tyjátr kvůli každé.*

>> *Já vím, Evo, dělá to kvůli každé, a doma nemá tři chlapy, ale čtyři.*

- 418 >> *Ten starší pán, to je její otec?*
- >> *Proč říkáš „její“? Proč se nezeptáš, jestli to je otec mé mámy? Andreas*
- >> *Ona mne nezajímá, tak tě vychovala a teď tě bude trápit kvůli každé ženě?*
- >> *Evo, ty máš pravdu, odkud to všechno víš? Andreas*
- >> *Já to prostě vím a navíc je v přechodu.*
- >> *Ty taky? Andreas*
- >> *Ne, Andy, já tak chci žít a proto tak žiji. Nejsem sice žádná feministka, ale pro matku od R. jsem taky byla jen ta holka z kuchyně a teď mám klid.*
- >> *To snad není možné, taky si pomalu začínám myslet, že dělá něco špatně.*
- >> *Jasně, že něco dělá špatně: Nejprve jsem alkoholička, pak jsem děvka a až se dozví, že spolu spíme, nechá mne zabít?*
- >> *Neříkej to, prosím, jinak to udělá. Andreas*
- >> *Nejvyšší čas, abys odešel.*
- >> *Evo, já ti říkám, ta dělá tolik věcí špatně. Vzpomínáš si, jak jsme byli jíst guláš?*
- >> *Ano, jak jsi olizoval nůž.*
- >> *Přesně, poučovala mne, že to nemám dělat a přitom to sama dělá, ale ty jsi nic neřekla. Andreas*
- >> *A co jsem měla říkat? Řekla jsem si, to on už musí sám vědět.*
- >> *A proč jsi nic neřekla mně? Andreas*
- >> *Mně je to jedno, to je její výchova, já tě nevychovala.*
- >> *A co mám dělat? Andreas*
- >> *Nejlíp, kdybys na ni na chvíli zapomněl, odjel, ale to ty neuděláš, tak to nech být.*

Jela jsem k Jeníkovi do Hradiště, prohovořili jsme situaci. Voda nikde na dohled, a řekl, že si večer přijde ke mně do Pejskovic pro plnou moc. Zavolala jsem do hotelu.

>> *Jsem v Hradišti, přijedu asi za hodinu, už se těším.*

>> *Já taky,* řekl Andreas.

Už celý den jsem se sama sebe ptala, jak to mám uvést: praní špinavého prádla. Když jsem přijela, očekával mne především veliký kus ledu. Kdyby tady přespání nestálo deset marek, nebyla bych tady. Už naposledy to bylo děsné, co mne čekalo teď?

Andreasovi jsem řekla: >> *Dneska otevřu prádelnu.*

>> *Já vám s s praním pomůžu.* Andreas

>> *To nemusíte, zvládnu to sama.*

Přišel večer, seděli jsme na terase: Zdenka, šéfová, její muž Franta, jeho bývalá žena Lída, která přišla navštívit svou dceru – Lenka tady chodí do školy, proto tu teď bydlí.

>> *Franto, vy máte krásnou bývalku,* řekla jsem. Ta mi poděkovala, momentální žena se hněvala.

Franta jí pomohl: >> *I kdyby to byla pravda, není to, myslím, moc zdvořilé, říct něco takového.*

>> *Proč ne, aspoň vidíte, jaký jste chlap.*

>> *A vy nevíte, že je to nepříjemné?* Zdenka

>> *Ne, to nevím. Nepříjemné a navíc nestydaté je, když se někdo hrabe v mých věcech a pak mi o tom ještě vypráví. To není jen nepříjemné a nestydaté, to je drzost.*

Vzala jsem silný prášek na praní, skoro bělidlo.

>> *To oni udělali?* Lída, bývalá žena.

>> *Samozřejmě.* Já

>> *No ano, já přece v zahradě pálím odpad, stejně o vás vím všechno. Naposledy tam byl použitý kondom.* Franta

420 >> *No nazdar, já myslela, že nad normální ochranou žasne jen pokojská Blanka ale teď i vy? Já*

>> *No jasně. Franta*

>> *No, pomalu se musím ptát, co proti mně máte? Co to má všechno znamenat? Naposledy jste mi prodal láhev becherovky za 500 korun, to taky nemůže souhlasit. To děvče, kterému jsem tu becherovku přinesla, mi vyhodilo oknem mého tučňáka, kterého jsem měla na MACu. Ta už nikdy nebude nic chtít, ale teď mi koupila náhradu. Já*

>> *To bylo kvůli Andymu. Franta*

>> *Ale běžte, to není pravda, vím, že jste řekl, to je za ty párky. Ale vy tady žádné párky nemáte. Tak jsem se divila. Vidíte, Lído, dejte si pozor, kdybyste chtěla spát s Andym, tak po vás budou taky chtít 500 korun. Já*

>> *Já s ním spát nechci.*

>> *No jasně, ale i pro mne je to příliš drahé, řekla jsem. Andreas si sedl ke mně.*

>> *Andy, vy jste mi moc drahý, už si vás nemůžu dovolit. Stejně jsem se vás chtěla na něco zeptat, zapoměla jsem to, když o mně vaše blbá kráva řekla, že jsem děvka, komu se má co zaplatit, a vidíte, už je to tady. Já*

>> *Vyprávěla jste to někomu? Franta*

>> *Samozřejmě, Jeníkovi, jinak by se mi mohlo stát, že mi celý dům hodí na hlavu a řekne: Veřejný dům pro tebe stavět nebudu. Já*

>> *To nebylo za Andyho. Franta*

>> *Jak to, jinak o ničem nevím. Já*

>> *Ale ano, když tady byl Robby s tím psem. Franta*

>> *No a, ten je tady skoro každý týden, sice bez psa, ale co ten má co dělat s becherovkou? Já*

>> *No, víte přece, že v zahradě pálím odpadky, naposledy u toho byl lístek. Franta*

- >> *No a? Aha, teď už vím, jaký lístek, a vy jste ho četl? Já*
- >> *Ano, určitě. Franta*
- >> *Pak jste musel těma rukama, kterýma mi servírujete guláš, vylovit ten lístek z použitých vložek. Já*
- >> *Takže byl od vás?*
- >> *Samozřejmě, hodila jsem ho do odpadků.*
- >> *A já nevěděl, od koho byl, jestli od vás nebo od něj. Franta*
- >> *Já ho tam dala, abyste se nemusel koukat pořád jenom na zkrvavené vložky, ať máte taky něco na čtení.*
- Andreas vedle mě pukal smíchy.
- >> *No jo, já myslel, že jste s Robbym spala, proto byla ta becherovka tak drahá. Franta*
- >> *Co je, sakra, vám do toho?*
- >> *Není to hezké, když spíte s Andym. Franta*
- >> *Jak to můžete vědět? Obrátila jsem se k Andymu:*
- >> *Nějak jim ubližujeme, když spolu spíme?*
- >> *Ne, zraňujete se sami. Franta*
- >> *Andy, ubližuju vám, když s vámi spím?*
- >> *Ne, Evo, a já vám? Andreas*
- >> *Ne, klidně bych si takové zraňování zopakovala. Ale že on se tam hrabe v mých krvavých vložkách, to se mi nelíbí. Já*
- Lída řekla: >> *Ta je vulgární.*
- >> *Nevidíte, že by nikdy nebyla vulgární, kdyby jste ji neprovokovali? Evo, oni vás tady nemají rádi, kromě mne, láska k vám končí v Hradišti, co říkal Jeník dneska večer, to je přece jedno, že jste opilá, nebo? Andreas*
- >> *Nemusejí mne mít rádi, mají se jen slušně chovat, jsem tady host a platím za to. Já*
- >> *Ale když ona mluví tak nestydatě. Lída*
- >> *No jasně, Eva tady nežije a na Západě se tak prostě mluví – řekněte to, Evo. Andreas*
- >> *Právě, tam každý mluví, jak chce, i malé děti. Víte, kolik*

422 *energie to stojí, pořád někomu říkat: Takhle nemluv? A stejně to nepomáhá. Lenka, vaše dcera, ta umí jenom křičet, a vůbec, je nevychovaná.*

>> Evo, řekněte mi, jaké to bylo posledně. Andreas

>> Jaké bylo co? Já

>> Při odjezdu. Andreas

>> Ach tak, to bylo hrozné, podávali si mě jako fackovacího panáka.

>> Protože jste jim řekla, že odjíždíte. Andreas

>> Souhlasí, to bych neměla.

>> A co bylo? Vyprávějte prosím od začátku. Andreas

>> No ano, byla jsem se přece najíst v té druhé hospodě. Měla jsem za sebou krásný večer, například jsem se dozvěděla, že Toni nemá v krámě dost nákupních košíků.

>> Ona ti říká, že máte málo nákupních košíků, to si ani já nedovolím Toni říct, vykřikla najednou Zdenka.

>> Zdenko, nemůžete se kontrolovat? Jmenuje se Eva a jenom to slyšela v hospodě. Vy jste v krámě mojí mámy jako doma a máte strach jí něco takového říct a kromě toho: Eva v tom obchodě ještě nikdy nebyla. Andreas

>> To by ale měla! Zdenka

>> A proč? Nemám zájem. Já

>> Měla byste se ale zajímat o Andyho matku. Zdenka

>> Ano, tak mi řekněte, co by mne na ní mělo zajímat?

Že ho porodila? Všichni jsme nějak přišli na svět. Já

>> Eva by ráda, ale proč, když si k ní moje máma dovolila něco takového? Evo, povídejte dál, co bylo potom? Andreas

>> Inu, šla jsem spát, i když jsem slíbila, že přijdu, ale zaplatit můžu i druhý den ráno, nebo?

>> Ale jistě. Andreas

>> No, a pak jsem slyšela, jak rámusíte s kbelíkem a odjíždíte, že to musel slyšet každý až do Hradiště. Dostala jsem

o vás strach, Andy.

>> *Díky, že si kvůli mě děláte starosti. Andreas*

>> *Chtěla jsem jet za vámi, ale nevěděla jsem, kam.*

>> *Jel jsem až na konec dláždění a tam jsem plakal. Vidíte, Franto, kdyby byla zaměstnaná něčím jiným, nemohla by mne slyšet. Andreas*

>> *A čím bych měla být zaměstnaná? Já*

>> *Oni si přece mysleli, že spíte s Robbym! Andreas*

>> *Aha, teď mi to došlo, ale já s ním nespala, ten večer jsem ho vůbec neviděla. Já*

>> *A ten lístek? Franta*

>> *Proboha, Franto, nechte toho, děláte takové prasárny a ještě o tom mluvíte? Já*

>> *A odkud věděla, že to jsi ty? Franta*

>> *Přece pozná moje auto. On mi říkal, že spíte s Robbym.*

>> *Ale proč? Já*

>> *Řekl mi to a poradil mi jiné věci, například, že od vás mám vždycky něco mít nebo že vám mám říct, že si vás chci vzít. Andreas*

(>> *Andy, řekla jsem tiše, >> pokud u Robbyho ten večer byla nějaká žena, pak to byla vaše blbá kráva. Přísahat na to ale nemůžu, dveře od čísla sedm tak vržou, nemohla jsem je otevřít.)*

>> *Evo, vzpomínáte si, jak jsem řekl, nech toho? Andreas*

>> *No jasně, to bylo taky od něj, radí vám taky, jak se mnou máte spát? Že mi například dáte míň semene nebo tak něco?*

>> *Přesně, ale neměl jsem poslechnout, jsem blbec. Andreas*

>> *Ježíši Kriste, ta je vulgární!/, vykřikla Lída, ta bývalá.*

>> *Lído, proč posloucháte? Evo, teď dávejte pozor. Franto, vzpomínáte si ještě, jak jste mi radil, jak se mám vůči Evě chovat? Poslechl jsem vaši radu, jsem blbec, ale Eva, ta ví stejně všechno. Taky jste mi radil, abych s ní nešel tak rychle do po-*

424 *stele... nebo tak něco?* Andreas
>> *Ano, to jsem ti řekl.* Franta
>> *A Eva to ví.* Andreas
>> *Odkud? Já to přece říkal, když...* Franta
>> *Ona ví všechno.* Andreas
>> *Ale jak to?* Franta
>> *Tak, a teď řekněte vy, Lído, co jste slyšela.* Andreas
>> *Já to nemůžu opakovat.* Lída
>> *Najednou! Co je na tom, váš bývalý tady radí Andymu, řeknu to za vás, řekl mu: Dej jí jenom půlku své šťávy. Já*
>> *Evo, já bych to řekl za vás.* Andreas
>> *To nemusíte, podívejte, já mám vždycky pravdu a možná jsem to taky slyšela. Pořád přece vykřikuje nějaké blbosti. A to taky řekl, že si ode mne máte vždycky něco vzít? Já vám dala jen tričko a pak ještě takovým způsobem. Díky bohu jsem na něm nenechala cenovku, bylo tak levné. Já*
>> *Dobře jste to udělala. Pálilo mne na kůži, musel jsem ho dát té blbě krávě.* Andreas
>> *A ona v mém tričku přijde do lokálu. Je to vaše kamarádka, Zdenko? Přece jste jí zakázala vstup, jak to, že sem může dál chodit? Já*
>> *Ona sem chodí? Zdenka*
>> *No jasně, vyhodím ji oknem a ona přijde dveřmi, a Evo, jak to bylo to ráno, kdy jste odjížděla?* Andreas
>> *To bylo strašné, Olda mi řekl: Přivezte příště zase žvýkačky pro moji dceru, nebo raději ne. Nevěděla jsem, co myslí, nechápala jsem to, pak mi Franta řekl, že jste mrtvý, když jsem platila. Dělán si o vás starosti a on řekne, že jste mrtvý. A pak ta becherovka. Bylo to svinstvo. Já*
>> *Víte, jak to bylo s tou žvýkačkou? Oni řekli, že to vypadá jako něco, co by si mohla Kazi strčit někam. Kromě toho říkali, že byste ji snad mohla znásilnit. Ale je to právě*

obráceně, teď je po sezóně. Teď to řeknu já, Kazi mi ve svých jedenácti letech nadbíhá, ale jak. Eva to viděla, nemohla to pochopit, ale je to tak, když potká někoho, kdo to zneužije, tak je po vaší Kazi. Nějaký sviňák to určitě nepřehlédne, jako já. Tak, to by byla vaše neteř, Franto, a vaše dcera, úplně stejná, jen ji díky bohu nikdo nechce, jak je tlustá, ale všemi prostředky zkouší mne dostat do postele. Jsem rád, že jsem vám to teď řekl a nechte si svoje dobré rady. Toni, ta už, Evo, Frantu vyhodila kvůli jeho pitomým řečem.

>> Andy, banán je banán a vibrátor je vibrátor. Já

>> Evo, vy jste super, vy jste fantastická, řekl mi tiše. >> Co byste řekla svatbě?

>> Nic, přece hrajeme divadlo, jsme přece staří herci, nebo? Já

>> O. K., řeknu vám to ještě jednou, až budeme sami. Andreas

>> To nemusíte, už jste mi to říkal. Neexistuje nějaká kniha s názvem: Byla to fantastická noc? Já

>> Ano, ta existuje, ta je ale o... Andreas

>> ... o bombovém útoku, dokončila jsem.

>> O čem to mluví?, zeptal se Franta Lídy, která seděla nejbliž k nám.

>> Ale, o nějakých atentátnících. Lída

>> Cože? O jakém atentátníkovi? Franta

Pohlédli jsme na sebe s Andym a řekli současně:

>> V Lisabonu.

>> To děláme vždycky, pořád si povídáme o bombách v Lisabonu, neděláme to? A Evo, co bylo nejhorší? Andreas

>> Když ten soused v červeném svetru na rozloučenou řekl: Už vás tady nechci vidět! Tu jsem si pomyslela, to přece nemůže být kvůli vám, Andy, já těm lidem přece vůbec nic neudělala. Já

>> On se vám taky chce omluvit. Andreas

>> Takže další imaginární láhev becherovky. Já

- 426 >> *To nebylo jen kvůli mně. Mysleli, že spíte s Robbym, ale dnes je mi to jedno, i kdyby jste to udělala. Andreas*
- >> *Takové věci vám říkají? A pak ještě, že chci znásilnit Kazi, to přece, myslím, vůbec nejde, ještě jsem neslyšela, že by ženy znásilňovaly děvčata – už jste něco takového slyšeli? Já*
- >> *Ne, neslyšeli.*
- >> *No vidíte, s Oldou si to vyřídím, je to hajzl. Já*
- >> *On ale není tady. Zdenka, posměšným lasem.*
- >> *No, pak počkám, až přijde. Já*
- >> *Jak dlouho tady zůstanete? Zdenka*
- >> *Teď tady můžu zůstat, jak dlouho budu chtít. Kolegyně, kterou jsem zastupovala, se vrátila z mateřské.*
- >> *Nevěděla jsem, že něco takového existuje. Zdenka*
- >> *A odkud byste to měla vědět, když vás to nezajímá? Já*
- >> *Mě to zajímá. Zdenka*
- >> *To není pravda, jinak byste to věděla.*
- >> *Já nelžu. Zdenka*
- >> *Ale ano, říkám vám, kdyby vás to zajímalo, věděla byste to. Já*
- >> *Mně by nevadilo, kdyby spala s Robbym. Líbí se mi, jaká je, nevadí mi na ní vůbec nic. Andreas*
- >> *Jak to, že vám to je jedno, Andy? Co Evu znáte, jste dospělejší, vážnější, vy ji máte rád. Zdenka*
- >> *Ano, miluji ji, chci si ji vzít. Andreas*
- >> *Šampus na stůl. Franta*
- >> *Eva sekt nepije. Evo, chcete si mne vzít? Andreas*
- >> *Rozmyslel jste si to dobře? Dejte mi dva dny na rozhodnutí, O. K.? Já*
- >> *Proč neřeknete ano? Lída*
- >> *Aby neudělal něco, co by se mu třeba později nezamlouvalo. Kromě toho, u mladých kluků člověk nikdy neví, nakolik*

mají spíše finanční zájmy.

>> *To přece člověk nepozná nikdy. Lída*

>> *Ta si vám, Evo, tak naběhla na nůž, až to není hezké, zasmál se Andreas.*

>> *To si říkám taky, ona to nepozná nikdy, její IQ bych mít nechtěla. Já*

>> *Co je to? Lída*

>> *Ale, nějaký test. Franta*

>> *Tak tedy, Evo, vezmete si mne? Váš IQ by stačil pro ně pro všechny tři. Andreas*

>> *Opravdu jste si to rozmyslel?*

>> *Ano, a můžete se nastěhovat k nám, chcete?*

>> *Raději včera, než dnes. Ačkoli to nejde. Já*

>> *Proč? Andreas*

>> *Protože dlouho spím a to by Toni nestrpěla.*

>> *Ale ano, přinesla by vám snídani do postele. Zdenka, ironicky.*

>> *A já bych, až bych vstala, u ní nakupovala kondomy, ano? Já*

>> *To nemusíte, Evo, já už je koupím. Andreas*

>> *Ta je vulgární, řekla Lída. >> A říkejte mi Ludmilo.*

>> *Já myslela, že to je totéž, Lída a Ludmila*

>> *A kdo je vůbec ten Jeník, co tady byl dnes večer? Lída*

>> *Bývalý starosta z Hradiště, ale nebyl oblíbený. Všichni na něj nadávají. Když jsem přišel, už starostou nebyl. Franta*

>> *Moment, on byl taky starostou v Pejskovicích, nechybělo mnoho a Eva byla jeho následovnicí, a oblíbený byl hodně – kdo na něj nadává, to jste vy, Franto. Andreas*

>> *Patří to dohromady? A ona měla být starostkou? Lída*

>> *Paní, než řeknete nějakou blbost, informujte se! Já*

>> *Ano, Evo, říkej jí paní, to bude nejlepší. Andreas*

>> *O té starostce to taky víte? Já*

428 >> *Smím to říct? Andreas*

>> *Samozřejmě, když nikomu neublížíte, já to nikomu neříkala. Já*

>> *Ne, to neudělám, spousta lidí tady o vás ví. A mohlo by se vám, Franto, stát, že z Evy bude starostka a bude se vás vyptávat, co tady děláte. A nakonec byste tu tak dlouho nebyl, vyletěl byste odsud. Mám toho dost, rozmyslím si, zda tady budu pracovat i příští sezónu. Vy se pořád ptáte, co tady Eva dělá, přitom je tady její sestra, má příbuzné v Bukové, její tetička měla lokál v Davli, ona tady staví dům, psala o Gaenzlovi a Mužíkovi, teď je mou přítelkyní a její předkové pocházeli z Přestavlk a vy se jí pořád budete ptát, co tady dělá? Andreas*

>> *Proč se mne nezeptá sám, Andy? Já*

>> *To právě nechápu, oni myslí, že sem jezdíte je pozorovat. Andreas*

>> *A co mám pozorovat, přece jsem vám řekla, když... Ale co tady dělají, že se bojí? Aha, teď to mám, podřezávají krky, slyšela jsem, že tady někdo někomu podřízl krk minulý týden. Já*

>> *To ne. Franta*

>> *A co tedy, neříkejte mi to. Ale pokud se mne bojíte, pak byste mi to měl říct a já už sem jezdit nebudu. Andy, proto mi vaše blbá kráva řekla, že jsem děvka, chtěli tady z toho udělat veřejný dům nebo prodávají děvčata na Západ? Díky bohu, že už na Západě jsem. Já*

>> *Evo, vzpomínáte si na Modřany, byly taky pro Robbyho. Andreas*

>> *Já tady Lenku nenechám, všimla jsem si, že má na vás, Andy, spadeno. Lída*

>> *Tu nebudete moci zavřít, díky bohu je tak ošklivá, že ji nikdo nechce. Kromě toho, víte, co Eva řekla? Mohla by podobné věci pozorovat na libovolném místě, tady je to přece*

všude stejné. Andreas

>> Jak je to možné, že se líbíš malým holkám?, zeptal se Andyho Franta.

>> Asi proto, že jsem malý. Ale Evě je to jedno.

>> To si dokážeme představit. Franta

>> Tak vy nedáte pokoj. Vy jste si mysleli, že pro Kazi koupila vibrátor, pokud ho Kazi chce, určitě doma najde něco, co si může strčit do té své... A Franta, když už pereme špinavé prádlo: Než jsem se s Evou vyspal, už o tom Olda rozsáhle vykládal, vyprávěl to jednomu chlapovi, který pak od Evy něco chtěl. Eva odešla a on taky, když viděl, co tím způsobil.

Andreas

>> Možná odešli spolu? Franta

>> To určitě ne. Eva čekala v chodbě, já ji vyzvedl, a kam by? Eva ani neví, kde Olda bydlí, váš pes by ji sežral, než by tam došla. Eva kromě toho říkala, že u ní někdo klepal, a já to nebyl. Andreas

>> Myslela jsem si to, řekla Zdenka a kousla se do rtů.

>> Prosím tě, jak sis to mohla myslet? Franta

>> Ale, on jí jednou zaplatil tolik koly s rumem, až to opravdu nebylo hezké. Zdenka

>> A co řekla Eva? Víte to ještě? Andreas

>> No jasně, říkala nedělejte to, nebudete z toho nic mít.

Zdenka

Franta přestal existovat, vrátil se do země, která by se mohla jmenovat země zklamaného vládce. Panovalo mrtvolné ticho. Muž jeho sestry leze za Evou, dcera a neteř by nejraději vlezly Andymu do postele. Nakonec se zeptal:

>> A smím se vás na něco zeptat, Evo? Měl by Olda u vás šanci?

>> Určitě ne. Já

>> Já byl rychlejší. Andreas

430 >> *No, o tolik rychlejší jste nebyl, ale já si muže ještě vybírám, jak často to ještě musím opakovat? Já*
>> *Jste báječná, Evo! Na téhle ženě mi nevadí vůbec nic, jen kdyby nebyla tak stará. Andreas*
A stalo se to, Andreas řekl naši narážku, skončilo to.
>> *Andy, nemůžu vám slíbit, že omládnou. Já*
>> *A co tady teda děláte? Franta*
>> *Ach, nikdy se mi moc nechtělo sem jezdit, chci to jenom vyřídit s domem a pak už sem nepřijdu. Já*
>> *Ještě jsem nezažil, že byste sem přijela ráda. Andreas*
>> *Jak to, a ten pasák? Franta*
Zakryla jsem si obličej.
>> *To snad není možné, vy říkáte o mém příteli, s kterým se kamarádím 35 let, že je pasák? Já*
>> *Proč myslíte, že mluvím o vašem příteli? Mohl jsem přece mluvit taky o Robbym? Franta*
>> *Nikdy jste neřekl, že by Robby byl pasák, kromě toho stejně začal i ten rozhovor tenkrát, když tady byla ta Andyho blbá kráva. Já*
>> *A když jsem přece jen mluvil o Robbym? Franta*
>> *Musím to opakovat? Přece jste o něm nikdy neříkal, že by byl pasák. Já*
>> *Přece jsme si slíbili, že to nikomu neřekneme. Zdenka*
>> *Kdo to slíbil? Já*
>> *To se mi snad jen zdá, řekl Andreas, >> to snad není možné, Evo. Oni vám vkládají do úst, co jste nikdy neřekla, ani si nemyslela. Tenkrát, když vám bylo tak chladno a odešla jste, tehdy jsme si to slíbili. Zdenka dokonce řekla, že to Frantovi ani nepoví a teď vám s tím Franta přijde – no, něco takového, to je neuvěřitelné! Andreas*
>> *No jo, vy jste u toho vlastně nebyla. Zdenka*
>> *Jasně, že jsem u toho nebyla. Teď mi sice tak chladno*

není, ale přesto jdu spát, nudí mne to.

>> Pojdte, Evo, slíbíme si, že se o tomhle večeru nikdo nic nedozví, a promiňte, prosím. Franta

>> Prominout vám nemůžu, choval jste se tak nemožně, až to není hezké. Chci od vás jen láhev becherovky. Já

>> Tu dostanete. Franta

>> Já vím, seberete tu láhev Andymu. Já

>> Přesně tak. Andreas

>> Andy, je mi jasné, že v tomhle domě nedostanu ani horkou vodu. A pak by se mi líbilo, kdyby také vaše máma přišla s lahví bechera. Já

>> Ale Toni tady přece byla. Zdenka

>> Já to neviděla jako omluvu. Já

>> Nehněvej se, ale já bych to taky jako omluvu neviděl, řekl Zdence Franta.

>> Ach, Franto, vy tady pod tou střechou stejně nic neudržíte. Zdenka drbe, jako by jí za to platili, Andreas neudrží jazyk za zuby a o Oldovi si taky myslím svoje, o té kryse. Já

>> A vy? zeptal se Franta.

>> Já? Za svou osobu k tomu mám něco říkat? Každý, kdo by to slyšel, by se divil, proč u vás ještě bydlím. Já

>> Zeptejte se přece konečně, co dělá, nechte tohle hloupé téma. Andreas

>> Co teda dělá, když něco dělá? Franta

>> Buďte k ní milejší, co vám udělala? Andreas

>> Nic, jen by mne zajímalo, co tady dělá. Franta

>> Už vám to přece říkala tolikrát, a kdyby dělala to, co vy chcete slyšet, tak by vám to přece neřekla. Ale nedělá nic, co byste nemohl slyšet, mluvte s ní jiným tónem, já už to nemůžu poslouchat! Vy se pořád budete ptát, zda Evě vadí štěkání vašeho vlčáka. Přece vám hned zpočátku řekla, že dá vědět, když ji něco bude rušit, nebo? Andreas

432 >> *Ona ale nikdy nic neřekne. Franta*
>> *To on mi taky říkal, že vám to mám říct kvůli té svatbě.*
Andreas
>> *Ale vy už jste mi to přece řekl. Já*
>> *Souhlasí, Franto, já už jí to řekl. Andreas*
>> *A vy jste to někomu vyprávěla? Franta*
>> *Ne, zapsala jsem si to do deníku a ten zatím četl v Bukové jen jeden člověk. Já*
>> *No jo, tak to už je věc veřejná. Něco takového je jak lesní požár. Franta*
>> *Ne, určitě ne, ten člověk v Bukové to určitě nikomu nevyprávěl. Andreas*
>> *Franto, mi nevadí nic, jenom mi neprohližejte moje vložky, a ještě něco: dveře k sedmičce strašně vržou. A buďte ke mně prosím zdvořilejší, já taková doposud byla. Já*
>> *To tak musí být, s těmi dveřmi, abych věděl, kdo přichází a kdo jde. Franta*
>> *Nesmysl, vůči hostům přece musíte být diskrétní, nebo? Já*
>> *Nemusím, a komu se to nelíbí, může jít. Franta*
>> *Ona půjde, dnes ji viděl můj bratr, byla mu sympatická, půjde k nám. Vyprávěl, že Zdenka jako by vyrostla ze země, když řekla slovo „ručníky“. Andreas*
>> *No jistě, to taky nevím, proč jste mu to vyprávěla. Zdenka*
>> *Ale běžte. Mám mu vyprávět, že jsem se utřela, když ze mne kape voda? Já*
>> *To ne, ale říkat jste mu to taky nemusela. Zdenka*
>> *Ale ano, Lenka mi nepřinese ručník, tak je líná, jen běhá za Andym, a já to nesmím říkat? Vlezte mi na záda. Já*
>> *Za Andym tady běháte jen vy! Zdenka*
>> *Ach, vyprávějte, znamená to, že u Toni lezu přes plot nebo co? Já*
>> *Přesně tak. Zdenka*

>> *Já ani nevím, jak ten krám vypadá, nikdy jsem tam ještě nebyla. Já*

>> *A co budete dělat? Franta*

>> *To vím já. Především jedeme pryč, už taky vím, kam. Evo, jak jste říkala, že byste ráda jela do země, kde se mluví španělsky. Co byste řekla na Kanárské ostrovy? Andreas*

>> *To by se mi líbilo, ještě nikdy jsem tam nebyla, ani na Mallorce. Já*

>> *To je hloupé, když někdo tolik cestuje a přitom ještě nikdy nebyl na Mallorce. Franta*

>> *Franto, kdybyste byl 18 x na Bali, taky byste nechtěl na Mallorku. Andreas*

>> *Aha, tak je to, to jsem nevěděl. Franta*

>> *Musíte o mně vědět všechno? Andy, já si nepřeji, abyste o mně vyprávěl, co vám řeknu. Já*

>> *Ale proč se jí pořád vyptáváte? Lída*

>> *Co já vím, asi aby mohli později říct, že se vytahuju. Já*

>> *Už jsem ti jednou říkala, že si máš dát pozor, Franto.*

Zdenka

>> *Jak dát si pozor? Lída*

>> *Ale, jednou se jí ptal, kolik zemí už viděla, řekla mu to a on jí pak řekl, to je ale blbost, sbírat země jako známky. Ta mu dala. Řekla: Vy jste se mne neptal, zda země sbírám jako poštovní známky, byla bych vám řekla, že to nedělám. Zdenka*

>> *A kolik zemí viděla?, vyptávala se Lída dál.*

>> *To je takové číslo, to nemůžu opakovat. Zdenka*

>> *Proč ne? Lída*

>> *Řeknu vám, to byste pukla závistí, a to ona nechce.*

Neptejte se mne, já se taky neptám. Já

Jediná poctivá forma uznání je závist.

- 434 >> *Já mám, Zdenko, proti ní ještě něco.* Franta
>> *Ach, povídejte. Já*
>> *Myslím, jako zbraň prostě.* Franta
>> *Řekněte, co? Já*
>> *Nejprve nám řekněte, kde jste všude byla.* Franta
>> *No, v Asii všude, Burma, 2 x Čína, v Indii 5 x, dojeli jsme až na Moluky.*
>> *A tady v Evropě?* Franta
>> *Řecko, Turecko, Izrael, Maroko, Španělsko, ale opice na Gibraltaru se mi nelíbily, až na severské země a Rusko všude. Já*
>> *Evo, přestaňte, ať se podívají do atlasu, nebo jim hned řekněte, kde jste nebyla, to bude snazší. Už vím, co vám koupím k zásnubám, babetu.* Andreas
>> *Tady bych s ní jezdit nemohla, Andy, tady by se mi lidi vysmáli. Já*
>> *A tam se nesmějí?* Franta
>> *Ne, tam ne, tam všichni jezdí na kole, i manažeři a tak. Je to nádherné. Já*

**Taky pojmy ctnost a mravnost podléhají módě,
a kdo se neumí přizpůsobit módním představám
svého století, ten je svými současníky
zneuznáván a pomlouván.**

- >> *A proč máte mobil?* Franta
>> *Protože jsem se odstěhovala z domova a neměla jsem vlastní telefonní číslo a teď má R. svoje a já taky. Já*
>> *To je ale hloupé.* Franta
>> *Já pro to mám své důvody a ty bych vám nechtěla říkat, co tedy máte proti mně?*
>> *Že se večer bojíte, řekl Franta. To mohl mít jen od R., od toho monstra. Ach tak, proto nedostanu vodu, R. v radnici na*

Slapech řekl, že jsem mu dům ukradla.

>> *Ale ale, drbárna pracuje velice pomalu, to je všechno, lhala jsem.*

>> *Jak, všechno? Franta*

>> *Je to tak měsíc, co jsem se té noční můry zbavila. Já*

>> *Jak se vám to mohlo podařit? Franta*

>> *V Kašmíru jsem se zúčastnila války a je to, jak už jsem řekla, zhruba měsíc, co jsem se dozvěděla, že od té chvíle, kdy jsem byla v Kašmíru, zemřelo až dodnes 25 000 lidí, a Kašmír je malý, a tolik mrtvých – je to hrozné. Tenkrát, když jsem o tom chtěla mluvit, nikdo neposlouchal, všichni říkali, no a? Těch pár mrtvých, tady v Evropě přece taky máme válku, ale teď, teď o tom můžu mluvit, i když mi to umožnilo teprve 25 000 mrtvých. Mám takový komický pocit zadosti-činění, nevím, zda je to správné, ale patrně ano, teď o tom teprve můžu mluvit. Já*

>> *To je ten správný pocit. Andreas*

>> *Díky, Andy. Já*

>> *Gratuluji vám ke Kašmíru. Andreas*

>> *Je to fantastické, jsem jako znovuzrozená. Já*

>> *K čemu jí gratuluješ, k těm 25 000 mrtvých? Franta*

>> *Ne, to určitě ne, nechte toho, Franto, to nepochopíte!*

Začal jsem Evu milovat, když se mne zeptala: Andy, co je to za pocit, co mám? Řekl jsem jí, to je uchvácení, a okamžik, nešlo o mne, šlo o její příbuzné v Bukové. Andreas

>> *To by mne stejně zajímalo, dělá to záměrně, že neumí česky? Lída*

>> *Jen si to zkuste, být 30 let na Západě. Andreas*

>> *To už bych nedokázala. Lída*

>> *Pak ji nechte na pokoji. Andreas*

>> *Ale vypadá to, jakoby to dělala úmyslně. Lída*

>> *No jasně, musí to tak vypadat, já už česky dobře neumím. Já*

- 436 >> *To je ale hloupé. Lída*
>> *Proč? Pro koho? Přece tím nikomu neubližuju, že už neumím dobře česky. Já*
>> *Škodíte sama sobě. Lída*
>> *Proč, to nechápu, přála bych si mluvit španělsky tak, jak umím česky. To by mi stačilo. Já*
>> *Mně taky. Lída*
>> *No tak tedy, co to tady žvaníte? Na psaní to stačí. Já*
>> *Proč na psaní? Lída*
>> *No, Evo, nechte to, když ještě neví, že je lehčí psát, než mluvit, pak je to její věc. Andreas*
>> *To je pravda. Já*
>> *Tak kolika řečmi teda mluvíte? Zdenka*
>> *Anglicky a španělsky ne dobře, španělsky ještě o něco hůř, než anglicky. Já*
>> *A německy? Lída*
>> *Jistě, ovšem němčina už pro mne není cizí jazyk, věřím, že už německy i přemýšlím. Já*
>> *Neumíte česky a navíc jste slepá. Franta*
>> *To máte pravdu, vidím špatně. Já*
>> *Ale jak potom může jezdit autem? Zdenka*
>> *Ta řídí mnohem lépe, než Franta. Andreas*
>> *To jsem si všiml. Franta*
>> *Já jezdím slepá, ale co vy děláte se svým porsche... Já*

**Můžete člověka nazvat lhářem,
podvodníkem, padouchem – akceptuje to.
Ale řekněte mu, že je špatný řidič a bude na vás hrubý.**

- >> *A já jí teprve musel říct, co to je za auto, ona to nepoznala... jako porsche. A kromě toho má ještě jedno auto v Americe. Andreas*

>> *Tak, teď si o tom můžete povídat do rána, jestli jsem slepá nebo ne, já jdu spát. Já*

>> *Proč má ještě auto v Americe? Franta*

>> *V L. A. Já*

>> *Jak to vyslovuje. Lída*

>> *Já teď půjdu. Já*

>> *Evo, já přijdu pozítří a pojedeme na večeři, O. K.? Kdy mám přijít? Andreas*

>> *Přijďte, kdy chcete. Já*

>> *To je ale hloupé, to čekání je hloupé. Lída*

>> *Skutečně? Já čekat nemůžu, žiji. Já*

>> *To jsem si všiml, Eva se zabývá něčím jiným, to je krásná věta, kterou jste řekla, Evo. Andreas*

>> *Mne to umoří, řekla jsem tiše.*

>> *Dobrou noc.*

Andreas přišel, ale bylo to skutečně naposledy. Na začátku našich tří dnů, tří týdnů, tří měsíců jsme si dohodli: Když řekne, že jsem příliš stará nebo já řeknu jemu, že je moc malý, bude konec. A on naši úmluvu, naši ústní dohodu včera vypověděl. Stejně bych to brzy udělala já – pravděpodobně, protože tak malého muže jsem ještě nikdy neměla, šlo by jen o dny, než bych mu to řekla.

>> *Mám svoji pejskovickou nemoc, řekla jsem.*

>> *Už zase? Andreas*

>> *Nemůžu za to.*

Zůstali jsme u pettingu a když byl hotový, řekla jsem:

>> *A příště jsem na radě já, ale co to říkám? Žádné příště už nemáme.*

>> *Ne, nemáme, byla jeho odpověď.*

Když jsem byla v koupelně, dal si k nosu můj svetr a přičichl k němu.

>> *Co to děláte, to je můj svetr.*

438 >> *Já vím, nic s ním nedělám, jen k němu čichám, jak to, že vždycky voníte tak hezky, ani nevíte, kdy se vynořím a voníte vždycky, i když se potíte.*
>> *To jsem si taky vždycky myslela, když jsem ještě byla tady, že lidi, kteří sem přijedou na návštěvu, taky vždycky tak hezky voní.*
>> *Někde jsem tady měl klíč.*
Začal ho hledat, já mu pomáhala. Když jsme klíč našli, řekl:
>> *Zavřu auto a ještě přijdu nahoru.*
Věděla jsem, že už nepřijde, tak jsem řekla: >> *Ale nechoďte takhle domů, máte bundu oblečenou obráceně.*
>> *To nevádí, já se ještě vrátím.*
Ne, milý Andy, to je definitivní konec, já to vím a ty to víš. Žiješ ale v zemi, kde se neříká vždycky pravda, i kdyby to bylo docela normální. Tři měsíce přešly a naše aféra skončila, běž zase ke svým děvčatům, která žárlí na každou sukni a musí mít muže za každou cenu, jako by na tom závisela jejich existence. Připouštím, je lepší muže mít, ale dělat jen kvůli tomu jiným ženám ze života peklo?
Ne, ty do mého života nepatříš.

Druhý den jsem jela k rodičům do Bukové, a potom?
Nejraději už bych se sem nevracela, kauza Pejskovice skončila... A teď chci domů, do Německa. Snídaně je přece do deseti hodin, takže, i když jsem jediný host, musí mi ji udělat. Zdenka tam nebyla, kuchař mi řekl: >> *Nemáme ale žádné pečivo ani chleba.*
>> *O. K., pak šunku s vejci bez. Ale řekněte mi, co snídali majitelé?*

Majitel sám mi odpověděl tím, že se objevil skoro nahý, jen ve slipech. No, něco takového, dobrou chuť, pomyslela jsem si, kdyby tady byli jiní hosté, co potom? Ten si určitě ani ne-

vyčistil zuby, natož pak aby snídal – a jaké zuby? V jeho ústech jsem ještě žádné zuby neviděla. Má peníze na VW-porsche, ale nové zuby? Omluvil se, já otočila hlavu ke straně.

A najednou přišel švagr.

>> *Ach, buďte tak hodný a pomozte mi snést dolů zavazadla, prosím,* řekla jsem, ale tónem kterým by se hodilo říct:

>> *Koukej mi pomoci, blbče.*

Pokoj mám uvolnit do dvanácti, ať mi pomůžou, teď si ještě odpočinu. Nikdo nepřišel. Těsně před polednem jsem sešla dolů.

>> *Máte hotový účet? Já*

>> *Ne, ale pokud chcete, hned vám ho připravím.* Franta

>> *Samozřejmě chci, a to už od půl deváté, to přece víte. Proč není hotový, jak dlouho to potrvá?*

Vzal do ruky kalkulačku.

>> *Aha, musíte nejdřív vypočítat, jak dlouho to potrvá? Já, drže.*

>> *To ne, ale vy jste přijela v neděli, to je pět nocí, nebo?*

Franta

>> *Není mou povinností vám říkat, jak dlouho jsem tady byla.*

A k Oldovi: >> *Vy jste zapomněl, že jste mi chtěl pomoci?*

Franta na mne zakřičel: >> *Není to hotelový sluha, je to můj zaměstnanec, já vám pomůžu, samozřejmě.*

>> *Ach, pokud je to tak samozřejmě, tak jste už dávno měl moje zavazadla přinést, nebo? Ale víte, já bych si chtěla s Oldou promluvit, pojďte se mnou, hotelový sluho, ven!*

Venku potom: >> *A koukejte, abyste moje zavazadla donesl do auta, vy kryso.*

>> *Proč jste ke mně taková? Olda*

>> *Protože jste krysa, s chorou myslí, co vás to napadá, o mně říkat takové věci, hajzle.*

>> *Proč jste ke mně taková, nic jsem vám neudělal! Olda*

440 >> *Dejte pozor, abyste nic nerozbil, hezky opatrně do auta. Jedno vám řeknu, vibrátor je vibrátor a banán je banán, a kdo to neví, je nemocný.* Měla jsem náladu nadávat, konečně, taky to trvalo, než jsem se do ní dostala. Skutečně, není to žádná radost, muset se zahazovat s takovou pakáží, co by mne ráda měla pedofilní. Ach, jak milé, teď už je tady taky Andreas. Když mne spatřil, chtěl hned zase jet, můj výraz mu asi nesignalizoval nic dobrého.

>> *Stop!* Skutečně šlápl na brzdu. Pomalu jsem šla k jeho autu.

>> *Ach, vy odjíždíte?* Andreas, pokrytečtější už být nemohl.

>> *Ne, jen se stěhuji.* No počkej, tebe ten smích ještě přejde.

>> *A kam?*

>> *Přece k vám! Jeďte napřed, můžete mi pomoci s vykládáním. Já*

>> *Nikdy jsem neříkal, že se máte nastěhovat k nám, přišlo od rádoby pasáka s nátěrem gigola.*

>> *Ale ano, už přece jeďte!* Já

Jel, a dosáhla jsem ještě víc, než jsem chtěla, totiž ukázat těmhle chlapům, že i žena dokáže s muži zacházet jako muž, bez výhrůžek a křiku. Kuchař, švagr a Franta stáli venku a pokoušeli se na černou tabuli napsat Znojemský guláš. Zdenka odešla s Lenkou koupit šaty do tanečních. Aha, počkejte, ještě nejsem hotová.

>> *Pak mi taky dejte ten guláš.* Já

Vládlo ticho, všichni tři byli „šíleně“ zaměstnaní.

>> *Cítí se někdo osloven?*, zeptala jsem se drze těch tří idiotů, které jsem pozorovala ze sedadla řidiče.

>> *Ano? A mám vám ho přinést do auta?* Franta

>> *To bude nejlepší. Už vás nechci vidět. Můžete mi servírovat na terase.* Já

>> *Ta je zavřená.* Franta

>> *Ach tak, to už jsem slyšela od vaší ženy, je zavřená, jen když někdo něco objedná... Užasná pitomost, dejte mi to dovnitř.*

Co by bylo, kdybych mu ještě řekla, aby si umyl ruce, pokud se zase hrabal v mých vložkách. Odpustila jsem si to, kromě toho byla má porážka, vlastně to žádná nebyla, již v autě. Mé měsíční výměšky. Doufám, že mne na hranici nebudou kontrolovat.

Myslím, že kdybych mu to o mytí rukou řekla, riskovala bych políček – ono to i tak stačí. Franta mi musel vrátit drobné do posledního halíře a razítko jsem si vyžádala na každou účtenku zvlášť.

>> *Nevím, kde razítko je. Majitel hotelu.*

>> *Zdenka ho přece nevzala sebou, podívejte se, já mám čas. Já*
A tak jsem se dočkala ještě začátku Andyho pracovní doby.

>> *Andy, přineste mi sklenici vody. Já*

Když jsem dostala všechna razítka a najedla se, šla jsem k pultu, dala Andymu peníze za vodu a chtěla říct kuchaři, že nevaří špatně: >> *Pane Honzo...* Kuchař okamžitě zmizel v kuchyni.

K Andymu: >> *Nevaří špatně, ale je hluchý jak poleno.*

Matky jim dávají jména, se kterými jsou celý život nespokojeni, jako Sepp Slovák, matky vědí od kolébky, co svým Honzům a Pepíkům způsobí – také jedna typicky mužská a česká záležitost. Ženy by si dávno pořídily přezdívkou a v Německu nikomu nevadí, že se někdo jmenuje Hans nebo Sepp. Musí být člověkem. Ale člověka bych tady, zdá se mi, kdybych zde chtěla žít, musela hledat jako jehlu v kupce sena. Jak že to bylo? Pro stromy nevidět les, no, tak jsem tady na poušti? Ne. Šla jsem ke svému autu se vztyčenou hlavou a rozloučila se s Pejskovicemi. Zase jednou ráda.

>> *Co říkáte? Že tady mám 40 A4-listů? Tolik?*

>> *Ne, to není tak moc, spíš slabší průměr. Mnozí jich tady mají až 7 000.*

No, dobrá, jela jsem do ÚDV. Dokonce jsem bydlela v Pejskovicích. Kuchař Honza, který nemůže vystát svoje jméno, vyšel ze dveří:

>> *No, máte konečně nový vůz? Ten starý křáp jste musela nechat sešrotovat, co? Ten už nestál za nic.*

Co ví on o mém autě? Co ví o lásce k tomu starému křápu, o lásce, o které věřím, že je oboustranná, jak jinak by vydržela dvanáctiletá honda, která teď stojí v mnichovské garáži s nakousnutou hadicí od brzdové kapaliny?

Co ví kuchař o 170 000 na tachometru? O druhé spojce, kterou jsem musela dát zamontovat teprve při 160 000, a vůbec, jinak jsem za všechny ty roky musela vyměnit jen jednu žárovku, kterou jsem rozbila tady. Mám mu říct, že jsem jinak do auta nevrátila nic, kromě hadice k nádrži? Mám mu skutečně říkat, že jsem si celkem jistá, že mi tady ten starý milovaný šrot nikdo neukradne? Protože prý se tady hondy nekradou, kvůli náhradním dílům, které jsou moc drahé? Je to za dvanáct let příliš? Jedno světlo a spojka, je to moc drahé? A že jsem tu žárovku asi rozbila sama, když jsem tady vjela do díry na silnici? Mám mu vážně povídat, že si R. na cesty sem pořád půjčuje moje auto, že se bojím o tuhle hondu, se kterou jsem teď přijela, která je o deset let mladší, než ta moje, že jsem tady s tímhle vozem nešťastná? Nebo o svých obavách, že se auto od R. přece jen někomu zalíbí, i přes vyšší ceny náhradních dílů? A že jsem sem musela přijet jen proto, že mám rande se svým pramenem, tím pacholkem? Neřeknu mu nic, nic by nepochopil. Možná by rozuměl tomuhle: Než

jsem včera sehnala postel pro sebe, našla jsem nejprve garáž pro tohle vozítko, protože hned, když jsem přijela, mi vysvětlili: >> *Víte, tady v Brně se ukradne až 30 aut denně.*

A že bych nejraději to auto, kdyby to bylo možné, vzala sebou do postele? Garáž byla dražší než moje přespání, kdy jsem stejně sotva zamhouřila oči, právě kvůli těm krádežím. Co on ví o dohodě, kterou jsem se svou starou hodnou uzavřela, že vydrží ještě dva roky? Nerozumí ničemu, když o ní takhle mluví. Pochopil by, že hlídač v garáži si na noc zařídil komfortní víkendový domek a sotva by zvedl zadek od televize a teplých párků, kdyby někdo R.ovo auto kradl?

Řekla jsem mu: >> *Do mého starého auta se daly kuny a prokousaly nějaké hadice.*

Podíval se na mne, jako bych právě utekla z Bohnic a on byl tím, kdo mne tam musí za každou cenu dostat zpátky.

>> *Vy tam máte kuny?*

Ale co. Aspoň auta tady nekradou, v Pejskovicích, ani srdce ne. Uvolněně jsem četla ta hlášení, která o mně ten dobytek podával. Ale přesto, co tady dělají, proč se mne tolik bojí?

Nechci to vědět, nežiji ve své bývalé vlasti, nejsem ani z finančního úřadu ani policejní špicl, nezneužívám děti a nejsem děvka, ale proč tohle všechno o mně říkají?

**Lež je jako sněhová koule,
čím déle ji necháme kutálet, tím je větší.**

Abych už sem nejezdila? To se ale dá říct i jinak, natolik ještě česky umím. Co jsem musela v tomhle domě zažít! V celém světě jsem takové zkušenosti neudělala.

Nejraději bych to napsala na papírek a ten hodila do Bukové. dobou si myslím, že snad tady komunisti jiné jazyky dali pod

444 adat. (*Adat /arabsky je označení nepsaného práva především v indonéských kulturách, používá se ale také v jiných islámských a hinduistických kulturách Asie. Právo adat stojí často paralelně ke kodifikovanému státnímu právu a náboženským právním normám.*) A ta řeč přetrvává, pořád ještě je používána. Zajímavé je, že si mnohdy myslím, že místní lidi téhle řeči taky nerozumí. A přitom jsem sem pořád jezdila, jen s dvanáctiletou přestávkou. Ostatně za předpokladu, že můj pramen byl ochoten mne milostivě sledovat a já dostala vízum. Jinak přišel z velvyslanectví jen ten cár papíru: >> *Pro československý lid jste nežádoucí osobou.* Podivné, teď si připadám nežádoucí tady v Pejskovicích. A nejen tady. A v mém hlášení by teď stálo asi tolik: *Jistě smíte přijet, platit své účty, razítko dostanete, jen když budeme chtít a náhodou je najdeme. ALE: Bydlet, sprchovat se, spát, milovat, parkovat, jíst, produkovat odpadky – to všechno můžete dělat jinde. A musíte si vyslechnout, že jste kurva, že znásilňujete nebo požíváte malé děti, nadbíháte našemu číšníkovi a ještě k tomu jezdíte ve starém křápu (což mi ale vůbec nevadí). Stavíte tady dům? Bydlet v něm ale nebudete, že tam není voda, nikoho nezajímá. Ach ano, ta becherovka za 500 Kč je pro vás ještě moc levná, kdybyste byla opravdová Němka, to byste se divila. Ale já se už divím až dost. A slyším, jak Franta říká: >> *Nevěděla jste, že v životě je třeba za všechno zaplatit?* Ale ano, jen zatím nemám zapotřebí platit za lásku. A za sex, který se odehrál jen ve vašich hlavách, za ten už vůbec ne, odpovídám. >> *Mlčte, teď mluvíme my, vy jste tady nežila, nenaučila jste se řeč, která je teď a tady „in“.* To je pravda, ale já se ten českokomunistický jazyk ani učit nechci. Potřebovala bych ale ještě papír pro svůj pramen, namítla*

jsem svému imaginárnímu protějšku.

>> *Tak si vezměte toaletní papír, když ho tam budete mít. Pokud se snížíme k tomu, abychom vám něco přinesli na pokoj. Pravděpodobně tam ale nebude, protože pokojská bude mít jiné starosti, například prohledávat vaše věci, abychom PROTI VÁM MĚLI NĚCO V RUCE. Tak, milá paní, to nejde, obrátit o 180° jako korouhvička, je třeba žít se starými časy.*

>> *To musí každý národ, řekla jsem tiše.*

>> *No vidíte, my nezabili šest miliónů Židů, my ne, ale řeknu vám, je to od Hitlera svinstvo, že nevyhubil cikány, to mu vážně mám za zlé.*

Chci křičet, vy vyvrhelové lidstva, ale pak si vzpomenu na svou sestru, která přesně ví, že nedisponuji žádným bohatstvím. Přesto je schopná mi na můj účet hodiny vysvětlovat, že na údajné bídě, která teď vládne, nesou vinu jedině cikáni. Řekla jsem jen:

>> *Víš, před deseti lety jsi právě tak nadávala na Vietnamce, účet za telefon byl už tenkrát vysoký.*

**Diktatura je stát,
ve kterém je držení papouška životu nebezpečné.**

>> *Nenávidím Němce*, opakoval muž u vedlejšího stolu včera večer. Byla jsem skutečně zahloubaná do mého imaginárního dialogu a on, aby si byl jist, že to opravdu slyším, to říkal už potřetí.

Když jsem dnes ráno kupovala meloun, řekl mi prodavač:

>> *Je to italský meloun, ale Italy nenávidím.*

Slyšela jsem své mlčení. Byly to málem ty jediné dvě věty, které jsem v Pejskovicích slyšela. S kým jsem si taky měla povídat? Andreas je se zánětem slepého střeva v nemocnici. Franta mne ostatně pozdravil, ale aby se zeptal, jak se mi

446 vede, to už by bylo moc. Nevím, kolik bych za to musela zaplatit. To už mi byl milejší tenhle rozhovor beze slov. Škoda, že jsem se nikdy nedozvěděla, když jsme ještě byli host a hoteliér, proč tak skřípaly dveře od sedmičky.

Ale s vědomím, že za všechno je třeba zaplatit, především tady, jsem si odpověděla sama. To nestojí nic. Možná si myslí, že jsem tady chtěla oživit mrtvou schránku, jak vždycky hlásil můj pramen. V jeho přesných záznamech jsem se dočetla, že jsem nebyla, jak jsem si myslela, navštívit příbuzné, ne, můj pramen to ví lépe. Lže, že jsem přijela do Prahy, abych tady zřizovala mrtvé schránky. Skutečně, tak to tam stálo, v jejich očích jsem byla příliš často na hřbitově, kde leží pochovaní mí rodiče. Ty svině z StB si nezapsaly jenom hroby, zajímala je i barva mojí kabelky.

Objekt (já) stál v roce 1984, 21. září od 15.02 deset minut, nápadně dlouho, píše můj pramen, před jedním hrobem.

Jméno na náhrobku bylo Bezruč. Legrační, pravda?

Nevím, proč jsem tam tak dlouho stála, pravděpodobně to byl obzvláště krásný hrob, ale můj pramen to zkrátka ví lépe.

Píše: Její návštěvy v Praze slouží jednoznačně podkopání ČSFR. Nápadně často vyhledává kontakty se sionisty. A pramen – jediný žid, kterého v Praze znám – říká dále: Pravděpodobně při každé návštěvě hledá vhodné místo pro mrtvou schránku. Nejsou všechny poštovní schránky mrtvé, napadá mne, nebo snad tehdy měli komunističtí a socialističtí lidé v ČSFR také živé poštovní schránky? Kde jsou, kde žijí dnes? To můj pramen samozřejmě neví, ale snad to ví Franta a myslí si, že ty živé schránky hledám u něj v hotelu. Proto ty vrzající dveře, musí přece vědět, kdy opouštím svůj pokoj. Můj pramen také píše, že jsem v hotelu Evropa fotografovala údajně pro reportáž, údajně, jak může vědět, zda je to pravda?

Ode mne, můj pramen byl současně náš přítel. Vlastně se to

velice podobá tomu, co zažívám teď v tomhle hotelu. Ale dost smyšlenek, žijeme v teplém míru. Na dalším lístečku by stálo zhruba: *Můžeš mi dát všechno, jako příteli. Když přijedu do Mnichova, smím bydlet ve tvém bytě a chovat se tam, jako by mi patřil. Když jsi tak blbá, že mi dáš klíč. Smíš mne také vozit, kam chci, samozřejmě mne můžeš vzít do těch nejdražších restaurací. Jsem přece někdo, nezapomeň, jeden z nejlepších. Totéž v Praze: Ty zaplatíš, bydlíš v hotelu (a ráda) a přijedeš jen, když já budu chtít, jinak, vždyť víš, ten cár papíru (už tenkrát, když ten papír z velvyslanectví přišel, jsem se cítila jako vrah nebo žrout malých dětí). A já tě tady za to nechám sledovat. Proč?, namítám. No, smíš mne přece nazývat přítelem. (Cituji Zdenku: Patří takříkajíc k rodině.) A měla bys mlčet, s takovými elementy jako jsi ty tady dokážeme zatočit, budeme proti tobě mít věci, jaké by tě ve snu nenapadly. Chci vykřiknout: Ale děláte to ještě i teď. Ale pramen tady není a Franta, kdyby se mnou mluvil, by řekl:*

>> *Neumíte česky a navíc špatně vidíte. Ale já s těmahle očima ujela čtvrt miliónu kilometrů. Už slyším tu odpověď:*

>> *To by mohl říct každý, my jsme se tady naučili řeč moci a teď ji konečně můžeme uplatnit, a proti komu? Nejlépe proti vám. Táhněte, nejlépe tam, odkud jste přišla.*

Teď mne napadá, třeba můj pramen a Franta chodili do stejné školy? Nerozumím si totiž ani s jedním z nich. Přitom mluvíme všichni česky. Zapsat, pro mne a za mne na toaletní papír, a hodit do Bukové, ale pozor, aby to Bukovou neznečistilo, tenhle hnůj, nad kterým tu přemýšlím. Je to sen, noční můra, pryč s tím, mysleme na něco hezčího. Ano, lesní pramen, krásná čistá voda, ach, do prdele, proto mi tady nechtějí dát vodu, jsou tak hrdí na svou demokracii. Proč by mi jinak starosta říkal:

>> *My rozhodneme, kdo vodu dostane a kdo ne.*

448 Ale jak přišla ta svině, ten komunistický denunciant, k tomu krásnému označení „pramen“? Aha, českokomunistická řeč. Dodneška se tady mluví jinou řečí, protože čeština to není, co tady těm lidem v hotelu vychází z huby. Přešla jim řeč moci do krve natolik, že si dva lidé nerozumějí, přestože mají stejnou mateřštinu? Slova mají jiný význam. A celé věty. Můj pramen. Pokud mu neškodí zasilatelský obchod (=Quelle), je pramen něčím krásným, čistým, z čeho se dá pít, z čeho se vaří pivo, případně, pokud se jedná o léčivý pramen, slibuje omlazení. Tady ne. Můj sledovatel, můj estébák, tenhle padouch si takové označení nezaslouží, přesto je má. Škoda. Napsat všechno na kus papíru a hodit do Bukové. A než odjedu, chtěla bych se kuchaře Honzy zeptat: Když nechce, aby mu říkali Honzo, proč se tak představuje? Což takhle příště zkusit: Jmenuji se Honda. Existuje knížka, jedna z nejkrásnějších českých: Honda Cibulků. Ale pak by se jmenoval jako mé auto! Ne, to nechci. A kromě toho tak pan Baculík česky říká ženským genitáliím. Napsat a zahodit do Bukové, jinak přijde pan Baculík a řekne: >> *Ženská, já si můžu slova vymýšlet, jak chci, hlavně aby je četli jen Češi. Vždyť víte: Co se doma uvaří, to se doma taky sní.* Ne, odpověděla bych. *To nevím, protože už nevím, co znamená doma, kdyby mi to chtěl někdo vysvětlit, nepochopím to, a když mi někdo řekne, to že je ta země kolem Prahy, pak to nechápu dvojnásob.* „Doma“, to pro mne znamená místo, kde se cítím dobře, a může to být, to vím už dlouho, i v té nejchudší indické chatrči nebo peruánském slumu. Nebo taky v hotelu, kde už nocoval i Clinton, všude už jsem jedla svou polévku a mnohdy chutnala lépe, než doma, a nikdo mne neupozorňoval, že mám co nejrychleji jít a sníst si svou polévku v Evropě. A od této chvíle je pro mne pramen zase něco

božského a ne ten malý český zbabělec, který se pokoušel mi 449
komplikovat život.

Jednoho krásného podzimního dne jsem potkala Helenu. Byla jsem moc ráda, Helena taky. Hodnotily jsme lidi kolem nás. Jsou to skoro pořád ti samí, těch pár, které Helena nezná, jí popisují v deníku. Dřív, když jsme ještě obě trávily v tomhle nádherném městě své mládí, jsme podobné rozhovory vedly na záchodě, jinde jsme většinou nebyly samy. Teď jsme seděly v jedné z nejkrásnějších pražských restaurací, s výhledem na Hradčany. Přemýšlela jsem, co bych odpověděla, kdyby se mne lidé od okolních stolů zeptali, jaký mezi sebou my dvě máme vztah. Nejspíš tohle: >> *Přála jsem si takovou švagrovou a proto jsem z ní svou švagrovou udělala, aniž bych si vzala toho příslušného, totiž jejího bratra. Ona by odpověděla totéž, jen s tím rozdílem, že nepotřebovala svého bratra, aby ze mne udělala svou švagrovou. A pokud náš vztah potrvá déle, dodám jednou, že je také mou sestrou.* Musela jsem se smát, když se dala na cestu k téhle kavárně. Vzpomněla jsem si, že její muž Oleg jednou řekl: >> *Kdyby jedna z nich byla mužem, vzaly by se.*

Při jiné příležitosti řekl: >> *Eva se i bez ženicha dokáže přivdat do rodiny.*

Nebo tohle tady je taky hrozně moc milé: >> *Matky Evě dávají své syny, a když nemůžou, tak dcery.*

>> *Povídej mi, co o tobě zaznamenali?*, poprosila mne Helena.

>> *Svůj pramen jsem zpracovala tím, že jsem to sepsala, hrozné, že jsou mnozí lidi natolik drzí, aby se hrabali v tvém životě a pak ti nedají možnost, nepostaví se ti čelem, aby ses s nimi mohla poprat. Kdo mne nemiluje, nesmí mne soudit,* řekla jsem, i když to Helena ví lépe, než já, žila přece déle v ČSFR. Vyprávěla jsem jí, co si ten pes dovolil, že mne dokonce zavolal u rodičů a když jsem přišla k telefonu, nikdo se

nehlásil. Jen abych věděla: *Víme o každém tvém kroku.*

>> *Před převratem jsem přece rodiče mohla navštívit, jen když jsem to nikomu neřekla. Jinak bych si mohla rovnou vybrat pokoj v base. Byly roky, kdy mi rodiče radili, abych tě ve vašem vyhnanství v Bukové nenavštěvovala, protože by to, přirozeně, pro mne mohlo mít nepřirozené následky. Já*

>> *Já vím, vlastně je to pro tebe lepší, že s námi papírově příbuzná nejsi.* Helena

Myslela jsem na to, že Olega se současným prezidentem spojuje stejné neviditelné pouto, jako mne s Helenou, příbuzenství, i když ne pokrevní, ale duchovní.

>> *A víš, kdo byl tvůj pramen?*, zeptala se Helena.

>> *Ano, vlastně to byl náš přítel.*

>> *Většinou to tak bylo, jak se jmenuje?* Helena

Řekla jsem jí jméno.

>> *Ach ne, toho znám.* Helena

>> *Jak jinak, my známe jen ty samé lidi,* zasmála jsem se.

>> *O to nejde, ale on pro nás dokonce něco dělal.* Helena

Mlčela jsem.

>> *Tebe to vůbec nešokuje?* Helena

>> *Ne, Heleno, já už jsem natolik otužilá, mne už nic nepřekvapuje.* Já

>> *Rozumím, asi bych reagovala stejně.* Helena

>> *Víš, Heleno, já tady jsem nežádoucí osoba, stejně jako tenkrát, když jsem vždycky dostala ten cár papíru z českého velvyslanectví.*

>> *Já vím, Evo, ale to nejsi sama.* Helena

>> *Díky bohu to přestávám brát osobně, jinak bych skončila v blázinci, co tady ještě budu muset všechno zažít?* Já

>> *A dům?* Helena

>> *Momentální stav je takový, že si můj soused natáhl vodovod, načerno, celé roky mu nedávali povolení, tady se tomu*

452 *říká suchá vodovodní přípojka, ale když konečně povolení do-
stal, darovali mu k tomu hned i roury, a dnes je to on, kdo
rozhoduje, zda já vodu dostanu nebo ne, je to všechno jenom
zvíle. Ach ano, už půl roku má moje stavební plány a má k
tomu vypracovat stanovisko, ale nedělá to.*

>> Řečeno jasně: Nečekáš stanovisko, ale rovnou odmítnutí.

Helena

>> I tak by se to dalo říct. Já

*>> Je to smutné, jako by čas zůstal stát a slovo má zase
vrchnost. Helena*

*>> Je to tak, jednou jsem tomu starostovi řekla: Tak mi to ko-
něčně dejte písemně, že žádnou vodu nedostanu. Odpověděl,
to vám nedám, k čemu to potřebujete? Řekla jsem: Pro sebe,
abych nedávala tolik peněz za hotel a benzín, netratila tady
dny dovolené, které bych mohla trávit někde u moře. Chtěla
jsem ještě říct, a také proto, abych si ušetřila ty nadávky,
kterým jsem tady vystavena, on ale odpověděl: To nedostanete
a nad námi už není nikdo. Tak to je, tady má každý vůl moc, se
kterou neumí zacházet. Kafkárna.*

Když jsem dům konečně prodala, nový majitel dostal vodu okamžitě. Tak se tady zachází s navrátilci. No jo, mohla jsem si to myslet. *Přijde Francouz do nebe, pánbůh se ho ptá, co si přeje. Prý ženskou, a pěknou, prsatou. Angličan chce hrad a Čech? Ale pane bože, říká Čech, můj soused má takovou pěknou kozu, s nádherným vemenem... Chceš taky takovou? Ne, já chci, aby mu chcípla...*

Později jsem se dozvěděla, že i za tím stál můj bývalý muž. Vodu mi nechtěli dát, protože na radnici povídal, že dům je jeho a ne můj. Určitě jim ale neřekl, že on bydlí v bytě, který patří mně.

Jednou jsem Olegovi vyprávěla, že když čtu Kafku, mám

pocit, že se pořád stmívá. A jakoby už neměl přijít den. Líbilo se mu to. K mým textovým skicám o vpádu 1968 řekl: 453

>> *Nikdy jsem nečetl o 20. srpnu nic hezčího.*

>> *Souhlasí, a Máša?* Helena

>> *Tě jsem dala blanko plnou moc, teď abych se třásla, co s tím provede. Kromě toho byla jen tak, ze zvědavosti, v mém domě, spolu s Janou, která tady teď žije, ta Seppova známá. Nechápu to. Je hrozné to říkat, ale ty jsi jediný člověk, který se mnou ještě mluví normálně. Tví rodiče a ty. Bylo to hrozné, Jiří se mohl potřást smíchy, když jsem mu vyprávěla, že Máša zapoměla na nosník, bez kterého by se dům zhroutil, chápal to jako dobrý vtip, přestože mne to stálo tolik peněz. Žiji podle hesla: Když nemůžeš pomoci, alespoň nezraňuj. Bylo to víc než zraňující, zase ve mně něco umřelo, a on to ví.*

>> *A tvoje sestra?* zeptala se Helena.

>> *Nic. Přejde den, kdy ti povím, že už žádnou sestru nemám a když se mne zeptáš odkdy, pak to antedatuji k převratu. Já*

>> *Je mi to líto, Evo, ale i tady je řada lidí, kterým se dějí stejné věci, jako tobě.* Helena

>> *Díky, to je útěcha, musela bych zemřít, kdybych si všechno tak brala k srdci. Když mi bylo dvanáct, sestra mi řekla:*

V tvém věku mne náš otec znásilnil. Pak jsem spala jen s nožem, bála jsem se všeho, vůbec nikdo mi o sexu nic nevyvětloval a samozřejmě jsem byla v šoku. Otec si vůči mně nic nedovolil, až do té doby jsme měli krásný vztah, a já to vyprávěla jen před rozvodem R., jinak to o mě nikdo nevěděl. A R. měl proti mně super zbraň. Při každé příležitosti na mne křičel: Ty můžeš souložit jen se svým otcem. Nevadilo mu, že jsem to nebyla já, ale sestra, poprosila jsem ho, aby to neopakoval, ale on to dělá dodnes, jenže teď jsme rozvedení a já už nechodím pokaždé zvracet, když mluví o incestu v mé rodině.

454 *Víš, ti dva, moje sestra a R., ti se nenáviděli, ale ze sestřina zneužití si každý pro sebe upletl bič, pod kterým jsem celé roky dělala to, co chtěli. Tady to bylo a je tak, že každý musí mít něco, co by proti druhým použil, i kdyby to nebyla pravda, hlavně aby to fungovalo. Ti dva bohužel ovlivnili můj život a udělali mi ho těžší. Tohle doznání je současně odpovědí na to, proč jsem takříkajíc vplachtila do vaší rodiny.*

>> Evo, to je mi líto. Jsem ráda, že jsi strávila ty roky s námi jako s rodinou, a kromě toho, už jsem jednou říkala, že jsem ztratila bratra, zato ale získala sestru. Helena

>> To teď máme společné, vždyť se taky říká, vždycky když se něčeho vzdáš, dostaneš něco nového, pravda? Sestra je o osm let starší, jí by každý věřil, i kdyby třeba o mně říkala, že jsem nalezenec.

>> Nikdy jsi o ní nemluvila. Helena

>> Myslím, že Milan to taky nevěděl. Když už naše manželství nefungovalo, konfrontoval mne s tím R. o to častěji, přitom to nebyl můj případ. Manžel Finy, Jiří, se mne nedávno už podruhé ptal, zda jsem byla znásilněna, to pro mne bylo příliš, teď o tom začínám mluvit.

>> Začni, poslouchám. Helena

>> Heleno, nikdo dosud nechtěl slyšet, jak to bylo. Ani jsem to nikdy nenapsala, ostatně, jak víš, na můj sexuální život to díky bohu žádný vliv nemělo, zasmála jsem se.

>> Ano, to vím, Evo, zbavíš se toho, když o tom napíšeš, věř mi. Helena

>> Ano, o Kašmíru jsem osm let nemohla psát a vzniklo trauma. Já

>> Ale v tomhle případě to můžeš sepsat hned teď, je dobře, že o tom dokážeš mluvit, proč vlastně až teď?

>> Heleno, já bych nezačala, moje sestra to udělala. Já

>> Jak prosím?

>> *No, skoro. Když jsem se nechala rozvést, vyprávěla jsem sestře, že jsem se toho R. konečně zbavila, že se mne tak často pokoušel ušpinit jejím případem, až jsem často musela plakat, spoustu slz, které vlastně byly její. Přece jsem to nebyla já, ta zneužitá, nýbrž ona. A v té době jsem tady jednou byla se svou nejlepší přítelkyní, byly jsme v kavárně, sestra zůstala s Irenou sama, já musela na záchod, a Irena mi později řekla, co jí moje sestra vyprávěla: S takovým člověkem, který mi pořád předhazuje zneužití, bych taky nemohla žít, přece za to nemohla, že byla jako dítě zneužita. To věděla od R. A moje sestra jí neřekla: Ji náš otec znásilnil, to mne. Pravděpodobně mne litovala a poprosila Irenu, aby během rozvodu stála při mě. Ta kráva blbá. Moje bývalá přítelkyně mi později neřekla ani slovo a za naším přátelstvím udělala tlustou čáru. Nedávno se mě ptala ta cizí žena, jak teď říkám své sestře: A co dělá Irena? Řekla jsem jí, ta už se mnou nemluví. To bude kvůli mně, a vyprávěla mi, co se tenkrát v kavárně stalo. A možná to bylo ještě trochu jinak, než moje sestra říká. Dokáži si představit, že Ireně řekla: Buď k ní prosím milá, měla těžký život, náš otec ji zneužil. Irena, našťvaná, že jsem se jí za deset let našeho přátelství nevyzpovídala, se mnou skoncovala a basta.*

>> *Proboha, proč by to tvoje sestra dělala?, zeptala se Helena.*
>> *To je prosté, se svým tajemstvím, které prozradila dvanáctileté Evě, mne měla v hrsti. Kdyby si na mne R. někdy stěžoval, řekla by: No ano, není divu, že to v posteli neklape, jako dítě byla zneužita, a teď to vypráví, jako kdyby se to opravdu stalo. Tu skrytou zbraň jsem rozpoznala, když jsem se sestry zeptala: Jak ten hokejista Jiří přijde k tomu, aby se mne na něco takového vyptával? A ona se mě pokrytecky zeptala: A nebyla jsi znásilněná? To je to, co doma o mě už dlouho povídá, co Pepík řekl Jiřímu v kabině, a já odpověděla: Ne, já to*

456 *nebyla, to jsi byla ty, jak se mne můžeš takhle ptát? Ta byla tak vyvedená z míry, byla to ona, kdo mne nechal dodatečně otcem zneužít. Můj otec je dlouho mrtvý, teď o něm každý může říkat, co chce. Sestra mi řekla, když jsem se jí ptala, proč ho neudala: Ty jsi byla malá a já bych se o tebe musela starat, kromě toho jsem chtěla z domu a jak to, že si to pamatuješ? Blázníš, řekla jsem té cizince, vždycky říkáš, že je pozoruhodné, na co všechno si dokáží vzpomenout a teď doufáš, že jsem zapoměla? Já*

>> Ano, to děláš, vzpomínáš si opravdu na leccos, co já si už nepamatuji, sestřenice to taky říkají. Helena

>> Souhlasí, ale díky bohu to není žádné omezení, je v tom jenom závist, když mi to lidi předhazují.

>> No jistě, ale tady je to jiné. Lidé, kteří v sobě něco potlačují, to chtějí také po ostatních zúčastněných. Typický příklad je, jak se tě pokoušejí přesvědčit, že ti dva, co hrají v jednom hokejovém mužstvu, se prý navzájem neznají. Musela bys být naprosto praštěná, abys tomu mohla uvěřit. Helena

>> To už jsem zjistila, a pak čekají, že o tom budeš mluvit, jen když oni chtějí, i tehdy, když je to součástí tvého života – to ale nejde. Ta žena, co si říká moje sestra, ta ještě řekla: Musím se R. omluvit. Nato povídám: Ty se chceš omluvit R.? A kdo se omluví mně? Představ si, že bych to vyprávěla tvojí vnučce, té je teď dvanáct, taky to nezapomene, co bude živa. Mám to zkusit? Tu byla v šoku, ale z rozhovoru jsem pochopila, že by to hodila na mne, pro případ, že bych se rozpoměla. Jak bych to ale mohla zapomenout, když mi to R. celé roky připomínal? Velice dobře dávala pozor, abych s ní nikdy nebyla sama, ještě jsem jí řekla: Víš, já ani nevěřím, že je to pravda. Je to pravda, proč tomu nevěříš?, zeptala se mne. Protože když jsem byla dospělejší, nikdy jsi o tom se mnou nemluvila. A taky jsem jí řekla, že to chce hodit na mne, proč by se mne

jinak Jiří ptal? A ty, skutečně jsi nikdy nebyla sexuálně zneužita?, zeptala se mne znovu. Kdybych byla, udala bych to prase, co mne znásilnilo, ne jako ty. To jí vzalo řeč, ona prostě vypráví svým dětem, že jsem to byla já, a muž mé neteře to ve Spartě vypráví Jiřímu a ten se mne na to vyptává? Nestydatost. Víš, Heleno, já myslela, že je to všechno pryč, že v demokracii nemusíš mít nic proti lidem, ale teď je to ještě horší. Když proti tobě nic nemají, prostě si to vymyslí. Díky bohu jsem to nebyla já, a ta cizí žena to chce všechno sepsat? Tak jsem jí řekla: Ty lži, které ty napíšeš, ty si můžeš odpustit, nikdo je nebude číst. A víš teď, proč jí nedovolím, aby tvým rodičům líbala ruce? Protože je schopná jim naservírovat nějaké lži, například, že když mne tehdy neznásilnil můj otec, pak Milan, případně něco podobného. Myslela jsem, že mohu dál dýchat, i s pramenem, ale můj osud mi to tak lehké nedělá.

>> Kdy jsi ji naposledy viděla?, zeptala se mne Helena.

>> Včera jsem tu ženu potkala, vidí mne, já ji, a ona nosem orá asfalt, namísto aby řekla: Promiň, prosím. Asi chtěla v mé vesnici nakoupit vajíčka, jako každý týden, vždycky musí kolem mého domu. A když se dnes zeptáš Jiřího, tak ti řekne, že ho nezná, manžela mé neteře. Vtipné, pravda? Hrají v jednom klubu a neznají se? Moje sestra pro mne umřela, ještě před svou smrtí. Já

>> Já tě miluji, řekla Helena.

>> Já vím, já tě taky miluji, a přesto jsem celých 36 let nepovažovala za nutné ti to vyprávět, jen když jsi řekla: Proč by tvá sestra neměla mým rodičům děkovat, že tě přijali? Tady je odpověď. A neřekla bych ti to, kdyby v našich rodinách nebyli oba ti hokejisté. Já

>> Teď chápu, ale jeden z nich tam brzy nebude, Jiří a Fina se rozvádějí. Helena

458 >> *No teda, má nějakou přítelkyni?*, řekla jsem posměšně a vzpomněla si na jeho blamáž, na účelový sňatek se mnou. Muž velkých činů, jak jej v rodině jednou nazvali, si mne chtěl vzít, aby mohl zůstat v rodině Broučků, tedy v Helenině rodině, ještě i po rozvodu s Finou?

>> *Ano, zhruba dva roky.* Helena

>> *Jak se jmenuje?*

>> *Julie.* Helena

>> *A dál? Já*

>> *Nevím.* Helena

>> *Může si teď vzít její jméno, pak se nebude jmenovat K-adeřábe-k, ale vlastně jsem to věděla, zapomněla jsem, moje cizí sestra mi to loni vyprávěla. Fina a Jiří měli přijít na návštěvu na Slapy, nějak k tomu nedošlo. Pravděpodobně, protože se od jisté doby už nesměli znát, tenkrát mi to o Fině vyprávěla. Ostatně, rozvod mé neteře, ten už je taky neodvratný. Jednou si hokejista nedal pozor s nějakou fanynkou a můj švagr a moje sestra šli k jejím rodičům a žádali svého zete zpět. Myslím, že tomu děvčeti dokonce něco nabídli. Během naší poslední rozmluvy jsem jí řekla, tvoje dcera ti jednou poví, že by bylo bývalo lepší, kdyby jí jejího muže zpět nepřivedli, a sestra řekla, už se stalo. Tak daleko už je, i můj švagr, a u mne to udělali také tak. Jen mi nenabídli žádné peníze. Já*

>> *Ty se od sestry vzdaluješ. To znamená, že jednoho dne nebudeme mít v rodině žádného hokejistu, ani ty, ani já. A ty navíc žádnou sestru, tak jako já nemám bratra.* Helena

>> *To můžeš říct nahlas, moje opravdová sestra jsi ty, odvětila jsem. >> Tenkrát, když odvezli to auto... Právě v ten den, kdy Havel a Dubček stáli na balkóně Svobodného slova, dívali jsme se na to v Mnichově v televizi. Můj švagr chtěl něco říct: Tak, teď můžete taky... Ať chtěl říct cokoli, ne-*

mohl, protože ho má sestra přerušila. Nech toho, řekla, teď si musím tu větu dokončit sama, od té doby totiž se mnou nepromluvil a když jsem se na něco zeptala, ignoroval mne. Druhá půlka je totiž: Teď se můžeme vysrat na vaše darovaná auta, teď už nebudete moct jezdit s vašimi věcmi. Strčte si do prdele všechno, co jste nám dali. Dovolenu na Mallorce, mnou placenu. Lyžování v Tyrolích, značkové oblečení, teď konečně můžeme říct: My vaše almužny nechceme. Na oplátku se postarám, nakolik bude stačit má komunistická minulost, abys tady měla podělaný život. Nechala jsi nás tady s komunisty samotné a představ si, já chudák jsem s nimi musel hrát golf. Asi by mi chtěl říct, kdyby se mnou mluvil: Ty kapitalistická svině, zůstaň, kde jsi, zmiz! Ty Němko, ať je tvůj nový národ tvůj vlastní, a je jedno, že jsi se narodila po válce. odskáčeš si to za Hitlera. My si to museli vyžrat, ten krásný život v komunismu. A ty jsi byla tak drzá, že jsi přijala zpět české občanství? Pro mne už žádná Češka nejsi, tak nějak by mohla znít druhá část té věty. Ach tak, ještě by řekl: My tě tady nepotřebujeme, s tvým přehnaným smyslem pro spravedlnost. To je odpověď, kterou bych dostala na otázku, co tenkrát chtěl říct, švagr. Skutečně dokázal se mnou od toho dne nevyměnit jediné slovo.

>> To je hrozné, ale pravdivé, řekla Helena zděšeně. >> Jako každý máš i ty svoje hříchy mládí, ale nikdy nebyly tak zlé, vlastně docela normální, ale díky bohu máš mne a mé rodiče, dosvědčíme ti, že jsi docela normální člověk, jen emigrantka, ale to přece není zločin, vyhnali tě odsud Rusové.

>> Ano. Víš teď, odkud vítr vane, proč nemám vodu? Protože ti, kteří mají rozhodnout, zda ji dostanu, jsou patrně jeho soudruhy. Já

>> Ano. A teď? Helena

>> Ten dům prodám, řekla jsem.

460 Byla jsem smutná, že jí to všechno musím říkat, ale ona mne mohla nejlépe pochopit.

Byla to pro mou duši očistná lázeň.

O hodinu později se naproti tomu ukázalo obtížnější vykoupat tělo. Zpátky v Pejskovicích nebyl v mé koupelně žádný toaletní papír, z kohoutku netekla voda, sprchovat se nasucho mi ale nevyhovuje ani v mém domě, ani v tomhle hotelu.

Šla jsem dolů, v hospodě byla za pultem jen Zdenka.

>> *V mém pokoji neteče voda*, ohlásila jsem.

>> *To je jen nějaká maličkost*, usoudila Zdenka, já přikývla.

>> *Musí se jen přitáhnout šroub*, to vlastně není problém.

Přikývla jsem. >> *Jsem tady sama, Andreas už u nás není.*

Přikývla jsem, co jiného? >> *Měla jsem nehodu, z auta naprostý vrak, jsem tady poprvé, právě proto jsme, já... nee,*

kousla se do rtu. >> *Jenom jsme měli zavřeno, protože jsme neměli vodu.* Přikývla jsem, věděla jsem, že její muž by jí nepomohl vést hotel, i kdyby měla horečku nebo zlomený vaz, a proč by neměli mít problémy s vodou, když je mám i já, logické. Kývla jsem i na tu lež s vodou.

>> *A kdybyste byla tak hodná, třeba byste to mohla udělat sama.* Zdenka

Okamžitě jsem přestala přikyvovat. Podařil se mi úctyhodný kousek, přestala jsem uprostřed pohybu. Když takhle budeš přikyvovat dál, prolétlo mi hlavou, máš najednou v ruce kleště a hraješ si na instalatéra!

A skutečně jsem slyšela Zdenku říct: >> *Ano?*

>> *Co ano?*, slyšela jsem samu sebe.

>> *No, jestli byste to udělala?* Zdenka

>> *Co?* Moje překvapení bylo gigantické.

>> *Ten vodovod, já bych vám to vysvětlila.* Zdenka

>> *Ne, určitě ne.* Já

Jak na to vůbec přišla, co píše, to vidět nechce, že cestuji, dělám grafiku, modeluji, že jsem tady měla být starostkou, to taky nevidí, ale ráda by viděla, jak pro ni opravuji vodovod? Musela jsem myslet na to, na co se mne odpoledne ptala Helena:

>> *Proč ještě bydlíš v tom strašném hotelu?*

>> *Čekám, až budeme mít s Frantou normální vztah hosta s hoteliérem,* odpověděla jsem.

>> *To nebude nikdy. Ty jsi vždycky byla host, ale on nebyl nikdy hoteliér,* řekla Helena.

Jak pravdivé!

Zdenka by si ze mne hladce udělala děvče pro všechno, ale to ať se mnou nepočítá. Jediné, co jsem tady kromě přespání ještě měla v úmyslu bylo, udělat si, milá Zdenko, pár poznámek o vašem muži. V životě jsem ještě živého Oblomova neviděla, ale Franta, ten by hladce získal v disciplíně oblomovštiny, kdyby taková existovala, zlatou medaili.

Přesvědčil mne, že Oblomovové skutečně žijí, na rozdíl od andělů. To měl ale pan Gončarov pravdu. Ještě nikdy jsem neviděla, že by Franta něco dělal. Takže ptát se Zdenky, proč to neopraví on, by bylo zbytečné. Ten je dokonce tak líný, že ani nesáhne po párátku, k čemu taky, když nemá v ústech jediný zub? Možná to bylo moc pracné, čistit si zuby, proto žádné nemá. Franta a kleště? I když mne má fantazie jen málokdy nechá na holičkách, tady selhává. A nehodu jste měla, Zdenko? Divíte se, že můžu řídit, i když tak špatně vidím? Já se divím, že ještě žijete. Když jsem sem přijela poprvé, měli jste tři super auta a motorku, loni si Frantův způsob jízdy odskákal jeho porsche, z motorky kotrmelec udělal váš muž na podzim a letos? Sama jste musela zjistit, že s vaším řidičským uměním něco nesouhlasí. Vsadím se, že jste v koutku myslí už převrat proklínala, dávala mu to za vinu. Protože před převratem byl vaším jediným dopravním

462 prostředkem linkový autobus, neměli jste takový vozový park, jako ten, který teď docela normální cestou decimujete?

A kromě toho, platím za bydlení tady, sice tu a tam méně, protože mi zapomenete nějakou noc započítat. Ale takovým způsobem si sbírám zpět těch 500 Kč za předraženou becherovku, kterou jste mi prodali pro Robbyho, se kterým jsem prý spala. Za to pokaždé vděčím vaši neschopnosti počítat. Nemám tolik peněz, ale přesto si nemusím vydělávat na své přenocování tady opravami všeho druhu! Vy mi pořád říkáte, že je to pro mne levné, ale těch zhruba 40 cest sem v posledních šesti letech, z nichž žádná nic nepřinesla, to mne určitě stálo druhý dům. Zatraceně draho tady je a kromě toho tady obchodujete s city. Nebo co jiného je tenhle masochismus, který jsem tady podporovala?

Sebezničení, to je tahle násilná reemigrace, nic jiného.

Zdenka odkulhala opravit sprchu.

Zavolala jsem za ní: >> *Odpoledne jsem potkala vašeho přítele Robbyho, taky kulhal, už jsem se ho chtěla zeptat, zda jste měli tu nehodu spolu.*

V lokále bylo několik hostů, kteří to slyšeli. Pomsta je sladká, především, když jednomu takhle vhodně nahrají. Je to skutečně pravda, mé přibájené uklouznutí jsem dnes odpoledne viděla kulhat po Hradčanském náměstí.

Zdenka se otočila a já jí ještě dodala: >> *Přece víte, že ho vůbec neznám, to má vadu chůze pořád?*

Kyselost jejího obličeje by dokázala zabít spoustu lidí. Ale nemůže, já zato pronesla svá první českokomunistická slova.

>> *Tehdy po převratu, při volbě prezidenta, na Hradčanech, viděla jsem tě dole v davu, na hlavě jsi měla kulicha, takže jsem tě mohla úplně skvěle vyfiltrovat, řekla mi odpoledne Helena.*

>> *Ano, bylo mi chladno, právě před pár dny jsme se vrátili z Indie, ten kulich jsem si koupila cestou na Hradčany, typicky česká pokrývka hlavy, odpověděla jsem.*

>> *Ty jsi ale byla jediná, kdo ho měl, proto jsem tě mohla vidět, a byla jsi dohněda opálená. Helena*

>> *Víš, Heleno, že ten kulich je něco velice zvláštního?, zeptala jsem se jí.*

>> *Ne, to nevím, tady se lidmi, kteří ho nosí, celkem pohrdá. Helena*

>> *Ano, tady, ale ne ve světě. Myslím, že jsem neviděla žádnou zemi, kde bych nepotkala přinejmenším jednoho člověka s kulichem na hlavě. Kromě toho jsem si ho koupila, abys mne snáz našla. Byla jsem si jistá, že s kulichem tam budu jediná. Cítila jsem tě za záclonou, byla jsem ti velice blízko. Já*

>> *Ano, já tě také cítila u sebe, byly jsme spolu, i když jsi mne neviděla. A s tím kulichem, to jsem nevěděla. A ty jsi viděla celý svět, dodala.*

>> *Když v 68. přišli Rusové, zúčastnila jsem se demonstrace na Václaváku, seděla jsem na zemi před tanky, které nás hrozily přejet. Máma šla kolem z práce domů s nákupní taškou. A já byla myšlenkami u ní, jako ty na Hradčanech, obě jsme tehdy brečely, ale já se z davu demonstrantů nemohla dostat, bylo to podobně, jako s tebou, ty jsi taky nemohla odstrčit stranou čerstvého prezidenta a volat Evo. Já*

>> *Je to tak, máma mi to vyprávěla, ale ona tě neviděla, historie se opakuje, řekla Helena.*

Usmála jsem se na nejmilejšího člověka, kterého znám:

>> *Ten kulich byl tajným poselstvím pro tebe, a protože jsem se cítila přitahována těmi lidmi tady. Dokonce každý hadži ho nosí, poutníci, svatí muži, kteří navštívili Mekku. A tady? Tady ho nikdo nemá rád, jako mne, řekla jsem smutně. >> Teď víš,*

464 *proč už tě nikdy nemusím vidět a přesto budu pořád u tebe, vždycky si tě ponesu ve svém srdci, i tehdy, když se nevidíme.*
>> Evo, se mnou je to stejné, a s lidmi tady mám mnohdy pocit, že kdo je miluje, nemůže být dobrý, protože oni sebe samotné rádi nemají, je to schizofrenní. Helena
>> Já vím, pravděpodobně mne pochopí, až když je začnu nenávidět. Stydí se za svou minulost. Ale já je nenávidět nemůžu. Protože jim rozumím. Víš, vzpomínám často na Kafkovy knihy, teprve teď Kafku chápu, že nechtěl, aby tady jeho díla byla zveřejněna, věděl, že Češi se nepodívají do zrcadla, které chtěl lidem nastavit, raději by oslepli.

**Sebedůvěru získá člověk tím,
že dělá právě to, čeho se bojí a
nashbírání tak řadu prožitků a úspěchu.**

Konečně zase tady, krásný pocit bezpečného útulku. Pejskovice jsem rychle zapomněla. Skoro každý den jsem poslušně chodila do mého milého nakladatelství Norden a žila v tomto nejen mnou milovaném městě. Už téměř třicet let. Všechno bylo, jak má být, i ta emigrace. Jednou emigrant, vždycky emigrant. Ale pendlovat přes hranice nemůžu, na to Mnichov příliš miluji. Vrhla jsem se do práce, dojížděla na svém mopedu, vítr při tempu 25 km/h mne opájel. Užívala jsem si relativní řád tohoto státu a přísahala si, že se už nikdy nenechám využívat lidmi, kteří hledí jen těžít ze známosti či přátelství se mnou. Dále jsem si odpřisáhla, že své rodné město navštívím jen občas, pracovat a žít budu tady. I když už od převratu uplynulo osm let, nedokázala jsem s lidmi v České republice vyjít. Oni zas se nedokázali vyrovnat se svobodou. A tak jsem dělala v magazínu stránky pro děti a byla tak spokojená, jak jen to bylo možné. Až jsem si jednoho dne cestou do nakladatelství přečetla titulek v novinách: **HOTEL COSIMA PŘEKONAL LONSKÝ REKORD V POČTU SEBEVRAŽD.** Koupila jsem si noviny a během přestávky si je přečetla. Já se přece v den, kdy jsem se rozešla s R., také ubytovala v hotelu Cosima, viděla jsem, jak se nsmyslně brání před sebevrahy, bariérami a mřížemi, a přesto je hotel nejoblíbenější zastávkou na poslední cestě zoufalců. Najmou si pokoj, ze kterého pak mohou skočit dolů, okna v pokojích jsou bez mříží. Kdo by také chtěl spát v hotelu, připomínajícím vězení? Já ne. Když jsem tam nocovala, vlastně jsem byla na útěku ze svého druhu vězení. V den X jsem si z balkónu v Müllerstrasse vzala pár kousků spodního prádla, které se tam sušilo, a spolu s koulí Adelaidou jsem je strčila do baťohu a odešla jsem, pod paží houpací síť a portrét

466 mé matky. No ano, durman jsem si sebou vzít nemohla, nevěděla jsem, kde skončím, ale slíbila jsem mu: Přijdu si pro tebe.

**Je v životě určitý okamžik,
kdy člověk musí vstát a říci:
Ano, přesně tohle chci a musím udělat.**

Nastoupila jsem do své hondy a jela. Žádost o rozvod podaná, první účet právničce zaplacený, právě začal rok, který před rozvodem musíme strávit odděleně, tedy jsem se oddělila. Po téměř 30 letech přátelství a manželství jsem odešla. Prostě tak. Vlastně to byla už druhá žádost o rozvod, tu první jsem po měsíci vzala zpět, protože R. dostal první záchvat roztroušené sklerózy, to už je tak pět nebo šest let. Kvůli špatnému svědomí, že bych bývala opustila manžela na smrt nemocného, jak psal mé právničce, jsem to nemohla udělat. Auto převzalo navigaci, jela jsem, lépe řečeno auto jelo směrem k mému starému nakladatelství. Po téhle cestě jezdila honda patnáct let. Čtyřikrát denně. Musela jsem přece v poledne vyvenčit Miki. Když jsem dorazila do blízkosti mého, ale taky Sašova a Axelova pracoviště, pomyslela jsem si: *Když tam přijdeš a řekneš, že se necháváš rozvést, určitě se najde někdo, kdo se tě ujme, jako zaběhlé kočky.* Ale právě to jsem nechtěla: aby se mne někdo ujímal. Tak jsem se nejprve zapsala v hotelu Cosima. Nad náměstím se nacházelo nakladatelství Arabella. Teď, když už auto bezpečně, ne zas až tak bezpečně, stálo na parkovišti, vlastně to nebylo parkoviště, ale vjezd, také jsem kvůli špatnému parkování dostala řádnou pokutu, tedy nyní převzaly směr mé nohy. Hlava byla nepoužitelná. Volala jsem domácím telefonem nakladatelství.
>> *Haló, Axel, tady Eva.*

>> *Já vím, kde jsi?*

>> *Volám z kantýny a koupila jsem si kolu s rumem, to je taky důvod, proč ti volám, aby ses nelekl, kdybys si přišel dolů něco koupit.*

Byly to roky, kdy, dá se říci, jsem si svůj zamilovaný nápoj dávala v kantýně každý den, jako Axel svoje pivo.

>> *Já bych se nepolekal, ale bohužel nemám čas přijít.*

>> *Nevadí, na tenhle týden máme stejně domluvený kulečník, kdy by se ti to hodilo?*

>> *Dneska jsem pozvaný na večeri, zítra jdu na koncert, můžeme se vidět v poledne.*

>> *Zítra v poledne jdu k právníčce, pozítří k internistovi.*

>> *O. K., tak ve čtvrtek, když se odsud dostanu včas, nebo v pátek. Pátek by mi byl milejší. Evo, bojíš se svého muže? Axel*

>> *Bála jsem se, jsem ráda, že jsem ho opustila, dneska začíná náš předrozvodový rok, jsem ráda, že už ze mě nemůže dělat toho červa, jakým jsem dnes.*

>> *Nejsi žádný červ, ale pak máš strach ze mne! To vím.*

>> *Ne, nemám.*

>> *Ale ano, máš!*

>> *Ale Axel, jak bych mohla? Jsem s tebou přece ráda.*

>> *To vím, jsi se mnou ráda, ale přesto se mne bojíš, vím všechno!*

>> *Ne, nebo přece, počkej, něco na tom je. Když se nad tím zamyslím, mnohdy se bojím, protože si myslím, že jsi inkarnací Gustava – prosím tě, Axel, když už všechno víš, proč jsi o nás musel přemýšlet? (Gustav Meyrink byl nějaký čas naším oblíbeným spisovatelem.)*

>> *Nepřemýšlel jsem o nás, jak jsi na to přišla? Nemám to zapotřebí. Jak jenom jsi na tohle přišla?*

>> *Protože to byl náš nejkrásnější večer a já přece nechtěla slyšet výsledek tvého letního zamyšlení, mně by to nepomohlo,*

468 *tak či tak. Já*

>> Ne, nemusel jsem, řekni mi, prosím, něco z tvé knihy, už se těším, až ji budu číst.

>> Například o paralelách v našem vztahu, když ty pereš, já peru taky, když nefunguje tvůj telefonní záznamník, nefunguje ani náš, když přijdu a mám něco na hlavě, musíš mít něco na hlavě taky ty. Nebo jak jsme hráli kulečnick, oba stejně špatně, stejně dobře. Víš, co jsem napsala o té scéně u tebe v předsíni, když jsem pro tebe přišla? Byli jsme rádi, že se zase vidíme.

>> Ne.

>> Že to vypadalo, jako když se dva pejsci radují a vrtí ocásky tak, až ty ocásky začnou rotovat a pejsci vzlétnou a krouží kolem sebe ve vzduchu. Já

>> To je hezké, a kde bydlíš?

>> V hotelu Cosima.

>> Ach, jen se vystěhuješ z domu a už bydlíš tak přepychově? Evo, ty dosáhneš všeho, musíš si to jen často a skutečně přát.

>> Kdybys věděl, ještě dopoledne jsem chtěla jít do ženského domova, Doris mi dala telefonní číslo. Můj ještě manžel ale říká, že skončím pod mostem.

>> Ty pod žádným mostem neskončíš, ale život sestává ze vzletů a pádů, skoro jako román. Axel

>> Je možné to tak vidět, říkám ti, já si musím jen sednout k počítači a psát.

>> Napsala jsi ještě něco, řekni mi ještě něco, prosím.

>> To, co jsem napsat chtěla, je hotové, ostatní musí počkat. Končí to tvou návštěvou v nemocnici. Axel, vzpomínáš, jak jsi odešel?

>> Ano, chtěl s tebou mluvit doktor, co říkal?

>> Ach ano, když jsi nakonec přece jen odešel, řekl mi, že pokud chci dál žít, musím opustit svého muže. Pravděpodobně mu R. vysvětloval, že simuluji. Toho se bojí nejvíc, že by

někdo mohl být větší simulant, než on sám.

>> *A dál...*

>> *No, já mu řekla, že mám přátele, že tady například jeden byl dnes odpoledne. On mi povídá, odejděte s ním, já na to: To nejde, pane doktore, on miluje mého ducha, moje ruce... co s nimi dělám.*

Axel na všechno přisvědčil a řekl: >> *Dál, prosím!*

>> *Dál jsem řekla: Dává mi tolik, že si to ani neuvědomuje, pane doktore, ale náš vztah končí na prahu ložnice. Řekl ještě: vy už to zvládnete...*

>> *Samozřejmě to zvládneš.*

>> *Copak?*

>> *No, to s tím prahem ložnice.*

>> *Axel, já to nechci ZVLADNOUT, to musíme oba chtít!*

>> *Ale já to chci.*

>> *O. K., pak podnikneme malou cestu nebo pojedeme k Ralfovi do Salcburku, ale já... já myslela, že to nechceš. Kdykoli jsem se ti přiblížila, vždycky jsi se stáhl. Já Ralf byl Axelův přítel, fotograf jako R.*

>> *Ano, ale chci to, jen jsem myslel, že ty začneš.*

>> *Ale, Axel, já se taky ještě úplně nezabavila chlapečka. A pak jsem taky doktorovi řekla, že k tobě nemám žádné požadavky.*

>> *Ale ty můžeš mít, začni, začni, proč jsi mi o tom lékaři neřekla už před měsícem?*

>> *K čemu, k čemu, Axel?, zeptala jsem se hlasitě.*

>> *Nekřič tak, abych s tebou mohl odejít.*

>> *Ach, Axel, co myslíš požadavky? Například, že jiná by se už dávno nastěhovala k tobě? Myslíš tohle? Ale já dvakrát byla u tebe bez ohlášení a pokaždé to byl průšvih.*

>> *To ano, ale to byla náhoda, já chci, aby ses ke mně nastěhovala.*

470 >> *Ne, to neudělám, stejně jsi říkal, že jsi rád sám a tančíš a děláš muziku a tak.*

Axel nikdy netančil, ale když jsme byli spolu, v poslední době hodně, často říkal: *Tančím*; tím chtěl jen říct: Já tě tak miluju. Jednou mi ve vší vážnosti řekl: *Teď až uklidím, budu trošičku tančit.*

>> *Ano, ale já vím, že mi dáš dostatek volnosti, ano, například, co chceš teď dělat?*

>> *Nevím, možná pojedu do Vídně k Heleně nebo do Prahy.*

>> *Já pojedu do Vídně s tebou.*

>> *Mohl bys žít a pracovat ve Vídni?*

>> *Samozřejmě bych mohl ve Vídni žít a pracovat.*

>> *To je dobře, já mám ve Vídni přátele, skoro příbuzné, jak to stojí v té knížce, co jsem ti posledně přinesla, ta mluví o nich.*

>> *To jsem nevěděl.*

>> *To je přece rodina, která mne vychovávala.*

>> *A Praha?*, zeptal se Axel tiše.

>> *Taky kvůli Praze jsem dnes svého muže opustila. On říká, že jsem mu ukradla dům, v mých zavazadlech jsou spacák a houpací síť.*

>> *Co sis ještě vzala sebou?*, zeptal se Axel.

>> *Portrét své matky, kouli, noční košili a brýle na čtení.*

>> *Nezapomněla jsi nic?*

>> *To přece nevím, počkej, ta andělská trumpeta tam ještě zůstala, ta dneska dostala česnek, má mšice. Ale ve čtvrtek si ji odnesu, to tam ještě půjdu, R. jede na tři dny pryč a já musím hlídat kocoura.*

Ten durman mi před časem věnoval Axel.

>> *A pak R. ještě uvidíš?*

>> *Ne, zase odejdu, kocoura pak vezmu sebou, i ten durman. Axel, musím končit, teď přijde Doris a já bych s ní chtěla mlu-*

vit, zeptat se jí, zda bych u ní prozatím mohla bydlet. Ještě něco, chtěla bych zase mít svoje jméno, pak se budu jmenovat Lexa, přijal bys moje jméno? AXEL LEXA zní tak krásně, to všechno mi říká ten papír.

>> Nezávazně ano.

>> Nech nás přece bláznit, v tomhle telefonátu jsme řekli tolik, že na jednom nebo pár...

>> ... bláznovstvích už nesejde, dořekl Axel druhou část věty.

>> Axel, nakonec mám jednu hloupou prosbu: Mohl bys mi zapsat tenhle hovor? Potřebuji to pro svou knihu, tvoji knihu, naši knihu, v nejbližších hodinách nebudu mít klid a nedostanu se k počítači.

>> To není žádná hloupá prosba, udělám to rád.

>> Ty taky chceš, aby naše kniha měla happy end?

>> Ano, to chci, přál bych ti krásnou noc s tvou koulí.

>> Děláš si legraci nebo co?

>> Ne, pro tu kouli tě mám ještě raději.

>> Co jsi říkal?, zeptala jsem se, i když jsem rozuměla velice dobře.

>> Že tě mám ještě raději.

>> Já tě taky mám ráda. Ciao, Axel.

>> Ciao, Evo.

Tak to tehdy bylo. Po rozhovoru s ním mi Doris, už rok vdova, nabídla, abych bydlela u ní. Doris byla v nakladatelství předsedkyní podnikových odborů a já ji autem často vozila domů, protože taky bydlela ve Schwabingu, kousek ode mne. Ještě řekla, poté co bezúspěšně telefonovala s Axelem:

>> Běž do Cosimy a opij se, to se při rozvodu dělá.

Proč Axelovi volala bezprostředně po mém hovoru s ním, jsem nepochopila a nechápu to dodnes. Ještě jsem na ni volala: *>> Nedělej to!!!* Nepomohlo to, asi si vždycky myslela, že starší musí mít pravdu nebo co. Kráva blbá.

472 Šla jsem do hotelu Cosima a zavolala tenkrát už jenom Ireně. Irena byla moje kamarádka, myslela jsem si, až teď je mi jasné, že vlastně byla pouze někdo, kdo mne chce doprovázet jenom pokud se mi daří dobře. V okamžiku, kdy se objevily problémy, byla pryč. A důvod k ukončení našeho přátelství jí poskytla má šílená sestra. Ale to všechno jsem tehdy ještě nevěděla, až nyní, když s požitkem a s nohama na stole popírám kávu a čtu noviny.

Četla jsem článek o poslední mrtvé, byla to kadeřnice, 33 let a nešťastně zamilovaná. Na fotografii se smála krásná tmavovláška, upravená, ale nevýrazná. Vzpomněla jsem si na Axela. Dvě z jeho přítelkyň byly kadeřnice. Tu jsem dostala ránu, po větě, že jde o 22. letošní mrtvou, která si v hotelu Cosima najala pokoj s cílem spáchat sebevraždu. V souvislosti s jejím skokem ze 21. patra byl zatčen její léčitel. Nebylo tam jméno, ani iniciály, ale já si byla jistá, že to může být jen ON. Vstala jsem, abych si od tiskárny přinesla zkušební výtisk layoutu, který jsem dělala včera, a cestou jsem si myslela jen ó ne, ne, on přece není vrah.

Když jsem tehdy z kantýny přišla do hotelu Cosima, skutečně jsem se opila, podle rady Doris. Druhý den jsem se probudila – ale kde, já přece v noci vůbec nespala... nevím, co jsem dělala, ani co jsem si myslela. Žádný div, má hlava nebyla ten den k použití, vedení mého včerejšího konání jsem předala hondě. Auto to nedělalo špatně, naopak – skvěle. Jinak tady taky nikdo nebyl, aby mne podpořil v den rozchodu. V noci jsem musela strašlivě zvracet a kolem poledne jsem zavolala Axelovi.

>> *Včera jsi řekl, že mohu začít s požadavky vůči tobě, tak mi prosím o polední přestávce přines tablety na spaní a láhev minerálky.*

>> *Ale nemám moc času.*

>> *Nevadí, já jen, že nemůžu vyjít z pokoje. Mám ubrečené oči a vůbec, nejdřív bych se musela vyspat.*

Stála jsem opřená o parapet a čekala na tablety, můj krevní oběh po spoustě koly s rumem už jen dobíhal, srdce mi bušilo a čelo jsem si opírala a chladila na protisebevražedné mříži. Dole vypadal jako všichni ostatní lidé – mravencovitě. Teď v poledne byla na Náměstí Růžového kavalíra spousta takových pracujících mravenců.

Květiny nenesl v ruce žádné, zato snad ty tablety. Přišel nahoru do 19. poschodí, udivil mne chlad, který z něj vycházel. Byl horký srpnový den, že by to bylo mým krevním oběhem? Tak či onak, zamrazilo mne.

Stáli jsme na balkónu a shlíželi dolů na město.

>> *Nemám to rád, když o mně v kantýně něco vykládáš, řekl.*

>> *Co jsem měla vykládat? Zmateně jsem na něj pohlédla a zapřemýšlela.*

>> *Jenom jsem Doris řekla, že mne miluješ.*

Přestávka.

Nic jsem nechápala. Ačkoli přece, přinejmenším jsem teď věděla, proč mne zamrazilo. Pomyslela jsem si, že poprvé bylo v našem vztahu řečeno něco, co bylo 23 let tabu.

Totíž, co my dva k sobě navzájem vlastně cítíme. Ach bože milý, a byla jsi to ty, kdo to řekl. Co udělá? Přijde facka nebo polibek? Doufám, že mne neshodí dolů nebo neskočí sám.

Hlavou se mi honilo všechno možné, ale pravděpodobně přece jen nemám tolik fantazie, protože co přišlo, to bych opravdu nikdy nečekala, nevešlo se to na škálu mých představ o jeho reakci.

>> *A co je na tom, že tě miluju?, řekl Axel tiše.*

Zaslechla jsem zvuk z vedlejšího balkónu, někdo upíjel ze sklenice. Takže nejsme sami, někdo poslouchá! Ale už bylo pozdě. Bez ohledu na ztráty a rizika jsem odpověděla docela

474 hlasitě: >> *No, co už by na tom mělo být? Já tě přece také miluji.* Ach, bylo to zvláštní. Já v tu chvíli myslela, že by facka pořád ještě mohla přijít. Ačkoli...

Ne, nepolíbil mne, tableta začala působit. Šla jsem do pokoje a lehla si na postel, nebezpečí nebo očekávání objetí, či snad dokonce, že by přišel za mnou do postele, taková možnost tady nebyla ani na vteřinu. Přihlížela jsem, jak ještě pořád stojí na balkóně. Teď chtěl zpátky do pokoje, ale dveře balkónu SE JAKO SAMY OD SEBE ZABOUCHLY. Zvenčí nebyla klika a tak tam stál a hledal cestu ke mně.

Smála jsem se, i v nitru, a nechala jej maličko podusit, než jsem jej pustila dovnitř.

Konečně jsem mu otevřela. Jen vešel do pokoje a sedli jsme si ke stolu, spustil: >> *Teda takový tyjáter, jako s tebou, jsem neměl ještě se žádnou z mých kamarádek!*

Poprvé v životě hovořil dialektem.

>> *Patrně jsi ještě se žádnou nežil 25 let v manželství, jako já se svým mužem.*

>> *Souhlasí, zasmáli jsme se.*

Stropní lustr s nepřiměřeně velikým stínidlem nám zakrýval oči, oba jsem viděli jen ústa toho druhého. V tom, co následovalo, také místo pro oči nebylo. Byl to náš první vědomý dialog duší. V téhle vteřině, myslím, se zrodil způsob, jakým jsme později měli hovořit o našich nejzávažnějších tématech. Když už jsme někdy byli nuceni mluvit spolu vážně, dělali jsme to bez očního kontaktu, jinak by z toho nic nebylo, nad vážností okamžiku bychom se vždycky rozesmáli. Tak dobře jsme se znali. Říká se přece, že s kolegy člověk stráví víc času, než s partnerem. A tak bychom byli špatní kolegové a přátelé, kdybychom to o sobě nevěděli. Teď jsme se pokoušeli hovořit o naší společné budoucnosti, z emocemi nabitého hovoru si ale pamatuji jen útržky. Jistě vím, že Axel nasadil tón,

kterým se pokoušel situaci svým způsobem ovládnout. Pravděpodobně se styděl za to, co mi včera řekl o těch požadavcích. Neříkal, jak by měly vypadat, a já nevěděla, jak vysoký úvěr mi povolil. A i kdybych to věděla, kvůli dlouholetým požadavkům a nárokům, ovšem kladeným na mne, jsem přece dnes opustila domov. Tak či onak, v jednu chvíli pak Axel zase odešel do práce a já se o den později nastěhovala k Doris – včetně durmanu. Ten také ono léto kvetl na jejím balkóně a ne v Axelově zahradě.

Přemýšlela jsem, co udělám, pokud je to skutečně on, kdo tady byl nyní zatčen. Ta historka je přece tak neskutečná, žiješ, nebudeš moci nikdy dokázat, že se tě někdy pokoušel zabít. Napadlo mne, že asi měla peníze, které mu odkázala, chudinka, ne, to nemůže být pravda, blázníš, nikomu volat nebudeš. Co bys taky někomu chtěla vyprávět? Všude stojí, že se hypnózou nedá dosáhnout, aby hypnotizovaný udělal to, co udělat nechce. Zase jsi tady jediná, která tomu nevěří. Jednou, když jsem cosi dělala pro Focus, jsem o článku hovořila telefonicky s redaktorem české tiskové agentury. Řekl mi: >> *Jste přece novinářka, můžete si tam přimyslet, co budete chtít.*

>> *To nejde, tady se tak nepracuje, všechno to musí souhlasit, můj šéf ode mne vyžaduje jen pravdu: Fakta, fakta, fakta,* odpověděla jsem.

>> *Milá paní, pokud jsou do toho zapletení Rusové, můžete věřit všemu, i tomu, co si vymyslíte, ti byli vždycky perfektní ve všech oblastech špionáže.*

>> *Co třeba myslíte, například? Já*

>> *No třeba když se zřítí letadlo a nejsou žádné důkazy technické závady, můžete si být jistá, že šlo o hypnózu.*

>> *Ach, bože. Já*

476 >> *Nemusíte se křižovat, tak to je. Můžete tam napsat všechno, co se vám bude hodit.*

Později jsem četla knihu, ve které byla teze muže z Prahy potvrzena. Stálo tam: Léčitel, kouzelník, guru nebo psychoterapeut, esoterik, může u léčené osoby dosáhnout jen toho, co dovolí její podvědomí. Až posud v pořádku, ale ve zmíněné knize se píše také toto: Právě z tohoto důvodu je proband vždy zodpovědný za své jednání. Aha, tak to tedy je. Pokud ta žena skočila v hypnóze s 21. patra, bylo to v souladu s jejím podvědomím, chtěla to, basta? A ti, kdo o tom věděli, si myjí ruce? Myslela jsem na Manis, také na sebe, kdybych skočila, všichni by řekli jen: *Ach, to jsme nevěděli, že je to s ní tak zlé.* Pak se to řídí jen svědomím příslušného člověka, zda se cítí vinen nebo ne. A nakonec je to stejně vina toho, kdo skočil. Konec, basta, v tomhle městě jsou ještě i jiní léčitelé a terapeuti. Zapomeň na to! A zapomněla jsem.

V nakladatelství Norden jsem pracovala celkem 18 měsíců, že příslušné oddělení bude jednou rozpuštěno, jsem věděla. Jednoho večera někdy v té době jsem viděla pořad o školách, vyučujících multimedia: >> *To by bylo něco pro mne.*

Dalekosáhlý důsledek stručných slov: o rok později jsem seděla v jedné z nich. Ve třídě nás bylo deset žáků. Vlastně jedenáct. Ale začnu od začátku. Ředitel školy a později všichni docenti nás nechali přednést krátký životopis. Tak jsem se dozvěděla, že muž jménem Alexandr se narodil v Rusku, jiný muž v Kyjevě a třetí v Karlových Varech a Eve Böhme že 13 let pracovala pro Rádio Svobodná Evropa. Když jsem to slyšela, samozřejmě se mi zvedaly vlasy v zátylku. No jo, neblázni, v RFE museli být i hodní lidi.

Tu Eve jsem pár dnů před vánocemi vzala k sobě domů. Bydlela ve stejné čtvrti, jako já, tak jsem ji denně vozila domů. Ten den ale jsem jí chtěla něco ukázat na MACu, takže šla nahoru. Urazily jsme pár lahvinek vína, R. tam nebyl. Později mne chtěla masírovat. Když už to dělala moc odvážně – bylo mi to nepříjemné –, zeptala jsem se jí, zda je lesba. Celá její osobnost mi přišla příliš afektovaná a věděla jsem, že s ní budu muset strávit ve třídě celý rok. Jak to jen udělám, aby nepostřehla, jak je mi suspektní?

**Afektovanost je zřetelným znakem nejistoty,
potažmo chybějícího sebevědomí.**

Suspektní: 1. probouzející nedůvěru, podezřelý 2. sporný, pochybný, nedůvěryhodný

A navíc mluví česky. Posléze někdy v noci odešla na taxíka,

478 ale nejdříve mi sama zodpověděla mou otázku. Věděla jsem, že by se mi vysmála, kdybych jí řekla: >> *Poslyš, už tě nechci vozit domů, nemáš řidičák, ale přesto mi žvaníš do řízení.*

Nebo: >> *Vozím tě domů, ale když někdy chci jet s tebou domů taxíkem, musím polovinu zaplatit? I když kdykoli neje-deš se mnou, když třeba nejsem ve škole, si domů bereš taxi?* Obojí by bylo hloupé, taky: >> *Mám trauma a od té doby nechci sama do podzemních garáží.*

Ano, vysmála by se mi. Ale nepřišla bych na to, co mi proti sobě sama poskytla. Ten večer, když byla u mne, vzala moji peněženku! Druhý den, R. už byl zpátky, mi zavolala.

>> *Ty, já vzala tvoji peněženku.*

>> *Jak prosím? Jak se ti to mohlo stát? Právě jsem chtěla jít nakupovat.*

>> *Ale ono v ní nic není.*

Samozřejmě bych na to nemohla přísahat, ale přece jsem objednávala a ze své peněženky platila večeři. Poté jsem ji někam položila. Tahle svině mi u mne doma ukradla peněženku? Je to tak, když jsem kvůli jídlu krátce odešla ke dveřím, viděla jsem ji, jak si prohlížela můj pořadač. Dost ostře jsem se jí zeptala, co to má znamenat. Ukradla mi nakonec ještě něco? Měla sebou velkou tašku. To snad není pravda?

Před vánocemi ale byl u mne ještě jeden spolužák, vylepšoval mi MAC. Vyprávěl mi, že rok seděl a že nemá peníze. Já mu půjčila, když jsem mu je dávala, ostýchal se, bylo mu to trapné.

Řekla jsem: >> *Vezmi si to, momentálně kolem sebe nemám nikoho, komu bych to mohla dát.* (Chtěla jsem ještě říct, nikoho s finančními starostmi, ale neřekla jsem to. Není mu nic do toho, kolik peněz lidé kolem mne mají nebo nemají.) Kromě toho jsem si myslela, bůh ví, proč jsi seděl, pravdu mi

stejně neřekneš. Poprosil mne, abych o jeho pobytu ve vězení nikomu nevyprávěla. Jak jsem se dozvěděla později, on sám to vyprávěl každému.

Ještě jsem dodala: >> *Pokud chceš znát mé tajemství, v Kašmíru jsem byla ve válce.*

>> *Na tom přece nic není.*

>> *Ne, nic na tom není, přesto je to moje tajemství, proto o tom taky nemluvím, jako ty o vězení. Takříkajíc „quid pro quo“.*

Později jsem se dozvěděla, že Eve řekla: >> *Ta nemůže vědět, co to je: quid pro quo.*

Také později jsem slyšela, že onen Čech z Karlových Varů si moje auto vypůjčil jen proto, aby mu zničil výfuk. Vězela za tím taky Eve, Alex mi to řekl. Ach, Alex, grafik jako já, pracoval pro Focus, jeho šéfa jsem znala 30 let, přesto na Mandyho nadával, až to nebylo hezké. Alex má dvě malé děti, pro chlapce jsem mu o vánocích dala malý fotoaparát.

Zeptal se mne: >> *Co za to chceš?*

>> *Nic, nebo, počkej, miluji luční květiny, pro tebe žádný problém, když teď bydlíte na venkově, nebo?*

Začalo vyučování. On tehdy seděl za mnou. Zaklepal mi na rameno a zeptal se: >> *Víc, než růže?*

Musel otázku opakovat, nerozuměla jsem mu, protože už jsem se koncentrovala na učební látku.

>> *Ano, řekla jsem nakonec.*

Jinak byl docela milým spolužákem, až se mne jednoho dne zeptal na Eve: >> *Proč už ji nevozíš domů?*

>> *Ty, v autě mi leží věci, nechtěla bych, aby mi je někdo ukradl.*

Zdatný nepřítel nás dostane dál, než tucet neschopných přátel.

- 480 >> *Tu peněženku vzala nedopatřením.*
>> *Ach, ano? A jinak je zdravá?*
>> *Byly jste opilé.*
>> *Ukradla jsem já jí peněženku nebo ona mně? Pak je teda alkoholička, když to udělala z opilosti, nebo kleptomanka.*
>> *Ano, to je pravda.*
>> *Můžeš táhnout s její skupinou, to divadlo při vyučování mi stačí.*

Přetáhla na svou stranu Marinu, jednu naši spolužačku. Ta mne v poslední době přestala zdravit.

Jednoho dne mi Marina docela zvláštním tónem řekla:

>> *Ty, co jsi dělala před pěti lety? Znělo to, jako by říkala:*

>> *Šlapala jsi chodník?*

>> *Co bych měla dělat? Přece se vždycky představíme, říkala jsem to dost často. Knížky, s mým mužem.*

Prý jsem byla kurva, její myšlenky a její chování mi otevřely oči. *Šlapala jsi a ani o tom nevíš?*

A tak to šlo s mou školou dál, vydělávala si snad sama jako šlapka?

Jednou jsem jí mezi čtyřma očima řekla: >> *Jsi svině.*

A přestěhovala jsem se, a sice na místo mluvčího třídy, který už několik měsíců ve škole nebyl. Jednoho rána na mne bezdůvodně křičel, bylo mi ho líto, co hrozného asi zažil?

>> *Ano, můj bratr leží v nemocnici.*

>> *Musím o tom vědět?*

>> *Ne.*

>> *Tak proč na mne tady křičíš?*

Odpoledne se telefonicky omluvil, řekl ještě: >> *Zítřka předstoupím před celou třídu a řeknu pravdu.*

Samozřejmě jsem tehdy netušila, co má na mysli. Druhý den nepřišel a taky ty dny potom ne – nepřišel už do školy vůbec. V tom týdnu ke mně přišel Alex.

- >> *Evo, jak to, že toho tolik víš? Alex*
- >> *Jak to myslíš? Já už přece s Quarkem i vydělávala peníze. Já*
- >> *To ano, ale i jinak víš hodně. Alex*
- >> *No, není to tak zlé. Quark ovládám dobře, to říká i dozent Jürgen. Já*
- >> *Proč Jürgen? Alex*
- >> *Jednou jsme si privátně vyšli. Já*
- >> *Jak to, že mi tolik důvěřuješ? Alex*
- >> *Mám tě docela ráda, to je pak automatické. Já*
- >> *Proč mne máš tak ráda? Alex*
- >> *Jak to, nesmí se to? Já*
- >> *Ne. Alex*
- >> *??? Já*
- >> *Ne nesmí, musí se! Alex*
- >> *Ach tak, no, když musím, tak musím, zasmála jsem se.*
- >> *Proč se nezeptáš, jestli já mám rád tebe? Alex*
- >> *Proč bych měla?*
- >> *No, nezajímá tě to? Alex*
- >> *Ne, mi to stačí, jak to je. Kromě toho, ty nesmíš.*
- >> *No to to pěkně začíná, ty musíš, já nesmím. Proč na mne nikdy nepočkáš v garáži? Alex*
- >> *Proč bych to dělala? Nemusím tě vidět soukromě.*
- >> *No, když mne ale máš tak ráda? Alex*
- >> *Ach tak, ne, mi to stačí ve škole, jak už jsem řekla, nemusím tě vidět ještě soukromě.*
- >> *A kde jste byli s Jürgenem? Alex*
- >> *V mé obvyklé kavárně.*
- >> *Ještě ho vídáš? Alex*
- >> *Teď je v lázních.*

- 482 >> *Proč to tady neřekneš? Alex*
>> *Proč bych měla, stačí mi ty řeči, co se tady vedou. Taky jsi to dneska slyšel, jak Marina začala: Mezi helveticou a times nevidím žádný rozdíl, můžeš mi ho objasnit? A když jsem jí řekla: Ne, my se učíme něco jiného, to už bys jako grafička měla vědět, povídá: Já ten rozdíl znám, ale znáš ho i ty? Co tím myslíš?*
>> *Varoval jsem ji, aby ti to neříkala. Alex*
>> *Co děláš? Poradce těm dvěma, Eve a Marině?*
>> *No ano, ty o tobě vyprávějí věci, ale já, já bych se chtěl dát rozvést. Alex*
>> *Ale běž, vždyť máš dvě malé děti.*
>> *Právě kvůli těm dětem. Co děláš o velikonocích? Alex*

**Dialektika je schopnost odporovat
sám sobě a ještě na to být hrdý.**

- >> *Ještě nevím, nejraději bych na chatu. Já*
>> *A kdybychom jeli taky, já a Saša (jeho sedmiletý syn)? Alex*
>> *Ale jistě, to by šlo.*
>> *Proč nejedeme do Prahy?*
>> *O velikonocích se do Prahy jezdit nedá.*
>> *Cože? Alex*
>> *Je všude plno. Já*
>> *Evo, já tě mám rád, rád bych s tebou jel do Prahy. Alex*
>> *Ano, na dovolenou, přece máme v srpnu prázdniny. Já už se tak napůl přihlásila. Já*
>> *Můžeme jet s tebou? Po rozvodu Saša zůstane se mnou, moje žena si nechá Janu, co tomu říkáš, že tě mám taky tak rád, jako ty mne? Alex*
>> *Nic, co bych na to měla říkat? Je to krásné, že dostaneš Sašu, já děti miluju. Já*

>> *Já vím, ale tak nějak jinak. Alex*

>> *Jak prosím? Nedávno v Praze byl taky jeden sedmiletý kluk, znal mne deset minut a už jsme se spolu mazlili, koupila jsem mu mapu té oblasti, kde jsme byli, a za jeho tátu bych se kvůli tomu chlapci málem provdala. Můj tehdejší přítel to viděl a taky hned říkal: Ještě budu muset žárlit na tak malé kluky.*

>> *To věřím, že malým dětem taky připadáš sexy. Už jsi to někdy zažila? Alex*

>> *Ano, na chatě, tam jsem dva kluky takříkajíc vychovala, teď je jim 22 a 25 let. Ale proč sexy?*

>> *No, ne sexy, jako já, ale neměla ty jsi někdy něco s malými kluky? Alex*

>> *Jak prosím, co to tady povídáš za nesmysly?*

>> *No, Eve vypráví leccos. Alex*

>> *Cože, ona mi nejen ukradla peněženku, ale ještě moje rukopisy, proboha, co to je za svini? Tam stojí, že jsem měla poměr s jedním dvaadvacetiletým.*

Že máme nepřátele, dosvědčuje, že jsme úspěšní.

>> *Ano? Tak jsi nikdy nic s malými dětmi neměla? Alex*

>> *Řekni mi, blázníš? Co si to dovoluješ? Tahle svině. To přece nejde, tady končí legrace. Jak si může někdo vymyslet něco takového? Pravděpodobně jsem jí vyprávěla, že jeden můj přítel byl velice mladý. Já*

>> *To je opravdu svinstvo, ale já nevěřím, že ti ukradla manuskript, říkala, že to má z bezpečného pramene z Prahy. Ale současně to má i něco společného s tvým mužem. Proč to dělá? Alex*

>> *Zeptej se jí, ty se s ní kamarádíš. Já tomu nevěřím, kdo by mohl něco takového říkat? Kdyby to byla pravda, nemyslíš,*

484 *že už bych byla dávno odsouzená? Nebo zavřená? Já*
>> *No jistě, prosím tě, Evo, promiň, kvůli tobě bych se rozvádět nechtěl. Alex*
>> *No to by bylo ještě hezčí, já nechci být důvodem rozvodu. Já*
>> *Ale Marina, ta se mi líbí. Alex*
>> *Ach tak, Marina, tak proč děláš takové divadlo kolem mne, Eve, ta svině, tě zpracovala. Já*
>> *Ne, mne ne. Alex*
>> *Jak to, co je to potom, co tady děláš? Chceš mne nudit? Já*
>> *Ach, pravda, Helmut už taky nechodí do školy, kvůli tobě. Alex*
>> *To nechápu. Já*
>> *Přece na tebe hrozně křičel. Alex*
>> *Ano, bezdůvodně, jen tak. Já*
>> *Ano, jen proto, že o tobě ona vypráví ty nepravdy. Každý si myslí, že si s tebou může dovolit cokoli a on se tak stydí, že nechal školy. Chtěl přece předstoupit před třídu a říct to nahlas, namísto toho se vykašlal na školu. Alex*
>> *Ten je blbý. Nevíš, že to jsou pomluvy, co ona dělá? Já*

Vinu je třeba dokázat. Nevinu ne. Kdo vědomě ve vztahu k druhému tvrdí nebo rozšiřuje nepravdivé skutečnosti, které téhož mohou vystavit opovržení veřejnosti nebo ohrožují jeho pověst a vážnost, bude potrestán až dvěma lety odnětí svobody nebo peněžitým trestem, pokud se skutku dopustil veřejně, ve shromáždění nebo písemnou formou, bude potrestán až pěti lety odnětí svobody nebo peněžitým trestem.

>> *Prosím tě, neříkej nikomu, co jsem ti povídal. Ach bože, proč lidi vždycky chrání ty svině?*
>> *A, Evo, co je s Dirkem? Alex*
>> *Co by s ním mělo být? Já*

- >> *No, já myslel, že po nás obou něco chceš? Alex*
- >> *Jak prosím? Alex, já tomu nikdy nevěřila, ale je to tak, ty přemýšlíš pyjem, jako většina mužů. Co bych od vás dvou mohla chtít? Já*
- >> *Klidně řekni ocasem. Ano, tak to musí vypadat. Promiň, prosím. Ale ty jsi spala s dvěma muži najednou. Alex*
- >> *No a? Tahle svině. Já*
- >> *Jaké to bylo? Alex*
- >> *Alex, promiň, ale pokud se chceš bavit o takových věcech, běž k ní. Já nemám v úmyslu o tom mluvit. Já*
- >> *No ale jaké to bylo, něco takového je neopakovatelné. Alex*

**Příležitost nikdy nezaklepe dvakrát,
to je smutná pravda. A když věci odsouváme
na druhý den, riskujeme, že druhý den nepřijde.**

- >> *Ne, to máš pravdu, něco takového se neopakuje. A bylo to krásné, spojovalo nás kolegiální přátelství, 18 a 23 let, a když jsem se rozvedla, tak jsme šli do postele, jednoduše tak. To ale může mít jenom z mého manuskriptu, ta svině špinavá. Nebo jsem jí to řekla? Už nevím, ten den jsme urazili hezkých pár lahví. Já*
- >> *Chceš, aby se to opakovalo? Chtěla bys najednou spát se mnou a s Dirkem? Alex*
- >> *Ne. A řekni, blázníš? Že ti občas pomůžu s MACem přece neznamená, že bych chtěla s tebou nebo Dirkem spát.*
- >> *Chceš vůbec spát se mnou? Alex*
- >> *Já?? Ještě jsem o tom nepřemýšlela. Myslím, že ne. Ty jsi právě říkal, že bys se mnou chtěl spát.*
- >> *Ale já bych chtěl spát s Marinou. Alex*
- >> *To je dobré, je to důvod, proč se necháváš rozvést? Já*
- >> *No, taky jsem spal s Eve. Alex*

486 >> *Ano?*

>> *Ten den, co byla třída v tiskárně, nevšimla sis, že my dva jsme tam nebyli? Alex*

>> *Ne, to jsem si nevšimla. Já*

>> *Ano, já vím, Marina to říkala, Alexandra tě na to upozornila, že chybíme, ale ty jsi nerozuměla. Alex*

>> *No a, co je na tom? Já*

>> *Takovou námahu jsme si dali a tys to skutečně nepostřehla. Alex*

>> *Dopustíš, aby s tebou manipulovala zlodějka?*

>> *Ne, já ne, ale Dirk, ten když přijde, to bude zázrak. Alex*

>> *Proč?*

>> *Když on se tak stydí. Alex*

>> *Proč?*

>> *Ty jsi mu přece o vánocích dala peníze a řekla jsi: Vezmi si to, až budeš mít, tak mi to vrátíš. Alex*

>> *Ano, to jsem řekla, no a? Já*

>> *No, říkala jsi, že jinak nikoho nemáš. Alex*

>> *Přesně tak, řekla jsem nikoho, protože mi bylo trapné vysvětlovat že kolem sebe momentálně mám jenom lidi, kteří nemají finanční starosti. Já*

>> *Ano, to Eve vyprávěl. A ona z toho udělala, že nemáš žádné lidi. Alex*

>> *Ano, když jsem si chtěla koupit k počítači něco dražšího, řekla: Stejně nemáš nikoho, jen toho jednoho. To bolelo, byla to přesně ta slova, která jsem Dirkově řekla o vánocích. Promluvila jsem s ním o tom, ale on zapíral. Řekni, kdybych opravdu byla sama, co je jí do toho? To je děsné, co ta je za člověka, tahle svině.*

>> *A Dirk se stydí a možná už z toho důvodu nepřijde do školy. Alex*

>> *To je mi líto. Já*

>> *To ti nemusí být líto, on jí pověděl všechno, co jsi mu privatně řekla. Alex*

>> *Ale já mu nesvěřovala žádná tajemství, to on mně. Já*

>> *Víš, co udělal? Alex*

>> *Já se ho nevyptávala, řekl mi to sám od sebe, údajně jenom mně, ale mezitím jsem zjistila, že to vyprávěl každému. Já*

>> *Když to tak půjde dál, brzy tady nezůstane nikdo. Alex*

>> *Ano, je to hrozné, co ta ženská dělá? Já*

>> *Chtěl bych tě varovat, bude to ještě horší. Alex*

>> *Jak, ještě horší? Nestačí to? Ach tak, už vím, Marina už se mne ptala, co jsem dělala před pěti lety, přitom to přece říkáme u každého nového docenta, no jo, tak jsem si tedy vydělávala prostitucí. Já*

>> *CO? Odkud to víš? Alex*

>> *Ach, ta Marina, ona to neumí, už z toho tónu, jakým to řekla, mi bylo jasné: Byla jsem kurva. Já*

>> *Skutečně? Alex se zaradoval, že alespoň něco je pravda, ale musela jsem ho zklamat.*

>> *Ne, nebyla jsem, myslíš si snad, že bych mohla pracovat v nakladatelství Arabella, GONG, pro Focus, cestovat po celém světě, působit v nejrůznějších agenturách a ještě k tomu šlapat chodník? Já*

>> *Ne, já věřím tobě. Alex*

>> *To je mi jedno, věřil jsi jí čtyři měsíce, to už je zlé dost. Já*

>> *Vzpomínáš, jak mi přinesla tu knížku? Alex*

>> *Ano.*

>> *Přinesla mi „Koně“ od Olega Hanzela a vyprávěla, že lžeš, co se týče té rodiny. Alex*

>> *Jak to, že lžu, nikdy ses mne neptal, vyprávěla jsem ti snad o nich něco? Já*

>> *Ne, ale vzpomínáš si, co jsem ti ten den řekl? Alex*

>> *Ano, že jdeš domů, musíš něco zpracovat, pomyslela jsem*

488 *si, co to žvaní o zpracování, nerozuměla jsem tomu. Já*
>> Ty jsi nerozuměla, to přece měla být narážka na náš vztah.
Alex
>> Jaký vztah, žádný nemáme. Mohl jsi to vědět, kdyby ses
mne zeptal, kromě toho jsem ti tu knížku mohla taky půjčit. Já
>> Já vím, ale ona řekla, že bys mi ji půjčila s věnováním.
Je to moc krásná kniha, ale o tobě v ní nestojí nic. Měl jsem tě
moc rád. Vzpomínáš si ještě na ten den před vánocemi,
vyzvedla jsi ji tady. Řekla mi, že nemám jet s vámi... Proč je
taková? Alex
>> Samozřejmě bych ti ji půjčila s věnováním. A ke tvé
otázce: Nevím, zeptej se jí, ty s ní přece mluvíš. Já
>> Proč jenom? Musela jsi jí říct něco hrozného. Alex
>> Nechtěla, abychom se vídali? Já ti ale chtěla popřát hezké
vánoce, řekla mi, že prý nejsi ve škole.
>> Ne, byl jsem tam, ale nevzpomínáš si, co tak hrozného jsi
jí řekla? Alex
>> Mrcha! Neřekla jsem jí nic. A i kdyby, má přece pusu,
může se ozvat.
>> Evo, ale ty se nelekáš? Alex
>> Já? Ach, já se nudím, abych pravdu řekla. Já
>> Ach tak, ty nikdy nekřičíš, to už jsem si všiml. Ale jinak,
jak to, že zůstáváš tak klidná? Alex
>> Protože všechno napíšeš, nemluvím o tom, ale píšeš velice
dobře a rušilo by mne to. Každý rozhovor vidím před sebou na
papíře, tak to se mnou je. A co mám dělat? Ona přijde ke mně
domů, ukradne můj rukopis nebo co já vím, peněženku, kterou
ale přinese zpátky, to není žádné umění. Já
>> Já myslím, že ti žádný rukopis neukradla, má v Praze
někoho, kdo jí to vyprávěl. Alex
>> To si nedokáží představit, kdo si něco takového vymýšlí?
>> Jméno nechce říct, nějak to ale souvisí s tvým mužem. Alex

- >> *Cože?*
- >> *Já z ní to jméno dostanu. Alex*
- >> *Udělej to.*
- >> *Mám tě před tou sviní varovat. Alex*
- >> *Nech to být, ona už sama padne na hubu. Já*
- >> *Ta už je obličejem v blátě, za to, co ti udělala. Co myslíš, Evo, proč je to tak? Alex*
- >> *Spoléhala se na něco, co neexistuje, na mou blbost. Ale já blbá nejsem. Já*
- >> *Proč jí neřekneš pravdu? Alex*
- >> *Proč bych měla? Pořád ještě nevím, co o mně vykládala a za druhé: Nejsem nikomu povinována, všet mu na nos svůj život. Svině. Já*
- >> *To je pravda, jsi chytrá, rád bych s tebou dělal na tvém projektu. Alex*
- >> *Nemusíš, můžeš dělat sny s Marinou a Eve. Já*
- >> *Já ale nechci, vzala bys mne? Alex*
- >> *Velice ráda.*
- >> *Ty dvě svoje sny nedotáhnou do konce, taky v tom jsi měla pravdu. Alex*
- >> *Jak prosím? Já*
- >> *Pohádaly se. Ty jsi velice hodnotný člověk. Alex*
- >> *To přece vím.*
- >> *Říkají ti to lidi často? Ještě něco... (chtěla jsem odejít):*
- >> *Proč se neděsíš? Alex*
- >> *Nudím se, odehrává se to vždycky podle stejného schématu. Nuda. Ano, Alexi, na světě je pár lidí, pro které jsem hodnotným člověkem, ti ale nejsou v téhle třídě. Já*
- >> *Evo, ode mne to ale nevíš. Alex*
- >> *Proč?*
- >> *Nic jsem ti neřekl. Alex*
- >> *Jak můžeš krýt takovou mrchu? Já*

- 490 >> *Helmut to chtěl říct před celou třídou, ale místo toho vůbec nepřišel. Alex*
- >> *Dobře mu tak, když je blbý. (Bylo to před dvěma měsíci).*
- >> *Křičel na tebe, až to nebylo hezké. Alex*
- >> *Ano, bezdůvodně, dodneška to nechápu.*
- >> *Protože věřil jí, ne tobě. Alex*
- >> *No a?*
- >> *Ty ses vůbec nepolekala. Alex*
- >> *Proč? Já svůj život znám.*
- >> *Co myslíš, proč to tak bylo? Alex*
- >> *Nemám tušení.*
- >> *Ale já, předpokládám, že to bylo naprostým nezájmem o její osobu, z tvé strany. Alex*
- >> *To může mít pořád.*

**Snaž se svého soupeře znevýhodnit
a nikdy, v žádném případě,
s sním nebojuj za stejných podmínek —
to je celé tajemství úspěšných bitev.**

Tak je to tedy, přestěhovala jsem se na Helmutovo místo a teror teprve pořádně začal.

O týden později jsem měla narozeniny. Byla neděle. Okolo 14. hodiny u dveří někdo zazvonil. Zeptala jsem se, kdo to je.

>> *Já jsem pan Albrecht, přítel Mariny Langner.*

>> *No a?*

>> *Otevřete! Chci vám něco říct.*

>> *To neudělám, jsem nahá.*

>> *Otevřete, jinak vám to řeknu skrze dveře.*

>> *Udělejte to, já vás stejně neposlouchám.*

Pak v chodbě něco vykřikoval. Šla jsem na balkón.

Venku jsem viděla Marinu čekat v autě. Takové svinstvo!

Trošku to potrvá, milá Marino, ale za tohle mi zaplatíš. Byl krásný jarní den a sousedé se ptali, co ta má společného s prostitutací, takže dům, ve kterém bydlím 30 let, se až teď dozvěděl, že jsem si vydělávala jako děvka. *Ale ani já to nevěděla*, utěšovala jsem starý dům.

O dva měsíce později, v květnu,

>> *Já nevím, ale ta škola... Mohl bych vydělávat, znám přece většinu těch programů. A co teď přijde, to mne stejně nijak zvlášť nezajímá. Řekni mi, nebyla to s tou školou chyba?* Alex

>> *Hm, ale ty tady moc často nejsi, máš vůbec atest od doktora?*

>> *Samozřejmě.* Alex

>> *Pak ti nikdo nic nemůže.* Já

>> *To ano, ale já myslím něco jiného: Neptáš se nikdy, zda jsi jednala správně? Bez ženy, kdyby nepracovala alespoň na poloviční úvazek, bychom to nezvládli. Děti, vždyť víš.* Alex

>> *Ne, nemám zapotřebí se ptát, znám odpověď, k tomuhle tématu už jsem ti něco říkala, pamatuješ? A tenkrát jsem tě znala jen pět minut. Odpověď, kterou bych si dala, totiž je: Předsevzala jsem si rok školy a dotáhnu ho do konce, pokud nebudu nemocná!* Já

>> *To ano, kdybych to mohl zvládnout finančně, pak bych měl být za školu vděčný, to jsi tehdy řekla.*

>> *Správně, a teď ti to můžu jen zopakovat.* Já

>> *Ale to je právě ono. Kdyby moje žena nepracovala, nezvládli bychom to. Přemýšlím, zda jsem opravdu neudělal chybu.* Alex

>> *V mých očích je jediná chyba, kterou jsi udělal, že jsi mne nezavolal, když o mě Eve vykládala nepravdy, ale čtyři měsíce jsi je poslouchal. Kromě toho jsem si myslela, že se rozvádíš.* Já

492 >> *Cože???* Alex

>> *Říkal jsi to. Kvůli Marině. Já*

>> *To jsem říkal jen tak.* Alex

>> *Ach, a proč jsi to jen tak říkal? A že šlapu chodník, taky jen tak? Co to má být? Že mám sex s dětmi, taky jen tak. Jsi hajzl.* Já

Poblíž byli lidi, ale to mi v tu chvíli bylo jedno. Myslela jsem na to, jak mi taky Axel říkal, když se mne ptal, zda si dokáží představit sex s dětmi: >> *Ty budeš jako ta Ema Destinová.*

>> *Já vím, že jsi nešlapala.* Alex

>> *Ale poslouchal jsi ty nesmysly. Ptáš se, zda ta škola nebyla chyba? Proč se ptáš mne? Já už ti jednou odpověděla a nic mi není do toho, co si myslíš o škole. Říkáš to taky jen tak? Zeptej se přece své přítelkyně!* Já

>> *Co jsi ode mne čekala?* Alex

>> *Já od tebe? Můžeš ty mi pomoci? Nevím, co myslíš. Nakolik vím, byl jsi to ty, kdo se mne ptal, proč na tebe nečekám v garáži. To ti nabídnout nemůžu.* Já

Alex už neodpovídal. Mezitím jsme se vrátili do třídy. Když jsme seděli na svých místech a naši spolužáci postávali kolem, řekl dost zle: >> *Já nevím, co s tím má Eve společného, že už nechci chodit do školy. Nerozumím ti.*

Čekal pomoc od druhých, ale to se zmýlil.

>> *Ty jsi mi rozuměl a já ti taky jen řekla: Proč se mne na takové věci ptáš, do tvého soukromého života mi nic není.* Já

>> *Ano!* Alex

>> *... jako tobě do mého!* Já

>> *Já to ale o tobě nikomu nevyprávěl.* Alex

>> *No a? Mně jsi to vyprávěl, já přece taky jsem někdo.* Já
Pak se pokusil mi neodpovídat, když jsem se ptala na něco ohledně učiva. Týden po tomhle rozhovoru mi řekl: >> *Tak,*

a je to, přeji ti všechno nejlepší, krásný víkend, měj se dobře. Necháपालa jsem, možná nechtěla, už nevím a je mi to jedno. Dirk už tady taky dlouho nebyl. A teď Alex? Kdo je na řadě dál, Viktor?

>> *Můj tatínek by něco takového nikdy nedělal,* řekla moje spolužačka a myslela školu.

Její narážku jsem nepochopila – nebo jsem odmítala ji chápat? Nejspíš, protože se neúčastním vašich hloupých hrátek. Už dávno mi bylo jasné: *Buď děláš knížky nebo nemáš žádné přátele.* Závist, kterou sebou přinášejí knihy, ta je opravdu pozoruhodná. Taky R. jí trpí, to se mi líbí. Je to celé tak laciné. Už zase jedna, která pocítí můj nezájem. Během přestávek jsem se bavila s Jürgenem, docentem pro Quark. Když si jednou koupil dvě palmy, vezla jsem ho domů, privátně už to neklaplo. Je to tak lepší.

Victor už týdný přichází v deset nebo jedenáct a nedávno mi řekl: >> *Půjdu na operaci kolena.* Dirk už dva měsíce nechodí vůbec. Alex tady ze šesti měsíců byl snad polovinu. Eve a Marina taky pořád chybí. A když přijdou, tak pozdě... Už dvakrát se stalo, že jsem ve třídě byla úplně sama... Občas musím myslet na to, jak mi jeden docent, když mu vyložili, co jsem zač, řekl: >> *Jednou jste byla prominentní osobou a jako taková si musíte dát leccos líbit. Přinejmenším, že se o vás mluví.* Ach, tak je to tedy.

Popularita je trest, který vypadá jako odměna.

Nakonec nás zůstalo sedm a já si jako jediná odnesla domů hotový CD. Pro R. Obrazy světa, které odmítl.

Soužití s R. se dostalo do zoufalého stavu... Moje lékařka mne poslala do kliniky na kompletní prohlídku ... Můj krevní tlak byl nebezpečně vysoký... Devět dnů na interně, nález zněl: organicky zdravá. Ležela jsem v pokoji s Polkou, která si říkala Mala.

Jednoho dne mi vrazila facku, bez varování, ale jakou, něco takového jsem znala jen od R. Taky bez důvodů. Sestry mne okamžitě přestěhovaly.

**Ze dvou stran,
které proti sobě zvednou ruku,
trpí ta vítězná více.**

Po rozhovoru s vrchním lékařem psychosomatického oddělení jsem pak přešla na oddělení 5, psychosomatické... Protože jsem dobrovolně držela dietu, nemusela jsem se vážit, byla jsem od vážení, dvakrát týdně, takříkajíc osvobozena. Pacienti, kterých bylo 22, to ale nechápali. Jedna postižená paní mi vždycky přinášela čokoládu... Jednoho dne jsem jí řekla: >> *Poslouchej, to chceš, aby mne vyhodili?*

Přišlo mi to legrační, že mi pokaždé dává čokoládu. Skutečně to bylo tak, že pacienti s dietou neměli čokoládu ani vlastnit, natožpak jíst, mnozí kvůli tomu odešli. Jen u mne to bylo jinak, já si dobrovolně stanovila 1200 kalorií a to pacienti nechtěli chápat, vždycky hledali nějaké překročení pravidel, kterého bych se dopustila. Také jsem směla pít alkohol, ale nedělala jsem to, stejně jako jsem nejedla čokoládu.

Když mi postižená žena zase jednou položila čokoládu na noční stolek, rozhodla jsem se jednat.

Potkala jsem ji, Martu, při snídani a řekla jí to do očí, nejen

o čokoládě. Chtěli mi tady ztěžovat život, ona zvlášť. Například klíče od prádelny si nechala týden, jen abych nemohla prát, a podobné hlouposti.

Protože jsem měla Rosenberg brzy opustit, přišla chvíle, kdy jsem jí to musela říct.

Především můj psycholog mi dodával odvahu: >> *Postižená nebo ne, měla by se chovat jako člověk.*

>> *Víš, ty jsi taková mrcha,* řekla jsem jí hlasitě.

Žvatlala něco o čtyřiceti letech s postižením a pak se odběhala na svých berlích. Zavolala jsem za ní:

>> *Jen běž, před svým mizerným charakterem neutečeš... ty mrcho zmrzačená.*

Následně jsme měli skupinovou terapii.

Ta postižená bydlela se dvěma ženskýma z mojí skupiny.

Jedna z nich, Johanna, se do mne okamžitě pustila:

>> *Co jsi to udělala s Martou, chudák ženská, jak jen můžeš, ani nesnídala a teď naprosto zničená sedí na podlaze, ubožačka...*

Zatímco na mne tak křičela, stála Johanna ve výhružném postoji, který mne maličko vyvedl z rovnováhy, už jsem tady v nemocnici přece byla bezdůvodně bita a doma? R. hned udeřil a jeho tón předtím nebyl jiný. Nevstala jsem, ať si mne udeří, snad to psycholožka nepřipustí. Proboha, proč mne lidi vždycky chtějí bít?

Psycholožka se bavila.

Řekla jsem potichu: >> *Ať je mezi Martou a mnou cokoli, sem to nepatří.*

Johana křičela dál: >> *Co??? Že to nepatří sem??? Ty jsi tak ohavný člověk.*

Konečně jí řekla paní Redd, terapeutka: >> *Sedněte si.*

>> *Co???*

>> *Ano, ona má pravdu, to nepatří sem. Paní Redd*

496 >> *A proč ne, Marta se mnou bydlí v pokoji a já se o ni musím starat, vždyť je postižená.*
>> *Co je tobě do toho, o čem jsem s ní mluvila? Já*
>> *Nadávala jsi jí, zmrzačená mrcha, to jsi řekla.*
>> *Posaďte se, a tohle téma, jak už řekla paní Lexová, to sem nepatří.*
Řekla jsem tiše směrem k psycholožce: >> *Doufám, že se pan Wilhelm zasměje.*
>> *To vám zaručuji, ten se určitě zasměje.* Terapeutka
>> *Tak Johanno, nech mne, ať si své věci vyřídím sama.*
>> *A teď k tobě,* otočila jsem hlavu k pacientce, která mi zakázala jíst pod pohružkou, že se mnou nepromluví ani slovo. Když to řekla, jedla jsem klidně dál a řekla jí:
>> *Skvělý nápad.* Můj psycholog později řekl: >> *Mohla jste ještě dodat: ten by mohl být ode mne.*
Jednoho dne totiž nečekaly až do 18 hodin, celkem pět ženských, skoro všechny z mé skupiny, ale vytáhly moje jídlo z regálu a udělaly z něj obložené chleby, které jsem pak měla sníst. Chtěly tím demonstrovat, jak důležitá pro ně jsem a jak se starají o můj žaludek. Já totiž vždycky byla proti tomu, aby druzí uchovávali jídlo pacientů, kteří se najíst nepřišli. Jediná lednička byla většinou plná starého sýra a salámu, v jídelně se hromadily talíře se zbytky jídel. Jako jediná jsem byla toho názoru, že když už někdo nepříjde k večeři, měl by se taky najíst venku. Když jsem se právě onoho zmiňovaného dne objevila, v 18 hodin, tedy ještě v době výdeje jídla, vzala jsem svou večeři a vstoupila do jídelny. Moje jídlo bylo na svém místě, ony se totiž přehmátly. Těch pět se do mne pustilo skoro současně: >> *Nejez to, to není tvoje jídlo, chudák ten, co mu sníš večeři, my tvé jídlo připravily tady. A tak dál...*
>> *To není moje jídlo.*
>> *Ale ano.* A tak to šlo dál, až ztratily nervy. Johana, která

teď na mne křičela, tehdy odešla jako první, se slovy:

>> *Já raději jdu, na to se nechci dívat.*

Marta, ta postižená, odešla chvíli po ní, řekla ještě:

>> *Nejez to, to není tvoje večere.*

>> *Proč jsi se mnou pak dál mluvila, po tom jídle?,* řekla jsem teď té, která se mnou nechtěla dál mluvit. >> *Víš vůbec, že jsem snědla svoje jídlo? Odpovím ti: Protože mne chceš dál trápit, a proč? Co jsem ti udělala? Že se nedokáží vžít do tvé situace? Ty ani nevíš, proč tady jsi. Protože si nerozumíš se svou matkou? Já mámu nemám, proto ti říkám: Buď ráda, že ji máš a buď na ni hodná. Proto se nedokáží vžít do tvé situace, vžiješ ty se do mé?*

>> *Ne.*

>> *Tak vidíš.*

Byla z mé řeči tak zmatená, až jí spadla brada, což vypadalo velice směšně. Myslím, že upadla do svého druhu hypnózy, ode mne by nikdy v životě něco takového nečekala.

Sama ze mne už často chtěla dělat vola, což se jí při nejlepší vůli nemohlo podařit, nicméně toho do poslední chvíle nenechala. Jednou se ke mně ve skupině zachovala nespravedlivě, psycholožka stála zcela na mé straně, já se smála. Samozřejmě pacientce. Když se mne ptala, proč se směji, také jsem řekla, že to nepatří sem.

Obrátila se k psycholožce: >> *Jak to můžete připustit?*

>> *Připustit co?*

>> *Zesměšňuje mne tady.*

>> *Ano, právem. Vypadáte směšně a ona kromě toho neřekla ani slovo, ústa má zavřená.*

Tehdy jsem se smála, až to víc nešlo. Tady jsem poznala, jak se lidé dokáží sami přivést do směšné situace, člověk ani nemusí moc dělat.

498 A teď seděla s otevřenou pusou a v hypnóze, do které jsem ji uvedla.

Ostatní zase říkaly psycholožce: >> *Jak to můžete připustit?*

Nebo: >> *To nechápu.*

Psycholožka řekla: >> *Čert ví, kde se to naučila, ale je to vysoké umění psychologie, co tady předvádí, umí to, já se zblázním, chtěla bych se vám, paní Lexová, omluvit.*

>> *Vaši omluvu ráda přijímám, řekla jsem jí.*

A k otevřené puse: >> *Ty si můžeš veškeré omluvy odpustit, od tebe je nepřijmu.*

>> *Kde jste se to naučila, já žasnu, psychologové mnohdy také spí,* řekla psycholožka a když jsem na ni pohlédla, položila si levou ruku na neexistující aortu na pravé straně.

>> *Také takto se to dělá,* řekla.

BYLO MI JÍ NEKONEČNĚ LÍTO!

Řekla jsem: >> *To já nepotřebuji.*

Jiné pacientky se mi chtěly omlouvat, ale já je odbyla. Jedna neřekla slovo omluvy, namísto toho: >> *Ty se mne bojíš.*

>> *Ne, nebojím.*

>> *Ale ano, máš ze mne strach, proč mne neoslovíš?*

>> *Nemám strach, jen si o tebe nechci umazat ruce.*

Otočila se k paní Redd: >> *To dovolíte?*

>> *Proč bych to nedovolila? Zeptala jste se jí, musíte tedy počítat s jakýmkoli druhem odpovědi, a odpověď právě zněla, že si s vámi nechce špinit ruce. Má pravdu.*

Druhý den jsme měli skupinu s jinou psycholožkou.

>> *Jak se vám vede, paní Lexová?*

>> *Musím dát pozor, aby si nemysleli, že věřím, že jsem lepší než vy.*

>> *To by nebylo nic hrozného.*

>> *Já ale...*

>> *Já vím, co jste chtěla říct, teď to neříkejte. Je spousta lidí,*

kteří to mají vrozené nebo si to jako vy osvojili z knih...

499

Věděla, co jsem chtěla říct, totiž že jsem psychologii nikdy nestudovala.

Když jsem poslední den odcházela, řekl mi pan Ehrlich:

>> *Měla u vás paní Redd jako terapeutka šanci?*

>> *Jistě, mohla o tom se mnou promluvit a bylo by to vyřízené.*

>> *Bohužel to ale také pozoroval někdo, kdo se v tom vyzná, a tím, že chtěl případ nasměrovat proti vám, obrátilo se to proti paní Redd. Když příště přijdete, už tady nebude.*

>> *Ach, zatraceně, to jsem nechtěla!*

>> *Já vím. Co s tím teď uděláte?*

>> *Budu přesto dělat, že jsem si toho nevšimla, pohřbím to, to umím.*

>> *Vím, co myslíte. Můžete to? Už jste někdy zažila situaci, že kvůli vám někdo musel odejít?*

>> *Bohužel velice často, ale nikdy o tom nemluví. Vždycky jsem z toho měla víc, když jsem to nikomu neřekla.*

>> *Přesně, a teď?*

>> *Teď, jak už jsem řekla, to pohřbím a když to budu zase potřebovat, vyhrabu to.*

>> *Nejraději bych vás odtáhl k Dr. Dr.*

>> *Mne chce vždycky někdo odtáhnout k Dr. Dr. , ale nikdy k tomu nedojde.*

>> *Správně, nemluvil s vámi?*

>> *Ne.*

>> *Pak je to horší, než jsem si myslel.*

>> *No právě, možná mne tady vůbec nechce mít.*

>> *Ne, opak je pravdou. Přijďte zase brzy.*

>> *Ano, už příští rok, ale nemůžu rozdělovat žádné tablety.*

>> *Já reagoval přesně jako vy, když jsem tady začal. Přišel*

- 500 *jsem sem coby pacient, stejně jako vy.*
- >> *Ach, zatraceně, je to skutečně pravda?*
 - >> *Ano, jdete teď pracovat?*
 - >> *Ano, jako grafička. Muž, ke kterému jdu, ten chce sem, protože je workaholic, příští léto si v Rosenbergu rozdělíme.*
 - >> *To nevyjde.*
 - >> *Co nevyjde?*
 - >> *S tou prací.*
 - >> *Ach, to už taky víte?*
 - >> *Ano, vím, ale nechte si to pro sebe.*
 - >> *Všechno, co jsem se od vás dozvěděla, věřím, že to pro mne bude lepší.*
 - >> *Super.*
 - >> *Smím vás obejmout? Já*
 - >> *Na totéž jsem se chtěl zeptat já vás.*
 - >> *Víte, že u mne máte mnohem větší kredit, než jste si vzal. Já*
 - >> *Nevadilo mi to, já vás vždycky chápal. Pokud jsem měl být objektem, na kterém máte trénovat sebevědomí, byl jsem jím rád.*
 - >> *Sebevědomí?*
 - >> *Ano, to potřebujete, pokud zde chcete pracovat.*

Opravdu nemocným dělá člověka až terapeut.

- >> *Když vám řeknu, že vás miluji?*
- >> *Pak řeknu: Já vás také.*
- >> *A když řeknu: Miluji tě?*
- >> *Pak je mi to nepříjemné.*
- >> *To je správně.*
- >> *Co děláte? Zase nějaké testy?*
- >> *Ano, ale vy jste reagovala naprosto správně... Umíte si představit, že byste se se mnou vyspala? Dveře k pokoji mají také klíč.*
- >> *Ale pane Wilhelme... Vy jste můj psycholog... Ano, jistě si to dokáží představit, děláte se mnou zase nějaký test?*
- >> *Ne. Když si to dokážete představit, tak to také dokážete udělat.*
- >> *Nesmysl.*
- >> *A když přijdete příště... Ale nějak už to nebudeme my... Nevíte, že psychologové říkají, že co si člověk může představit, to může také udělat?*
- >> *Počkejme, až už nebudeme pacientka a psycholog, pak se podíváme, co zůstalo. Kromě toho je to nesmysl.*
- >> *Už brzy k tomu dojde. B. W. (Bruno Wilhelm, později též freudián)*
- >> *Ano, ale kdybychom byli pár, to už bych nesměla přijít do Rosenbergu? Já*
- >> *S vámi bychom i to dokázali.*
- >> *Teď přestaňte... Já to znám jen obráceně... Že se pacientky zamilovávají do svého psychologa!*
- >> *To ano, ale představit si to dokážete, nebo??? B. W.*
- >> *Ano, ale nikdy se to nestane.*
- >> *Když si to dokážete představit, dokážete to také udělat.*

502 >> Cože?

>> Nevíte, že psychologové zastávají tento názor?

>> To ano, ale je mylný, proto nemám ráda Freuda, otce psychoterapie, protože takový nesmysl už mu taky uklouzl, například s tím ženským nosem.

>> Ale to snad není pravda, vy bouráte jednu psychologickou tezi za druhou.

>> Může být, já jsem vlastně neléčitelná... Nechtěla jsem ani terapii hypnózou. Víte vlastně, že si každý člověk může představit, co chce, ale musí mít vlastní adat, který mu zakazuje to udělat.

>> Co jste to říkala!!!??? B. W.

Přestávka...

**Kdo se dnes pokouší uchovat něco,
co si uchování zaslouží,
musí být málem revolucionář.**

>> Promiňte, pane Wilhelme, řekla jsem něco špatného? Pokud ano, řekněte mi to, diskutujeme přece. Můžete mi říct, co se vám nelíbilo.

**Věc není spravedlivá, protože je zákonem,
nýbrž měla by být zákonem, protože je spravedlivá.**

>> Nevíte to? B. W.

>> Ne, bohužel, je mi líto, pokud se vám to nelíbilo. Řekněte mi, prosím, co to bylo.

>> Už mne před vámi varovali.

>> ???

>> Když jste přišla a hned první den jste se ptala, jak jste ob-

*stála před tím tribunálem nebo koncilem, a já hlupák to nepo- 503
chopil.*

**Každý je dnes zlatokopem,
ale když obyčejní lidé vidí zlato,
nevědí, co to je. Pokud to nedokážeš poznat,
připoj se k někomu moudrému.**

- >> *??? Chybí už jen grémium...*
- >> *Ach, proč jste tak dokonalá? Miluji vaši hlavu.*
- >> *???*
- >> *Ano, vy, kdo jiný, sedí tady ještě někdo?*
- >> *Já vám nerozumím.*
- >> *Jste chytrá, jste estét, jste všechno, co si do vás člověk dokáže promítnout. Jsem si jist, že jste perfektní grafička a novinářka.*

**Být kultivovaný znamená, přivlastnit si svůj osud,
osvojit si jej cestou poznání.**

- >> *Neříkejte prosím, že je to proto všechno moje vina.*
- >> *Ne, samozřejmě ne, každý člověk musí přijmout jistý adat, možná by byl kodex cti nebo morálky lepší, možná ale ne. Teď vím, co vaše nevlastní sestra myslela s autismem.*
- >> *Já autistická nejsem.*
- >> *Já vím, ale i kdyby.*
- >> *Právě, také autisté píší.*
- >> *A jak krásně. Odkud máte zase tohle??? Víte toho tolik, od vás se pořád můžu učit. Co tady děláte?*
- >> *I přesto hledám pomoc, chtěla jsem pryč z Müllerstrasse.*
- >> *Miluji vás, miluji tě!!!*
- >> *VYYYYY??? Ach, co jsem to zase řekla?*

504 >> *Nic, jen „vy“.*

>> *To se mi právě nelíbilo, ten tón, jakým jsem to řekla.*

>> *Mně se to líbilo... Ale pokud chcete, zítra to rozebereme.*

Vy jste vlastně dřív z Müllerstrasse nechtěla odejít, protože s vámi bydlel R., to pro vás byla současně ochrana. B. W.

>> *Ne, spíš jsem čekala, že se odstěhuje, ke své Pat, protože 20 let všude vyprávěl, že odejde do Asie a byt mi přenechá, já mu vždycky pomáhala, i na začátku naší emigrace.*

A ty knížky jsem přece dělala s ním. Když R. poprvé slyšel, že se chci rozvést, jeho první reakce byla: Teď půjdu do Asie.. Na to konto jsem tedy chtěla ten byt udržet a navíc mu povolila, aby ten archív zůstal, kde je. S archívem jsem tak jako tak už léta pracovala, někteří lidé z redakce mne znali osobně a obraceli se na mne, když potřebovali diáky. Když byl byt přidělen mně a ne jemu, tak brečel, že do Asie jít nemůže a vyhrožoval mi ďáblem, čarodějnicemi, černými muži, až jsem byla přesvědčená, že mu drogy už zničily mozek. Je také jasné, že každoročně jsem po půl roku, když byl na cestách, platila zdejší náklady. On na cestách pochopitelně nic nevydělával. Já ale prodávala jeho archív s mými fotografiemi a peníze šly do kapsy jemu. Uklízečku nikdy mít nechtěl, nač taky? Já mu jako manželka prala, uklízela a vařila zdarma. A ty knížky – kdo dělal routy například pro 180 různých fotografických témat? Já. Kdo jezdil autem od Virginie až po Maine? Já, jenom já. A co za to? Kopanec do břicha, a pořádný. Co já s ním zažila, to si nikdo nedokáže představit. Jak taky, kdo už se dokáže vžít do duše bestie? Normální člověk ne.

>> *To snad není možné, a on vám to teď takhle oplácí?*

>> *Je to bezcharakterní člověk. S Pat je společně už 13 let.*

- >> *To je mi líto. Tady platíte mezi pacientky za pedofilní.*
- >> *Tady taky? Ach, do prdele. Já*
- >> *Kde to bylo ještě horší?*
- >> *Ve škole.*
- >> *Ale tady za vámi stojí celá klinika. B. W.*
- >> *A co mi to pomůže? Nic, ti lidi v tom beztrestně pokračují. Proč jste se mě ptal tak netaktně?*
- >> *Jak jsem se měl zeptat?*
- >> *Což takhle jednoduše: Jak se to stalo???*
- >> *Ach, zatraceně, ano, ptal se vás už vůbec někdo, jak k tomu došlo?*
- >> *Ne, vy jste první.*
- >> *A přitom jste mne nejprve musela naučit, jak se vás mám ptát. Je krásné to poznání, že umíte mluvit. Je tedy možné, že se vás ptal, zda si to dokážete představit? Sex s dětmi, a vy jste řekla ano?*
- >> *Přesně... Tak to bylo.*
- >> *To vám ale vaše fantazie udělala čáru přes rozpočet.*
- >> *Cože? Nechte prosím mou fantazii na pokoji.*
- >> *Jistě, ještě ji budete potřebovat...*

Fantazie je důležitější, než vědomosti.

- >> *Ano, a pak tenhle neohrabaný příklad, zda si dokáží představit, že se s vámi vyspím, ne ne... samozřejmě si to dokáží představit, ale nikdy se to nestane.*
- >> *A jak bych to měl udělat? Když si to dokážete představit, tak se to taky může stát.*
- >> *Takový nesmysl. Ano, právě, což takhle jednoduše: Jak k tomu došlo?*
- >> *Promiňte... Vy dokážete mluvit.*
- >> *Prosím. A já můžu mluvit, to jste si toho ještě nikdy nevšiml?*

506 >> *Ano, všiml... Ale ten muž to musel ohlásit dál.*
>> *Cože musel? Ten chudák to musel hlásit dál? A ten nebožák, který sem telefonoval, ten o mně musel vyprávět to svinstvo, že souložím s dětmi? A ty ubohé ženské, co mne neustále urážejí, ty to taky musely dělat? A můj bývalý, ten chudák, musel mne bezdůvodně mlátit? Říkat mi kurvo?*

**Je to vždycky tak, že závistivec
neustále hledá slabá místa těch, jimž závidí, aby jim
mohl škodit. A kde žádná nejsou, žádné důvody,
tam je musí uměle vytvořit.**

>> *A když to ohlásil dál, proč mne zadavatelé toho nechali v této situaci? Proč? Člověk lidi, kteří jsou mu blízcí, v takové situaci nenechá. Já*

>> *Promiňte... Jste zklamaná?*

>> *Ne, to už nemůžu, musela bych být zklamaná pořád, proto jsem vcelku otužilá.*

>> *Přesto vás mám rád, jen se divím.*

>> *Divíte se nebo obdivujete? Vy se divíte moc často, není to snad obdiv, který mi přísluší?*

Obdiv je zdvořilé uznání těm, kteří nám jsou podobní.

>> *Ano.*

>> *Vidíte.*

>> *Miluji vás.*

Seděl tam sklaplý jak deštník.

>> *... Potřebujete psychologa?, zeptala jsem se a vstala.*

Hodina ještě dávno neskončila. >> *Musím jít.*

Šla jsem ke své lavici a brečela. Pak jsem zavolala Marka B....

Markus na mne křičel: >> *To nesmíš, začínat si něco se svým*

psychologem, to se nesmí.

>> *Přestaň, Marku, já to zvládnou.*

>> *Když to říkáš, pak to taky dokážeš...*

A zase hodina terapie s panem B. W.

>> *Dokážete si představit, že byste svým věděním pomáhala lidem?*

>> *Ano, to můžu, když jsou mi ti lidé blízcí. Jinak ne.*

>> *Skutečně jinak ne, ani za peníze ne?*

>> *O tom si můžeme promluvit.*

>> *Právě o tom mluvíme...*

>> *Ach můj bože, a proč mám být estét?*

>> *Když se podívám na nehty vašich nohou a vůbec, dokážete si představit estéta? B.W.*

>> *Ano, kdybych měla někoho v našem okolí označit za estéta, byla by to paní Redd.*

>> *Ach, skutečně? Já ji znám drobet déle, ona není... Ona je všechno...*

>> *Můžete na ní nadávat, jak chcete, já se nepřidám, na to zapomeňte.*

Zasmál se.

Přemýšlela jsem o tom, že nikdy nepomlouvám. Doma R. nadával na všechny, ale opravdu na každého. On, svině ze všech největší. A pak byl k těm lidem tak sladký, pokaždé se mi chtělo zvracet. Tak jsem si odvykla mluvit o druhých lidech.

>> *Je vám jasné, že tahle žena na vás ztroskotá?*

>> *Ne, to mi jasné není a pokud se to stane, bude mi to líto.*

>> *Prosím, teď vám řeknu něco, co vědět nesmíte, dodal ještě.*

>> *To nevadí, já to nikomu říkat nebudu.*

>> *Ale uložte si to do paměti do doby, než to budete potřebovat.*

>> *To udělám.*

- 508 >> *Já vám nezávidím... Až se odsud dostanete, narazíte na muže, kteří vás budou považovat za sympatickou, budete úspěšná, přesto se o vás bojím.*
- >> *To byste zase neměl říkat.*
- >> *A proč?*
- >> *Protože vám to říkám, něco proti tomu dělejte.*
- >> *Já vás obdivuji, miluji váš intelekt, řekněte, proč jste pořád tak veselá? B. W.*
- >> *Jedu někam, nevím kam, a nevím, proč jsem pořád tak veselá.*
- >> *Víte, koho jste tady citovala? B.W.*
- >> *Ano, Rilka. Ptal jste se mne, kde budu podle mého názoru za deset let, buď budu někde v hospodě narážet pivo nebo někde jinde váš mozek.*
- >> *Moc krásné vysvětlení. Co myslíte, kouřím?*
- >> *To jste se mne ptal už na začátku téhle hodiny, proč se mne vyptáváte na takové nesmysly, co je mi do toho?*

**Že mě milujete, je vaše soukromá věc;
že vás nemiluji, zase má soukromá. Jsme si tím tedy
vlastně velmi blízcí, protože se nacházíme v jedné situaci.**

Skoro o hodinu později:

>> *Aha, teď to mám, řekla jsem tiše. >> Vy jste velice sympatický, mám vás ráda, ale jste jen můj psycholog.*

>> *Co si myslíte about this? Jednou nebudeme psycholog a pacientka, co bude potom?*

>> *Pak se podíváme, co zůstane.*

Vstala jsem, on také, ačkoli hodina ještě neskončila.

Je možné, že jsem jej milovala dřív, než od první vteřiny?
Nějak jsem jej znala, ještě než jsme se setkali.

>> To jsem nikdy nezažil, že si bokem připravujete odpověď a přesto se koncentrujete na rozhovor... ne, ne, já tě miluji. 509

Stáli jsme naproti sobě jako dva boxeři. Právě tak to vypadalo, jako by boj měl každým okamžikem začít. Ne, nestalo se nic. Šla jsem zase ke své lavičce v parku a brečela. Opět jsem zavolala Marka B.

- >> *Kvůli tobě odešla spousta pacientů, řekla jedna.*
- >> *Nejen pacientů, taky jeden doktor a jedna psychologička, a jeden psycholog se právě hroutí, řekl pan W.*
- Podíval se na mne, já na něj.
- >> *Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl, že paní Redd na vás ztroskotá?, řekl.*
- >> *Samozřejmě, ale nevěřím tomu.*
- >> *Proč, tak to je. B. W.*
- >> *Já tomu nechci věřit.*
- >> *Udělejte ten pohyb, o kterém věříte, že kvůli němu musí jít, zašeptal.*
- Ukázala jsem levou rukou na pravé rameno.
- >> *Přesně!!! Proto.*
- Ticho.
- >> *Je levačka? Já*
- >> *Proč, ne, nemyslím.*
- >> *Protože to poprvé ukázala tak, jako já nyní.*
- >> *Ach, bože, teď ale poletí na sto procent.*
- >> *Cože!!!, řekla pacientka vedle mne. Johana.*
- >> *Musíte všechno chápat? Když s vámi mluvím, taky se do toho nemíchá, co jste vůbec pochopila, lépe řečeno nepochopila???*
- >> *No, když jste mluvil o paní Redd, že musí odejít, kvůli ní... Chudák paní Redd.*
- >> *Proč kvůli ní? Jen paní Redd sama je vinná svým chováním... Tak je to.*
- >> *Ale udělal jste takový podivný pohyb.*
- >> *Ano, to my děláme vždycky, vidíte, paní Lexová?*
- Střídavě jsme se levou rukou dotýkali pravého ramene a obráceně. U mne to ale trvalo trochu déle,

než jsem pochopila, co chce.

>> *Vy tady máte poslední hodinu, paní Lexová, máte dotazy k vašemu pobytu?* B. W.

>> *Ano, ráda bych věděla, proč se skupina vůči mně chovala tak, jak se chovala. Nikomu jsem nic neudělala.*

>> *To nepůjde, musíte oslovit každého jednotlivě. Co se týče zloby, byli velice kolektivní, ale proč, to musí zodpovědět každý sám za sebe.* B. W.

>> *Gillo (ta s otevřenými ústy při hodině s paní Redd), co jsem ti udělala, že jsi se ke mně tak chovala?* Byla to také ona, kdo se mnou nechtěl promluvit ani slovo.

>> *Nic.*

>> *A proč jsi byla taková? Proč jsi mi řekla: S tebou nepromluví ani slovo? A proč jsi to nedodržela? Mám odpovědět za tebe? Musíš se mnou mluvit, abys mne mohla trápit. To je všechno. Byla bych ráda, kdybych s tebou nemusela mluvit, vzpomínáš si ještě, co jsem ti na to odpověděla?*

>> *Ano.*

>> *Pak to řekněte, opakujte, co paní Lexová řekla!!!* Psycholog

>> *To je skvělý nápad, řekla tiše.*

S požitkem potichu řekl: >> *Ten by mohl pocházet ode mne.* To s tím původem jsem tenkrát neřekla, ale jemu se to tak líbilo, že tuto nevyslovenou větu při každé příležitosti opakoval.

>> *Paní Lexovou jste oslovila jen jednou a to tak hloupým způsobem?*

>> *Jen jsem se jí zeptala.*

>> *Vy jste se jí neptala.* B. W.

>> *Ale ano, to měla být otázka.*

>> *Tak řekněte ještě jednou, co jste jí řekla.* B. W.

>> *No, ty jsi často jezdila na dovolenou.*

>> *To není otázka.* B. W.

>> *Ale ano, je.*

- 512 >> *Nehádejte se se mnou, zeptáme se skupiny: Je to otázka?*
B. W.
- >> *Ne.*
- >> *Paní Lexová, jak jste to viděla vy?*
- >> *Ne jako otázku.*
- >> *Co odpověděla?* B. W.
- >> *Že to nikdy nebyla dovolená, ale většinou obchodní nebo studijní cesty.*
- >> *Souhlasí... Dál.* B. W.
- >> *Ale ona se nedokáže vžít do mé situace.* Gilla
- >> *To je pravda, ale vy do její také ne, nebo?* B. W.
- >> *Ne.*
- >> *Tak vidíte, kromě toho to ona umí ze všech nejlépe, s jejími zkušenostmi, už několikrát jsem jí chtěl nabídnout svou židli, tak dobře to zvládala. Také dnes...* B. W.
- Souhlasí, tentokrát zase chtěl, abych si vzala jeho židli, hned na začátku.
- >> *Co jsem ti udělala?,* zeptala jsem se další z nich. Na řadě byla ta bezcharakterní. Ta, se kterou jsem si nechtěla špinit ruce.
- >> *Nic, jenom jsi nafoukaná.*
- >> *Cože??? Kdybyste věděla, co tahle žena zažila, řekla byste, že by mohla být pyšnější. Vy jste nafoukaná, co jste si myslela, když jste nabídla její jídlo volně k rozdělení, přestože vás prosila, abyste je jen vynesla. Kromě toho neumíte počítat, to nebylo její jídlo, které jste odnesla.* B. W.
- (Ve skutečnosti se to s tím jídlem stalo dvakrát a pokaždé vzaly špatný táč, ne můj. A to jídlo, které omylem vzaly, potom rozdělily.)
- >> *A předhazovat jí, že neumí německy, taková nestydatost!* B. W.
- >> *Ona řekla, abych to rozdělila.*
- >> *Ach, skutečně, nenamáhejte se, já věřím jen paní Lexové,*

ta mi ještě nikdy nelhala, vy jste to zkusila už mockrát. Byla jste jen žárlivá, protože odpoledne jedla kachnu. B. W.

513

Pravda má čas, má dlouhý život.

>> *Kdy?*

>> *To vám musí stačit. Proč jste nechtěla, aby dostala svou večeři?* B. W.

>> *Když jedla odpoledne kachnu, jak to, že vůbec může jíst, co chce, když má dietu? Jiní vyletěli už kvůli tabulce čokolády a ona se ani nemusí vážit?*

>> *Ne, nemusí, to souhlasí, může jíst kachny, jak bude chtít, protože dietu si naordinovala sama a funguje, to vidí každý i bez váhy. Kolik jste tady zhubla?* B. W.

>> *Deset kilo.*

>> *No prosím. Směla by i pít alkohol. Příště vám koupím láhev sektu a napíše na ni velkými písmeny: Paní Lexová.* B. W.

>> *Já sekt nerada.*

>> *Ach, pravda, pro vás sekt začíná až u Taittingeru.* B. W.

>> *Je moc úzká? Proč nemá vlastní děti? Bezcharakterní*

>> *Co to vykládáte za nesmysly? Svého času u ní bylo tak úzko, že spala se dvěma muži.*

(Nikdy jsme o tom v našich individuálních hodinách nemluvíli, dala jsem mu číst svůj rukopis jen s upozorněním, že je to kvůli Kašmíru – a teď o tom mluví před skupinou?)

>> *Fuj!!! Skupina*

>> *Přesto je morálnější, než vy všechny dohromady!* B. W.

>> *Já chodím do kostela, řekla Johanna. To byla jedna, která mi po čtyři měsíce den co den přitahovala moji židli, abych to nemusela dělat já, poklonkovala přede mnou, jak to nazval psycholog, a přestože jí to bylo nepříjemné, nikdy s tím nepřestala.*

>> *To vám nepomůže. Zeptejte se jí, co si o vás myslí. Nebo*

514 počkejte, já vám to povím: *VY JSTE TA NEJVĚTŠÍ ZMIJE!* B. W.
Její ruka bleskově vyrazila vzhůru.
Vypadala jako socha svobody.
>> *Stop, tady nikoho bít nebudeme.*
Ztuhla ve své pozici. >> *Varovala mne před vámi všemi...*
A ke mně: >> Co byste udělala, kdyby vás udeřila?
>> *Tentokrát bych jí to vrátila. Nebo konečně vyinkasovala*
těch 1500 marek, zasmála jsem se. Ruka zůstala zvednutá.
>> *Proč vás před námi varovala?*
>> *Inu, chtěl jsem mít větší přehled, ale ona se lépe než já*
vyzná ... s takovou pakáží.

**Mnozí lidé jsou příliš dobře vychovaní,
než aby mluvili s plnými ústy,
ale nevdají jim, že mluví s prázdnou hlavou.**

>> *Proč nám říkáte pakáží?*
>> *Proto! Co jste téhle ženě udělaly, to už je skutečně příliš.*
B. W.
>> *A když si to zaslouží? Přátelí se se svou lékařkou. A to se*
nesmí, řekla ta, co mi nepřála kachnu.
>> *Mlčte, vy jste tak bezcharakterní, až do konce hodiny už*
neřeknete ani slovo! To mám stejně od paní Lexové a ta má
většinou pravdu. Ostatně se přátelí také se mnou a já jsem na
to přátelství hrdý, protože je hodnotným člověkem.
>> *Vy se musíte ještě hodně učit. Bezcharakterní podělaná*
ženská s kachnou.
>> *Ach, skutečně? A kdo ne? Vy lžete, jak jen otevřete ústa.*
Jednou jste mi vyprávěla, že paní Lexová si povídala s těmi
Filipínci, španělsky, když jste přišla, mluvili německy.
Jeden z nich se vás ptal, zda víte, co je to balut. Víte ještě,
co jste odpověděla? Psycholog

>> *Ano, že jsem to ještě nikdy nejedla, ale vím, jak se to vaří.*

>> *A balut se nevaří, to jsou syrová vajíčka. Proč jste vůbec tady? Ptal jsem se na to, ale nikdo to nevěděl.*

>> *Nerozumím si se svou matkou. Ale ona tehdy neřekla nic.*

Bezcharakterní

>> *Paní Lexová se vnitřně málem potrhala smíchy, já bych taky neříkal nic k takové koncentrované blbosti. A vaše matka je dost dobrá na to, aby dávala pozor na vaši dceru? Vy dceři dáváte číst Hanibala, přitom je jí teprve 15 let. Víte vy, co to děláte? B. W.*

>> *Ne.*

>> *Paní Lexová zažila Mlčení jehňátek na vlastní kůži a vy nejste schopná, si to od ní vyslechnout. Její přítel ji miluje víc, než vlastní matku, a to už 26 let. Psycholog*

>> *Tak proč není s ním? A když ji tak miluje její muž, proč tady ještě nikdy nebyl?*

>> *Je nemocný žárlivostí a její přítel ji miluje víc, než matku svého dítěte a je ostatně krásnější, než náš muž ze stanice 2.*

Žárlivost je strach před srovnáním.

>> *To jsem se vás chtěla zeptat, proč vlastně na ni letí nejkrásnější muž na klinice?*

Kachní žena

>> *Není divu, to se snadno vysvětlí. Odpovídala vzoru, jaký si vytvořil ohledně lidí, kteří nevidí jen jeho fasádu. Ostatně bydlí v Johanneskirchenu, jako její přítel, bohužel je jen na druhém místě, co se týče Johanneskirchenu a krásy...*

Nejspíš jsem tam seděla jako solný sloup.

>> *V trapných situacích vždycky upadla do svého druhu transu, jako teď... Psycholog*

>> *Co udělala tak trapného? Ta s kachnou, která vlastně*

516 měla mlčet.

>> *Ona?? Ona nic trapného neudělala, vy ostatní jste trapné. Nevzpomínáte si, jak jste přišla do hodiny, paní Meyer?*

A natáhla jste k paní Lexové ruku, tak odspoda? Psycholog

>> *Ano, vzpomínám si. Gilla*

>> *Víte, co to bylo za gesto? B. W.*

>> *Ne.*

>> *To používají jen muži mezi sebou, znamená to kastraci, tak trapná jste byla, tohle jste ukázala paní Lexové. B. W.*

>> *Byla snad někdy mužem? Bezcharakterní kachna*

>> *Ne, narodila se jako žena, myslíte si, že byla chvíli mužem a teď je zase ženou, co vy to máte za podivné představy? Její přítel je... Víte, čím ten Axel je? Ona to ví, ale nikdy o tom s nikým nemluvila.*

>> *Trans..., řekla jedna.*

Chytrý člověk si všimne všeho – hlupák ke všemu něco poznamená.

>> *Ano, je to transsibiřský vlk, usmál se pan Wilhelm*

>> *Transsexuál, řekla jsem.*

>> *Milujete ji?*

>> *Ano, jak jen můžu milovat pacientku... Možná z nás bude pár, s mou přítelkyní to v poslední době neklape. Psycholog*

>> *Oženíte se s ní?*

>> *Možná. Otočil se ke mně. >> Promiňte, ale co, je zvyklá, že se s ní pořád někdo chce ženit.*

>> *Také tady? Ale vy si ji nesmíte vzít!*

>> *Také tady. Proč bych si ji nesměl vzít? B. W.*

>> *Láska mezi psychologem a pacientkou není dovolená.*

>> *Ach, vy ji chcete zakázat? Od zítřka už pacientkou nebude.*

>> *Ach tak, ale co až přijde příště?*

>> *No a? Jste připravená při naší svatbě vstát a říct: Mám námítky proti tomuto sňatku? A ostatně, vy všechny už sem nemusíte chodit, nemáte důvod tady být, jen paní Lexová. Ta je vítaná, proč rovnou nezůstanete tady?, obrátil se ke mně B. W.*

>> *Ne, chci ještě vzít tu práci u Detlefa, pak uvidím.*

>> *Vrátíte se? Psycholog*

>> *Ano nebo ne, nevím.*

>> *Proč například jste tady vy? Chtěla jste zůstat jen šest týdnů a jste tady už tři měsíce, paní Meyer (ta s tím nestydatým gestem). B. W.*

>> *Chci do důchodu a kromě toho jsem tady musela dávat pozor na paní Keil. Socha svobody měla pořád ještě ruku vztyčenou.*

>> *S důchodem to tady nevyjde, to můžete čekat dlouho. Jak dávat pozor? B. W.*

>> *No, aby jí paní Lexová něco neudělala.*

>> *Co by jí měla paní Lexová udělat? Proto jste tady? Psycholog*

>> *Ano.*

>> *To jsem ještě neslyšel, co paní Lexová paní Keil dělá? Zeptala jste se jí někdy, co k paní Keil cítí? Psycholog*

>> *Ne.*

>> *Tak to udělejte teď, protože poletíte. B. W.*

>> *Co cítíš k Johanně?*

>> *NIC.*

>> *... jsem já ale koza pitomá.*

>> *Ano, to jste. Ostatně, se svým přítelem provozujete agape. Psycholog*

>> *Agape se nedá provozovat, řekla Johanna, socha svobody.*

>> *Já chodím do kostela...*

>> *To vám nepomůže, už jsem vám řekl, i když spala se dvěma muži, je mnohem morálnější, než vy. Její kniha je odborná,*

518 věcná, milostná literatura, tak nádherná, geniální. Ach, víte vůbec, proč vyletěla paní Huber?

**Kdo věří, že je křesťan,
protože navštěvuje kostel, mýlí se.
Z nikoho se také nestane auto jen proto,
že stojí v garáži.**

>> *My to víme, paní Lexová si myslí, že už za ni zdravotní pojišťovna nechtěla platit.*

>> *Ach, skutečně, to říkala? B. W.*

>> *Ano.*

>> *A vy tomu věříte, paní Lexová?*

>> *Ne.*

>> *Víte, proč vyletěla?*

>> *Kvůli hypnóze.*

Ve skupině se mne tato bývalá pacientka pokoušela hypnotizovat, samozřejmě bezúspěšně. Údajně byla znásilněna, což jí nikdo nevěřil. Jednoho dne se mne zeptala ta, která byla teď na řadě: >> *Věříš jí to s tím znásilněním?*

>> *Ne, ale vlastně ano, sama jsem zažila něco podobného.*

Svůj Kašmír jsem také viděla jako něco, co mi bylo způsobeno násilím.

>> *Přesně. Nikdo s ní o tom nemluvil, ona to přesto ví.*

>> *Je její přítel ženatý? Bezcharakterní kachna*

>> *Proč se o to zajímáte, paní Lexová to neví a je jí to jedno. Sama byla vdaná 30 let. B. W.*

>> *Mělo by ji to zajímat.*

>> *Ach, skutečně, nestačí vám, co paní Lexová jednou řekla o své zvědavosti? Je zvědavá, jen když jí za to platí. Neměla byste lidem předepisovat, oč se mají zajímat, jinak vyletíte jako paní Mayer.*

>> *Proč?*

>> *Tak dávejte pozor. Chtěla jste, aby už nedostala svou večeři, protože jedla kachnu.*

>> *Ano. Když žere kachny!!!*

>> *Vy ji chcete dát trošku terapie, pravda? B. W.*

>> *Ano.*

>> *A? Terapie spolupacientů je zakázána, nečetla jste pravidla? Poletíte jako další... B. W.*

>> *Jednou řekla, že zažila něco podobného, jako znásilnění.*

>> *Ano, to je pravda, má trauma z Kašmíru. B. W.*

>> *Proč o tom nikdy nesměla mluvit?*

>> *Protože by jí to nikdo nevěřil, proto.*

>> *Já jí to věřila, řekla ta, se kterou jsem dost dlouho, přesně 14 dnů, byla kamarádka, paní Sekera.*

>> *Ano? Přesto jste to nedokázala ostatním podat tak, aby tomu uvěřily. Proč jste všechno, o čem jste s paní Lexovou hovořila soukromě, vyprávěla dál? Nemusíte mi odpovídat, v pravidlech to stojí, vy jste s nimi souhlasila, proto taky teď poletíte. B. W.*

>> *Proč měla tolik privilegií?*

>> *Ach, myslíte to, že směla pít alkohol a jíst, co chtěla? B. W.*

>> *Ona směla alkohol?*

>> *Ano, ale nikdy nepila... Ale to vás bude zajímat, dostala žlutou kartu, ale ne proto. Proč má žlutou kartu, vám neřeknu.*

Psycholog

>> *Proč se teď směje?*

>> *Ona smí, důvod, proč dostala žlutou kartu, je legrační.*

>> *Znásilnili ji dva muži?*

Znovu jsem se zasmála.

>> *Proč se zase směje?*

>> *Protože se jí líbilo spát se dvěma muži. B. W.*

>> *Je to ten důvod, proč tady je?*

520 >> *Ne, ale vám by se to taky líbilo, kdybyste to zažila.*
>> *Fuj.*
>> *Jak můžete říct fuj? Miluje ty muže, se kterými spala, oni milují ji a milují se navzájem, provozují agape.*
>> *To je prasečina. Bezcharakterní*
>> *Ach, skutečně, nevyprávěla to vám, ale mně. Co je na tom sprostého? Mnohem horší je, že vy například jste od té doby, co byla před 15 lety počata vaše dcera, neměla žádný sex. B. W.*
>> *To je směla.*
>> *Ne, vůči vaší dceři je to zločin, protože neví, jak sexuální život vypadá.*
Ke mně: >> *Proč se na ni nepodíváte? Vypadá jako socha svobody s tou zdviženou rukou. K soše svobody: >> A dejte tu ruku dolů.*
>> *Ona mne nezajímá. Já*
>> *Ani jako socha svobody ne? B. W.*
>> *Ani jako socha svobody ne. Já*
>> *Proč se o mne nezajímá? Ta se zdviženou rukou*
>> *Je to tak. Chcete snad zase paní Lexové předepisovat, oč se má zajímat? B. W.*
>> *Ale o na o mě něco řekla.*
>> *Ano, to udělala, ale teď už neví, co máte na mysli. Vy jste paní Lexové už často předepisovala, oč by se měla zajímat. B. W.*
>> *Co jsem řekla? Já*
>> *Řekla jste o ní, že se do vánoc nechá rozvést. Jste ještě drzejší, než já, já bych jí dal o půl roku víc... K pacientce, která mne chtěla udeřit: >> A dejte tu ruku dolů, vypadáte trapně! Ke mně: >> Co byste udělala, kdyby vás opravdu udeřila?*
>> *Tentokrát bych jí to oplatila nebo ji udala... To už jsem přece řekla.*
>> *Ring volný, takříkajíc... Komu jste to o tom rozvodu*

říkala? Psycholog

>> Řekla jsem to jenom jednomu člověku. Já

>> Je ten člověk tady?

>> Ano. Jednomu člověku a ten mne ujistil, že to neříkal dál.

>> Cože? Vy jste to řekla jenom jednomu člověku? Psycholog

>> Ano, jistě.

>> Proč neprozradíte, kdo to byl? Psycholog

>> Nudí mne to.

>> Ach tak, potom to musím říct já. Milá paní Sekero, vy poletíte taky, nečetla jste podmínky naší kliniky? Nikdo nesmí to, co se důvěrně dozvěděl, říkat dál. Psycholog

>> Ale já to řekla až po čtrnácti dnech.

>> Ale řekla jste to. A to je špatné. Vyprávěla ona dál třeba o vaší podivné předstírané sebevraždě?

>> Ne, to ne a moje... Proč to teď děláte vy?

>> Aha, kroutíte se, nelíbí se vám to. Ale stejně vyletíte.

>> Ale proč to mohla o mě říct... Socha svobody

>> Ona může říct všechno, možná se mylí. Proč jste s ní o tom nikdy nemluvila? Jí je stejně všechno jedno, co o ní řeknete.

Ke mně: >> Proč jste se na ni nepodívala? Ach, teď jsem udělal stejnou chybu, jako paní Redd, vy se přece neotočíte, proč vlastně ne? B. W.

>> Nevím, možná proto, že si to dokáží tak živě představit, že to nepotřebuji vidět ve skutečnosti.

>> Aha, vy i autem jezdíte poslepu. Psycholog

>> Ano, zasmála jsem se.

Jedna z pacientek řekla: >> Cože, ona poslepu řídí auto?

>> Zase jsem citoval, nechte si své blbé otázky. A je možné, že máte tak velkou fantazii, že jste si vymyslela i tu knihu? B. W.

>> Ne, bohužel ne.

>> A Kašmír?

- 522 >> *S Kašmírem to tak bylo.*
- >> *No jasně, vy jste sice neviděla žádné mrtvoly, ale s každým výstřelem jste ve své fantazii zemřela.* Psycholog
- >> *Je to o Kašmíru pravda? A ona modeluje? Kachní žena*
- >> *Samozřejmě je to pravda, v Kašmíru zažila válku, ostatně se v tomto případě nemluví o válce, ale o konfliktu v Kašmíru, sice mi není jasný ten rozdíl, těch 30 000 lidí je mrtvých i přes takové rozdíly, a vy jste ve své fantazii zemřela s nimi. A samozřejmě modeluje, taky poslepu, co jste si myslela?* Psycholog
- >> *Tak to bylo, řekla jsem.*
- >> *Proč to neřeknete, tak dlouho jsme přemýšleli, proč se neotáčíte?* Psycholog
- >> *Možná. Já to taky vím až teď. Já*
- >> *Jistě, proto to váš muž nemohl vidět tak, jako vy, protože nemá tolik fantazie. Ale ne, vy si vymyslíte válku a ono k ní skutečně dojde.* Psycholog
- AŽ K 11. ZÁŘÍ 2001 ZBÝVAL JEŠTĚ ROK.**
- >> *Jde ale o mne, ne o něj.*
- >> *Máte pravdu.*
- >> *COŽE, zeptaly se ostatní.*
- >> *Jen poslouvejte, to byste nepochopily. Nebo by jste rozuměly tomu, že celý den komunikuje se svým podvědomím, že s ním mluví, jak to jiní lidé nikdy nedokáží?* Psycholog
- >> *Myslely jsme, že má formy, že nemodeluje sama. Ale pak je také jasnozřivá? Proč bychom to nepochopily?*
- >> *Měly jste čtyři měsíce čas, abyste zjistily, jak to bylo, ale ne. Ani jedna z vás jí nevěřila. A nezeptala se. Proč to tak je, paní Lexová? Víte to?* Psycholog
- >> *Pokusím se to říct. Mají strach se mne něco zeptat, protože by se pak bály, že řeknu něco, co by je mohlo bolet.*
- >> *Je vulgární, proto se neptáme. Bezcharakterní*
- >> *Ach, skutečně? Byla taková někdy vůči vám?* B. W.

- >> *Ne, ke mně ne.*
- >> *Tak tedy ke komu byla vulgární? K nikomu. Psycholog*
- >> *Vůči paní Kubisch byla. Tahle pacientka mi jednou řekla:*
- >> *Co bys řekla, kdyby tě odsunuli? Nazvala jsem ji sviní.*
- >> *To ale bylo, než jste přišla. Ještě jste tady nebyla, tak vám do toho nic není. A když už o ní mluvíme, paní Lexová, jak to bylo, když k vám potom paní Kubisch přišla?*
- >> *Ach ano, zeptala se mne, zda mne smí oslovit. Řekla jsem, aby mne nechala v klidu.*
- >> *Já vím, seděla jste v kavárně, že jste nedodala, ustup mi ze slunce, to ještě chybělo. Velice mne to pobavilo, když jsem se to dozvěděl. Záviděl.*
- >> *Ano, bylo to legrační. Připadala jsem si jako Diogenes.*
- >> *Ten taky jste, svého druhu filosof, patrně na vás ztroskotám, ale nebudu to oplakávat jako paní Redd. Vezmu to jako výzvu a začnu studovat filosofii. A vy jste za těch jedenáct let 30 000 krát zemřela. Proto můžete všechno. Zkoušíte si to představit a pak to jde i ve skutečnosti. B. W.*
- >> *Je to tak.*

**Znamení doby:
Z umělců se stali profesionálové,
z amatérů umělci.**

- >> *Proto jste udělala tak krásné cédéčko, ta hudba k tomu je geniální. Proto umíte modelovat, protože si to dokážete představit, proto taky můžete říct, to by dokázal každý. Pro vás právě platí: Co si dokážete představit, to můžete udělat. Přitom jste jediný člověk, který říká, že to tak není, a máte pravdu, ne všechno, co si člověk představuje, se musí stát taky ve skutečnosti. B. W.*
- >> *Jsem ráda, že uvažujete jako já.*

- 524 >> *Ona udělala cédéčko?*
- >> *Ani tohle nevíte? Ano, a velice krásné. Také se podílela na 36 knihách svého muže. Věděla jste to? B. W.*
- >> *Ne, myslela jsem, že vytvořila jenom obal na CD a myslely jsme, že má formy, podle kterých dělá svoje sochy. To už jsme se smáli oba, psycholog i já.*
- >> *Proč se smějete?*
- >> *Protože pro tolik blbosti nemáme slova, paní Lexová a já. A je celkem na vás, zda jejímu životu věříte nebo ne, ona jej přesto prožila. Ale něco jiného: Přišla jste jednou ke stolu, kde si povídala s Filipínci?*
- >> *Ano.*
- >> *No a řekli vám, o čem se bavili, totiž o balutu. Psycholog*
- >> *Ano, připomnělo mi to jedno turecké jídlo., opakovala ta bezcharakterní.*
- >> *Ach, skutečně? Nechte mne to vyprávět ještě jednou. Vy přijdete a říkáte, vím, jak se to vaří. Psycholog*
- >> *Ano, to jsem řekla.*
- >> *Ano, ale to jsou přece syrová vajíčka, která se tam jedí. Chcete vědět, jak se vaří syrová vejce, aniž by se uvařila?*
- >> *Ona ale nic neříkala.*
- >> *A představte si, ona to nevyprávěla ani mně.*
- >> *Tomu nevěřím.*
- >> *Nemusíte, přesto to tak bylo, ona mluví německy mnohem lépe, než vy. Nebo už jste někdy napsala něco pro Focus nebo Marie Claire? Vy jste ji chtěla trošičku léčit? Psycholog*
- >> *Ona píše???*
- >> *Ano, a léčit spolupacienty je zakázáno... Ano, jak krásně píše, to jsem viděl, její manuskript je tak geniální, tak skvělý, tak bohatý., briza... brilantní. B. W.*
- >> *Jsem blbá. A ona není zvědavá. Bezcharakterní*
- >> *Ano, to jste. Skutečně, zkoušela jste ji? Takže další důvod,*

pro který poletíte. Psycholog

>> *Zamiloval jste se do ní? Bezcharakterní*

>> *Ano, možná. B. W.*

>> *To nesmíte.*

>> *Co bych nesměl? B. W.*

>> *Zamilovat se do ní.*

>> *Jak byste tomu chtěla zabránit? B. W.*

>> *Jste její psycholog.*

>> *No a? Za pár minut už nebudu. B. W.*

>> *Opravdu si ji chcete vzít?*

>> *Ano, možná, jinak si ji někdo ještě vezme přede mnou...
teď jsem zase citoval.*

>> *Kdo ještě si ji chce vzít? Postarám se, aby se to nestalo.
Bezcharakterní*

>> *Spousta mužů. Stojí ve frontě. Jak tomu sňatku chcete
zabránit? B. W.*

>> *Postarám se o to.*

>> *Jak to chcete udělat? To byste snad, až oddávající řekne,
pokud je tady někdo, kdo proti tomuto spojení něco má, nechť
povstane – to byste vážně udělala?*

>> *Ano.*

>> *Pak bych si chtěl paní Lexovou vzít už jen z toho důvodu,
jen proto, to bych chtěl zažít. B. W.*

>> *Ptám se, zda to vůbec jde, aby se psycholog zamiloval do
své pacientky.*

>> *Koho se chcete zeptat, zeptejte se mne, já vám můžu říct,
že to jde. Psycholog*

Posléze řekl, že hodina je u konce, taky trvala skoro
dvě hodiny.

>> *Vy tady zůstanete, zavolal za mnou.*

>> *Pojďte blíž... ještě blíž.*

Přišla jsem, bohužel jsem mu neviděla do očí, stál v prudkém

526 protisvětle.

>> *Byla jste tak sladká... Nezajímá mne, ani jako socha svobody ne.*

>> *Já vím.*

>> *Co s vámi bylo, zašel jsem příliš daleko?*

>> *Ne, to je v pořádku, pravděpodobně ta Redd. Nechci to tak vidět.*

>> *Ale tak to je, když vám to je líto, asi mi to jednoho dne bude líto taky. Teď bych vás nejraději objal.*

>> *Tady? To bychom museli ještě chvíli počkat.*

>> *Díky bohu jste řekla MY.*

>> *Proč bych to neřekla, já to taky chci.*

>> *Raději běžte.*

>> *Ano, raději půjdu.*

Když už jsem byla v Rosenbergu, vyprávěl mi R., Irena prý si o mě myslí, že jsem o Skácelovi, fotografovi a příteli od Hanzelů, mé někdejší náhradní rodiny, řekla následující:
>> *On přece neumí fotografovat.*

K tomu došlo takto: Před asi osmi lety mi zavolali z jednoho velice dobrého pražského časopisu, Reflexu, abych pro ně připravila zprávu o jednom českém plese, i s fotkami. Ples byl v Bavorském dvoře. Dáma, která to objednávala, se jmenovala Braníková.

Řekla jsem: >> *Pošlete tam přece pana Skácela.* Myslela jsem, že by se mezi těma dvěma mohlo zase něco odehrát. Skácel totiž byl příčinou Irenina rozvodu. Paní Braníková ale odpověděla: >> *Ten přece neumí fotografovat.* Týž den jsem to do telefonu vyprávěla Ireně. Ta tehdy řekla, že půjde na ples se mnou, ale když už jsem objednala taxík, v poslední chvíli odřekla. Nevěděla jsem proč a nedokázala si to nijak vysvětlit. To bylo snad v roce 1993.

**Kdo má silné argumenty,
může použít slabá slova.**

Před vánocemi roku 2000 měl R. výstavu v Praze. Když jsem byla v Müllerstrasse, zeptala jsem se, kdo byl na vernisáži. Řekl, že Dobeš, jeho žena Daniela byla nemocná, takže tam byl sám. Dobeš byl v době onoho plesu šéfredaktorem Reflexu.
>> *Zeptal ses ho, kvůli té Braníkové? Já*
>> *Odkud to víš?*, zněla jeho užaslá odpověď. Škoda, že jsem mu neřekla „*polib mi zadek*“, nemusím se na hloupost lidí vyptávat, vidím ji i tak.
>> *Mluvil?*, zeptala jsem se.

- 528 >> *Ano. Dobeš říkal, že Braníková takové řeči vedla často. Paní Braníková byla sekretářkou Dobeše, který byl také zakladatelem Reflexu.*
- >> *No prosím, řekla jsem. R. mne požádal, abych si sedla, že mi chce něco říct.*
- >> *Nemám chuť.*
- >> *Ale ty přece pocházíš z Braníka. R.*
- >> *No a?*
- >> *Nevíš, oč jde?*
- >> *Co mám vědět, já vím, kde jsem se narodila.*
- >> *Ano, ale Irena si myslela, že sis to vymyslela.*
- >> *No a? Je mi přece jedno, co si o mě kdo myslí. Oni, zrovna jako ty.*
- >> *Není ti to líto?*
- >> *Líto? Ne, to skutečně ne. Nikdy jsem žádnou fotku od Skácela neviděla. Jak bych to mohla říct, a už osm let s Irenou nekamarádím.*

**Porážka sebou přináší také jasno.
Vidíme, kdo skutečně stojí za námi
a kdo se drží poblíž jen kvůli osobním výhodám.**

- >> *Ano, ale bylo to všechno kvůli tomu. R.*
- >> *Co všechno, nechápu to a nudí mne to. Odcházím. Pokud si to myslela, tady je ještě vyúčtování na Braníkovou, když jsem jí poslala text a fotky. Nebo jí můžeš říct, že tu Braníkovou znáš taky... Slovák neumí fotit!*
- >> *Já jí věřil. Víš, že Jarda se ti směje? Vlastně se ti v Praze smějí všichni. R.*
- Jarda byl v Praze můj soused, kdysi jsem se přátelila s jeho sestrou a s ní jsem taky přišla sem. Prodávala na rohu Süddeutsche Zeitung a říkalo se, že noviny prodávám já

a Marcela navštěvuje Goethe Institut. Přitom to bylo obráceně. Během tří měsíců tady jsem šla do Goethe Institutu v Passau. Ona tehdy řekla: >> *No, víš, moje máma by neviděla ráda, že prodávám noviny.*

>> *A proč se smějí?*

>> *No, smějí se tobě.*

>> *Ach ano, to už jsi vyprávěl pacientkám v nemocnici, že se mi lidi smějí.*

>> *Já netelefonoval. R.*

>> *A kdo?*

>> *Mak, ten se kamarádí s Jardou a společně se ti smějí. R. Mak byl občas s chlapy v hospodě. Jak mi z nich bylo zle, z těch pohádek od hospodského stolu, kdyby věděl, že mne vůbec nezajímá, co si tam spolu vždycky vymýšlejí.*

>> *Ty jsi mu ale musel dát telefonní číslo do nemocnice, říkal, že je můj muž. Mám přece mobil, proč mi nezavolá na mobil, když se mnou chce mluvit? To je, jako kdybys zavolal ty, já s Makem taky už nemluvila osm let, co ode mne chce? Jarda ostatně vyprávěl, že už s ním není kamarád. Jste směšní!! Málem jsem u Jardy začala pracovat. Přece k němu vždycky chodím na jídlo, když jsem v Praze.*

>> *To oni řekli jen kvůli tobě. R.*

>> *Jak, kvůli mně? Nechápu, odcházím, takové nesmysly nebudu poslouchat. Stejně jako ti dva hokejisté.*

>> *Jak? R.*

>> *Ano, ti spolu hráli v jednom mužstvu a pak se mne jeden z nich ptá, zda jsem byla znásilněna a od té doby se neznali, taky kvůli mně. Nechápu. Já*

>> *Nevíš, jak to s tím znásilněním bylo? R.*

>> *Ne, proč bych měla? Já nikdy znásilněna nebyla.*

>> *Ty jsi nikdy nebyla znásilněna? R.*

>> *Proboha, co je zase tohle? Nestačí ty děti?*

**Napůl prázdná sklenice je možná současně
napůl plná, ale poloviční lež
určitě není poloviční pravda.**

Musela jsem myslet na to, že tenhle idiot, když jsem v manželství byla smutná, což se stávalo stále častěji, tak tenhle deviant byl o to raději. Tak nějak si to užíval, když jsem trpěla. Bezcitný a chladnokrevný, takový byl a je. A znovu a znovu mne bil. Jenže já to dál nevyprávěla, v našem okolí to sotva kdo věděl. Ale já to věděla. Pokaždé, když si čistím levé ucho, vzpomenu si na to, že mi tenhle padouch protrhl ušní bubínek. Pořád ještě to bolí, přitom to bylo před třiceti lety. Tenkrát mne operovali, tak zlé to bylo. Zlomil mi ruku v lokti – tohle hovado, kterému jsem tolik pomohla. Čím jsem starší, tím víc mne má zranění bolí. A teď by si chtěl dopřávat rozkoš představy, že jsem byla znásilněna?

**Když muž nemá úspěch,
myslí si, že není mužem.
Když žena nemá úspěch,
ví pořád ještě, že je ženou.**

>> Jednou jsi mi vyprávěla, že Jarda šel k StB, protože někoho znásilnil a oni ho postavili před volbu: buď vězení nebo spolupráce s nimi. R.

>> Jistě, na to si vzpomínám, to mi o něm vyprávěla jeho sestra. A co má být?

Proboha, co toho hajzla ještě napadne? A všichni věří jemu a ne mne? Umí se přetvařovat tak dobře, že mu jeho lži věří, nechávají jej, aby s nimi manipuloval, klamal je? Inu, není to tak scestné, já se téměř 30 let pokoušela mu důvěřovat. Musela jsem jej opustit. Všichni si mysleli, jak mne nemiluje,

**Láska, která nevychází z lásky k bližnímu,
se promění v nenávist a nevěru.**

>> *Jarda se přece přátelí s Hanzelovými? Nebo se v těchhle kruzích pohybuje, náš přítel Pramen pro ně přece dokonce fotografoval.*

>> *Sakra, co mi to tady vykládáš, já to přece všechno vím. Odcházím!*

>> *A co je s Axelem? R.*

>> *Co by s ním mělo být? Nech toho chudáka, je to transsexuál, má svoje vlastní starosti.*

>> *Proč jsi mi to neřekla???* R.

>> *Proč bych ti to měla říkat? Můžeš mi uvést důvod, proč bys to musel vědět? Ty jsi mi tajil věci, která jsem měla vědět. Jsi šílenec!!!*

>> *Abych na něj tolik nežárlil. R.*

**Žárlivost nemá nic společného s láskou,
kterou k někomu cítíme, ale s láskou,
kterou necítíme k sobě samým.**

>> *To jsi nemusel, víš, že jsem s ním nespala.*

>> *Nespala jsi s ním nikdy?*

>> *Ano, ale až po rozvodu.*

>> *Gratuluji.*

>> *Ty jsi jako ta Jana, ta mi taky už gratulovala.*

Už po xté jsem vstala, vzal mne za ruku, z toho doteku se mi dělalo zle, podívala jsem se na jeho ruku, pustil mne.

Ruka, která tluče, nemůže nikdy hladit.

- 532 >> *A já na něj tolik žárlil.*
- >> *Můžeš mi jmenovat někoho, na koho jsi nežárlil? A záviděl jsi mi všechno, co jsem dělala. Žárlil jsi dokonce na děti na chatě, i na Dietera Borna. Naposledy, když mne pozval na oslavu narozenin, jsi mne zmlátil, až jsem byla modrá, abych tam nemohla jít. Dokonce tady s tím bytem, jsi tak závistivý a chamtivý, že mi ho nechceš přenechat. Proč nejdeš ke své Pat? Teď jsi tak volný, přece jsi vždycky chtěl do Asie.*
- >> *Musím se mu omluvit. R.*
- >> *Ty jsi jak moje sestra. A kdo se omluví mně? Vstala jsem.*
- >> *Promiň, prosím. R.*
- >> *Strč si svoje omluvy kamsi. Čím víc jsem pro tebe udělala, tím víc jsi mne nenáviděl. Jsi naprosto šílený, nejšťastnější jsi, když se mi stane něco hrozného.*
- >> *Hm, chtěl jsem ti jen říct, že jsi udělala dobře, když jsi Heleně řekla, že tě rodiče před ní varovali. R.*
- >> *Ale když jsem ti to vyprávěla, tvrdil jsi, že jsem blbá.*
- >> *Ale teď tě obdivuji. Protože vím, že tě rodiče měli rádi. R.*
- >> *Ach, to víš až teď? Já to vím už dávno, dokonce celý svůj život, až otec zemře, tak definitivně s Hanzelovými skončím, pak už mi tvůj přítel Slovák nebude říkat, že se jim vnucuju. Až otec zemře, ani mi nezavolají.*
- >> *Oleg napsal novou knížku, dali ti ji vůbec? R.*
- >> *Ne, nedali.*
- >> *A ty sis ji nekoupila?*
- >> *Ne, tu mi musí dát Helena. Dává na trh novou knihu? To zas bude něco!*
- >> *Máš pravdu, říká se, že bude hrozná. V Praze se říká, že za každou větou vidí jenom prachy. Koupíš si ji? R.*
- >> *Ne, opravdu ne, škoda peněz, Markus mi ji určitě dá. Jednoho dne budu ráda, že to přátelství skončilo. A k tomu dojde, až tady otec nebude.*

>> *Proč si jsi tak jistá? R.*

>> *Protože když matka ležela v hospici, řekla jsem Heleně, dej mi adresu, navštívím ji, a ona řekla ne, nechtěla mi ji dát, a potřebovala jsem jen říct, dej mi tátu, on mi tu adresu dá. A už dělala, co jsem chtěla. Víš, pokud mají taky něco společného s těmi pomluvami, je mi to jedno, on o rodičích nikdy nepsal hezky, měli raději mne, než jej, to může Helena vyprávět, jak chce, že mi jde o dědictví. Je mi to jedno. A potom, když jsem s ním mluvila po návštěvě maminky, ten byl tak šťastný, že jsem ji navštívila. Divila jsem se, ale řekla jsem mu, to je přece samozřejmé.*

**Pravdu napodobovat nemusí být špatné,
ale pravdu najít, to je mnohem lepší.**

>> *Já tě obdivuji, proč jsi mi to neřekla dříve? R.*

>> *Ano, to samozřejmě musíš, já nejsem takový zbabělec, jako ty. Svému nejlepšímu příteli, Slovákovi, neřekneš, že páchne potem? Máš jiné starosti, například, jak mi ztěžovat život. Ach, ostatně, když už tak mluvíme: Helena o Slovákovi a jeho ženě vždycky říkala, ti se vnucují, a vidíš to dnes? A s takovými lidmi se mám přátelit? Proč..? Že Oleg nemá páteř, to vím nejen já. A s tebou jsem rozvedená, díky bohu, můžeš vyprávět, co chceš. Dobří lidé věří mně, ne tobě. Otec se tak radoval, že jsem maminku navštívila, to si ani neumíš představit. A abych tobě něco říkala? Zbytečné, ty jsi pořád zdrogovaný.*

>> *A ten obraz? R.*

>> *Co je s obrazem, myslíš toho Úprku? Ano, já ho miluju, rodiče mi ho chtěli dát, ale ona tomu chce zabránit, přitom říká, že ho dostanu. Když jsem jí řekla, ten přece patří tobě, odpověděla: Mám dost peněz, abych si takových Úprků*

534 *koupila spoustu.*

>> *Nechceš vědět, jak to bylo s tím znásilněním? R.*

Nesmíme pravdu zaměňovat s názorem většiny.

>> *Ne, já znám svůj život, opakuji, ještě nikdy mne nikdo neznásilnil.*

>> *Co říkáš na to, že to bylo kvůli té Braníkové? R.*

>> *Nic, jenom že jsi stejně blbý jako Irena a Mak. Je to směšné! Vysmála jsem s mu.*

>> *A ke znásilnění: řekl jsem Jardovi, že jsi tvrdila, že tě znásilnil. R.*

>> *Takové voloviny jsem ti nikdy nemohla vykládat, protože to není pravda. A s profesorem to bylo stejně? Já ti nikdy neříkala, že jsem lepší, než on. Lžeš, jen otevřeš ústa. Já*

**Nikdo ode mne nemůže chtít,
abych vytvářela souvislosti,
dokud se jim dá zabránit.**

>> *Já ale myslel, že jsi to byla ty. Víš, jak jsi vyprávěla, že namísto do vězení šel k tajné policii.*

>> *Ano, to mi vyprávěla jeho sestra. Co z toho jen máš, oni stejně nebudou tvými přáteli. Řekni mi, blázníš, bereš tvrdé drogy?*

>> *No, myslel jsem, že jsi to byla ty a řekl jsem mu to. Ten špinavý lhář.*

>> *Vždyť to říkám, jsi lhář. To snad není pravda, máte násilníka, ale nemáte oběť. Jsem zvědava, co za děti se tady objeví, aby vyprávěly, že jsem je zneužila. On vůči mě nikdy násilí nepoužil, to je stejně absurdní, jako s těmi dětmi. A Jarda je taky v kontaktu s Helenou a Olegem, no, kruh se uzavírá.*

>> *Bylo něco s těmi dětmi?*

>> *Řekni mi, ty tady chodíš, vykládáš o mně, že jsem šlapala chodník, znásilňuju děti, kradu, byla jsem znásilněna, jsem vražedkyně... A pak se mne ptáš?*

>> *To s tou vražedkyní jsem neříkal!!! R.*

>> *Jak to, že ne, krmil jsi mne tím sedm let.*

>> *Ne, to jsem řekl jen tobě! R.*

Psychopati,

jestli se nemohou nebo nechtějí změnit...

Takže nemarněme čas na pokusy jim pomoci nebo je změnit, protože pomoc, kterou jim nabídneme, vždycky splatí zradou.

Jednou, před sedmi nebo šesti lety, byla u mne na kávu žena jednoho z jeho hospodských kamarádů. V našem albu viděla svého muže s milenkou ve vysokém stupni těhotenství. Nejraději by si bývala to foto vzala, já jsem jí ho nedala. Snímek udělal R. o Slovácových 50. narozeninách. Když přišla domů, udělala svému muži doma peklo, málem dostal infarkt. Od té doby mi R. říkal „vražedkyně“. V tu noc, než jsem šla do Rosenbergu, mi vyprávěl, proč mi tak šest let říkal. B. W. pak k tomu případu řekl: >> *Ať chcípne, ten chlap! Co máte vy společného s nemanželským dítětem?* No právě, neznala jsem ani je, ani tu ženu, ve zmíněný den jsme se viděly poprvé. Když mi to R. tu noc před Rosenbergem objasnil, řekl, že mi tak říkají jeho přátelé z hospody. Prý jsem vražedkyně. Jen to opakoval. To mi ale celou tu dobu neřekl. Ke kurvě, jak mne nazýval vždycky, se prostě přidala vražedkyně. V noci před Rosenbergem mi dál vyprávěl, že v hospodě to vyčetli i jemu, protože dal tu fotku do alba. Vzpomínám si, bylo to teprve před devíti měsíci, že jsem mu ještě řekla: >> *Ty si přece*

536 *můžeš dát do alba, co chceš. A pak jsem odešla, navždy.*

>> To stačí, jak vůbec přicházíš na takové věci? Nemyslíš trochu sám na sebe, všechno by se to mohlo obrátit proti tobě, tolik svinstva a lži.

>> Jak to? R.

>> Tví bozi, nechají ti všechno projít? Jsi blázen, píšeš své ženské, že jsem nemocná a přitom mi nevěříš můj Kašmír. Jsi šílený. Tady nepomůže ani žádná čarodějnice, naléhavě potřebuješ terapii.

Vždycky jsem se divila, že si tohle monstrum hrálo na zbožnost, a nejen to: On skutečně věřil na čerty a čarodějnice. Blázní, ale pořádně.

>> Ti mi uvěří vždycky, kromě toho, tobě to nevěří ani v Rosenbergu. Co jsi říkala Collette?

>> Jsi nechutný. Odkud víš zase tohle? Ach tak, naše lékařka. Ano, trochu jsem koukala, ale existují ještě jiné pece na porcelán, než mají Erich a Collette. Je to jedno.

>> Proč ta lékařka? Jsi pořád ještě u ní? R.

>> Proč bych neměla být?

>> Protože ti to nevěří. R.

>> Já jsem o něco chytřejší, než ty, víš. No, tak mi to nikdo nevěří, to není tak hrozné, přesto jsem to tak zažila.

Demagog: člověk, myslící hlasivkami.

Skutečně to dokázal. Poslední byla Collette, které mi bylo líto, u ní a jejího muže jsem léta vypalovala sochy. Měla jsem je oba ráda, ale když jsem Collette nedávno potkala, mluvila se mnou jako s poslední špínou. Noci, které jsem kvůli tomu probděla, jsou nesmyslné, protože R. mne před sebou samým varoval. Jednou řekl: *>> Vzpomínáš si, jak jsi jednou řekla,*

že jsi lepší, než ten profesor?

Bylo to krátce před mým odchodem do Rosenbergu. Protože už jsem znala jeho metody, odpověděla jsem mu tehdy:

>> Aha, teď si taky můžu hledat nové místo na vypalování.

Něco tak nesmyslného jsem nikdy neřekla! A on mi ještě řekne, že tuhle blbost vyprávěl profesorovi, když jej náhodou potkal.

>> Všichni věří mně... Tobě ode dneška nebude věřit nikdo! Nebojíš se někdy? R.

>> Což? Ano, máš pravdu, ale jací lidé? Mně nikdo nic neřekne. Jen se na mne zlobí, to přežiju. A bát se? Koho? Tebe? Ne, to opravdu ne, ty už mi nemůžeš udělat víc, než dosud, jsem totiž silnější než ty, nevěděl jsi to? Přestaneš teď?

>> Ano, to ti slibuju. Promiň, prosím. Ale oni všichni mají před tebou strach. R.

>> Ach ne, copak já jim dělám? To nebudu nikdy moci promítnout, dáš to do pořádku?

To jsem sice řekla, ale vím, že spirála se točí dál.

>> Ty jsi tak klidná.

Pravda je vždycky klidná...

>> Buď rád, že jsem tak klidná, jinak bych tě musela zabít. Jít do kuchyně, vzít nůž... Kromě toho mi neříkáš nic nového, věděla jsem to už dlouho, co jsi za kurvu, ti ostatní zkrátka potřebují trochu déle.

>> Není ti to líto kvůli Ireně, Detlefovi, Hanzelovým, Collette? Tahle svině, megaloman.

Myslela jsem v tu chvíli na to, že mi jeden z jeho hospodských kumpánů zavolal, když jsem v roce před rozvodem bydlela u Doris, a ptal se mne, zda vím, kolik v H. K. stojí

538 vražda na objednávku. Měla jsem dostat strach.
>> *Ne, vůbec ne, ať se nade mnou všichni usmějí k smrti, to mne nesvrbí. S tebou jsem díky bohu rozvedená, co ty si o mě myslíš, je mi jedno. Nejsou to moji přátelé, když jsem je potřebovala, nebyl tady nikdo z nich.*

Je to celá strategie, jakou ten debil umí? Vyprávět o mě jen lži... Škodit mi?

Pravděpodobně pustí mezi lidi ještě více lží, ale já se to doufám nikdy nedozvím.

Jinak...

>> *Není ti to líto kvůli Detlefovi. Máš vůbec nějaké přátele? R.*

**Všechno, dokonce sama lež,
slouží pravdě; stíny slunce neuhasí.**

Franz Kafka

>> *Kvůli Detlefovi? Ne, vůbec, ne. No jasně, moc ne, ale Rita vždycky přijde a Markus, kvůli němu jsem ráda, že ho mám, a pár jsem si jich získala v Rosenbergu. Takový hajzl, jako je Slovák, toho bych na tvém místě mezi mé přátele nepočítala. Ach, o Detlefovi jsi říkal, ten že mi ukáže, to jsem ale zvědavá, jak to udělá. A především – proč? Já u něj už často pracovala. Tebe by jen potěšilo, kdybych byla smutná.*

>> *Ale tentokrát se budeš divit! Oni totiž věří mně a ne tobě. Ani to ti není líto? Nemocný mozek.*

**I kdyby hlupák strávil celý život ve společnosti mudrce,
pozná pravdu zrovna tak málo,
jako lžička chuť polévky.**

>> *Ne, skutečně ne, není mi to líto kvůli nikomu, kdo ti tyhle*

hlouposti věří!

>> Dobeš ještě řekl, „chudák Eva“, tolik má kolem sebe sviní, pošlete ji sem. To všechno bylo jenom kvůli té Braníkové, chtěl bych se ti omluvit.

>> Ty jsi ale vůl, víš přeci nejlíp, že to s Braníkovou je pravda, a omluva od tebe nic neznamená, dej to zase do pořádku.

>> To ti slibuji.

Ten hajzl patří na psychiatrii.

>> Neslibuj nic, udělej to... To je legrační, normálně má člověk oběť, ne pachatele. To ale pan Hanzel kalkuloval špatně. Pachatel a žádná oběť. Co jsi za to dostal? Můžeš mi ještě říct, proč mi to teď vyprávíš? Představ si, že by tvé lži byly pravdivé, pak byste mi přece museli pomoci, nebo?

>> Ano, ale tobě to není líto, kvůli nikomu. Ten nemá mozek.

>> Tady poprvé říkáš pravdu, kvůli nikomu. Ne, já Hanzelovi do zadku lézt nemusím, ani poslouchat od tvého nejlepšího přítele Slováka, že se vnucuju, když jsem jako on pozvaná. Proč ho tenkrát vůbec pozvali..? Já

Když jsem se tenkrát z párty v Mánesu vrátila domů, jeho první věta byla: *>> Slovák mi už vyprávěl, jak to skutečně bylo. Mou verzi slyšet nechtěl.*

Teatrálně se zhroutil, nelitovala jsem jej, musela jsem jít, začala jsem se bát, ale sebe!

Že bych přece jen šla do té kuchyně a...

>> Proč mi to vůbec vyprávíš? Odpovím si sama, abys mne mohl ještě dodatečně zranit. Ale takový ničema, jako jsi ty, ten už mne víc zranit nemůže.

**Oznamujete mi rozsudek s většími obavami,
než s jakými jej já přijímám. Giordano Bruno**

540 Po převratu jsem psala pro různé české časopisy a noviny, čtenáři byli mými cestopisy nadšeni. Ale nejvíce mne hřála chvála Rašínových. Udělali jsme společně také řadu reportáží pro časopis paní Braníkové. Jednou, když byl R. sám v redakci, mu řekli, aby udělal fotoreportáž z Hongkongu. Pod fotografiemi nemělo stát, o jaký objekt se jedná, ale co si myslel v daném okamžiku. R. jim to slíbil s podmínkou, že to udělám já. Já takový nesmysl odmítla, nejprve jsme se pohádali a potom, když jsem řekla: >> *Udělej mi alespoň jeden popis k obrázku, pak už ty ostatní napíšeš já* –, mne udeřil. Zákeřně, tak se ke mně choval vždycky. A to ne jednou. Vždycky, když se mu něco nehodilo, mne bil... A nebyl schopný Ireně říct, Braníková skutečně existuje? Svině. Ani nemůžu říct, že ho nenávidím, natož pak, abych ho litovala. Necítím nic. Jen dotknout se mne už v životě nesmí. Divné, přece jen něco, pohrdám jím. To bude asi tím, že jsem se s ním nikdy neidentifikovala.

Jednou jsem na Slovákových narozeninách potkala starého známého z mých začátků v Německu, byl to velice hodný pán, k prvním vánocům v zahraničí mi tehdy věnoval koule na vánoční stromeček... Když se R. dozvěděl, o koho jde, řekl velice nahlas:

„Aha, vy jste ten pán, co jeho koule visej každý rok na našem vánočním stromku...“ Ani jsem se nezastyděla za ten blbý vtip, tak málo už jsem měla s tím bláznem společného. Ten velice hodný pán je dnes velvyslancem v Pákistánu. Myslela jsem také na školu. Eve přece toho Čecha v naší třídě přemluvila, aby si půjčil moje auto a rozbil mi výfuk. Myslím, že v tom okamžiku jsem přišla na to, že také tohle byla práce mého tyрана, který se tu teď přede mnou nuceně krotí. Podívala jsem se mu do tváře, skutečně se usmíval. Spíš ušklíbal. Takový idiot! Kde už jsem takový výraz viděla?

Takový rádoby vítězný úsměv, ale současně přiznání „*tuhle bitvu jsem prohrál*“? Skutečně, díval se na mne bojácně. Poté jsem odešla. 541

V tom rozhovoru mi ještě řekl, že Fritz, kamarád Detlefa, žijí spolu osm let, není teplý, a dvakrát opakoval, že Detlef mne zničí... Ta představa ho těšila... Radoval se nad představou, že budu zničena. Mnul si přitom ruce. Opakoval také jiné věci, jakoby se lži díky opakování mohly stát pravdou.

Nenávist je jen pokračováním závisti a žárlivosti.

Jednou mi R. vyprávěl, že je Slovák u svobodných zednářů. Já se zeptala, odkud to ví, R. řekl, že od něj. Tak to není pravda, namítla jsem. Jak to můžeš vědět, zeptal se R. Protože svobodní zednáři to na sebe nikdy sami neprozradí, vysvětlila jsem. Takové lahůdky o něm vyprávěl pořád, taky, že je Slovák alkoholik a jeho politické přesvědčení je silně do hněda, stejně jako Jany. Jednou též povídal, že Slovák v hospodě vždycky strašně páchne potem a že se pořád ještě vytahuje, že chodí jíst s Havlem a je často zván na Hrad. Slovák byl taky u Ireny, aby si dal potvrdit tu lež s Braníkovou. Já Slováka nikdy nemohla vystát, to věděl, taky mi bylo jedno, co se s tou osobou stane. Řekla jsem jen: >> *Proč ses ho nezeptal, zda se umyje, než jde k Havlovi?*

>> *To přece nemůžu.* R., ten zbabělec.

>> *Ne? Je to přece tvůj přítel.*

>> *A co uděláš ty, když to s Detlefem neklapne?*

Škodolibost je na místě jen tam, kde vznikne škoda, v tomto případě nebyla relevantní.

>> *Pak půjdu konečně do důchodu.*

>> *Cože?*

542 >> *Ano, ta doktorka mi pomůže, říkala to.*
>> *Jsi pořád ještě u ní? R.*
>> *Co je zase tohle, proč bych neměla?*
>> *Myslel jsem, po Rosenbergu? R.*
>> *Nechápu, co má Rosenberg společného s tou lékařkou?*
Ale všechny pitomosti, co jsi mi dneska řekl, ty nemusím
chápat.

Před asi dvěma lety jsme byli pozvaní na narozeniny naší přítelkyně Aleny. To byla jedna, která emigraci nezvládla. Alkoholička. Přemluvil mne, abych šla s ním. Během večeře mi řekla její přítelkyně, taky alkoholička:

>> *Ty jsi taková podělaná židovka!!! Naprosto bezdůvodně.*
Řekla jsem jí: >> *Ano, lidi si často myslí, že jsem židovka, ale já nejsem. Proč ale podělaná? Já tě neznám, ty neznáš mne, co to má být?*

U stolu sedělo osm lidí, také R. Nikdo nereagoval. Když jsem o tom později s R. chtěla mluvit, tvrdil, že nic neslyšel. To bylo taky jeho dílo, jak já tu svini nenávidím. On sám sebe ale pravděpodobně nenávidí ještě víc...

**Někteří lidé žijí se svými zkušenostmi ve světech,
do kterých nedokážeme vstoupit.**

Počátek roku 2001 – už jsem pracovala u Detlefa. Když jsem jednoho dne přišla do starého bytu, vzpomněla jsem si, že přítel Bernd a jeho žena Gisela pro R. zařizují poštu. R. brečel, když jsem mu řekla, aby se odstěhoval: >> *A kam mám jít? A kam jsem měla jít já? Pod most? Tam mne chtěl už často vidět...*

Zavolala jsem jim.

>> *Můžeš mi říct, proč pomáháš R. a ne mně?*

>> *No, ty jsi ho opustila.*

>> *A tomu věříte? On má už 15 let přítelkyni, se kterou cestuje, on opustil mne.*

>> *Nemůže přece cestovat sám. Má ji jenom kvůli tobě.*

>> *Ach, to vám vyprávěl? Rozbrečí se u vás a vy mu uvěříte všechno?*

>> *Jak víš, že brečel?*

>> *Znám ho už o něco déle. To byly krokodýlí slzy, chce, abyste ho litovali.*

>> *Je nemocný a ty jsi ho opustila.*

>> *Nevyprávěl, že jsem ho – chceš-li – opustila po první facce, kterou mi dal. První rok v Německu. Kromě toho měl vždycky přítelkyně. Ano, nemocný je, duševně nemocný.*

>> *Ty ho biješ.*

>> *Aha, ano, já ho udeřila, to je pravda, to už jsme byli rozvedení – zeptala ses ho, proč?*

>> *Ne, proč?*

>> *Rekl mi, bezdůvodně, ty píčo – v hospodě, asi chtěl, aby lidi viděli, že jsem mu dala facku. To bys ho taky praštila.*

Tenkrát to skutečně řekl bezdůvodně, a když jsem mu jednu vrazila, smál se.

>> *Pravděpodobně. Bere drogy?*

544 >> *Ano, každý den vykouří šest tlustých jointů konopí. Oči má mnohdy jako angorský králík.*

>> *A něco jiného?*

>> *Ach, zeptej se ho sama, já s ním nebydlím a taky už se s ním nekamarádím. Vyprávěl vám taky, že mám něco s dětmi?*

>> *Ano, tu blbost už jsem taky slyšela.*

>> *Od koho? Samozřejmě od něj. Tohle přece vypráví každému, takové svinstvo.*

>> *Říkal, že to o tobě tvrdil někdo jiný.*

>> *A kdo, zeptala ses ho?*

>> *Ano, říkal, že toho člověka neznám.*

>> *Prosím tě, vždyť znáš všechny moje známé. To teď ani není možné, tahle svině chodí a vykládá lži a ty mu věříš?*

>> *Samozřejmě ne.*

>> *Ano, ale všichni tomu věří, všechny susedky, i Collette. Je ti jasné, že pomoc potřebuju já, ne on, ta svině... Co děláš?*

>> *Brečím.*

>> *Teď, když jsi mu pomohla, teď brečíš, proč jste nepomohli mně, když jsem chtěla odejít, a teď pomáháte jemu?*

>> *A kdo by to měl dělat?*

>> *Já ho pozvala na vánoce, říkal, že tady budu mít svoje ocasy, takhle mluví o mých přátelích, teď se ale seknul, teď už sem do bytu nesmí vstoupit. A je bestie a vy ho litujete? Celé roky o tobě říkal jen „to tlusté prase“.*

>> *... Pomohl ti se stěhováním?*

>> *Kdo, on? Ne, řekl, ať mi pomůže pánbůh.*

>> *To má pravdu.*

>> *Ano? Už vidím milého pánaboha, jak tahá věci do třetího poschodí, bez výtahu. Myslím, že je u nějaké sekty, nevím, Scientology nebo co, ale než jsem odešla, devět dní nic nejedl, už jsem se na to nemohla dívat, řekla jsem mu, nejsem tvoje matka, nemůžu ti dát prs.*

Za třicet let nevyměnil ani roli toaletního papíru v koupelně – 545
a teď mi má pomoci? Myslela jsem na ty situace, kdy mne třeba, když jsem potřebovala čurat, nechal dlouhé hodiny čekat, než jsem mohla jít. Jeho matka totiž jednou napsala v dopise, že když hlídá děti jeho bratra, dává večer napít jen chlapci, děvčeti ne, aby k němu nemusela v noci vstávat. Byl to pro mne šok, ale on si to vzal za vzor a dělal mi jen to nejhorší, a to často. Každých 14 dní, když jsme přijeli z chalupy do Mnichova, jsem ho prosila, aby mne odvezl napřed domů, že potřebuji čurat, ale on si jel vždycky nejdříve vyzvednout v tiskárně noviny, pak se i půl hodiny bavil s lidmi nebo čekal za rohem, jen aby mne trýznil. I když jsem řídila já, tak jsem na něj musela dlouho čekat. Bylo to tak očividné! A přesto jsem to se sebou nechala dělat, protože jsem se nedokázala vžít do chorého mozku toho člověka, případ od případu jsem to zapomínala.

>> *Měl strach, že ho otrávíš. Proč jsi vůbec odešla?*

To jsem měla udělat, tenkrát. Ten vůl si nezaslouží žít.

>> *Říkal mi vražedkyně. Celých šest let. Když mi prozradil, proč mi tak pořád říká, odešla jsem. Chtěla jsem to vědět.*

>> *Odkdy víš o jeho přítelkyni? Gisela*

>> *Od začátku. Už 15 let. Ale i před Pat už míval přítelkyně. Jednu v USA, jednu v Londýně a jednu v Austrálii.*

>> *To dělá jenom, aby tě naštvál.*

>> *Nechápu. Ty mu věříš? Pat nosí moje rukavice a boty a on to dá do rodinného alba, tomu říkáš naštvat?*

>> *Ano.*

>> *Aha. Já vím, jak to vypadá, když mne chce naštvat. To mne zmlátí jak koně. A tak jsem odešla a jeho píča mohla přijít.*

>> *Ona byla tady?? Gisela*

>> *No jasně. Ach, mne to nudí.*

546 >> *Evo, ještě jedna věc, je to pravda, že jsi tady byla o rok dřív, než on?*

>> *Ano, proč se ptáš?*

>> *Jen tak...*

V tomhle jen tak... to zase bylo. R. říká, že jsem dělala kurvu ten rok, co jsem tady byla bez něj. Ten dobytek. Když sem přišel s kufříčkem, pomohla jsem mu, a teď tohle...

>> *Divila jsem se, že mu Berndt tak rychle slíbil pomoc. Gisela*

>> *Nevykládej, věděla jsi to, Berndt by to bez tvého souhlasu nikdy neudělal.*

Ty drogy, které R. skutečně konzumuje, zničily už konečně jeho mozek? A to tlusté prase, jak jí vždycky říkal, to ona skutečně byla.

O dva dny později řekla: >> *Já o tobě s R. nemluvila.*

Nervově jsem se zhroutila. Nechtějí pomoci, tak ať alespoň nezraňují. Té bestii pomáhají? Ten mi ani nepodal vodu, když jsem měla horečku dengue. Myslím, že si ani nevšiml, že mám horečku. On byl vždycky svině, ale když začal kouřit trávu, stala se z něj špinavá svině. Nejprve to byly dva jointy, pak čtyři, a než jsem se odstěhovala z Müllerstrasse, bylo to šest denně. Pořádně tlustých. A můj Kašmír? Deset let mne přesvědčoval, že mi nic není. Chtěl na mne dokonce hodit svou závislost na drogách – směšné.

Když mi do Müllerstrasse přišel dopis, potkala jsem se s Berndtem, manželem Gisely.

Zdůrazňoval: >> *My s ním nemluvili, že bys měla mít něco s dětmi, to slyšíme poprvé od tebe. Nesmysl! Jsem to snad nakonec já, kdo tuhle pomluvu vypustil? Proboha, ti jsou oba hloupí, a s něčím takovým jsem se kamarádila. Fujtajbl! Dále řekl: >> *Detlef má dávat pozor na kocoura, když ty nebudeš moct. Dostal jsem dokonce od R. telefon, kdyby se s tebou mělo něco stát.**

Oni skutečně počítají s tím, že se zblázním? Nebylo by divu, s takovými přáteli. Jen Detlef s R. údajně nikdy nemluvil. Jednoho dne se snad ukáže, kdo je větší blázen. Když jsem si poštu vyzvedla, Berndt ještě zopakoval: >> *On nám nevolal, to s těmi dětmi víme od tebe. Lži, nic než lži.*

>> *To není důležité, když má Gisela strach se postavit a říct, že jí to řekl on. Už se to povídá všude, v obou nakladatelstvích, Norden i Arabella. Nejraději bych R. už nikdy neviděla, ať chcípne.*

>> *No, nám netelefonoval.*

>> *Dobře, ale telefonoval například do Rosenbergu. Pacienti mi nevěřili, že jsem tam kvůli svému syndromu z války, mysleli, že kvůli pedofilii.*

>> *Skutečně???*

>> *Ano, a jedna je z Rosenbergu, taky majitel mého nového bytu, znají se a tak přede mnou lidé v novém domě ukrývají děti, a tak to jde pořád dál, už šest let, a ty řekneš, že já vám povídala... R. bere drogy, možná je u nějaké sekty, je lhář a svině a jemu věříte???* *Jak to vůbec je s tím kocourem? Ty jsi mi říkal, že si ho Detlef vezme, když půjdu do Rosenbergu, Detlef o tom všem nic neví, co je pravda?*

>> *Já nevím, R. mi tady nechal Detlefovo telefonní číslo.*

Kdyby s tebou něco bylo, mám mu zavolat, kocoura si vezme.

>> *A Detlef neví o ničem? A co by se mnou mělo být?*

Ten hajzl si skutečně do poslední chvíle myslel, že skončím v blázinci... A proč? Spolehl se na pana B. W.

Freud se často choval jako prodejný manipulátor, mnohdy se domáhal uzdravení, kde žádné nebylo a příležitostně překrucoval fakta svých případů, aby podpořil svůj teoretický názor.

Leden

>> *Vy víte, co je s paní Redd?* Lékařka

>> *Ne, co je s ní?*

>> *Když to nevíte, já nebudu tím, kdo vám to řekne.*

>> *A proč ne, proč se mne potom ptáte? Je nemocná?*

>> *Ne, pokud vím, už není v Rosenbergu.*

>> *Ach tak, to vím. Já*

>> *A odkud?*

>> *Z Rosenbergu, pořád ještě tam mám na klinice svého kadeřníka.*

To nebyla pravda, nicméně skutečně ráda chodím na kliniku ke kadeřnici.

>> *Ach tak, a víte proč?* Lékařka

>> *Ne, to nevím. Já*

>> *Jsem přesvědčena, že to víte.* Lékařka

>> *Tak to víte víc, než já. Já*

>> *To je dobře, že vím víc, než vy.*

>> *No jasně, já to ale nikdy nezpochybňovala.*

Únor

>> *Vy ale vypadáte špatně.* Lékařka

>> *Není mi dobře, nemůžu spát. Já*

>> *No to se nám hodí, kvůli tomu důchodu.*

>> *A ta nespavost?*

>> *Najděte si psychologa.*

>> *Dobrá, zavolám do Rosenbergu.*

>> *Ale já bych nechtěla, abyste ještě někdy šla do Rosenbergu, zvládneme to i bez toho.* Lékařka

>> *Když myslíte.*

>> *Klidně můžete změnit lékaře.* Lékařka

>> *Zůstanu u vás, a když myslíte, že Rosenberg nepotřebuju, tak už tam tedy nepůjdu.*

>> *Víte, kolik to stojí, pojištění a tak. Lékařka*

>> *A můj Kašmír???*

>> *To musíte zvládnout i tak. Lékařka*

>> *Škoda.*

>> *Můžete změnit lékaře.*

>> *Právě jsem řekla, že to neudělám.*

Březen

>> *Přišel psychologický posudek.*

>> *No konečně, a?*

>> *Máte v Rosenbergu neuvěřitelnou lobby. Až budete v důchodu, tak vám to dám. To je šílené, jako o vás píší v tom posudku, to jsem ještě nikdy o nikom nečetla.*

>> *A to smíte? Dát mi to?*

>> *Ano, smím, dejte si to potom zarámovat. Ostatně, ten psycholog vás musel mít velice rád. Proč jste mi neřekla, že jste napsala román?*

>> *Proč bych měla? Mým problémem není můj román, ale vysoký krevní tlak a Kašmír.*

>> *Já a váš psycholog bychom ho chtěli vydat knižně. Ona*

>> *To je dobře.*

>> *Jste ráda? Lékařka*

>> *Ano, jistě jsem ráda.*

>> *Ale co říkáte na to, že vás táák moc má rád?*

>> *Ano, my si byli velice sympatičtí.*

>> *A líbí se vám?*

>> *Ano, moc, ale je to můj psycholog.*

>> *Teď už ne, směla bych si přečíst ten manuskript? Lékařka*

>> *Ano, jistě, když ho četl můj psycholog, můžete ho číst také vy.*

>> *Co byste řekla, kdybychom, já a váš psycholog...*

550 >> *Vy? Nic, pak bych měla všechno pod jednou střechou, takříkajíc.*

>> *No, tak rychle to nepůjde. Mohu vám ještě nějak pomoci?*

Lékařka

>> *Ach, trochu jsem se přecenila s tím stěhováním, díky bohu mám práci. Moje auto určitě neprojde technickou.*

>> *Chcete nové auto?* Lékařka

>> *Ne, v žádném případě.*

>> *Daruji vám svoje.* Lékařka

>> *???*

>> *Ano, chci si koupit nové, tak vám tohle daruji. Vy přece taky máte hondu.* Lékařka

>> *Jak prosím, pomáháte mi k důchodu a pak mi darujete auto? To přece nejde.*

>> *Vy jste díky Rosenbergu získala takové zkušenosti, že to jde i bez toho, že byste měnila lékaře, tedy mne.* Lékařka

>> *Ach.*

>> *Své auto ostatně mohu darovat, komu chci.* Lékařka

>> *Děkuji.*

>> *A chcete přestat s prací?*

>> *Ne, ještě ne. Chodím tam, i když nespím, ale je to kamarád a práce tím netrpí, tak můžu, trpím jen já.*

>> *A co říká paní Redd?*

Vzala jsem si u paní Redd soukromě dvě hodiny.

>> *Ach ano, ptala jsem se jí, proč odešla z Rosenbergu, byla nějaká nazlobená.*

>> *Jsem si jistá, že víte víc, než říkáte. Ale přijďte, kdyby se to zhoršilo. Pak to uděláme.* Lékařka

>> *Ano, přijdu. Já*

>> *A když vám Kašmír nevěřím?, řekla tiše.*

>> *Neprosila jsem vás, abyste mi věřila. To přece nevadí, nejste jediná.*

- >> *Co to povídáte? Lékařka*
- >> *No, ono mi to nevadí, já to přesto zažila.*
- >> *V Rosenbergu vám to taky nevěří.*
- >> *No a?*
- >> *Vy jste tak klidná, věděla jste to? Lékařka*
- >> *Ano.*
- >> *Od koho? Lékařka*
- >> *Od mého bývalého.*
- >> *Odkud to má on? Lékařka*
- >> *Přece od vás.*
- >> *!!!!!!!... Budete něco dělat?*
- >> *Ne, co bych měla dělat? Ach tak, ne, nevadí mi to, vím to od začátku, že mi to nevěří.*
- >> *A já? Přišla bych o svou praxi. Lékařka*

Zhoršilo se to.

Znovu a znovu se během té návštěvy omlouvala... A opakovala, že skončí s praxí, ptala se, zda nechci změnit lékaře. Zeptala jsem se jí, proč? Přece jí důvěřuji. Byla jsem s panem Wilhelmem na večeři, den předtím jsem lékařce zavolala na mobil. Když jsem jí to vyprávěla, možná se zlobila a bála... Měla by se víc starat o můj krevní tlak, než o můj milostný život. Nebo si myslela, jako ostatní ženské, co tahle zvládne, dokáží já také?

Duben

- >> *Já už nemůžu, zachází se mnou jako s otrokyní. Je to svým způsobem směšné, R. mne varoval. Já*
- >> *Cože?*
- >> *Ano, už před vánocemi si mnul ruce a řekl, Detlef, ten ti ukáže, budeš se divit.*
- >> *Jak to mohl vědět?*

552 >> *Netuším. Detlef proti mně štve svoji uklízečku a chová se ke mně hrozně, údajně se mnou už nemůže komunikovat. Víte, připadám si, jako bych léta byla zneužívána nějakým sviňákem a ten teď žárlí na toho druhého.*

>> *Přesně tak to je.*

Zdalo se mi, že pochopila až moc rychle, bylo to jen mé srovnání R. a Detlefa, ale z jejích úst to zaznělo přesvědčeně.

Divné.

>> *Pokud nemůžete pracovat, napíši vám neschopenku, ale do Rosenbergu vás nepošlu. Můžete klidně změnit lékaře, ale já vás tam nepošlu.*

>> *Dobře, pokud myslíte, že zvládneme dostat můj důchod i bez Rosenbergu. Důvěřuji vám a zůstanu u vás.*

Důvěra je dobrá, nedůvěra lepší.

Druhý týden nemocenské

>> *Víte, vy lidem moc důvěřujete, myslí si pak, že s vámi mohou dělat, co chtějí. Já nikomu nevyprávím, co dělám soukromě. Lékařka*

>> *No, může být. Ale nevzpomínám si, že bych vám něco vyprávěla. Ale víte přece, že žiji s pomluvami, že pomalu, ale jistě ztrácím všechny. Práce mne bavila, dokud jsem mohla spát.*

>> *Rekněte, paní Lexová, máte problémy s alkoholem? Ona*

>> *Já? Proč se mne na to ptáte, vy jste jako Detlef, ten to dělá často. Proč to děláte, přece musíte znát výsledky jaterního vyšetření?*

>> *Myslím, že děláte něco špatně. Kromě toho, když mi někdo ublíží, tak odejdu. Vy to neděláte – a navíc mi do sexuálního života mých pacientů nic není.*

>> *Ach, skutečně, přitom jste se dokonce vyptávala na moje*

spodní prádlo.

>> *To ano, ale žít jako vy bych nemohla. Lékařka*

>> *Jak vůbec jste došla k tomu, abyste se pořád se mnou srovnávala? Taky vždycky říkáte, myslím. Ano, myslíte, ale nevíte o mě nic.*

Skutečně vědět vyžaduje umět.

>> *Myslím, že vím... To taky není lepší, soudím, že se mohu srovnávat jen s vámi.*

>> *Ne, můžete i něco jiného. A když ne, tak se to naučte!*

>> *??? Jak?*

>> *Ano, říkáte mi, co všechno mám dělat, ale sama nezvládnete ani takovou maličkost? Ach, co jste říkala, když vám lidé ublíží, odejdete?*

>> *Ano, přece vás nemůžu věčně psát nemocnou, dejte výpověď nebo běžte na pracák. Lékařka*

>> *Ach, skutečně? Týden, to už je pro vás jako věčnost? A na pracáku, víte, co mi řeknou?*

>> *Ne, co?*

>> *Že si mám najít lékaře, který by mne hodně dlouho psal nemocnou.*

>> *To si nemyslím. Lékařka*

>> *Aha, už zase myslíte... Kdyby jste mne alespoň poslala do Rosenbergu.*

>> *Tam můžete jít i sama, s tou lobby, kterou tam máte. Vy ztroskotáte na svých vlastních přáních.*

Co ještě říkala? Že jsem příliš dlouho žila s narkomanem.

Odkud to ví? Ode mne ne.

No a co...

Možná, že jsem také závislá. Nebylo by divu, vzduch

v Müllerstrasse by se mohl prodávat čichačům, tak to tam

554 každý den páchlo marihuanou. Vstaly jsme a věděly, že jsem u ní naposledy. A jak byla distancovaná, když jsem jí řekla o nadcházející večeři s panem Wilhelmem...

- >> *Mysleli jsme, že si vezmete větší byt.*
- >> *Kdo si to myslel, co znamená my?*
- >> *Ne, nic.*
- >> *Ach, skutečně jste si myslel, že chci budovat hnízdečko? Můj byt má jeden pokoj a kuchyň.*
- >> *Ach, skutečně, a kde spíte? A kde jste byla o vánocích?*
- >> *V pokoji s počítačem, no a? Nemám ani dvojlůžko, Kay jde mnohdy domů, nebydlí daleko... Budování hnízd mám plné zuby. O vánocích jsem byla sama, ach ano, jeden den jsem jela k dětem na chatu. Stejně jsem byla zničená ze stěhování, to si neumíte představit.*
- >> *Ale umím, to vám nikdo nepomohl?*
- >> *Ne, vůbec nikdo, byla jsem hotová.*
- >> *To je ale hezké, když to člověk zvládne sám, má potom o sobě docela jiné mínění.*
- >> *Ano, to je pravda.*
- >> *Otázku emigrace ještě nemáte vyřešenou.*
- >> *Proč myslíte, žiji raději tady, protože se mi tady líbí víc, než tam. Kromě toho bych při těch pomluvách musela počítat s tím, že mne tam zavřou. Tam je pořád ještě možné lidi zavřít jen proto, že jim někdo zničil pověst, to jste nevěděl? A ještě něco, pro otázku emigrace je příslušný Markus.*
- >> *... Proč byste chtěla studovat v Princetonu? A jaký je váš vztah?*
- >> *Protože je prostředí toho města nádherné, kampus, a učil tam Einstein. Byla jsem v jeho domě, dívala jsem se z jeho pracovny do zahrady. Žil v domě číslo 112. Ach tak, ten je čistě sexuální povahy, musím si dát pozor, abych neměla dva orgasmy, zatímco on má jen jeden. A ...*
- >> *A?*

556 >> *On je dobrý posluchač.*
>> *Teď to mám, vy nemůžete druhým lidem nic závidět.*
*Prožila jste všechno, co vám osud připravil, a to naplno. Závi-
děla jste vůbec někdy někomu něco?*
>> *Spánek! Vystřelilo to ze mne. >> Víte, nedávno jsem*
*Markovi řekla: Kdybych byla pedofilní nebo závislá na alko-
holu, dostalo by se mi pomoci hned, ale takhle?*
>> *Rozumím, máte pravdu. Mluvíte s někým o své knize?*
>> *Ne, i když se mne Markus ptal, proč je ta nomádka*
*bezhlavá. Řekla jsem mu to: Jednou jsem tu andělskou trum-
petu vzala do Prahy a pak, když jsem prudce zabrzdila,*
v autě upadla a byla bez hlavy.
>> *To je jen jedna věta.*
>> *Ano, to souhlasí, to jsme také řekli.*
>> *Mne by zajímalo, proč paní Lianu nazýváte blbá koza.*
>> *Ach, skutečně, ani jsem si nevšimla.*
>> *Nebo proč jste na Birnbauma málem křičela: Ještě taky*
pleteu!! Spousta lidí plete.
>> *Jasně, moc lidí plete, ale ne norské vzory jako já.*
>> *Promiňte, pletla jste vždycky hodně?*
>> *Já? Ne, jen když u toho nebyl R., on to nenáviděl. Co se*
týče háčkování a pletení, mám opravdu deficit.
>> *O! Měla jste vůbec nějaké soukromí? A MAC? A poslala*
jste zase něco do Prahy?
>> *Neměla, nikdy. Jakmile jsem se přestala věnovat jemu*
a jeho fotografiím, byl konec. Pak dostal záchvat. Dříve to
bylo tak, že mi Helena říkala, když jsme se viděly: Už jsem o
tobě dlouho neslyšela. Teď ale se nestýkáme. Maminka je
mrtvá a k otci mne nepustí, to jsem si jista. Nedá mi adresu,
kde je. Na podzim jí bude šedesát, jsem si jista, že mne ani ne-
pozve. A soukromí? Nikdy. Nenáviděl všechno, co jsem dělala.
>> *Jak to můžete říct tak jistě, bez toho, že by si to obě strany*

probraly a po tak dlouhodobém přátelství?

557

>> Protože o vánocích přišla prázdná obálka a jednoho dne budu ráda, že ty dva neznám.

Nevyhořím, protože ďábel nepřijme žádné slunce.

>> Proč?

>> Protože ta poslední knížka byla naprostý propadák, naprosto zbytečná.

>> Ach, skutečně? Ale přece nemůžete kvůli jedné knize odsoudit celého člověka?

>> To ne, ale to není první jeho špatná kniha, tahle je už čtvrtá... Četl jste posledního Kunderu? Super. Kromě toho jsem vám k vánocům věnovala části toho Sonky.

>> Ano, děkuji, to jsem se vás chtěl zeptat, nevymyslela jste si nic?

>> Ne, každé slovo mám z té knížky o něm.

>> Ach, ty moudrosti z velké části tak ladí s vámi, až jsem si myslel, že jste to psala vy.

>> Ne, pro mne to bylo a je moc krásné, že nějaký člověk, který už zemřel, uvažoval stejným způsobem, jako já.

>> Víte, že ty poslední tři dny pracuji jako psycholog? B. W.

>> Ne, tak to už nebudete v Rosenbergu, až tam přijdu, to si ale musím velice dobře rozmyslet, zasmála jsem se.

>> Ne, já zůstanu, budu dělat víc logistiku, filosofii a testy, uvidíme se. A vy, co děláte vy?

>> U Detlefa je to hrozné, musím přestat... Markovi jsem řekla: Co strašného mi musel udělat, že se chová tak, jak se chová?

>> Normálně se lidi ptají, co udělali oni tomu člověku. B. W.

>> To říkal i Markus. Ale kromě toho, že jsem mu 30 let byla kamarádkou, jsem mu neudělala nic... Kromě toho, jak už

- 558 *jsem řekla, ještě přežvykuju tu poslední hodinu s vámi.*
- >> *Nepomůže vám váš přítel? B. W.*
 - >> *Ne, tomu on nerozumí, kromě toho je to skutečně čistě se-xuální.. a potom...*
 - >> *Co potom?*
 - >> *Nemá peníze a když mu jednoho dne půjčím, pak vím, že je mezi námi konec.*
 - >> *Proč by měl být?*
 - >> *Protože mi je nevrátí a já už nebudu vědět, chodí kvůli penězům nebo kvůli mně.*
 - >> *Nepoznáte to? B. W.*
 - >> *Přesně tak, nepoznám.*
 - >> *To nepozná většina lidí.*
 - >> *Ano, ale ta to pravděpodobně taky nepřizná.*
 - >> *Správně.*
 - >> *Ale já to přiznávám.*
 - >> *To je dobře. Znamená to, je třeba jen vyčkat, až mu dáte peníze a bude konec? B.W.*
 - >> *Ano, usmála jsem se.*

Chtěl do Rosenbergu, proto jsem šla k němu, takříkajíc na zástup. Aby tu terapii mohl dělat.
A teď? Uklizečka mi řekla, že můj zevnějšek není nejlepší, moje vlasy jsou strašné a Detlef se mne ptá na problémy s alkoholem, které nemám. Často říká, že mu odporuji nebo jsem drzá. Ale nikdy to nemá co dělat s prací. Je v kontaktu s R., to není to nejhorší (Pan Wilhelm? Pendluje mezi nimi?), na to už jsem si skoro zvykla, ale Detlef se přesto pokouší hrát mého přítele, to mne zklamalo. Tuhle situaci jsem si nezasloužila! Přemýšlím nad důvodem jeho chování docela dlouho, úvahy vždycky začaly u *co mi udělal tak hrozného, že se chová, jak se chová?* a končily tím, že jsem věděla, že kdyby se nějakým způsobem omlouval, nepřijala bych to. V poslední době u mě omluvy už často nezabírají. A proč? Protože mne nezajímají ty blbé omluvy lidí, kteří se mi chtějí omlouvat. Ještě nepostřehli, že už mi dávno došlo, že je nemohu označovat za své přátele. Omlouvat se mohou lidem, do kterých vrazí na ulici, ne mně. I kdybych nechtěla, jako přátelé jsou pro mne ztraceni. A já udělám všechno pro to, abych je nepotřebovala ani v mém profesním životě.

Jednoho dne, už jsem si myslela, to je ale divné, nikdo nemluví o jídle, Detlef najednou řekl:

>> *Pojď, Evo, ohřeju ti nějaké párky.*

>> *Ne, Detlefe, nemusíš, já to vydržím.*

>> *Pojď, jako za starých časů.*

>> *O. K., ale jenom, když si dáš se mnou.*

>> *O. K.*

Dostala jsem ty vídeňské, které by nepodal ani psovi, byly kyselé, staré, a já blbá kráva jsem je snědla!!! Pak jsem

560 okamžitě musela zvracet.

Druhý den jsem Detlefa potkala na ulici.

>> *O, můžeš mne odvézt na konferenci do redakce?*

Ačkoli bylo teprve deset minut před půl desátou, samozřejmě jsem to dělala nerada, protože mi před několika dny, když jsem přišla deset minut před půl, řekl:

>> *Tvoje pracovní doba začíná v půl, a takovým tónem, až jsem se musela ptát, dojde to skutečně tak daleko, že budu stát před domem v dešti, když ještě nebude půl desáté?*

Jednou mi Fritz řekl: >> *Příliš často mi protiřečíš.*

>> *Skutečně, můžeš mi uvést nějaký příklad, kdy?*

>> *Ne, momentálně ne.*

>> *Pak s tím nemůžu nic dělat.*

V dalších dnech jsme diskutovali nějaké problémy techniky práce, když řekl: >> *Teď mi zase odporuješ.*

>> *Cože? Fritz, malé děti odporují, já mám jiný názor, než ty.*

>> *Souhlasí.*

Znovu a znovu jsem v těch třech měsících od Berndta slyšela, že Detlef R. slíbil, že si vezme kocoura, kdybych musela do nemocnice. Detlef to popřel, kdykoli jsem se jej na to zeptala. Často se mne dotazoval na mé problémy s alkoholem.

>> *Řekni mi, víš ty vlastně, že když se někoho pořád ptáš, zda pije, jednoho dne opravdu začne chlastat? To je docela jisté.*

>> *Ty jsi ale dřív pila. Detlef*

>> *Ano, ale ne tolik, jako ty na chatě, ale to ještě nikdy nebyl můj problém.*

>> *A teď?*

>> *Teď taky ne. Ty jsi jako ty ženské, u kterých jsem bydlela, skoro všechny mi předhazovaly alkoholismus.*

>> *Proč to dělaly?*

>> *Detlefe, kdykoli proti mně lidi nemají nic v ruce, tak si vymyslí, že jsem alkoholička...*

Ony se kromě toho opíjely samy.

>> *Proč to dělají?*

>> *Ach, to se musíš zeptat jich... Právě proto, věřím, nic proti mně neměly a tak si to vymyslely.*

>> *A lidi v Praze? Detlef*

>> *Co lidi v Praze? Nerozumím.*

>> *No, jak se k tobě staví?*

>> *Ach, zase, to se musíš zeptat jich, ne mne. Co se to vyptáváš za hlouposti?*

>> *Hlouposti, říkáš?*

>> *No jasně, proč se mne ptáš, jak se ke mně staví? Zeptej se jich!*

Přestávka.

>> *A jak se ty stavíš k nim?*

>> *A, to je lepší. Přátelila jsem se spíš s rodiči, to přece víš.*

>> *A teď?*

>> *Teď maminka zemřela, když zemře otec, bude konec.*

>> *To je ale hloupé, když někdo čeká na smrt druhého. Fritz*

>> *Ano, velice hloupé, já to nedělám. Řekla jsem něco podobného? Vy jste jak spousta sestřenic v té rodině, ty taky říkají, že se vtírám kvůli dědictví. Teď měl narozeniny, poslala jsem mu blahopřání.*

Možná najdu pravdu, když porovnáím ty lži.

>> *Ale trochu ti o to dědictví přece jen jde. Detlef*

>> *Proč to říkáš?*

>> *Teď jsi to řekla.*

>> *Co jsem řekla?*

>> *Že čekáš na jeho smrt, čekáš nejspíš na dědictví. Detlef*

>> *Co to vykládáš?*

>> *Ano, malá rádobý dědička.*

562 >> *Jak jsi na to přišel, ach tak, R. říkal, že mi ukážeš, proto to děláš? Já*

>> *To jsi ty, ne já. O tobě si lidi v Praze vyprávějí leccos, sama jsi řekla, jsme jako ti praví příbuzní v Praze.*

>> *Ano, ti si to vyprávějí. Takový nesmysl. Já*

>> *Ale trošičku čekáš? Detlef*

>> *Jak prosím, nechme toho, rodiče pro mne udělali tolik, to žádné dědictví nemůže vyvážit. Rodiče věděli jako první, že se budu rozvádět. To je deset let.*

>> *Ale Hanzelovi tě rádi nemají. Detlef*

>> *Ach, podívejme, ty víš víc, než já.*

>> *Ano, známe někoho, kdo je taky zná.*

>> *Ach ano, souhlasí, tu Jurreit.*

>> *Jak to víš?*

>> *Od ní, byl jsi přítom, když jsme spolu byli na snídani přece, někdy před třemi lety. Vzpomínáš si, měla jsem ten velký klobouk, tobě se nelíbil.*

>> *Ale líbil, to jsem řekl jen tak. Detlef*

>> *A vidíš, to bylo poprvé a naposledy, co jsi mne zklamal. Nikdy dřív jsi mi neřekl, že se ti nelíbí něco, co mám na sobě.*

>> *Ty máš ale paměť, to snad není možné.*

>> *To je můj problém.*

>> *To je tvůj problém? Detlef*

>> *Ne, to je moje věc, myslím, problém to není.*

Mám mu snad připomínat, že když mu bylo 23, vždycky říkal, že bude žít už jen deset let. A teď, v padesáti, jen zhloupl, ale neumřel?

>> *To snad není pravda, jsem v šoku. Detlef*

>> *Smím ti připomenout, že mne znáš 30 let?*

>> *Ne, to nemusíš, víš, co si myslím? Detlef*

>> *Ano. Takže jsi přece jen četl můj deník? Já*

>> *Jsi ty vůbec rozvedená? Trošičku jsem se do toho pustil,*

o R. tam píšeš velice málo. Detlef

>> Tedy přece, ale nemluvil jsi se mnou o tom.

>> Ne, a proč o něm nepíšeš? Detlef

>> Přenechal bys, prosím, mně, o kom budu psát?

>> Jsi ty vůbec rozvedená?

Na ten nesmysl už jsem neodpověděla. Nebo přece, ale pak jen tolik: *>> Ty si říkáš můj přítel, jak to, že to nevíš? Byla jsem u své lékařky, představ si, ta chce s mým psychologem můj román zveřejnit.*

>> Skutečně? Detlef

>> Ano, ale já tomu nevěřím.

>> Proč ne?

>> Ach, občas někdo přijde, že to chce vydat.

>> Ty to dáváš lidem číst? Chceš vůbec, aby se to zveřejnilo?

Detlef

>> Ne, ne bezpodmínečně, ale neměla bych nic proti tomu, kdyby k tomu mělo dojít.

>> Ty to dáváš lidem číst?

>> No jasně, sám jsi to měl tři roky v počítači, četl jsi to vůbec?

>> Ne, jen trochu, ale možná by lidi, kteří se tam objevují, nechtěli, abys to udělala.

>> Ale proč, já přece můžu psát, co chci.

>> Ale třeba to nechtějí.

>> Co nechtějí?

>> No, mnozí tam nevypadají dobře. Detlef

>> To je pravda, ale já píši jen pravdu, proč se tedy chovají jako prasata?

>> Chceš říct, že se chovám jako prase? Detlef

>> Ano, když to vidíš takhle, tak ano.

>> O R. tam toho moc není.

>> To už jsi říkal. Proč by mělo, jsme rozvedeni,

564 *všiml sis, už šest let.*

>> *Píšeš dál? Detlef*

>> *Ano, druhou knihu, třeba bude zveřejněna.*

>> *Píšeš o R.?*

>> *Proč bych měla, ptám se tě podruhé.*

>> *No, měla bys.*

>> *Nemám důvod.*

„Nedostatečná schopnost empatie: Chybí cit pro náladu. Neexistuje schopnost vcítění. Sociopat je proto zcela překvapený, když někomu v jeho okolí dojde trpělivost a dotyčný reaguje, ať už jakýmkoli způsobem. Sociopat ale nemá rád překvapení – vidí je jako útok na svou osobu a reaguje přehnaně, většinou nepřiměřeně agresivně, přičemž plně využívá svých možností. Pokud ale k reakci nedojde, předpokládá „dobré klima“ – protože mu nikdo neodporuje ani mu nevymezuje hranice. „Dobré klima“ pro něj znamená, že může vládnout, jak chce, a ostatní musí nést následky. Sociopat proto cíleně vyhledává slabosti a chyby druhých, aby je nějakým způsobem využil k získání výhod. Tak může vzniknout (malý) zdroj neklidu, což odvádí od myšlenek, škodlivých pro „dobré klima“. Tito nemocní mají sklon k fyzickému napadání. Podivná nemoc. Netrpí jí nemocný, ale jeho oběti trpí jeho bezohledností a citovým chladem. A ještě něco. Psychopatovi může naletět každý...“

To bych mu měla říct, takový byl R., ale kniha o jeho nemoci nebo našem manželství? Příliš nudná.

>> *Jak to, že ne, žiješ a bydlíš s ním. Detlef*

>> *Přestěhovala jsem se, nemáš mou novou adresu?*

>> *Ale žila jsi s ním. Detlef*

>> *Ne, bydlela.*

>> *A to je rozdíl? Jaký?*

>> *Mám ti ho snad objasňovat, nemyslím, že ti do toho něco je. Kromě toho jsem ve smlouvě s tebou udala novou adresu.*

>> *Řekni mi ten rozdíl, udělej to! Detlef*

>> *Už nejmíň 14 let s ním nespím.*

>> *Nepovídej.*

>> *Cože??? Byl jsi u toho nebo co?*

>> *Nebuď drzá. Detlef*

>> *Pokud tady je někdo drzý, pak ty! A navíc směšný. Je to, jako kdyby o tobě někdo vyprávěl, že spolu nespíte.*

>> *Nespíme spolu, Fritz není teplý.*

>> *Ach ano, souhlasí, R. mi to říkal. Já*

>> *Cože? Tomu nevěřím. Detlef*

Kde prosím je tady spojitost? Já vím, že R. a Detlef spolu už roky nemluví. Kdo je ten muž v pozadí?

>> *Nemusíš, kdo jiný by mi to měl říkat, co myslíš? Nenutím tě, abys mi to věřil, ale od koho jiného bych to měla mít?*

>> *A co ty si o tom myslíš?*

>> *Nic, R. o tobě vypráví spoustu, taky o mně. Co jiného si o tom mám myslet? Nic mi do toho není.*

>> *To je pravda, ale já teplý nejsem. Fritz*

>> *No a? Já*

>> *Tu druhou knihu bys měla napsat o R. Detlef*

>> *To určitě neudělám.*

>> *Měla bys. Detlef*

>> *Chceš mi předepisovat, o čem mám psát?*

>> *Ano. Detlef*

>> *Tak to ses ale zmýlil, já píši jen o věcech, o kterých psát chci, kromě toho je to můj deník, proč bych to měla měnit..?*

>> *Měla bys. Detlef*

>> *A ty se mýlíš. Jsi jako ta lékařka, ta taky říkala, že ztroskotám na svých přáních, odkud ty víš, co já bych měla dělat,*

>> *Má pravdu. Ztroskotáš, šlapeš si po štěstí. Detlef*

566 >> *Jen řekni, že víš víc, než já.*

>> *Ano. Detlef*

Nechala jsem to bez komentáře. Hlupák, něco tak pitomého.

Den poté, co jsem mluvila s Giselou, jsem přišla do práce.

Fritz se mne ptal, jak se mi vede, propukla jsem v pláč.

>> *Představ si, ten vůl chodí kolem a skutečně vykládá, že jsem měla něco s dětmi.*

>> *Ach, Evo, nech ho přece, jen hlupáci mu věří, normální lidi tomu nevěří.*

>> *Máš pravdu, přesto je to pomluva, poslední člověk, který mi to řekl, s tím jsem se léta přátelila. A teď pomáhá jemu a ne mně? On tvrdí, že to o mně říkají jiní. Ta kamarádka věděla, stejně jako Detlef, že mne celou dobu mlátil, a neudělala nic a teď mu pomáhá? To tak bolí.*

>> *Ach, nech to být, musím tady něco udělat.*

>> *Jasně, musíš něco dělat. Představ si, ještě tohle: R. mi nedávno řekl, že jeden velice dobrý známý, kmotr naší party, ve které jsem také byla, mu řekl, že je mu moc líto, že už nejsme spolu, prý mi to má moc za zlé.*

>> *Proč se o to staráš?*

>> *Znamená to pro mne hodně, přes něj jsem měla dokonce pracovat v Praze, oběma nám vždycky pomáhal a teď ho má R. jen pro sebe. Nebo se o to přinejmenším pokouší.*

>> *Nech to být.*

>> *Fritzi, ty to nemůžeš vědět, ale existuje jakási mužská solidarita, nikdo mi teď nedá práci, divím se, že mne Detlef vůbec zaměstnal.*

>> *No tak vidíš.*

>> *Co vidím, můžeš se trochu vžít do mé situace?*

>> *Mám teď práci.*

>> *Promiň, prosím, ale to je tak hrozné.*

Detlef mi na počítači nechal lísteček s tím, co mám dělat,

věnovala jsem se práci. Náhle sešla po schodišti nějaká žena. Fritz vyskočil a řekl:

>> *Tohle je naše pomocná síla na poloviční úvazek. Takovým tónem, jako by říkal „to je jen naše otrokyně“.*

Obě, Patricia i já, jsme sebou trhly. Bylo to řečeno velice ošklivě a stejně tak míněno. Jsem tady jen trpěná či co?

Patricia šla do kuchyně. Když jsem měla práci zčásti hotovou, šla jsem za ní, abych si uvařila kávu. Rekla jsem jí:

>> *Teď jste se dozvěděla, že jsem tady pomocná síla, pořád ale nevím, kdo jste vy.*

>> *Já pracuji v Hamburku pro rozhlas, ještě před osmi lety jsem žila tady a kamarádila se s Detlefem.*

>> *Já znám Detlefa ještě ze sedmdesátých let.*

>> *To je pěkné.*

>> *Ano, ale jak vidíte, momentálně jsem hotová.*

>> *Ano, slyšela jsem to, promiňte.*

>> *To nevádí, neřekla jsem nic, co byste nemohla slyšet. Jen to tak momentálně je, znám se, minulé léto jsem absolvovala terapii kvůli jiné věci a umím s tím tedy zacházet. Vinou mého bývalého manžela jsem přišla o všechny přátele, ale přesto jsem šťastná, mám válečný syndrom, o kterém posledního půl roku můžu mluvit. A to mi dělá velice dobře. Taky můj vysoký tlak se velice zlepšil, jen se spánkem je to špatné, momentálně.*

>> *A kdy jste spala dobře?*

>> *V Rosenbergu a pak ještě několik měsíců, ale to teď je zase pryč a nemůžu spát.*

>> *Ještě k vašemu válečnému traumatu, proč jste o něm tak dlouho nemohla mluvit?*

>> *Nenaučila jsem se to vyjádřit slovy, pokaždé, když jsem o tom chtěla začít, mi lidé nevěřili, byl to jen pocit, velice nepříjemný pocit, jako by ty zážitky byly pořád přítomné, seděly mi, takříkajíc, v zátylku, v každé situaci, a já to ne-*

568 *mohla tématizovat. Teprve v Rosenbergu jsem to poprvé dokázala.*

>> To zapůsobilo dobře, pravda?

>> Ano, super, teď zase žiji v přítomnosti, jinak jsem byla vždycky mimo. A mohu o tom mluvit s kýmkoli, když mi nevěří, je mi to jedno, já to přesto zažila, ať už mi věří nebo ne. To pro mne také bylo nové: Já a můj bývalý manžel, my procestovali celý svět a můj syndrom z Kašmíru jsem prostě nedokázala zařadit do toho množství prožitků.

>> Přesně.

Vrátila jsem se na své místo.

>> Už nestihnu udělat, než přijde, co mi Detlef zadal, řekla jsem.

>> Neděláš tady v úkolu, řekl Fritz.

>> Já vím, ale stejně to mám skoro hotové.

Detlef přišel.

>> Detlef, rozbřečela jsem se.

>> Proboha, Evo, vykašli se na Giselu a jejích 180 kilo, proč jsi jí vůbec volala?

>> Protože jsem chtěla vědět, proč pomáhají jemu a ne mně – to bys taky udělal!

>> Asi ano. Nech ty blbce být.

>> Ano, ale ona řekla, že já jsem opustila R.

>> To je přece pravda.

>> Pravda? On opustil mne kvůli své přítelkyni, co jí má 15 let, a kromě toho mne bil, to víš... Myslím, že jsem jej opustila už po té první facce, kterou mi dal.

>> Ne, ty jsi bila jej!

>> Odkud to víš?

>> Prostě to vím.

>> Dobře, a ptal ses jej taky, proč jsem to udělala?

>> Ne, proč?

>> Řekl mi ty píčo, v hospodě, byla tam spousta lidí, i přátelé. 569
Tehdy se smál, nechápala jsem to, teď vím, že mne provokoval,
jen aby potom mohl říct: Udeřila mne.

>> Opustila jsi ho.

>> Ne, on mne, s první fackou, kterou mi dal, to skončilo,
a teď tady chodí a vykládá, že prý mám něco s dětmi?

>> Tak ho přece nech.

>> Jak, prosím, nedostanu práci, nikde, divím se, že jsi mne
zaměstnal, když prý jsem pedofilní.

>> Může ti přece být jedno, co vykládá Gisela. Ta se svými
180 kilogramy... teď už asi má 200.

>> To není jen Gisela, zničil mi tím celé mé sociální
prostředí.

>> To jsou jen hlupáci.

>> Jak, prosím? Byli to taky mí přátelé, taky manželka profe-
sora, už u nich nemůžu vypalovat porcelán.

>> Nech to být.

>> Víš, Detlefe, když mluvím s Biancou, hned začínám brečet.
Nedávno řekla, měli bychom zase jít na lyže a já se hned roz-
brečela.

>> Proč vůbec jezdíš na chatu?

>> Proč bych neměla? Pomáhala jsem ji postavit.

>> Kdy jsi tam byla?

>> Loni v létě a o vánocích, to jsem ti přece říkala. A pojedu
tam na velikonoce.

>> Jaké to vůbec bylo?

>> Moc krásné, jako bych ani nebyla pryč osm let. Mají mne
moc rádi a já je.

>> I přes R.?

>> Jakže?

>> No, víš, R. tam přece pořád jezdí.

>> Nechápu, jasně, že tam jezdí, už tam taky byl se svou

570 *přítelkyní, možná proto ho nemají rádi, ačkoli on nikdy neměl rád děti, když k nám některé přišlo, hned říkal česky, pošli ho pryč, ruší mne.*

>> Vidíš?

>> Co vidím? Nerozumím ti.

Patricia se zapojila: *>> On nechápe, že si s nimi i přes osmiletou přestávku rozumíš.*

>> Proč to nechápe, vy jste se přece taky osm let neviděli? Já

>> No, pro něj to platí, pro tebe to platit nemá. Patricia

>> A proč ne?

>> Vykášli se na děti!!! vykřikl Detlef.

>> Co to říkáš? Promiň, Detlefe, ale ty jsi blb.

>> Cože? Já jsem blb? Můžeš mi odpovědět na tuhle otázku: PROČ SE NEVYKAŠLEŠ NA TY DĚTI?, zakřičel znovu.

>> Jsi blbec, proč bych se měla vykašlat na děti?

>> Já bych to řekla bez omluvy. Patricia

>> Ty jsi vážně blbý. Já k Detlefovi

>> Proč se nevykašleš na ty děti? Ještě jednou, jako by nám chtěl svou blbost dokázat.

>> Jak to myslíš?, řekla jsem klidně.

>> Odpověz mi!!! Detlef

>> Co ti mám odpovědět, já ti nerozumím.

>> Odpověz mi, proč se nemůžeš vykašlat na ty děti? Detlef, pořád křičící

>> Detlef, to nemůžu, na takovou otázku nemám odpověď, zeptej se mne nějak jinak, abych ti mohla odpovědět.

>> Mohu pomoci? Patricia

>> Ano, moc prosím. Já

>> On si myslí, že děti sedláků nemají rozum. Patricia

>> Cože? Ty jsi vážně naprosto pitomý. Já

>> Teď dokonce bez omluvy, ano? Detlef

>> Ano, dokonce velice pitomý. Můžu se vykašlat na všechny

lidi, kteří si o mě něco takového myslí, jen ne na ty děti, totiž ty, které jsem měla znásilnit. A proč by děti sedláků neměly mít rozum?

>> Ano, to souhlasí. Detlef

>> Tak tedy? Dokonce Axel říkal, že mě R. zničí.

>> No prosím. Detlef

>> Řekni, teď ses zbláznil úplně? Já

>> A ti v Praze?

>> Co je s nimi?

>> Ti si to myslí taky.

>> Ano, odkud to víš, četl jsi můj rukopis? Je to tak, manžel mé nevlastní setry to jednou v legraci řekl: Hlídejte si děti, před Evou... Já

Šli jsme ke stolu.

>> Proč R. neudáš? Fritz

>> A co bych z toho měla, myslíš, že by někdo řekl, ten o ní něco takového tvrdí? Nikdo. Ty jsi taky věděl, že byt je můj a nepomohli jste mi.

>> Jak jsme ti měli pomoci? Detlef

>> Například kdyby se někdo na tři měsíce nastěhoval ke mně, pak by byl pryč.

>> Já k tobě... Detlef, s výraznou nenávistí v hlase.

>> Ty jsi mi nikdy nepomohl, jako Gisela jsi i ty věděl, že mne R. bije a teď stojíte na jeho straně?

>> Eva si dělá legraci z vás, ne obráceně... Patricia

>> Cože?

>> Toho jsem si ještě nevšiml. Fritz

>> Ale ano, řeknu ti příklad: Když zmínila solidaritu mužů, to přece nemůžeš vědět. Uvedla jméno kmotra té party: Maximilián je velice milý muž, který už mnoha lidem pomohl, a R. jej chce taky přetáhnout na svou stranu, chce ji připravit o všechny známé a přátele.

- 572 >> *Tomu nevěřím. A proč si dělá legraci? Fritz*
>> *Protože si myslí, že jsi teplouš. Jako takový to samozřejmě nemůžeš vědět. A tomu nevěříš, ani nemusíš. R. jí závidí, stejně jako ty, proto to dělá.*
>> *Já nejsem teplý, řekl Fritz tiše.*
>> *Evo, věděla jsi, že není teplý? Ach, pak je to ještě horší, než jsem si myslela. Patricia*
>> *Jak to, co sis myslela? Fritz*
>> *Evo, myslíš si totéž, co já? Patricia*
>> *Ne, nikdy jsem o tom nepřemýšlela.*
>> *Co jsi myslela tím horší?, zeptal se Fritz Patricie.*
>> *Evo, víš, co myslím? Patricia*
>> *Ano, teď to vím.*
>> *A jak o tom smýšlíš, podobně, jako já?*
>> *Ano.*
>> *Věděla jsi to? Od koho? Detlef*
>> *Od R., ten mi to řekl.*
>> *To je všechno tak neuvěřitelné... Detlef*

**Popularita některých současníků
je bezprostředně spojena
s hloupostí jejich obdivovatelů.**

- >> *Detlefe, nemusíš jí to věřit, ale ona to tak přesto prožila.*
A Patricia pokračovala: >> *Tak to bude, ona vypověděla přátelství jim, ne obráceně, jak jsi mi to vyprávěl, tak to nebude, protože ona už to nesnese, právem, aby si někdo dělal legraci z její údajné pedofilie. A to je ta s Axelem?*
>> *Cože, co víte o Axelovi? Já*
Detlef si ji vzal stranou. Vykládá lidem o mém životě, jen se mnou o tom nemluví? Byl to on, kdo mi přivodil životní zlom, s pomocí Heleny a R. – a s pomocí jiných.

>> *Víš, Detlefe, představili jste mi ji jako výpomoc, pomáhá vám tady – a vy jí děláte ze života peklo?* Patricia

>> *Proč, já jsem ji vzal, protože potřebovala pomoc.* Detlef

>> *Jak prosím? Ty potřebuješ pomoc mnohem víc, než ona. Nevidíš, jak zmateně mluvíš?* Patricia

>> *Ona je v krizi.* Detlef

>> *Není v krizi, tak se člověk v krizi nechová, není hysterická a kromě toho myslí na operaci u plastického chirurga. Říkala mi, že tě zná 30 let, pomohl jsi jí za ty roky?* Patricia

>> *Ne, zatím ne.*

>> *Nenamlouvej si, že teď jsi jí pomohl. Ona pomáhá vám, vy jí po třech měsících prodlužujete zkušební dobu, takový nesmysl, ona to umí, to jsem viděla. Tvoje past s tím nejtěžším, co sis pro ni vymyslel, tu bravurně zvládla dnes dopoledne, je dítě redakce, na rozdíl od tebe, Fritzi. Ty jsi a zůstaneš kuchař... a kromě toho, ty, Detlefe, jsi přece chtěl do Rosenbergu, teď už o tom nemluvíš?*

>> *Ještě nikdy mi nepomohl. Já*

>> *Je to tak?* Patricia

>> *Asi ano, když to říká.* Detlef

>> *A ona tobě?* Patricia

>> *Víc než dost, ale já už s ní nemohu komunikovat. Kvůli ní museli odejít pacienti, dokonce psychologové...*

>> *Jak prosím, od koho máš zase tohle?* Já

>> *Prostě to vím...* Detlef

>> *Jak to, já s ní komunikovala celé dopoledne, jde to velmi dobře. A co se týče Rosenbergu, zacházíš prostě příliš daleko, Detlefe... Vy s ní nekomunikujete, ona by si chtěla pohovořit, ale vy jí neodpovíte, kromě toho nekomunikujete ani spolu.*

>> *Jak to?*

>> *Mluvíte, ale o komunikaci nemůže být řeč.*

>> *Proč?*

- 574 >> *No, když jsi řekl například, že nemá nárok setkat se s někým po osmi letech a rozumět si s ním stejně dobře, jako předtím.*
- >> *Ano, a? Detlef*
- >> *No právě, myslíš si, že takový nárok máš ty, ale ne ona.*
- >> *Ale u nás to právě tak bylo. Detlef*
- >> *Právě ne, jako u ní... Pomohla ti za těch 30 let?*
- >> *Dokonce hodně. Detlef*
- >> *A ty ji teď necháš, aby si naběhla?*
- >> *Myslel jsem, že jsi moje přítelkyně. Detlef k Patricii*
- >> *Velmi správně, byla jsem tvou přítelkyní, ale nebudu jí, když se k ní budeš takhle chovat. Štvát na někoho vlastní uklízečku, to je vážně to poslední. Co je tvé uklízečce do Evina zevnějšku?*
- >> *Pst, ona to neví. Detlef*
- >> *Přirozeně to ví!*
- >> *Mluvily jste o tom?*
- >> *Ne, to nemusíme, sám jsi mi to prozradil, když jsi řekl, co odpověděla. Není těžké najít pravdu.*
- >> *Jak jsi to zjistila, Patricie? Detlef*
- >> *Vždyť to říkám snadno, z toho, jak odpověděla na tvou otázku, proč se moc nezajímá o módu. Její odpověď přece zněla, že v Kalkatě viděla ženu, která si prala své jediné sári a stála tam nahá a čekala, až její sári na vzduchu zase uschne.*
- >> *Teď mne kvůli ní ještě opouštějí přátelé. Teatrální buzík.*
- >> *Právem, a buď rád, že to jsou jen přátelé. Až teprve kvůli ní přijdeš o zakázky, to se budeš divit. A přitom to nebude kvůli ní, ale kvůli tobě samému. Patricia*

Jednou nás šéfredaktor pozval na jídlo. Pohlédla jsem na nebe a řekla: >> *Takové krásné kumuly, ty jsou tady v Bavorsku vidět málo.* Šéfredaktor souhlasil. Detlef se na mne pohrdavě

podíval a řekl: >> *Jak to, že to víš, když to nevím já?* Takhle se při tom setkání ztrapnil. Ten šéfredaktor byl z časopisu Umwelt, který se zabýval životním prostředím.

>> *Pak si ten dáreček vezmi sebou.* Fritz, pohrdavě

>> *Nebuď drzý. Co jste říkali, že byla prodavačka? Co tady žije, pracovala přece v redakcích, už není prodavačka, to spíš ty jsi zůstal kuchařem. Budeš se smát, ale uvažuji už, co bych s ní mohla dělat, mohlo by to být víc, než jen grafika, kromě toho pracovala pro Focus – že u vás ani nesmí zvednout telefon, tomu vůbec nemůžu věřit... A umí se krásně vyjadřovat, není žádný balík. Jak o ní a na ni mluvíte, to je neslýchané.*

>> *No, když bude chtít, tak může obsluhovat telefon.* Detlef

>> *Ano, proč by to tady měla chtít, můžeš mi říct důvod..?*

Vy z ní děláte takovou chudinku, skoro nesvéprávnou.

>> *Ano, to je pravda.* Detlef

>> *Já nejsem teplouš, to taky vypráví.*

>> *No a, jsi? To jí řekl R. Evo, říkala jsi to dál?* Patricia

>> *Samozřejmě ne.*

>> *Já teplý nejsem.* Fritz

>> *No, to je věc, je to horší, než jsem si myslela.* Patricia

>> *Co myslíš?*

>> *To je jedno, nevadí, že to nevíš. Eva to ví.*

>> *Já to nikomu neřekla, poprvé jsem to slyšela od R. a teď od tebe, nic mi do toho není. Já*

>> *Promiň, omluvil se Fritz Patricii.*

>> *Mně se nemusíš omlouvat, omluv se jí.*

>> *Promiň, Evo.*

Neřekla jsem nic..

>> *Co je, omluvil jsem se, proč nic neříká?*

>> *Pravděpodobně jsi jí řekl ještě mnohem horší nestydatosti, než tohle tady.* Patricia

>> *Ale proč jsou k ní v Praze takoví?*

- 576 >> *Ano, nad tím už jsem taky přemýšlela, když teď říkála: Muž mé nevlastní sestry taky v legraci říkal, hlídejte si svoje děti, když je Eva poblíž. Ona mi odpověděla. Nesnáší to ani v legraci, když někdo mluví o jejích sexuálních preferencích, byla to ona, kdo ukončil to přátelství.*
- >> *Ach, Detlefe, když už jsme u toho, já nikdy nechtěla být tvou sestrou. Já*
- >> *Proč, nikdy jsem nic takového neříkal. Detlef*
- >> *Ale ano, když jsme naposledy grilovali, stál jsi tam a těm pár lidem kolem sebe jsi to vyprávěl, slyšela jsem to velice dobře.*
- >> *To jsem nikdy neřekl. Detlef*
- >> *Ale ano, já jí věřím. Patricia*
- >> *Proč věříš jí a ne mně? Myslel jsem, že jsi moje přítelkyně.*
- >> *Přesně tak, ale s přátelstvím bude konec, když se k ní i nadále budeš takhle chovat.*
- >> *Nabídl jsem jí svůj hostinský pokoj.*
- >> *Evo, využila jsi tu nabídku? Patricia*
- >> *Ne.*
- >> *A proč ne? Patricia*
- >> *Protože přátelský rozhovor jsem nemohla očekávat.*
- >> *To souhlasí, to už jí nabídnout nemohu, ale ji to ani nezklamalo. Detlef*
- >> *Co ji mělo zklamat? Nic od tebe nečekala, proč by měla být zklamaná, vysmála se mu Patricia.*
- Ticho.
- >> *Věděl jsi, že ji R. tyranizuje? Patricia*
- >> *Ano, ne. Detlef*
- >> *Ale ano, věděl jsi to, tvoje první odpověď byla ano. Ty, to je, jako by jsi ji bil taky.*
- >> *Jak jsem jí měl pomoci? Měl problém oslovit mne přímo.*
- >> *Například tím, že bys s R. promluvil a poslal ho na léčení.*

podotkla Patricia

>> *Ona ani není zklamaná, opakoval Detlef.*

>> *Ne, není, proč by měla být? Přišla sem, pomoci ti, abys mohl jít do Rosenbergu, měl bys to hořce zapotřebí, ale vy s ní jednáte jako s nevolníkem. To nejhorší je podle mne, že jsi na ni poštal svou uklizečku. Patricia*

>> *Já si to myslím taky. Já*

>> *Hm.*

O dva dny později Patricia odjela, když mi ještě popřála brzké uzdravení. Nepodívala se mi do očí a já věděla, že už ji taky zpracovali. Zase jedna... Co se to děje? Lidé kolem mne dělají takové chyby a pak to chtějí házet na mne? Co řekl B. W.

O mém rukopise? *Je to brizantní, pro koho???*

O několik dnů později jsem odnášela pár věcí do archívu ve vedlejší místnosti. Spatřila jsem staré německé vydání OBLOMOVA. Vzala jsem je do ruky a pomyslela si: Jak dlouho už to je, co jsem ho četla? Vzpomněla jsem si, že jsem ve třinácti měla přečtenou celou knihovnu pro děti a mládež a pak dostala svolení navštěvovat oddělení pro dospělé s podmínkou, že knihovnici ukáží každou knihu, kterou si půjčuji, a smím si ji vzít až tehdy, když mi ji knihovnice odsouhlasí. Oblomov patřil k prvním, které jsem tehdy četla. Vrátila jsem se a řekla, že jsem vedle měla v ruce knihu, kterou jsem poprvé držela před čtyřiceti lety. Byli jsme sami, Fritz a já, musel tedy odpovědět. Jeho odpověď by se dala tisknout.

>> *Také staré knihy se vydávají.*

>> *Ano. Tvrдила jsem opak? Jen jsem řekla, že jsem tu knihu měla naposledy v ruce před 40 lety.*

>> *A já opakuji, vydávají se také staré knihy.*

>> *Můžeš opakovat jak dlouho chceš, já se tě na to neptala.*

>> *Ty mne tady předvádíš jako hlupáka, který je moc blbý, než aby to věděl.*

- 578 >> *Jak prosím? Sám se tak předvádíš.*
>> *Co je mi do toho, zda se teď překládají staré české knížky?*
>> *Nic, ani mně, ale ta knížka není přeložená z češtiny, ale z ruštiny.*

Vstala jsem a šla se podívat na datum. 1961.

Tenkrát se o mně mělo psát v novinách. Přijel fotograf a fotil mne a knihovnice z obou oddělení, pro děti i pro dospělé. V tu ránu jsem byla známá, ale jen v naší ulici... Do novin jsem se nedostala, protože nás vyfotil venku před knihovnou, do hledáčku se mu z nápisu KNIHOVNA vešla jen ta hovna a bylo po slávě.

>> *Vyšla v roce 1961.*

Klid.

Na druhý den bylo klima venkoncem mrazivé, ale já na to byla zvyklá a měla jsem před očima konec tohohle zaměstnání. O Rosenbergu už se nemluvílo, ale stále zřetelněji mi dávali najevo, že jsem jen trpěná, potažmo že mi milostivě pomáhají, když tam smím pracovat...

Najednou Detlef řekl: >> *Mám tady takovou napůl privátní práci, třeba bys mi s ní mohla pomoci, napíšeš mi text a já ti řeknu, jak to musíš udělat.*

>> *Ne, já ti nepomůžu.*

>> *Cože, ty odmítáš pracovat? Detlef*

>> *Nikoli, ale privátní věci si můžeš dělat sám, nebo?*

>> *Jak, prosím? Detlef*

>> *Nemusíš se ptát dvakrát, odpovím ti pokaždé stejně, někomu jsi to slíbil, pravda?*

>> *Ano, jedné fotografce. Detlef*

>> *Tak jí to udělej, já nikomu nic neslíbila.*

>> *Poslyš, jak ty si to představuješ?*

>> *Co? Nerozumím.*

>> *No, já tě tady přijal, protože jsi hledala práci a ty tady*

pracovat nechceš.

>> *Jak, prosím? Já tě určitě o práci neprosila, zeptala jsem se a ty jsi řekl ano, kromě toho tady jsem, protože jsi chtěl do Rosenbergu a teď už o tom není řeč.*

>> *To je neslýchané. Detlef*

>> *Nechápu. Své soukromé kšefty si dělej sám, tak je to.*

>> *Ptám se naposled: pomůžeš mi? Detlef*

>> *Ne.*

Fritz vstal.

>> *Promiňte, že se do toho pletu, nevím, oč jde, ale ty jsi ze mne předevčírem chtěla dělat hlupáka.*

>> *Ano, nepleť se do toho. Pravděpodobně ses sám předváděl jako hlupák, nevzpomínám si, že bych o tobě někdy něco takového říkala. Já*

>> *Samozřejmě si nevzpomínáš, já už ti nebudu pomáhat ani soukromě, ani pracovní!*

>> *Ach, to je dobré. Soukromě jsi mi nepomohl nikdy, a teď už ani pracovní?*

Uklízečka Gerda se přidala: >> *To je tedy děs, že mu nechceš pomoci.*

>> *Ach, skutečně, myslíš si, že mi budeš radit? Ty bys skočila z okna, kdyby ti šéf řekl.*

>> *No, to je přece pěkné, že bych pro svého šéfa udělala všechno, ne jako ty.*

>> *Ach, tak chytrá jsi taky, divím se, že tady děláš jen uklízečku.*

>> *Nebuď drzá. Uklízečka*

>> *Já drzá? To jsi ty ke mně, můžeš mi snad říct, co ti je do mých vlasů nebo mého zevnějšku?*

>> *Detlefe, vy jste jí to řekl? Uklízečka*

>> *Ne, ale ona to i tak ví. Detlef*

Otočila jsem se k němu.

580 >> *Evo, teď je to venku, chtěl bych se ti omluvit.*
>> *A já tvou omluvu nepřijmu.*
>> *Co? Vy se jí omlouváte a ona vaši omluvu nepřijímá?*
Řekl jste jí to? Uklizečka

Omluvy se vždy míchají s nepravdami.

>> *Ne.*
>> *A jak to, že to ví?*
>> *Zeptejte se jí, Gerdo. Evo, ty si říkáš, že ti mám políbit prdel? Detlef*
>> *Ano, tak nějak...*
>> *Cože??? Uklizečka neměla daleko k mdlobám...*
>> *Jak to, že to víte?*
>> *Vím to od začátku. Já*
>> *A co jsem měla dělat? Uklizečka*
>> *Existuje nádherné slůvko: NE.*
>> *Chtěla bych se omluvit. Uklizečka*
>> *Ona žádné omluvy nepřijímá. Evo, ty si opravdu myslíš, že bych ti měl políbit prdel? Detlef*
>> *Dobře, že umíš číst mé myšlenky.*
>> *Já tě obdivuju, řekl tiše.*
Udělal jsem jen směrem k uklizečce gesto „*zmiz mi z dohledu*“. Udělal to a já přešla k pořadu dne.

Každý se může zmýlit, ale jen hlupáci v omylu setrvávají.

>> *A co říkáš na to, že ti nikdo nevěří tvůj Kašmír? Detlef*
>> *Nic, já ho i tak zažila.*
>> *Ale to není normální!*
>> *Co není normální!*

- >> *Že ti to lidi nevěří.*
- >> *Ach, skutečně? Mně to přijde docela normální, věříš snad ty tomu o těch dětech?*
- >> *Ne. Detlef*
- >> *Tak vidíš.*
- >> *Co vidím, jak to ale, že jsi mi to neřekla? Detlef*
- >> *Proč bych měla, ty jsi dobrý, já to neřekla nikomu.*
- >> *Ale ano, řekla. Detlef*
- >> *Nekřič tady, nejsem hluchá. Když jsem se vrátila z Kašmíru, ano, tak jsem to vyprávěla jednomu velice milému člověku.*
- >> *Promiň, ale ten člověk to vyprávěl dál. Detlef*
- >> *Správně, ale neoslovil mne nikdo, kdo to věděl. Nebo jsi se mnou o tom chtěl ty mluvit?*
- >> *Ne, odkdy víš, že to vím? Detlef*
- >> *Nech si ty kecy, stojí to v mém deníku, kdybys chtěl, mluvila bych o tom s tebou.*
- >> *Souhlasí! Ale tak se nechovají lidé, kteří to mají! Detlef*
- >> *Ach, skutečně? Znáš někoho, kdo to má?*
- >> *Ne, pro... Detlef*
- >> *Ach, to si myslíš? Když jsem ti to nikdy nevyprávěla, tak to nemám? A s tou touhou po dědictví je to podobné, žádné nechci, že to Hanzelovi mají zapotřebí, o mně něco takového říkat...*
- >> *Sice nechápu tu souvislost, ale nejspíš máš pravdu. Ale proč tě neštve, že ti nevěří ani v Rosenbergu? Detlef*
- >> *Přenech to, prosím, mně, já vím, jaké to je, nikdo mi nevěřil deset let. Já například nechápu, jak to, že to víš, a ten R.... Neměli jste to vůbec vědět, že mi v Rosenbergu nevěří!*
- >> *Souhlasí. Prosím... Detlef*
- >> *Nech toho, nudí mne to.*

582 Nikdy jsem se neptala proč, nezeptala jsem se ani, co jsem mu udělala zlého, to všechno mne nezajímalo, to ho právě bralo a když jsem přišla na to, že chce jen zraňovat, a to ze závidi, byl s ním tak jako tak konec. Prý jsem se mu vnutila, že jsem chtěla pomoci, aby mohl jako workaholic do psychosomatické kliniky v Rosenbergu – to zapomněl. Byla jsem sice představena jako pomocná síla, ale on měl tu drzost říct, že pomáhá on mně.

Jeho narážky na mé problémy s alkoholem byly víc než trapné, dvakrát po sobě se mne ptal, zda piju, on, který nemohl žít bez pěti piv denně. A to byla jen ta, která jsem viděla v pracovní době. Kradl mi nápady.

O rok dříve jsem přece pracovala v nakladatelství Arabella, k mým úkolům patřilo také lepení lístků s poznámkami na stěnu v místnosti šéfredaktora. Jednoho dne jsem stála v předpokoji druhého šéfredaktora a postojem i gestem se ptala, zda smím dovnitř. Zastupující šéfredaktor zvedl pravici a zakřičel: >> *Ke zdi!* Váhala jsem. Kdyby byl blíž ke mně, jednu bych mu vlepila. Ale takhle jsem přemýšlela, zda mám odejít nebo co bych měla udělat? Jeho tón připomínal koncentrák!

Řekla jsem: >> *Ale ale, dr. Schustere,* a začala stráněčky lepit na zeď.

Při nejbližší příležitosti jsem vyhledala tu největší drbnu mezi sekretářkami a řekla jí: >> *Paní Grüner, ten Schuster je velice milý člověk, ale někdy mluví jak dozorce v koncentráku.*

>> *Ach, skutečně?*

>> *Ano. Já se jej bohužel nezeptala, kde se to naučil.*

Když jsem byla u Schustera příště, stála jsem na schůdkách a lepila lístečky;

>> *Vymyslela jste si ještě něco?*

>> *Ach tak, paní Grüner už mluvila?*

>> *Ano?*

>> *Ano, když ke mně budete příště tak nestydatý, řeknu to vaší uklízečce.* Detlef Schusterovi pronajal svůj vlastní byt a sám se přestěhoval do nájemního bytu o patro výš. Gerda uklízela oba byty.

>> *Cože, vy znáte moji uklízečku?*

>> *Ano, nedá se jí říkat uklízečka, znám nejen Gerdu, ale taky byt, ve kterém bydlíte, s Detlefem se přátelím už 30 let.*

>> *Ach, a já pořád nevěděl, proč vás mám spojenou s mým bytem. Přenocovala jste tam někdy?*

>> *Ne, ale strávila jsem tam vánoce a znám ten byt od té doby, co byl postavený.*

>> *Máte na Detlefa vliv? Chtěl bych, aby mi ten byt prodal.*

>> *To asi neudělá nikdy.*

>> *Ano, taky si myslím. Šla byste se mnou někdy na oběd, tam k tenisovým kurtům, kde vždycky trávíte polední přestávku?*

V těch třech měsících jsem často chodila jíst k Václavovi do české restaurace, nebylo to daleko od nakladatelství. Taky Václava jsem znala skoro 30 let.

>> *Velmi ráda, vaří se tam česky, to vám bude chutnat.*

>> *Ano, Peter to taky říkal.*

Peter byl vedoucím reportérem nakladatelství Arabella a na kurtech hrával tenis. Zнала jsem jej taky tak dlouho, jako Detlefa, tykali jsme si. R. mi vyprávěl, že Peter byl jednou na Koh Panganu. Taky kouřil hašiš... Když jsem byla v Arabelle, řekl R.:>> *Zeptej se ho přece, jestli zase něco nepotřebuje.*

>> *Tak mu zavolej...* Myslela jsem na fotky, protože Barbara, Peterova žena, měla agenturu. Teprve teď vidím, co udělal.

Samozřejmě jsem se Petera zeptala, ale on myslel na všechno možné, jen ne na fotky, a myslím, že mi život v nakladatelství dodatečně ztěžoval. Jenže ten pravý viník sedí

v Müllerstrasse. Samozřejmě u toho byli lidé, dobře vy-

584 myšleno. Už zase jsem ztratila blízkého známého a R. si může na seznamu odškrtnout dalšího. Tenhle posraný psychopat! Jeho bratranec mne před ním jednou varoval. Že já mu nevěřila! Moje chyba. Řekl mi, že R. po matce zdědil nějakou chorobu, musím prý dávat pozor, protože se s lety zhoršuje. Řekla jsem to R. Když bratranec zemřel, první poznámka R. byla:

>> *Vidíš, neměl ti to říkat, mohl ještě žít.*

Peter a Schuster byli přátelé. Tehdy by Schuster udělal všechno, jen abych mu pomohla, aby mu Detlef prodal svůj byt. A teď mu ho přece jen prodal a já řekla:

>> *To jsi udělal dobře. Zbavit se zátěže je vždycky dobré.*

Jenže já trochu vidím do budoucnosti: Udělal svou životní chybu, ale mně do toho nic není. Jako do lecčehos jiného.

Už skoro na konci mé epizody s ním, Detlef zavolal do redakce listu Umwelt, protože jedna obrazová redaktorka měla narozeniny. Mluvil s ní a řekl: >> *Všechno nejlepší k narozeninám!* A dodal česky: >> *Ty píčo.*

Redaktorka byla rodilá Češka a já v tu chvíli myslela, že se otevře země a já se propadnu. Myslím, že jsem zrudla studem nad rozměry Detlefovy hlouposti. Ten pitomec jí to řekne a já sedím vedle? Redaktorka v šoku, že jí někdo řekl něco takového, v tom okamžiku asi nerozuměla, protože Detlef znovu zakřičel do telefonu: *Ty píčo!!* Detlef vždycky chodil do jisté hospody, tak se s ní vytahoval, až to nebylo hezké. V té hospodě pracovala jedna Češka, která mu řekla, že to znamená něco moc hezkého, když se jí ptal, co říct ženě, které chce gratulovat k narozeninám. Hloupé, velice hloupé dokonce, neomluvitelné. Mohl se zeptat mne, ale ne, chtěl se zase jednou vytáhnout, jak krásně umí česky, a přitom se naučil tu nejhorší nadávku, jakou vůči ženě můžete použít.

Slabomyslné, nepochopitelné. Jsem ráda, že už nejsme kamarádi, už mne nemůže nakazit svou blbostí, kterou dostal od Fritze.

Jednoho dne zazněl u dveří zvonek.

>> *Uděláš to?*, zeptal se Detlef Fritze. Ten vstal a ze setkání u dveří jsem nejasně zaslechla, že nějaký muž říká:

>> *Ale je pondělí.*

Když se Fritz vrátil ke stolu, Detlef se na nic neptal. To mi přišlo podivné. Fritz přece toho muže u dveří odmítl.

Teď Fritz řekl:

>> *Jde teď dolů k Schusterovi, ale ten tam taky není.*

>> *Kdo to byl?*, zeptala jsem se.

>> *Nikdo*, ozvalo se ze dvou úst.

>> *Ale někdo tam přece byl, ach tak, už vím.*

>> *Co víš?*, zeptal se Detlef.

>> *Kdo to byl.*

>> *Jak bys to mohla vědět?* Detlef

>> *Nač se ptáš?* Já

>> *Nebuď drzá.*

>> *Hej, hej, já nejsem drzá. Já jen vím, kdo to byl.*

>> *Ale jak to?* Detlef

>> *Proč ne, sakra, ten to dělá vždycky tak, když někde jsem, dříve nebo později se tam objeví. Focus, Nordenverlag, Arabella, škola, ten byl dokonce u Jany, když jsem tam bydlela.*

U R. je jako doma...

>> *Taky u Auto&co?* Detlef

Achim Stredak, majitel agentury při Auto&co, kde jsem byla rok zaměstnaná, tehdy vyšel ze své kanceláře a řekl:

>> *Pojďte všichni sem. A ke mně:* >> *Nevěděl jsem, že jsi taková známá osobnost.*

Vzhlédla jsem, vstala a chtěla spolu s ostatními odejít do

586 jedné z kanceláří.

>> *Ty ne, jedná se o tobě*, řekl Achim.

Není nic horšího, než aktivní nevědomost.

Myslím, že v tu chvíli mu bylo jasné, jak zvrácená je to situace. Jej samotného vylekalo, co řekl. Potlačila jsem... Jak jsem řekla, všechny ostatní svolal k sobě, já musela zůstat venku. O čem byla řeč, jsem se nikdy nedozvěděla, ale stalo se, že jsem byla podezřelá z krádeže náprsní tašky. Její majitel ji díky bohu jen někam založil, ale od té doby tam se mnou jednali dost špatně.

Potlačila jsem...

>> *Pokud se nemýlím, tak jen zatelefonoval*, řekla jsem teď.

>> *Odkdy to dělá?* Detlef

>> *Už sedm let, možná déle.*

>> *A Rosenberg?*

>> *Ano, souhlasí, v Rosenbergu byl taky.*

>> *A co se v Rosenbergu dělo?* Detlef

>> *Nic, co by se mělo dít, byli jsme si sympatičtí.*

>> *Lžeš.*

>> *Co si to dovoluješ?*

>> *Promiň... Proč to dělá?*

>> *Zeptej se přece jeho, chodí k tobě – jak dlouho už?*

Pokud je nevědomost šťastná, muselo by vlastně být šťastných více lidí.

>> *Nebuď drzá.* Detlef

>> *Ty jsi dobrý, já nejsem drzá, ty se chováš nemožně.*

>> *Ale můžeš mi říct, jak to, že jsi jej v Rosenbergu*

nepoznala? Detlef

>> *Zeptej se mne něco lehčího.*

>> *Ptám se tě, jak to, že jsi jej nepoznala. Detlef*

>> *A já ti na to nemůžu odpovědět.*

>> *??? Ale můžeš si o tom něco myslet. Detlef*

>> *Co si mám myslet?*

>> *Opravdu nevíš, o čem mluvím? Detlef*

>> *Ne. A nekřič tolik, nejsem hluchá.*

>> *Promiň, ale co myslíš, proč to dělá, proč chodí všude, kde jsi? Detlef*

>> *To přece nevím. Sakra, zeptej se jeho?*

>> *Třeba tě například miluje. Nebo co myslíš?*

>> *No ano, to už v Rosenbergu taky říkal.*

>> *V terapii?*

>> *No jasně, přece.*

>> *To se nesmí... neříkej prosím ni... Ale v Rosenbergu kvůli tobě museli lidi odejít. Detlef*

>> *Co to vykládáš za nesmysly? Já*

>> *Prostě to vím.*

>> *Řekl ti, proč odešli?*

>> *Ne.*

>> *Tak se ho příště zeptej, než začneš vykládat takové pitomosti.*

>> *Ty mi to neřekneš? Detlef*

>> *Tomu sám nevěříš, zeptej se toho, kdo ti to vykládal. A přemýšlel jsi nad tím, proč on nepoznal mne?*

>> *Tak jsem to zatím neviděl... Ale nevěřím ti, že jsi ho nepoznala. Detlef*

>> *Chci to po tobě?*

>> *Co chceš? Detlef*

>> *Já vůbec nechci, abys mi to věřil, tak je to...*

588 Skutečně jsem si doposud nemyslela, že by B. W. věci vykládal dál.

**Nepokoušej se tvrdohlavě zjistit,
co přesahuje tvé síly.
Už toho je příliš, co vidět můžeš.**

- >> *Tak jsem to zatím neviděl. Vždycky jsem vycházel z toho, že jsi jej poznala. Detlef*
- >> *Tak to udělej!!!*
- >> *Teď mne něco napadá. Detlef*
- >> *Co ještě?*
- >> *To bych si raději nechal pro sebe. Detlef*
- >> *Stejně to zas bude nesmysl, tak jako tak.*
- >> *Jsi drzá. Chceš říct, že jsi chytřejší, než já? Detlef*
- >> *Ano, a nejsem drzá, pořád ještě jde o můj život a v tom se vyznám nejlíp já.*
- >> *Promiň... nejen... Je prý strašně bohatý? Detlef*
- >> *Já se před pár milióny neposadím na zadek, jako jiní.*
- >> *Nevykládej, kdo ode mne chtěl víc peněz? Detlef*
- >> *Já. Zeptala jsem se tě a ty jsi řekl ne, to je přece v pořádku, nebo? Můžu se tě zeptat, co chci. S prací tady to bylo stejně. Prý pomohl jsem ti, je to džob, jako každý jiný. Ještě jsi nikdy neměl co dělat s boháči, že jsi tak vyděšený? Myslím, že v tom okamžiku pochopil, že prodej jeho bytu Schusterovi byl taky dílem B. W.*
- >> *Nezajímá tě to?*
- >> *Ne, je mi to jedno.*
- >> *Ale mělo by. Detlef*
- >> *Zatraceně, přenech to mně, co mne má zajímat.*
- >> *Věděla jsi to? Detlef*
- >> *Ne, ale v Rosenbergu už se mne na jeho peníze vyptávali*

častěji. Už jsem ti, myslím, říkala, že si sama určím, oč se budu zajímat. Můžeš mi říct, co je mi do jeho peněz?

Bylo to nudné, konečně bylo po třicetiletém přátelství. Teatraálně složil hlavu do dlaní. Buzík, pomyslela jsem si, závistivý buzík. **NEBO DOKONCE ŽARLIVÝ ZAVISTIVÝ**

BUZERANT? ZAMILOVAL SE NAKONEC SAM DO PENĚZ

B. W.? To by nebylo nic nového. Po řadě probdělých nocí jsem zatelefonovala. U telefonu byla daňová poradkyně:

>> Elli, teď jsem na nemocenské, dám výpověď, aby Detlef neměl problémy s mou smlouvou.

V tu chvíli vešel do dveří Fritz a zeptal se Elli, kdo volá.

>> Eva, odpověděla.

Načež řekl ironicky zlým tónem: *>> Ach, to je milé, což jsem samozřejmě slyšela. V tu chvíli jsem věděla, že jim tu radost s výpovědí neudělám.*

Nikdy jsem se neptala, co to Detlefa posedlo, že se po 30 letech přátelství chová tak, jak se chová. Bylo mi to jedno.

Ale odpověď jsem přesto znala. Homosexuální pán se cítil dotčen, že jsem o svém Kašmíru neřekla nejprve jemu.

>> Netrap se, chudinko, až k Rosenbergu – pan Wilhelm – jsem to nevyprávěla skoro nikomu. Ta ponížení, která jsi mi dopřál, dostaneš jednoho dne zpátky.

>> Ty to víš, slyším ho říct.

>> Ano, vím. Převzal jsi Fritzův způsob myšlení, to tě může přijít draho. A CHUT NA „MOJE MUŽE“ JSI MEL VŽDYCKY, JEN JSI TOHO NIKDY NEDOSAHL.

Šla jsem podruhé do Rosenbergu... Ostatně jsem si první den musela koupit auto. Když jsem strávila tři a půl hodiny na úřadě, abych je přihlásila, bylo mi jasné, že jsem z krize venku. Na místo tady jsem ovšem čekala dva měsíce.

Panu Wilhelmovi jsem půjčila Sonku, aby si jej přečetl, a při první hodině na mne můj psycholog, pan Ehrlich, *krásně* křičel:

>> *Očekávám od vás více upřímnosti.*

>> *Ano, a jak by měla vypadat? Až tady jsem zjistila, že jsem zdravá, tak dlouho jsem čekala na místo.*

Ach ne, tomu přece nemůžu věřit! To je přece ten psycholog, s nímž jsem si tak dobře rozuměla. Hraje tady skutečně pořád ještě svou roli pan Wilhelm, pořád ještě na mne nezapomněl? Už je to víc než rok, jak je to možné? Ale protože psycholog sám upřímný nebyl, dělala jsem, jako by myslel můj pobyt. Během 14 dnů mi stejně zavolal známý a tak jsem tedy zůstala jen tři týdny a šla jsem zase pracovat. Myslím, že pan Wilhelm byl rád, že jsem tak rychle skončila, vedli jsme na-nejvyšš srdečný rozhovor, ve kterém jsem mu vyprávěla, že je u mne taky Vietnamec, který dělá kokosové kari, vůbec ne špatné. Slíbili jsme si, že se tam půjdeme najíst. A psycholog, který na mne křičel? Ten se od této chvíle jmenuje pan Čestmír Ehrlich.

Krátké shrnutí oněch tří týdnů.

Spolupacientka ve skupině se zeptala: >> *Proč mne lidi pořád zraňují?*

>> *Nepomůžeš si, když se na to ptáš?*, řekla jsem.

>> *Proč?*, zeptali se ostatní.

>> *Protože lidé ji zraňují, ať chce nebo ne, i když jim nic ne udělala.*

>> *Máš příklad?*

>> *Nic snazšího. Když jsem tuhle otázku někomu položila, řekl: Víte, jednou jste byla prominentní osoba a jako taková musíte počítat s tím, že vás lidé budou zraňovat.*

>> *To věřím.., řekla pacientka a chtěla říct ještě něco.*

>> *Jednou věřit stačí... Terapeutka Palavy, náhrada za paní Redd, která, pravda, odešla.*

Jiná pacientka potom řekla: >> *Tady mám své pochybnosti.*

>> *O její minulosti nemůžete pochybovat. Terapeutka Palavy*

>> *A proč ne? Když jí nevěřím?*

>> *Ano, přesně, můžete tomu věřit nebo nemusíte, to přenechám vám. Terapeutka Palavy*

>> *Já tomu nevěřím, ale proč o tom nesmím pochybovat?*

>> *Nemůžete pochybovat o její minulosti. Terapeutka Palavy*

>> *A proč ne?*

>> *Nejde to a basta... A co jste říkala o tom, že byla naštvaná, když v hodině od pana Ehrlicha nedostala odpověď hned, ale až po pěti minutách? Nebyla naštvaná ani vteřinu, ani teď není. Terapeutka Palavy*

>> *A proč?*

>> *Protože jsem svou minulost prožila, ať už mi ji věříš nebo ne. Já*

>> *Přesně tak.*

>> *A s tím skončíme. Paní Lexová, kdybych někdy onemocněla, zastoupíte mne... Terapeutka Palavy*

>> *Ne. Vy nesmíte onemocnět. Musíte překládat to, co řeknu, zasmála jsem se.*

>> *Tady není co překládat, každé slovo, které řeknete, je pravdivé, vím, že vám tady pomůžou... Pravděpodobně jste dobře čepovala.*

>> *Ale kdeže... CO?*

>> *Ano, pravděpodobně. Ukázala směrem ke dveřím pana*

592 *Wilhelma. >> Jednou budete muset poděkovat.*

>> Jak? Ach tak, ano, někdy to udělám.

Musela jsem co nejrychleji zase pryč z Rosenbergu. Už nejsou tak milí, jako poprvé. Ale nechápu, že mi tady někdy nabízeli práci.

>> Přijďte zase zpátky, potřebujeme vás tady. Tehdy, před rokem.

Vypili jsme láhev červeného vína a Kay odešel k benzínce pro novou.

>> R. není impotentní, řekl pak.

>> Ach tak, není impotentní, to ty víš?

>> Ano, to vím.

>> A už jsi se s ním vyspal? Dej si pozor, je tak hubený, možná má AIDS. Já

>> Jak můžeš něco takového říct? Kay

>> Ano, já s ním prožila třicet let, ne ty, nebo? Můžu o něm vykládat, že má AIDS, tak jako on o mně, že mám něco s dětmi – co je horší?

**Šílenství může být neviditelné,
když nabere dostatečně velké rozměry.**

>> Řekl, že jsi jej nikdy nevzrušovala. Kay

>> Ach, řekla jsem ti toho o něm málo? Vždycky mohl mít své přítelkyně, když není impotentní, tak s nimi spal, a já? Když jsem se tu a tam s někým vyspala, tak mne zmlátil, až jsem byla modrá... A jestli mne vzrušoval? Ruce, které bijí, nemůžou hladit. Ošklivil se mi. A on na mě nikdy neměl chuť? A proč si mne tedy bral? Mám ti říct, proč? Protože jsem mu řekla, ať buďto vypadne z mého bytu nebo si mě vezme... Už tenkrát by mě bylo milejší, kdyby odešel.

- >> *Hm, ale jak to o něm můžeš říkat? Kay*
- >> *On o mě může říkat všechno? Že lžu, že jsem měla něco s malými dětmi, že jsem někoho zavraždila, že jsem kurva, to on smí? Moji rodiče mne nikdy nebili, a pak tahle svině? Nenáviděl mne...*
- >> *Hm. Kay*
- >> *Já ti neříkám ani zdaleka všechno, protože se stydím, že jsem to s ním tak dlouho vydržela.*
- >> *Řekni, on tvrdí, že ti Kašmír nevěří ani v Rosenbergu? Kay*
- >> *Ano, já vím... Říká, že to bylo něco jiného. Když jsem v Kašmíru bezpodmínečně potřebovala maséra, nejspíš mu řekl, že mi má masírovat nadra. A on to udělal a mne přitom zlobily plotýnky a R. ležel vedle a smál se. Svině.*
- >> *Ano. Kay*
- >> *Víš, zda mi věří nebo ne, to přenechám jemu a těm v Rosenbergu. R. je šílený.*
- >> *Ty se vůbec neděsíš? Kay*
- >> *Ne, já to vím už dávno, a když předevcírem neurolog řekl, oni že v Rosenbergu jenom závidí, věděla jsem to docela jistě.*
- >> *Nevadí ti to? Já nikdy nezávidím, co ti závidí oni? Kay*
- >> *Že jsem mnohdy lepší psycholožka a přitom jsem studovala jen školu života. Z té mám svůj pohled na svět.*
- >> *To jsem si všiml, zčásti přece chtěli, abys tam pracovala.*
- >> *Ano, to chtěli, ale když jedna nebo možná dva lidi kvůli mně odešli, rozmysleli si to, žádný mne nenechal mluvit se supervizorem, tak ze mě byli podělaní.*
- >> *Řekni mi, proč nemůžeš pomoci sobě, když už jsi v otázkách psychologie tak dobrá? Musíš si pomalu roz...*
- >> *Ano, dořekni to. Já vím, co chceš říct... Že vinu za své potíže musím hledat u sebe?*
- >> *A co tomu říkáš? Kay*
- >> *Nic, vím, že můžu předpovědět zhruba všechno. Víím, že*

- 594 *jsem spokojená, nedávno jsem přece Markovi říkala, že ve svém bytě tančím, když u toho nikdo není. Víš, co odpověděl?*
- >> *Ano, Markus řekl, že to nemáš nikomu vyprávět!*
- >> *Ano, a ty jsi přece byl ještě přídavek k té pohodě.*
- >> *Byl?*
- >> *Ano, teď je s námi konec.*
- >> *Odkdy?*
- >> *Už docela dlouho, co jsem ti půjčila ty peníze. Já*
- >> *Proč peníze?*
- >> *Vím od začátku, když ti půjčím peníze, je konec.*
- >> *Ach tak, a proč jsi mi je půjčovala? Kay*
- >> *Měl jsi šanci mi je vrátit, ale neudělal jsi to.*
- >> *A to všechno ty víš? Kay*
- >> *Ano, to všechno vím... Jako s tou válkou.*
- >> *Ano, já se tak vylekal.*
- >> *Bála bych se taky, vlastně jsem se taky polekala, a ty jsi pak řekl, o válkách se mluví každý týden. Víš ty vůbec, proč to vím?*
- >> *Ne.*
- >> *Víš, že už se Kašmírem zabývám dvanáct let a jsou tam taky talibáni nebo něco podobného.*
- >> *Vylekal jsem se, ale proč si nepomůžeš sama? Kay*
- >> *Nevím, co myslíš.*
- >> *No, když jsi tak dobrá psychologka? Kay*
- >> *Přesto nevím, co myslíš, budeš muset zvolit jiná slova.*

Je štěstím vědět, proč jsme nešťastní.

- >> *No, že si v životě nepomůžeš.*
- >> *Ach, tak to myslíš? Jsi chytrý, pak víš alespoň jeden důvod, proč bych si měla pomoci?*
- >> *No, abys nebyla tak sama. Kay*

- >> *Jsem? Jsem ráda, že kolem sebe nikoho nemám a když budeš takhle pokračovat, je to tvůj poslední večer tady.*
- >> *R. říkal, že jsi vulgární, to nejsi, ale dokážeš být pěkně zlá... A lžeš. Kay*
- >> *Cože? Kdy jsem ti lhala?*
- >> *Teď si na žádný příklad nevzpomínám.*
- >> *Nemusíš přemýšlet, já vím sama, že jsem ti nikdy nelhala. R. mne nezná, myslí si, že jsem pořád ještě stejná, jako před 14 lety.*
- >> *A nevadí ti, že ti to s Kašmírem nikdo nevěří? Kay*
- >> *Ne, to mi nevadí. Nemusí tomu věřit, ale já to přesto zažila.*
- >> *Já ti to věřím... Ale R. to viděl jinak. Kay*
- >> *Když má R. svoje jointy, není s ním možná řeč.*
- >> *Proč nic neříkáš k tomu, že jsem u něj byl?*
- >> *Proč bych měla něco říkat, jsi dospělý člověk, musíš vědět, co děláš.*
- >> *Ano, já k němu šel jenom kvůli těm zubům.*
- >> *Jakým zubům?*
- >> *Ten zubař, říkala jsi, že zná někoho, kdo mi dá do pořádku zuby.*
- >> *To ano, ale já tu adresu taky znám.*
- >> *Ach, to jsem nevěděl... Stejně jsi mi toho zubaře chtěla zaplatit.*
- >> *Ano, to bych udělala.*
- >> *A teď? Kay*
- >> *Co teď, je přece konec.*
- >> *Odkdy?*
- >> *Co jsem ti půjčila těch 50 marek.*
- >> *Proč? ... Jen 50 marek. Kay*
- >> *Ano, jen padesát marek, nechodím ke kadeřníkovi, nekoupím si vysavač a ty řekneš jen padesát marek, kromě toho*

596 *mám své principy, v okamžiku, kdy jsi je chtěl, jsem věděla:*
TO JE KONEC.

>> *Proto jsi se na mne tak podívala... a usmála se. Proč? Kay*

>> *Protože mi je nikdy nevrátíš... Dodnes jsi to neudělal.*

>> *Jak můžeš něco takového říct? Kay*

>> *Docela jednoduše, když ti dám peníze, nevím, jestli chodíš kvůli mně nebo kvůli penězům. A já za lásku dodnes platit nemusela a ani napříště to nemám v úmyslu. Kromě toho se mnou taky spíš, pravda? Něco z toho máš. Vzpomínáš si ještě, jak jsem k tobě přišla? Nejdřív jsem ti musela dát peníze za byt a ty? Od toaletního papíru po víno jsem musela zaplatit všechno já.*

>> *Já ti ale pomáhám, chtěl jsem, když jsem ti chtěl u auta doplnit olej. Kay*

>> *Ach, skutečně, to měla být pomoc? Za kontrolu oleje musím zaplatit jen 2 marky.*

>> *Málem jsi na ni zapomněla. Kay*

>> *Cože? Já se svými auty najela čtvrt miliónu kilometrů, nezapomněla jsem ještě nikdy.*

>> *To jsi najela sama?*

>> *Jak? Samozřejmě, sama.*

>> *Ach, proboha, slibuju ti, že už ti nikdy nebudu mluvit do řízení.*

>> *Ano, to raději nedělej, už jsem vážně párkrát myslela, že tě vyhodím z auta.*

>> *To už asi nedokážeš. Kay*

>> *Pravděpodobně ne, protože se mnou už nikdy nepojedeš.*

>> *Jak to všechno víš, proč si nepomůžeš?*

>> *To je jednoduché, nepotřebuji si pomáhat, jsem spokojená, skoro šťastná. Žijeme v takové zvrácené společnosti, že nesmím, protože pak všichni řeknou, tak se nechová člověk s válečným syndromem.*

- >> *Chtěl bych se ti omluvit. Kay*
- >> *Žádné omluvy nepřijímám.*
- >> *No, ty by mne zajímalo, proč ne?*
- >> *Protože když něčí omluvu přijmu, slibuji tomu člověku, že s ním budu dál komunikovat a to nechci, všechno udělali záměrně, tak proč se chtějí omlouvat? Včetně tebe. Proč mi říkáš, že jsi šel k R.?*
- >> *Chtěl jsem to slyšet taky z jeho strany. Kay*
- >> *Ach, chceš se přátelit s ním, ne se mnou?*
- >> *Ne...*
- >> *Tak tedy?*
- >> *On to ale vidí jinak, ani Kašmír neviděl tak, jako ty. Kay*
- >> *To přece vím... už jsi říkal. V Kašmíru už jsem s ním nebyla mentálně spojená.*
- >> *Ano, jak je to dlouho? Kay*
- >> *Dvanáct let. Kromě toho bez přestávky kouřil trávu.*
- >> *A jak dlouho už s ním nejsi spojená?*
- >> *Patnáct... Od té doby, co poznal Pat.*
- >> *On ji zná tak dlouho? Kay*
- >> *No jistě.*
- >> *To jsem nevěděl. Dělal, jako by byl hotov. Nebo skutečně byl?*
- >> *Musíš se jen zeptat.*
- >> *On tě ale tak nevidí. Kay*
- >> *To je jeho problém.*
- >> *Ano, on v tobě pořád ještě vidí tu, kterou jsi byla před 14 lety.*
- >> *To vím, a proto mu lidi ty kecy o mně věří, protože mne znají také tak. Jenže taková už dávno nejsem. Byl bys ten jediný člověk, který by to viděl mýma očima.*
- >> *Je ti líto, že jsem to udělal? Šel k němu? Kay*
- >> *Nevím, to teď nemůžu říct. Proč mi to teď říkáš?*

- 598 >> *Protože je mezi námi stejně konec. Kay*
>> *Aha, tak to mne chceš v poslední chvíli ještě zranit?*
>> *To jsem se tě chtěl zeptat: Proč zranit?*
>> *A co to je tady? Už dávno vím, že chodíš k Václavovi a k R. a děláte si ze mne legraci... Dodnes nechápu, jak mohl Václav říct: Prý jsi mu řekl, že se mnou máš dobrý sex. A ty řekneš, to není pravda.*
>> *Řekl jsem mu to. Kay*
>> *Můžeš mi říct důvod, proč jsi mi to tenkrát neřekl, když jsem se tě na to ptala?*
>> *To já přece nevím. Kay*
>> *On totiž žádný neexistuje. Jen hledáš věci, kterými bys mne zranil, ale to pro mne není.*
>> *Můžeš mi říct, jak na tebe Kašmír zapůsobil, jak se ještě projevuje? Kromě toho, že za tmy nevycházíš ven? Kay*
>> *Ach, to si umím představit, že bys to rád věděl, jenže, jak vždycky říkáš, nechci o tom mluvit... Jediný, kdo mne chápe, je pan Wilhelm.*

Jak jenom to mám vyjádřit v jediné větě... 10 let stát mimo sebe, nikdy se v žádné situaci neangažovat úplně, vždycky, a to myslím vážně, v každém zážitku, v každém rozhovoru je Kašmír přítomný...

- >> *V poslední době o něm mluvíš velice často...*
>> *Ano, možná, myslím, že se do mne trochu zamiloval.*
>> *A ty? Kay*
>> *Já trošku taky.*
Odešel a už nikdy se nevrátil.

Ahoj, Marku.

Musím ti to napsat. Tenhle víkend mi nikdo nezavolal, neměla jsem nikoho, komu bych to mohla vyprávět. To samo o sobě není nic divného, všichni mí známí mají jiné starosti. Já taky. Sedím hodiny před televizí a poslouchám to, i když z 99 procent nesouhlasím s tím, co se děje. Jediný, komu mohu v tyto dny dát zapravdu je Peter Scholl-Latour.

Jinak jsou to titíž lidé a mistři rétoriky, kteří před několika měsíci chtěli vyřešit otázku, zda Clinton s Lewinskou spal či nespál a zda na těch modrých šatech je nebo není sperma. Taky tón je dost podobný, promiň, ale my nebo oni skutečně můžeme s naším civilizovaným myšlením řešit jen podobné problémy, jak nebo zda vůbec se měl Scharping koupat na Mallorce a čím měl letět do Frankfurtu. Na to byli politikové dobří, aby jiným předepisovali, zda si z veřejných prostředků smějí platit uklízečku. Ale teď? Mám pocit bezmoci a vzteku. Že již dvanáct let žiji s válečným syndromem, to víš ty a pár lidí kolem mne. Všichni si ale myslí, že to není tak zlé, protože o tom mluvím jen s černým humorem nebo vůbec ne. Tak to ale není, mám to, jen se o to nikdo nezajímá a většina lidí říká, jako R., že blázním nebo si vymýšlím. Před rokem v Rosenbergu jsem říkala, že těch třicet tisíc mrtvých, kteří v Kašmíru zemřeli za těch jedenáct let, mi přináší jisté zado-stiučinění, za které se stydím. Psycholog řekl: nemůžete je oživit a když vám pomáhají alespoň po své smrti, pak ta smrt nebyla zbytečná. Já to tak vidět nemohla a ten schizofrenní pocit mi zůstal.

Před třemi týdny jsem svému příteli řekla: Bude válka. Vysmál se mi. Když jsem jeho smích slyšela, snížila jsem to na občanskou válku. Jakoby občanská válka byla lepší. Právě

600 *jsme viděli, jak diplomaté opouštějí Afganistan. Stále ještě na mne hleděl, jako bych se zbláznila, tak jsem řekla, víš, to co já vím, to vědí i jiní lidé. V téhle větě bylo obsaženo všechno zoufalství. A naděje, že se přesto nic nestane. A tak jsem tiše očekávala válku. Vlastně jsem pak 11. září byla ráda, že to byl jen teroristický útok. A pak jsem se třásla, aby Bush neudělal chybu. On ji bohužel udělal. A že se ten hrozný zážitek spojil s tím druhým, to ti nemusím vyprávět. Konečně, o 14 dnů později jsem to rozdělila, teď je to pryč, dokonce s Kašmírem je to lepší... Namísto toho je pořád přítomná věta: Tuhle válku by měli vést etnologové, nikoli generálové.*

**Staří muži vyhláší válku. Ale jsou to mladí,
kteří musejí bojovat a umírat.**

Pár myšlenek:

Lidé, kteří zneuznávají mou minulost, nemají jako přátelé co hledat v mé budoucnosti. Mohu je pouze akceptovat a jen tehdy, když to bude opravdu nutné. Teror nemá žádné teritorium. Jednat chtějí muslimové vždycky. Začínám si myslet, že když mne lidé neznají, je to jejich problém. Své chybné odhady proměňují v nedorozumění, aby se mohli omluvit. Většinou omluvy nepřijímám, protože pak bych byla povinna se s nimi stýkat a já nechci nikomu být ničím povinna. Myslím, že není mým úkolem opravovat obraz, který si o mně lidé udělají... A co z toho mám, lhát u lidí, kteří mne chtějí představovat jako lhářku, namísto abych si vzali něco času a přišli na to, že to patrně nemám zapotřebí. Je to divné, co lidé kolem mne říkají: Tak se člověk nechová, když má trauma z války, odkud to chtějí vědět? Že skoro všechny problémy ztrácejí na závažnosti, že v tomto traumatu z války a teroru existují také rozdíly, na to nemyslí... mnohdy si říkám, že se nechtějí naka-

zit. A jindy myslím, a je to v mých očích militantní: I když mi to nevěříš, já to přesto zažila. Tím nemyslím tebe, ale v mém okolí jsou, byli lidé, kterým bych to takto příkře měla říct. Už nejsem sama, ale můj strach už trvá dvanáct let... V našem telefonátu jsem tomu říkala: jsem trendy – strašně. Válka do Kašmíru přišla se mnou... a teď já. Ten nejhorší člověk, kterého znám (já), zase předpovídá válku? Fuj (proto mám ten pocit kolektivní viny). – Oči mi otevřelo jen to, že jsem se problémem zabývala dvanáct let. Vize je anticipovaná skutečnost – to ji odlišuje od nezávazných her fantazie a snů. Nejsem jasnovidná a... miluji se..., jinak bych se zabila, ale má válka se zrodila jen v mé hlavě a ta je zdravá. Nemocná by byla, kdyby si válku vymyslela a ta by nepřišla. Nejhorší je projekce, ano, já vím, ale dělají to všichni. A když jsem viděla, jak plné bylo letadlo z Kašmíru do Delhi, diplomaté a novináři stáli jako v autobuse a bylo to takříkajíc poslední letadlo, které se dostalo pryč... a teď? Když jsem viděla, jak rychle diplomaté zmizeli z Afganistanu, věděla jsem to a řekla to nahlas: Bude válka. Mnohdy mám v těchhle dnech pocit pohrdání. Tahle válka je válkou proti dekadenci, divné, že se na to nikdo neptá. Vojenské hřbitovy ve všech částech světa jsou tichými svědky neschopnosti národních vůdců vážít si lidských životů. A mých mezitím 35000 mrtvých v Kašmíru? Odpověď: Citát jednoho západního politika... Co je v Kašmíru? Nic. Žádná ropa, žádný zájem o vyřešení konfliktu... Jen pár koz a šafrán. Nemám radost z toho, že jsem to předpověděla, už jednou jsem řekla o několika bílých chlapcích, kteří odešli do Kašmíru: Jsou mrtví. A byli, a lidi, kteří mne tehdy slyšeli, se mnou dodnes nemluví, už šest let. V ty dny mne taky napadlo, že by se měl Bush islámskému světu za všechno omluvit. Nebo přinejmenším mluvit, velice postrádám slovo diplomacie... ta ale má pro muslimy veliký význam... Můj partner s tím má

602 *značné problémy, šel dokonce k mému bývalému muži a teď si o tom spolu povídají. Můj bývalý tvrdí, že jsem si Kašmír jen vymyslela... Tedy, mnohem raději bych se mýlila teď, než tehdy... Gandhi: Oko za oko a celý svět oslepne. Já ještě Gandhiho Indii zažila... bylo to krásné, bohužel moc krátké. A ještě něco: „Šílené, že jsem vyhrál. Nastoupil jsem proti míru, blahobytu a proti mému předchůdci.“*
Georg W. Bush 14. června 2001 ke švédskému premiéru Göranu Personovi. Bush si nevšiml, že ještě běží televizní kamera.

>> *Můžete spát?*

Nějaký čas jsem chodila do práce, když ale v Americe došlo k teroristickému útoku, přestala jsem, protože jsem nemohla spát. Už v červenci mne má nová lékařka poslala k velice milému neurologovi. Když se mne zeptal na můj spánek, odpověděla jsem:

>> *Ne, vůbec ne, a teď už zvlášť. Když tady byl můj přítel, bylo to lepší, ale on už nechodí.*

>> *Proč ne?*

>> *Půjčila jsem mu peníze.*

>> *... Víte, co jste teď řekla?*

>> *Ne, že jsem mu půjčila peníze, ano, mám své zásady, věděla jsem, že když mu půjčím peníze, bude konec.*

>> *Vy nevíte, co jste teď řekla?*

>> *??? Nějak jsem se vás dotkla?*

>> *Mne? Ne, ale nedokážete si představit, co vás teď čeká?*

>> *Ne, při nejlepším vůli ne.*

Následoval výčet těch nejpříjemnějších věcí v mé budoucnosti.

Kdo chce zapalovat, musí sám hořet.

>> *Připadám si jako u kartářky.*

>> *Připadám si taky tak. Ale nesvítá vám? Neurolog*

>> *Trošku, ale to nemůže být pravda, zajíkala jsem se.*

>> *To už je tak dlouho.*

>> *Ale ano. Jen na to jdete velice pomalu. Může to trvat dva až tři roky.*

>> *O. K.*

>> *Ach, ostatně, on má své peníze... Už vám svítá?*

Až zemřu a budu pochována, chtěla bych mít na náhrobku

604 napsáno:

*Došla jsem k cíli.
Protože kdo má pocit, že dorazil,
je mrtev.*

>> *Ale co říkáte na to, že tomu v Rosenbergu nikdo nevěří?*

Neurolog

>> *To nevadí, přece B.W. mne naučil, jak mám zacházet s lidmi, kteří mi nevěří.*

>> *Jaký je postup?* Neurolog

>> *Docela jednoduchý, nikdo mi nemusí věřit, já to přesto zažila.*

>> *Souhlasí. Neukázala jste žádné napětí nebo vzrušení, víte to už dlouho?* Neurolog

>> *Ano, můj bývalý manžel mi to řekl před rokem, věděl to dřív, než já. Já*

>> *Ach ano, chtěla jste mi někdy vyprávět o těch pomluvách.*

>> *Není třeba.*

>> *Už se vám rozbřesklo?* Neurolog

>> *Ano, ale to přece nemůže být pravda. Je to už tak dlouho... Šla jsem domů jako ve snách.*

TAK DLOUHO??????

O dva dny později telefonát s panem Wilhelmem.

>> *Víte, proč vám volám?*

>> *Přece kvůli Sonkovi, nebo?*

>> *Chci vás pozvat, kam jen chcete.*

>> *Ach, tak zlé to nebude...*

Spala jsem a myslela, že se chce omluvit, že si Sonku nechal tak dlouho.

>> *Ne, tak zlé to nebude. Inu, když nechcete.*

>> *O, já chci, abyste mne pozval, co jsem zase řekla? Pro-*

miňte, kvůli Americe nemůžu v noci spát, proto taky mám nemocenskou. Diagnóza: kolektivní vina. Předpověděla jsem americkou katastrofu a když to opravdu bouchlo, dokážete si představit, co to se mnou udělalo. Můj přítel tady se mohl zbláznit.

>> Ano, promluvíme si o tom, v poslední době jsem na vás musel často myslet, příští týden vám zavolám a půjdeme se najíst. Ano? Pan Wilhelm

>> Ráda, děkuji za pozvání.

**Pošetilí lidé říkají hlouposti,
chytrí lidé je dělají.**

Rosenberg neboli drzost, jak tomu říkám – odvaha, jak říkají druzí. Když ale nezavolal a já náhodou byla v Rosenbergu, prostě jsem vstoupila na kliniku. Terapeutka Palavy mne přemluvila, abych za ním šla do kantýny. Seděl tam, byl ale už po jídle.

>> *Jednou jste říkal, že Sonka se ke mně tak hodí, že by ta kniha mohla být ode mne, řekla jsem.*

>> *Na to si nevzpomínám.*

>> *Přesto, řekla jsem to Markovi a on to ještě jednou přečetl a dal vám zapravdu.*

>> *Jakže?*

>> *Ano, ten Sonka, kterého máte, ten byl koupený zvlášť pro mne. Markus má ještě vlastního.*

>> *Co například, nemůžu si vzpomenout.*

>> *Mne teď napadá jen jedno: Kdybych dělal terapii, musel bych zapomenout Freuda nebo hvězdy nad Prahou.*

>> *Ano, s tím byste mohla něco začít. Doufám, že to není důvod vaší nespavosti. A co v noci děláte?*

>> *Příští týden bude hotové mé další cédéčko. Udělala jsem šest nebo sedm panenek a vymyslela si nový titul pro můj manuskript, prozatím v hlavě si dělám návrhy k titulu jako takovému. Taky háčkují.*

>> *Vy ještě pořád háčkujete?*

>> *No jasně.*

>> *My jsme mysleli, že...*

>> *Že háčkují jen tady? Ne, nemusím nikomu nic předháčkovávat.*

>> *To jste řekla hezky, a jaké panenky? Jaký nový titul, a jaký byl vlastně ten starý?* 607

>> *Tři kila času a nový je Charakter povrchu... Panenkami myslím sochy. Jak se vám ten titul líbí? Já*

**Vědět znamená proniknout
od povrchu ke kořenům
a tím k příčinám.**

>> *Nevím, zda je ten nový název lepší, musím se nad tím zamyslet.*

>> *To byste udělal? Děkuji.*

>> *Moment, neřekl jsem, že se mi líbí víc, možná ne, to budu vědět, až to promyslím.*

>> *A s tím háčkováním, mám už toho tolik, a přitom jen dvě okna. Teprve před týdnem jsem přišla na to, že v té poslední hodině s vámi vlastně také leží klíče ke Kašmíru... Pohřbím všechno, co souvisí s Kašmírem, tak hluboko, že už se k tomu nedostanu.*

>> *Myslel jsem, že už to neděláte.*

>> *Ach tak, pohřbila jsem to. Ale v poslední době jsem od svého lékaře dostala tabletky a zase se to objevilo. Předtím jsem nevěděla, oč se jedná.*

>> *Tak je to správně... Ale vidím, že ještě nejste hotová, nemůžeme se vidět, ne jako psycholog a pacient, ne soukromě... Jaké tabletky?*

>> *To nevím, říkám jim happy pilulky. A když se neuvidíme, tak vám to napíšu, jde asi jenom o tři minuty, které jsem nevěděla.*

>> *A jak ty tři minuty přišly? Že někdo něco polyká a neví jak se to jmenuje. Nejste hotová, potřebujete pomoc. Řekněte to příště vašemu neurologovi...*

608 >> *Moc mu důvěřuji. Zítřka k němu půjdu, O. K. Řeknu mu to s těmi pilulkami.*

>> *Potřebujete terapii.*

>> *O. K. Řekněme, že máte pravdu, nejsem hotová, ale také, kdybych potřebovala pomoc, stejně by mi nikdo pomoci nemohl, tak dobře jsem to potlačila, že jsem se k tomu sama nedostala.*

Pak řekl něco naprosto psychologického... padla i zkratka PTSD, poprvé jsem slyšela, co mám.

>> *Já vám nerozumím, myslíte si snad, že když něco potlačím, že to ze mne někdo vytluče? Ale já hledala pomoc, tu lékařku, paní Redd. A naposled tady, pana Ehrlicha s jeho upřímností!*

**Upřímnost je vůči nepříteli možnost,
vůči příteli povinnost, vůči sobě samému nezbytnost.**

>> *Vy jste upřímná dost, jste silná žena. Ale všechno, co říkáte, taky souhlasí, když jsme spolu na jaře byli jíst, také jste řekla, že musíte ještě zkousnout tu poslední hodinu. Jak to vlastně bylo s tou lékařkou?*

>> *Co mám? Já nejsem silná... Ta směs zájvosti a zvědavosti mi šla na nervy, zmáhalo mne, pořád proti tomu bojovat.*

>> *To mi musíte vysvětlit. Zájvost a zvědavost, to mi musíte vysvětlit!*

>> *Nic snazšího, jak by jste řekl vy... zasmála jsem se.*

>> *Řekla: Co říkáte na to, že vás váš psycholog táák moc miluje?*

>> *Nic, co bych měla říkat, já ho mám ráda právě tak, řekl.*

>> *Já ještě řekla „moc“ (sehr). Já*

>> *Cože?*

>> *Co cože?*

>> *Myslel jsem, že jste řekla to ošklivé české slovo „ser“.*

- >> *Kec.*
- >> *A zvědavost?*
- >> *Jsem si jistá, že víte, proč paní Redd odešla z Rosenbergu, řekla. Já*
- >> *... Proč jste jí neřekla svou verzi?*
- >> *Jak? Musí se spokojit s tím, co věděla od vás.*
- >> *Proč lidem neříkáte svou verzi pravdy?*
- >> *Protože má reakce na situaci je natolik netypická, až ji nechápou a říkají, že jsem blbá.*
- >> *To říkají stejně.*
- >> *Inu... a já jsem ráda, že jsem se jich zbavila.*
- >> *Bylo to tak vždycky? Že jste lidem nechtěla říct svou verzi?*
- >> *Ne, stačí mi, když mou pravdu zná pan Ehrlich.*
- >> *Já ji znám taky... A jak jste jí to řekla?*
- >> *To si myslím. Ano. Že paní Redd už není v Rosenbergu? To jsem věděla, dozvěděla jsem se to u kadeřníka, to jsem jí řekla. A když jsem byla u paní Redd... – ostatně, byly to vyhozené peníze.*
- >> *To je hezké, s tím kadeřníkem. Kolik si vzala?*
- >> *180 marek. Odpověděla mi, když jsem jí řekla, že mám potíže s tou poslední hodinou: To musíte projednat s panem Wilhelmem. Pohrdavě by se myslím řeklo.*
- >> *A zbývající minuty té poslední hodiny?*
- >> *Teď vím každé slovo.*
- >> *Jak působí ty tablety?*
- >> *Ty tablety působí jako opojení bez vedlejších účinků... Možná mne stejně napadne něco krásného, když mám dobrou náladu.*
- >> *Na shledanou – řekla jsem velice kysele, skoro nazlobeně. Řekl přece >> neuvidíme se, a ke mně: >> Ještě nejste hotová.*

- 610 >> *Ano, myslím, že ano... Na shledanou. On To jsem ani nepotlačovala, prostě jsem to přeslechla. Druhý den u neurologa.*
- >> *Připadá mi to drzé. Přesto jsem ráda, že jsem to udělala, přišla do Rosenbergu.*
- >> *Drzost to není, ale odvaha. A co říká on?*
- >> *Totéž.*
- >> *Jako já? Odvaha? Neurolog*
- >> *Já tomu říkám drzost, přesto jsem ráda, že jsem tam šla.*
- >> *A co říká dál?*
- >> *Prý mám dělat terapii, nejsem prý ještě hotová, proto se nemůžeme vidět, ani soukromě, ani jako psycholog a pacientka.*
- >> *No ano, tihle freudiáni, i když si člověk myslí, že je hotový, něco najdou vždycky. Teď jste mi to o té terapii řekla. Myslíte, že ji potřebujete? Neurolog*

**Vzácný muž vyžaduje vzácnou důvěru.
Dejte mu prostor, cíl už si najde sám.**

- >> *Ne, myslím, že terapii potřebují lidé v krizi, já jen nemůžu spát.*
- >> *Přesně. Už jste dřív mluvila o svém procesu vytěsňování?*
- Neurolog
- >> *Ano, řekla jsem mu, že upadnu do svého druhu ztrnulosti, když někdo řekne něco trapného, ale mezitím si myslím, že také, když o mém problému z Kašmíru mluví někdo jiný, než já... Posledně to tak bylo a trvalo to 14 měsíců.*
- >> *Co říkal, když jste mu to vyprávěla? Neurolog*
- >> *Patří to k tomu.*
- >> *Má pravdu.*
- >> *Proč? Nedělají to všichni lidé?*

- >> *Ne, jen ti, kteří mají, co máte vy. Neurolog*
- >> *Co mám?*
- >> *PTSD. Vy nevíte, co máte?*
- >> *Tuhle zkratku použil také on, včera.*
- >> *Jinak jste ji nikdy neslyšela?*
- >> *Ne, nikdy, co to je?*
- >> *Co řekl, když jste řekla na shledanou? Neurolog*
- >> *To při nejlepší vůli nevím.*
- >> *Jak to znělo?*
- >> *Jako: Ano, myslím, že ano...*
- >> *Pak se uvidíte. Neurolog*
- >> *Taky si myslím, on už přece mým psychologem není, vlastně už vůbec není psycholog.*
- >> *Odkdy to víte?*
- >> *Na jaře jsme se byli společně najíst, tehdy mi řekl, že bude psychologem už jen dva dny.*
- >> *On je freudián a ti vždycky na každém něco najdou. Víte, proč řekl, že nejste hotová? Neurolog*
- >> *Mínil, že je mi moc blízký.*
- >> *Myslíte?*
- >> *Ne, to si myslí on.*
- >> *A co myslíte vy, jak blízká jste vy jemu? Už jste si někdy tykali?*
- >> *Ach tak, vy myslíte, jestli jsme někdy byli intimní? Ne, to jsme nebyli. Já miluji... Jeho obličej byl po těchto slovech nepopsatelný, ale já pokračovala... jeho smích. Zasmála jsem se.*

**Nic na světě není tak nakažlivé,
jako smích a dobrá nálada.**

- >> *Ano, už jsem si myslel, že řeknete, že milujete jej. Neurolog*
- >> *Já vím, ale já miluji jeho smích.*

612 >> *To je skoro totéž. Víte, co to znamená? Milovat jeho smích? Neurolog*

>> *Ne. Ano.*

>> *To už jste v půlce cesty. Psychologové říkají, že je velice, velice důležité, když někdo má rád smích toho druhého. Neurolog*

>> *To si myslím, sice nejsem psycholog, ale vím toho docela dost.*

>> *To jsem si všiml. Chci vám říct jen jedno: On zůstane psychologem po celý život.*

>> *S tím musím žít.*

>> *A já gratuluji, že jste jela do Rosenbergu.*

Matku Miki jsem také viděla a řekla: Pokud jednoho dne budu chtít psa, pak takového. A psí máma už byla březí s Miki. U něj je to podobné. Otázka je jen – odkdy? A jako co? Přítel? Psycholog?

Když zase nezavolal, přestože to slíbil, a já potřebovala Sonku, zavolala jsem mu sama. Navrhla jsem, že mi Sonku může nechat na vrátnici kliniky, pokud mne nechce vidět, ale pak jsem si pomyslela, proč bych musela na kliniku? Moc se mi nechtělo, ani před čtrnácti dny ne, čert ví, zda to setkání, na které jsem přišla o půl hodiny později, nebylo inscenované. Protože už jsem v Rosenbergu, zda bych přece jen nemohla přijít? A já přišla. Anyway.

Dohodli jsme se, že mi Sonku přinese k Vietnamci, pozvat mne ostatně nemůže, nemá dost peněz.

Ještě jsem řekla: >> *To by neměl být problém, mohu pozvat já vás, dělám taky velice dobré kokosové kari.*

Teď jsme seděli v autě.

>> *A jak rád s vámi komunikuji... Chtěl bych se podílet na studii, která by zjišťovala, zda je možné si vykat a stále zůstat u flirtování. Proto tolik žárlím na vašeho milence v Praze a ne na ty ostatní.*

>> *Můžeme si vykat pořád. I kdyby mezi námi k něčemu došlo, mne to neruší.*

>> *To byste udělala?*

>> *Jistě.*

>> *Už měsíc nespím ani nejím. On*

>> *Tak to jsme dva.*

>> *Myslím, že spánek ještě přijde, to není tak zlé, Goethe patrně taky příliš nespál, když psal Fausta.*

>> *Hm. A pak řekl Markus, když jsem mu vyprávěla, že Detlef*

614 *už se mnou komunikovat nemůže: Mně je 35 a komunikuji s tebou moc rád.*

>> *A on je navíc doktor filosofie. Freudián*

>> *No právě, koukala jsem na něj jako auto.*

>> *Vás stáří nezajímá, pravda? Ale mezi námi je všechno jasné, nebo? Vy nejste nemocná, neměl bych vám to říkat.*

>> *Děkuji, cítím se zdravá... Vy to musíte vědět. Ale to by bylo, aby si dva, kteří si rozumějí jako pacient a psycholog, nerozuměli také privátně. My jsme si rozuměli dobře, nebo? Já*

>> *Více než to... Freudián*

>> *Cože??*

>> *Ano, my si rozuměli víc, než mi bylo milé. Jak dlouho Marka znáte? Freudián*

**Vlastně člověk ví, jen když ví málo;
spolu s věděním rostou pochyby.**

>> *Tři nebo čtyři roky.*

>> *A jak dlouho znáte mne? Freudián*

>> *V dubnu dva roky.*

>> *Bez jedné sekundy.*

>> *Proč?*

>> *Nevzpomínáte si, jak jsme se my dva seznámili? Freudián*

>> *Ale ano. Aha, teď vím. Poslala jsem vás za roh.*

>> *Ano, až do -1. vteřiny, když jsem vám řekl, že první čtyři vteřiny rozhodují, zda se lidé budou nebo nebudou mít rádi... To bylo to nejkrásnější, co jsem dosud zažil, myslím. A u vás je to taky tak. Pro takové lidi, jako jste vy, jsou čtyři vteřiny příliš. A pak to zapomenete? Freudián*

>> *Máte hlad? Mám doma kokosové kari. A k tomu nejlepší rýži na světě.*

>> *A ten Vietnamec? Freudián*

>> *Ten skutečně taky je v mé ulici.*

>> *Já nejsem tak spontánní, jako vy, ale přijdu, kdy by se vám to hodilo, od úterka každý den?*

Kdo příliš přemýšlí, moc toho nedokáže.

>> *O. K., tak hned v úterý. Já to tedy zmrazím.*

>> *A ta studie, chtěla byste ji se mnou dělat? Freudián*

>> *Kdyby se mezi námi mělo něco rozvinout, ano, říkala jsem. Teď mám konečně zpátky svého Sonku.*

>> *Jak se jmenuje vaše CD? Taky „Tři kila času“?*

>> *Ne, má úplně jiný titul. Jedno cédéčko dostanete, až ho vypálím. Tento CD-ROM je kult o mých skulpturách.*

>> *To vaše první CD jsem nemohl otevřít, nemám tolik programů.*

>> *Proč otevřít, říkala jsem, že běží s autostartem. Určitě jste – jako ti hlupáci v Praze – na ni klikl!!! Přitom mám už roky mobil. R. je tak blbý, až to bučí, nezavolal mi. Přitom jsem mu řekla, že je to vypálený na autostart, a to jenom kvůli němu, protože se s picíčkem nevyzná, ten neumí psát ani na psacím stroji. Jemu jsem to vysvětlila, že jsem ji prostě vypálila s autostartem. A vám jsem to taky říkala!*

>> *Ano, pár filmů jsem otevřít dokázal. Je to tak, říkala jste to. Poprvé jsem si před ním zapálila cigaretu bez ptaní.*

>> *Sakra, doufám, že jste to nikomu nevyprávěl, ačkoli, nedávno mi Markus říkal, „svého druhu CD“, když mluvil o mém prvním cédéčku. Odkud má zase tohle? Ne, je to docela normální CD-ROM, musí se jen vložit a nedělat nic.*

>> *Aha, vložit. Ne, to jsem neudělal... A pomáhá vám někdo s tím novým CD? Freudián*

>> *Co? Kdo by mi měl pomáhat, samozřejmě mi pomáhá docentka a ředitelka školy, jenom proto, že doma nemám vypalo-*

616 *vačku. Obě část z toho viděly, myslím, že se jim to líbilo. Přirozeně to dělám sama, jinak by mi nepomohly. Už jsem vám vyprávěla, že mi někdo pomáhá? Vždycky mne zařadíte do nějaké škatulky a já pak... Proč mne vždycky škatulkujete?*
>> *Ne, já to nedělám, a potom nemůžete dýchat? Freudián*
>> *Přesně.*
>> *Já už to dělat nebudu, jste venku. Freudián*
>> *Kde venku?*
>> *Napříště už to dělat nebudu, nebudu vás škatulkovat. Můžete teď dýchat? Freudián*
>> *Ano, teď už ano, díky. Ale jak jste přišel na to, že mi někdo pomáhá? Řekla jsem vám někdy něco podobného?*

Talent znamená energii a výdrž. Dál nic.

>> *Kdysi... Ne, neříkala jste, ale to je tak neuvěřitelné, já to nechápu. Udeřil do palubní desky.*
>> *Musíte všechno chápat? Jen proto, že je to neuvěřitelné, to nesmím dělat nebo co?*
>> *Nemusím, máte pravdu. Freudián*
>> *Jednou k nám přišla návštěva a ta ženská mi řekla: Vy ale sbíráte krásné věci... Byly to moje sochy. Tak či onak, vy v úterý přijdete, já Sonku zapracuji a ukáži vám, co dělám, pak už takové věci říkat nebudete.*
>> *To je krása, taková pochvala! Takže, ten nový titul vašeho rukopisu, Charakter povrchu, se mi tak hrozně moc líbí, patrně také vytěsňuji, nevzpomínám si, že bychom o tom v Rosenbergu mluvili.*

**Umělec byl ve společnosti vždy dokonale integrován,
nikoli však ve společnosti své doby,
ale ve společnosti budoucnosti.**

>> *Může být, byl jste ve svého druhu transu... Myslela jsem si, teď ještě nad tím titulem bude meditovat... No nazdar, tak to vytěsňujeme oba. To bude ale zmatek...* 617

>> *Ano, vy se s hypnotickými stavy vyznáte. Rozesmáli jsme se.*

>> *Poslední noci byly zlé. Přemýšlím, zda se mám takovému tlaku vystavovat, mám vás velice ráda, ale už jsem nemohla, dneska už jsem si dokonce udělala drink, tak zlé to bylo, ale co, teď jste tady a všechno je v pořádku. Já*

>> *Jaký tlak? Freudián*

>> *No TO s vámi. Mám vás moc ráda.*

>> *Já mám taky rád vás, a netrapte se, i pro mne je to tlak...*

Ujišťuji vás ale, že se všechno udrží v normálním rámci...

Proč myslíte, že už měsíc nespím, právě z toho důvodu.

A nejím. Freudián

>> *O, ó, ó – O. K. Tak na zdraví!*

Přinesl červené víno a já servírovala kokosové kari.

>> *No, teď je to lepší, teď jste tady, ale ta děvčata, houfně by vás zvala, už nikdy byste nemusel vařit.*

>> *Neřekla jste ženské. To je nejlepší rýže, jakou jsem v životě jedl.*

>> *Bohužel druhá nejlepší, musíme chvíli počkat, trochu jsem se přehmátla, jsou jí dva druhy, a já kupuji pětakilové balení.*

>> *To ale počkám rád, s touhle rýží se dá čekat. Rád bych se vás ale zeptal, proč jste byla posledně v autě tak klidná, až chladná? Můžete mi to vysvětlit? On*

>> *Nic lehčího: myslela jsem si, že vás vidím naposledy, proto. Už se mi nemohlo nic stát, měla jsem zpět svého Sonku.*

>> *Ach tak, už jste nebyla pod tlakem. Dokonce jste ho objala.*

>> *Teď to ale pojednáváte psychologicky.*

>> *Ano, já už zůstanu psychologem po celý život, s tím se musíte vyrovnat. Ach ano, když vás budu chtít zklidnit, řeknu, že jsem s vámi poslední půlhodinu?*

**O psychologích se říká,
že to, co každý ví, vyjadřují řečí, které nikdo nerozumí.**

- >> *To nebude fungovat, zasmáli jsme se oba.*
- >> *Proč už o tom nechcete mluvit? On*
- >> *Protože to chápete... Vám se přece vede podobně. Pojete snad v tyhle dny do Prahy?*
- >> *Ne, nemám čas jet s vámi do Prahy.*
- >> *Říkala jsem, že já pojedu? Potřebovala bych jen někoho, kdo tam pro mne něco vyřídí. Já už v Praze nebyla nejméně tři roky a nemám v úmyslu tam jezdit. Bojím se pomluv, to víte... Ach, ještě jsem vám chtěla říct, když jsme odcházeli od toho Vietnamce, na jaře, to jste mne tam nechal stát, bez taxíka, samotnou, čekala jsem, že ztratím kontrolu.*
- >> *A?*
- >> *Neztratila jsem, to je dobře. Myslím, že jsem se sama ve tmě na ulici ocitla poprvé po deseti letech.*
- >> *To jsem nevěděl, kromě toho jsem tam také stál. Dosud jsem se nepohyboval v kruzích, kde ženě obstarávají taxík.*
- >> *No, nevádí. Můžete dělat co chcete... Navíc je mi to jedno, v jakých kruzích jste se pohyboval, taky to nemělo co dělat s vámi...*
- >> *Ale já tam přece stál, s vašimi dvěma orgasmy, v každé ruce jeden.*
- >> *Ach, zasmála jsem se. >> A v jakých kruzích jste se pohyboval?*
- >> *Teď už je moc pozdě, teď to neřeknu. Proč se smějete?*
- >> *Představa, jak se tam chodíte se dvěma orgasmy, ta je legrační.*
- >> *Dokážete si to představit?*
- >> *Ano, přímo to vidím.*
- >> *A co myslíte, jak se mi vedlo?*

620 >> *Nevím.*
>> *Jste hotová a zdravá, můžete zapomenout, co jsem řekl v kantýně?*
>> *Zapomenout ano, taky se zdravá cítím, ale nerozumím tomu.*
>> *Musíte všemu rozumět? On*
>> *O, vy na mne útočíte mými vlastními zbraněmi.*
>> *Vy to ale děláte také.*
>> *A tenhle odstup od té knihy, to jsem viděla, když jsem chtěla napsat prolog. Přesto to nedokáže sama.*
>> *To pro vás udělám. Vidím, jak o tom mluvíte, je to krásné, ale tak rychle?*
>> *Jak to rychle? Už je to pět let a ta kniha nikdy nebyla mým problémem. Váš cit pro čas známe. Je to vaše práce a já jsem produktem.*
>> *Chybí vám ještě Saša? On*
>> *Ano, 18 let jsme byli kamarádi.*
>> *A Axel?*
>> *Ne, opravdu ne, hypnózu nenávidím, nikdy jsem ji nechtěla.*
>> *Řeknu vám, jak se můžete chránit.*
>> *Jak?*
>> *Tím, že si řeknete: Mne smí hypnotizovat jen lékař. Milovala jste Axela?*
>> *Dobrá otázka. Myslím, že ne.*
>> *A když to myslím vynecháte, tak ne. Ptal se vás na to někdy někdo?*
>> *Ne. Nikdy... Pravděpodobně bych mu nikdy nedokázala říct tolik ošklivých věcí, kdybych jej milovala. Ale to není můj problém. Dala jsem vám to jenom kvůli Kašmíru, jinak byste to nedostal. Vzpomínáte si, že jsem si naordinovala týden času na rozmyšlenou?*
>> *Ta kniha vám ale vynese spoustu procesů.*

>> *Ani jeden, co to povídáte? Jména jsou změněna a vždycky můžu říct, že jsem si to vymyslela.*

>> *Ale je to seřazeno za sebou.*

>> *Co tím chcete říct, že to nemá spojovací „červenou nit“?*

>> *Tu to dozajista má.*

>> *Já vím, co myslíte, tu omáčku?*

>> *Ano.*

>> *Ale Markus říká, že z Ameriky přichází nová vlna, nastupují dialogy a trialogy.*

>> *To už taky víte? Tak do toho!*

>> *Ono to jde, potřebuje jen trošku zlektorovat. Mnozí mi odepsali, že je to neprofesionální.*

>> *Pomůžu vám. A což takhle to vydat ve vlastním nakladatelství?*

>> *To nejde, nemám distribuční síť.*

>> *V nejhorším případě vám nějakou koupím.*

>> *Jak? Jak to chcete udělat? No dobrá, pak to vydám. Musí to ven, sice to nezabere moc místa, ale už bych to chtěla mít z disku pryč, jako ta cédéčka.*

>> *Aha, výprodej pevného disku.*

>> *Ano, teď to můžu prodat.*

>> *Ten titul se mi zvláště líbí: Charakter povrchu.*

>> *Děkuji.*

>> *A až to vyjde, co myslíte, kolik za to dostanete?*

>> *Řekla bych tak tři až čtyři tisíce.*

>> *A když to bude bestseller?*

>> *Pak zbohatneme.*

>> *Proč my?*

>> *Neřekl jste teď, že mi pomůžete? Vy jste taky o tom první mluvil jako o knížce, jinak to byl vždycky jenom deník nebo rukopis.*

>> *Já vím.*

- 622 >> *Tak tedy?*
- >> *O peníze vám moc nejde, pravda? Milovala jste R.?*
- >> *Snad první dva roky, ale už tehdy letěl ke své přítelkyni do Ameriky. Tehdy jsem si přísahala, že mu nikdy nebudu věrná. Ale možná taky... moc brzy mne začal bít... Měl taky vždycky přítelkyně.*
- >> *No jistě, dovolil si v manželství příliš mnoho, vám ale nechtěl dopřát svobodu. A že vám nezáleží na penězích, to nechápu. Řekl vám to, že letí ke své přítelkyni?*
- >> *Ale kde, kamarádka ho po měsíci poslala k čertu, tak se vrátil. A teď všude vypráví, že do Ameriky emigroval, taková lež... Jedna jeho známá mi to řekla on už vždycky hrozně lhal.*

**Láska nebo přátelství, žijící ze lži,
ty zemřou na první pravdu.**

- >> *Pak vám rozumím. Kdyby vám ponechal svobodu, jakou si přisvojoval sám, mohla byste mu nabídnout víc?*
- >> *Přesně tak, dostal by ode mne víc.*
- >> *Ano, pak by jste se skutečně stala opravdovým géniem. Co je Mánes, chtěl jsem se vás taky zeptat. A peníze?*
- >> *Peníze člověk mít musí...*
- Zasmál se.
- >> *Mánes byl významný český malíř a jmenuje se po něm jedna výstavní síň.*
- >> *Tam jste zažila svou čtvrthodinku slávy, o které Andy Warhol řekl, tu že má někdy v životě každý. Záleží vám alespoň na tom?*

**Znám tu sladkou svobodu,
nepředstavovat nic, než sebe sama**

>> *O ano, skvělé, že to tak vidíte. Ohledně mého postoje k penězům, to jste se na mne usmíval nebo se mi vysmíval?* 623

>> *Nikdy se vám nevysměji, ale mnohdy říkáte věty, za jaké by se nemusel stydět Kafka, tak jste geniální. Neuvěřitelné.*

Génius – blesk, jehož hřmění trvá po staletí.

Ukázala jsem mu své cédéčko jménem Paní Golemová a její sny.

>> *Vy jste můj golem. Také jsem viděl, že peníze nikdy nebyly vaším problémem, jste tedy můj golem... Říká se ale dílo. Je to krása, mít krásného golema. Vy víte, že mám Quark. Když jsem slyšel, jak o něm mluvíte, vždycky jsem myslel skutečně na tvaroh (Quark=tvaroh) a chtěl jej taky... Když jsem vám dal Sonku, v autě jste řekla: Nejlepší je nemít nic. Jak jste to myslela? Freudián*

>> *Člověk není tak vydíratelný, například. Já se roky nestěhovala z Müllerstrasse, protože jsem si myslela, že nemohu žít bez svých šesti tisíc knih. A teď? Vzala jsem si sebou jen pár, život jde dál, teď vím, že mohu přežít i bez nich.*

Volný je, kdo poslechne rozum.

>> *Teď chápu, to cédéčko, co jste udělala, je tak krásné, tak mnohostranné... Jsem nadšený, co na to říkal R.? A co vy říkáte na Quark?*

>> *R.? Ten mi rozbil mé brýle, abych na tom nemohla pracovat. A první cédéčko, které pojednává jen o jeho knihách, to nechtěl mít. Přitom je taky krásné, jako tohle tady. Neustále mne okrádá nebo ničí mé věci. Že máte Quark? To mne těší, ale já už přitom dávno nemyslím na tvaroh. Jednou jsem vám vyprávěla, že Sonka napsal: Kdybych chtěl dělat nějakou tera-*

- 624 *pii, musel bych zapomenout Freuda. A tak to není, on napsal, kdyby chtěl sepsat svou minulost, musel by zapomenout na Freuda. Já ale svůj román viděla jako svého druhu terapii, široko daleko nebyla žádná klinika, žádný pan Wilhelm. Napsala jsem to a přitom jsem si jeho moudrost takhle přeložila.*
- >> Máte pravdu. Říká se tomu vyrovnání s minulostí.*
 - >> Tomu rozumíte? Usmála jsem se.*
 - >> Ano, velice dobře, vy jste to stejně už krásně vysvětlila. Existuje vůbec něco, co byste nevěděla?*
 - >> O ano.*
 - >> Kdy jste zjistila, že jste, jaká jste?*
 - >> Když jsem jako jediná ze třídy zvládla řidičák hned napoprvé. A potom, když jsem šla ke zkoušce na fotolaborantku, aniž bych předtím navštěvovala školu.*
 - >> No ano, řidičák, to není tak zlé, ale s tou zkouškou...*
 - >> A to jsem byla v Německu teprve čtyři roky.*
 - >> Teď chápu, jasně, tak to je výkon. Jednou jsem řekl, že všechno děláte pod tlakem, ale není to pravda.*
 - >> Já vím.*
 - >> Proč jste mi tenkrát nic neřekla?*

**Jakmile optimista spatří světlo,
které vůbec neexistuje, najde se pesimista,
který mu ho zase sfoukne.**

- >> Taky já dělám chyby.*
- >> Myslel jsem, že žádné.*
- >> Aha, pan Ehrlich mluvil.*
- >> Ano, proč jste to řekla?*
- >> Protože mi řekl: Nedělejte žádné, a to bylo zatraceně hloupé, říct něco takového, to není pomoc. Věděl taky, že to s Detlefem nevyjde. Ale nevadí, R. to taky věděl, dokonce dřív,*

než já, a taky, že mi nevěříte Kašmír.

>> Kdy vám řekl, že to nevyjde?

>> No právě, to je divné, pravda? 19. září. Ten den jsem odešla z Rosenbergu a teprve v lednu jsem začala u Detlefa, a Ehrlich to už věděl?

>> A kdy jste to slyšela podruhé?

>> Od mého bývalého muže, ten byl rád, že se mnou Detlef zatočí. Krátce před vánocemi 2000.

>> Kdy jste zpracovala ten útok na WTM?

>> Musela jsem lékaři říct, jak to cítím.

>> Ach tak, jaké máte pocity.

>> Ano, ale taky, jak to skutečně vypadá.

>> A jak to vypadalo?

**Lidská hloupost není v tom,
že člověk nemá žádné ideje,
ale v tom, že má ideje hloupé.**

>> Nejprve to byly dva kusy nehmotné masy, hrozící mne udušit, po 14 dnech se potom oddělily, lepší se to a Kašmír byl menší.

>> To je všechno tak relativní, přitom v Kašmíru zemřelo mnohem více lidí, než v Americe.

>> Ano, 35 000 od té doby, co jsem to zažila.

>> Já vím, taky se zajímám o Kašmír, od chvíle, kdy jste mi to řekla.

>> Ale do hodnocení napsal, že mi nic není. Představil jste si někdy, kdyby byl v Kašmíru mír, celých těch dvanáct let, žádný Kašmír bych neměla nebo jsem mohla jet do Asie. Ale od Kašmíru to nešlo, a já Asii miluji, před Kašmírem jsem tam byla každý rok. Jak bych to jinak mohla předpovědět? Ne, vy se tady klidně posadíte a řeknete, že to v Kašmíru

626 *bude ještě horší?*

>> *Dokážete nádherně argumentovat. O takových věcech mluvíte se svým psychologem?*

>> *Ne, to mne napadlo teď. Všechno, co jsem vám řekla, nepotřebuji, on mi Kašmír věřil už před tím útokem.*

>> *Proto taky jste zvolila tuhle větu. Nevím, zda se do toho s vámi mám pouštět. Promiňte, vy boříte všechny moje teorie o vás. Už nemůžu. Ale myslel jsem na vás, když se to v Americe stalo.*

>> *Přesně, způsobujete mi víc potíží, než si zasloužím. Nezavolal jste mi... Tedy jste si myslel, možná měla přece jen pravdu, nebo? A v posudku píšete něco jiného?*

>> *Je mi líto. Ale v Kašmíru se od roku 1947 pořád něco děje. Já vám zavolal.*

>> *Ano, zavolal. No jasně, jenže mých 35 000 mrtvých, ti byli antedatováni k okamžiku, kdy jsem tam byla.*

>> *Promiňte.*

>> *Je dobře.*

>> *Kvůli vám jsem chyboval, jak to, že to váš bývalý věděl?*

Chybu, kterou popíráme, děláme dvakrát.

>> *Lékařka.*

>> *To nesmí.*

>> *Přesto to udělala. Detlef to taky věděl. A potom ta údajná pomluva, to bylo taky něco. Může o mně beztrestně vyprávět, že jsem vražedkyně, že jsem šlapala chodník, že mám sex s dětmi, že jsem alkoholička a tomu říkáte údajná pomluva?*

>> *To jsem nenapsal.*

>> *Já vím. A pak se divíte, když vám řeknu, že mívám často orgasmus? Nemám nic jiného.*

>> *Kdy pijete alkohol?*

- >> *Ne moc často, nechutná mi to.*
- >> *Myslím, pijete víc, když jste smutná nebo když jste šťastná?*
- >> *... když jsem šťastná.*
- >> *Pak z vás nikdy alkoholička nebude.*
- >> *Proč?*
- >> *Protože štěstí není tak časté, jako smutek.*
- >> *Souhlasí, vy jste génius.*
- >> *Inu, ano. Chcete se omluvit za ty orgasmy?*
- >> *Ne, nechci. Kdybych se chtěla omlouvat, tak bych to neřekla.*
- >> *Už mne nic nepřekvapí. Kvůli vám jsem udělal spoustu chyb. Jako teď s tou arogancí. Vy jste v Rosenbergu nebyla arogantní, říct vám to bylo špatně.*
- >> *???*
- >> *Ale vy jste neztratila kontrolu.*

Co dělá člověka sympatickým, jsou jeho slabosti.

- >> *Ne, jen málokdy se přestávám ovládat, u Kašmíru sice pořád ještě trochu... A s těmi orgasmy... Chtěla jsem vám říct, že přece jen něco mám.*
- >> *To smíte. Kdyby mi to nikdo nevěřil, tak jako vám, taky bych se neudržel, ale vy boříte moje teorie pokaždé, když s vámi jsem.*
- >> *To je mi líto. Takže facit: Vy mi můj Kašmír nevěříte a já to přesto zažila.*

Na principech lze uklouznout jako na banánové slupce.

- >> *Mluvíte tak se svým novým psychologem?*
- >> *Ne, to nemám zapotřebí, kromě toho je to ve skutečnosti neurolog, žádný freudián. Že mi nevěříte Kašmír, to je vaše*

- 628 věc. *Naučil jste mne, jak mám s takovými lidmi zacházet.*
- >> *S takovými pitomci. A k tomu alkoholu, proč to ti lidé o vás říkají?*
- >> *Nevím, asi chtějí, abych byla alkoholička.*
- >> *Proč jste od ní vůbec odešla, ach tak, to jste mi říkala. Bylo v tom ještě něco?*
- >> *Ta lékařka? Ta si taky myslí, že piju.*
- >> *Víte, komu vděčíte za to, že jste v Rosenbergu směla pít alkohol? Jí. Kdo vydrží čtyři měsíce bez alkoholických excesů, není žádný alkoholik, a vy jste nepila nikdy.*
- >> *Já vím, mně to přece nechutná.*
- >> *Ale proč to druzí říkají, i ta lékařka?*
- >> *To přece já nevím. Říkala to vždycky, dokonce kvůli tomu volala mému bývalému lékaři, kráva blbá. Řekl jí, že mám játra jako osmnáctileté děvče. Jsem ráda, že už u ní nejsem. V poslední době tvrdila, že to signalizují moje červené ruce.*
- >> *Nesmysl, ty má spousta lidí.*
- >> *Právě, to bych musela být alkoholička už ve škole. Kromě toho znala výsledky mého vyšetření jater.*
- >> *Ona taky nechtěla, abyste podruhé šla do Rosenbergu.*
- >> *To nechtěla, v žádném případě.*
- >> *Proč?*
- >> *Patrně si myslela, že vám řeknu, že vím, že mi nevěříte Kašmír a že to takříkajíc vím od ní. Proto tomu chtěla zamezit. Přehlédl jste tady jednu maličkost. Ženy v mém věku bezpodmínečně chtějí mít muže a vy jste jí jednoho takhle beze všeho dodal – a ještě k tomu tak slavného.*
- >> *Nejen to, sám jsem se představil.*
- >> *Cože, vy jste u ní byl?*
- >> *Ano. Zamilovala se do mne nebo do mých peněz. A když jste přišla k té nové, jak jste jí to zdůvodnila?*
- >> *Ach, proboha, to je neuvěřitelné, ale je to tak, jednou něco*

podobného řekla... Ale to ji ještě dlouho neopravňuje k tomu, aby na mne byla tak zlá... Kvůli neexistujícím problémům s alkoholem.

>> A co řekla? Kde je?

>> Tady, v mém domovním bloku. Že nejsem žádná alkoholička, to řekla. Ačkoli mne viděla poprvé.

>> Jste si jistá, že to řekla vašemu bývalému?

>> Vcelku ano.

>> Proč?

>> Protože byla jedinou osobou, která to v tu chvíli mohla vědět. Jemu jsem to řekla do očí.

>> A on?

>> Jestli něco podniknu. Samozřejmě ne, co můžu dělat...

>> Ale já. Jak to formulovala?

>> Zda si to dokáží představit, ona a pan Wilhelm.

>> Co jste řekla?

>> Že si to představit dokáží.

>> Musím se vás zeptat jinak: Vadilo by vám to, kdybychom, ona a já..?

>> Ano. Nebo ne, nevím... Přece nemůžu zakazovat přátelství.

>> To můžete.

>> O...

>> A ta nová lékařka?

>> Ta je milá, jen jsem musela rychle k neurologovi, protože by jinak měla problémy.

>> Proč?

>> No, zhruba po týdnu řekla, že už mne nemůže napsat nemocnou, protože někdo zavolal a bůhvíco jí vyprávěl. Zatím vězela moje bývalá lékařka.

>> Odkud to víte?

>> Ta nová mi řekla, že za tím ta stará je.

>> Svině. Freudián

- 630 >> *To jsem také řekla.*
>> *A ta lékařka? Co říkala ona?*
>> *To můžete říct nahlas. To řekla.*

Co člověk nemiluje, to nemůže dělat.

>> *Jenže my jsme pár, přitom jsem slovo svině nepoužil, myslím, už deset let. A pak přece jdete do Rosenbergu a lidi se chovají, jak by neměli. Vaše lékařka se předváděla skoro jako sadistka. To snad není možné, my jsme jak dvojčata, říkal i Sonka něco jako nevlastní dvojčata? Víte, že kvůli Sonkovi už taky nepracuji jako psycholog?*

>> *Ano. Sekretářka na klinice bezpodmínečně vyžadovala převodku od staré lékařky. Nakonec jsem přinesla dvě, od neurologa a té nové doktorky, a nikdo je nechtěl vidět. Proč kvůli Sonkovi?*

>> *Vy opravdu nic nezapomenete, jste dál, než já. Vy ve mně už dávno nevidíte psychologa, ale já ve vás pořád ještě pacientku. Přitom jste zdravá, a JAK! Říkali to ti lékaři v Rosenbergu. Vy skutečně nezapomenete nic. Víte, co se mi nejvíc líbilo?*

>> *Ne.*

>> *Když jste neurologovi odpověděla, s tím musím žít, když vám řekl, že zůstanu psychologem celý život. Ale co si myslíte o tom, že budu studovat? Chcete vůbec, abych byl psychologem?*

Psychologie je věda – pro toho, kdo se jí věnuje.

>> *Ne, ačkoli vám nemohu říct, co byste měl dělat.*

>> *Ale ano, můžete. Kdybych to s vámi v Rosenbergu zvládl, neudržel naše tajemství, které žádným nebylo, mohl jsem nám leccos ušetřit, vám i sobě.*

>> *Jste z Rosenbergu pryč, z toho mám největší radost. Divila jsem se, že nejedeme někdy do města nebo tak.* 631

>> *Pak by mne propustili a bylo by to vyřízené, my nesmíme mluvit s pacienty soukromě.*

>> *Ach tak, jednou jsem se vás chtěla zeptat na něco ohledně nemocenské pojišťovny a vy jste málem odešel. Nechtěl jste se mnou mluvit.*

>> *To mělo jiné příčiny, chtěl jsem vás políbit. Stáli jsme poblíž solária, chtěl jsem s vámi dovnitř, zavřít dveře...*

>> *???*

>> *Ano, velmi jsem po vás toužil. Basta. A přesto jsem se obával, že mne přijmete dnes v sexy prádle. Vzpomínáte si, jak jsem se vás ptal, zda si dokážete představit, že byste se mnou spala?*

>> *Ano, řekla jsem, že k tomu nikdy nedojde. Proč sexy prádlo, to bych nikdy neudělala?*

>> *No právě, zmýlila jste se. Co jsem se dozvěděl, že se chodíte koupat k jezeru, jsem nikdy nešel po té cestě. A kvůli té pojišťovně... Já bych vám nemohl odpovědět. Promiňte.*

>> *Divila jsem se, že už jsem vás neviděla. A kudy jste chodil k nádraží?*

>> *Oklikou.*

>> *To je mi líto, proč jste nikdy nic neřekl?*

>> *Těžko jsem vám mohl říct, neopalujte se, když jdu domů, protože pak mám na vás chuť.*

>> *To je pravda.*

>> *Ale jednou... Než začneme s naším Tím, musím ještě jednou zdůraznit, že jsem vám jednou řekl: Děláte všechno pod tlakem. Není to tak, neděláte nic pod tlakem, všechno děláte s neobvyklou lehkostí a proto vám to nikdo nevěří. Přesto máte ještě tolik kázně, abyste dovedla do konce, co jste si předsevzala.*

- 632 >> *Hm.*
>> *Cože, vy se nedivíte?*
>> *Ne, nedivím, já to vím.*
>> *Proč jste mi tehdy nic neřekla?*
>> *Já taky chybují, to už jsem říkala.*
>> *Myslel jsem, že ne.*
>> *Ale ano, sice rozumím mnohému, ale co zavání intrikami nebo mi nejde do hlavy, to nechápu. Čestmír Ehrlich se svou upřímností.*

Být upřímný znamená být sám.

- >> *To bylo taky kvůli mně.*
>> *Nechte mne to shrnout: On mi slíbí práci na klinice, vy říkáte, že jsem Kašmír nezažila, pak se mi pokoušíte namluvit, že do Rosenbergu jdu jen kvůli vám. V nemocnici pak schytám nadávky, rány, odmítání, tady má ale bývalá doktorka pravdu, že lidem dávám přílišný kredit!*
>> *Říkala to? Ale vy jste kdykoli vítaná, nejpozději od toho napadení. Ona sama si vzala víc, než by jí příslušelo a to posléze pochopila.*
>> *Co s tím má společného to napadení?*
>> *Nemůžete si to představit?*
>> *Ne, to nemůžu. Nebo nechci, nevím.*
>> *Jste geniální, tak si to přece představte.*
>> *Ne. Jsem přece ta samá, jako před tím útokem.*
>> *No jasně, ale my změnili názor. Nechtěla jste přijít ke mně, když řekl: Buďte upřímná!*
>> *To je přece vaše věc.*
>> *Kdybyste zůstala v Rosenbergu, tak jste tam taky zažila ten útok.*
>> *To je pravda, pak bych vám řekla, že bude válka, ale*

takhle jsem musela málem utéct. Díky bohu jsem dostala tu práci. Už mne v Rosenbergu nemají rádi, přestože dřív měli.

>> Měla byste nás chápat.

>> Proč? To nebudu. Vy jste mne taky nechápali a šli jste k mému neurologovi, aniž byste se mne zeptali, a vyprávěli jste mu bůhvíco.

>> Promiňte, že jsem to udělal, styděl jsem se.

>> Proč jste se styděl? Přece jste měl důvod to říct – co jste vůbec řekl?

>> Nechtěl bych o tom mluvit. Takže to byla lež, co řekl tomu neurologovi?

>> Přesto, bylo to, myslím, to nejkrásnější, co jsem v životě zažila, bylo to překrásné, když ke mně mluvil, jako u té nejlepší kartářky, jen jsem věděla, že říká pravdu, bylo to tak neuvěřitelné, nádherné. A ten pokoj, už když jsem vešla, byl vás plný.

>> Měla jste tam vůbec místo? A co nejhoršího jste zažila v poslední době?

>> Tenhle zbabělec, ten Fahrmeier, promiňte.

>> Mně se nemusíte omlouvat, a u něj pravděpodobně taky nebudete mít příležitost, odchází. Nemluvila jste s dr. dr.?

>> Ne, nedovolili mi to, nasadili všechny páky, abych se k němu nedostala!

>> Jak to můžete takhle formulovat? Kromě toho na pohovor s vrchním lékařem máte nárok.

>> Protože jsem s ním mluvila, když jsem viděla, že jsou skoro všichni rádi, že odcházím.

>> Vy jste s ním mluvila? To vysvětluje toho zbabělce.

>> Proč zbabělce?

>> Taky to o Fahrmeierovi říkal, přesně totéž.

>> Nic to nevysvětluje, já s ním nemluvila.

>> Ale teď jste to řekla, proč?

- 634 >> *Ano, oslovila jsem jej a on mi řekl, domluvte si termín s mou sekretářkou, a oni pak udělali všechno, abych se k němu nedostala.*
- >> *Mysleli si, že jste přišla kvůli mně.*
- >> *Ano, jistě, přišla jsem kvůli vám. Přece jste řekl, že můžu přijít zpět do Rosenbergu, když budu chtít.*
- >> *Cože? A já vám říkám, že s vámi nechci mluvit.*
- >> *Proč? Mluvil jste se mnou.*
- >> *Ale když jste mi zavolala, nechtěl jsem s vámi mluvit.*
- >> *No a? To je přece jedno, třeba jste neměl čas nebo jste nesměl, co já vím. Trošku jsem se nad tím pozastavila, když jste se zeptal, zda bych se s vámi chtěla setkat soukromě a mimo kliniku, to jsem nechápala. Ale proč se mnou dr. dr. nikdy nechce mluvit?*
- >> *Mysleli si, že jste přišla do Rosenbergu jen kvůli mně. Na to vám nemůžu odpovědět.*
- >> *Cože? Co je tohle zase za blbost?*
- >> *No, mysleli si, že jste do Rosenbergu přišla jenom kvůli mně.*
- >> *Ne, to snad není pravda.*
- >> *A ono UPŘÍMNĚ od pana Ehrlicha mířilo také na mne.*
- >> *Nechápu.*
- >> *No, všichni si mysleli, že jste přišla jen kvůli mně.*
- >> *Taková nestydatost. Mohla jsem vám přece zavolat, kdybych chtěla.*
- >> *Dokonce jsme spolu mluvili.*
- >> *No právě, proč bych kvůli vám chodila do Rosenbergu, když jsem v krizi? A pan Ehrlich ať si nejprve zamete před vlastním prahem, chtěl, abych v Rosenbergu pracovala. A pak se chová takhle? Ostatně – když jste mi v telefonu řekl: Povím to vašemu terapeutovi, jsem vám chtěla říct: Dělejte si přece, co chcete!*

>> *To jsem slyšel, přestože jste to neřekla. Jste dostatečně upřímná, skutečně jste to nepochopila?*

>> *No, asi vteřinu jsem chtěla jít do vaší kanceláře a zeptat se: Co to má znamenat?*

>> *Čekal jsem vás. Čekal jsem na vás i jinak, deset let. Když jste přišla, vylekalo mne, jak moc se mé představy kryjí s vaší osobností. Moje máma byla první, která mi řekla, že vás miluji. Vlastně jsem byl přijat pro někoho jiného.*

>> *Dokáži si představit, pro koho, ona je dcera dr. Orbitova moc krásná.*

>> *Jak se vlastně stavíte k tomu, že jsem vám Kašmír nevěřil? Jak dlouho už to víte?*

>> *Přes rok. Ten gauner na mne ukázal a řekl: Tobě už nikdo nevěří, jen mně. Jsem snad starší, než vaše matka?*

**Člověk má zvláštní schopnost,
vidět to, co má v hlavě,
jako pravdivější než to,
co by mohl vidět na vlastní oči – kdyby je otevřel.**

>> *To jste řekla hezky. Ne, mí rodiče mne taky měli tak pozdě, jako vaši vás. Jsou to velice milí lidé.*

>> *Proč se mne potom ptáte na Kašmír? A to, že jsem prý „osvěžujícím způsobem upřímná“, co to má zase znamenat? Skoro stejně hloupé, jako ten „nanejvýš přátelský dopis“, jak jste napsal.*

>> *To jste dokázala pochopit?*

>> *No jistě, něco takového se nepíše.*

>> *Ano, vy jste mi k vánocům naordinovala Sonku. Vaši sochu jsem mohl vidět každý den... Vy si upřímnost můžete dovolit, protože nežijete pod žádným nátlakem.*

>> *Musím tak žít, jinak bych se dostala do pěkné kaše, do*

636 *nesnází a... Co vytýkáte mé soše? Že mi ta kráva nejprve zaplatí 500 marek a pak chce ty peníze zpátky! Kde to jsme? A ten zbabělec terapeut ji ještě podporuje?*
>> *Ano, mysleli si, že pracujete s formou.*
>> *Vy taky? A i kdyby, co je jim do toho? Vystavovala jsem na českém konzulátu, moje díla se líbí spoustě lidí, kteří umění rozumějí. Jednu sochu si ode mne koupil český ministr kultury a jinou jsem darovala českému velvyslanci v Berlíně. Profesor, který byl 32 roky na akademii, řekl, že jsou nádherné. A já je mám odlévat podle forem. Ach tak, ředitel Nové pinakotéky vlastní sochu ode mne, protože se mu tak líbila, a já mám mít formy na sochy uklízeček, žebráků, čertů, Kristů, krásných dívek, koček, prasat, psů? To můžou mít jen od vás! Ještě nikdo nikdy netvrdil něco takového, protože je vidět, že tyhle sochy nejsou žádné odlitky. Jsou tak krásné, až to vypadá, jako by byly odlity v jedné formě, ale znalci to poznají. Nestydatost.*

Dílo mistra neprozrazuje námahu.

>> *Promiňte. Ale proč říkáte, že to dokáže každý?*
>> *Protože jsem taky nevěděla, že mám takový talent, než jsem potkala toho profesora. Ten řekl, že dokážu, co jeho studenti po šesti semestrech na akademii pořád ještě ne. A mnohdy jsem v akademii byla a musela se smát nad výsledky studentů, tak byly špatné. Je třeba to vyzkoušet. Možná má takový talent spousta lidí, jen to nezkusili. A ještě něco: když jsem začala modelovat, měla jsem už spoustu úspěchů se psaním, zrovna tak s fotkama... Viděla jsem to jako svého dalšího koníčka, nic víc.*
>> *O, promiňte mi, prosím.*
>> *Prosím!*

>> *Líbí se mi váš přístup k penězům, chtěl bych, abyste se nastěhovala ke mně do penthouse. Víte, já jsem to, čemu se říká dobrá partie.*

>> *Vy jste to, čím se otevírá Chrysanthemenball? (Tradiční – od r. 1925 – dobročinný ples v Mnichově, pozn.překl.) Dostanu pokoj?*

>> *Dva, tři pokoje, kolik budete chtít. Chci vás šokovat a to jde u vás nejlépe s penězi, protože ty vás nezajímají. Musíte si jen zařídit DSL, vy jste v naší malé rodině ten technický typ. Bylo to s tím bálem zlé?*

>> *Ach tak, vy mi všechno slibujete a skrytě jdete po mých penězích? Ne, nebylo to zlé..., zasmála jsem se. >> Kromě toho, chcete mne šokovat a proto jste si narychlo opatřil pár miliónů?*

>> *Ano, přesně tak, nevíte, že mnozí dají někomu 30 000 s nadějí, že za to dostanou milión? Když říkáte, že to nebylo míněno zle, pak to patrně zlé nebylo.*

>> *To přece nejde.*

>> *Něco takového říkáte vy, která nemáte ani ponětí o penězích! A přece existují lidé, kteří tomu věří. Viděla jste vůbec moje hodinky?*

**Spokojenost přináší štěstí i v chudobě;
nespokojenost je ubohá, i ve štěstí.**

>> *Ne.*

>> *Zpočátku jsem jen chtěl s vámi spát, ale na to by vás byla škoda. Ostatně vám děkuji, že jste se nechala rozvést, jinak bych vás nikdy nepoznal. Musím se jen zbavit svého syndromu pomocníka. Že jste jej ode mne nedostala vy, to nechápu.*

>> *Nemohla jsem od vás nic dostat, protože jsem byla skoro zdravá, když jsem přišla do Rosenbergu.*

638 >> *Souhlasí, viděla jste mne jako kamaráda.*
>> *No právě.*
>> *Dr. dr. to chtěl o tom kamarádovi vědět přesněji a proto vás poprosil o kávu a vy jste mu dala hned celou konvičku. Říkala jste něco o vašem pobytu na klinice, že je drahý a tak. Kdy jste o tom slyšela v souvislosti se svou osobou a od koho?*
>> *Od pana Ehrlicha a mé bývalé lékařky.*
>> *Vidím, že mne nepotřebujete a přesto milujete, bláznivě nádherný pocit.*
>> *Ale já vás potřebuji.*
>> *Proč?*
>> *Chtěla bych si s vámi promluvit například o Freudovi nebo úvodu do hypnózy, o aortě, v životě jsem o tom slyšela jen dvakrát a nikde nic nečetla.*
>> *Myslel jsem, že Freuda nemáte ráda. Ti v Rosenbergu si o vás myslí, že víte všechno, vy přitom všechno děláte spontánně a to vám nikdo nevěří. A mně to taky nikdo neuvěří.*
>> *Já ho neznám, četla jsem jen jeden nešťastný životopis, nic víc.*
>> *Četla jste ten nejlepší, ale musíme si pospíšit, protože já bych chtěl na Freuda zapomenout. Vezmu si sebou váš překlad Sonky. Jsem tak rád, že jsem přišel. Je to vlastně logické, pomáháte sobě a druhým, proč byste neměla pomoci také mně? Jaké to bylo u Detlefa? Vždycky říkáte jen, že to bylo hrozné.*
>> *Ponižující.*
>> *Napsala jste to?*
>> *Ještě ne, ale udělám to. Budete to někdy číst? Nedokáží se s tím vyrovnat, proto jsem taky chtěla do Rosenbergu a můj facit z Rosenbergu? Přišla jsem kvůli vám a navíc tyhle údajné pomluvy! Tenhle amputovaný mozek smí beztrestně dělat cokoli a vy mu k tomu dáte svolení – ani nepomyslet, že by se to zase dozvěděl.*

- >> *Co bylo u Detlefa nejhorší?*
- >> *Říkal, že se mu nelíbí moje oblečení, můj účes a tak dále, přitom se mu vždycky líbilo všechno, co jsem těch třicet let nosila.*
- >> *Asi to obrátili, protože já všude vyprávěl, jak krásně se oblékáte. Ale jak vás znám, dokázala jste se bránit. Kde jste nejlépe nakupovala?*
- >> *V New Yorku.*
- >> *O. K., tak poletíme do New Yorku. Ten neurolog vám dal ten Survipan?*
- >> *Odkud zase víte tohle?*
- >> *Od něj, už zase jsem chyboval.*

**Je to pro muže chvála,
když můžeme zmínit jeho chyby
a on nepřestane být veliký.**

- >> *Řekněte mi jak!*
- >> *Ne.*
- >> *Ale ano, abych se zas měla nač připravit!*
- >> *Ne. Už je to pryč.*
- >> *Stačí to i tak.*
- >> *A co říkáte tomu, že vám to nevěřím?*
- >> *Naučil jste mne, jak...*
- >> *... zacházet s takovou pakáží, jako jsem já? Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *Víte, vy jste byla vzácný zjev. Když jste přišla, odešlo tolik lidí, to si jeden prostě musí nadělat nepřátele.*
- >> *Ani jednoho jsem domů neposlala.*
- >> *Ale všichni odešli kvůli vám. Freudián*
- >> *A paní Reber?*
- >> *Ta odešla sama, ačkoli částečně taky kvůli vám, už se na*

640 *to nemohla dívat. Jediná pacientka, u které jste chtěla, aby odešla, ta zůstala. A také paní Reber chtěla, aby odešla.*

>> Přesně tak, viděla jsem ji, ta ženská byla pořád ještě v Rosenbergu, když jsem tam jednou přišla.

>> Ano, ta tam zůstala.

>> To je neuvěřitelné, ta tolik nadávala na tým, bylo to zlé.

>> Ano, paní Reber to říkala. Mohla byste vůbec vymodelovat něco většího?

>> Beze všeho.

>> Ach já.

>> To můžete říct nahlas, nejkrásnější figuru, jakou jsem kdy udělala, jsem darovala jedné pacientce, Inge Reichert, jen proto, že řekla, že mi pomůže v každé životní situaci. A potom, když jsem odešla, vyprávěla o okrádání jiných pacientů. Teď prý ta figura jednoduše zmizela z jejího bytu a když jsem Inge potkala v Rosenbergu, křičela na mne: Ty to děláš s formou! Když jsme ještě byly přítelkyně, tenkrát mi Inge Reichert vyprávěla: >> Když mne můj muž viděl poprvé, řekl: Tebe si vezmu. Chtěla mne už tehdy poprvé v Rosenbergu přemluvit k navázání vztahu s freudiánem. Taky se mne ptala, zda se mi pan Wilhelm líbí. Divné, jen dva lidé soudili, že někde kopíruji: Inge a Liana. Že jsem s každou sochou dva měsíce „těhotná“ a pak, když dozraje čas, ji udělám za dvě hodiny, o tom neměly ani tušení.

>> Takhle to není. Freudián

>> Samozřejmě to takhle není, vůbec nic nesouhlasí, dělám je jen z hlavy. Kdo si něco takového vymýšlí? Jen někdo duševně chorý! Nedělám si ani skici.

>> A my vás v Rosenbergu ani nenechali modelovat.

>> Ano, ale já musela, to bylo takové nutkání. Já

>> Dělám stejné chyby, jako ten Axel.

A jaké, v tu dobu jsem ještě nevěděla, že Inge je spolumajitel-

kou freudiánovy rodinné firmy. Nestydatost, vyprávěl on jí něco, zatímco byl mým terapeutem? A ta urážka s formami? To mohla mít jen od něj...

>> *Dokud nepřijdete se svatbou, je všechno O. K.*

>> *Snad budu moci jednou dokázat, že vás miluji. Ale nevím, zda se mi podaří obstarat tu sochu.*

>> *Dala jsem jí ji jen proto, že řekla, že mi pomůže. A když jsem hledala byt, řekla, že je spousta krásných bytů a táákhle levných.*

>> *Přitom má realitní kancelář.*

>> *Ano.*

>> *S tou svatbou – to nejde tak rychle. Ačkoli... tak scestné to není, kromě toho jsem to už řekl. On*

>> *Já vím.*

>> *Ano, to motto bychom měli, jak se vám líbí vaše nevyslovená první věta, kterou jste mi poslala?*

>> *Jako motto k čemu?*

>> *Našeho vztahu, a byt bychom měli taky. Müllerstrasse přece byla po rozvodu přiřčená vám?*

>> *Mně se to ale tak nelíbí.*

>> *To jsem věděl, že se vám to nebude líbit. Můžeme to taky změnit na PAK TEDY ANO.*

>> *To je krásné. On mi ukradl rozvodový rozsudek, kromě toho by bylo třeba v Müllerstrasse renovovat.*

>> *To tak nevadí. Čte tolik, jako vy?*

>> *Ten? Ten za třicet let jedinou knihu nedočetl do konce. A kdyby mohl, zakázal by číst knihy i mně.*

>> *Zbavíme se ho, když to stojí ve vašem rozvodovém rozsudku, pak bych mohl studovat svou filosofii a vy byste mohla jít na akademii.*

>> *Já nepotřebuji chodit na akademii.*

>> *Jak to?*

642 >> Říkal to ten profesor a ten to musí vědět,
byl tam profesorem 32 roky.

**Úspěch je jen průvodní jev,
nikdy se nesmí stát cílem.**

>> A co říkáte tomu, že R. to v Kašmíru viděl jinak, než vy?
>> Co tomu mám říkat? Nepřiznal by to, kdyby to viděl stejně.
Jednou se vrátil z Indie a řekl: Málem jsem jel do Kašmíru, ale
Ganeša mi řekl, abych nejezdil. Řekla jsem, nemusel ses ho
ptát, to bych ti řekla i já. Ten mi vždycky odporoval. V Kašmíru
byl zdrogovaný, neustále. Kromě toho je bezcitný.

>> A ty sochy?

>> Může přihlížet, jak je dělám, přesto řekne o pět minut
později: Ta je odněkud kopíruje. Říkal jim jenom lapače pra-
chu a mně tvrdil, že si uměním nevydělám. Když jsem ne-
dávala pozor, hodil mi hlínu do odpadu.

**Je daleko lepší vědět něco o všem,
než všechno o jedné věci.
Universalita je nejlepší.**

Ano, ten hajzl to udělal. Co by řekl, kdybych mu pověděla?
>> Tady se fotografovat nebude a osvětlila mu všechny
filmy..? Ta svině. Modelovat a malovat, to je můj život. Beze
mne by v Müllerstrasse nebydlel, já všechno obstarala a zorga-
nizovala. Jsem si jistá, že beze mne už nic nedokáže, nanejvýš
šrot. A to je dobře, přeji mu, aby se mu vedlo špatně.

>> Vaše sochy jsou ale nádherné. A kdybyste nešla na akade-
mii, studovala byste se mnou?

>> O, nic raději, než to. To by bylo něco, jenže já nemám ani
maturitu.

>> *To je typické pro lidi, jako jste vy. Víte, že Einstein ve škole propadl?*

>> *Ano.*

>> *Vy nikdy nemáte daleko pro odpověď, pravda?*

>> *Ale ano, jednou.*

>> *Kdy to bylo?*

>> *Když ta bezcharakterní chtěla vědět, jaký je můj postoj k vám, tehdy jste řekl: Zeptejte se jí, sedí před vámi. A pak jste najednou odbočil a řekl, že má paní Sekera opakovat, co jsem jí jednou o vás řekla. Za to jsem vám ještě chtěla poděkovat.*

>> *Myslím, že jste to udělala. Co jste vlastně chtěla říct?*

>> *Já? Nic, co je těm ženským do toho, jaký k vám mám vztah? Pak opakovala, co jsem jí řekla: Že doufám, že mé příjemné a zdvořilé chování nezaměníte se vtíravostí.*

**Buď zdvořilý ke všem,
ale přátelský jen k někomu;
a těch několik málo lidí by se mělo osvědčit,
než jim věnuješ svou důvěru.**

>> *Ano, ještě jsem jí řekl, díky bohu jste to dokázala opakovat. Ženské o vás říkají, že neumíte pořádně německy a pak mají problém, správně opakovat, co jste řekla. Ostatně, tímhle způsobem jste si koupila volnou cestu ke mně. A co byste řekla?*

>> *To už teď nevím.*

>> *Zkusila byste říct, co jste chtěla říct tehdy? Prosím, teď jsme sami.*

>> *Ne, byla jsem ráda, že nemusím říkat nic.*

>> *Prosím, přeneste se do té situace. Prosím!*

>> *Řekla bych, že vás taky miluju.*

>> *Tehdy se zrodila i tahle věta: Zeptejte se jí, sedí před vámi.*

>> *Ano, to bylo krásné.*

- 644 >> *Vy byste to směla říct, jen proto byla ta hodina prodloužená. Přitom to bylo přesně to pravé, tak, jak jste chtěla. Pak jste potřebovala vůči mně jednorochní odstup, od Rosenbergu, terapie, Müllerstrasse – a absence sexu vám pomohla, i to bylo správné – všechno, co jste v posledním roce udělala, bylo správné. Jsem si tím jist, co myslíte vy? Vy pro mne také už máte jméno, jak vás znám, Bruno se vám nelíbí.*
- >> *To mne děsí, s nikým jsem o tom nemluvila. Ano, udělala jsem všechno správně.*
- >> *Jaké jméno mi tedy dáte, když se vám nelíbí Bruno?*
- >> *Meda...*
- >> *A oslovení?*
- >> *Medo...*
- >> *Přijímám a jsem rád, že jste mne nepojmenovala Axel 2. nebo Saša 3. Kromě toho je to podobné jako Bruno. Řekněte mi prosím, proč ve své knize používáte slovo kauza?*
- >> *Nevím.*
- >> *Ale hodí se ke zkušenostem, které jste udělala v Pejskovicích. Víte, co je to dialektika?*
- >> *Ano, přibližně, ale ještě k Axelovi a Sašovi: Nikdy vás nevidím v souvislosti s nimi, ti jsou už minulostí.*
- >> *To by bylo něco, pak byste mne musela jmenovat dalším čekatelem na váš důchod... nebo postavit do fronty... Má to jméno něco společného s plyšáky?*
- >> *Ano, zasmála jsem se. >> Ne, to bych nikdy neudělala.*
- >> *Ale na klinice jste už k někomu jinému mluvila o plyšácích.*
- >> *Ano, o doktoru Plyšákovi, ostatně jen k jedné osobě.*
- >> *A tahle osoba to rozšířila dál.*
- >> *To je mi líto, neměla jsem to dělat.*
- >> *Přesto se to stalo, skutečně tam nic nebylo?*
- >> *Ne, jeho bych si přála za syna.*

- >> *A mne?*
- >> *Vás ne, k vám mám jiný vztah.*
- >> *To přinejmenším v tuhle chvíli souhlasí, nechme to tak.*
Pan Dahl vyprávěl, že když jste přišla do kantýny, ukázala jste směrem k vlasům dr. Plyšáka.
- >> *Ano, má jiný účes.*
- >> *Souhlasí.*
- >> *Paní Redd trvala na experimentu s ním.*
- >> *Ano, to bylo něco, ten nebožák musí přijít do mé hodiny.*
Takový nesmysl.
- >> *Musela ale přiznat, že jste neukázala vůbec žádné citové hnutí.*
- >> *A jaké bych měla ukázat?*
- >> *Skutečně tam nic nebylo?*
- >> *Ne. Možná jsme si vyměnili tři věty, jsme si hodně sympatičtí. Jednou mne viděl, když jsem ukázala vztyčený prostředníček.*

**Produktivita vědění se již stala klíčem
k ekonomické výkonnosti a konkurenceschopnosti.**

**Vědění již je primárním průmyslem,
tím, který hospodářství dodává základní
a ústřední výrobní zdroje.**

- >> *Inu, proti tomu se nedá nic namítat, proč to tak je? Víte to? S tím gestem jsem mu to vysvětlil, to bylo v pořádku.*
- >> *Ano, přišli jsme do kliniky takřikajíc ve stejný den.*
- >> *To mi nikdo neřekl! Kromě toho, když si prohlédnu vaše zvířátka, je mi jasné, že je jim skutečně podobný. A při další hodině jsem pak přišel dovnitř já.*
- >> *Ano, tehdy jsem citové hnutí ukázala, byla jsem ráda, že vás vidím.*

- 646 >> *Taky paní doktorka Palavy je nadšená vaší osobností.*
- >> *V těch třech týdnech mi jednou řekla, že vám mám poděkovat za to napojení.*
- >> *To bych vám musel taky poděkovat, já od vás čerpám neustále. Boží vás opravdu milují, přinejmenším boží v bílém.*
- >> *Ať mne milují opravdoví bohové, když se splnil můj zasraný sen o Kašmíru, smím teď snít o míru, nebo?*
- >> *Dělal jsem to deset let, ale něco takového jako s vámi jsem ještě nezažil.*
- >> *Kolem mých dveří v Rosenbergu táhly celé armády, které odešly kvůli mně a přece ne kvůli mně. Nikdy nic neřekli, to si netroufali, jen mávali rukama, paní Redd patří k nim.*
- >> *Oni si netroufali, protože věděli, že vyletěli vlastní vinou.*
- >> *Myslím, že paní Redd plakala. Já*
- >> *Ano. Je vám to pořád ještě líto?*
- >> *Teď už ne tolik, jako zpočátku, protože jsem byla u ní a ona o tom se mnou nechtěla mluvit.*
- >> *Já už toho taky nelituji. Ačkoli jsem na počátku převzal vaše mínění. Ti lidé se vás bojí.*
- >> *To nechci.*
- >> *Ale je to tak.*
- >> *A vy?*
- >> *Já nikdy. Udržel jsem tam mnohé, kteří ještě měli odejít. Chtěl jsem vidět, jak budete reagovat.*
- >> *Já vím.*
- >> *Proč jste se mne nikdy nezeptala, co si tak o vás vyprávějí?*
- >> *Vždycky jsem si představovala, jak na mne nadávají a vy jste si nakonec nechal situaci vylíčit, jaká skutečně byla a já z toho vyšla jako vítěz.*
- >> *Ano, dokážete si to představit, nemusíte se mne ptát. Co se vám nejvíc líbilo?*

>> *Ten Diogenes a jak zůstanou vařená vejce syrová. Nebo taky: Užívám si ošklivosti jejích šatů.*

>> *Ano, to bylo krásné, ale Diogena jsem vám opravdu záviděl. Jednou mi vyprávěli, že jste měla na hlavě baseballovou čepici.*

>> *Je to zakázané?*

>> *To jsem taky řekl. Taková nestydatost, říkaly, a nakonec musely ty pitomé kozy přiznat, že vám šíleně slušela.*

Schwarzbräu na ní bylo napsané, víte, jak jsem se cítil? Jako Helena s těmi ruskými písněmi.

>> *Nerozumím.*

>> *Musíte rozumět všemu?*

>> *O. K.*

>> *A taky tričko z Bali. Ty ženské mi popsaly naprosto přesně, co jste na sobě měla. Skoro jako váš estébák. Ale nejvíc jsem se nasmál, když chtěly zkoušet, zda jsou vaše nehty pravé.*

>> *To jsem zapoměla, ale zdálo se mi o tom, že mi někdo vytrhává nehty, to souhlasí. To tričko je tak staré, ale já ho nemůžu zahodit.*

>> *Tak jste to také zpracovala, ve snu. A to nejhorší?*

>> *Když jedna řekla, že je v Rosenbergu jenom proto, aby dávala pozor, abych něco neudělala té soše svobody. Co máte společného se Schwarzbräu?*

>> *To přece nebylo namířené proti vám. Schwarzbräu neexistuje. Pijete pivo?*

>> *Ale proti vám. Ne, tenhle byt pivo ještě nikdy neviděl.*

>> *A víno?*

>> *Nejlepší víno, jaké jsem kdy pila, bylo jihoněmecké, z Franků, ale ne z Lerchenfeldu, byl na něm jiný pták.*

(Lerche=skřivan, pozn. překl.)

>> *Pak už vím. Ale zpátky k těm ženským: Tolik zodpovědnosti taky nemám. Vy máte tak hezké šaty. A váš kabát se mi*

- 648 *líbí, je jako moje bunda.*
>> *Chcete ho mít taky? Vím, kde se dá koupit.*
>> *Ne, ne teď. Až se roztrhá.*
>> *Ta se neroztrhá.*
>> *To jsem si taky všiml. On*
>> *Ale páchnou.*
>> *To ony dělají. Jak dlouho ten kabát máte?*
>> *Asi tak pět let.*
>> *Já mám svou bundu taky tak dlouho. Jaké to je, když se něco splní, jako u vás: Nikdo vám nevěří a najednou všichni?*
>> *Já to tak nevidím, mnohem raději bych to nepředpovídala, nezažila, ani by mi nevadilo, kdybyste mi to nevěřil. Já*
>> *Lidé kolem vás, to jsou samí patolízalové Když vám to nevěří R., nevěří vám to ani oni. Musím začít. Teď jsem tady. Jsem zvědavý, co během let dokáží. R. je tady?*
>> *Nevím, nezajímá mne to.*
>> *Co vám vadilo víc, ta údajná pomluva nebo to, že jsem vám nevěřil Kašmír?*

**Nejlepší a nejjistější krytí je pořád ještě čistá pravda.
Té nevěří nikdo.**

- >> *Ta údajná pomluva.*
>> *Pak mám ještě šanci. Můžete kdykoli do Rosenbergu.*
>> *To je dobře, posledně jsem musela uprchnout, tak zlí na mne byli.*
>> *Víte, že jste podobná Barbaře?*
>> *Ano, když šilhám, ale já šilhám, jen když jsem unavená.*
>> *Ne, pořád. Líbí se mi to. Do toho zabalím zbytek svého syndromu pomocníka, musíte mi jen slíbit, že nikdy nepřestane šilhat. Máte Barbaru ráda?*
>> *Ano, velice, mnohdy si taky myslím, že se jí podobám.*

>> *Když vypadáte dobře, jste jí podobná. A když vypadáte méně dobře, jste pořád ještě podobná Betty Miller. A muži? Který se vám líbí?*

>> *Kofi Anan.*

>> *Protože dostal tu Nobelovu cenu, pravděpodobně. On*

>> *Co to říkáte? Ne, ten se mi líbil vždycky, už posledních pět let. Nobelova cena mne nezajímá. Je úžasnou osobností.*

>> *Promiňte.*

>> *Co pro vás znamená číslo 175? Já*

>> *Nic. Jen jsem přestal číst Sonku na straně 175, proto jsem to řekl. Co to znamená pro vás? Freudián*

>> *Ach, myslela jsem si, že jste homosexuál.*

>> *A co by bylo pak?*

>> *Nic, to by byla vaše věc.*

>> *Ne. Jsem normální, hetero, a chtěl bych s vámi spát. A chtěl bych vám pomoci, když už jsem to nedokázal jako psycholog.*

>> *Ne, to jste nedokázal.*

>> *I když jste ke mně přišla a poprosila mne... Dělám stejné chyby, jako Axel.*

>> *No, i kdyby.*

>> *Vy nejste ani arogantní, ani drzá. Byla chyba to napsat a říct. Myslíte, že Axel přijde?*

>> *Ne.*

>> *Ale vaše odysea končí.*

>> *No a? To bylo, je to minulost.*

>> *On vás zbožňoval, proto vás chtěl zabít.*

>> *To jsem nevěděla.*

>> *Já vás sice také miluji, ale nejsem psychopat.*

>> *A on je?*

>> *Ano, víte, jak se mu teď daří?*

>> *Ne, vy?*

- 650 >> *Myslím, že je pořád ještě psychopat, toho se člověk nezbaví. Psychopatie je nevyléčitelná. Když ji nezvládl s vámi, nedokáže to s nikým. Usmívala jste se s ním – tak, jako se mnou? V Rosenbergu jsme se vždycky usmívali.*
- >> *Ano, usmívala, ale opravdovým umělcem v usmívání je Saša, jemu jsem vždycky říkala: Co se tady tak usmíváš?*
- >> *To snad není pravda, já si často chtěl představit, jak jste s nimi pracovala a vy přijdete a shrnete 20 let spolupráce v jediné větě... A na našich úsměvech ostatní také poznali, že se milujeme. On vás také miloval.*
- >> *To doufám.*
- >> *On to také byl s tím Kischem. A pokud opravdu jste jeho dcera? Když se podívám na portrét vaší matky, tak věřím, že jí jste. Pokaždé, když v Rosenbergu někdo spatřil portrét vaší matky, ztuhl tak, jak jsem to ještě u žádné fotky neviděl. Jak dlouho jste s ní žila?*
- >> *Bylo mi 13, když zemřela.*
- >> *Jsem si jist, že jste jeho dcera.*
- >> *Nedělejte to horší, než to je!*
- >> *Mohu si dělat vlastní teorie o vašem původu, a když píšete tak geniálně, po kom jiném byste to měla mít, než po něm? Psal váš otec?*
- >> *Ten ani nebyl úplně gramotný. Prosím, nedělejte to horší, než to je.*
- >> *Jak zlé je to?*
- >> *Velice zlé. Udajná pomluva.*
- >> *Nevadí vám, že jsem vám to nevěřil?*
- >> *Ale ano, jenže to je vaše věc. Já s takovými lidmi umím zacházet, to jste mne naučil.*
- >> *Myslíte, že vás pořád ještě miluji? Co myslíte, miluji vás?*
- >> *To se musíte zeptat sebe. Asi ne, to bych byla krásnější.*
- >> *Jak to?*

>> *No, já vím, že když mám sex nebo jsem milována, vypadám krásnější.*

Lidé rádi věří tomu, co si přejí.

>> *V Rosenbergu jste ale vypadala nádherně a pokud vím, žádný sex jste neměla, nebo?*

>> *Ne, ale byla jsem milována, to je totéž.*

>> *To není totéž, jen účinek je stejný. Ale co myslíte, miluji vás ještě? On*

>> *Když se podívám do zrcadla – ne.*

>> *Pro mne jste krásná, vidím vás jako celek. Pro mne jste stále krásná, ale v Rosenbergu jste byla vážně nádherná.*

>> *Jak říkám, v Rosenbergu jsem byla milována, pokud jsem si to jen nenamlouvala.*

>> *Ne, to jste si nenamlouvala, miloval jsem vás. Ale co myslíte teď? A kdybyste si to jen namlouvala, fungovalo by to?*

>> *Ano*

>> *Proč? Jsem rád, že s nějakou tezí souhlasíte, a jak je to s tou zamilovaností? Ta přece po dvou letech přejde.*

>> *To souhlasí.*

>> *Dobře, že tomu věříte, a proč věříte, že vás přece miluji?*

Freudián

>> *Protože často říkáte, to dělám jako vy.*

>> *To vy děláte taky.*

>> *Ano? Kdypak? Já*

>> *Například když jste dnes večer řekla, nic snazšího – kdy jsem to řekl? Freudián*

>> *Když jste chtěl těm ženským vysvětlit, proč si ten hezoun vybral zrovna mne.*

>> *Přesně tak. A to už jsou skoro dva roky. Byl opravdu tak krásný, jako Axel?*

- 652 >> *Axel je krásnější.*
>> *Žárlil jsem na něj. Freudián*
>> *Já ani nevím, jak se jmenuje.*

**Teprve když člověk ví,
co je na krasavci ošklivého
nebo na ošklivci krásného,
může skutečně rozeznat krásu a ošklivost.**

- >> *Nebylo nic?*
>> *Ale ano, myslím, že chtěl, abych začala, ale...*
>> *Vy nikdy nezačínáte.*
>> *Ano.*
>> *Proč jste na mne nikdy nežárlila? On*
>> *Jednou jsem žárlila, byla jsem u jezera a vy jste šel kolem, právě jste telefonoval. Pomyslela jsem si, teď ohlašuje domů, že za chvíli přijde. Tehdy jsem žárlila. Tak krásně jste se smál.*
>> *Ten krásný smích patřil vám. S nikým jsem netelefonoval. Skutečně jste tehdy řekla „náš“ miláček?*
>> *Samozřejmě, před tou kozou bych nikdy neřekla „můj“.*
Ale vy říkáte tak krásné věci, k neuvěření. Jasně, náš, ne můj...
>> *Nikdy bych nikomu neřekla, že se milujeme, my, psycholog a pacientka.*
>> *Ale ti druzí to stejně věděli. Víte, jak píšete ve svém románu: Tak nějak jim ubližujeme, když se milujeme. Ano, tak to je. My jim sice neubližujeme, vás mají za skvělou a přesto nechtějí, abychom byli spolu – takových je bohužel mnoho. Milují vás nejen bozi, ale také já. Co byste udělala, kdybyste věděla, že můj tehdejší smích patřil vám? Jednou už k tomu ale málem došlo – víte, kdy to bylo? Freudián*
>> *Běžela bych za vámi, zezadu chytila vaši ruku do své a řekla: Chci jít s tebou. Vím, bylo to zlé.*

>> *Bylo to moc krásné, měl jsem to tehdy udělat, byl by to konec mé éry v Rosenbergu a vás i sebe bych mnohého ušetřil. On*

>> *Ne, to nesmíte říkat, všechno musí mít svůj řád. A Sonku jsem dostala teprve k vánocům.*

>> *Souhlasí, ale já už se na vás mohl spolehnout, po přečtení vašeho rukopisu. Vy jste upřímná v knize i ve skutečnosti.*

Kromě toho jste se dál léčila. Ten jeden rok jste potřebovala, i ten Kay k tomu patřil. Hledala jste odstup a našla jej. Vaše osobnost je tak neuvěřitelná, ale je pravdivá. Jste geniální a zdravá, miluji vás.

>> *Aha, neexistuji, protože jsem neuvěřitelná. A co na mně milujete?*

>> *Všechno, vidím vás jako celek, nejkrásnější mi ale připadají vaše šilhavé oči.*

>> *Skutečně neexistuje žádná paní Wilhelm?*

>> *Ne. Samozřejmě kromě mé matky. Čekal jsem na vás. Přitom jsem vás miloval, jednou už se málem něco stalo. Vzpomínáte si?*

>> *Ano, to bylo zlé.*

>> *Ne, bylo to krásné. Měl jsem to udělat, dělám stejné chyby, jako Axel. Musíte se se mnou nudit. Vždycky vás někdo zkouší, zda mluvíte pravdu.*

>> *Nenudím. A Kay byl mnohem nudnější, všechno jsem mu musela vysvětlovat.*

>> *Říkáte to, jako by to bylo v minulosti.*

>> *To je dobré, kromě toho: Proč mi vlastně nevěříte Kašmír? Já*

>> *Musím se opravit. Věřím vám to. A co říkáte na Indii a válku s Pákistánem?*

>> *Nic, co mám říkat?*

>> *Jednou jsem vás ptal na důsledky konfliktu v Kašmíru. Řekla jste, že důsledkem bude válka mezi oběma zeměmi. Tenkrát jsem poprvé slyšel, že obě země mají atomové bomby...*

- 654 *A když teď dojde k válce?*
- >> *Doufám, že ne. Byla bych ráda, kdybyste mi nevěřil všechno, kdybych si Kašmír jen vymyslela a k oběma válkám nedošlo.*
 - >> *Rozumím. A satisfakce?*
 - >> *Tu už mám.*
 - >> *To je dobré. Věřil vám to vůbec někdo?*
 - >> *Ano, Kay a ten neurolog. Mluvila jsem s nimi o tom před 11. zářím.*
 - >> *Proto máte toho neurologa tak ráda. Záleží vám tak i na Kayovi?*
 - >> *Ne, co ten tady předvedl za divadlo, když jsem mluvila o nadcházející válce. Utíkal k R.*
 - >> *Na to má právo.*
 - >> *Jistě, ale důvěra byla pryč.*
 - >> *Důvěřovala jste mu vůbec?*

Důvěra se vyčerpává používáním.

- >> *Moc ne.*
- >> *Máte strach, že přijde?*
- >> *Ne, ten už nepřijde, ale on mi to taky usnadnil. Například jsem se jej zeptala, když tady byl naposledy, co vůči mně cítí. Řekl, víš přece, že u tebe něco cítím.*
- >> *Kdy to bylo?*
- >> *Když jsem přišla z kantýny.*
- >> *Co jste mu vůbec vyprávěla, když jste přišla?*
- >> *Že jste se trošičku zamiloval.*
- >> *Trošičku... A vy?*
- >> *To se mne taky ptal.*
- >> *A co jste odpověděla?*
- >> *Taky trošku.*

- >> *Jak dlouho trval váš sexuální vztah?*
- >> *Tři a půl roku.*
- >> *Byla jste mu věrná?*
- >> *Ano.*
- >> *Používali jste kondomy?*
- >> *Ano, první dva roky. Když jsme po dvou letech neměli AIDS, přestali jsme.*
- >> *Šla byste na AIDS-test? Možná v mezičase někoho poznal?*
- >> *Tomu nevěřím.*
- >> *Test si můžete nechat udělat na klinice.*
- >> *Ne, to bych neudělala, kvůli těm řečem.*
- >> *Nejsou všichni lékaři takoví, jako vaše lékařka.*
- >> *Hm.*
- >> *A s Václavem jste spala?*
- Spala jsem asi tři měsíce ve Václavově domě, když jsem nevěděla, kam jít.
- >> *Ne, nespala.*
- >> *Proč jste vlastně odtamtud odešla?*
- >> *Jednoho dne tam na ulici byly stopy oleje a když přišla policie, naznačovalo všechno, že to chtějí hodit na mne.*
- >> *Kam jste šla potom?*
- >> *Do Müllerstrasse.*
- >> *Spala jste tam?*
- >> *Ne, už jsem nemohla. R. stejně odešel a já brečela jenom kvůli kocouru Mikešovi, když jsem ho viděla. Vyprávěla jsem mu o Nerovi, Václavově psovi.*
- >> *On odešel, namísto aby s vámi mluvil? Byl rád?*
- >> *Přesně tak, bylo mu jedno, zda u něj zůstanu nebo ne, pokud bych ale zůstala, musela bych si dál nechat líbit jeho represálie. On neví, co znamená radovat se. Když zas přišel, dal mi přečíst dopis, ve kterém Pat psala, že jsem nemocná.*
- >> *Jak to může vědět?*

656 >> *Přece od něj.*
>> *A potom?*
>> *Potom jsem odešla.*
>> *A kam.*
>> *Spala jsem v autě.*
>> *Ale bylo to v zimě.*
>> *Ano, nebylo to lehké.*
>> *Promiňte, to jsem nechtěl.* Freudián
>> *Proč?*
Aha, on se postaral, abych skončila na ulici. A teď říká:
>> *Ach, to jsem nechtěl.*
>> *Nic, já vám to nechtěl připomínat. Proč jste nezavolala?*
>> *Co vy jste s tím měl společného? Kromě toho, vy jste mi nepomohl ještě nikdy.*
>> *Ale kdybyste mne poprosila?*
>> *Jak? Vy jste mi ještě nikdy nepomohl a když jsem vás o něco prosila, nepomohl jste mi dvakrát...*
>> *Ale tentokrát bych to třeba udělal.*
>> *Ach, věděli jste, že hledám byt, že vezím v problémech.*
>> *Ale vy jste mi to neřekla.*
>> *No a, vy jste to přece věděl a když jste mohl jít k Detlefovi, mohl jste mne také zavolat, nebo? Proč vlastně, z jakého důvodu jste šel k Detlefovi? A do školy?*
>> *To vám nemohu říct.*
>> *To už je teď jedno, tak to je, nemůžete to změnit. Teď byt mám.*
>> *Co vám řekl tenkrát ve škole?*
>> *Nic, já ho přece neznala.*
>> *Ale on vám přece vždycky něco říkal, co to bylo tentokrát? Jak byste to teď interpretovala?*
>> *Tak nějak omluvně na mne pohlédl.*
>> *... To je příliš, už nemůžu!*

>> *Co vy s tím máte společného?*

>> *Prosím.*

>> *... Byl jste to vy?, zeptala jsem se tiše.*

>> *... Ještě ne. Prosím. Jste šťastná?*

>> *O ano. Jsem šťastná každý den, prožitý bez R. Má on vůbec tu roztroušenou sklerózu? Měl po tom prvním záchvatu další? To první požádání o rozvod jsem na pět let vzala kvůli té jeho RS zpět.*

Teď o tom také já smýšlím jinak... On už to jednou zkusil simulovat, nevzali ho na vojnu, dostal modrou knížku, protože nemohl *existovat v kolektivu*. Dobrá výmluva, co? A ono mu to tenkrát opravdu vyšlo, tak proč by to nevyšlo i teď? Věděl moc dobře, že když bude mít RS, tak se s ním nerozvedu a je zajímavé, že měsíc potom, co jsem zažádala o rozvod, přišla první ataka. Tu ale, tím jsem si dnes jistá, taky simuloval. Takhle ještě ze mě vyždímal-vysimuloval 5 let příšerného soužití s ním, ten zkurvený člověk.

A dělal to tak dobře, že jsem mu naletěla nejen já. Ale nikdo přece nepřestane platit zdravotní pojištění, když se před rokem dozvěděl, že má nevléčitelnou chorobu. Tehdy jsem ještě nevěděla, že psychopati jsou zároveň simulanti.

**Pravda, vyřčená ve zlém úmyslu,
přebíjí všechny lži,
které si lidé dokáží vymyslet.**

Pořád mě tvrdil, že kouří proto tolik hašiš, protože mu to pomáhá proti RS. Možná to říkal jen proto, abych mu zalévala jeho konopí na balkóně, zatímco je v Asii. Jednoho dne málem zabil kocoura, protože mu jednu rostlinku okousal. Poradil mu nakonec tu roztroušenou sklerózu freudián? Bylo by to logické, když si pomyslím, že R. slíbili, že jej neopustím.

658 A já, v domnění, že je nemocný, opravdu vzala žádost o rozvod zpátky a živořila jsem s tím volem ještě dalších pět let, hrůza!!!

>> *To já nevím. Jaké to bylo ve škole? Tehdy na terapii jste vyprávěla, že to byly nejhorší časy vašeho života.*

>> *To je pravda, byla tam jedna paní, ta mi z ráje udělala peklo.*

>> *Co nejhoršího vám udělala?*

>> *Jednou se bavila s jedním Čechem, ona taky česky uměla, a prstem ukázala mým směrem. Zeptala jsem se: Co je? A ona neřekla nic a vysmála se mi. Jak na mne ukázala, jako kdybych někoho zabila – to bylo zlé.*

>> *Ona zabila vás. Mentálně.*

>> *Proč? Proč jen byla tak zlá?*

>> *Chtěla byste s ní mluvit?*

>> *Ne, nikdy, já od ní nic nechci – jen abych ji už nikdy neviděla, to je mé jediné přání. Víte, proč to udělala?*

>> *Ze závisti, nic jiného, než závist. Freudián*

>> *To si neumím představit. Nikdy jsem jí nic nevyprávěla, co by mi mohla závidět.*

>> *Vy prostě víte příliš mnoho. Měla velice úzké rty?*

>> *Ano. To je přece moje věc, co vím.*

>> *Varuj se lidí s úzkými rty. Freudián*

>> *To už někdo říkal.*

>> *Kdo?*

>> *Kdosi ve Václavově hospodě.*

>> *Já vím, vždycky po terapii jsem si říkal, že vám něco nechám tam, kde jsem byl. Něco milého.*

>> *Vy jste byl u Václava?*

Ten tedy všude chodí a vykládá o mě lži? Proto ta historka se stopou oleje.

>> *Ano.*

- >> *Proboha, proč to děláte? U R., toho lháře, u té lékařky, u Detlefa, Václava, Eve... Proč? Kromě toho na vás čeká ještě ta škola.. Tu jsem nikdy nezpracovala, pomohl byste mi?*
- >> *Teď jste mi řekla to nejhorší, to už jste toho zpracovala hodně. Nikdy jste s nikým o škole nemluvila?*
- >> *Ne, to by nikdo kolem mne nechápal, já to také nechápala.*
- >> *Chtěl jsem si to poslechnout i z druhé strany. Freudián*
- >> *To mi nestačí, já vám vždycky říkala jen pravdu.*
- >> *Můžete to odpustit?*
- >> *Nemůžu vám zakázat tam chodit, ale nehoráznost to je.*
- >> *A když mne zajímáte? Na to, že nerada uklízíte, máte v bytě opravdu pořádek. A to jsem ani nebyl v koupelně. Freudián*
- >> *Buďte rád.*
- >> *Proč?*
- >> *Protože byste byl oslněn.*
- >> *Ach tak, souhlasí, jednou jste řekla, že si ve svém bytě připadáte jako na návštěvě u čistotných lidí. A já se často ptám, kde jsou příčiny vaší slepoty. Pravděpodobně chodíte příliš často do koupelny. Kdybychom spolu spali, řekl bych, že jsem oslněn pokaždé, když jdu do koupelny, ale vlastně byste to měla říct vy. Inu, tak či tak.*
- >> *My spolu budeme spát?*
- >> *To vám pořád ještě nedošlo, že vás miluji.*
- >> *Ale ano.*
- >> *Přinesl vám váš bývalý přítel oproti vašemu bývalému muži něco nového?*
- >> *Ne, pořád totéž, jen se mne ptal, kdy jsem chodila šlapat.*
- >> *Co jste řekla?*
- >> *To bych taky ráda věděla.*
- >> *Já také. Freudián*
- >> *Ach, to ještě nevíte, já se to také dozvěděla teprve před rokem: Byla jsem znásilněna.*

- 660 >> *Kdy?*
- >> *To je to právě, já nebyla znásilněna ještě nikdy, ale můj bývalý muž mi to vyprávěl.*
- >> *A co jste řekla?*
- >> *Máte pachatele, ale žádnou oběť.*
- >> *Přesně, taky jsem se ptal, co řeknete, až se to dozvíte. To je ale to nejlepší, co jste mohla odpovědět. Taky mi to přijde velice legrační. Ale to není žádná údajná pomluva, to je čistý psychoteror.*
- >> *No jistě, je to nestydatost, co o mě napsal váš kolega do zprávy. A jak to, že jste věděl o tom znásilnění?*
- >> *Mám také své informanty. Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *Mluvila jste o tom s někým?*
- >> *Ne.*
- >> *Ani s tím neurologem.*
- >> *Ne, s ním mluvím o hezčích věcech, to nejkrásnější, co jsem zažila, myslím bylo, když se pokoušel vykládat karty.*
- >> *Nepřipomínejte mi to, neměl bych to dělat. Věděla jste od začátku, o koho se jedná?*
- >> *Ano.*
- >> *On ale říkal, že jste zpočátku dělala, jako byste to nevěděla. Byl jsem skutečně jediný, komu jste říkala o těch penězích?*
- >> *Ano.*
- >> *Dnes jsme toho hodně zpracovali, ale bude zapotřebí ještě víc. Teď také vím, proč jste zvolila ta slova: Zda do toho máte jít – TOHO se mnou. Nezapomenete mi, že jsem vám nevěřil Kašmír.*
- >> *Proč vlastně jste mi to nevěřil?*
- >> *Nejpozději od 11. září vám to věřím.*
- >> *Proč až teď? Tehdy mne přece přivezli do nemocnice ve*

Schwabingu naprosto vyčerpanou, málem jsem umřela. Vy jste se tam v nemocnici nezeptal? Umírala jsem. 661

>> Bylo příliš pozdě.

>> Cože? 24 hodiny, to je pro vás příliš pozdě?

>> To byly jen 24 hodiny? Chtěl bych se ještě jednou omluvit, ale celá vaše osobnost je tak neuvěřitelná... Udělal jsem jednu chybu, obrovskou.

**Chybám se člověk vyhne tím,
že sbírá zkušenosti.**

Zkušenosti sbírá tak, že dělá chyby.

>> To můžete říct nahlas, byla to chyba, věřit tomu vydrždouchovi. A jen proto, že jste mi to nevěřil, jsem to nezažila?

>> Ne, já vám věřím. Musím vám věřit, jinak mne budete nenávidět. Kromě toho jste mi ještě nikdy nelhala, nanejvýš jste mi něco neřekla. Promiňte, prosím... Ta lékařka řekla, že jste mluvila o zkušenosti s blízkou smrtí, ale současně tvrdila, že lžete... Víte vy vůbec, co se stane po dvou letech vztahu? Freudián

Pravda je často příliš jednoduchá, než aby se jí věřilo.

>> Byla jsem studená, moje teplota klesla na 34,5, chtěla jsem zemřít, v tom okamžiku bych proti tomu nic neměla... V nemocnici jsem nejprve 48 hodin spala... Na izolaci ostatně, mysleli, že mám nějakou nakažlivou nemoc.

>> Už jsme o tom mluvili v Rosenbergu – cítíte ještě potřebu o tom mluvit.

>> Ne, ne bezpodmínečně, přináší mi to jen špatné vzpomínky. Ano, zamilovanost pomine.

>> Jsem zase rád, že se mnou souhlasíte. Víte, co tady

662 *děláme? Hledáme jméno pro náš vztah. Co vlastně byl KUS NOČNÍHO NEBE? Freudián*

>> *Kus tmavomodrého skla.*

>> *A Adelaide?*

>> *Dělová koule.*

>> *Jak stará?*

>> *Zhruba z roku 1620, odhaduji. Kdy byli Švédové v Praze?*

>> *Kde je teď?*

>> *V Bukové. Chybí mi.*

>> *Zajedeme pro ni v létě.*

>> *Ano.*

>> *Vy neděkujete. Chtěl bych ale také do Kyjova, kvůli Sonkovi.*

>> *Ano, já taky. Proč? To bych musela pořád děkovat, vy často říkáte krásné věci. A co mám dodat k tomu, že jste mi nevěřil? Nejste jediný, zvykla jsem si.*

>> *A? Freudián*

>> *Co a? Já to přesto zažila.*

>> *V Rosenbergu vám to ale teď, po tom útoku, věří každý, můžete do Rosenbergu kdykoli přijít.*

>> *Teď ne, ale možná v létě.*

>> *Taky dobře, to už tam nebudu, ale co říkáte tomu, že jste mohla zažít, před čím jste měla strach, že se to skutečně stalo? Jednou při terapii jste mi řekla, že máte velký strach z teroru a lidé v Rosenbergu od toho útoku smýšlejí jako já.*

>> *To je váš problém, já zůstala stejná, jako před rokem. Posledně jsem z Rosenbergu musela utéci. Tón těch lidí...*

>> *I když jste z Rosenbergu pryč, pořád ještě kvůli vám lidé odcházejí, legrační je, že teď používáte pojmy a slova jako dr. dr... Ale nemůžete se do těch lidí vcítit?*

>> *To nemůžu, vy jste to předtím také nedělali. Měla jsem tehdy strach, že se budete smát, když řeknu, že nejvíc se bojím teroru.*

>> *Tušil jsem, že si to budete myslet. Váš bývalý manžel to tak neviděl. Freudián* 663

>> *To já vím, i kdyby viděl Kašmír jako já, nikdy by to nepřiznal.*

>> *To si umím představit. A odkud víte, že jsem vám to nevěřil? On*

>> *Od něj.*

>> *Jakže?*

>> *Ano, řekl mi to, křičel to na mne: Tobě už nikdy nikdo nic neuvěří, jen mně! Ani v Rosenbergu ti to nevěří!*

>> *Odkud to věděl?*

>> *Jak už jsem řekla, od mé lékařky.*

>> *To nesměla, uděláte s tím něco?*

>> *Ne.*

>> *Ale já.*

>> *A jak na to chcete jít?*

>> *Vím, co myslíte. Ještě nikdy jsem vám nepomohl, ale to se změní. Musím jen říct, že jsem se vás ptal, jak dlouho už víte, že jsem vám to nevěřil. Ten neurolog ostatně také říkal, že jste to už věděla. Přenechte to mně. Freudián*

>> *Ale když o mě všechno víte, nejsem pak pro vás jako štvaná zvěř?*

>> *Ne, vy ne. Axel, ten vás taky docela dobře znal a stačilo to na 23 let – a kromě toho nevím všechno. Za vámi stojí celý Rosenberg a Markus. A co vůbec říkáte na to, že už v Rosenbergu nejsem?*

>> *Jsem ráda, že jste pryč od těch ženských.*

>> *Ale něco ještě musím udělat.*

>> *Co musíte udělat?*

>> *Zapomenout celou tu bídu. Freudián*

>> *Rozumím a dnes večer jsem si vyhledala oblečení asi tak to nejošklivější, co tahle domácnost nabízí. Viděla jsem hodně bídy.*

- 664 >> *To jste ale měla hodně co dělat... to je ovšem jiná bída.*
>> *No ano. Bída je bída. Potřebujete získat odstup, cestu kolem světa.*
>> *To můžeme udělat kdykoli. Možná máte pravdu, třeba by mi to pomohlo. Vaše oblečení je krásné, jak to děláte?*

Žena bez stylu nebude mít styl ani ve stylových šatech.

- >> *Postavím se před skříň a vymyslím si věci, které potřebuji.*
>> *Takhle to děláte?*
>> *Ano, právě tak, a pak jdu a ty věci tam většinou jsou, přesně tak krásné, jak jsem si je představovala.*
>> *To snad není pravda. Freudián*
>> *Ale ano, teď například potřebuji modré boty. Zjistila jsem, že mám moc krásné modré věci, ale jen modré tenisky.*
>> *S vysokými podpatky?*
>> *Ne, jak jste přišel na tohle?*
>> *Myslel jsem na vaši první knihu. Takže až příště přijdu, budete mít modré boty?*
>> *Ach tak, New York. Ne, boty kupuji jen na periférii a teď mé auto nějaký čas nevyjede, protože to nedovoluje počasí.*
>> *To už taky víte? Máte krásné auto, velké a se spojlerem.*
>> *Ano, má spojler, to se mi líbí.*
>> *Mně také. Rád bych s vámi šel nakupovat. Jste mnohem dál, než já. Zpracováváte takovou rychlostí, až se jednomu točí hlava. V Rosenbergu právě nemají nikoho, kdo by s vámi udržel tempo, mezi pacienty ne a mezi terapeuty taky téměř nikoho. Proto jste se nudila. Nudíte se také se mnou? Freudián*
>> *Ne, nesmysl, s vámi ne.*
>> *Když teď přijdete do Rosenbergu, budou k vám zase všichni tak milí, jako dříve.*
>> *Možná v létě.*

- >> *Ale proč jste posílala tak ohavný pozdrav k vánocům, před rokem?*
- >> *Ten jsem posílala pilně, nějak jsem se musela pomstít, taky ty dva orgasmy a moudrosti od Sonky... Jak jinak jsem vám měla ukázat, že mi jdete na nervy, když mi nevěříte Kašmír? Taky Sonka skutečně byl svého druhu pomstou.*
- >> *A ta socha, kterou jsem musel vidět denně?*
- >> *To bylo dílo pana Fahrmeiera.*
- >> *Ano, a mně nezbylo, než vás milovat. Víte vlastně, že jste dnes mluvila o Kašmíru tak často, že už to ani nemusíte psát?*
- >> *Taky už to nedělám.*
- >> *A já se vždycky ptal, podle jakých aspektů jste vyhledávala ty moudrosti. Markus musí být dobrý filosof, když se mu něco takového povedlo. A jaký je váš postoj k Markovi? Co bylo to nejkrásnější, co vám řekl?*
- >> *Na jaře...*
- >> *... dobře, že jste to onehdy neřekla. Říkáte to příliš často, ale učíte a vychováváte se sama...*
- >> *... se mne ptal, kterou z knih posledních deseti let považují za nejlepší.*
- >> *Co jste odpověděla? Rád bych hádal.*
- >> *Parfém.*
- >> *A co řekl on?*
- >> *Že si to myslel, aniž bych mu to řekla.*
- >> *Jak vlastně Markus vypadá?*
- >> *Je blond. Mnohdy, když jsem blond, jsme si velice podobní.*
- >> *Líbíte se mi jako blondýnka. Měla jste v Rosenbergu trvalou? Freudián*
- >> *Já? Ne, ale moje vlasy si dělají, co chtějí. Ráno jsou vlnité a odpoledne už ne. V létě budu zase blondýna.*
- >> *Ach tak, tedy ta teorie souhlasí.*

- 666 >> *Co zase chcete říct tímhle?*
>> *Ach, to už také víte?*
>> *Ano, musím si dát pozor, jinak mne pošlete do Haaru.*
>> *Tak rychle to nejde a existují výjimky – kdepak kvůli vlasům do Haaru. Freudián*
>> *Díky bohu, tihle freudiáni.*
>> *A Sonka? Co si myslíte o něm? Freudián*
>> *Sonka není kniha, Sonka je čistá filosofie.*
>> *Teď chápu, jste mnohem dál, než jsem si myslel. Pak jste se dál léčila sama. Jsem mnohem více psycholog, než vy pacientka. Jste naprosto zdravá, geniální a já vás miluji. Postavila jste se v životě každé výzvě, proto jste taková. Ale já vás pořádně nevidím, je to tenhle knoflík? A rozsvítil stropní světlo.*
>> *Ano, já vám onehdy taky nemohla pohlédnout do očí.*
>> *Ano. Já vím, kdy to bylo. Freudián*
>> *Chtěla jsem se vás zeptat, zda se to „sladká“ vztahuje na ty čtyři měsíce nebo jen na poslední hodinu.*

Člověk by měl mít ctižádost, neměl by jí ale být posedlý.

- >> *Na celé ty čtyři měsíce, jen jsem rychle zapracoval sochu svobody.*
>> *Tedy to nebyla jen moje mylná představa.*
>> *Ne, nebyla, jen: Vy patříte do Rosenbergu daleko více, než já. Byla jste nejen sladká, všichni vámi byli nadšeni, se mnou v čele. Jste tak silná a zasloužíte si být milována. Doufám, že mi brzy dáte příležitost vám to dokázat. Jak jste vždycky na všechno reagovala – správně, nemám pro to jiný výraz. A ostatní mi závidí, protože cítí, že mne také milujete. Freudián*
>> *Děkuji. Tehdy po té hodině jsem s vámi chtěla spát.*
>> *Také děkuji. Ale řekla jste mi, s objímáním musíme ještě*

chvíli počkat.

>> No právě, to přece nejde, abychom spolu spali v místnosti na terapii.

>> Souhlasí, vy jste také řekla „tady“, takže jste se mnou právě tak chtěla spát. Jak se vám vůbec vede?

>> Každý den je neděle.

**Ovoce poznání stojí za to,
abychom kvůli němu opustili ráj.**

>> Každou noc je neděle, přes den přece spíte! To je krásné, že to říkáte, už jednou jste to řekla, pokaždé, když vás chci obejmout, se chvějete. Chcete tedy se mnou spát? Jste často sama? Freudián

>> Já jsem ráda sama.

>> Ano. Jak vy to sdílíte... Vy jste už dávno hotová, mnohem dále, než já. Já v poslední době pořád ještě rozmýšlím, jak před vás předstoupit, a vy?

**Spokojenost je kamenem mudrců,
proměňuje ve zlato, čehokoli se dotkne.**

>> A mně to všechno trvá trochu moc dlouho.

>> Právě proto! Když už jste měla Sonku, chtěla jste se mnou skoncovat. Freudián

>> Ale neudělala jsem to, jak vidíte, ještě chvíli počkám.

>> A přitom se také zamilujete... Freudián

>> Ne... To už dávno jsem.

>> Myslel jsem, že řeknete ne... Ano, to jste, jinak bych tady nebyl.

>> Ano.

>> A jak DLOUHO?

- 668 >> *Od posledních vánoc. Brečela jsem tady, milovala jsem vás, chtěla jsem být s vámi. Ten byt tady jsem zařídila tak, aby se vám líbil. Všechno, co jsem dělala, bylo kvůli vám.*
- >> *A samy vánoce?*
- >> *Byla jsem sama. Ačkoli, byl tady Sonka a já křičela „no do prdele“.*
- >> *To znám, u Sonky jsem také tak řval a chytal se za hlavu.*
- Freudián
- >> *To já taky.*
- >> *A letos?*
- >> *Budu zase sama. Ale to už nevadí, jsou to teprve páté vánoce, které trávím v Německu. Dinner for one jsem viděla teprve třikrát, to jde, ne?*
- >> *Ach tak, vy jste většinou byla na cestách.*
- >> *Ano.*
- >> *Jste šťastná?*
- >> *Ano.*
- >> *Pak je to tak, jste individualistka.*
- >> *Cože??? New York, Mexiko City, Hongkong, Acapulco – to byly moje vánoce.*
- >> *Mluvíte o tom líbezným tónem, byla jste přece se svým bývalým? Když je někdo individualista, je to něco pozitivního.*
- >> *Ano a ne. Pokuste se přece někdy slavit jako Evropan se svým mužem vánoce v Acapulcu nebo Hongkongu. To nejde! Kromě toho jsme si kdysi taky rozuměli, proto jsem v Rosenbergu nechtěla mluvit o svém manželství, musela bych myslet i na ty hezké stránky a to jsem nechtěla. Teď s odstupem to můžu.*
- >> *Proboha, souhlasí... Je to tak. Jsem rád, že už nepracuji jako psycholog, udělal jsem u vás tolik chyb.*
- >> *To přece nevadí, přesto jsem se z toho něco naučila, a vy taky.*

>> *Děláte si ze mne legraci. Jak mluvíte o té příchylnosti ke mně.* 669

>> *To ale nechci.*

>> *Ano, já vím, ale vy jste mnohem dál, než já. Já moc přemýšlím a vy přijdete a prostě řeknete: Jinak to nejde. Když si tak dobře rozumíme jako psycholog a pacientka, pak si dobře porozumíme i v normálním životě, nebo?*

>> *Ano, je to tak.*

>> *Tak si děláte legraci?*

>> *Ne.*

>> *Já vím. Jednou jsem chtěl jít domů kolem jezera. Doufal jsem, že mne nevidíte, spolehl jsem se na vaši slepotu. Freudián*

>> *Tak přece jste to byl vy, viděla jsem vás.*

>> *Doufal jsem, že mne nevidíte a pak jsem šel zpět.*

>> *Souhlasí, chtěla jsem jít za vámi, přesvědčit se, že jste to skutečně vy, ale to bych nedokázala. Vy máte tak dlouhé nohy.*

>> *Patrně byste to zvládla, já nebyl schopný jít rychle.*

A potom? Freudián

>> *Pak jsem si myslela, že mám halucinace. Nemohl jste jít rychleji. To je směšné.*

>> *Ano, vy když nasadíte svou fantazii, jste ve svém živlu. Byl jsem u jezera jen kvůli vám, chtěl jsem vás vidět a potvrdit si..., že se mi líbíte. Dnes jste ani neřekla, že jsem pro vás moc mladý. Freudián*

>> *Tak poslouchejte: Jste pro mne moc mladý.*

>> *Přesně to jsem říkal. Chtěl jsem se vám ještě zmínit, že jsem na klinice udělal tu zkušenost, že když se tam seznámí dva lidé, z nichž jeden má před sebou už jen dva roky života, i přesto spolu naváží vztah.*

>> *To je dobře... Doufala jsem, že vám je čtyřicet, bylo by mi to milejší – ale takhle se taky nedá nic dělat.*

>> *Je to všechno, co řeknete? Vypadám tak staře? Dnes večer jste byla poměrně bez emocí, skoro jako v tom autě.*

670 *Vidíme se naposledy?*

>> *Ne.*

>> *Co si myslíte o tom, co jsem právě řekl? Freudián*

>> *Na tuhle otázku už je příliš pozdě.*

>> *Skutečně. Musím teď odejít, jinak to nezpracuji.*

Nebo potlačím. Nebo obojí. Freudián

>> *A já?*

>> *Vy stejně... Tím „příliš pozdě“ jste mínila náš vztah?*

>> *Jenom.*

>> *Už jen tolik: Skutečně jste četla Kafku?*

>> *Ano, Zámek a Proces, Proměnu ne.*

>> *Ale ano, jsem si jist, že jste to četla.*

>> *Pojednává to o muži, který se promění v brouka a nemůže se převrátit – pak o jeho sestře a rodičích?*

>> *Přesně tak, a jak se vám Kafka líbí?*

>> *Velice, je třeba se jen trochu začíst, potom ale...*

>> *Vy jste skutečně neuvěřitelná osobnost. Ztělesňujete všechno, nejen tu inteligentní bestii – ta ale jste v první řadě. Lidé jsou zvyklí, že inteligentní ženy vypadají jako učitelky a to není váš případ. Jsem si jist, že máte kožené kalhoty.*

>> *Ano, ráda je nosím. K semišové bundě vypadají velice dobře.*

>> *To si dokáží představit. Proto máte tak krásné oblečení, vždycky utíkáte před tou inteligentní bestií. To vám ale nepomůže, já vás prohlédl – R. taky, ale akceptoval to, jen dokud jste mu tím pomáhala, potom, když jste to chtěla využít pro sebe, byl konec. Ten ničema. Navíc jste sexy, až to dál nejde. Když jsem vás viděl se koupat, řekl jsem si, že s vámi chci spát, ale jenom to, to by byla škoda. Chci vás celou, nejen jako ženu, ale jako celou osobnost. Chci jen vědět, zda jsem vás miloval před tou knihou nebo až po ní. Freudián*

>> *Já vám to řeknu.*

>> *Chtěl bych vás milovat v létě u jezera, na stejném místě. Byla jste tehdy tak zabraná do sebe, tak spokojená se světem i sebou. Spojila jste mne ve svých asociacích s Eiffelovkou, proč by to mělo být asexuální? Není, Paříž a milenci, jasně. Ukáži vám Eiffelovku... Ale že taky ještě víte, že jsem se vám chtěl prezentovat jako hazardní hráč... Vyprávěla jste to někomu? Freudián*

>> *Ne, proč? Není to pravda.*

>> *Ale jak to, že jste byla tak rychle hotová?*

>> *Nikdy jsem nebyla nemocná, jen jsem potřebovala pomoc.*

>> *To je totéž, ale u vás souhlasí, co říkáte. Řekla jste, že u vás nezabere žádná terapie, až teď je mi jasné, jak jste to myslela. Teď ještě chybí, abyste tu terapii dělala kvůli mně. Freudián*

>> *Ne, to jsem nedělala, ani první, ani druhou.*

>> *Tak je to hezčí. A správně, nemám pro to jiná slova, jakoby to byla promyšlená strategie. Ale není, právě to vám nikdo neuvěří, že to všechno děláte intuitivně. Máte taky ten pocit, že jste loni udělala všechno správně?*

**Tady je celé mé tajemství:
Správně vidíme jenom srdcem.
Co je důležité, zůstává očím skryto.**

>> *Ano, to jsem udělala.*

>> *Já ale ne.*

>> *Proč?*

>> *Chtěl jsem s vámi spát, proto se na vás pořád ještě zlobím, ale ne jako ve většině případů proto, že bylo správně, že jsme spolu nespali. Mezitím už chápu, že jste mnohem víc, než jen nějaká postelová záležitost. Freudián*

>> *Spal jste s někým?*

- 672 >> *Ne, zapomněla jste mi naordinovat přítelkyni. Tentokrát jste naordinovala sobě přítele a pak jste ještě řekla, že na mne čekáte. Díky, že jste vydržela tak dlouho. Freudián*
- >> *To neudělám, já nechci, abyste měl přítelkyni.*
- >> *Ano, právě, pak jsem tedy musel čekat, až od vás Kay dostane peníze. Chci s vámi spát, chcete to také?*
- >> *Ano, jen...*
- >> *Já vím, máte blok. Protože na to do poslední chvíle nemyslíte, proto je vaše mysl tak jasná, ačkoli říkáte, že o sexu smýšlíte jako muži. Ne, vy smýšlíte o sexu, jak to dokážete jen vy – jako o něčem bezproblémovém. Sex je na to, aby člověk ušetřil za makeup. Máte pravdu a udělala jste všechno tak dobře, jak by to nedokázal nikdo, kdo by si to chtěl vymyslet.*

**Člověk musí nejprve umět chodit po zemi,
než začne s provazolezectvím.**

- >> *Vy děláte všechno s takovou lehkostí, jakou ostatní lidé nedokáží pochopit a já vás zbožňuji. Víte, proč jsem nechtěl, abyste mi masírovala záda? Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *To také, ale kdo mi zaručí, že jsou má záda na 100 procent čistá? V Rosenbergu říkali, co je na tom, když si někdo koupí auto. Nebo, někdo jí pomohl. Ti by nikdy nepřišli na tak geniální příběh, jako vy. Jdete prostě do prodejny Hondy a řeknete: Když jsme měli peníze, koupili jsme tady čtyři auta. Teď jsem ale rozvedená a peníze nemám. A oni vás pošlou k obchodníkovi, u kterého si to auto ještě týž den koupíte. Nikdo vám nepomůže, ale divit se vašim špinavým žádům, na to jsou dobří. Mně se to velice líbí, obdivuji vás.*
- >> *Lezla jsem pod to auto, dívala se na podvozek... Já*
- >> *Ještě něco, všechno co jsem řekl, je pravda. Nejsem Axel,*

ten sice v daném okamžiku také věřil, co vám říkal, ale byl příliš pohodlný a bláznivý, než aby to dotáhl do konce. Já si vás vezmu, kvůli Sonkovi, abych byl v jeho blízkosti, a abych vám myl záda. Co se mnou chcete dělat příště? Freudián

>> Jít na procházku.

>> Jasně, půjdeme. Když ale nepřijdu, nedělejte prosím nic. Ono už to tak bude v pořádku, musím také vykonat něco, co nemá nic společného bezprostředně s vámi a vy jste řekla, že ještě chvíli počkáte.

>> Děkuji.

>> Ještě něco, líbí se mi, že mne nepotřebujete a přesto cítím, že mne milujete. Je to šíleně nádherný pocit. Když vám nezačínám, nemá to s vámi nic společného, jen marginálně. Možná to potrvá dlouho. Nevolejte mi prosím, já jistě přijdu. Co jste řekla? Jako Eiffelovka že jsem vypadal a vy jste myslela, že vyhlížím nějakou mladou dívku? Odmítla jste myslet si, že jsem přišel jen kvůli vám. Jak byste viděla ta loňská setkání? Začněte u toho Vietnamce.

Marginální: okrajový. Marginálie: poznámky k textu na okraji listů.

>> To jsem vám chtěla ukázat, i když jste nepřišel: Můj život jde dál. A taky ta pomsta se dvěma orgasmy.

>> Pak tři týdny v Rosenbergu.

>> Chtěla jsem s vámi mluvit kvůli Inge, jak mne urazila. O mých sochách říká, že je odlévám do forem a pak, že jdu domů, protože jsem zdravá. A vy se mne ptáte, kde bych se s vámi chtěla setkat. Když jsem vám řekla, že je mi to jedno, nesetkali jsme se vůbec. O. K.

>> Potom?

>> Potom jsme se viděli, na ulici – bylo to super.

>> To bylo opravdu super. Každá jiná by mi vyčinila. Vy jste chladně nastoupila a odstartovala.

- 674 >> *Nezlobila jsem se.*
- >> *Já také ne, zřejmě se přivítala naše ega. Bylo to jako pohlázení na duši, když jsme se setkali mimo terapii. Cítila jste to stejně? Co jste si ještě pomyslela při tom raketovém startu? On*
- >> *Ano, ano, ano... Jen tak dál. Ještě uvidíte, co z toho budete mít.*
- >> *Pokud nás někdo viděl, byla to scéna jak z filmu. Myslíte, že jsem se otočil? A co z toho budu mít?*
- >> *Nevím, ještě nikdy jsem nestartovala jako raketa, to bylo poprvé v životě. Nebudete z toho mít nic!*
- >> *Kvůli mně se takhle ještě nikdo nerozjížděl. A potom?*
- >> *No, pak přišlo o tři dny později rozloučení. Mluvili jsme spolu, ale jak, bylo to moc krásné, stáli jsme také docela blízko sebe, vy jste byl bosý.*
- >> *Nebezpečně blízko. A kolega, který nás pozoroval, nedokázal zavřít ústa. Ti se ještě budou divit. Freudián*
- >> *Ano, myslím, že tohle setkání může znamenat: Ať už spolu mluvíme o čemkoli, je to úplně jedno. Hlavně, že spolu mluvíme.*
- >> *Přesně tak. Dál. Freudián*
- >> *Kantýna. O, to nevím.*
- >> *Ale já to vím. Přišla jste, abyste mi řekla: Hej, jsem tady také ještě já, nejen fantóm. Vzala jste mne za ramena a trošičku mnou zatřásla. Dál...*
- >> *Auto – předběžné rozloučení.*
- >> *Já bych řekl pětiminutová přestávka.*
- >> *Ano.*
- >> *A nyní?*
- >> *To ještě nemůžu říct. Co musíte udělat?*
- >> *Už jste slyšela slovo „Altneurose“?*
- >> *Ne.*
- >> *Nemůžu o tom mluvit, mohu vám říct jen tolik: Představte*

si, poslední hodina mi dala zabrat stejně, jako vám. Když jste byla hotová, přišla jste a řekla mi to. Já naproti tomu ještě hotov nejsem. Když jsem vám řekl, že ještě hotová nejste, myslel jsem sám sebe. Jak jste to tak rychle dokázala? Cítila jste se vůbec jako pacient? Odpovídám: Ne, viděla jste mne jako kamaráda, dokonce jste mi to řekla. Milovala jste mne od začátku, pro vás to ještě nikdy nebyl problém, a sex – tam právě máte svůj blok. A tentokrát jste si sama naordinovala přítele, to je hezčí. Freudián

Mimo postel neodpovídám na žádné otázky k lásce nebo o ní.

>> *Chtěla jste vůbec se mnou spát? On*

>> *Ano, právě teď.*

>> *Dobrá, ale dřív?*

>> *Ne. Ačkoli, jednou.*

>> *Já to vím, ale nestalo se to a vy prostě odjíždíte s lístkem „mně se nemůže nic stát, jen když budu zdvořilá a milá“ a máte pravdu. U jezera jste mne také viděla jako Eiffelovku, naprosto asexuálně. Já tak rychle nepřijdu, myslím si, ale vaše, ne, Sonkovo motto, si vezmu sebou: Když chci dělat svou terapii, musím zapomenout Freuda. Vy ho stejně nemáte ráda. Vy si děláte sama svou terapii, po celý život, a neděláte ji špatně. Nelíbilo se mi, když jste řekla: Jsem neléčitelná. Teď to chápu a také mi to pomáhá. Kdo je vlastně Monk? Freudián*

>> *Můj šéf v nakladatelství Arabella.*

>> *Jsem si jist, že scéna, kterou popisujete ve své knize, i když jste u ní nebyla, stoprocentně souhlasí. Zmiňujete ho pak už jen jednou a to, když vás a Sašu pozval k tajným pohovorům.*

>> *Stal se pak šéfredaktorem.*

>> *Vy všechny muže srovnáváte s ním a ten, který propadne vaším sítem, si za to může sám. Já nepropadl, jsem rád, když*

676 *jej promítáte na mne. Byl ve vašem životě jediným mužem, takříkajíc supermuž.*

>> Jak jen to souhlasí! Saša jednou řekl, Evo, ty to budeš mít těžké. Všichni vědí, že tě Monk zbožňuje. Nezaměstnají tě, protože by se ptali, proč ti nepomůže. A při těch tajných pohovorech? Když se to pak dostalo na veřejnost, dělali jsme se Sašou šíleně překvapené. Přitom jsme to dávno věděli. To bylo moc krásné. Já vás obdivuju, jak to vysvětlujete.

>> Konečně obdivujete také mou práci. A tenhle Monk, jaký jste měli vztah?

>> Obdivoval mne.

>> Ano, u něj jste se naučila, že muž a žena spolu mohou vyjít. A všichni muži kolem vás usilují o takový vztah, aniž by to věděli. Také já, také R. Monk je ve vašem životě tím opravdovým mužem. Jaký k němu R. měl vztah? Freudián

>> Mluvil o něm moc málo.

>> A Saša?

>> Znali se od dětství.

>> A Axel? Nechte mne přemýšlet. Říká, že je jako vy z Mlčení jehňátek? Freudián

>> Ano, ano, ano.

>> O, vy to se mnou skutečně dokážete. Jasně, muži u vás procházejí sítem jménem Monk a ono to funguje. Jsem rád, že jsem přišel.

>> Jsem ráda, děkuji, tak by to mohlo být.

>> Těší mne, že obdivujete mou práci. Freud nebyl tak špatný, jak vy si myslíte, přesto na něj musím zapomenout, protože na vás se nehodí nikdo, vy máte svůj vlastní adat. Byla jste někdy s Monkem intimní? Je ženatý?

>> Ne, mnohdy jsme si spolu vyšli, ale nikdy jsme na tohle nemysleli. Je ženatý, má dceru Lauru.

>> Zrovna na něj R. nemohl žárlit, protože Monk byl největší

ze všech milenců.

>> Skutečně, myslím, že byl větší než vy. Jednou jsme stáli proti sobě, jako vy a já. Řekla jsem mu, myslím, vyser se na to.

>> Jasně, tím byste všechno zničili – sexem. On pak z toho „ser na to“ udělal „jsi zasraně chytrá, Knispel“. Proto se tak radujete, že spolu nespíme, ale nebojte, to taky zvládneme. Mluvil jsem s Markem. Je přesvědčený, že to dokážete a bylo by směšné si myslet, že já bych to nedokázal. Proto si nic neděláte z toho, že vám někdo řekne: Miluji tě. To jste slyšela tolikrát! Obdiv je to pravé pro vás, a já vás obdivuji, ne až ode dneška. Kde jste se viděli naposledy? Musím z Rosenbergu odnést záznamy o vás. Freudián

>> Když jsem pracovala pro Focus. Skoro jsme plakali. Často jsem jej masírovala.

>> A co se stalo onoho 15. září? On

>> Tak nějak mne nechal padnout, Saša současně taky podal výpověď. Myslím, že nás nechal padnout oba.

>> Teď jste palmovala.

>> Co to je?

>> A Saša? Dostane práci?

>> Taky jsem se jej ptala. Řekl, že u mužů je to trochu jinak.

>> To má bohužel pravdu. To, co jste teď udělala, znamená palmovat. Jste unavená. Já teď musím jít, jinak to nezpracuji nebo potlačím. Freudián

>> Já bych od vás syndrom pomocníka dostat nemohla, protože mi nic nebylo, až na PTSD. Jen jsem chtěla pryč z Müllerstrasse.

>> Ano, přesně tak. Vy stejně... Vy to umíte, držet pohromadě nádherné přátelství 20 nebo 25 let. Co říkal Monk o Axelovi?

>> Ach, jednou se mne na něj ptal, řekla jsem: Nic to není a nikdy z toho nic nebude. A jednou jsme byli v Hirschgartenu – v létě jsme tam chodili každý den.

- 678 >> *Pracovali jste vůbec ještě? Je to pravda, že jste měli myši?*
- >> *Ano, 28, všechny pojmenované, v luxusně zařízené kleci, byla tam i porodnice. Za koukání jsme brali peníze: Když dělaly lásku 50 feniků, za nově narozené 1 marku a se západem slunce pivo.*
- >> *A co se stalo ten den?*
- >> *Ach tak, byli jsme ve třech celý den v zahrádce u pivnice. Monk, já a Axel, nikdo nezavolal a tak jsme zůstali do večera. Pak jsme se vydali k nakladatelství a Monk najednou povídá: Knispel, přál bych si, aby to s tebou nikdy neskončilo. Jsem táák rád, že jsi, chtěl bych s tebou pořád chodit do Hirschgartenu. Vzal mne za ruku a já mu slíbila, že to tak zůstane navždy a ujistila jej, že se mi to s ním taky tak líbí.*
- >> *A Axel?*
- >> *Ten jen tak postával.*
- >> *Dál?*
- >> *Dál? Vzali jsme se s Monkem za ruce a šli k nakladatelství.*
- >> *A Axel?*
- >> *No, ten tam pořád byl. Nic.*
- >> *Na jaké scény vzpomínáte ráda?*
- >> *Když jsem měla problém, s autem nebo v práci, tak jsem přišla a stačilo říct, Mončíčku, já tě potřebuju. Vždycky vyskočil, bylo jedno, co dělal, na nic se neptal a šel se mnou.*
- >> *Ano, to paní Redd nemůže pochopit, že chcete jít s Axelem do kina a váš tehdejší šéf vás vezme za ruku a řekne: Naší Evičce nemůže kino v pracovní době nikdo zakazovat. Milovala jste vůbec Axela?*
- >> *Ne, myslím.*
- >> *A když to „myslím“ vypustíte?*
- >> *Ne. Ale už jste se mne ptal.*
- >> *Chtěl jsem si být jistý.*

>> *S tím kinem, to nemůže chápat nikdo. Ale to ještě nebyl Monk, když se stal šéfem, bylo to ještě horší. To mnohdy přišel: Knispel, mám tady problém. Pak jsem řekla, to zvládnem.*

>> *Teď si vzpomínám, jak jste jednou přišla na staniční pokoj a řekla, potřebuji psychologa. Stáli jsme tam s Ehrlichem, ten taky hned vyskočil. Já řekl, že už mám volno. Vy jste jen utekla z operačního stolu. Ještě chybělo, aby vás Ehrlich vzal za ruku, šel s vámi dolů a řekl doktorovi: To s naší Evičkou nemůžete dělat, operovat ji. Škoda, že jsem to pro vás neudělal. Ostatně, Ehrlich taky odchází z Rosenbergu. Freudián*

**Je dostatečně zlé, že známe minulost.
Znát taky budoucnost by bylo ještě horší.**

>> *Ano, zrovna tak to bylo taky s Monkem, jenže jsme se obdivovali navzájem. Mnohdy jsem u něj seděla a obdivovala košili, kterou si sám ušil. Pak říkal: Knispel, už toho nechej.*

>> *A on pak šel k vám a obdivoval vaše věci?*

>> *Ano, přesně tak. Často taky říkal, ty to umíš líp, a poslal mne fotografovat.*

>> *Aha, Slovák, kruh se uzavírá.*

>> *Ano. A když jsem se vrátila z cest, musela jsem podrobně vyprávět, to už byl rituál.*

>> *Ale o Kašmíru jste nevyprávěla? Freudián*

>> *Ne, to už jsem byla pryč.*

>> *Jak to bylo to léto před Kašmírem?*

>> *No, chtěla jsem pryč z nakladatelství. Taky se mne ptal: Opravdu to chceš? Řekla jsem, že chci.*

>> *Ale předtím už jste požádala o rozvod?*

>> *Ano, v srpnu.*

>> *Věděl o tom?*

>> *No jasně, přišla jsem k němu a řekla: Už nemůžu. Chápal*

680 *mne, před lety jsme prošli i jeho rozvodem.*

>> Přišlo 15. září.

>> Ano. Ráno jsem dostala oficiální výpověď, v poledne jsem jela do Großhadernu, tam jsem se dozvěděla o té roztroušené skleróze a pak jsem šla k Sašovi. Saša potom řekl, že Axel je nanejvýš inteligentní muž a on že tady taky nezůstane, dá výpověď se mnou. Vynadala jsem mu, to že nemůže, a on řekl, že jde, to že uvidím. Že už se budeme setkávat jen soukromě. Monk nás oba nechal tak nějak padnout.

>> Saša hledal pro vás oba náhradu za Monka. Nebo mu Monk řekl, když odchází Knispel, tak tě tady taky nechci vidět. Nebo mu zavolal R.: Jsem těžce nemocný, Evu si nechej. Nebo vás u sebe nechtěl jako rozvedenou, to se nikdy nedozvíme. A pak?

>> Potom nic. Zůstala jsem do 6. prosince a Saša mne pak mým autem odvezl na letiště.

>> Jakže?

>> To dělal často, auto pak zaparkoval v garáži v Müllerstrasse.

>> Odletěla jste. Jeden týden Paňdžáb, pak týden v Kašmíru a na Silvestra jste už zase byla v Praze. A kde zůstaly ty tři dny v nemocnici ve Schwabingu? Tam jste byla o vánocích?

>> Nejspíš.

>> A protože jste to nemohla vyprávět Monkovi, vznikla psychóza.

>> Ano, tak to patrně bylo.

>> Teď jsem tady já, s psychózami je u vás konec. Co bylo to nejhezčí, co vám Monk řekl?

>> Knispel, ty jsi zasraně chytrá.

>> Líbí se vám to Knispel?

>> Ano, velice. Miluju lidi, kteří mne oslovují Knispel.

>> To přece jinak nikdo nedělal.

>> Ale ano, Saša, někdy.

>> Ale jen někdy, to je 1,5. Teď dejte pozor!

Vstal a přešel tu dlouhou cestu pokojem směrem k posteli, na které jsem seděla. >> *Knispel, ty jsi tak zasraně chytrá, řekl.*

>> *Ach, bože!*

>> *Vy se chvějete, třesete, proč?*

>> *Nechtěla bych s vámi spát.*

>> *Proč, máte své dny?*

>> *Ne, já vlastně chci, ale ne teď a tady.*

>> *To já bych taky nechtěl. Pro tuhle soulož století si dojdeme do Garmische a vezmeme si ten nejkrásnější hotel. Axel o tom jen mluvil, ale mně se to podaří.*

Šel zase zpátky, aniž by se mne dotkl.

>> *Jednou jste mi vyprávěla, že R. přišel do pokoje a rozšlapal tu hromadu knih o scientology – jak to bylo?*

>> *Velmi, velice hrozné. On knihy vůbec nečte a pak je rozdupe? Nechápala jsem to.*

>> *Co říkal? Freudián*

>> *Proč to čteš, když scientology odmítáš? Řekla jsem mu, že to jsou kritické knihy. Přesto do nich kopal, až lítaly po celém pokoji.*

>> *Od koho byly?*

>> *Většinou od Renaty Hartwig. Píše o svých problémech s úřady, které se zabývají sektami a tak dále. Tehdy jsem to četla ráda.*

>> *A teď?*

>> *Ne, teď už ne.*

>> *Ráda čtete knihy, kritické k církvi?*

>> *Ano, ale já čtu všechno. Zajímám se o všechno možné, ale to vy víte.*

>> *Znáte Herzoga nebo Stamma? Uvedl ještě několik dalších jmen, která jsem si ale nezapamatovala. (Glosolálie)*

>> *Ne, to všechno mi nic neříká.*

>> *O. K. Víte, co je to VPM? Nebo PTS?*

- 682 >> *Ne, nevím.*
- >> *A nelžete?*
- >> *Hej, proč bych měla lhát?*
- >> *Promiňte. Kdy dříve jste slyšela tuhle zkratku – VPM?*
- >> *Ta bezcharakterní se vás na to ptala v poslední hodině.*
- >> *A co jsem řekl?*
- >> *A kdyby to tak bylo? To jste řekl, když se vás ptala, zda jste u nich.*
- >> *Tedy vaše pozorovací schopnost je enormní. A vy jste se nikdy neinformovala? Freudián*
- >> *Proč bych to měla dělat?*
- >> *Ano, proč? Ale jak to, že víte také věci, které vás nezajímají?*
- >> *To jsem pozorovala už ve škole: Věci, které jsem nechápala nebo mne nijak zvlášť nezajímaly, jsem si přesto zapamatovala, nějak foneticky. Když jsem je později potřebovala, byly přítomné.*
- >> *Tak přesně jsem to vědět nechtěl!*
- >> *Proč se mne potom ptáte? Byl jste to vy, kdo s tím začal... Už nikdy to nedělejte. Já nechtěla ani tu hypnózu, tohle mi ji připomnělo. A ten tón!*
- >> *Proč?*
- >> *Mám něco proti manipulaci a moci.*
- >> *O. K. Dobře, že jste to řekla. Vy mne vždycky přebijete.*
- Freudián
- >> *A co to bylo?*
- >> *Co myslíte?*
- >> *Předtím, než jste vstal, jste se mne ptal, proč čtu knihy o scientologích. A zda si dokáží představit, že by u nich byl Axel.*
- >> *A?*
- >> *Ne, i když mi jednou poslal polednici z Floridy, Clearwater.*
- >> *Tam jezdí hodně lidí.*

- >> *No právě! A co to bylo, co jste se mne ptal, jestli znám toho Herzoga, Stamma a jiné? Ne, neznám nikoho kromě Renaty Hartwig. A vy víte, že se zajímám o všechno možné!*
- >> *Dobrá. Kdy jste poprvé slyšela VPM?*
- >> *Když o tom mluvila ta bezcharakterní.*
- >> *Víte, co to je? Freudián*
- >> *Ne.*
- >> *Lžete.*
- >> *Cože? Co si to zase dovolujete?*
- >> *Promiňte, ale jak vy pracujete se svým podvědomím, to je úžasné. Proto vám lidi nevěří, ale pokaždé vás to zachraňuje.*
- >> *Prosím. A neomlouvejte se pořád. Diskutujeme a vy mne mezitím už znáte dost dobře a víte, že nelžu.*
- >> *Teď taky vím, co jste mínila, když jste u Řeka pověděla Leovi: Nedělej žádné chyby, které bych si pak měla odpykat já... A ta hromada a ty knihy lítaly po celém pokoji. Od koho byly?*
- >> *Většinou od Renate Hartwig. Zajímám se o všechno možné, ale to vy víte. Právě jsem to říkala!*
- >> *O. K. A vy skutečně nevíte, co to je VPM?*
- >> *Ne, nevím.*
- >> *A nelžete? Víte, co je to PTS?*
- >> *Proč se mne na to pořád ptáte? A vůbec, jakým tónem to mluvíte? Přesně jako ten Axel, ten byl mnohdy zrovna tak bezdůvodně zlý.*
- >> *Kdy například?*
- >> *Jednou jsem se seznámila s ženou, chtěla jsem je dát dohromady... To byl opravdu rozzlobený.*
- >> *Co víte o té ženě?*
- >> *Ach, nedávno jsem jí volala, protože jsem si upravovala telefonní seznam. Ale ona mi do telefonu řekla, že si nevzpomíná, byl to trapas.*

684 >> *Bylo to to nejtrapnější, co jste v poslední době zažila?*
>> *Dá se říct.*
>> *Prostě to zapomeňte. Jak se jmenuje?*
>> *To teď nevím, skutečně jsem to zapomněla. Irena mne tehdy před ní varovala. Jednou byla ta žena u nás a na balkónu se tak vylekala, že je ta Móda tak blízko. Divné, teď mne napadá, Irena mi taky jednou řekla, abych ty knížky o scientologích nečetla. Nerozuměla jsem tomu.*
>> *Měla přítele?*
>> *Ano, psychologa s porsche a herpes genitalis.*
>> *Něco takového se přece neříká!*
Zuří – takže ještě má nějaké pocity. V tom okamžiku jsem ještě nechápala, byla to přece cizí žena.
>> *Udělal to ona!*
>> *A ten Axel se zlobil? Uklidnil se.*
>> *Ano, právě jako teď vy. Chtěla jsem je dát dohromady. Proto se zlobil. Podle mne bezdůvodně, protože ji neznal.*
>> *To mi nikdy neřekl!*
>> *Proč? A co je PTS?*
>> *... Prosím, to jsou věci, o kterých s vámi zatím nemohu mluvit. Rozumíte?*
>> *Ano. Ne.*
>> *Děkuji. Ale člověk nevypráví lidem, které dobře nezná, že jejich přítel má herpes genitalis. Už jste něco podobného někdy zažila? Jste PTS a nevíte, co to je?*
>> *Ne, nevím to.*
>> *To není důležité... Kdy jste to slyšela podruhé?*
>> *Tam, kde jsem žila svůj předrozvodový rok, jsem měla sousedku, ta vyprávěla, že její muž má na penisu jakési bradavice.*
>> *Proč to ty ženské dělají? Freudián*
>> *To přece já nevím. Pravděpodobně se bojí o své muže, tak je raději nakazí nějakou pohlavní chorobou.*

>> *Tak dál. Teď jste reagovala správně. Monk Sašu zaměstnal jen kvůli vám, takříkajíc jako chodící encyklopedii a děvče pro všechno. Vyprávějte o tom, jak jste jej viděla naposledy.*

>> *To bylo, když jsem pracovala pro Focus. Potkali jsme se na ulici, já šla s Doris a on s jedním redaktorem, který dřív pracoval s R. Zastavili jsme se a objali. Zeptal se mne, jak se mi vede. Vyprávěla jsem mu o rozvodu... Bylo to nádherné.*

>> *Ti druzí dva jako sekundanti a okna plná zvědavců.*

>> *Přesně tak to bylo. Víte, když se srovnáváte s Axelem nebo se Sašou, s tím si nemůžu nic počít, ale patrně si do vás promítám Monka.*

>> *Ano, to děláte, co se známe, a já to miluji. Proto si velmi často připadám starší, než jste vy, jeho bych rád poznal.*

>> *To se dá zařídit, když mu řeknu...*

>> *Klidně to řekněte, stane se to.*

>> *... že se s ním chce seznámit můj muž, půjdeme spolu na oběd nebo večeři.*

>> *Já bych ale rád viděl ty místnosti, kde se to odehrálo. On vás miloval, podobně jako já. Freudián*

>> *Já vás obdivuju, jak přijdete na něco takového, to nikdy nepochopím.*

>> *V každé knížce je zápletka, ti dva, ti u vás hledali Monka, a částečně také našli. Jenže: Nemůžete se vdát na místě někoho jiného a Monk je vaše pravá láska.*

>> *To jsem nevěděla, kdy jste na to přišel?*

>> *Už dávno, s pomocí dr. dr.*

>> *O, co k tomu dr. dr. říkal?*

>> *Když to nezveřejním já, udělá to on. Freudián*

>> *A ty sexuální scény?*

>> *Ty jsou O. K. V té knize je všechno, celý rok jste mne pěkně proháněla. Číst všechny ty knihy. A představte si, znám dokonce vaše oblíbené video. A potom Gandalf. Čím je pro*

686 *vás Gandalf?*

>> *Drogou. Odkud víte o tom videu? Od Wolfganga? (The House of Game)*

>> *Ano, a v penthousu na vás čeká Gandalf. Ale o něčem jiném: Proč máte něco proti moci?*

>> *Žádnou nemám a nesnáším ji.*

>> *Vy moc máte.*

>> *Jak to?*

>> *Když jste na mne začala křičet, zda to se mnou máte opravdu zapotřebí, to byl výkon moci, stejně tak, když mi pořád odporujete. Máte nade mnou moc, a jakou, jak jinak si vysvětlíte, že jsem u vás a jím kokosové kari? Lépe řečeno nejím. A jak se žije bez moci?*

Vědění je moc.

>> *Docela dobře, moc je zbytečná.*

>> *To snad není možné, vy víte všechno. Já se ve škole informoval a mluvil s vaším školním psychologem. Vyprávěl mi o vás všechno, taky to, že jste se setkali v Leopoldstrasse, s jeho přítelkyní. Vyprávějte, jak vypadala. On říkal, že jste s ní hned mluvila, jako kdyby jste se znaly už dlouho.*

>> *Ano, trochu přehání.*

>> *Jak přehání, kdybyste jí měla přiřadit nějaké povolání, co by dělala?*

>> *Děvku. Já*

>> *Děvky jsou nejlepší psychologové. Ale děvka se neříká. On*

>> *Já vím.*

>> *R. usoudil, že žijete život Anais.*

>> *Já nežiji život nikoho jiného, jen svůj.*

>> *Já vím, ale on si to myslel. Znáte to?*

>> *Ne, ale vím, o čem to jedná.*

- >> *Proč? Nečetla jste to?*
- >> *Moc se to podobalo mému životu.*
- >> *Opravdu, vy skutečně nezapomínáte nic.*
- >> *Ano, ale existují i jiné knihy, které nemůžu číst, například od Ajtmatova.*
- >> *Ale vy přece ve své první knize píšete o jeho románu.*
- >> *To ano, ale ta knížka, kterou myslím, ta byla hrozná, tu jsem číst nemohla.*
- >> *O čem to je?*
- >> *O represáliích za Stalinova režimu.*
- >> *Byla v názvu naděje, stanice naděje?*
- >> *Ano, správně.*
- >> *Rozumím, to nemůžete číst, to není kniha pro vás. O Anais existuje film, viděla jste snad aspoň ten?*
- >> *Ne, ten bastard mne nenechal.*
- >> *Proč? On*
- >> *Pořád mě volal. Jak bys udělala tohle, tak nebo tak? To se vyptával k nějakým fotkám, pořád jsem musela odcházet od televize a nakonec jsem ten film neviděla.*
- >> *On nechce, abyste to věděla. Freudián*
- >> *Co abych věděla?*
- >> *No, on si myslí, že v Anais najde klíč k vaší osobnosti, ale to se mýlí. Ví bůh, kdo mu dal ten tip, ale nemají pravdu, vy jste víc Sonka, než ona. A taky, kdyby měl pravdu, musel by vám dopřát svobodu, kterou vám nedal.*
- >> *Ne, utlačoval mne, kde jen mohl. Jednou mi řekl, že to nepotřebuji číst.*
- >> *Tak mi dokazuje, že je příčinou vašeho odchodu. Pomáhala jste mu s fotografiemi často?*
- >> *Často? Pořád.*
- >> *A on vám pomáhal se psáním?*
- >> *Ten mi ještě nikdy s ničím nepomohl. K rukopisům mi*

688 *vždycky jen řekl: Přečtu si to, až to bude vytištěné. Ale pak jen kritizoval a deptal. Nebo řekl: Jiní lidé píší daleko lépe, než ty.*

>> ???

>> *No jasně, já vedle něj nemohla žít svůj život. V tomhle bytě s vámi v žádném případě spát nechci, protože jsem tady měla více sexu, než v manželství. Lpí tady, ale jinak nikde. Můžu s vámi jít kamkoli, s R. jsem nikdy nespala v žádném hotelu na světě, ani na chatě ne a v Müllerstrasse jen opravdu málokdy.*

>> *Obstarať jsem si všechny vaše články. Kdy jste s ním spala naposledy?*

>> *1989 v Budapešti. V manželství k sexu nedošlo skoro nikdy.*

>> *Teď jste ale říkala, že jste s ním nespala v žádném hotelu.*

>> *Taky ne, nešlo to. Byl to zase jen pokus po třech letech, měl narozeniny, u pokusu zůstalo. Myslím, že jsme spolu spali nanejvýš čtyřikrát.*

>> *To snad není možné... Rozumím. Jak vypadal, když dostal svůj záchvat?*

>> *Měl pěnu u úst, oči mu málem vypadly z důlků, hrůza, mockrát jsem mu říkala, běž a podívej se do zrcadla. Byl brutální, nikdy se nedokázal kontrolovat.*

>> *Nemocný je on, ne vy! Anais polykala sperma... Promiňte. Freudián*

>> *To já nedělám.*

Ach, tak proto se mi Axel vystříkal do úst. Ti jsou všichni tak nehorázně hloupí.

>> *Říká, že v Kašmíru došlo k něčemu jinému, než k válce. On*

>> *Cože? To je hlupák, myslela jsem, že to vypráví jen mně.*

**Psychopat na své duši nevidí žádné vady,
netouží po změně.**

- >> *Ne, já to znám jinak. Vyprávějte, prosím.*
- >> *Měla jsem strašné bolesti zad. My totiž do Srinagaru nepřiletěli letadlem, ale spolu s dalšími čtyřmi pasažéry si najali jeden R4, byli to Sikhové. Jako žena jsem celou dobu seděla uprostřed vzadu na takové vyvýšenině...*
- >> *... kloubový hřídel.*
- >> *Ano. Jak to víte? Vyprávěl vám to?*
- >> *Musel mi to říct. Když tvrdil, že to nebyla válka, tak mi to musel objasnit. A kloubový hřídel? Něco vím i já. Jak je to daleko z Amritsaru do Srinagaru?*
- >> *Nevím, jeli jsme velice dlouho. V horách jsou tam silnice hodně špatné.*
- >> *Přibližně?*
- >> *Tisíc kilometrů? A potom, já nespala a byla celou tu dobu pod napětím, střelba, chlad od jezera, bolesti, chtěla jsem se nechat masírovat. On sehnal maséra a ten, když mne měl masírovat, mne vždycky zezadu popadl za prsa. A ten gangster ležel vedle v posteli a smál se a já se nemohla pohnout. Měla jsem takové bolesti a ten Ind mi pořád ohmatával prsa.*
- >> *To on řekl masérovi, aby to dělal. Nechal vás znásilnit... Přemýšlím, zda by bylo možné jej kvůli tomu žalovat. Všechno, co jste od tohoto okamžiku udělala, bylo v pořádku, děkuji vám, že jste se s ním dala rozvést. Dlouho jsem přemýšlel, zda to mám či nemám říct Maximiliánovi. To je tak zlé, stydím se za něj. Hledal u mne to mužské kumpánství, které já mu nedal. Maximilián a vy jste mu přece tolik pomohli! Co všechno jste pro něj udělali! Tehdy jste se rozhodla, že se o něj nepostaráte, kdyby to potřeboval?*
- >> *Ne, až o pět let později. A on je natolik blbý, že to vypráví. Namísto aby mi přiznal moje trauma, říká raději, jaký je hajzl? Ten idiot se sám ničí? To mne vlastně nepřekvapuje. Vidíte tu malou jizvu na mém horním rtu? Vždycky mi říkal: Tu*

690 *jsem ti udělal já... Je hrdý na to, co mi způsobil!*

>> Mohl vám v Kašmíru pomoci, abyste své trauma nedostala?

>> Jistě. Kdyby mluvil o mém strachu nebo mne mohl uklidnit. Ale on jen řekl: Spi už konečně!

>> A kouřil trávu. Kašmírský hašiš je velmi známý. Při terapii jste vyprávěla, že jste nežárčila na Pat, ale odešla jste, protože jste si myslela, že ji někdy přiveze do Evropy. Freudián

>> Ano, šlo mi na nervy to věčné I love you, I need you, I miss you.

>> Vy to říkáte zcela bez emocí, to snad není možné.

Inu, jak jinak, tak jsem to taky převzala od té bestie.

>> Je možné, že kdyby mne viděl jako rovnocenného partnera a dovolil mi, co si dovoloval sám, bylo by všechno v pořádku, ale pro něj já se nikdy nemilovala, já byla jen děvka, co roztahuje nohy. On ovšem miloval. A pak ty cesty. Když mne potřeboval, vykládal, že jsem nejlepší, když mne chtěl ponížit, řekl: S Pat se cestuje lépe, než s tebou.

>> Když jsem četl tu knížku o Bukové a to místo, kde Věra opravuje psací stroj, bylo mi najednou jasné, že jste skutečně měla být její následovnicí. Kdybych si navíc na místě té ženy představil vás, mohla ta kniha jednat o vás.

>> To už jednou někdo řekl.

>> Kdo?

>> Teď nevím, kdo to jen byl? Zatraceně!

>> Chtěla byste toho člověka znovu vidět?

>> O, ano.

>> Udělal vám R. ještě něco horšího, než Kašmír? Freudián

>> Ano. Kopl mne do břicha – v Americe. Tehdy jsem ale z toho vinila sebe, protože jsem se nechala přemluvit, abych mu pomohla s východním pobřežím. A opustit jsem ho musela, protože by někdy dal do dózy na film heroin.

>> *Proč?*

>> *Takovým způsobem se mne mohl nejlépe zbavit. Byla jsem to já, kdo ty filmy vezl do Evropy. Ten vyčerpaný pán si musel ještě dopřát dovolenou. Já ale musela pracovat.*

>> *Řekl, že to někdy udělá?*

>> *Ano.*

>> *Už nikdy mi nemusíte nic vysvětlovat.*

>> *To nechápu, ale prosím.*

>> *A jak vypadal váš milostný život?*

>> *Ten prakticky neexistoval.*

>> *Je to vždycky tak: Ruka, která bije, neumí hladit. Víte, proč byl tak žárlivý? Protože neměl žádné sebevědomí. Z toho pramení také závist. Je to psychopat. Kde nakoupíme na tu cestu?*

>> *Sportscheck. Vždycky, když jsem odjížděla, musela jsem se rozloučit se všemi květinami. Nikdy je nezaléval. Myslím, že se mu sex oškivil. Říkal, že to nepotřebuje.*

>> *Tenhle vůl... Kufr už máte?*

>> *Ne.*

>> *Máte alespoň vak na šaty?*

>> *Ano, něco takového mám.*

>> *Existují i takové pytle na šaty, které vypadají jako kufr.*

>> *Já vím, ale obtížně se nosí.*

>> *Od nynějška už nepotřebujete nic nosit. Koupíme vám všechno od MCM. Víte, vy jste mu to řekla opravdu správně, že o něj nebudete pečovat. Proč byste to měla dělat? Škodil celému vašemu životu. Chtěl bych mít vaše jméno, Wilhelm Lexa mi zní krásně. Jak se budete jmenovat vy, to přenecháme vám – ačkoli v knize musí zůstat Lexa. Těžko to můžete vydat jako Eva. Nemáte ještě jedno jméno?*

>> *Linda. Linda Wilhelm zní krásně.*

>> *Souhlasím. Hlavně, když jste mi vyprávěla, že lípa (Linde)*

692 *je národní strom Čechů.*

>> *Vy taky nic nezapomenete.*

>> *Ne, pokud jde o vás, nic. Proč jste nechtěla vidět, že mám peníze? Freudián*

>> *Vadilo by mi to.*

>> *Chcete vůbec, abych je měl?*

>> *Ne, mně nic nepřinesou.*

>> *Ano, to jistě, ale mně, co myslíte?*

>> *Je mi to vcelku jedno, za vás mne to ale samozřejmě těší.*

>> *Nemluvila jste o tom s nikým?*

>> *Ne, s nikým. Co je mi do toho, to je vaše osobní věc.*

>> *Kromě toho jste to nevěděla. A teď?*

>> *Je to svým způsobem příjemné. I když nechci, abyste měl tak moc peněz.*

>> *Skutečně jste o tom s nikým nemluvila?*

>> *Vždyť vám to říkám. Ani jsem to nevěděla.*

>> *Přesně to ale řekl Maximilián Jennifer, mluvila jste o tom s ním?*

>> *Ne.*

>> *A na večírku? Co jste Maximiliánovi řekla?*

>> *Jsem ráda, že jsi.*

>> *Něco takového se neříká.*

>> *Ano? A co se říká?*

>> *Teď nevím, nechte mne přemýšlet.*

>> *Ach, vy si dáváte na čas, ale já si žádný čas dopřát nemohla.*

>> *Máte pravdu, ale já jsem tak nějak hotový, promiňte.*

>> *Nemusíte se pořád omlouvat. Povídáme si, neděláte mi nic zlého, jste při tom všem ještě i svým způsobem milý.*

>> *To doufám. Ale vy jste taky docela milá, přesně jako ten Maximilián. Měla jste na sobě hezké šaty. Říkal Maximilián.*

>> *To byly moje univerzální šaty. Nejsem zahořklá a vaše pe-*

níze nepotřebuju. Miluju vás i tak, je to opravdu příjemné, ale já vás miluju i bez peněz.

>> Já vás tak miluji, dneska večer jste toho řekla tolik, věty, které už řekli jiní lidé a přitom jste s nimi nemluvila, to nechápu.

>> To snad nevadí, nebo? Na to si musíte zvyknout... S tím musíte žít, zasmála jsem se.

>> Ach bože, já už se těším na dobu s vámi. Ano, s tím bych chtěl žít. Freudián

>> A já bych chtěla, abyste se víc smál.

>> Skutečně milujete můj smích?

>> Moc. Měla jsem radost každé ráno, když jsem vás slyšela. Mnohdy jsem seprobudila a slyšela, jak se smějete, to bylo nádherné.

>> Teď jste mi darovala své slůvko „nádherné“. Když se nad tím zamyslím, vlastně spolu žijeme už od mínus 1 sekundy.

>> Ano, ano, ano. Miluju vás.

>> Já vás také, nepotřebujete nic číst. Promluvíme si o tom, až se vrátím. Vy stejně víte všechno.

>> Nerozumím.

>> Ale já vám ano. Kdybyste věděla... Vy prostě víte všechno dopředu, proto žijete a nečekáte. Jste aktivní, víte od začátku, že vás miluji, vy mne také milujete od začátku, proto jste tak v pohodě. Jen dáváte pozor, abyste naším vztahem netrpěla, to je jediné, co si hlídáte. A když začnete trpět pro závist druhých, kteří nepřiznají, že vám závidí, skryjete, proboha, naši lásku a řekněte: Mám ho velmi ráda. Neurologovi a paní Fuchs to říct můžete, protože to jsou jediní dva lidé, kteří vám nezávidí. Proto si vás chci vzít, protože jen přátelé zůstat nemůžeme. Vy byste nemohla žít s tou lidskou zlobou, to byste mne raději nechala. Freudián

>> Ano, obdivuju vás, miluju vás.

- 694 >> *Velmi často jsem se ptal, jak to lidé dokáží, být na vás tak zlí. Dokáží to, protože je pohání ZAVIST, a to je něco, co vy nemáte. Mrzák bez závisti a Monk z toho udělal Knispel. Celou dobu jste měla na své straně jen dva lidi. A pohání vás „Otto“. Kromě toho si zapamatujte, když je na vás někdo zlý, bojí se vás, zasmál se.*
- >> *Tři. Děkuji.*
- >> *Koho ještě?*
- >> *Vás.*
- >> *To je pravda, také jsem věděl, že se nezajímáte o mé peníze.*
- >> *Nerozumím tomu všemu. Já*
- >> *To vám věřím, ale to jste vy... Všichni říkali, že s vámi mám postupovat pomalu. A Markus?*
- >> *Ne, kdybych to někomu vyprávěla, řekl by, že jdu po vašich penězích a to nesouhlasilo a nesouhlasí. Chtěla jsem vám ještě říct, jak jste jednou tvrdil, že jsem silná žena: Ne, jen vás miluju. Já*
- >> *Já vím, měla jste takový výraz v obličeji, tak smutný, bolestný, tehdy jsem nevěděl, co s tím. Řekl Sonka také něco podobného? Já vás taky jen miluji.*

Síla je láska bez zábran.

- >> *Je to krásné, a když jsem v autě pustila vaše ruce, dostala jsem strach, že je budu chtít držet věčně.*
- >> *Aha, test s rukama. Já vás také miloval. Ten chlad, který z vás na mne dýchal v té pětiminutové přestávce, ten byl příjemný a líbil se mi, to byla ta tečka nad „i“: Nemiluje moje peníze, má zase svého Sonku a je nejšťastnějším člověkem na světě. Tady nic neudělají ani milióny.*
- >> *Ach já, vy máte milióny?*

>> *Ano, znám pár... Můžu je rozdat, pokud vám to je milejší.*

>> *Ne, peníze člověk musí mít.*

>> *Co jste si myslela, když ten neurolog řekl, že mám své vlastní peníze?*

>> *Já to nezměním... A co je mi do vašich peněz? Nic.*

>> *Ano? Tedy mne budete milovat i s penězi?*

>> *Přesně tak.*

>> *Vy jste víc než hotová, vy jste nadžena, super člověk. Pijete pivo?*

>> *Ne.*

>> *Pak se budete hodit do naší rodiny. A Budvar?*

>> *Ten mi chutná. I ten americký Bud.*

>> *Budweiseru by se vlastně mělo říkat ženské pivo. Co myslíte, proč to tak je?*

>> *Nechutná tak hořce.*

>> *Proč? A znáte čínské pivo?*

>> *Ano, moc dobře chutná Zchintao.*

>> *Váš byt není kýčovitý, pro mne začíná kýč papírovými květinami.*

>> *Zvláštní, kdyby se mne někdo ptal, řeknu totéž.*

>> *Kdy jste mne v těch dvou letech milovala nejvíce? Freudián*

>> *Když jste, jak jsem si myslela, telefonoval domů. Chtěla jsem běžet za vámi a vzít vás za ruku. Nebo když jste s přítelem odjel na víkend, to jsem vám chtěla říct: Těším se na pondělí. A vlastně vždycky, když jste se smál. Bylo to moc krásné, být probuzena vaším smíchem.*

>> *Já vás miluji, ale bohové vás milují také. Dokonce kvůli vám vedou války. Dnes večer jsme ale nemluvili o jedné důležité věci.*

>> *Já vím.*

>> *Jistě to víte, co jste si tenkrát myslela?*

>> *Chtěla jsem získat odstup, moje podvědomí mi řeko, že*

696 *jsem zašla příliš daleko.*

(Při terapii jsem jej v jedné hodině třikrát oslovila doktore.)

>> Přesně tak, ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, jako jste vy. Vy jste Maximiliánovým protikladem. Víte, co mi vyprávěli na dánském konzulátu ohledně vaší zamilované knihy? Je to horší, než Kafka. Který génius má tohle jako oblíbenou knihu? Řekl jsem, že moje žena. Gratulovali mi. A přitom jsem jim řekl, že jste ji četla, když vám bylo 18. Ohledně R. necháme rozhodnout Maximiliána. Ostatně, vy se chvějete, jen když vás chci obejmout.

>> Ano, protože to taky chci.

>> Poprvé se obejmeme v Garmischi, teprve potom vám ukáží penthouse. Ale kde ukáží, nastěhujete se. Freudián

>> Myslíte, že budu lépe bydlet poblíž nádraží?

>> Kde budete pro penthouse nakupovat?

>> House&Garden

>> Vy máte stejný vkus, jako já. Kde je ten obchod?

>> Ve stejném bloku, jako byl můj zubař, vedle Siemense.

>> Už jste tam byla? A proč už vaším zubařem není?

>> Ne, tam jsem nebyla ještě nikdy.

>> Tak tam půjdeme spolu, já tam taky ještě nebyl. A ten zubař?

>> Ach, když jsem měla moped, mohla jsem tam jezdit, teď tam nemám kde zaparkovat.

>> Vy opravdu nerada veřejnou dopravu, ale ten prach na televizoru odstraníte.

>> Proč jste vůbec byl v Müllerstrasse?

>> Musel jsem to slyšet i z druhé strany. Co říkáte na to, že jsem tam byl? Freudián

>> Nic, nemůžu vám to zakazovat. U té lékařky jste byl taky?

>> Ano. A u Václava.

>> A u Detlefa, to dokonce vím.

>> *Viděla jste mne?*

>> *Ne, ale slyšela. Proč to děláte?*

>> *Hněváte se?*

>> *Ne, nemůžu vám to zakázat, je to vaše věc. Ale byli jsme se spolu najíst, to jsem vám přece mohla říct, co jste chtěl vědět.*

>> *Jana je skutečně ta, která volala k Detlefovi. Jana pracuje v Blesku.*

>> *Jana? Tam se hodí. Proč mi to neřekl? A proč na mne byl tak zlý?*

>> *To bylo kvůli mně.*

>> *Proč kvůli vám, to nechápu.*

>> *Řekl jsem mu, že mne milujete.*

>> *Ano? A co je na tom špatného?*

>> *Nevadí vám to?*

>> *Proč by mi to mělo vadit? Co ten si o mě myslí, to je mi jedno. Ehrlich mne ještě v Rosenbergu varoval.*

>> *Cože? Jak to? Freudián*

>> *Řekl: S vaší prací to nevyjde. A zda prý nechci rovnou zůstat pracovat v Rosenbergu. Ten prach... Když jste tady v sedm nebyl, šla jsem ke skříni a oprášila ji. Myslela jsem na to celé odpoledne a pak jsem to udělala. A nějaký prach spadl na televizi.*

>> *Takříkajíc, když nepříjdu, alespoň si očistíte vršek skříně. Jiná by se postavila před zrcadlo a vy uklízíte. A tak veliký zas nejsem. Ta skříň mi připomíná Sigmunda Freuda, vzala byste ji sebou? Tentokrát ale ji nemusíte sestavovat, nemusíte ani nic tahat. A kolik chcete uklizeček, tři?*

>> *Přesně, televizi čistím častěji, ale tu skříň... A postavit se před zrcadlo? Víím, jak vypadám. Nepotřebuji žádnou uklizečku.*

>> *Skutečně jste si myslela, že nepříjdu? A můžete být klidně krásná, protože vás miluji. A uklizečku mít budete, ať chcete*

698 *nebo ne. O, teď jsem udělal chybu.*

>> Jakou chybu? Ach... Ano, nebyla jsem si jistá, kromě toho jsem si myslela, že přijdete, když si obléknu něco ošklivého.

>> Slibuji vám, že příště zatelefonuji, než přijdu. Pak byste si oblékla něco jiného?

>> Určitě, kdybych se těšila.

>> Promiňte... Jasně, nemohla jste se těšit.

>> Ale prosím vás, už to nedělejte, já nechtěla ani tu hypnózu a s tím VPM se mi to taky nelíbilo. A jakou chybu?

>> To vám nemůžu říct. Proč jste tu hypnózu nechtěla?

>> Má co dělat s manipulací a mocí a já obojí nemám ráda.

>> Už nikdy to neudělám, vy si to nezasloužíte.

>> Děkuji. Necítím se při tom dobře.

>> Poslední věc: Opravdu jste řekla, polib mi prdel s tou tvojí blbou svatbou?

>> Ano, řekla.

>> To je šílené, to vám nikdo neuvěří. Nikdo by si to nedovolil, a pak jste ho ještě chtěla přejet.

>> Jak to?

>> No, psala jste přece, že jste ho viděla na ulici a měla chuť do něj najet.

>> To jsem tam napsala?

>> Když jsem to četl, pomyslel jsem si, že jste tu knihu ne psala sama.

>> Ale ano, jen jsem na tohle zapoměla.

>> Vy jste zapoměla to nejdůležitější ve své knize? Freudián

>> Proč je to důležité?

>> Protože jste s ním zúčtovala. Už vám nesmí zkřížit cestu, jinak byste jej mohla taky zabít.

>> Ano, byly chvíle, kdy jsem jej zabít chtěla.

>> Nechápu, proč vás on a taky jiní vždycky chtěli okrádat. Vezme vám vaší oblíbenou knihu, ostatně, ta knížka Poslední

dánský rytíř nebyla nikdy přeložena do němčiny.

>> To je logické, že mne chtějí okrádat, když R. všude vypráví, že kradu. On má vždycky pravdu, mi totiž nikdo nevěří. Ženské v Rosenbergu dokonce podněcovaly Nina, uklízeče. Kvůli mému prasátku.

>> Proč?

>> Ale, říkal, že mu připadá příliš krvavé.

>> A jak víte, že ho naváděly? Freudián

>> Nin vyrostl ve Vietnamu, ten je zvyklý na jiné věci, než je trochu červené porcelánové prasátko.

>> Vy svých zkušeností využíváte také ve svém životě tady, proto jste mu řekla: Tu barvu odstráním jenom kvůli tobě.

>> Ano.

>> Tak vy tedy nejste fixovaná na značkové zboží, kupujete, co se vám líbí? A kde si koupíte nové spodní prádlo?

>> U Becka.

>> Povoleno. Ale je pozdě, já vstávám v šest ráno. Ovšem ty věci, které děláte, ty jsou tak rozmanité. Nemusíte spát, když vás v noci napadají tak krásné věci. A vaše přítelkyně, Rita? Jak dlouho ji znáte?

>> Ach, 20 let, ale ona nepatří k tomu spolku. Sice četla mou knihu, ale nemá k tomu vztah.

>> To je přece jedno.

>> No právě.

>> Jednou jsem vás viděl v Rosenbergu, kam jste šly? On

>> Jely jsme do Rosenbergu a tam jsme si daly víno. I když Rita k němu pořád ještě pije tvrdý.

>> Jste si podobné. Pozoroval jsem vás, jak jste se pozdravily, obě jste měly pruhované tričko, myslím, že vy černě a Rita modře.

>> Ano, to se nám stává často, znáte přece mou žlutou bundu, Rita má podobnou, když si ji obléknu, je jisté, že Rita má svou

700 *taky na sobě.*

>> *To jsem ještě neslyšel, nedomlouváte se?*

>> *To jistě ne.*

>> *Nikdy byste neklesla k něčemu takovému, jako domlouvat se, v jakém oblečení půjdete na víno. O, nechte mne ještě jednou citovat z vaší knihy: Sedíte tedy v podobných věcech, vám je to trapné, pijete víno a povídáte si o tom, že jste vlastně neměly vycházet, protože není čtvrtek.*

>> *Souhlasí. Miluju vás!!!, zasmála jsem se.*

>> *Ach, to mne těší, že mne milujete! Pak mne chápete, jak vás při každém vašem krásném nápadu miluji? Ten slib byl neplatný, musím zase citovat Axela: V životě už mi nemusíte nic objasňovat, věřím vám každé slovo. Vezmu si vás, někdo jako vy nesmí zůstat svobodný. Axel to nedotáhl do konce, já to udělám. Koho byste si vzala, kdybyste si nebrala mne?*

>> *Nejspíš svého syna, zasmála jsem se.*

>> *Ale on přece není váš syn, navíc by to byl incest, usmál se.*

>> *Ano, já vím, říkám jen, že jsou všichni tři mé děti.*

>> *Kolik mu je?*

>> *Jako vám, a je taky takový urostlý chlap, jako vy.*

>> *A vy jste s nimi vyrostla?*

>> *Ano, pomáhala jsem je vychovat.*

>> *Jaké to bylo?*

>> *Moc krásné, ačkoli jsem tomu druhému jednou dala políček.*

>> *To je špatné. Freudián*

>> *Dokonce moc, protože doma nikdy nebyli biti.*

>> *Odpustil vám to?*

>> *O ano.*

>> *Určovali jsme kytky a jednou, když jsem modelovala Krista, křičel Gottl, když jsem jej musela odříznout od pracovní plochy: Nedělej to, to ho bolí! A čerty jsem schovala pod skříní, neviděli je, ale taky mi nevěřili, že jsem nic neu-*

dělala, když přišli ze školy domů.

>> *Chcete si mne vůbec vzít?*

>> *Ano, chci.*

>> *To bylo čisté dost, vyprané v Persilu. Možná bělidlem. Jací jsou ti dva?*

>> *Chlapeček je jako bůh a ten druhý jako ďábel, tak jsou rozdílní, přičemž se ten ďábel jmenuje Gottl.*

>> *Chlapeček? Teď je mi všechno jasné. Freudián*

>> *Ne, nic vám není jasné, všichni mu říkají Bubi.*

>> *A jak se skutečně jmenuje?*

>> *Erwin.*

>> *A toho byste si vzala?*

>> *Ano, ačkoli nejprve bych si chtěla vzít jeho otce.*

>> *Vždyť to říkám, musím jednat rychle. Vy byste si vzala celou tu rodinu, pak je to jedno, koho si vlastně chcete vzít. Axel byl přece jednou na chatě, jaké to bylo?*

>> *Špatné. Přišel, přivedl sebou tehdy přítelkyni, kterou jsem mu dopředu vymodelovala a na Silvestra sedělo při večeři třicet lidí: vedle mne můj muž, na druhé straně můj milenec a naproti chlapeček. Někdo se ho ptal, odkud se známe a on řekl jasně a zřetelně: Eva je moje nejlepší přítelkyně. S takovým pohledem... Ne, těch, rozvodů a krachů, co potom následovaly!*

>> *Proč? Také váš rozvod? Kolik vám tehdy bylo?*

>> *Ne, můj ještě ne. 33, jemu 22. Teprve po vojně přišel k nám do nakladatelství Arabella, ale přemýšlejte přece: Ti, kteří věděli, že ten, kdo sedí vedle mého muže, je můj milenec – a to byli všichni, taky Axel – ti na mne dostali takovou zlost, že ji mohli odreagovat jenom tak, že vynadali svému partnerovi. Axelova přítelkyně, myslím, ta zmizela hned. Měli jsme plné ruce práce, jak jsme kamarády odtrhávali od sebe. Když se trochu uklidnili, přišli ke mně a řekli: Já sem vůbec nechtěl*

702 – *ale tónem, který vlastně znamenal: Jak si můžeš dovolit tři muže?*

>> *To bylo v zimě po tom létě v Hirschgartenu?*

>> *Možná.*

>> *Chtěl vytrestat Monka. A přitom zasáhl vás. Hlupák.*

A Saša?

>> *Ach, Saša přišel, přenocoval na chatě sám. Tehdy jel na motorce do Verony podívat se na Aidu a řekl: Nevyprávěj nikomu, že máš tak krásnou chalupu.*

>> *A ty myši, ty mi nejdou do hlavy. Co se s nimi stalo?*

>> *Mnohdy jich pár uteklo mřížemi, proto nám domovník nařídil je dát pryč. Dala jsem je do krabice od bot a vyměnila v obchodě za dvě pěnkavy. Ty ale byly hloupé a ani rozmnožovat se nechtěly. Tak jsme je za bednu piv nechali Reinhardovi. To je všechno.*

>> *A Miki, ta směla sebou?*

>> *Ano, ale přesto jsem ji sebou nebrala často? Ale Monka milovala víc, než mne, myslela jsem si mnohdy. Jednou jsem u Monka seděla se Sašou, jen tak, nikdo nemluvil, a najednou přišla dovnitř.*

>> *Kde byla?*

>> *Ach, musela všechny pozdravit nebo v kuchyni, nevím. Prošla tedy dveřmi a pak přeskočila jeho psací stůl. Letěla a letěla, až mu přistála na klíně. Se Sašou jsme přihlíželi. Pořád ještě nevím, jak to bylo možné, přece to nebyla žádná kočka. Monk ji miloval. A ona milovala jej.*

>> *Tak jste se Sašou viděli létajícího psa. Ach, ostatně, pozdravuje vás Mikeš, ten si mne tak oblíbil, až jsem žasl, pořád se držel při mně. R. sice říkal, že to dělá u každého, ale to jsem mu nevěřil. Ach tak, umí se smát.*

>> *Vzal jste ho do náruče?, položila jsem si ruku na srdce.*

>> *Ano, u vašeho mopedu, je šíleně milý, ještě nikdy jsem ta-*

kovou kočku neviděl, to byla láska, obdivuji vás, že dokážete žít bez něj. Ostatně, váš moped – taková symbióza, ne, neměl jsem slov. Mikeš se na mne usmál. Ptal jsem se, zda jste mu dala ještě jiné jméno, kromě Mikeše. R. už to nevěděl. Říkal, že zní čínsky. Myslel jsem, že od vás taky dostanu čínské jméno.

>> Ano, on se smát umí. Ty loňské čtyři měsíce s ním, ty byly tak krásné, letos bych si ho zase ráda vzala, ale myslím, že R. nikam nepojede. Říkala jsem mu Puchipu. On je něco zvláštního, totiž mainecoon.

>> Víte, kdo to je tycoon?

>> Ne, kdo?

>> To není důležité. A mainecoon?

>> To je na východním pobřeží U. S. A., Lobstercounty se tam říká, a coon, to je jméno koček, jako Mikeš. V Maine by se vám líbilo, je to jako ve Skotsku.

>> To už jste někomu říkala.

>> Ano, Severinovi.

>> A jaký vztah máte k Severinovi?

>> Ach, tenkrát bych se spojila i s ďáblem, využila bych ho jako odrazový můstek. Ale jak to víte? Aha, R. vám to vyprávěl. Udělala jsem chybu, že jsem po rozvodu zůstala v Německu. A teď nedostanu ani kocoura, když neodjede.

>> Myslím, že bohužel neodjede. Ale mohl by fotografovat naši svatbu.

A tak jsme tam seděli, dva jasnovidci. Ten bastard následující rok skutečně neodjel, poprvé po třiceti letech.

>> To nechci.

>> A já také ne, a s vámi poprvé spát nebudu v penthousu. Pojedeme do Garmische, znáte tam nějaký hotel? R. skutečně nenávidí ženy, víte něco o jeho dětství?

>> Ano, nenáviděl svou matku, přesto pro něj byla světice. V dětství musel zažít strašná muka, podle toho, co vyprávěl.

704 *Především ale nepoznal lásku.*

>> *Přesně tak to je. Vy víte skutečně všechno. Jeho matka jako matka selhala. Vyrostl R. v Praze? Vážně jste nečetla žádnou knížku od Wolfganga?*

>> *Vždyť vám to říkám, nečetla. Ten vyrostl na venkově.*

>> *Já vás miluji. Musím zas citovat: Jste geniální. A jaký vztah jste měla k jeho matce?*

>> *Nebyla dobrý člověk. Jednou řekla R., přede mnou, že si měl vzít Ivanku odvedle. To už jsme byli manželé dvanáct let.*

>> *A Peer? Freudián*

>> *Ach, to už taky víte?*

>> *Kalina k němu skutečně šla a vyprávěla mu o vás, nedivila jste se, když jste na večírku seděla vedle ní?*

>> *Jistě, ano, nedávno jsem ho potkala, myslím, že jsem mu neřekla, že jsem se přestěhovala, řekl, že teď zůstane v Mnichově a uvidíme se častěji. Pak jsme se přátelsky políbili.*

>> *On se na vás nezlobí?*

>> *Proč? Protože mu Kalina vyprávěla, že jsem ho milovala?*

>> *Ano. Víte, co máme společného?*

>> *Kdo?*

>> *Peer a já. (Mají stejnou barvu očí, freudiáner je ale zřejmě bohatší.)*

>> *Ne, to nevím.*

>> *To není důležité. A ten hotel v Garmischi?*

>> *Ano, znám jeden, patří tomu Arabovi. Ale ten znám jen proto, že kolem vede zkratka na chalupu.*

>> *Ten znám taky, tam se spolu poprvé vyspíme, tam se stane, co Axel nedokázal, já to dotáhnu do konce. Nad psacím stolem R. visí obrázky od vás, proč jste si je nevzala? Jsou krásné, aha, na nich lpí důvod vašeho odchodu z manželství.*

>> *Ano. Vzpomínáte si na ně, který se vám líbil nejvíc?*

>> *Všechny, ale nejvíc na mne zapůsobila ta sova s květináčem. Ten Dorian Grey, myslel jsem, že jste ho malovala vy, ale R. říkal, že jste ho jen restaurovala. Když jsem hledal kde, řekl, to nenajdete, tak dobře to udělala. Ale ten moped ve vašem bývalém pokoji, na tom mopedu jsem vás viděl. Až R. odjede, odneseme ho dolů, rád bych se na něm projel, jak starý je ten moped?*

>> *28 let.*

>> *Ale vypadá neuvěřitelně dobře. Stejně jako vaše honda, v té vás člověk taky mohl pořád vidět a pak to číslo XY, neuvěřitelné, a teď to nové auto? 666, jede s vámi ďábel. Miluji vás, doufám, že to brzy budu moci dokázat, kupte si konečně vysoké podpatky, pozice první dámy ve státě je už obsazená, ale zámek vám nabídnout mohu. Víte, co říkám, když se mne někdo zeptá, proč vás miluji? Freudián*

To jsem také ještě nevěděla, co vím dnes.

>> *Ne. Nechápu, proč jste u něj byl.*

>> *Musel jsem vyslechnout i druhou stranu. Freudián*

>> *Proč jste mi to neřekl? Stejně bych řekla ne.*

Kdy jste u něj byl?

>> *To vám nemohu říct, promiňte. Tedy řeknu, že jsem se zamiloval do vaší knihy, chtěl bych se Sonkou žít a vy ho vlastníte, chci být v jeho blízkosti. Nebo kdyby jste potřebovala někoho na mytí zad. Proč už se nesmějete?*

>> *Je to všechno báječné, co říkáte, ale nikdo se vás neptá.*

>> *To je pravda, vás se také nikdo neptal.*

>> *Ne, ani mne se nikdo neptal.*

>> *Řekla byste to někomu v Rosenbergu? Že mne milujete?*

>> *Ano, myslím, že paní Fuchs.*

>> *Jí jste to už ale řekla.*

706 >> *To nevím.*
>> *Ale ano, přece jste jí koupila květiny, protože vás dvakrát vzbudila, když vy prostě na odběr krve nedokážete vstát.*
>> *Ano, to byla drzost.*
>> *Říkala, že jste jako dítě.*
>> *Mně to přišlo hrozná.*
>> *Jí se to líbilo.*
>> *???*
>> *Ano, a potom? Co bylo potom?*
>> *Ach ano, koupila jsem jí rudé růže, protože ty růžové už nebyly dost hezké, a řekla jí, že mne musí u svého muže omluvit.*
>> *Byl u toho někdo?*
>> *Ano, pan Ehrlich, a ještě někdo, ten řekl: Ale to se nedělá, kupovat rudé růže. Já vím, řekla jsem, a paní Fuchs to ví taky, že ji nemiluju... To moje „nemiluju“ bylo tak jasné, že jsem se sama lekla.*
>> *To byla protiváha k tomu, že jsem vám při prvním setkání řekl, že vás miluji.*
>> *O, to by mohlo být.*
>> *A dál?*
>> *Řekla jsem: Teď jsem něco řekla květinou, doufám, že to květiny správně přeloží. Ona řekla, že to přeloží správně a ona že to předá dál. Já potom řekla: To uděláte?*
Ano, odpověděla ona.
>> *A pak jste ji ještě viděla dole.*
>> *Ano, opravdu, to schovávala jednu růži za zády.*
>> *Odkud jste věděla, že má v ruce růži? Freudián*
>> *Myslela jsem si to, řekla jsem: Vy to opravdu uděláte?*
>> *Ano, ona mi všechno vyprávěla, co se to děje, pomyslel jsem si, když přišla s tou jednou růží. Když mi to pověděla, byl jsem šťastný, ona ale řekla, že jste utekla, když se zeptala: Mám?*

- >> *Ano, řekla jsem to, a utekla jsem do pokoje.*
- >> *Čekala jste, že přijdu?*
- >> *Jen vteřinu. Nic nečekám, aspoň nemůžu být zklamaná, to je moje heslo.*
- >> *Já už dlouho vím, že podle něj žijete. A potom? Freudián*
- >> *No, nepřicházela celou věčnost.*
- >> *Zavolali jsme do supermarketu a zeptali se, jak vypadají ty růžové růže.*
- >> *A co vám řekli?*
- >> *Totéž, co vy, že už nejsou tak hezké, jako ty červené. Ale byl tam také pan Ehrlich a řekl, že to vypadá jako lesbické námluvy.*
- >> *Ano, to řekl.*
- >> *Znamenalo to pro vás něco?*
- >> *Ne, absolutně nic.*
- >> *Ehrlich si musí dát pozor s vaší bývalou lékařkou, aby nenarazil. Není taky první, kdo kvůli vám musí z Rosenbergu. Já vás tak miluji, musíte mi jen slíbit, že nikdy nepodniknete nic proti vašemu šilhání, pak sbalím zbytek svého syndromu pomocníka. Paní Fuchs pro nás hrála Amora. Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *Co říkáte tomu, že budete bydlet v zámku? Zámecký hrníček už máte, teď potřebujete už jen ten zámek.*
- >> *Každý chce bydlet v zámku. Ten hrníček je bohužel rozbitý. Proč v zámku a ne v penthousu?*
- >> *Nebo chcete bydlet u Rosenbergského jezera? Odkud máte tenhle, věděl jsem, že u vás v kuchyni budou viset hrníčky, ale tak krásné jsem nečekal. R. mi řekl, že taky váš oblíbený pořad je Kunst und Krempel. (TV pořad z Bavorska, odborníci hodnotí donesené starožitnosti, pozn. překl.)*
- >> *Ano, to je pravda. V Novém zámku, jak tomu říkám. Když se mne tak ptáte, ano u jezera v Rosenbergu bych bydlela ráda.*

708 >> *Mohla byste být sama v osamělém domě? Já často jezdím za dcerou. Kolik ten hrníček stál?*

>> *20 feniků. Musela bych to zkusit.*

>> *No ano, je tam ještě domovnice a domovník... Které hrníčky jsou z vašeho dětství? Víte, jak jste psala, že jste vždycky běžela k sousedce a hned dostala nový krásný hrnek.*

>> *Bohužel ne.*

>> *Vyprávějte o tom, jak onemocněla vaše maminka. Ale prosím jen tuhle část, vaše dětství je v pořádku, v tom se už nesmíme hrabat. Byla jste milována za to, že jste, jaká jste.*

>> *Dostala žloutenku typu A, to mi byly čtyři roky. Nejspíš jsem ji dostala taky, každopádně u ní to probíhalo hůř a ze špinavé injekce dostala ještě typ B. Pak přišli nějakí muži a desinfikovali náš byt. Můj otec to nechtěl dovolit, chtěl je vyhodit. Maminka ho ale uklidnila a byt potom příšerně páchl.*

>> *Co byl váš další objevný zážitek? Prosím jen tu část, jak jste mi vyprávěla, že otec házel bytem nudlovou polévku, to prý bylo to nejhorší, ale spíš legrační.*

>> *Taky bych řekla. Teď mne nic nenapadá.*

>> *To nevádí. A přitom to byl váš nejhorší zážitek z dětství. Pár rozházených nudlí. A jaké to bylo, když maminka umřela?*

>> *To byly zlé časy.*

>> *Ubližovali vám?*

>> *Kdo? Nikdo tam nebyl, moc často jsem bývala sama. O tři roky později přišli Rašínovi, pak to bylo zase dobré.*

>> *Vzpomínáte si na nějaký svůj dětský sen?*

>> *Ano, zdálo se mi o panence, kterou jsem chtěla mít.*

>> *Dostala jste ji?*

>> *Ano, ale později.*

>> *Vy dostanete všechno, co chcete. Rád bych s vámi něco dělal, například proč se toho v poslední době v Belgii tolik stalo kolem dětské pornografie.*

>> *To by mne taky zajímalo. Udajně k němu přišla dvě hypnotizovaná děvčata. To nechápu, co se stalo s tím člověkem, který je zhypnotizoval?*

>> *Přesně tak, to bych také rád věděl. Proč se u tak vážného tématu smějete? Freudián*

>> *Jsem ráda, že s vámi něco budu dělat. Ach, teď mne něco napadlo: Potom jsem stála u otevřeného okna pekárny a vdechovala vůni čerstvě upečeného chleba. Divné, to jsem dělala po celé dětství, chodila jsem kolem skoro denně.*

>> *Nádhera! Ukážete mi v létě tu pekárnu?*

>> *Jistě, ráda, pokud ještě stojí. Proč budeme bydlet v zámku, mluvil jste přece o penthouse?*

>> *Penthouse mám jen tak, bydlet budeme v zámku. Byl Monk takový, že vás vzal za ruku a šel k lidem, kteří vám chtěli ublížit.*

>> *Ne, tak to nebylo, ale velmi podobně.*

>> *Například? Jednou jste vyprávěla o tom kinu.*

>> *Ano, chtěla jsem s Axelem vidět Odysseu 2001 a můj tehdejší šéf to nedovolil, tak jsem šla k šéfredaktorovi a řekla: Nenechá mne jít. A ten pak šel se mnou a řekl: To nemůžete, když chce naše Evička v pracovní době do kina, musíte ji pustit.*

>> *Bylo to přibližně, jako když jste tomu lékaři utekla z operačního stolu?*

>> *Ano, šla jsem na staniční pokoj a řekla: Potřebuji psychologa.*

>> *Nechte mne přece vyprávět zbytek. Představuji si, jak vás pan Ehrlich bere za ruku, jde s vámi k lékaři a říká: To s naší Knispel nemůžete dělat, operovat ji, když nechce.*

>> *Je to legrační, ale on to udělal skoro tak.*

>> *Inu, chtěli jsme tehdy, aby se vám vedlo dobře, všichni jsme vás měli rádi, jen já vás miloval, škoda, že jsem to neudělal. Měl jsem říct: Už jsem pryč, mám hodinu po pracovní době.*

>> *O, vy znáte mou knihu?*

- 710 >> *Ano, Markus mi ji dal a řekl mi, že vám plně důvěřuje, protože víte víc, než se u vás předpokládá. Například mi řekl, že jste byla velice smutná, když jste mu vyprávěla, týdeník že je moc dobrý, ale bohužel se rozejdou. On se vás ptal, kdo půjde jako první, vy jste řekla Rima, ten je nejlepší. A během roku se to splnilo.*
- >> *Ano, občas říká, že jsem filosof.*
- >> *Znáte Petera Bechera?*
- >> *Ano, poznala jsem ho jednou v Praze, s Baculíkem, říkal, že je ze společnosti Adalberta Stiftera, já se styděla, protože jsem nevěděla, co to je. Při příští návštěvě Čech jsem si pak prohlédla Stifterovo rodiště a přečetla si od něj téměř všechno.*
- >> *O, dovolíte mi, abych to Peterovi řekl ?*
- >> *Jistě, na tom přece nic není.*
- >> *Dala jste tu skříň zase dohromady?*
- >> *Ano..?*
- >> *Vezmete si ji sebou do penthousu?*
- >> *Ano, vezmu. Co tady vidíte, to jsou většinou symboly.*
- >> *Postrádám ale věci z Bali.*
- >> *Deka, na které sedím, ta je z Bali.*
- >> *A proč ve své knize píšete: falešný soucit?*
- >> *No, to je tak: Spousta lidí mi celý život záviděla – cesty, domy, auta, manžela... A když jsem se rozvedla, přišla konečně jejich šance, mysleli si, že se mi konečně povede špatně, ale mně se vede dobře. A většinou jsou nespokojeni ve svých vztazích, ale nepřiznají to, takže mne litují, ale to je falešný soucit. Politováníhodní jsou oni!*
- >> *Ano, jasně, nikdo si nedokáže představit, že jste šťastnější rozvedená, než vdaná. Můžete mi uvést příklad?*
- >> *Ano. Jednou nějaká kamarádka od zlodějky Martiny...*
- >> *Tě s těmi rukavicemi? Freudián*
- >> *Přesně tak... zavolala a ptala se mne, jak se mi vede. Moc*

dobře, řekla jsem. A ona: Nevykládej. Zeptala jsem se jí: co chceš slyšet, že v nejbližší chvíli skočím z okna?

>> Hrozné. No, pak to tak může zůstat. Dokážete si představit, že za tím vězí R.?

>> Rozhodně. Potkal ji a vyprávěl, Eva je smutná, že se rozvádíme. To se můžu jen smát...

>> A proč jste napsala, že se šéfredaktoři potkávají vždycky ve vzduchu?

>> To já už přece nevím.

>> Chápu. Ale já to vím. Trvalo to ale dlouho, než jsme na to přišli. Redaktoři se samozřejmě podílejí jen na těch nejlepších nabídkách firem a tak ty termíny stíhají většinou jen letadlem.

>> Ach, ostatně, chtěla jsem říct ještě něco, poděkovat dr. dr. za terapii.

>> Smím mu to říci? Rád bych mu to vyřídil.

>> Samozřejmě ano.

>> Ach bože, je to krása, vy jste chtěla poděkovat, to většina lidí nedělá. Jak byste mu to řekla?

>> Proč, byla jsem tak happy, moje hlava byla nádherně prázdná, připravena přijímat nové věci.

>> To jste chtěla říct tou větou ve svém dopise?

>> Ano, skutečně, úžasný pocit. A z terapie profituju dodnes.

>> Proboha, ne, tohle jste chtěla říct? Dovolte mi, abych mu to řekl. Freudián

>> Ale jistě, prosím vás o to. Přece si vzpomínáte, jak jsem vám chtěla objasnit problematiku dálničních stavenišť, to už jsem hlavou byla venku. Vás mi bylo trochu líto, že ještě musíte zůstat, nemohla jsem to pořádně vysvětlit.

>> Ale když jsem řekl, tak a teď ještě jednou a správně, to jste parírovala. Chtěl bych taky být jako vy.

>> Já vás milovala a naučila jsem se ještě něco: Když s někým mluvím, vím, s kým jsem mluvila – za předpokladu, že

712 *toho třetího znám. To jsem tak neuměla, je to krása. Například jsem řekla majiteli mého bytu do očí, že zná sochu svobody. Když souhlasil, byli jsme oba překvapení.*
>> Ne aby jste se stala narcistickou! Nebo grandiózní. A teď?
>> Pořád ještě z toho čerpám. A když už, když jste tady a já se příliš vznáším, přitáhněte mne zase zpátky, a jsem-li sama, komu by to mělo škodit? Mně určitě ne.
>> Už sama nebudete, tím jsem si jist, ale jak vy to líčíte, tak by to mělo u terapie vypadat, to je její účel, závidím vám.
Freudián

**Jediný tyran, kterého na světě uznávám,
je můj tichý vnitřní hlas.**

>> Ale to je vaše dílo a vy to taky dokážete, nic na tom není, jen se pak člověk cítí líp. Cesta kolem světa by pro vás byla tím nejlepším.
>> Ale posléze, pokusím se sehnat nejlepšího psychologa v této oblasti a uvidíme dál. Vy mi pomáháte už teď, já vám také pomohl.
>> Ráda, těší mne to, miluju vás.
>> Nikdo mi neuvěří, že to děláte instinktivně.
>> A i kdyby, je to vaše dílo.
>> Tolik jsem toho udělal špatně.
>> Proč to říkáte? Není to pravda.
>> Myslíte, že jsem všechno udělal správně?
>> Rozhodně.
>> To snad není pravda, vy mi už teď pomáháte, ale jak.
>> Jediné, o čem jsem si myslela, že byste to mohl dělat lépe, to bylo, když jste se mne nezeptal, proč chci zpátky svůj manu-skript.
>> Já to přece věděl: nechtěla jste do toho zapojovat tu lékařku.

- >> *Ale chtěla jsem s vámi o ní mluvit.*
- >> *Proč jste to neřekla? Teď jsme o ní mluvili. Freudián*
- >> *Pak to byla dokonce moje chyba.*
- >> *Ano, ostatně, nepodepsali jsme žádnou smlouvu, to ještě uděláme, ale vaše ústní svolení už mám, smím vaši knihu vydat?*
- >> *To jsem ráda. Slíbila mi auto.*
- >> *Cože? Ta se zbláznila. Jaké auto byste ráda měla, kdybyste neměla svůj nádherný vůz? Mně se vaše auto mimořádně líbí, tak velké, jeho barva, kola... Kdybyste neměla tak krásné auto, jaké byste si přála?*
- >> *Porsche.*
- >> *Pak koupíme porsche.*
- >> *Já žádný porsche kupovat nechci.*
- >> *Ne vy, já ho pro vás koupím. Pak můžete jet za svým spolužákem do Feldafingu a ukázat mu ho.*
- >> *Ten mi může být ukradený. Říká mi, že mám dát pozor, že když své staré auto prodám za jednu marku, budu mít problémy, ze kterých on mi nepomůže. Hlupák.*
- >> *Všechno, co vám daruji, vám prodám za jeden euro. Můžete pak jet do Feldafingu a ukázat mu kupní smlouvu. Vaši spolupacienti to slyšeli, taky když jste řekla: Dělá vlastní vnučata a vypije přitom láhev whisky za večer. Je to naprosto legální, každý smí své auto prodat – i za 50 feniků.*
- >> *Tenhle výrok ale není ode mne.*
- >> *Já vím, pozvete ho? Ačkoli... Cítím, že se s ním loučíte. Dokážete si představit, že taky za tím stojí R.?*
- >> *Beze všeho.*
- >> *Jak by to mohlo proběhnout?*
- >> *Zavolal mu a řekl: Ty, ona je zase na klinice, dej na ni pozor. Maik, našťvaný, že mu R. vůbec volá, si pak svůj vztek vybije na mně.*

- 714 >> *No ano, vidím, že vám ho není tak líto, jako toho na večírku, jak jste předtím vyprávěla. Kde to vůbec bylo?*
- >> *V Nové pinakotéce.*
- >> *A jak dlouho jste se znali?*
- >> *Maximiliána znám dlouho, byl 13 roků šéfredaktorem, šéfem R.*
- >> *Ach tak, a oženil se, s kým?*
- >> *S nějakou dědičkou pivovaru Paulaner, říká R.*
- >> *Bylo to hezké na večírku? Ty místnosti?*
- >> *Moc krásné, jeho žena je sympatická.*
- >> *Říkáte to smutně, s těmi jste ještě neskoncovala.*
- >> *Ne, jak taky, byla jsem v té partě ráda, ale je to parta, kde rozvedené ženy nemají co hledat.*
- >> *Proč?*
- >> *Ženské se bojí rozvedených, bojí se o své muže.*
- >> *Tak je to v každé partě, jen o vás nikdo neví, že muže nehledáte, že o mužích nechcete vlastně ani slyšet. Freudián*
- >> *???*
- >> *No, já myslím o ženatých mužích. Nebo jste od Maximiliána něco chtěla?*
- >> *Proboha, ne, ale on to byl, kdo mi obstaral tu práci v Praze. Ale do party už nesmím, to mi R. dal najevo.*
- >> *Nemusíte si ani trošku brát odstup. Budete s nimi mít v budoucnu do činění víc, než si R. dokáže představit. Víte, když mi ty ženské vyprávěly, co stálo na té baseballové čepici, připadal jsem si jako Helena s těmi ruskými písničkami. Nadávaly a já děkoval bohu, že mi seslal tak blbé ženské. Freudián*
- >> *Nechápu nic.*
- >> *To si dokáží představit, ale svou svatbu budeme slavit tam. Vzpomínáte si ještě na poslední hodinu, kde ta bezcharakterní řekla: Kdybych tu práci v Praze nedostala, jako ty, rvala bych si vlasy?*

>> *Ano.*

>> *Jedině my dva jsme to chápali.*

>> *Ano, to už jsem takhle jednou zažila, mezi šesti lidmi jsem tenkrát byla jediná chápající. A u Řeka to byla Sybille. Eve ve škole to taky říkala, když jsem vyprávěla o své práci v Praze.*

>> *Závistivci jsou nejen slepí, ale také hluchí. Kdo je R&R?*

>> *Šéfredaktorka Helly, nedávno jsem ji potkala v Anglické zahradě. Vyprávěla jsem jí, co mi Detlef udělal, řekla, že už častěji slyšela, že se změnil. A kromě toho povídala, že se jí vždycky líbilo, co jsem měla na sobě. A kvůli práci se u ní mám přihlásit, za rok.*

>> *A to prosím říká šéfredaktorka Helly – kdyby to ty ženské věděly. Ty mne vždycky otravovaly s kabátem od Lacoste a jiným oblečením, co jste nosila!*

>> *Já vím. Co se vám na mně líbilo nejvíc?*

>> *Ta průhledná černohnědá blůza. Vyvracíte teorii, že hnědá s černou neladí.*

>> *Ta stála jen deset marek.*

>> *To snad není možné, kde jste ji koupila?*

>> *Ve Schwabingu byl jeden obchod, kde stálo všechno jen 10 marek. Bohužel teď je, slyšela jsem, někde u vás v Sendlingenstrasse.*

>> *Další důvod, proč se musíte přestěhovat. Kromě toho musíte v penthouse zařídit ISDN-XL, v naší malé rodince jste vy ten technický typ. Možná nebudu studovat, musím vás přece naučit golf. Víte, že mám v penthouse jacuzzi? Na vašem místě bych se na renovaci tohoto bytu tak netěšil, protože se budete stěhovat. Už vím, kdo přednese naše laudatio, máte představu? Freudián*

>> *Cože???*

>> *Nevíte, co je jacuzzi? Adelaidu vyzvedneme v Bukové v létě, četl jsem tu knížku o tom domě. Kdyby člověk nevěděl,*

- 716 *že je to o Heleně, myslel by, že je o vás, o kom se tam píše. Ostatně, Helenini rodiče vás také milovali.*
- >> To je neuvěřitelné... Taky tohle už někdo řekl.*
- >> Chcete, aby tenhle někdo přišel na naši svatbu? A kdo přednese naše laudatio, to vám neřeknu. Freudián*
- >> Ano, ale já budu jen brečet.*
- >> Pak do vás nacpeme valium nebo vás posadíme vedle dr. dr. Umíte si představit, že byste vedle něj seděla a plakala?*
- >> Ne, to nedokážu.*
- >> Vidíte! Portrét vaší maminky vezmeme sebou, odkud jsou tyhle perly? Máte nějakou oblíbenou barvu?*
- >> Ano, mátovou. To jsou ty, které má kolem krku.*
- >> To je ale krásné, máte opravdu krásný oltář. Jaký byl váš rok, když maminka zemřela?*
- >> 49? Ano, myslela jsem, že musím také zemřít, ale teď žiji takříkajíc na dluh.*
- >> A máta? Víc do zelena nebo spíš modrá? Freudián*
- >> Spíše zelená.*
- >> Na dluh, rozumím, a proto jste tak veselá. Kašmír k tomu taky přispěl, promiňte mi tu poznámku, že na vás si člověk neprijde, protože jste pořád veselá, a potom, jak jste citovala Rilka... Ne, ne, a vy jste skutečně nevěděla, kde bydlel?*
- >> Ale ano, ovšem svou chválou mne tak často uvádíte do rozpaků, že jsem raději řekla, že to nevím.*

Za to málo, co vím, děkuji svému nevědění.

- >> A co myslíte, kdy zemřete?*
- >> V 64, všichni mí významní lidé zemřeli v 64.*
- >> Ano, pak hurá na to, chci ty zbývající roky strávit s vámi. Víte, co je to geriatric?*
- >> Ano, Axel ten obor studoval a vyprávěl mi o tom. A když*

budu žít dál?

>> Tím lépe. Jsem si jist, že se vyznám lépe, než Axel.

>> To věřím.

>> U Axela to jméno musí zůstat, ale jinak všechna změníme. S vaším jménem je třeba něco udělat. Líbilo by se vám Wilhelm?

>> O, směla bych?

>> Samozřejmě, budete mou ženou, můžete mít mé jméno, já přijmu vaše. Nedělejte si ohledně renovování žádné naděje, protože budete bydlet v penthouse, tam můžete modelovat, co budete chtít. Pravděpodobně bude stačit už tenhle pohovor, udělám prolog, vy už nemusíte dělat vůbec nic. Jen mi někdy dáte fotku toho titulu.

>> Ráda, tu jsem stejně dělala sama.

>> Co tím chcete říct? Freudián

>> Nic víc a nic míň, R. moje sochy fotografovat neumí, to je všechno.

>> To je skvělé, Linda Wilhelm, opravdu. Nevidím tady sochu, kterou bych musel vidět každý den. On

>> Je u mého posledního zaměstnavatele, s těmi šedými botami.

>> Obojí moje oblíbené věci. Kdo by ji tam pro vás vyzvedl? O. Ty boty jsem měl tak rád, opravdu jsem se těšil na každý den. Jednoho dne jste mi je dala, s takovým gestem... Vzpomínáte si ještě?

>> No jistě. Saša by to udělal.

>> Tenkrát jste mi řekla, že jste ty šedé chtěla od začátku. On

>> Ano. Nejprve jsem přece měla černé.

>> A já si pak myslel, možná ty šedé neměli ve vaší velikosti nebo tak.

>> To jsem si také pomyslela, že si to myslíte.

>> A teď?

- 718 >> *Ne, měli jen ty černé a když jsem si koupila šedé, neměli zase žádné černé.*
- >> *Povídáme si taky tak, jako vy s Axelem? Freudián*
- >> *Ano, přesto se s ním nemusíte srovnávat.*
- >> *Jak vlastně vypadal? Jako v té reklamě na koláč?*
- >> *Ano, teď, když to říkáte, ano.*
- >> *Víte, jak jste napsala: Nějak čistě před sebe předstoupit, to chci také. Jste to vy, já to budu také, jen Axel to nedokázal. Já to dokážu, opravdu si vás vezmu. Váš bývalý vám nedovolil, abyste žila svou osobnost a Axel to taky nedokázal.*

**Povídá mi jeden, že spolupracoval na mém díle,
protože mi daroval pero, kterým jsem je napsala.**

- >> *Ale co to pořád měl s tou svatbou?*
- >> *Pokaždé když to řekl, to chtěl, ale člověk si nemůže někoho vzít na zástup. Je možné tak s někým spát, milovat, ale vzít si, to ne. Byl Monk tím, čemu se normálně říká bi?*
- >> *Ano, ale nikdy se to nedokázalo, pravda je, že se líbil ženám i mužům.*
- >> *Jako vy. Když pan Ehrlich mluvil o lesbickém namlouvání, říkalo vám to něco?*
- >> *Ne, vůbec ne.*
- >> *Měla jste vůbec něco v tomhle směru?*
- >> *Ne. Když jsem zpočátku chodila k té lékařce, ta byla tak milá, že jsem něco v tom směru řekla doma.*
- >> *A R.?*
- >> *Řekl, že vždycky chtěl mít v rodině lékaře.*
- >> *On proti vám použije cokoli.*
- >> *Ano.*
- >> *Na jedno setkání jsme zapomněli. Vy jste přece do Rosenbergu přišla krátce před posledními vánočními svátky...*

Chtěla jste mé telefonní číslo.

>> Nechtěla, chtěla jsem vás vidět.

>> A potom?

>> Potom jsem vás viděla a to mi zase stačilo na dva měsíce.

>> Ostatně, proč bychom neměli jet společně na dovolenou?

Začneme v Praze, ale pak už bych chtěl do New Yorku a Acapulca, kdyby byl hotel Calletta obsazený, přespíme v Hyattu. A Singapore Raffles, bezpodmínečně Bali, a samozřejmě nesmějí chybět západy slunce na Maledivách. Když jste to terapeutce řekla, poprvé jsem si vás chtěl vzít. Nikdy už nechtěla mít s vámi hodinu, záviděla vám. Já chci prostě jenom s vámi. Proč ne, ukázal jsem vám svůj svět, teď jste na řadě vy, ukažte mi svůj. Freudián

>> No jistě, cesta kolem světa. Ale já nemám dost peněz na Hyatt. Co vůbec chtěla vědět, že jsem jí musela takhle odpovědět?

>> Co jste jí odpověděla? Že už dávno víte, co to znamená žít: klasická hudba, červené víno, dobrý sex a pak ještě západy slunce na Maledivách, nebo? Také jste jí tehdy řekla, že ty nejkrásnější věci nic nestojí.

>> Ano, to vím, ale nač se mne ptala? To už nevím.

>> Ptala se vás, zda víte, kolik mám peněz. Freudián

>> Ach tak, to je možné. Nestydatost!

**Mít peníze je krásné,
dokud se člověk dokáže radovat z věcí,
které se za peníze koupit nedají.**

>> To bylo tak, tehdy jsem si poprvé řekl, tuhle ženu si vezmu, já to totiž taky nepoznám, zda někdo miluje mne nebo moje peníze. A u vás jsem si jist, že se o mé peníze nezajímáte. Ani teď ne. Vy milujete MNE.

720 >> A jak!

>> Já vás také, zbožňuji vás, stále víc, čím lépe vás znám. Ale proč je tomu tak? Proč se o moje peníze nezajímáte, mohl bych být chudý. Freudián

>> Děkuji, nechci vidět, že máte peníze, vadilo by mi to. Chudý? Přece vyděláváte peníze v Rosenbergu.

>> Také děkuji. Kdy jste naposledy mluvila s Maximiliánem?

>> Na tom večírku.

>> Bavili jste se také soukromě?

>> Ne, jen obchodně, mnohem dříve jsme s ním a R. chodili na pivo. Proč se ptáte?

>> On totiž řekl přesně totéž o penězích své ženy.

>> Ale co má naše láska společného s penězi?

>> Pořád ještě vám nedošlo, že peníze mám? A ostatní vám závidí, i váš postoj k penězům. Mne se líbí, jsem si jist, že moje peníze ani nevidíte. Kdy jste si vlastně vůbec připustila tu myšlenku? A když vám vadí, že vypadám mladší, nechám si narůst plnovous. Nejvíc jsem se vám přece líbil jako ten malý Číňánek. Co myslíte, jak dlouho budeme potřebovat? Freudián

>> Jak dlouho jste mi ukazoval svůj svět? Čtyři měsíce, to by mohlo stačit. Když neurolog řekl, že máte své vlastní peníze...

>> Aha, a když řekl, že mám své vlastní peníze, tak jste si pomyslela, to je dobře, aspoň nechce moje?

>> Ne, možná to tak vypadá, ale tak to nebylo. V tom okamžiku jsem si myslela: No právě, má své vlastní peníze, co je mi do toho, nic. Co je mi do vašich peněz, můžete mi to říct?

>> To snad není možné, takhle vy to obracíte, vy si to můžete dovolit, vy peníze nepotřebujete, vás živí bohové, jste mnohem bohatší, než já. Ale nemáte tady moc věcí z Bali, kromě té deky.

>> Ale ano, mnohem víc, yogi, masku.

>> Pravda. Vsadím se, že milujete Riverdance.

- >> *Ano, odkud to víte? S nikým jsem o tom nemluvila.*
- >> *Snadná odpověď, protože vás také tak miluji. Viděla jste tu show někdy?*
- >> *Ne, bohužel ne. A vy?*
- >> *Já ano, pokaždé. Půjdeme tam spolu. Nejraději bych pro vás objednal celé Deutsches Theater. Už jste to někdy zažila?*
- Freudián
- >> *Ano, v Indii, ale to byla náhoda. Ti blbí turisté si myslí, že se to organizuje jen pro ně, to je sice pravda, ale přesto je to většinou krásné. Mohli jsme nafotit nádherné snímky.*
- >> *Jak říkám, nejraději bych pro vás objednal celé divadlo. I za tu cenu, že řeknete, abych to neříkal, to řeknu: Je mi líto, že jsem vás nepotkal dřív.*
- Freudián
- >> *Pravděpodobně bych s vámi nebyla.*
- >> *Pravděpodobně.*
- >> *Chtěla jsem se vás ještě zeptat, co to bylo za scénu, když jsem vám podala tu botu, s tím si nevím rady.*
- >> *To na mne opravdu zapůsobilo. Sice jsme si hleděli do očí, ale naše ukazováčky se dotkly, to byl zase boží pokyn, ten ze Sixtinské kaple. Tak to bylo. Co jsem se ještě chtěl říct: Nečtěte ty knihy, které jsem vám navrhl! Promluvíme si o všem, až se vrátím.*
- >> *Kdy se vrátíte?*
- >> *Možná nikdy – ne všechno, co jsem řekl, je pravda...*
- >> *Cože??? Proč to děláte?*
- >> *To právě nevím. Jednu útěchu pro vás mám, dělám to s každým.*
- >> *To není útěcha, je mi vás líto, i vašich přátel. Vy to přece vůbec nemáte zapotřebí.*
- >> *Děkuji. Všechno, co říkáte, je dokonalé. A správně, tak ještě nikdo nereagoval. Já vás tak miluji, to ani netušíte. On*
- >> *Vraťte se brzy, prozraďte mi, co vám chutná,*

722 *uvařím vám to.*

>> *Nemám žádná oblíbená jídla. Myslím, že přijdu příští týden. Freudián*

Mluvila jsem s Markem.

>> *Marku, bylo to tak, že jsme si rozuměli natolik dobře, až jsme si někdy nerozuměli. Je to možné?*

**Řeč je přirozeně v prvním okamžiku
vždycky překážkou dorozumění.**

>> *Ano, někdy to tak bývá, ale málokdy. Jak dlouho jste takovým způsobem mentálně spojeni?*

>> *Dva roky.*

>> *To je dlouhá doba.*

Po vánocích jsem Markovi poslala své úvahy. Řekl: >> *Poslal jsem to dál. V lednu jsem mu znovu zavolala a žvanila něco o penězích, a namísto abych řekla: >> Je o polovinu mladší, řekla jsem, že je o polovinu levnější, ale máme přece ten přechod na euro. A já se také přizpůsobuji, se vztahem nebo zasnoubením? Vidím, že ještě pořád žvaním. Počátkem února jdu zase s Markem jíst. Ach ano, Markus mi řekl:*

>> *Děkuji, že jsi tak dlouho čekala.*

Nepochopení, *počkej, až přijde čas a přinese jasno. Markus také řekl: >> Musela jsi bojovat proti lidem a Axelově kráse, málem jsi to dokázala, díky tomu, že jsi tu krásu neviděla. U mne to děláš podobně a nevidíš můj doktorát, vadil by ti. Že ho mám, ti připomínají lidé v redakci. Ale teď to máš nejlehčí: Peníze nejsou vidět, ani na druhý pohled ne.*

Gratuluji, to je jako výhra v loterii. Dobrá strategie.

>> To žádná nebyla, řekla jsem. >> Všechno se to odehrálo instinktivně.

>> Pak je to dobrá instinktivní strategie. Kdy jsi mu dovolila mít peníze?

>> Když o něm neurolog řekl, že má vlastní peníze.

>> Aha, to sis pomyslela: Ten nepůjde po mých penězích.

>> Ne, muselo to tak vážně vypadat, ale není to tak.

V tu chvíli jsem si myslela, no právě, má své vlastní peníze a co je mi do nich? Nic. Kromě toho jsem to ani nevěděla.

>> Ano, správně, to k tomu patří.

>> Divné, zrovna takový rozhovor, ve stejném znění, jsem vedla už i s ním.

A pak řekl Markus: *>> STANE SE TO.* Před rokem řekl, počkej jen maličko, ale nešlo o freudiána, ačkoli pravděpodobně taky. Jen můj instinkt to tak neviděl. Šlo o to, že jsem chtěla zavolat Maximiliánovi, abych mu vyprávěla o svých potížích s R.

Dnes se mi zdálo, že jsme se políbili, na tom místě, kde mne freudián viděl, jak se koupu. Museli jsme pak v šest být na večeři, byl kaviár. Ten polibek byl tak opravdový, až jsem se divila, že jsem sama, když jsem se probudila. O. K. nejdříve spát, pak se to vykrystalizuje.

Že má peníze, to je mi jedno...

Sen – zase jsme se spolu byli koupat, freudián ale musel k Wolfgangovi Schmidbauerovi a já na něj čekala. Mezitím jsem se seznámila s jeho sestrou, matkou a neteří, všechny moc sympatické. Když se vrátil, zeptala jsem se ho, jaké to bylo. Mluvil se mnou velice odborně, vyznělo to ale pozitivně

724 a já se radovala s ním. A teď si myslím, vždycky přijde nějaký vůl a slibuje mi sňatek. PROČ??? Ale proč on? U ostatních jsem nakonec vždycky důvod viděla, ale u něj ne. Dělá si legraci? Chce si ze mne vystřelit? PROČ? Terapie se mu povedla, že ho mám moc ráda, to ví, taky že žiji raději bez muže, protože mi muži přinášejí jen potíže, on zrovna tak. Závist, kterou zapříčinil, ta se nechá vidět. Prosím, kdy mne necháte na pokoji? A ta kniha? Slíbil prolog, kde je? Musím zapomenout, že existují takoví lidé, kteří jen prázdně slibují, to by bylo něco! Už nikomu nevěřit, dokud neudělá, co řekl... Proč by neměl přijít? Kvůli mému věku nebo jeho penězům? Ale obojí už ví dávno... (říká Markus)

Vede se mi mizerně, trpím touhou, že by snad moje zanedbané dítě přehnal o svůj odstup ke starým ženským? Když o tom s někým začnu mluvit, začnu vždycky s tím, že má 193 cm, pak o věku a skončím: >> *Jsem zvědavá, kdy se z téhle pohádky probudím nebo kdy tahle pohádka skončí.* Jen jednou ale, to jsem byla sama, jsem si pomyslela, že většina pohádek končí: >> *A pokud nezemřeli, žijí oba dodnes.*

A dodala jsem, tak já tomu věřím a nevěřím, že to je pravda. Od kokosového kari přešlo víc než dva měsíce a žádný pan Wilhelm na dohled.

V únoru jsem začala pochybovat a zavolala Markovi.

>> *Už nemůžu, proč si ze mne muži dělají legraci, vždycky přijde nějaký blbec, slibuje mi svatbu – ale ode mne to nikdy nepřijde. Nakonec jsem sama, jako teď. Mám opravdu depresi. Knížky už mi nepomáhají. Trpím.*

>> *To je mi líto, zavoláš mu?*

>> *Ne, on by mi nemohl pomoci.*

>> *Proč ne? Myslíš, že má taky tolik potíží se svými penězi?*

>> *Ne, to ne, nebo přece? Ale Marku, on zná můj postoj*

k penězům, co by mi řekl? Tím si musíte projít sama.

725

>> Aha, souhlasí, na to jsem nepomyslel.

Musím být připravena na všechno: že jsem příliš stará, že on je moc mladý, že to nezvládnou, že si to rozmyslel, prostě na všechno... Málem brečím, zatímco to píšu, ale já ho nikdy nevnímala jako psychologa, vždycky jako přítele. Co bude teď? Zítra budu vědět víc, dám mu svůj nůž ze dnů dětství, protože se mu moje dětství tak líbí. Prolog mi dal, ale málem jsem jej nechala ležet v kavárně. Bylo to legrační, tykali jsme si a vícekrát jsme se políbili na tvář. Vyprávěla jsem mu o dekadenci, kterou jsem viděla v Mnichově cestou do kavárny. Než jsem tam šla, koupila jsem si punčochy a poprosila prodavačku, aby mi je odložila, že si je vyzvednu později. Když se ochladilo, zeptala jsem se jej, zda mne doprovodí k autu. Když jsme přišli do obchodu s punčochami, přišla prodavačka, kterou jsem neznala, ale o punčochách věděla. Zmizela a po dlouhé době přišla další, zase mně zcela neznámá, a ptala se, zda chci sáček. Řekla jsem ano. Šla do vedlejší místnosti a zase nepřišla, řadu minut.

Stáli jsme v obchodě a já řekla: >> *Mám studené ruce.*

Jeho byly chladnější. >> *Moje jsou chladnější.*

>> *Musíš mít vždycky všeho víc.*

>> *To je dobře.*

>> *Aha, macho!*

>> *Kozo!*

Trvalo to dlouho, než jsem své punčochy dostala. Konečně venku se zeptal: >> *Ta, u které jsi je koupila, ta tam nebyla, pravda?*

>> *Ne.*

>> *To všechno bylo trochu divné, nezdá se ti?*

>> *To ano, ale dokud mne nemlátí, můžou být divné, jak chtějí.*

- >> *To je s tebou špatné, že nejsi zvědavá.*
- >> *Ale ano, jsem, jenže v takových případech, co s tím? Jsou zajímavější věci, než se zahazovat s prodavačkami, které tě nechají čekat. Co bych z toho měla, kdybych věděla, proč se chovají, jak se chovaly? Můžou dělat, co chtějí.*
- >> *Pořád ještě nevíš, proč tě ta Polka udeřila?*
- >> *Ne, ale svítá mi.*
- >> *Po dvou letech ti svítá? A po dalších dvou letech budeš vědět?*
- >> *Doufám.*
- >> *Jednou ti to budu muset říct.*
- >> *To by bylo hezké.*

**Kdo si dokáže nastavit kameny,
o které zakopne,
je úspěšný v přírodních vědách.**

Vzpomínám si, jak se mne jednou během terapie ptal, zda si dokážu představit, že facka od Polky Maly byla kvůli němu? Tehdy jsem odpověděla: >> *Ne.* A on se s tím spokojil.

Dneska o tom smýšlím jinak. Něco mezi těmi dvěma bylo, jinak by ta facka nebyla tak prudká. Dokonce jsem částečně přestala slyšet a nikdo mi nedokázal vysvětlit, proč mne vlastně udeřila. Jen sestra Marion se divila, že to nevím...

>> *Když vám to nikdo neřekl, já nebudu první...*

V kavárně mluvil většinou o sobě, o svých poměrně nejasných pracovních a studijních plánech. Nic moc jsem si s tím nemohla počít. Hezké bylo, když jsem mu chtěla utrhnout nitku z jeho kožené bundy, plácl mne přes ruce, ne moc, ale jako dítě, které se brání, aby mu někdo upravil šaty.

Pak jsem řekla: >> *Ach, nech mne to shrnout. Přišla jsem do Rosenbergu a dostala facku. Vyprovodili mne málem fackou a*

728 *teď mne budeš bít ty?*

>> *Nevíš, že teď s tebou dělám terapii bitím?*

>> *Aha, je dobře vědět, s kým mám co do činění – smím taky ránu vrátit?*

>> *Ne, ty ne.*

>> *Ach tak, pak se mi ta terapie nelíbí.*

Když jsme přišli k autu, objal mne.

Řekla jsem: >> *Bylo to moc krásné a bude to ještě krásnější.*

>> *Už se těším.*

>> *Já taky.*

Věnoval mi moc hezký úsměv, mnohoslibný, a po obvyklém ciao, na které ten pán nikdy neodpovídal, jsem odjela. Ten pán má nohy silně do O, což se mi velice líbí. Ach tak, satelity, hned dva, tam byly taky. Jeden měl bílý límeček, jestlipak měl taky čistou bílou vestu? Ode mne něco chtít... a přitom se bavít s mladými děvčaty? Jen tak dál!!

>> *Ještě uvidíš, co z toho budeš mít.* Nic.

Zatímco jsem šla od auta k náměstí Odeon, nemohla jsem se zbavit pocitu, že jsem sledována. Jednoho ze sledujících jsem oslovila, docela nevinnou otázkou. Byl z toho tak vedle, že mi nedokázal odpovědět. Ptala jsem se, zda se pasáží dostanu k náměstí. Když jsem viděla, jak nepříjemná mu moje otázka je, nabídla jsem mu bonbón, chudáčkovi.

Pak mi nejde z hlavy taky jedna věc, a sice, že než jsem si freudiána uvědomila, myslela jsem, že má v uchu knoflík.

Pak ho ale rychle vyndal. Šaty: Když jsem míjela jedny šedé šaty, zavolal na mne někdo, samozřejmě satelit: >> *E-E-Evo.*

Otočila jsem se, ale jen k šatům, visícím ve výkladní skříni.

V zorném poli jsem ještě viděla dost. Otočila jsem se, ale jen k šatům, visícím ve výkladní skříni. V zorném poli jsem ještě viděla dost. Nestydatost, ten pán o mně vypráví, že jsem Kischovou dcerou...

Fantazie je něco nádherného, ale když ji skutečnost předčí, pak člověk tvrdě dopadne – přestože mu fantazie opatřila křídla. A zítra se vydám k začátku dění, přežiju to? Ano, čeká na to někdo další. Ve dvou se PRÁVĚ přežívá lépe.

729

Jela jsem do Rosenbergu, vyzvedla jej z místnosti na terapii, to chtěl, a když jsem řekla O. K., to přežiju, odpověděl:

>> *Já taky.*

Pochopila jsem teprve později. Jeli jsme do Rosenbergu a moc jsme se nasmáli. Řekl taky, že to vypadá, že jsem všechno přečkala. Je to tak, jsem hotová. Skutečně?

>> *Pokud je to tak, jsem vyzbrojená.*

>> *A pokud není? Co uděláš potom?*

>> *Pak už si něco vymyslím, ale patrně nic, protože jsi pro mne udělal už hodně.*

>> *Ano, pak můžeme přestat. Ačkoli přestat s něčím, co ještě pořádně nezačalo, ne, ale co uděláš potom? Hodíš na mne druhého Sonku? Pak si musím oblékat chrániče jako hokejista.*

V Rosenbergu bylo moc hezky, jen jsem měla pocit: Nezbaví se svého satelitu nebo Freuda. U mne vidí, že jsem mezitím už skoro hotová, co se týče jeho osoby. ANO. ANO. ANO. Jsem. Jeho peníze, má-li nějaké, mne nezajímají, jeho vášeň pro hraní na burze taky ne, pokud ji má. Jediné, v čem bych mu pomohla, a ráda, je zbavit se těch ženských, myslím těch v Rosenbergu. Ale ne, zůstane přitom, no prosím. Smáli jsme se zase mým vlnitým vlasům, kvůli kterým mám zůstat tak dlouho, než budou zase rovné. Probírali jsme krásná témata a on má dcerušku Ariane, jedenáctiletou. Facit: Nenechám se nikým vydírat, nejméně ze všeho sama sebou – byla jsem totiž na cestě k tomu. Řekla jsem mu, že pokud je ve hře, spím dobře. Tu se zeptal: >> *Jsem taková tableta na spaní?* Tím vydíráním jsem myslela, že jsem na cestě k tomu, abych se nešťastně zamilovala, ale jeden satelit z náměstí Odeon mi řekl, že se to nevyplatí.

Buď přijde sám nebo vůbec ne, to je na něm.

>> *A jak se ti vede?*

>> *Ach ano, teď to jde, ale bylo to moc špatné, dřela jsem.*

>> *Tak jsi tomu říkala vždycky.*

>> *Ano, zvláštní, že si člověk ty nejhorší problémy nechává nakonec.*

>> *Tak je to vždycky.*

>> *Já věděla, že to řekneš.*

>> *No právě, dobře mne znáš, zavolala jsi někomu?*

>> *Ano, Markovi, byl milý.*

>> *Co říkal?*

>> *Je mi to tak líto.*

>> *A Rita?*

>> *Ne, Rita je pro jasné poměry.*

>> *Tak jsem ji taky odhadoval, té by takový nepořádný vztah, jako máme my, určitě nevyhovoval. Je mi to líto. A teď, jsi hotová?*

>> *Ne, ne docela, ale z velké části to mám za sebou. Rita už zase přijde.*

>> *A spánek?*

>> *Komické, když jsi ve hře ty, spím velice dobře.*

>> *Jsem taková tabletky na spaní?*

>> *Ne.*

>> *A jak jsi to zpracovávala, co ti nejvíc pomohlo?*

>> *Právě ta tvoje věta: Tak je to vždycky.*

>> *Vždycky jsem říkal, že zpracováváš velice rychle. Ale s takovou větou? Ta ani není moc originální.*

>> *Připadají ti tři měsíce jako rychle? A jak jsi mi zprostředkoval tu větu, když mne napadla, měla jsem pocit, že stojíš uprostřed pokoje.*

>> *Ano, ale že ti pomohla jedna moje věta, to je obdivuhodné.*

732 *Znáš mne prostě velice dobře... Potěšila jsi mne, když jsi řekla, že se na MACu dají otevřít Windows.*

>> A ty, jak ty jsi daleko?

>> Potřebuji ještě trošku.

>> Chceš o tom mluvit.

Zamítl to.

Když jsme přijeli do Mnichova:

>> Neuklidil jsem, příště, až uklidím, tě pozvu.

Já potom řekla taky hloupost: *>> Ale příště kafe zaplatíš ty.*

Když se mocní dělí, jejich polovina tvoří nejméně 60 procent.

Ach tak, nevzdělaný, neromantický a k tomu ještě bohatý!
A kolem ještě leží neuklizené satelity s bílým límečkem – co?
Dala jsem mu na cestu jeden příběh.

STĚHOVÁNÍ

Proti počasí je člověk bezmocný, a což teprve proti pivnímu počasí. Já přinejmenším jsem se na let z Kleinhardingu do Bogenhausenu těšil každý den. Ale co znamená let? Těšil jsem se na mezipřistání, vždycky v zahradě pivovaru Paulaner.

Časem, zatímco jsem si užíval piva, jsem poznal spoustu štamgastů a byla z nás prima parta.

Ty byla doba, kdy jsem do Bogenhausenu lítal svítit. Tu a tam sice letěla kolem moje tetička, která pochází z Krakova, a varovala mne, abych tolik nepil, protože ještě musím svítit, ale teď v březnu si ještě nebylo nutné dělat starosti ohledně toho hloupého svícení. Ach, promiňte, myslel jsem, že mne znáte. Jmenuji se Fridolín a jsem napůl chroust a napůl světluška, proto mi taky štamgasti říkají Maische, míchanice. Ale nemám ho rád, to jméno, které jsem tady dostal. A dneska

stejně nebyl hezký den, moje stará chtěla, abych jí trochu přistříhl rybíz, ale já na to v únoru zapomněl a teď už je pozdě. Ta řádila! Vůbec barometr našeho manželství ukazuje v poslední době hodně nízko. Musím něco udělat, ale co?

>> *Hej, Maische, tvoje teta letí, schovej se.*

>> *Díky, Toni, vůbec jsem ji neviděl, už mizím.*

>> *Uff, to bylo těsně.* Odsvištěl jsem.

Bylo by lepší, kdyby zůstala v Krakově, ale ne, ta se vždycky vrací, v poslední době dokonce rychle. Tuším, že už odhalila, jak vzdáleně jsme příbuzní. Polsko ještě nepatří k EU a v hospodě se o tom často diskutuje. Pak jich přijde ještě víc makat na černo, chtěl jsem říct, svítit na černo. Hlava prázdná, žádný přehled, a platit daně? Kdepak! A když jim ta černota začne být moc riskantní, zmizí, jako já. Proč jenom se ženu takovým tempem, nejsem přece nadzvukový. Když, tak nadpitý. To je třeba trošičku zbrzdit. Tamta lípa, k té zamírím, je tam opuštěné veverčí hnízdo... Když stejně nemusím svítit, tak počkám, až mne teta Elfrída v nejkrásnější z pivnic nenajde a poletím zpátky. Zaměřil jsem pohled, ten lehce šilhavý, co mám vždycky, když jsem unavený, ještě trošku unavenější z piva a z toho silného o to víc. Hop, to je ale překvapení: To je přece ta malá z minulého roku, můj ty Beatles. Že by mezi námi přece jen něco..?

>> *Zdravím!*

>> *Já tebe taky,* odpověděla. Takže na mne nezapomněla. To je milé, ach, tohle tedy je její trasa, to si musím zapamatovat. A čas.

Měchýř tlačí, málem jsem tu maličkou oslovil po tom kraválu s mojí starou, potřeboval bych změnu. Kde jsou tady ty veřejnoprávní? Po dobrém pivu mě vždycky přepadne čurací mánie. Aha, tady můžu. Konečně v Bogenhausenu. Moje působiště. Proboha, komářice jsou tady, nestydatost, je přece

734 ještě docela světlo, nestydatě ukazují celému hmyzímu národu prsní pancíře, jako by to byla ta nejnórmálnější věc na světě. Vsadím se, že jich tu je pár s transplantovanými pancíři. Nekoukat, myslet na něco jiného. Ano, s mojí starou to v poslední době není k vydržení, už jsem jí chtěl koupit nějakého plyšáka, ale ona se nedokáže rozhodnout mezi péřovým boa a obřím kolibříkem. Tak je to s ní vždycky. Děti by měly radost z nějaké svinské pohádky, ale ona nemá nikdy dost. Náš byt v Kleinhardingu je jí moc malý, nadává na naši Kiru, tu sladkou, na našeho Felixe, šťastlivce. Zápach koní se jí vráží do tykadel.

>> *Hej, Maische, letím z hospody, zahrádka hoří.*

>> *Co to vykládáš, Ervíne? A kluci?*

>> *Pomáhali až do teď. Ale Fritzovi spálil nosník jedno křídlo a Toni, s tím je zle, snad to přežije! Ten to pěkně schytral, chitin v pancíři je sice dobrá věc, ale když má někdo v krvi tolik alkoholu, jako měl on, to pak hoří jak pochodeň. Pavouci od bílého kříže přiběhli v houfech, snad to přežije. Ti Beatles v bílém ale dneska zmůžou hodně, i transplantace pancíře. Ach, skoro jsem zapomněl, co měla na sobě dneska tvoje teta?*

>> *Proč?*

>> *Někdo vyprávěl, že letěla směrem ke krovům, myslela si, že jsi se schoval za komínem.*

>> *Myslím, že tyhle fialové hadry... Vypadá v nich mohutně, jako karikatura kardinála, s tím mega kloboukem. Strašné, nevím, proč nezůstane v Krakově.*

>> *Hej, takhle se nemluví o tetičce, po které máš dědit.*

>> *Tě se nestane nic, ta chodí moc do kostela. Je morálnější, než papež. Nedávno řekla, představ si: Prý nemáme tolik šukat, máme už dvě děti, a přitom, když to tak půjde dál, za chvíli nebudu vědět, co šukání je.*

>> *Proč?*

- >> *Ale, moje stará, něco bych měl udělat.*
- >> *Rozumím, jeden neví, co s těma ženskýma je. Jen čekají, kolik domů přineseš peněz a nejradši by zlatou medaili v emancipaci, to by rády. Představ si, moje bývalá ještě nějakeho dostala, ale byl to boj. Myslel jsem, že po převratu se to převrátí, ale co to povídám. Jsem radostně rozvedený, ať se s ní vzteká jiný hlupák a uráží si rohy. Ta vždycky dostane, co chce.*
- >> *Kdybych nevěděl, že mluvíš o své bývalce, myslel bych, že je řeč o mé Kletti.*
- >> *Všechny ženské jsou stejné. Chtěl bych vidět tu, která mi vydrhne záda, opráší knížky a přitom neřekne ani slovo. Mek mek, jsou to kozy.*
- >> *Je z tebe teď teplouš?*
- >> *Ne, zaletím si občas do Bogenhausenu, k těm broučicím u Magdy. Teď je tam hezký výběr Rusek. Bohužel taky mafie. Musí se v tom kvadrantu dávat pozor.*
- >> *A drogy?*
- >> *Ach, víš, mne už od piva neodvede nic, ani ten nejkrásnější brouk.*
- >> *To jsem se uklidnil. A kam tam pořád chodíš?*
- >> *K Jednorožci, vždyť víš, tam co jsme se vždycky potkávali u té andělské trumpety, dřív, tam za rohem.*
- >> *Aha, už vím. Ty, já už musím, uvidíme se.*
- >> *Jasně, zítra pod kaštanem, za každého počasí, hahaha.*
- A skutečně, když jsem v noci přišel domů, špatná zpráva už tam byla. Jak to, že jsou špatné zprávy vždycky rychlejší, na to jsem dodnes nepřišel. Teta Elfrída umřela na Nockerbergu za komínem. Byl jsem smutný. Jak vás nenávidím, vy žháři! chrobáci, hovniválové, nemáte cenu ani jednoho brouka, už vůbec ne brouka, který svítí a hraje si s ohněm. V době smutku jsem si taky párkrát zahrával s ohněm, letěl do

736 vykřičené čtvrti Bogenhausenu a čekal na znovuotevření paulánské pivnice. Zase jsme tam byli: Kluci, Toni s berlemi, ten druhý všude ukazoval transplantovaný kus pancíře a všichni mu gratulovali, že si zachránil růžek. Když byl otevřen testament, jako bych spadl z nebe, ani Ambrosius mne neudržel. Zdělili jsme vilu v Rosenbergu. Nejspíš jsem tetičku Elfrídu měl rád, protože jsem nevěděl, zda se mám radovat nebo být smutný. Nejvíce se ale radovala Kletti. Řekl jsem jí: >> *Víš, ona nebyla špatný člověk, bylo by mi milejší, kdyby žila a nic nám neodkázala.*

Tahle vila, plánovaná jako čajovna, byla parádní, od stejného architekta, jako dům v Müllerstrasse, kde má svůj krám optik Modroočko. Na fasádě jsou namalovaní Eva s Adamem. Joj, ta je ale sexy! Nahá, a pokud se nemýlím, má dvě jablka. Co vím, byl Adam jediný mužský v Edenu. No jo, u těch dnešních Ev jeden neví, kolik si dopřávají ty nejmilitantnější feministky. Čínsky se čajovna jmenuje čajdian. Ano, byla velká, ta vila, jak říkám, bývalá čajovna, vedlejší dům jedné velice bohaté rodiny. Z jejich hlavní budovy se později stala klinika. Kira a Felix mohli skvěle hrát na schovávanou, já se mohl zavrtat do starých zdí a nejlepší bylo, že jsme měli zahradníka, skvělého chlapa, jmenoval se Bastian. Patří sice ke klinice na vedlejším pozemku, ale dělá hned i naši zahradu. To se Kletti nelíbí, protože mne nemůže moc prohánět – kvůli plevelu a tak. Slíbil jsem, že ho někdy vezmu na Nockerberg do hospody, tam by se skvěle hodil, takových není nikdy dost. Byl taky v novém prostředí jediný, kdo mluvil mou řečí, rozuměl vysílači nevyslovitelných myšlenek – jako zahradník se to při své práci naučil jen tak bokem.

Ach tak, ten pes od vedle, Anatev: skvělý, chodící legenda. A porcelánové prase, s těmi dvěma jsem si od začátku mohl dobře pokecat. Mnozí pacienti jsou docela trhlí, hahaha.

Například jedna tvrdila, že umí uvařit vejce tak, aby zůstala syrová. Jiná záviděla druhé župan s krokodýlem, až z toho pokaždé málem omdlela. Byla i taková, co si připadala chytřejší, než psychologové a často taky říkala, že se musejí ještě mnohé učit. Sama přitom byla tak děsně hloupá, že Anatev často říkal: >> *Ještě jsem nikdy nikoho nekouzl, ale u téhle bych to udělal vždycky, pořádně ji hryznout do té její tlusté prdele.*

Člověk je nejhorší degenerací zvířete.

Nebyl to opravdový blázelec, ale něco velice podobného. Brzy jsem se už ničemu nedivil, jen někdy, když jsem poslouchal, proč tady ty ženské jsou. Bylo tam víc žen, než mužů, tomu jsem se musel smát. To samozřejmě nesměl nikdo slyšet, ale vyprávěl jsem to Anatevovi a porcelánovému vepříkovi jménem Nero a ti se taky popadali za břicho. Jednou jsem přes kavárničku odlétal pryč, spěchal jsem, ale přesto: Stála tam ta blbá, co se měla za chytrou, a ptala se Neronovy majitelky: >> *Smím tě oslovit? A ta sympatická řekla... zatraceně, tu přece znám, musím přiletět blíž.*

>> *Jdi mi ze slunce, nejen ty mne rušíš, ale taky tvůj stín.*
 O, ó, O. K., teď vím, odkud ji znám. Tenkrát v Bogenhausenu, v tom secesním domě, byla navštívit andělské trumpety. Joj, tenkrát tam byla ta kočka, jak se jí vede v Indii? Ta přece studovala kočičí hindi. Ta tlustá ženská, podobná svini, se po její větě pozpátku vytratila z kavárničky. Správně, ta sympatická už ví, co říká, má pravdu. Taky tenkrát, co řekla, to se splnilo. O, jsem rád, že tady je, kdyby se měl někdo z lidí učit naši řeč, navrhl bych ji. Dál se oddávala slunci a já si četl v jejích myšlenkách. Teď už byl květen, nádherný květen, vlastně polovina mého měsíce, druhá půlka předků přece patří ke světluškám.

738 Válka, válka, válka, myslí si. To se k ní přece vůbec nehodí, je mírumilovná. Teď se to vyjasňuje, myslí válku v Asii. Lidi se zabíjejí jenom proto, že jsou jinak oblečení, vlastně jsou bratři, jiné je jenom náboženství. Strávila mezi těmi barbary pět dnů, aha, taky proto je tady, doufám, že jí pomůžou. V jejích myšlenkách je jezero, jako to, na které se oba díváme. Vlastně jsou si obě podobná. V hlavě jí plují lodi, na které svítí slunce, v její hlavě stejně, jako ve skutečnosti. Jen když přijde noc, na jejím jezeře v těch divokých zemích se střílí. Tady mají díky bohu jiné starosti. Málem bych už na ni zavolał: >> *Hej, buď ráda, že jsi tady.* Najednou se cítím jako ona, nikdo by mi nevěřil, co jsem viděl s ní naším vnitřním zrakem. >> *Ty, já teď bydlím tady. Když chceš, můžeme se vidět častěji, pak mi můžeš vyprávět, jak se ti vede, já teď poleťím do Mnichova, je tam visutá dráha, jmenuje se Létající střevlík, je to prima, za pár minut jsem ve své pivnici, kde už kluci čekají. Tak zatím.* Zvláštní, měl jsem dojem, že se na rozloučenou usmála. Že by mi nakonec skutečně rozuměla? Tenkrát vyprávěla, že má křídla, ale neviděl jsem je. Ovšem prasátko pro štěstí měla, porcelánový Nero patří jí, to mu musím vyprávět, že znám jeho spolubydlící z dřívějšíka. Uvažoval jsem, zda ví, že v pokoji vedle toho, kde bydlí se svým vepříkem Neronem, došlo k vraždě, před mnoha lety, to by ji jistě zajímalo, je novinářka, pokud si dobře vzpomínám. Teď tam bydlí pět šedých myší, s kterými si rozumí ještě méně, než se mnou. Příště se jí pokusím říct.

>> *Běž k Bastianovi, zahradníkovi, ten by nezabil ani komára, ale naučí tě naši řeč, pak si můžeme povídat.* Syntax už ovládá, pak se naučí ještě NeM. Co je na tom? Pak ty ženské nebude potřebovat. Ty stejně chodí tancovat, jen aby sehnaly nějakého chlapa, ale nikdy žádného nedostanou. Vystupovat, jediná

mnichovská hora, na kterou se dá vyšplhat každý den, už volá. Tou se rád nechám zavolat, ne jako mojí starou Kletti. Udělej tohle, udělej ono... No jo, pokud ta terapie k něčemu je, to uvidím, třeba se pak někdy sám přihlásím. Škoda, že neexistuje žádná pivní terapie.

O ano, pivo, jak se těším, co budou kumpáni zas dneska vykládat! Lvi prohráli, Bayern utrl bod, no, to dá pěkných pár rund.

Anatev byl skutečně tvor, jakého člověk nevidí denně, něco tak flegmatického a usedlého se najde jen mezi zvířaty.

A to při jeho velikosti! Když se sestry chtěly zbavit Anateva, který se na kliniku pravidelně přicházel najíst, musely to dělat ve dvou. Když zůstal stát nebo se chtěl obsloužit z vozíku s jídlem, jedna sestra sama neměla šanci jej odvést pryč. Byl to obraz pro bohy, ten mohutný pes, černý, a dvě sestry, které ho táhnou ven branou nemocnice. A on pak počká, až odejdou a docela pomaloučku přikluše druhou branou rovnou ke svému načatému obědu. Ležérnost, s jakou to činil, byla skvělá. Možná už si taky prošel terapií, musím se ho zeptat, ale třeba to dělalo už to sousedství. Budu jednou taky takový? Anatev měl také své velikosti odpovídající množství klíšťat, kterých ho doktoři tu a tam zbavovali. Lékaři byli právě tak milí, jako sestry. Mnohdy jsem si myslel, že už se nedokáží přizpůsobit ničemu novému, byl to krásný život v Kleinhardingu, tolik koní a ta krajina, ale tady, tady to mnohdy bylo ještě hezčí. Často jsem myslel na tetičku Elfrídu, která byla tak hodná a odkázala mi ten dům tady. Ta dáma od, vždyť víte, tu jsem rád pozoroval, měla mnohdy na sobě takové legrační věci, a pokaždé, když jsem ji viděl, jsem letěl kousek vedle ní. Hledal jsem také její křídla, která tehdy dostala, ale byla pryč, asi odpadla. Ale jednou měla blůzu, ta vypadala jako čerstvě zoraná zem, černá a hnědá, a já ji poprvé doprovodil do ordi-

740 nace. Díky bohu jsem i jako velká světluška pořád ještě dost malý, takže si mne nikdo nevšiml. Usadil jsem se za psychologem, aby mne určitě neviděl, ten by mne co nejrychleji vyhnal. Ona, ta s těmi křídly, která už neměla, ta mne vidět mohla, tu už jsem znal, ta by se nanejvýš radovala, že se zase vidíme. Svému psychologovi by nikdy nic neřekla. Co teď popisuji, jsem pak dělal dost často, stal jsem se jejím satelitem. Příjem z NeM byl taky moc dobrý, kromě toho jsem ji často viděl mluvit s Bastianem, možná už ji to tajně naučil, tak dobře jsem ji mohl odposlouchávat. Připadala mi trošku smutnější, než tehdy, a rozhodl jsem se, že ji budu na hodiny terapie doprovázet tak často, jak jen to bude možné. To taky bylo snadné, protože na stěně v předpokoji visel plán, podle kterého se pacienti řídili. Zařídil jsem to tak, že jsem si napsal hodiny s ní a v okamžiku, kdy moje stará nedávala pozor – šup, byl jsem u ní. Dnes měla na sobě dres jako fotbalista. Sluší jí, k tomu baseballová čapka, co je to na ní? Panáček s vlajkou, Schwarzbrau, aha, to neznám, já jsem taky fixovaný na to dobré lepší nejlepší pivo. Skvěle chutnající mok, včera měla kutnu jako mnich Thomas, ten, který moje pivo v roce 1634 poprvé uvařil. A taky jí to sedělo, ta si snad může obléknout cokoli, ale nejkrásnější, představuji si, musí být nahá. Ano, chtěli tehdy do sauny, zda opravdu šli, nevím. Ale Linda, tak se jmenuje, chodí každý den k jezeru. Když to tak půjde dál a já se jí budu držet, doprovodím ji jednou taky tam.

>> *Fridolíne!!! O, hrůzo, moje stará. Co ta může chtít?*

>> *Ano, miláčku?*

>> *Co tady děláš, měl jsi přece říct zahradníkovi, aby přistříhl růže u fontány!*

>> *Ach ano, máš pravdu, chtěl jsem si jen cestou trochu odpočinout a ty už jsi tady.*

KONEC PŘÍBĚHU

>> *Nemůžeš se ani trochu radovat, že mám tolik peněz?*

To se mne ptal freudián taky. Odpověděla jsem: >> *Já jsem ráda, že jsi tady, tvoje peníze mne nezajímají.*

Nejraději bych mu řekla: >> *Tvoje nohy do O se mi líbí nejvíc. Měl jsi je vždycky nebo mne už znáš tak dobře, že sis je narychlo přičaroval? V kavárně na náměstí Odeon jsi je každopádně měl. U tebe je možné všechno, abys mi zaimponoval, vykouzlíš si milióny. Nebo se z tebe stal hazardní hráč, ze dne na den?*

Když mi dneska neurolog nabídl tablety na spaní, pomyslela jsem si, tady by zase mohl být ve hře freudián, ten přece nejlíp ví, že momentálně spím dobře. Ach tak, nakonec ještě: Může být, že mi freudián už odepřel svého porsche? Tenkrát u Řeka?

>> *Je křečovitý, řekl o něm neurolog. >> Zkažený starý školák ze Salemu, pomyslím si já. A pak řekl neurolog:*

>> *Bez vás to nedokáže...*

Jsem ráda, že je včerejší den za mnou. Moje narozeniny. Ukázal mi, jak ženské mám myšlení, ale když zůstane u toho jednoho dne, je dobře. Můj mužský rozum je snesitelnější po ostatní 364 dny. Ačkoliv, něco to přineslo: poslední při kari pohřbené vyslovené myšlenky. A sice, freudián už mne jednou viděl, já jej ne. Jsem opravdu schopná se s freudiánem JEN přátelit, ale ostatní se to nesmějí dozvědět, jinak by si mysleli, že jdu přece jen po jeho penězích. A to nedělám, ani jsem to nedělala. Dneska u jezera jsem vlastně postrádala Thomase s kutnou, musím na něj myslet tak často, ale jen se otočím, co je to za kravál, a už zase vidím jeho profil. Je tady restaurace u jezera. Pomalovala jsem tři vajíčka, no, spíš popsala.

Jen se ožeň. Když dostaneš milou ženu, budeš šťastný.

Když dostaneš špatnou, budeš filozofem.

Potom: *Jak bych mohla snášet někoho cizího na*

742 *okraji postele mé duše?*

A ještě jednou: Na všechno, co se vyplatí vlastnit, se taky vyplatí počkat.

Když byl freudián tady, měla jsem na sobě černý pulovr, pak někdy řekl: >> Tenhle pulovr jsi měla na sobě, když jsme byli u Řeka.

>> Ano, odkud to víte?

(Tahle konstelace je teď častá: Mnohdy mu tykám, on mi vykává, mnohdy je to obráceně. To bude patrně tím, že se v okamžicích tykání přenášíme zpět k Řekovi, kde jsme si poprvé tykali. A pak jsme zpátky v realitě.)

>> Myslím si to.

>> Ale???

>> Viděla jste ještě někdy ty dva muže od Řeka?

>> Ne, jen slyšela. Přišli a Jana jim řekla, že spím, tak zase šli.

>> Ta Jana, to je taky postava... Jak jste se s tou seznámila?

>> Vzala jsem ji sebou do Quicku, hledala tehdy práci.

>> Ach, to snad není pravda, takhle vám to vrací?

>> Je to zlé, ale ještě horší byl R., který mi po celé roky říkal: No vidíš, tys jí tehdy pomohla – a ona?

>> A ti dva?

>> Ach tak, ti pak odešli a na ulici řekl ten velký tomu malému: Podívej, tady je taky obnovená fasáda, jako v Müllerstrasse. Můžeš se po ní vyšplhat, když spadneš, bude stát zítra v Bildu, módní redaktor spadl, když šplhal k děvčeti do okna.

>> To jste slyšela?

>> Ano, to jsem slyšela, ale proč..?

>> Jak vypadal ten větší? Mohl by to být můj bratr?

>> To nevím.

>> Ach tak, vy jste si ho neprohlédla, měla jste ztuhlý krk.

>> Ano, proč..? Jsi to ty?

>> *Ne, ještě ne. Měl vůbec nějakého porsche? Nechtěl vám ho půjčit, tak vám ho musí darovat...*

>> *Ano, má ho, ještě jednou jsem ho viděla, v Agnesstrasse. Nepoznal mne, jela jsem na mopedu.*

>> *Otočila jste se?*

>> *Ano, on zastavil, ale já jela dál.*

>> *A co říkal Leo naposledy, když jste vycházela?*

>> *Támhle jde, ta velká malá dáma.*

**Minulost nás drží, zatěžuje nás svou váhou.
Velcí lidé jdou svou cestou a odstraňují předsudky.
Za nimi, aniž by se jich dotkly,
následují páchnoucí výpary
klevet čumících filistrů**

>> *Ach ne, já už nemůžu, proč jste to tam nenapsala?*

>> *Bylo by toho příliš mnoho.*

>> *Já už nemůžu... Ale nedivila jste se, že ti dva u Jany nenechali telefonní číslo?*

>> *Ne, vůbec ne, nechtěla jsem s nimi nic mít.*

>> *Musíme vést ještě pár takových rozhovorů... Tenkrát jste se na mne podívala jako poslední a měla jste právě ten výraz, jako když jsem vám řekl: Jste silná žena... Co jste si v tu chvíli myslela? Freudián*

Nikdo není tak malý, aby nemohl rozsvítit světlo.

>> *Co mi to pomůže? To jsem si myslela. Ten večer jsem zažila tolik bolesti.*

>> *Rozumím... Promiňte. Chtěl jsem vás odvézt domů.*

>> *Já vím, ale myslela jsem, že jsi pro mne nedosažitelný, proto jsem to nechtěla.*

- 744 >> *Myslel jsem, že si dáváš jen velké cíle. No, nechme to tak. Co Jana řekla, když zazvonili?*
- >> *Odněkud toho velkého zná. Ale neřekla by mi to, kdybych opravdu spala. Musela jsem ji kvůli tomu oslovit.*
- >> *To snad není pravda... Jasně, znala mne z nakladatelství Norden.*
- >> *Já jí ale řekla, že pracujete pro Focus, že mne znáte od-tamtud. Ona jednou byla týden u Focusu, v té době, kdy jsem tam byla já. Potkaly jsme se na záchodě.*
- >> *Týden?*
- >> *Ano, déle to nevydržela...*
- >> *A pak je ještě disciplinovanější než vy? Vy zůstanete nejméně tři měsíce, všude.*

Pravděpodobně si zase musíme promluvit. Freudián byl přece u jedné z mých ryb, které jsem vylovila, ve Focusu. Šlo tehdy o nemoc šílených krav. Nepoznali jsme se v Rosenbergu, naše cesty se zkrížily už tolikrát, až to nebylo hezké: Řek, Agnesstrasse, nakladatelství Norden, Focus, škola, Jana, Arabella, Detlef, Müllerstrasse... Ve Focusu to bylo poprvé, co jsem si jej všimla, ale zase jsem jej vytěsnila: >> *Mluvili o fotbale.* A moc hlasitě. V Müllerstrasse, tam se na mne freudián podíval a pomyslel si: >> *To není poprvé ani naposledy, co se vidíme.* Přirozeně neřekl nic, ale jeho pohled byl dost výmluvný. A potom, pokud to byl on v tom porschi v Agnesstrasse... To nepochopím, je to tak neuvěřitelné, že tomu ani já nevěřím!!!

Až na to, že snad už zítra budu mít hotové své cédéčko, zpracovávám dál. To snad není možné. Teď mne napadlo, když jsme se potkali v kanceláři redakce Focusu, šlo o BSE. Freudián u Řeka mluvil taky o téhle situaci. >> *To by byla třetí ryba, kterou jsi vytáhla na souš.* Přitom jsme o tom nikdy

nemluvili. Freudián řekl, že poté, co jsem řekla: >> *Není to celé, ale tele*, ode mne slyšel jen nadávat.

Je mi to líto, stála jsem u faxu, čekala jsem důležitou zprávu. Freudián ze zeptal: >> *Přišel?* >> *Ne, ten člověk chce peníze*, odpověděla jsem. A potom, když jsem byla v nakl. Norden, potkala jsem freudiána na chodbě. Zeptala jsem se, kdo to je, řekli mi pak, že je to psycholog a přichází zhruba jednou za měsíc. A pak ten vrchol. Když jsem se v Rosenbergu po narkóze (tam, co jsem dostala facku) ptala ošetřovatele Klause, jaké to bylo, když jsem byla v narkóze, řekl mi: >> *Byl u toho váš psycholog*. Řekla jsem, že žádného psychologa nemám. Freudiána jsem si nikdy nespojila s tou osobou u Řeka, Focusu, Nordenu, ve škole. A taky on se mne v první hodině terapie ptal, zda už jsme se někdy viděli. >> *Nemyslím, ledaže by..*, odpověděla jsem. Chtěla jsem říct, že pokud má co do činění s redakcemi... Ale freudián mne nenechal odpověď dokončit. Jak taky, pak bychom zjistili, že se známe a já už bych nebyla jeho pacientka. Jednoduché.

Při kari freudián řekl: >> *Komické je, že ti to nevyjasnili*. >> *Ne, měli strach nebo co já vím. Jednou jsem o tom mluvila se sestrou Marion, ptala jsem se, proč mi ta Polka Mala dala facku, a sestra řekla, když vám to doposud nikdo neřekl, nebudu já první, která vám to vysvětlí. Nepochopila jsem to, jak taky, přesto jsem jí řekla, nevadí, i když mi to neřeknete, já se to stejně dozvím*.

>> *Díky, sestro Marion*, řekl freudián. A: >> *Všichni ti závidí, ty bys mne raději opustila, než abys žila s takovou závistí*.

>> *Pravděpodobně*.

>> *Co jsi řekla té Polce, když už jsi nebyla v narkóze?*

>> *Jestli jí mám taky jednu vlepít a že nenávidím lidi, kteří se*

746 *neumějí vyjádřit verbálně.*

>> *Super.*

>> *No jo, raději jsem ji měla udat, to ucho mne občas bolí.*

>> *Byla ta facka tak silná?*

>> *Ta byla mega.*

U Řeka se představil jako Ralf nebo Rolf Bier.

>> *Proč si myslíš, že to bylo falešné jméno?*

>> *Sybille se smála.*

Zavolala jsem Markovi, i když chodím každý den do školy a vypaluju, musím pořád myslet na to, co dělám, přesto mám strach. Co bude, až dokončím CD, co potom? Bude pak můj mentální život patřit už jen freudiánovi? Vždycky se vloudí chybička, musím vypalovat znovu a znovu a pak jsem ještě v myšlenkách u něj – ale tak, že jdu sama sobě na nervy.

Markus si to všechno vyslechl a řekl:

>> *K tomu ti nic říct nemůžu.*

>> *Já vím, ale dobré je už to, že ti můžu zavolat, to příští měsíc zase udělám, a pak to bude měsíc po měsíci méně, doufám.*

>> *Ale jistě, Evo.*

Mé problémy s měsíčky se nějak proměnily. Myslela jsem na to, jak si R. vždycky ošklivil moji menstruaci.

>> *Mohli jsme mít stejně nádherné přátelství, jako mám s tebou,* řekla jsem Markovi, >> *Ale ne, musím se zamilovat. A pak jeho láska k mému intelektu – jsem závislá, ale co znamená závislá?*

>> *Víš, na takové přátelství, jako je naše, už je nejspíš pozdě.*

>> *Taky si myslím, chtěl se mnou spát před dvěma lety, tak to chce taky ještě teď, nebo? Ale ne, nemluví o výletu do Garmische, nemluví vůbec, údajně ztratil hlas. Kdyby nebylo těch podělaných peněz, zavolala bych mu, ale takhle? Za*

14 dnů mu napíšu, zda by nemohl taky napsat, když už teda nemůže mluvit. Jediná dobrá věc je, že ty peníze žádným způsobem neovlivnily moje jednání s ním. Jsem k němu stejná jako předtím – přímá. Jen když jsem sama a jedu půl hodiny za nějakým obrovským nákladákem, který patří pivovaru Paulaner, je to zpět. Co jsem to zase ulovila, nemohla jsem jako všichni normální lidi poznat nějakého normálního psychologa, který má jenom ty peníze, které vydělá? Ne. Jak to zase zní? Utopicky, jako by psychologové byli normální lidi. >> To je dobré, řekl Markus.

>> Marku, představ si, že si ho vezmu a jednou mu někdo řekne: Vy ale máte drahé hodinky. Pak řeknu já: Ukaž! Ještě jsem si jeho hodinky neprohlédla. Ostatně, možná ho nemiluju teprve dva roky, ale už déle, a on to už věděl, pokud to tenkrát u Řeka byl on.

*>> Byl? To nemůžeš říct, pravda?, zeptal se mne Markus
>> Ne, nemohla jsem si ho prohlížet, měla jsem ztuhlý krk. Freudián mi taky řekl, co mu vyprávěl R. : >> Musel jsem jenom zůstat poblíž Evy a štěstí, které měla, přeskočilo i na mne. Ale z toho omylu jsem ho vyvedl, to byl jen tvoje štěstí, on na ně monopol neměl.*

**Štěstí není žádný dar bohů,
je to výsledek vnitřního postoje.**

Chytám se každého i sebemenšího důvodu, proč freudián nevolá. Přitom se mnou možná už dávno skoncoval a já to ani nevím!!

Tak, to stačí, freudián mne má za geniální. Tak abych si to zasloužila: Miluju ho a můj momentální pocit není uražená ješitnost, nýbrž vztek na sebe samu, že jsem se ho už dávno nezeptala, zda potřebuje mou pomoc. Ke zpracování mám

748 touhle dobou jen maličkosti. Například, že ze mne freudián udělal jasnovidku, když jsem řekla, že nějaké děti se už najdou. To mne poprosil, abych řekla, co vidí můj vnitřní zrak. Řekla jsem: >> *Děvče.*

>> *Je blondaté?*

>> *Ano.*

>> *A jak staré?*

>> *Jedenáct.*

Tehdy se freudián vylekal, já taky. Dokonce jsem nadávala, nechtěla jsem tomu věřit, ale on mne uklidnil, moc krásné, jen jsem to potlačila, až dosud, ačkoli mi freudián v kavárně v Rosenbergu vyprávěl, že má dcerušku.

**Šťastní lidé,
kteří píší na tastatuře jen dvěma prsty,
mají čas si rozmyslet, co píší.**

Freudián nevolá. Kromě toho, co čekáte, že udělají lidé s PTSD? Když má někdo rakovinu, je taky občas veselý a nikdo by nepřišel na nápad, mu to předhazovat. Což takhle:

>> *Já se svému Kašmírku přizpůsobila?*

Ach, ostatně, dnes jsem dokončila své cédéčko. Spolu s Markem jsem ho pokřtili Golemek. Doufám, že ho budu moct ukázat freudiánovi. Když ne, tak ne. Musím si zase zvykat na myšlenku, že ohledně našeho vztahu jen lhal a musím mu dát zapravdu, nejen dělá chyby jako Axel, on je jako Axel. Teď si zase připomínám tu scénu v Agnesstrasse, kde jsem ho viděla v autě.

>> *Má ho vůbec, toho porsche?* Freudián

>> *Ano, má.*

>> *Viděla jsi ho?*

>> *Ano.*

- >> *Má to auto mnichovskou značku?*
- >> *Ne, RJ nebo RU, nevím.*
- >> *Ty asi nezapomeneš nic, co souvisí se mnou.*
- >> *Proč, byl jsi to ty?*
- >> *Ne.*
- >> *Jako co jsem se ti líbila víc, jako novinářka nebo jako grafička?*
- >> *Jako novinářka. Strávil jsem hodně času u Tobiasse S., ten mi o tobě vyprávěl všechno. A nejen tam, byl jsem i u Mandyho.*
- >> *Ano, ten mne oslovil, když jsem pracovala pro Focus, prý jestli umím Photoshop.*
- >> *Jak to řekl?*
- >> *Tak, a já řekla, nevím, s PS jsem ještě nikdy peníze nevydělávala. Ale dělám CD-ROM, tam ho používat musím. Pak řek: Když děláš cédéčka, umíš i s PS.*
- >> *Doufal jsem, že to tak formuloval.*
- >> *Za tím vězíš ty?*
- >> *Jak to bylo s Photoshopem v nakladatelství Arabella?*
- >> *Ach, když tam jednou nebyl ten, co běžně Photoshop obsluhoval, nechal mne Reiner něco dělat. Pak byl nadšený a řekl to i tomu kolegovi, když se vrátil. Ten mne od té doby taky dost nenáviděl a už nikdy mne nenechal na Photoshopu pracovat.*
- >> *Viděla jsi někdy ještě toho muže s porsche?*
- >> *Ano, v Müllerstrasse, nějak jsem si ho ale spojovala s Módou.*
- >> *Takže jsi ho poznala?*
- >> *Ale kde.*
- >> *Mluvila jsi s ním?*
- >> *Ano, moc.*
- >> *Cože? Obtěžoval tě?*
- >> *Ne, nevyměnila jsem s ním ani slovo, Ale co mi řekl*

750 *mentálně, s tím jsem si nemohla nic počít.*

>> Co ti řekl?

>> Něco v tom smyslu: Tebe ještě dostanu, budeš se divit. Nebo něco podobného.

>> Co jsi dělala potom?

>> Šla jsem do domu a celou věčnost jsem si prohlížela ty mramorové desky, v naději, že dostanu nějakou odpověď.

>> A dostala jsi?

>> Ne. Pak jsem šla nahoru a hledala ho u Módy.

Pak se znovu velice rychle připomnělo setkání v nakladatelství Norden, kde jsme se oba znovu zajímali o to, kdo je ten druhý. Jen já jsem následně měla problémy, měli mi za zlé, že jsem jim neřekla, že také píšu. Měli mne za špióna. To je hořké, nenávidím to, když o mně lidi takhle smýšlejí. Ale když viděli, že se špičkama nakladatelství jednám jako s rodinou, dali pokoj. Zlí ale přesto zůstali.

>> A k tomu došlo teprve poté, co jsi se v tom nakladatelství znovu objevil, řekla jsem mu, když jsme jedli kari.

>> To jsem nechtěl.

>> V Nordenu jsme se pozdravili. Přesto jsem ho nepoznala.

>> Tohle žvanění o lásce k vám je stejně spíš obdiv, než láska, to jste slyšela už často... (večer s kari)

U Řeka jsme mluvili o agape, já řekla taky: *>> Jak mi chceš pomoci?*

Chodící encyklopedii sis přál už tenkrát. *>> Ty???,* řekl jsi u Řeka. To pak byl v Rosenbergu můj protějšek k tomu:

>> Vy...(mne milujete?).

>> Dostanete ještě peníze, jak se vám líbí ta reklama se psem?, zeptal se freudián při jídle.

>> Nijak zvlášť, jsem proti povinnému vodítku a v ní je vodítka až moc.

>> Nikdo nepočítá s vaší touhou po svobodě. Jennifer (sestra

freudiána, která mi dokonce dělala vlasy, když se přátelila s Axelem, teď je manželkou Maximiliána) řekla, že se nechovávala úplně dobře, ale já jí řekl, že to trvá dlouho, než je Evě něco trapné.

V mém životě jsou věci, které sama nemůžu věřit.

V Rosenbergu jsem Freuda neměla ráda, teď ho nenávidím.

Časové intervaly mezi freudiánovými nabídkami k sňatku se zkrátily: 27. 09. 1995, 19. 09. 2000, 04. 12. 2001, 14. 04. 2002.

A pokračujeme s vykopávkami.

>> *Tak tedy, vy budete za deset let narážet pivo nebo můj mozek. Umíte vůbec narážet pivo? Mozek asi lépe.*

>> *Já narážela pivo už ve 22 letech.*

>> *Škoda, že jsem vás neznal. Máte vliv na děti, proto vám přibájili tu ošklivou lásku k nim. Já bych vás miloval už jako dítě.*

>> *Ano, já se k dětem nechovám tak, jako ostatní dospělí.*

>> *Ano, v nakladatelství Norden mi vyprávěli, že v místnosti bylo šest dospělých a to malé děvče běželo k vám. Od vás se nechalo vzít do náruče... Jsem si jist, že ten malý chlapec v Pejskovicích vás neviděl jako náhradní mámu a začal.*

>> *Ano, jasně.*

>> *Kolik mu bylo?*

>> *Šest, napsal pro mne báseň a já mu věnovala mapu kraje, kde jsme byli.*

>> *Že se děti zamilují do dospělých, to se stává častěji, než se všeobecně věří. Ještě jedna nápověda – Vanessa. Na jednom thajském ostrově jsem s tím děvčetem uzavřela krásné malé přátelství...*

>> *Ach, to už taky víte? Byla tak krásná.*

>> *Ráda byste ji modelovala?*

>> *Ano, moc ráda.*

752 >> *Jak vypadala?*
>> *Tmavá a blondatá.*
>> *Mulatka s blond vlasy?*
>> *Ano.*
>> *Vy to říci smíte. Jste umělkyně a co z toho lidi udělali, to je nestydatost.*
To zvíře v Müllerstrasse vypráví, že jedu po malých holkách?
>> *Tenhle večer pro tebe nebude mít žádné následky. U Řeka.*
Nebo: >> *Pomohu ti, nemusíš nic dělat, já ti pomohu... A pak zase vykání: >> Vy jste se mne nikdy nepokoušela svést, s výstřihem a tak.*
>> *Takový nesmysl, já vím, že vy víte, jak krásná mám ňadra.*
>> *Já to nevím, jsem si ale jistý, že se mi líbí. (Kari)*
Miluji ho i navzdory těm penězům!!! Ale doby bez peněz byly hezčí.
>> *A potom ten večer u Řeka, jaký byl?*
>> *Ach, docela sympatický, jen se mi zdál trochu ješitný.*
>> *Vážně ses na něj nepodívala, o čem jste vůbec mluvili?*
>> *O agape a...*
>> *A?*
>> *Zvláštní, o Maximiliánovi. Věděl, že se mnou kdysi chtěl spát.*
>> *Od tebe?*
>> *Ne, to právě ne, divila jsem se, ale co já vím, komu to R. vyprávěl.*
>> *Bylo ti to trapné?*
>> *Ano, moc.*
>> *Viděl to?*
>> *Ano, myslím, že nakonec ano. Nakonec mi slíbil, že mi pomůže a že pro mne ten večer nebude mít žádné následky.*
>> *A?*
>> *A nic, neslyšela jsem nic jiného.*

>> *Skutečně jsi nikomu nevyprávěla, že s tebou Maximilián chtěl spát?*

>> *Ne, nikdy. Těch ran, které jsem proto dostala, bylo nespočetně.*

>> *O... Viděla bys ráda Lea?*

>> *Ano, kdyby se to dalo zařídit, řekla jsem tehdy. Byl jsi to ty?*

>> *Ne, ještě ne. Chtěla bys, aby se ti Sybille omluvila?*

>> *Ano, co řekla o mé babičce a mé mámě, to bylo příliš.*

>> *Jsem rád, že od ní chceš omluvu.*

>> *Proč?*

>> *Protože se to patří. Už nikdy víc jsme s ní nikam nešli.*

A teď vím, co jsi myslela tím, že bys nechtěla trpět za chyby jiných lidí.

Tak. Jako psycholog už není k mání, na mou zprávu nereagoval. Taky ve skutečnosti není žádný dobrý... Když si to člověk přebere... Kdybych ho mohla mít aspoň jako stěhováka. Můj miláček je v macovské klinice, kvůli disku. Stav: Jako psychologa na něj mohu zapomenout, ráda, nic víc pro mne stejně nikdy nebyl.

Nejpravdivější slovo lidské řeči zní: Snad.

TAK TEDA NE? Ne, vzpomínám si na náš rozhovor o tom čase: >> *Velice dlouho nepřijdu, ale nemá to co dělat s vámi, jen marginálně.*

>> *Ano, vaše vnímání času znám. Když jste měl Sonku tři měsíce, říkal jste tomu „krátce“. Jak dlouho u vás trvá „hodně dlouho“?*

>> *Nevím. Vydržíte to?*

>> *To nevím, ale každopádně to zkusím.*

>> *Jsem rád, že mi nic neslibujete.*

754 >> *To nemůžu a nechci.*

Probudila jsem se v 1.40 a v slzách. Proč? Protože jsem mu od první vteřiny u Řeka důvěřovala víc, než komukoli v těch pěti letech předtím. Byla jsem tak vyděšená, že jsem jej vytěsnila, ale bohužel i s příchylností, kterou vůči mě choval. Tehdy řekl:

>> *Pomohu ti.*

>> *Jak to chceš udělat?*

>> *Nemusíš dělat nic, já ti pomohu.*

>> *Děkuji. Pomoc potřebuji.*

**Autoritou, stejně jako důvěrou,
nic neotřese víc, než pocit,
že se s námi jedná nespravedlivě.**

Skutečně jsem se odnaučila věřit, že by ke mně lidé mohli být taky milí. Freudián, kdysi: >> *U lidí, jako jste vy, to tak je. Musejí mít spoustu nepřátel.*

Potlačení – vnitřní emigrace.

Zavolala jsem Markovi: >> *Marku, včera jsi řekl, že do slova freudián se dá zabalit mnohé. Jako první mne napadlo, že jídlo je čínsky FAN, hospoda DIAN, restaurace FANDIAN, takže jsem zase doma.*

>> *Skutečně, kruh se uzavírá. Jak se ti jinak vede?*

>> *Ach, Marku, on zase nezavolal, jsem z toho moc smutná, říkám ti: Nejen, že vytěsňuji, mám taky halucinace. Když se chceš zbláznit, namluv si psychologa.*

>> *Komu to říkáš, já už ho doma mám.*

>> *Ano, souhlasí, tak jsem tu psychologickou nemoc dostala od tebe?*

>> *Nejspíš, pokud je nakažlivá. Přeji ti krásný víkend, užij si*

ho co nejlíp.

>> *Díky, ty taky, ciao.*

Někdy v noci se pak připomnělo, jak se mne freudián jednou zeptal, zda znám někoho jménem Ariane.

>> *Tenkrát, když jsem ti říkal, že Rilke bydlel v Müllerstrasse, jsi to opravdu nevěděla?*

>> *Věděla, ale nechtěla jsem na sebe upoutávat pozornost.*

>> *Nebo některé věci v hlavě neudržíš. Pak je hoď do koše. To by bylo možné, byla jsi tak skvělá, když jsem se tě ptal, proč jsi tak veselá.*

Teď už taky vím, proč byl propuštěn ředitel mé školy. Kvůli dětské pornografii.

Byla jsem se svou někdejší docentkou, Corinnou, u Řeka. Bylo to stejně zvláštní, jít kolem toho stolu a na freudiána nemyslet. Pozvala jsem Corinnu poté, co bylo hotové moje cédéčko. Neobjevily se žádné nové vzpomínky. Ten lokál se jmenuje Calypso. Když se člověk dívá na filmy, je vždycky pochopitelné, že muži okolo 40ti můžou mít své podivnůstky a chyby. Ženy ne, pokud je mají, jsou v blázinci, protože konvence vyžadují, aby si muži jako sloupy této společnosti mohli slabost dovolit. Ostatní, hlavně ženy, na to právo nemají. Já jsem blázen už proto, že si dovoluji jezdit na mopedu.

>> *Pamatuješ si na Leovu poslední větu?*

>> *Ano.*

V tom okamžiku freudiána obdařím bolestným výrazem, který pak viděl jen v kantýně, když mne označil jako silnou. Ano, tak to je, co z toho mám, že jsem silná? A pokud jsem ta velká malá dáma? Nic, než závist a zlé reakce, nejen od žen. Jednou řekl, že jsou zlé, protože závidějí, ale když jsem soudila, že závist sama o sobě nestačí, dal mi za pravdu a řekl: >> *Bojí se*

756 *tě a proto hned útočí.*

>> *Hm. Můžeš mi uvést příklad?, zeptala jsem se.*

>> *Kdy jsem se k tobě choval nejhůř?*

>> *Když jsem ve společenské místnosti čekala na svou hodinu a ty jsi přišel s Ehrlichem a oba jste křičeli paní Lexová, ale tónem, jaký jsem si v životě nezasloužila, tak byl zlý.*

>> *Bál jsem se tě, promiň.*

>> *Proč bál?*

>> *Že mi do očí řekneš: Hej, co je s námi?*

>> *A proto jsi na mne byl tak zlý? To bych nikdy neudělala.*

>> *Ano, tak je to vždycky, mohu se na tebe spolehnout. Můžeš si to teď vzít a kdykoli to použít: Vždycky, když jsou lidé na tebe zlí, bojí se tě.*

>> *Děkuji.*

>> *Prosím, rádo se stalo.*

Leká mne, co všechno se pod mou fasádou skrývá. Slovo Maische jsem nikdy neslyšela ve spojení s pivem. Nevědomky, ale přesto, dala jsem je Fridolinovi. Může být, že to freudiánovi vzalo řeč? Mně ano. Pak dál. Když mi bylo asi 18 let, četla jsem jednu knihu od Kische: Pasák (Mädchenhirt) se jmenovala. Možná, že už popsal můj osud, než jsem vůbec existovala. V knížce jde o vejce kukačky.

Když chtěli onehdy freudián a paní Redd vzbudit mou žárlivost, udělali tu chybu, že se oba otočili, aby viděli mou reakci. Bohužel... Tak jsem přišla na to, že šlo jen o divadlo.

Už nepřijde nic, jen tu a tam, jinak jsem zase volná. Sice s použitím násilí, ale přece. Nebo přinejmenším tu a tam. E. T. musím pro Arianu z Müllerstrasse odnést. Jinak tatáž žena, která mi před čtyřmi měsíci do očí řekla pár vět o freudiánovi:

>> *Zamiloval se do vás.*

>> *Jak to, že to tak rychle víte?, odpověděla jsem otázkou.*

Její odpověď byla: >> *Protože psychologové se vždycky zami-*

lovávají do starších žen.

A teď mi tatáž žena řekla: >> *A když se už neozve?*

>> *Nic, já mu volat nebudu.*

>> *Tak je to správně,* řekla. Mohla také říct, no konečně, přenechte toho ubohého mladíka nějaké mladší ženě, snad dokonce mně. Tenhle boj o muže, ne ne, toho se nikdy nebudu moci zúčastnit. Pak také ještě řekla:

>> *Je tolik jiných mužů.* Ta kráva blbá, a já si můžu hledat zase novou kosmetičku? Proč lidi vždycky hodnotí podle sebe? Pro ni existuje tolik mužů, ano? Ale já slyším jen stížnosti, když se toho tématu někdo dotkne.

>> *Když si vyjdete s kamarádkou, poznáte nového muže.* Nedala pokoj. Já? Proč? Aby se mi s ním stalo totéž, co s ostatními? V prvním okamžiku svatba, třikrát za sebou, a pak mlčení a já zůstávám sama se svým strachem před otevřením poštovní schránky, aby tam nebyl dopis: Víc než přátelství ti nabídnout nemohu. Jako bych někdy chtěla něco jiného.

Skutečně se to stalo. Probouzím se a moje první myšlenka nepatří freudiánovi. Uvidíme, kolik procent dne na něj budu myslet, jak často poběžím k telefonu v naději, že je to on. Včera kosmetička řekla: >> *Chtěla bych na Maltu.* Pozdrav freudiána nebo náhoda?

Přece jsem s ním mluvila o tom, že chci na Maltu. Pomalu se mi vede jako s Axelem. Axel taky říkal takové krásné věci, a potom, když už je nedokázal dodržet, vysvětlil:

>> *To bylo jenom kvůli terapii.*

Zbabělec Fahrmeier by řekl: >> *Bojujte! Proč???*

Většina si myslí, že láska znamená být milován.

Opak je pravdou. Láska znamená milovat.

758 Nemám, jak by řekl freudián, žádnou motivaci, jsem mrzák, neumím závidět. Nežárlím. Ctižádost už taky mizí. Žárlivá jsem nebyla ještě nikdy. Chtěla bych jen žít, být zdravá a spát. Ach ano, sex. Nemusí být, to už raději pojedu na Maltu, až to skončí, a pořádně se naučím anglicky. Nespala jsem celou noc. Odpoledne: Samozřejmě ještě můžu počkat, SMS pro něj mám připravenou, ale neposlala jsem ji: *Co dělá tvůj hlas, už můžeš mluvit, já musela, ale nikdo tady není. Můžeš pomoci?* Do prdele, křičím! Jak k tomu přijdu, abych vždycky padla na chlapa, který mne staví před nějaký problém? Nebo jak muži přijdou k tomu, aby si vůči mně něco takového dovolovali. Přece tam nebyl žádný soucit, spíše obdiv – láska, ne často jsem se nemýlila ve své znalosti lidí.

Moje CD-ROM je hotové, samozřejmě má nálada souvisí i s tím. Dva roky odvádění pozornosti od mého života jsou pryč, pletu, uklízím a nemůžu mluvit o svých pocitech, jsem tak v depresi. Sny se plní samy, nepotřebuji ty freudiánovy. Porsche, peníze, golf není tak zlé, že to nebudu mít, o to jsem nikdy neusilovala, už dávno vím, co je v životě podstatné, ale nejhorší je, že mi dával naději na práci s ním, na přátelství s Maximiliánem, na normální život. Jsem smutná, že freudián sklouzl do Axelových kolejí, ten taky tomu co říkal věřil jen v okamžiku, kdy to říkal, o minutu později to bylo pryč.

U Axela mi to bylo jedno, byl alespoň tu a tam přítomný, ale teď jsem tak sama. Freudián dělal terapii správně, to ano, jsem teď mnohem hrdější, ale tak hrdá, že nikomu nemůžu říct, jak jsem zraněná. To jsem nechtěla.

KONEC. Pokud si muži okolo čtyřicítky myslí, že si mohou dovolit všechno, ženy kolem šedesátky si to myslí také. *Ciao freudiáne. Každá věc je jako její konec. Sonka & já!*

Říkám, to bylo ještě podělanější. Tak nějak si myslím, že freudián se nejen tak podobal Axelovi, on také vězí za celou tou

historií. Leo měl stejně nějak moc zasvěcených vědomostí. A freudián něčím připomíná robota, strašidelné, pomyslela jsem si vždycky, když jsem jej potkala.

>> *Začínali jsme spolu s Kay vařit, řekla jsem, když jsme jedli kari.*

>> *To bychom mohli společně. Jako malý chlapec jsem chtěl být kuchařem.*

>> *No právě, já s ním nechtěla připustit pocit rodiny, domova.*

>> *Necítíte se sama?*

>> *Ne, sama jsem ráda, a osamělost? Tu už nějak zvládnou...*

**Vědění je poznáním něčeho nepřítomného.
Pozdrav, ne objetí.**

>> *Jak vy to oddělujete... Byla jste někdy u Řeka?*

>> *Ano, s Janou, byl tam takový ošklivý chudák, nevěděla jsem, je to muž nebo žena?*

>> *Vždycky mi dokazujete, jaký velký JSTE ČLOVEK.*

>> *Jak můžete říkat něco takového? Stydím se, protože nevím, zda to tehdy byla žena nebo muž.*

>> *No právě. Protože to pro vás byl člověk, já ho dokonce znám, jen nějaký člověk. Vy jste taky neviděla Axelovu krásu.*

>> *Ale že už ani nevím, zda to byla žena nebo muž?*

>> *No ano, viděla jste toho člověka. Pohlaví pro vás není důležité. Víte, jak se jmenuje?*

>> *Ne.*

>> *Steffen.*

>> *Takže muž?*

>> *Je bohatý. Víte jeho příjmení?*

>> *Ne, jak se jmenuje?*

>> *Je strašně bohatý.*

>> *No a?*

- 760 >> *Neviděla jste ho někdy dřív?*
- >> *Pokud vím, tak ne.*
- >> *Nezažila jste něco podobného na cestách? Co jste vůči němu v tom okamžiku cítila?*
- >> *No, častěji u lidí s elephantiasis... Mrzák.*
- >> *Co jste cítila v tu chvíli?*
- >> *Měla jsem strach, že se do něj zamiluju, to se mi taky pokaždé stalo – trošku.*
- >> *Přesně, vy máte taky ještě svůj vlastní syndrom pomocníka. Soucit se totiž může rychle změnit v lásku.*
- >> *Jednou jsem na Howrath Bridge viděla dítě, zhruba dvouleté, jak prodává česnek. Tři stroužky. Rozplakala jsem se.*
- >> *Pojedeme do Kalkaty, zachráníme to dítě.*
- >> *Jemu už teď ale musí být tak dvacet let.*
- >> *To už je tak dlouho? Nevadí, odvezeme z Kalkaty jiné dítě.*
- >> *Já žádné dítě k adopci nedostanu.*
- >> *Ale já. Proto vy děti vidíte jako dospělé, vždycky, když jste konfrontována s dětmi, myslíte na tu scénu?*
- >> *Ano.*
- >> *Jsem hotový.*
- >> *Proč?*
- >> *Ještě vám to nesmím vysvětlit, ale je to s vámi šílené.*
- >> *Já vám nerozumím.*
- >> *To je mi líto, já už nemohu. Jste si jistá, že jste Steffena ještě nikdy neviděla?*
- >> *Ne.*
- >> *Byla jste hrát kulečnick s ním a s Axelem.*
- >> *To byl on? Nepoznala jsem ho, to přece nebylo tak dávno, jak to, že jsem ho nepoznala?*
- >> *Patrně potlačujete všechno, co souvisí se mnou.*
- >> *To nechápu.*
- >> *A já vám to nemohu vysvětlit, udělal jsem tolik chyb,*

co se vás týče.

>> Ne.

>> Jste toho názoru, že jsem všechno udělal správně?

**Věci jsou, jaké jsou.
Jak je vnímáme my,
záleží jen na tom,
v jakém je pozorujeme světle.**

>> Rozhodně.

>> Co byste mu řekla, kdyby jste jej znovu potkala?

>> Steffene, je mi líto, já tě posledně nepoznala.

>> Tak to je dobře. Udělal vám R. ještě něco horšího, než ty věci s Kašmírem a s Amerikou?

>> Ano, často mne mučil, nechtěla jsem být bita, proto jsem někdy udělala něco jiného, než bych si přála, bála jsem se ho. Nenáviděla jsem se za to. Taky mi fackou protrhl bubínek levého ucha. A zlomil levou paži. Pokaždé jsem byla ráda, že s ním nemám žádné děti. Celé hodiny nezastavil, když jsem řekla, že bych potřebovala na záchod.

>> Pojedeme do Kalkaty pro to dítě. Proto máte k dětem jiný postoj, než lidé tady, vážíte si jich jako osobností a pokaždé, když jde o děti, vidíte tu scénu na mostě.

>> Ano, děti jsou pro mne jako dospělí.

>> Proč je to v Indii takové?

>> Tam se musí děti už ve dvou letech živit samy nebo se starat o menší sourozence. Proto se tak hněvám na Sybillu, že si nedokáže představit, jak mne zranila svými poznámkami o mé babičce a mamince. Ona je vlastně dost špatný člověk a byla vaše kamarádka, proto jsem se s vámi nechtěla spřátelit. Proto jsem ti dala šanci, tím, že jsem zapomněla ten večer a toho Velkého Muže. Pro mne to byl strašný večer,

762 *mnohdy jsem kvůli němu plakala, a ty jsi byl přítom?*

>> Tahle svině, R. žárlil na lásku těch dětí na chatě. A když jsme byli sami, mohla jsem počítat s tím, že mne večer zbije. Tak mi to nepřál. Byly i jiné příležitosti, kdy mne tloukl, a vždycky bezdůvodně, proto jsem s tím vlastně nikdy nepočítala. I když jsem modelovala něco hezkého, jen záviděl.

>> Já vím.

>> Já ale netuším, zda je pro mne dobré, že to zpracovávám až teď. Především jsem sama a přítom často pláči. Chtěl mne dokonce předvést jako závislou na tabletách, on, který bez své trávy nemůže žít.

>> Ale to jsi byla také ty, kdo tohle téma otevřel.

Kdyby jen tady byl freudián. Ale takhle se propadám do těch nezpracovaných sraček, které možná ani nestojí za to, abych je zpracovávala. A všechno to na můj vkus trvá moc dlouho.

Co pomalu zraje, stárne pozdě.

Možná freudián dělá, jakoby mne miloval, pomáhá mi, přítom ale sám upadl do spárů té bestie? Zhruba před 20 lety přišel R. domů a řekl: *>> Byl jsem s Tobiasem S. na jedné schůzce, když se jeden nechce rozvádět, tak to ten druhý taky nedokáže, je to docela lehké.*

Ano, pomalu mi svítá. Ale bylo by hrozné, kdyby to byla pravda... Být rozvedená a toho bastarda se přesto nezbavit???

Freudián se mne vyptával na Salem. Který, zeptala jsem se. Zním nejméně tři. V tu chvíli byl hotový – zase jednou. Řekl: *>> To ještě nikdo neřekl.* Dál jsme o tom nemluvili. Byl jenom překvapený, že se vyznám v historii Salemu na východním pobřeží Ameriky. Ano, kdyby se mne zeptal, zda vím, který internát navštěvoval, tak bych pravděpodobně řekla

Salem. Tobias S. mi řekl, když se freudián objevil ve dveřích jeho kanceláře a zeptal se >> *Můžu pomoci?*: Je jako já, jen vypomáhá. Při další příležitosti pravil, že freudián je tady jen kvůli mně. Myslela jsem, že to je zas nějaký jeho vtip. Pak řekl, že freudián je psycholog, já to nechápala. Zeptal se: >> *Líbí se ti?* Já mu odpověděla, že nemám ráda lidi, kteří se jmenují Bruno. Pak řekl: >> *Můžeš mu dát jiné jméno.* Takže freudián zná Axela. Organizoval nakonec všechno z pozadí? Patrně. Nakonec se mnou zase jen manipulovali?

Zaparkovala jsem nedaleko Calypso, vzpomněla jsem si, že mi tady tenkrát ukradli krásnou espézetku mé hondy. Jinak to zítra bude pět měsíců od naší debaty, další má už nejvyšší čas. PUSTIT! >> *Je opravdu křečovitý, a vy myslíte na to, že když si člověk představí porážku vítězů, bude mu mnohem lépe,* řekl můj neurolog.

Nechtěla jsem s freudiánem bojovat. Proč?

Nemám důvod, můj intelekt mi stačí, nepotřebuji vědět ještě víc, vím, že vím příliš málo, ale pro jednoho člověka je to dost. Ženy, které vědí méně, to v mužském světě stejně mají lehčí, tenhle poznatek jsem získala už dávno. Já jsem pro ně jako červený šátek.

**Mé srdce je tam,
kde nejsem já, to je chiméra.**

SALEM??? Elitářské myšlení. Jaké jen je spojení mezi freudiánem, Axelem a Salemem? Nevím, přesto tady nějaké být musí. Jde to. Už sebou neškubnu při každém nákladáku Paulaneru. Velký muž mi sice tenkrát slíbil, že pro mne ten večer nebude mít následky, ale vyvinulo se to jinak.

**Problém elit v naší době spočívá v tom,
že se více a více specializují a přitom ztrácejí přehled.**

Eva skládá básně:

Říká malý méďa náš:

„Od lesa jdu, jak Mikuláš.“

Nemá však dárky, jen v hlavě guláš.

Okolo plakátu s heslem se nese:

Mikuláši všech zemí, spojte se!

Až se mu z toho chce plakat,

jde dál, porazí plakát..

Zpívá si bez not písničku:

Medvídci všech zemí,

podejte si pacičku.

Zemí jde méďa, zpívá si dál:

Kdybych potkal Mikuláše,

já bych mu dal!

Vyženeme všechny Mikuláše,

plyšovní medvídci, to je spása naše!

To jsem našla, když jsem hledala náčrt záznamu z mého večera u Řeka. Ano, stojí v něm leccos, co jsem do Pohledu z nadhledu nenapsala, například, jak ke mně freudián přišel a omluvil se. Sybille z toho byla celá pryč, já se třásla, to měl o pět let později pravdu, že se třesu, když mne chce obejmout. A pak ta poslední věta, kterou mi dal Leo na cestu. *Tady jde, ta velká malá dáma.* Komické, poznamenala jsem si k tomu tehdy, to řekl Anthony Quinn. Neříkal freudián že to doplní, tehdy, když jsme jedli kari? Ten večer? Pár věcí jsem zamlčela, anyway. Taky velký muž řekl větu: >> *Také bych si vás chtěl vzít.* Jemu jsem ale neřekla, postavte se do fronty. Chtěl mne odvézt domů. Ano, získávám odstup, ten mi pomáhá, vidět věci poněkud střízlivěji.

**Když něco moc chceš, pušť to,
třeba se to vrátí. Když ne, nestálo to za to.**

Dneska jsem se zeptala Marka B.: >> *Můžeš mi říct, co mám společného s absolventy Waldorfu a Salemu? Ten pán straší v mém životě už celou věčnost a když to začne být vážné, vytratí se.* Vyprávěla jsem mu o Wolfgangovi, že předpokládám, že ho znám ještě z dob v Passau. Že jsme společně zažili ducha na jedné chalupě v Krkonoších a spali spolu. Ano, pokud je to on. Proč ke mně freudiána konečně nepustí? Za čtrnáct dnů to bude půl roku od našeho rozhovoru – a dva roky od terapie v Rosenbergu.

A viděla jsem freudiána v televizi...

- >> *Ano, musím něco udělat, jinak mne nebudeš milovat. Přijdu během mistrovství světa.*
 - >> *Kdy to bude?*
 - >> *Koncem května.*
 - >> *Ach bože, to nevydržím.*
 - >> *Když to nevydržíš, nevadí, jen se pak nesejdeme.*
 - >> *Vydržím to.*
 - >> *Zajímá tě fotbal?*
 - >> *Když je to zajímavý zápas, tak ano.*
 - >> *O. K. Na ty nejlepší se podíváme spolu. Freudián*
 - >> *Prima.*
 - >> *Tebe víc zajímá box, v té době bude taky boxovat Tyson.*
 - >> *Ano, na to se určitě podívám.*
- Proč není freudián zvědavý, jak jsem daleko s prací, totiž s vířením a prolamováním povrchu? Markus B. řekl:
- >> *Možná vyčkává.*
 - >> *Nač čeká? Až jej budu milovat ještě víc? To už nejde.*

766 >> *Ten sen, co jsi mi vyprávěla, ten byl skutečně jako film, ve snu se mnohdy věci zpracovávají.*

>> *Ano, to souhlasí, ti náckové, to bylo něco... Jednou jsem se ho zeptala, jaký je jeho politický postoj. Řekl, že kdybych to věděla, nemluvila bych s ním.*

>> *Vidíš, to jste ale byli docela daleko. On musí absolvovat pořádné vyprání mozku, proto to trvá tak dlouho.*

>> *Může být, na to jsem nepomyslela. Máš pravdu.*

Chtěla jsem si sebou na kliniku vzít Stifterův Hrad bláznů, ale v knihovně u mne jej neměli. Objednali ho pro mne. Tak jsem si vypůjčila pár knih a céděček. Taky jsme dlouho mluvili o Stifterovi, vyprávěla jsem freudiánovi, že jsem navštívila Stifterův rodný dům. Proboha, to už je tak dlouho, připadá mi to jako sen. Jsem na klinice, uvidíme, jak dlouho to vydržím tentokrát. Předběžně jen na interně, ale i tady na mne byli zlí, když si mysleli, že freudiána nemiluji. Něco mi tady chybí. Jinak jako vždycky, jakoby se zastavil čas. Jen on mi chybí, je vůbec ještě tady?

Kdo má ještě chápat tenhle salát? Při příjmu mi doktor Plyšák nabídl termín u dr. dr., ten jsem s díky akceptovala. Vyprávěla jsem dr. Plyšákovi, že mne nemocenská pojišťovna odmítla poslat na rehabilitaci, ale napsala mi, abych si hledala terapii v místě bydliště. O. K. To bylo včera, a dnes? Při vizitě se mne vrchní lékař ptal, jak zapůsobila terapie před dvěma lety, zda mi pomohla. Řekla jsem, že moc dobře. Řekl, že u mne skutečně mnohé může být psychosomatické, jsem tělesně zdravá, a když mi terapie pomohla, můžeme ji zopakovat. Vyprávěla jsem mu, že teď si mohu daleko víc užívat života, daleko více než dřív žiji TED A TADY. Jen teď, když už mám hotové své céděčko, nevím, co si počít sama se sebou.

- >> *Kdo vám pomohl nejlépe?, zeptal se mne doktor.*
- >> *Pan Wilhelm.*
- >> *Jste s někým odsud ještě soukromě v kontaktu?*
- >> *Myslíte pana Wilhelma? Už včera jsem s panem dr. Plyšákem mluvila o tom, že bych chtěla mít termín u pana dr. dr.*
- >> *To se dá zařídit. Jak se vám vede teď?*
- >> *Ne právě zvlášť dobře. Propadla jsem se do černé díry.*
- >> *No, tak zařídíme termín u dr. dr. Ještě něco: Chtěla bystě být na pokoji zásadně sama?*
- >> *Ne zásadně, ale už jsem se spálila, před dvěma lety jsem tady přece v narkóze dostala facku.*
- >> *Ach, na to jsem zapomněl, souhlasí, ale tahle paní už vás bít nebude.*
- >> *O. K., pak je mi to jedno, usmála jsem se.*
- >> *Ale ona byla – jak se jen jmenovala – byla vlastně velice milá.*
- >> *Ano, devět dnů, až k tomu políčku.*
- >> *Jak jen se jmenovala? Proč tady vůbec byla?*
- >> *Reisenthel, řekla bych, že lovit mužské.*
- >> *Přesně, to bych také řekl, zasmál se pan dr. Plyšák a explodoval.*
- >> *Vidíte to taky tak?, zeptala jsem se. To už jsme se smáli všichni. Vyšli z mého pokoje. Za minutu se vrchní lékař vrátil, zůstal stát ve dveřích.*
- >> *Dojednáme vám termín u dr. dr., pan Wilhelm z týmu terapeutů odešel, dělá už jen dokumentaci, ale i tam se můžeme o termín pokusit.*
- >> *??? Děkuji.*
- O patnáct minut později jsem na chodbě potkala sekretářku od dr. dr. >> *Paní Lexová, u pana Wilhelma už nemůžete žádnou terapii dělat.*
- >> *Paní Uhl, ten rozhovor s vrchním lékařem nabral docela*

768 *jiný směr, než jsem chtěla, zeptal se mne, kdo mi nejvíce pomohl, já řekla pan Wilhelm. Víím, že pana dr. dr. nemůžu obejít.*

>> Vaše žádost o poradu už leží na jeho stole.

>> Děkuji. A u pana Wilhelma, až budu v civilu... ten den už jsem prošla řadou vyšetření, také kolonoskopii, >> prostě někdy zaklepu. Ono ho to neporazí.

>> Ale ano.

>> COŽE???

>> Samozřejmě ne..., zasmála se.

>> Ach tak, usmála jsem se na ni.

Při kolonoskopii jsem dostala injekci, po které jsem byla hned mimo, moc příjemné, žádná narkóza, ale skvělý pocit. Po vyšetření jsem se zeptala: *>> Mluvila jsem?*

>> Ano, v jednu chvíli jste byla skoro vzhůru, chtěla jste vstát, myslela jste, že jste doma.

>> Pravda, to ještě víím.

O dvě hodiny později: připadalo mi to, jako kdyby mne někdo oslovil: *>> Ještě jsem se chtěl zeptat, proč pořád nosíte hnědé věci?*

>> Vždycky jsem ráda nosila hnědou. Už moje nevlastní sestra říkala, že mám nosit modrou, protože mám modré oči, odpověděla jsem.

>> No dobrá, tak přesně jsem to vědět nechtěl, to mi stačí.

>> Proč se mne potom ptáte?

Tak, a to celé nemůžu odpřisáhnout, protože jsem přece jen byla mimo, ale co víím: chtěla jsem vstát, připadala jsem si jako doma. **BYL TO FREUDIAN OSOBNĚ?**

Dostala jsem volno, jela jsem domů a šla k Markovi B.

>> Marku, ti se ke mně chovají jako k hvězdě!

>> Jako taková taky vypadáš.

Vyprávěla jsem mu svoje vjemy při vyšetření.

>> Pokud je to pravda, odpověděla jsi správně.

>> *Ano, tihle ze Salemu a Waldorfské školy... Je to spiknutí, ještě chybí, aby ses přiznal i ty.* 769

>> *Já se nepřiznám.*

Doma. Jen jsem spala a dívala se na formuli 1 v Monte Carlu. Počasí smutné. Freudián jednou řekl, že by mi nejradyji koupil pivovar, Braník, kde jsem se narodila, kde jsem jako dítě cítila vůni chmele.

Zapsat celý týden, to je pro nebohou hlavu moc práce. Tak jen heslovitě, přijde to, jak to přijde. Když freudián přišel na internu do pokoje, hned jsem mu předala láhev Prosecca.

>> *Čemu vděčím za tu čest?*

>> *Protože se známe dva roky, ale kde, známe se sedm let.*

>> *Já tě znám jen dva roky.*

>> *Aha, teď už nevytěsňuju, tak to budu fantazírovat.*

>> *To je skutečně opak vytěsňování.*

V následující minutě to ale přiznal: >> *Ne dva satelity, ale tři, tomu třetímu jsi nabídla bonbónek. Znala jsi někoho?*

>> *Ne. Měla abych?*

Ten jeden satelit byla Hermíne Kimmel, kterou na mne freudián poštvál už před deseti lety. Polka Mala byla jeho kamarádka, Eve ze školy taky. Hermíne se s ním přátelí dodnes! Tři ženy, nejafektovanější mezi všemi pod sluncem. Tam freudián patří, k téhle afektované pakáži. Ještě Detlef, ten je překonal všechny. Afektovaný – namyšlený, vyumělkovaný, strojený.

>> *Raději ne. A když tě oslovila? Freudián*

>> *To je ono, neoslovila mne.*

>> *Souhlasí, ale člověk neříká jen gesty, že chce jídelní lístek.*

Freudián

>> *No právě, proto jsem se jí taky drze zeptala: CO?*

>> *Ano, právem, něco takového se nedělá. Freudián*

>> *Když mi došlo, co chce, tak jsem se tě přece zeptala, zda ten jídelníček ještě potřebuješ.*

>> *Naprosto správně, tvrdila, že ti něco řekla. Freudián*

>> *Neřekla nic, teprve potom při těch šatech zavolala moje jméno.*

- >> *A já, co jsi říkala, jak jsem reagoval? Freudián*
- >> *Bylo mi tě líto, byl jsi tak bezmocný... Tvoje ruka, jak jsi ten jídelníček chtěl před ní ubránit.*
- >> *Soucítla jsi se mnou? Freudián*
- >> *Ne, to ne.*
- >> *To je totéž, ačkoli, máš pravdu, není to totéž. Už jsi mne někdy v takové situaci viděla? Freudián*
- >> *Ano, když jsi u dr. dr. žádal o dovolenou. To mi bylo tak nepříjemné, až jsem vstala, už jsem u toho nechtěla být.*
- >> *Promiň, že jsem s tebou nebyl na tomografu. Freudián*
- >> *To přece nevadí, nemohl jsi vědět, že se mi u toho udělá špatně. Kromě toho se to jednou stane u 500 pacientů. A jak si to vůbec představuješ? Byla jsem nahá.*
- >> *Dobře, tak si to představuji. Přece by se nic nestalo, nebo? Freudián*
- >> *Samozřejmě by se nic nestalo, a kdyby přece, solárium není daleko.*
- >> *Přesně, pak bychom řekli, promiňte, musíme na chvíli do solária. Freudián*
- >> *Na chvíli?*
- >> *Tvoje čtvrtodinka a moje čtvrtodinka.*
- >> *To jde. Když teď přšelo, byla jsem v soláriu dvakrát.*
- >> *Beze mne?*
- >> *Ty jsi dobrý, já vůbec nevěděla, jestli ještě jsi na klinice.*
- >> *A kdepak bych měl být? Freudián*
- >> *Jednou jsi řekl, že chceš dělat něco jiného.*
- >> *Chceš, abych odsud odešel?*
- >> *Ano, bylo by mi to milejší.*
- >> *Chceš, abych odsud odešel?*
- >> *Ano, bylo by mi to milejší.*
- >> *Proč? Freudián*
- >> *Myslím si jen, pro pacienta je klinika O. K., ale deset let*

- 772 *jako psychoterapeut stačí.*
- >> *Myslíš, enough is enough? A co mám dělat?*
 - >> *Nechci ti nic doporučovat, ale něco u Tobiase S. nebo tak. Když odejdu, šel bys opravdu se mnou?*
 - >> *Řekni prosím, prosím.*
 - >> *Prosím.*
 - >> *U Tobiase S., to dělám už dlouho, tak či tak, raději bych byl profíler. Freudián.*
 - >> *O.*
 - >> *Co je?*
 - >> *To by se mi líbilo.*
 - >> *Dělala bys to se mnou? Freudián*
 - >> *Ráda, jen nevím, zda to umím.*
 - >> *Umíš, ty s tvými pozorovacími schopnostmi. Neznám nikoho, kdo by to uměl lépe.*
 - >> *Myslíš? Skutečně bys šel z kliniky se mnou, když odejdu?*
 - >> *Ano.*
 - >> *Pak to udělej. Ale musíš jít, já bych tady chtěla převzít roli tvé mámy.*
 - >> *Nebo co bys mi doporučila, co bych měl jinak dělat?*
 - >> *Jít ke Corinně a naučit se dělat s Directorem.*
 - >> *Kdo je Corinna? Freudián*
 - >> *Docentka na škole, kde jsem vypálila své cédéčko, jsme kamarádky. Už jsme spolu byly u mého jezera a k našemu Řekovi jsem ji taky pozvala.*
 - >> *Gratuluji ti k novému přátelství...*
 - >> *Ano... Díky, jsem taky docela pyšná. Thomas přihlížel, proč se mu vůbec tolik podobáš?*
 - >> *To říkají mnozí. U našeho Řeka jste také byly??? Odkud víš, že jsem to u něj byl já? Freudián*
 - >> *Řekl mi to můj pulovr!*
 - >> *Jak?*

>> *Docela jednoduše, už jsem si ho neoblékla, až do té doby, co jsi byl u mne.*

>> *Jsem šokován... Já vím, poznal jsem ho. Freudián*

>> *Cože???*

>> *Ano, divil jsem se už tenkrát, že nosíš věci od Benettonu.*

>> *Proboha!!! Chtěla jsem si jej zase obléct, bylo to den před mými narozeninami.*

>> *Takže jsi chtěla, abych přišel, promiň, prosím.*

>> *Nic se nestalo. Teď jsem ho konečně vyrazila.*

>> *Říká se vyhodila. Ten už ti nikdy nic neřekne. Freudián*

>> *Ano.*

>> *A jak ti to řekl?*

>> *Den před svými narozeninami jsem si ho oblékla a ptala se, kdy jsem ho na sobě měla naposled. Bylo to v ten den v prosinci, když jsi byl u mne. A taky tenkrát u Řeka. Od té doby už ne.*

>> *Máš ale ještě jeden. Freudián*

>> *Ano, ten hnědý, ten jsem měla, když jsme se poznali před sedmi lety u Focusu. Měla jsem ho na sobě taky na náměstí Odeon.*

>> *Já vím. Je krásný. A taky ta sukně, kterou jsi měla, se mi líbila. Freudián*

>> *Ten nezahlodím, to je můj nejmilejší pulovr.*

>> *Škoda, že jsi zahodila ten černý, mohl jsem se jej také na něco zeptat. Ale to se zkrátka s poslem špatných zpráv dělá. Musíme konečně zase jít k Řekovi. Až odsud ve středu vyjdeš, ve čtvrtek tam půjdeme, ano? Musíme, vyjít si v pátek, to není IN., zasmál se. >> Nebo kdy jsme u Řeka byli?*

>> *27. září.*

>> *Odkud to víš tak jistě? Freudián*

>> *Přece jsem ten den přijala zpátky svoje dívčí jméno. Potřebuji se jen podívat do pasu.*

774 >> *Pravda, to je to tak dlouho? Takže tam půjdeme nejpozději 27. září.*

>> *Ano, zavoláš mi? Jmenuje se to Calypso. S tím hnědým si můžeš promluvit, stejně jsem se ti jako textařka líbila víc, než jako grafička. A s tím Řekem, to by bylo skvělé, jím tam moc ráda. Myslím, že spousta lidí říká, že jsi velice podobný Thomasovi... On byl přece mnich, ty v žádném případě nemůžeš být jeho potomek. A ten kurs je moc drahý? Ráda bych ho opakovala a pořádně se naučila Director nebo Flash, pak spolu můžeme dělat cédéčka.*

>> *Nebo obojí, Director i Flash. A ta mateřská role?*

>> *Ne, jen role matky tady. Pak budu stát u tebe a říkat: Jez, jinak nebude žádné solárium.*

>> *Nejlépe s bičem.*

>> *Ne.*

>> *My ale spolu nemůžeme jíst, to skončí jídlo tomu druhému v obličejí. Freudián*

>> *Já vím, musíme si vždycky sednout tak, abychom na sebe neplivali.*

>> *Ty jsi to věděla? Freudián*

>> *Ano.*

>> *Jak ty vypadáš! Jsi tak krásná, lidé si budou myslet, že jsem si tě vzal pro peníze. Freudián*

>> *Je to tak u Maximiliána?*

>> *Ano... podobně... Ale když nechceš převzít roli mojí matky, co potom jsi? Freudián*

>> *Co jsem? Nejspíš tvůj zanedbaný vztah.*

>> *A já pro tebe?*

>> *Ty jsi můj zanedbaný vztah.*

>> *A Rita? Freudián*

>> *Ta tady bohužel ještě není.*

>> *Ona v polovině cesty vzdala.*

- >> *Ano, takříkajíc.*
- >> *To je mi tak líto. Ty jsi mi onehdy volala.*
- >> *Ano, chtěla jsem, abys se mnou šel do školy, zažila jsem tam hrozné časy a nechtěla jsem být sama.*
- >> *Promiň, prosím.*
- >> *Nic se nestalo, přežila jsem to. A Ritu nemusíš litovat, ona zase přijde.*
- >> *Myslíš?*
- >> *Tím jsem si jistá.*
- >> *O. K. A Markus? Vytváříš skupinu spolujedlíků?*
- >> *Ano, Markus stojí při tobě.*
- >> *Věděla jsi, že spolu nemůžeme jíst?*
- >> *Ano, to jsem věděla.*
- >> *Doktor Plyšák taky vyprávěl, že tě poplival při té diagnóze lov mužů. Jak to vlastně, že to víš? Ten se divil, že to víš, řekl jsem mu, že ti není jasné, proč jsi vyinkasovala tu facku. Ostatně, paní Fuchs smíš obejmout.*
- >> *To mi dovolíš?*
- >> *Ano, to ti dovoluji. Ach bože, málem jsem Maximiliánovi řekl, co jsi mi to poslal za ženu? Taittinger už se krásně chladí a ty šedé šaty jsem ti koupil.*
- >> *To muselo být strašně drahé.*
- >> *To nemusíš říkat, koupil jsem ti to kvůli těm satelitům. Za trest. Co bys řekla, kdybys najednou měla spoustu peněz?*
- >> *Ach tak, že jsem vyhrála v loterii... Krása, díky za ty šaty... Jen škoda, že se v jezeře u Rosenbergu nemůžu koupat nahý.*
- >> *Dobrá odpověď. Ukáži ti u jezera místo, kde se můžeš opálit úplně celá.*
- >> *U tebe doma?*
- >> *Ano a ne, taky u tebe. A jak se ti vede teď?*
- >> *Myslíš moje břicho? Od té doby, co jsem tady, je v pořádku. Ach ano, když jsem byla tady, ten pocit..., že jsem hotový*

776 člověk... >> ... jsem ti dal. On
>> A teď, když zase přijdu, mám trochu špatné svědomí
>> I hotoví lidé mají bolesti břicha. A ta endoskopie?
>> Organicky jsem zdravá. Co myslíš, proč chodím pořád v hnědé?
>> Ano!!!
>> Nechtěl to udělat.
>> Přesně. Uděláš něco?
>> Ne, nemůžu to dokázat.
>> Vyprávěla jsi to někomu?
>> Ne, jen u Marka jsem nadávala. Na staré absolventy Salemu a Waldorfské školy a..., zasmála jsem se.
>> ... podobnou pakáž, zapomněla jsi Yorgiho. Odkud to už zase víš? A Markus? On
>> Prostě to vím. Nic, řekl jen, pokud je to pravda, pak že jsem odpověděla správně. Řekla jsem mu: Teď už chybí jenom, aby ses taky přiznal. Vůbec tě neznám. Nevím o tobě nic a ty víš o mě všechno.
>> Nemůže se přiznat, ty víš o mě spoustu. A já o tobě taky všechno nevím, jinak bych už dávno u tebe byl.
>> Kdy s tím přestaneš? Vroucně tě prosím – řekne se, blbé slovo..
>> Ano, hodně blbé... Brzy, musíš udělat jen maličkost, ale to taky ještě zvládneš, když jsi to dokázala až sem. Ty dva dny.., řekl tiše.
>> Jaké dva dny? Známe se sedm a půl roku... Pojď, já už to nevydržím. Co musím udělat?
>> Nemusíš prosit, tak či tak by to stejně přišlo. A Markus?
>> Ach, když nadávám na psychology, pak prostě řekne: Já mám taky domov, komu to říkáš.
>> Souhlasí, jeho žena je psycholožka, říkala jsi. A ještě něco?
>> Ano, mám přece doma Maximiliána jako plaketu a

připevnila jsem si ho na postel. Jednou, když se mi vedlo tak zle, jsem Markovi řekla: Spím s Maximiliánem. Na to Markus: COŽE? Ty spíš s Maximiliánem? Když nejíš, měl bys aspoň pít. 777

Pevně se držel láhve.

>> Vadí ti to, že jsem tak hubený?

>> Ne, ach tak, myslíš, pro mne bys mohl být takhle malý.

Ukázala jsem zhruba jeden centimetr mezi palcem a ukazováčkem. >> Ale pak musím zhubnout, když ty máš 69 kilo.

>> To, díky bohu, nejsem. Ne, nemusíš zhubnout, já musím přibrat. Jaké to bylo před naším posledním setkáním?

>> Byla jsem vzteklá a smutná.

>> To jsou dva pocity, které ti povolují.

>> ???

>> Co jsi dělala proti vzteku?

>> Bušila jsem doma do polštáře.

>> To znám, také jsem to dělával. Čtu teď knížku o Indii.

>> O Indii, proč?

>> Chci se o tom dozvědět víc. Dělán to, co tě znám. Chci vědět zrovna tolik, jako ty. A vypadá to moc zle, mezi Indií a Pákistánem se to vyhrocuje.

>> To je tvoje válka.

>> Proč?

>> Vzpomínáš si, jak jsi mi říkal, že to bude horší, když jsem ti nadávala?

>> No jasně. Ach tak, ty chceš tuhle válku hodit na mne. Máš kolem sebe příliš mnoho válek, rozdáš nějaké?

>> Ano, přesně. Ty nejlepší poslední dvě knihy jsou v Müllerstrasse, ale tam nepůjdu, raději ti je koupím. Je v téhle nemocnici někde MAC? Chtěla bych ti přehrát svoje cédéčko. Až budu mít hodně peněz, koupím si laptop, abych ti to mohla přehrát.

- 778 >> *Teď jsem se zase něco naučil. Vždycky když řekneš, až budu mít peníze, pak si to koupím, tak tu věc vůbec nechceš. Jak krásně umíš vždycky říct: Mohli bychom se vidět? Nebo moje jméno.*
- >> *Ano, je to tak, to říkám vždycky. Líbí se ti to? Řekneš mi to taky někdy? Mohli bychom se vidět?*
- >> *Jistě. Jednou v březnu jsi mi volala, promiň, nemohl jsem.*
- >> *Ano, chtěla jsem, abys se mnou šel do školy. Neměl jsi čas?*
- >> *Ne, nemohl jsem, to bys nepochopila. Přijde den, kdy se budou stanice 4 a 5 přít o tebe jako pacientku. A to spaní s mým švagrem musí přestat, já s tebou musím spát. Ach bože! Maximiliáne, co jsi mi to poslal za ženu? Vidím před sebou nový titul tvé nové knihy. “Moje žena spí s tvým mužem. “Je to s tebou nuda, víš všechno dopředu.*
- Freudián. Opsala jsem rukou ve vzduchu imaginární kruh. – (Imaginární, pomyslný, existující jen v představě.)
- >> *S tím musíš žít.*
- >> *Rád. Měj u sebe vždycky občanku. On*
- >> *Mám. R. mi něco udělá. Musíš jíst... Vadilo by ti, kdybych tady zůstala?*
- >> *On už ti neudělá nic. Budu jíst. V žádném případě. Freudián*
- >> *Pokud ti to nevadí, pak to taky dokážu.*
- >> *Když jsi tady, nemůže se ti už nic stát. A náměstí Odeon? Tehdy jsi říkala tak krásné věci. A chovala jsi se naprosto správně. Co bylo to nejkrásnější?*
- >> *A ty jsi je chápal! Trochu mne rušili ti dva sateliti.*
- >> *Všimla sis toho? Kdy? Freudián*
- >> *Hned když přišli, tvůj obličej mi řekl všechno. A potom tvoje ruce, byl jsi tak bezmocný... Bylo mi tě líto.*
- >> *Byli tři, bylo to super, když jsi jednomu nabídl bonbónek. To jsem si mohl myslet, při tvých pozorovacích schopnostech, ty jsou skutečně enormní:*

**Jednající je vždy bez svědomí;
nikdo nemá více svědomí, než pozorovatel.**

- >> *Skutečně? Ten byl hotový. Už když jsem u sebe vyšla z domu, věděla jsem...*
- >> *Opravdu? To můžeš říct nahlas. A to nejkrásnější? Freudián*
- >> *Tvoje nohy do O.*
- >> *Souhlasí, mám křivé nohy. Ty je máš do X, ale minimálně.*
- >> *Legrační.*
- >> *A v tom krámě?*
- >> *Ach, tam šli sateliti dovnitř po mně, když už jsem si ty punčochy koupila.*
- >> *A co říkali?*
- >> *Co já vím, že jsem Havlova bývalá žena nebo Kischova dcera.*
- >> *Nebo obojí. Ty sis toho všimla už v tom obchodě? Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *Proto jsi byla tak samolibá. A já ti ještě vynadám, že nejsi zvědavá. Vysmála ses mi.*
- >> *Proč bych měla být zvědavá, tak či tak se to dozvím.*
- >> *Odkud? Freudián*
- >> *Od své hlavy!*
- >> *Aha, souhlasí, a jak to, že víš, že tady Polka byla lovit muže? Freudián*
- >> *Záviděla jsem, že ty to víš a já ne.*
- >> *Zapojila jsi hlavu. Dr. Plyšák řekl, že jsi byla báječná,*

**Člověk nesmí nepravděpodobné
a nepřirozené zaměřovat s absolutně
nemožným.**

780 *když jsi to říkala. Řekl mi: Povídal jsi mi, že to neví, jak to, že to ví? Freudián*

>> *Já vím.*

>> *Ano, a proto se tvoje břicho bouří, tak by to mohlo být.*

>> *Naprosto, ten pocit mám taky, co zapojuji hlavu. Nějak spolu nevycházejí.*

>> *A pak ještě srdce, potřebuješ terapii, aby se všechny zase snášely. Jaké to bylo u příjmu? Freudián*

>> *Přece jen trošku komické, dr. Plyšáka mám moc ráda.*

>> *Já vím, on tebe taky, doslova explodoval, když jsi s vážnou tváří řekla: Její diagnóza zněla lov mužů. Freudián*

>> *Ano.*

>> *Ptal se mne, zda jsem tě už viděl nahou. Ne, odpověděl jsem. Obal byl super, povídal, ale teprve to tílko. Zeptal jsem se: Které? Obě, řekl. Koupila jsi ho u Becka? Freudián*

>> *Ne, Beck nic neměl, u Palmers.*

>> *Souhlasí, já u Becka také nic nenašel.*

>> *???*

>> *Palmers má krásné věci. Koupil jsem ti ty šedé šaty. Freudián*

>> *Ne...*

>> *Ale ano. Jako trest za ty satelity. A Rosenberg, kavárna? Freudián*

>> *Bylo to moc krásné, jen jsi mi připadal trošku smutný.*

>> *Věděl jsem, že tě dlouho neuvidím. Freudián*

>> *???*

>> *A rozloučení?*

>> *Něco tak hloupého, až uklidíš, pozveš mne. Díky bohu mne napadlo taky něco pitomého.*

>> *Mně se tvoje pitomá poznámka líbila, a příště kávu platíš ty! A čekala jsi Taittinger, když jsme si začali tykat? Freudián*

>> *Přesně. Mně ale tvoje ne!*

>> *Jak to na tebe působilo? Freudián*

- >> *Jako kdybych se vnucovala.*
- >> *To neděláš, promiň, prosím, a taky tu endoskopii. Můžeš to zapomenout?*
- >> *Ne, ale můžu to prominout. Vypadali jsme jako starý manželský pár, co už spolu žije 20 let.*
- >> *Kdy sis všimla, že jsi pozorována? Freudián*
- >> *Hned když jsem dorazila. Nějaký muž se mne ptal, zda chci jeho parkovací místo. Něco takového se neříká.*
- >> *Jak vypadal, poznala bys ho?*
- >> *Ano.*
- >> *Kdybys našla někoho, kdo se mu podobá a koho oba známe, co bys řekla?*
- >> *Zbabělec Fahrmeier. Odešel bys se mnou odsud?*
- >> *Přesně, byl to takový typ. Jak jsi to poznala? Ano, půjdu s tebou. Freudián*

Nějak to celé smrdí. Taittinger už se chladí v domě u Rosenbergského jezera, kde se můžu koupat nahá? Jsou to dva roky, co se známe a já od něj nedostala ani jeden dárek. Může být, že jsem pro freudiána jen neobvyklý případ? A se svou agape jsem se mu vydala všanc? *Ach, ostatně, moje rtěnka byla nestíratelná. A co bude, pokud je freudián u toho hnědého živlu? Nic. Tak teda ne... Z interny jsem se přestěhovala na stanici 5. Bydlím společně s děvčetem s bulimií. Když jsem večer přišla, páchlo to zvratky, až se mi taky udělalo zle. Popadla jsem své ložní prádlo a šla spát do televizního pokoje. Hledala jsem noční sestru, abych jí řekla, že mne nenajde v pokoji. >> *To nepřipustím, řekla a dala mi nejlepší pokoj na oddělení.**

Přesto jsem spala velice špatně. Druhý den u paní Fuchs jsme přesouvaly postele, ale věděla jsem, že žádné řešení nenajdeme. Tenhle týden přišlo víc mužů, než žen, takže bylo ne-

782 možné pro mne zařídit jednolůžkový pokoj. Takže jsem skončila na třílůžáku.

Moc krásném, s příjemnými ženskými, skoro super, přesto se těším na příští středu a svůj starý pokoj.

Potkala jsem svou masérku, paní Hummel: >> *Ví váš přítel, že jste tady?*

>> *Ano, přišla jsem až po dohodě s ním.*

Takže zaměstnanci včetně lékařů o mně a freudiánovi vědí, přesto o tom nikdo kromě ní nezačal. Masérčin šéf ale měl na čele značku jménem: *Glorifikoval tě.*

Takhle je označených 20 procent všech.

>> *Bylo by ale možné, že jste glorifikovala vy jej, ne on vás?*

Tuhle otázku mi položil terapeut, který se už jednou dopustil ohromné chyby tím, že do mých propouštěcích papírů napsal: *Udajné pomluvy ze strany bývalého muže.*

Hlupák... To mi vadilo víc, než nemít válečný syndrom.

>> *Příliš přemýšlíte o svých traumatech, vy žádný PTSD nemáte.*

Ach tak, potom taky řekl, že moc hledám na internetu všechno o konfliktech mezi Indií a Pákistánem. Ten samý terapeut, který mi jednou řekl: >> *Pan Wilhelm vás postavil na piedestal.* Terapeutka Palavy, kterou jsem měla už tenkrát před rokem, řekla: >> *Vy jste přece kdysi byla fotolaborantka.* A dál vytrvale zůstává u tématu mého manželství, šest týdnů, nic lepšího ji nenapadá? Řekla jsem jí, že můj muž se ženit nechtěl a nechtěl se rozvádět. Pravděpodobně sama lesbická, nedokáže si představit, jak vypadá špatné manželství. Měla by víc vědět o misogynních manželstvích... Táž žena, která před rokem řekla: >> *Kdybych někdy onemocněla, zastoupíte mne.*

Myslela jsem na to, že někdy v roce 1982, když jsme dosáhli vlastně všeho, přidal k bití ještě psychický teror.

Budil mne při každé příležitosti, skoro každý den. Mohla jsem žadonit, nic nepomáhalo, i když jen přišel do pokoje, kde jsem spala a zeptal se, zda prší, ačkoli jsem ho předtím prosila, aby mne nebudil. Toho ničemu jsem musela opustit, jinak bych ho jednoho dne zabila. Začalo to za jednoho pobytu v Hongkongu. Měla jsem tehdy jetlag a nespala 48 hodin, pak jsem si vzala všechno, co jsme měli na sedativech a podobně, lehla jsem a okamžitě usnula. Ale o půl hodiny později mnou zatřásl, abych prý se s ním šla najíst. Záviděl mi, žárlil tak jako tak... A podobné věci dělal po celé roky. Jednou mi dokonce docela vážně zakazoval modelovat. Tolik mi záviděl můj úspěch. Nic mi nedopřál, jen mne týral. Kvůli těm sochám jsem mu řekla, ať jde do prdele. Vždycky se smál, když se mi stalo něco zlého. Byl dokonce pyšný, že mi protrhl ušní bubínek.

Poznala jsem pana Weilse – revma. A pana Schindlera, Reinera, bydlí na Fuerteventuře a přišel dobrovolně, aby se zbavil svých problémů s alkoholem, ostatně na interně, ne na stanici 5. Psychosomatik.

>> *Spí denně se šesti svými pacientkami, pomyslete, a večer jde domů tím východem, kde leží ty mrtvoly. Víte, kde ty mrtvoly leží?* Pan Weils

>> *Ne.*

>> *A pak možná ještě mrtvoly zneužívá.* Pan Weils

>> *Ale to přece nejde, to je láska na recept. Ale v tom není sám.* Ještě jsem ty mrtvoly nepochopila. Kromě toho jsem slyšela, že Ehrlich spí s jednou svou pacientkou.

>> *Já vím, Ehrlich taky.*

Ty mrtvoly jsem pořád ještě nechápala.

>> *Divila jsem se, že Ehrlicha nevyhodí. Já*

>> *No právě, nemůže, ten ví o jeho mrtvolách ve sklepech, takříkajíc. Víte, co to znamená?*

- 784 >> *Ano, že je nekrofil. Ale těm pacientkám přece může najmout apartmá, poslat je do jiné kliniky nebo domů. Pořád ještě jsem nechápala ty mrtvoly.*
- >> *No právě, ale on je pravá ruka dr. Orbitova. Pan Weils.*
- >> *To přece není tak zlé.*
- >> *Ten černě oblečený – ten dr. dr. To je opravdový ďábel, satan... Pan Weils*
- >> *No jo, mne nechce vidět, a co na to dr. Gantke? (Šéflékař na interně, mnohdy mám pocit, že je mi blízký, moc sympatický, taky ho mám moc ráda...)*
- >> *Ten je moc slabý. A ten psychoterapeut, co je pořád ve sklepech, jak se jmenuje?*
- >> *Fahrmeier. Já*
- >> *Zrovna tak se jmenuje.*
- >> *To je zbabělec.*
- >> *Ano, to je on. Když něco potřebujete, běžte k Zeisigovi, to je správný chlap. Tady v domě se sprádá moc intrik. Pan Weils*
- >> *Víte, pane Weils, mně se, věřím, nemůže nic stát. Ještě jsem nebyla intimní se svým přítelem, kromě toho, on už půldruhého roku žádné terapie nedělá.*
- >> *No jasně. Ale já vás varuju, někdo k vám přijde, to jsem si jistý. Dejte na sebe pozor. Pan Weils*
- >> *Já se nebojím, to ještě nevíte, já jsem druhým povoláním žurnalistka, na mne si nikdo nepřijde. Ti, kteří to mají vědět, ti to vědí. A nikdo dr. dr. souložit s mrtvolama neviděl. Nebo s jeho pacientkami.*
- >> *Ale tak to nejde. Pan Weils*
- >> *Ne, tak to nejde, ale jak to půjde dál? Myslím, že můj přítel se mnou chce odsud odejít. Až budu za tři měsíce hotová, půjde se mnou, vydáme se na cestu kolem světa nebo budem společně bydlet nebo něco podobného.*
- >> *Vy nejste zvědavá, může si gratulovat, že vás našel. Vy*

nejste jako normální ženské, jste inteligentní, ne jako ty prázdné slepice, co tady běhají kolem.

>> Ale já jsem zvědavá. Kdo vám to vyprávěl?

>> To právě nesmím říct, dal jsem na to ruku. Pan Weils

>> No, pak si s tím nemůžu nic počít, nikdo ho přitom neviděl.

>> No jistě, nenajde se žádná pacientka, která by proti němu vypovídala. Pan Weils

>> To snad není možné. To je láska na recept, to se nesmí.

>> Chci vás jen varovat. Pan Weils

>> Já ale mám svědomí čisté, mně se nemůže nic stát. Kromě toho jsem skutečně novinářka, jen to všude nevyprávím.

Přidal se k nám třetí.

>> Ach, vy jste novinářka?

>> Ano, píšu, většinou jsem psala články o svých cestách, až mne jeden přítel přesvědčil, abych napsala něco pro Focus.

>> Ach, znáte Tobiasse S.?

>> To je ten přítel.

>> O. O. O.

>> Tobias S. vždycky říkával, že si sednu nahou prdelí do kopřiv. Tyhle tady jsou vysoké jako chlap.

Když jsem s tím druhým mužem osaměla, Reiner se jmenoval, řekla jsem: >> Pan Weils mne varuje, ale já se nebojím, mám taky ještě Tobiasse S., když všechno ostatní selže.

>> Před čím vás varoval? Reiner

>> Ach, to kdybych věděla. Já taky nevím proč a od koho to má. Varoval mne třikrát, ale já se nebojím.

>> Co říkal? Reiner

>> Ach, vlastně něco, co se dá uplatnit nanejvýš v nějaké knize, pod falešným jménem. Po 25 letech Bildu a zkušenostech ve Focusu vím, co dělat s takovými intrikánskými informacemi. A zdá se, že tady to taky není jiné, než jinde.

- 786 >> *To byla rozkošná představa, jak s panem Weilsem chodíte klinikou a hledáte pro sebe na noc nějakou postel. Reiner*
- >> *Ano, to bylo opravdu skvělé, putovat od pokoje, páchnoucího zvratky, přes televizní pokoj až k apartmánu. A druhý den pokračování. O půl sedmé jsem vešla a tohle bulimické děvče na mne křičelo: Proč mne budíš? Ta si vůbec nevšimla, že jsem tam celou noc nebyla. 36 hodin jsem neměla vlastní postel.*
- >> *A čím to byla vina?*
- >> *Ničí. Okolností. Druhý den ráno jsme se staniční stály před nástěnkou a přesouvaly postele. Ale jinak to nešlo, to jsem věděla předem.*
- >> *Proč? Reiner*
- >> *Protože tenhle týden přišel jeden mužský navíc, ten je teď v mém pokoji, přestože není soukromý pacient.*
- >> *Rozumím. Jak to, že se tak vyznáte?*
- >> *Už jsem tady totiž byla před dvěma lety, přesně touhle dobou.*
- >> *No jasně, a ten přítel, který se od vás dozvěděl o Kašmíru, to je tentýž?*
- >> *Ano.*
- >> *To je dobře. Reiner*

Sobota odpoledne.

Když jsem přišla domů, zavolala jsem Reinerovi: >> *Zkuste z něj dostat víc.*

>> *Ale jak?*

>> *Shrnující pojem je sex na recept.*

>> *O.K.*

Teď je jedenáct večer a mne by zajímalo, kdo stojí o to, abych to věděla. Freudián? Ale proč? Zná mé pozorovací schopnosti, zná mou ne-zvědavost. Co to všechno má znamenat, proč mne

do toho zapletli? Proč? Skutečně za tím vším stojí on? Ale proč? Proč to dělá tak komplikovaně? Maximiliáne, prosím, pomoz, modlím se k němu jako k bohu, pomoz mi prosím dál. Na záznamník jsem freudiánovi řekla, zavolej mi prosím, je to naléhavé. Musím ho vidět, zeptat se ho: >> *Co vlastně se mnou zamýšlíš? Půjdeš se mnou z kliniky, až budu odcházet?* Vzpomínala jsem na jeden rozhovor s ním o posledních hodinách před dvěma lety. Tehdy se ho ty ženské ptaly, zda jsem špiónka. Při vzpomínce na to jsem se rozplakala a řekla:

>> *To je tak hrozné, když to lidé o mně říkají.*

>> *Už to někdo udělal?*

>> *Ano, v nakladatelství Norden.*

>> *A proč?*

Kvůli freudiánovi, samozřejmě, také v nakladatelství Norden zanechal své stopy. Lidé se diví, že se jako psycholog tolik zajímá o mou osobu. A pak si vymýšlejí ty nejhorší urážky. Pozoruhodné je také, jak se mi přizpůsobuje. Stejně brýle, stejné oblečení, na náměstí Odeon jsme vypadali jako dvojčata.

Pečovatel Klaus vypadá, jako by měl víc ženských hormonů, než by mu jako muži příslušelo. Sestra Nora vypadá, jako by měla více mužských hormonů, než by jako žena mít směla. A teď mi tahle Nora vykládá, že na 401 leží pacient, který sebou má vlastní zdravotní sestru. A když jsem tu sestru viděla, hned jsem si pomyslela: Malý transsexuál, víc žena, než muž, ale žena, která mi od první chvíle byla sympatická, jako já jí.

>> *Proč jsi tady?*, zeptal se mne Reiner.

Vyprávěla jsem o Kašmíru, jak jsem k tomu přišla, a řekla jsem taky, že jsem zase nemocná. Diagnóza: kolektivní vina. Řekl, že to chápe, tak jsem ještě přisadila: >> *Musela jsem si uvědomit ten rozdíl mezi 3000 mrtvých v Americe a těmi 35 000,*

788 *kteří zemřeli v té době, co jsem Kašmír zažila.*

>> *To chápu.*

>> *Ach, skutečně? Pak taky pochopíš, že mám pocit zado-
stiučnění, satisfakce?*

>> *Taky to chápu. Reiner*

>> *To snad není možné.*

>> *Ale ano, rozumím ti. Byla jsi tady kvůli tomu i před dvěma
lety?*

>> *Ano a ne, jedenáct let jsem o tom nemluvila a tady až po
dvou měsících. Nechtěla jsem to a pokoušela se to vytěsnit
a potlačila jsem i jiné věci, dneska jsem v tom mistr světa. Můj
přítel říká, že teď mne to katapultuje do důchodu. Víš, když se
moje zasraná noční můra vyplnila, jak teď můžu snít o míru?
Kromě toho mám pocit, že můj zanedbaný vztah se tím naka-
zil. Mnohdy je to takový zmatek... Nejsem politik, ale nejsem
jediná, kdo věděl, že to tak dopadne, jak to dopadlo. Jen před
pěti lety jeden americký politik řekl, co je v Kašmíru? Pár koz
a šafrán. A teď? Říkám tomu splněná zasraná noční můra.*

>> *No právě, jak se žije se splněnou noční můrou? Reiner*

>> *Snést se to dá jenom s tím pocitem satisfakce. Takříkajíc:
Vidíte? To máte z toho, že jste mne neposlouchali. Ale z míru
v Kašmíru bych měla mnohem větší radost, jela bych tam a vi-
děla, že je mír a pak bych se toho zbavila. Ale to bohužel není
možné.*

>> *Vědí to tady všichni?*

>> *Ano, přou se o mne, jsem organicky zdravá, vycházím
šíleně dobře s lékaři, taky na pětce jsem vítaný host, zasmála
jsem se.*

>> *A tvůj přítel?*

>> *Ten už žádnou terapii nedělá, už rok a půl.*

>> *To je dobré, co tady dělá? Nejspíš jsi ho zvládla.*

Od té doby, co je Tobias S. přítelem nás obou, si tykáme.

Reiner je producent pro Pro7... Patří mu produkční firma.

>> *Na jeho dveřích stojí Asistent dokumentace.*

>> *Vyprávěla bys mi o tom víc? Reiner*

>> *Ráda, pokud to chceš slyšet, před dvěma lety by to nebylo možné.*

>> *Věděla jsi taky o Afghánistánu?*

>> *No jistě, stejné příznaky jako v Kašmíru.*

Jednou před šesti lety se mne Tobias S. ptal na moje každodenní záznamy. Vyprávěla jsem mu, že je to legrační, že mám přítele, který mne pořád pronásleduje a lidem v nakladatelstvích vykládá něco jiného, než mně. Řekl mi, abych mu dala záznamy z posledního Silvestra, večera, kdy u mne byl Axel. Dala jsem je Tobiasovi S., ovšem nebyla tam ani řádka od někoho jiného. Když jsme jedli kari, zeptal se mne freudián na tenhle nehotový rukopis.

>> *Ten je tady. Tenkrát, když jsem ho dala Tobiasovi, to byl jen začátek, ten večer trval celou noc a ty záznamy se táhly přes celý rok.*

>> *Hned jsme říkali, že celá noc v hypnóze je příliš. Jaký ten večer byl? Freudián*

>> *Bylo to zlé, svlékl mne, byla jsem nahá, byl u toho ještě někdo, a taky mne chtěl zabít. Tenkrát taky vznikl ten drb o pedofilii. Axel řekl, že Steffen, ten z kulečnicku, chtěl jít taky, takže ho vzal sebou. Ale já nevěřím, že to byl Steffen.*

>> *A proč? Freudián*

>> *Otevřela jsem oči a stál tam někdo jiný. Axel na mne zakřičel: Zavři oči!!!*

>> *Poznala bys toho člověka? Freudián*

>> *Ne.*

>> *Ještě ne, řekl tiše. >> Jak vás chtěl zabít?*

Tak to byl freudián sám? Axel mne v hypnóze osahává

790 a on je u toho?

>> Řekl: Nejráději bych ji zabil. Tím myslel mne.

>> Jak byla ta scéna?

>> Ležela jsem nahá na posteli a ti dva muži nade mnou, pak řekl Axel něco takového. Já plakala, řekla jsem, že ještě nechci zemřít a že jsem nechtěla, aby přišel, a on teď řekne něco takového, proč, nikomu jsem nic neudělala.

>> A potom?

>> Potom na mne promluvil ten velký muž, bylo to moc krásné, co říkal.

>> Vzpomínáte si na něco? Freudián

>> Bohužel ne.

>> Ještě ne...

Byl to sám freudián.

Do vzpomínek přicházejí ještě útržky rozhovoru na interně.

>> Vyprávěla jsi tady něco? Freudián

>> Ano, té první pacientce.

>> Ta je pryč.

>> Přejde zase, na chemoterapii.

>> Kdy?

>> Šestnáctého.

>> Ano, pak je to všechno už oficiální. Freudián

>> Od té žádné nebezpečí nehrozí, má intaktní vztah.

>> Ty už mluvíš jako já. A ta tam?

>> Tě nebudu nic vyprávět, má z mých vyjádření stejně v hlavě bramboračku.

>> Říká se Lepziger Allerlei. Freudián

>> Když jsem jí vyprávěla o Markovi B., zeptala se mne druhý den, co budu dělat s těmi dvěma malými dětmi.

>> Odstráním je, měla jsi říct. Freudián

>> Proč čteš knížky o Indii?

>> Protože situace tam je hrozná.

>> *Tak tedy, tu nejlepší knihu napsal jeden profesor hindštiny z Heidelbergu. Jmenuje se... Ach, teď nevím. Paňdžáb má pět řek, jedna z nich je v názvu, potom mezi touhle řekou a Gangou. Ta druhá je od Bruce Chatwina, ne Chairmena.*

>> *Ach, souhlasí, o tom jsme taky mluvili.*

>> *Ano, jasně. Už jsi vyzkoušel ten toaletní papír, je opravdu měkký. Nemůžu ty dvě knihy přinést, nemám svůj moped.*

A nemám ani svého kocoura. Ta bestie letos vůbec neodjela. To máme z toho, my dva jasnovidci.

>> *Jak to my dva? Freudián*

>> *Nevzpomínáš si, jak jsem říkala, myslím si, že příští rok vůbec do Indie nepojede?*

>> *Ale ano. Freudián*

>> *A ty jsi řekl, to si myslím taky.*

>> *Jenže já to věděl, že nepojede. Freudián*

>> *Odkud? A proč jsi mi nic neřekl?*

>> *Ty jsi to přece věděla, jak vidíš. Kromě toho, jen ty víš všechno dopředu. Ví R., že jsi na klinice?*

>> *Nevím, ode mne ne.*

>> *Dávej pozor, nedávno jsme tady měli případ meningitis.*

Freudián

>> *Toho se nejvíc bojím.*

>> *Ne AIDS?*

>> *Proč? S nikým nespím.*

Proto ta návštěva na interně trvala tak krátce, abych se ho nemohla na nic vyptávat. A já bych otázky měla. Například, co mělo znamenat tohle?

>> *Když přijdeš do mé kanceláře, řekneš jako první větu: Je to tady jako v akváriu. Nezapomeň na to, prosím. Freudián*

Vede se mi mizerně, nelíbí se mi tam. Musela jsem dělat alko-

792 test, mluvím o lásce, ale ten nejmilejší tady není.

Pacientky nadávají na freudiána, řekla jsem jim pravdu, jestli tohle dopadne dobře... Ne, nedopadne, něco přijde. Ale mám ještě svůj domov, díky bohu. Týden? Ve středu jsem vzala jednoho pacienta z pětky do kavárničky, celé dny jsem s ním chodila, dokonce jsme se spolu byli koupat. Většinu času jsem ale seděla v zahradě kavárničky s Reinerem a panem Weilsem. Mnozí se chtěli přidat k našemu stabilnímu trojúhelníku, ale nikdo si netroufal se mne zeptat, jako kdybych o tom rozhodovala já. Pořád jsem háčkovala a poslouchala Weilsovo nadávání na kliniku. Seděla jsem tedy s Arikem, tak se ten chlapec jmenoval. Třiadvacet let a myslí si, že už ví všechno.

>> *Myslíš, že tvůj přítel ví, že jsi pořád se mnou?* Arik

>> *Ach, to nevím, jestli to ví.*

>> *Ale kdyby to věděl, co myslíš, že by řekl?* Arik

>> *Nevím, co by řekl, ale co vím, co si myslí, když tady pořád vysedávám s těma dvěma, ví přesně, co s nima dělám, zná můj postoj k mužům. Prodělala jsem s ním čtyři měsíce terapie, to jsi zapomněl?*

>> *Ano, to je pravda, tvůj postoj zná, jaký je? Ale něco jiného: Je možné, že se do tebe zakoukal pan Ehrlich?* Arik

>> *To přece já nevím, musíš se zeptat jej.*

>> *Ale co ti říká tvá ženská intuice?*

>> *Vůbec nic, nezajímám se o každého hlupáka, který se do mne zakouká, nedostatek mužů jsem nikdy neměla, celý život ne.*

>> *Ale co si myslíš?* Arik

>> *Jak už jsem řekla, nezajímá mne to, musíš se zeptat jej.*

>> *Je možné, že tady jsi jen proto, abys viděla svého přítele?* On

>> *Co je zase tohle za nesmysl? Nemáš na skladě lepší otázky?*

>> *To není žádný nesmysl.*

>> *Ale jaký! Vyprávím ti, jak daleko jsem s ním mentálně a ty*

přijdeš s takovou blbostí. Mám číslo jeho mobilu, můžu mu kdykoli zavolat. Představ si, někdo z personálu se mne ptal: Ví váš přítel, že jste tady? Zůstala jsem tady až po dohodě s ním, odpověděla jsem.

>> Ach, promiň. Arik

>> Prosím.

>> Teď mne něco napadlo.

>> Řekneš mi to?

>> Když dovolíš, nechám si to pro sebe.

>> To zas bude blbost, co si tady vymýšlíš.

>> Jak můžeš říct něco takového?

>> Protože otázky, které jsi mi položil, jsou naprosto slabomyslné.

>> Zaručuji ti, že to žádná blbost není. Arik

>> Nevidíš, že jsi poskok někoho jiného?

>> Nejsem ničím poskok, řekl rozhořčeně.

Ten, který o dr. dr. vyprávěl, že souloží mrtvoly, je na mne mezitím nesnesitelně zlý, částečně rasistický. Aha, řekl mi příliš mnoho a teď je na mne zlý? Bojí se mne. Dobrá, já taky nemůžu vystát lidi, kteří si koupí strašně drahé auto a pak jeho kožené sedačky chrání před sluncem prostěradly, ukradenými z kliniky. Pan Ehrlich se na mne pravděpodobně zlobí, protože si ode mne sliboval víc. Tak to bude. Freudián jednou v téhle souvislosti řekl: *>> Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že se tě lidé bojí, když jsou na tebe zlí?*

>> Ano, ale nemůžu si to dát dohromady.

>> To zvládneš.

>> Uvidíme, řekla jsem.

Zdalo se mi o Ariane. Žily jsme spolu, byla to správná holka, jednou se mnou byla na klinice. Šly jsme kolem nějakého muže, měl zavázanou pravou paži a oči. Ariane se mi

794 vytrhla a vylezla si na jeho postel. Mužovi příbuzní a především já, jsme ji zadrželi. Křičela na mne: >> *Potřebuje, aby ho někdo držel za paži.*

Řekla jsem: >> *Ariane, ty víš, že se tatínek bude zlobit, když se dozví, že jsme byly na klinice, já tě tam nesmím brát sebou.*
>> *Pro tebe udělám všechno, neřeknu mu to, odpověděla.*

Říkala mi Amma. Koupila jsem ji sportovní boty. Když jsem přišli na kliniku příště, zase jsme potkaly příbuzné onoho muže. Řekli nám, že muž je z nejhoršího venku, všichni mluvili se španělským přízvukem, jeden muž mezi nimi nás fotografoval, ale neměl zapnutý blesk. Když jsem mu to řekla, už nás nefotil, my ale s Ariane zůstaly velmi dlouho v našem postoji a objímaly se. Cítila jsem lásku, kterou mi darovala.

Večer, než jsem jela domů, takže v pátek, sedělo u fontány pár pacientů z pětky. Přisedla jsem si. Jedna mi řekla: >> *Ty znáš Klause, toho pustili už ve středu, zůstal ale tady a odešel až s Barbarou. Teď právě tady byla jeho žena, ta byla pěkně hotová, zítra jedou na dovolenou a on nepřišel domů.*

>> *No a, někde spolu šukají, řekla jsem.*

>> *Ale to přece nejde, zamilovat se, to je na stanici 5 zakázané.*

>> *Kdo to říká?*

>> *Dr. dr.*

>> *Proč, jak tomu chce zabránit, kromě toho je mým svatebním svědkem, zasmála jsem se.*

>> ???

Freudián na mne zamával, to se mi moc líbilo. Blbá kráva. Freudián chtěl jen ukázat, že není žádný diktátor. Diktátoři nemávají. O tom jsme mluvili na náměstí Odeon. Na stanici 5 jsem pokusným králíkem, laboratorním zajícem, mám svůj

status! Jsem téměř zdravá, 11. září mi pomohlo, vyslovila jsem to a přijala svůj Kašmír: *freudiánova případová studie*. Krásné, s tím můžu žít, na to se mne ptal pan Ehrlich a já odpověděla ano. Řekla jsem mu, že ve skupině nechci mluvit o svém syndromu. Ehrlich řekl: >> *Nemusíte*. Údajně tím skupinu provokuji. To nebyl můj záměr, řekla jsem terapeutovi M. Také skoro zdraví lidé mají bolesti břicha. A moje břicho protestovalo, protože se cítilo odsunuto stranou.

Chci konečně to šampaňské...

**Nesplněné sny nikdy nejsou tragédií.
Ale velice často jsou tragédií splněné sny.**

Freudiánovo varování, co se týče jisté osoby, jsem bohužel zapomněla. Komické, má stejné iniciály jako já: E. L. O. K., vlezla jsem do pasti, kterou mi nastavila. Ale jeho druhá rada, Marita, je skvělá, smějeme se spolu až k slzám. Přišla mne navštívit.

>> *Tady se nemaluju*, řekla jsem.

>> *Nemusíš!*

>> *Nedělám to!!*

>> *Nepotřebuješ to!!!*

>> *Nechci!!!!*

>> *Nedělej to!!!!!*

>> *Nemám to ráda!!!!!!*

>> *Nesmíš!!!!*

Vešla pacientka, protože myslela, kvůli našemu tónu, že by mohla urovnat nějaký spor, ale to už jsme se smíchy válely na podlaze. Pomalu ale jistě přicházejí taky ostatní, pochopili. Jeden pacient hledal nějakou červenobílou skupinu, ale ne dlouho, skončil na trojce. Důvod – chaotické poměry. Chudák

796 dostal sedativa a údajně žvatlal něco o duhové skupině. O. K., ještě mne to mrzí. Tak jsem tedy jen případ. No nazdar. Tak daleko jsem to nechala dojít? Tak daleko jsem se freudiánovi vydala. Je tak podobný Axelovi, že mne potřebuje jen pro vědu? Nemůžu říct, že bych Axela nenáviděla, na to mi byl moc hloupý. Patřičně jsem mu vysvětlila, co si o něm myslím. U freudiána přichází nechuť spíš globálně a tak plíživě, až mne to děsí. Je natolik freudián a Evropan a tak bohatý a sebevědomý a spojený se svým starým světem, až se domnívá, že si může dovolit všechno, což? Že to nejlepší pro něj by byla cesta kolem světa, neříkám až ode dneška. A teď? Žádná cesta kolem světa, protože hrozí jaderná válka... *S hloupostí jsem se vždycky snášel špatně.* – Sonka. Říkám, že troška spontaneity před pár měsíci by ho katapultovala do jiného světa a jiného života. Ale kam bychom přišli, kdyby psychologové poslouchali své pacienty, pravda? Smůla, člověk nemůže mít všechno, ani za všechny peníze světa ne. Ty nejkrásnější věci v životě nestojí nic. A mne žádní bozi nemilují, jinak by mu pošeptali, že jeho šance u mne se scvrkávají. Basta. Jak že to bylo? V tomhle městě musí žít ještě jiní psychologové! U té případové studie mne ještě něco napadlo. Co to je, když mi freudián daruje psychologickou péči a nic za to nechce? Přátelství. A co, když mi tolik slibuje a nic nedodrží? Zbabělost. A co když se mnou chce spát a neudělá to? Někoho má.

Připravovala jsem se na cestu ke klinice. No ano, mám ještě spoustu času. Celý měsíc jsem svoje záznamy posílala Corinně jako e-mail. Nechat si tohle divadlo s freudiánem pro sebe, to už dělat nebudu. Ještě z toho onemocním a budu frustrovaná. Ne, budu žít, ne čekat.

Můj neurolog soudí, že by bylo lepší, kdyby mne propustili

jako „nevyлéčenou“, svého PTSD se tady stejně stěží zbavím. 797
>> *Musíme dávat pozor, dokud jsi tady. Teprve když se trochu vymění pacienti, bude to pro mne lepší.* Freudián v rozhovoru na interně.

Jsem na drogách závislá kluzká píča, která něco skrývá, má tajemství a neví ani, co znamená facit. To mi řekli pacienti.

A ještě jednou návštěva na interně:

>> *Racek v kavárně v Rosenbergu se díval jen na tebe.* Freudián

>> *To není pravda, na tebe taky.*

>> *Ale ano, jen na tebe, řekl ti taky něco?* Freudián

>> *Ano.*

>> *Co??* Freudián

>> *Už zase ty!!*

>> *Pravda, a co jsi odpověděla? Počkej, ty taky už zase?*

Freudián

>> *Ano.*

>> *Kdy jsi byla v kavárně naposledy?* Freudián

>> *S Ritou. Tenkrát.*

>> *Proč bys neměla mluvit s racky, když mluvíš se svým pulovrem? A ten zakuklený kardinál, ta dáma, ta se taky dívala jen na tebe.* Freudián

>> *To souhlasí.*

>> *Souhlasí i to s rackem, na mne se nedívají ani zvířata, ani žádní lidé.* Freudián

>> *Ale běž.*

>> *Ano, je to tak, ty jsi už osobnost, v tom krámě sis ze mne dělala legraci.*

>> *Ne!!!*

>> *Ale ano, a právem.* Freudián

Ach tak, byla jsem na technické. To je vedlejší, ale vidět freudiána mne bolí, podle mého názoru nepřibírá! Günter od benzínky řekl, když dělal technickou prohlídku: >> *Musím tě zklamat, tvoje auto má plaketu ještě dva roky.*

Nad kavárničkou krmili před měsícem svá tři mláďata vrabci. Teď zůstali už jen dva výrostci, kteří se mezi sebou perou, až to není hezké. Mnohdy si myslím, že se mezi ně musím vložit, tak zlé to je. Před freudiánovou kanceláří je párek havranů, kteří si neustále dokazují lásku, mnohdy se mazlí tak, až se člověk ptá, co by dělali, kdyby měli ruce. Takhle si jen položí hlavu na rameno druhého. Anatev děsí koupající už jen tím, že jde kolem a hlasitě dýchá. Mnohdy, myslím, jde záměrně co nejbližší kolem žen, které se nechávají hýčkat sluncem.

Freudiána jsem potkala v pátek.

>> *Pán nic nejl!*

Nezastavil se, ale tak přes rameno mi řekl: >> *A dáma je drzá, ve středu spolu máme hodinu.*

Drzá? Jak často jsem si musela vyslechnout tuhle poznámku a vždycky byl ve hře ten pán.

>> *Marku, budeš mi držet palce? Stejně jsem tady tak dlouho jen kvůli tobě, abys mne mohl navštívit, řekl v legraci freudián – to se rozumí samo sebou, haha.*

Adekvátní: přiměřený, odpovídající.

Než půjdu na hodinu terapie ve třech, ještě dvě věty: Tomu pánovi vděčím za tolik, že pro něj udělám venkoncem všechno. Takříkajíc mu to dlužím. A mám pocit, že mne potřebuje, víc, než já jeho... Maximilián byl při tom... jako plaketa. Všechno nechť zůstane, jaké je. Ano, už nějaký čas chci s freudiánem spát. Cítala jsem to velice silně, když se naše ruce málem setkaly na klíče.

Zeptala se ho: >> *Miluješ ji?*

>> *Přirozeně ne.*

Nic, co je proti přírodě, nepřetrvá.

>> *Věříte tomu, zeptala se mne terapeutka Palavy.*

>> *Teď ne, ale možná za hodinu.*

A teď tomu pořád ještě nevěřím, přitom přešlo už několik hodin. Nikdy bych od něj nechtěla slyšet, jako od Axela, *tak to nebylo míněno*. Nebo ještě lépe, aby mi jednoho dne naprosto nevinným tónem řekl: >> *Dokud nemocenská pojišťovna platila, byla to všechno pravda, potom jen lži.*

Na to je mě škoda, připadá mi. Satelit Hermína vyjel od čajdianu/čajovny v kabrioletu BMW.

Všechno to bylo nanic. Venku jsem potkala pana Ehrlicha:

>> *Potřebuji terapii po terapii, řekla jsem mu. >> Druzí terapeuti věří, že jsem tady s diagnózou „nešťastná láska k panu W.“ a proto nemám nárok na PTSD?*

>> *Nesmysl, řekl.*

>> *Myslím, že jsem je oba s terapií zahнала ke zdi.*

>> *To je dobře.*

Co všechno se ještě musí stát, než mi tady začnou věřit? Musí nejprve na Německo spadnout bomby?

I to se může stát: >> *Pan Ehrlich tě miluje víc, než já, běž k němu, prosím.* Těžké, nakonec zase zůstanu sama? To už ale nechci být, nikdy. A všichni si myslí, že jsem začala já a jsem tady uvnitř vlastně jen kvůli němu. Takový nesmysl.

>> *Dr. dr. vyhlásil zákaz terapie, řekl freudián.*

Co má tahle blbost znamenat? Já vím už rok a půl, že freudián už žádnou terapii nedělá. 801

>> *Chceš jít nahoru?* Terapeutka

>> *Kvůli čemu? Já nahoru nejdu.* Freudián

>> *Teď řekla, že tě miluje.* Terapeutka

>> *A to je to, co jí už nevěřím, jak tak slyším různé věci... On Nevzpomínám si, že bych ho někdy chtěla přesvědčovat o opaku. A proč tomu freudián přestal věřit? Ve stejném okamžiku, jako já? Když mi začaly být hloupé jeho sliby, které nikdy nedodržel? Já mu nikdy nic neslíbila... Zvláštní, já freudiána nikdy neobelhala, to sám řekl.*

>> *Co slyšíš? Děkuji ti za případovou studii, vážně super... Slyším, jak vidíš, taky leccos. Nejhorší ale je, že prý tady jsem jen kvůli tobě... Já*

>> *Blbost...* Freudián

>> *Ona žádný PTSD nemá.* Terapeutka

A co má ona sama? Nemá tušení. Jako já v tomhle okamžiku se musí cítit žena, která byla znásilněna a řekli jí, že šla dobrovolně...

>> *A co má?* Freudián

>> *Chce do důchodu.* Terapeutka.

>> *A s čím?* Freudián

>> *S PTSD.* Terapeutka Palavy

>> *Tedy, kolegyně, opatrně, až dosud každý, kdo jí nevěřil, na jejím PTSD ztroskotal a už tady není, v neposlední řadě já... Jak to jde k sobě! Kromě toho vůbec nevěděla, že jsem tady.* Freudián

>> *???* *A kde bys měl být?* Terapeutka Palavy

>> *Víš, jak jsi tuto ženu zklamala?* Freudián

>> *Proč?* Terapeutka Palavy

>> *Měla k vám plnou důvěru a vy říkáte, že žádný PTSD*

802 nemá. Freudián

>> *Když ho nemá?* Terapeutka Palavy

>> *Ona ho má, byla s PTSD devět měsíců na nemocenské a půjde s ním do důchodu. S lidmi, kteří jí to nevěří, dokáže zacházet, nemluví s nimi o tom. Tak je to. Evo, neboj se, já to nezapomenu.* Freudián

>> *Co je tohle?* Terapeutka Palavy

>> *Potlačuje to a já jí jen slíbil, že to nezapomenu.* Freudián

>> *Odkud to víš? Chtěla o potlačování mluvit už i se mnou. A odkud to víš ty?*

>> *Přece byla dřív mou pacientkou. Mluvila jsi s ní o potlačování?* Freudián

>> *Ne, vlastně ne.* Terapeutka Palavy

>> *No, vidíš. Ona nejenom potlačuje, taky neumí počítat, je legastenička, má problémy s daty, ať už to znamená cokoli, ona to má. Mohl bych ti uvést příklady. A nejezdí městskou hromadnou dopravou, opravdu neumí počítat, je trochu autistická, není divu, když se stýká s lidmi, jako jsi ty. Musí tady bojovat nejen proti 22 pacientům, ale taky proti terapeutům, kteří jí nevěří. Mluvíš s ní o jejím manželství? To ona zpracovala už před lety, z té strany jí žádné nebezpečí nehrozí, to ona ví. A PTSD má.* Freudián

>> *Odkud to všechno víš?* Terapeutka Palavy

>> *Byla taky mojí pacientkou, to přece víš!* Freudián

>> *Proto byla tak úspěšná moje terapie s tebou, protože jsme si tak dobře rozuměli. Konečně já.*

>> *Takže jste si v březnu začali tykat a pak přišly problémy?*

Terapeutka Palavy

>> *Taky. Ale nebylo to jen tím tykáním.* Freudián

>> *Čím ještě?* Terapeutka Palavy

>> *V březnu dokončila své cédéčko.* Freudián

>> *A co je na tom?* Terapeutka Palavy

>> *Nic, jen na něm dva roky intenzivně pracovala, jinak nic. Pak spadla do černé díry.* Freudián

>> *To ale přece může říct!!!* Terapeutka Palavy

>> *Vy ji ale nenecháte mluvit, ty čekáš jen na její správné otázky, vyprávět ji nenecháš nic. Je tady měsíc a vy ji nenecháte nic říct.* Freudián

>> *Když jí její PTSD nevěřím?* Terapeutka Palavy

>> *Pak bys ji neměla léčit, tak jednoduché to je. Jinak z toho nic nebude.* Freudián

>> *A jak zacházíš s tím, že tě miluje?* Terapeutka Palavy

>> *To je pro mne neadekvátní a bezproblémové. A ty se divíš jejím správným otázkám?* Freudián

>> *???* Ano

>> *To je obdiv vůči ní, obdiv, ne údiv.* Freudián

>> *???* *Přejete si k téhle situaci něco?* Terapeutka Palavy

>> *Ano, chtěla bych, aby všechno zůstalo, jak to je. Já*

Tu se zasmál, svým starým krásným smíchem, který tak miluju.

>> *Proč se směješ?* Terapeutka Palavy

>> *Protože to je geniální odpověď.* Freudián

>> *Víš, Bruno, naše štěstí je, že jsme spolu nespali. Já*

>> *Já tomu říkám naše neštěstí, ale prosím.* Freudián

>> *Skutečně ne?* Terapeutka Palavy ke mně. Pak se otočila k freudiánovi.

>> *Ne, ona nelže. Ty ses jí ptala, proč jí nevěříš? Proč jsi nepočkala na její odpověď? Ptala ses jí, tedy jí to nevěříš. Já nikdy neporušil kodex vztahů lékaře a pacienta. Eva nelže.*

Evo, už jsi tady lhala? Freudián

Směšné, kolegovi by věřila, mně jako pacientce ne. Proboha, kdyby se to domyslilo do konce, muselo by to vypadat takhle: Já lžu, tedy jsem s ním spala. On nelže, tedy se mnou nespal...

804 Jak má tohle jít?

>> *Nech mne přemýšlet.* Já

>> *Myslím, tady, teď.* Freudián

>> *Ne, proč bych měla lhát.* Já

>> *Míni, že to nemá zapotřebí...* Freudián

>> *Tak tedy, vy víte, že se ve většině případů pacientky zamilují do svého terapeuta...* Terapeutka Palavy

Doufám, že tuhle šílenost přečkám bez následků. Podívala jsem se na hodiny, nuda a tři čtvrtě na čtyři... Věděla jsem, co dělám... Freudián později řekl, že by se prý v tom okamžiku podíval na hodinky taky. A zasmál se. Jaký to byl smích? Napůl zklamáný psycholog, napůl solidarita se mnou a byl v tom i náznak obdivu.

Řekla jsem zase něco o dr. Wilhelmovi, ale okamžitě jsem si odporovala: *Takhle ne...*

Zase jednou bezúspěšně jsem se pokoušela vytvořit odstup.

Freudián řekl: >> *Takhle právě ano.*

>> *Co je zase tohle?* Terapeutka Palavy

>> *To je věc mezi námi.* Freudián

Ta chudinka ničemu nerozuměla. Stejná psycholožka, která mne před rokem chtěla vidět zamilovanou do pana Wilhelma? V duchu jsem potřásla údivem hlavou.

>> *V pondělí jste se mne ptala, zda mám strach. Ne, strach nemám, náš příběh začal tam naproti...* Já

Freudián ukázal nejprve směrem našeho prvního setkání v tomto domě, poté směrem, kde dříve bývaly pokoje na terapii.

>> *Co je zase tohle?* Terapeutka Palavy

>> *Ach, ona má velice špatný orientační smysl,* zasmál se freudián.

>> *A jak může jezdit autem?* Terapeutka Palavy

>> *Ta řídí tak dobře, to jsem ještě neviděl.* Freudián

>> *Něco jiného: Nevadí vám, že vás skupina neakceptuje?*

Terapeutka Palavy

>> *Nijak zvlášť. Já*

>> *Věděl jsem, že tak odpovíš. Freudián*

>> *Chcete to skupině říct? Terapeutka Palavy*

>> *Ne. Já*

>> *A proč? Terapeutka Palavy*

>> *Protože s tou skupinou ráda pracuji. Mám radost ze svých správných otázek.*

>> *Dnes jsem se divila, jak správné otázky kladete. Terapeutka Palavy*

>> *Co k ní cítíš, je obdiv. Co dělá člověk s takovým pacientem, paní kolegyně? Freudián*

>> *Ještě nevím, musím si to rozmyslet. Terapeutka Palavy*

>> *Ale ne moc dlouho... Teď půjdu k dr. dr., co se tady děje s mou bývalou pacientkou, to už je opravdu příliš. Freudián*

>> *Ano, to bylo dneska zase typické, vyprávím o své smrti... Já*

>> *Domnělé? Freudián*

>> *Ne, ne jenom, taky o té opravdové a o té, která mne málem postihla v souvislosti s Kašmírem, a pan Hellwig se mi vysmál. Já*

>> *Ano, ano, kolegyně, vy ji nenecháte nic vyprávět. Freudián*

>> *Viděli jste se v poslední době často? Terapeutka Palavy*

>> *Ne, vůbec ne. Já*

>> *Vůbec nevěděla, zda tady jsem. Freudián*

>> *Cože? Terapeutka Palavy*

>> *To je věc mezi námi. Freudián*

>> *O.K. Byla jste už někdy v téhle kanceláři? Terapeutka*

>> *Ne, proč? Jsem tady poprvé. Já*

>> *Kvůli tomu akváriu. Terapeutka Palavy*

>> *Jakému akváriu? Já*

>> *Jako první větu jste řekla, že to tady vypadá jako v nějakém akváriu. Terapeutka*

- 806 >> *Ano, jasně, to jsem řekla, no a? Já*
>> *Nic, Evo... Freudián. >> To je zase dohoda mezi námi.*
>> *O. K. Já*
>> *A co říkáte na to, že vaši zamilovanost neopětuje?*

**Láska je schopnost a ochota dopřát svobodu člověku,
na kterém nám záleží. Svobodu být, jaký chce,
ať už se s tím dokážeme identifikovat nebo ne.**

>> *To je jeho věc, Bruno pro mne udělal tolik, že mne to nezneklidňuje... Jsem takříkajíc jeho dlužnicí... Je lhostejné, co vůči mě cítí...*

>> *Rozumím. Terapeutka Palavy*

>> *Přece jsem vám to říkala už v pondělí, když jste mi chtěla vysvětlit, oč tady jde. Že Bruno hraje druhé housle, co se týče toho přátelství. A já se můžu beze všeho vrátit ke kamarádovi. A kromě toho, co pojišťovna přestala terapii platit, je to pro mne přátelství.*

A slovo „kontinuálně“ nemůžu říct, aspoň napsat to můžu...

Zase jsem potkala paní Hummel a ta se okamžitě ptala:

>> *Jak to, že jste ještě nepřišla na masáž, přestože tady jste už měsíc?*

>> *To nejde, mám bolesti, to nepustím na svá záda nikoho.*

>> *Ale nejde jen o masáž.*

Myslela jsem si, že jsou zvědaví a chtějí vědět, jak to půjde dál se mnou a freudiánem. Ale tuhle radost vám neudělám, kromě toho to sama nevím, *ty drbno...* Připadá mi, že má opravdová diagnóza nezní PTSD, ale NEŠTASTNÁ LASKA K PANU WILHELMOVI... A musí mne na to upozornit, sama na to nepřijdu. Víím, jaké to bude za měsíc, proto zůstanu, všechno se totiž obrátí v můj prospěch. Tak či onak... Ach tak, co si terapeutka Palavy taky rozvážila, to nebylo moc originální.

Během příští skupinové hodiny, když jsem mluvila o Kašmíru, 807
opakovaly dvě spolupacientky znovu tu větu, kterou už k mé
zprávě o Kašmíru jednou řekly: >> *V Kašmíru se už od r.*

1948 pořád něco děje...

Řekla jsem: >> *To je všechno, co k tomu můžete říct? Vedle toho, co jsem si musela vyslechnout za posledních deset let, je to neškodné. V koncentračním táboře za druhé světové války to taky bylo hodně zlé. Nebo: Já bych to taky rád zažil..., protože se pohybuji v žurnalistických kruzích... Co tady říkáte, to je jako oběti znásilnění říct: I jiné ženy byly znásilněny...*

Pak řekl člen skupiny, psát o tom by byla ztráta času: >> *Mluvíli jsme o něčem jiném. A ona to dovolila a nezakročila...*

Ade, další na řadě... Nebo jsem nakonec zase prohrála já?

Nevím, pomalu mi to všechno smrdí. Freudián mne zná tak dobře, že pro něj není problém mnou manipulovat. A já mám něco proti manipulaci. Přitom jsem si myslela, že jsem vás terapií zahнала ke zdi. Je to nakonec obráceně? Trošku mám strach, protože freudiánovi kolegové hrají svou nevíru, pokud jde o můj Kašmír, až příliš dobře. Přitom přece freudián řekl, že mi po 11. září věří všichni. Jednou při terapii freudián řekl, že prý jsou venku muži, kteří mi chtějí něco namluvit. Je to nakonec on – ten, který? Co se ještě musí stát, aby mne někdo bral vážně? Jaderná válka? Už týdny, skoro měsíce, mi někdo v 17.45 nebo 21.45 anonymně volá a hned položí. A dnes? Nikdo nezavolal, chybí mi to. Přijde freudián v pondělí? Ne, v pondělí mu přinesu testy, které jsem od něj konečně dostala. Má povolení dělat mou terapii? Nemusím už chodit k těm, kteří mému PTSD nevěří? Prima... Dobře... Nebo jsem jeho pokusný králík, aby se mohl profilovat? Jako Axelova imitace. Kdo mi zaručí, že není stejný psychopat, jako on? Nikdo. Má to nakonec vypadat, jako u Axela, že uháním já jeho? Je to k vzteku, že mi pořád slibuje tolik věcí a sliby ne-

808 dodrží. Příště se ho zeptám: >> *Už jsi uklidil? Kdy spustíš kalhoty? Jsi teplý, neonaci? Jsi ten, kdo si hraje s dušemi jiných lidí? Buď, kým chceš, jen mne konečně nech na pokoji. Pomysli jednou, skoro vždycky je to tak, že se pacientky zamilují do svého psychologa, já bych nechtěla být první, která se odváží to neudělat.*

Ale jak to půjde dál?

Otázky, nic než otázky. Freudián mi nadává: >> *Nevěřím, že mne miluješ. O. K. On ví, co teď přijde: >> No, tak teda ne.*

Komické je, že on sám řekl: >> *Tak tedy ano. Běž, je to nudné.* Dívám se na hodiny: Je to 14 měsíců, co jsme se na klinice potkali, je sedm let od mého rozvodu, osm od setkání ve Focusu, je prostě příliš pozdě...

V tomhle městě musejí být i jiní psychologové. Kromě toho mi při setkání ve Focusu připadal trošku jako vlezdoprdelka. Nebo už tehdy věděl, že se do něj zamiluju? Proč pořád tyhle pády? Proč? Varoval mne před sebou samým? A já blbá kráva na to nalítanu? Konec, bylo řečeno všechno, co bylo třeba říct. Hodně štěstí, ty zanedbané dítě... Měj se... Já si své dotáhnou do konce, udělej to taky a nech mne napříště na pokoji. Freudián věří, že když říká, že už mi nevěří, když tvrdím, že ho miluju, tak mne taky nemusí milovat. Je to nějak nelogické, ale tak či onak, prozatím je konec... Stačí taky jen, aby byl freudián jediný, kdo mi kdy Kašmír věřil a potom, a když to v Americe bouchne, mi vykládá, že mi to druzí taky věří... což ale není pravda... A co má znamenat to vyptávání se na mé manželství za tohohle pobytu, nestačí, že pan M. soudí, že jsem si ty pomluvy jen vymyslela? Údajné pomluvy. Freudián mé manželství nazval psychoterorem, já tomu říkám velice špatné manželství. R. mne 30 let jen šikanoval a týral. A terapeutka se mne ptá, jaké to bylo. Má tu drzost mi říct:

>> *Vy jste to ale měla ráda...* Přitom neví nic o tom, jak špatný ten člověk byl, že si ani nezaslouží, abych na něj myslela. A ona mne nechá vyprávět o mém manželství? Na Freuda freudián trochu pozapomněl, ale on na něj ne, zblblnul ho... Musím poslouchat, že je důvodem mého pobytu na klinice, a on dál hubne. Chce vzbudit soucit?! *Ten hledej u svého satelitu!!!* Já nechci v téhle boudě dělat pořádek, chci jen svůj klid a ne mít kolem sebe mužské, kteří buď myslí ocasem nebo se chtějí nechat přemluvit, aby s člověkem šli do postele. Nevím, co je to za druh, ani mne to zvlášť nezajímá. Než se do toho pustím s hloubkovou psychologií, říkám si, freudián je taky jen psychopatický lhář.

>> *Víte, oč se jedná ve středu?*, zeptala se mne terapeutka Palavy v pondělí před onou zmíněnou hodinou ve třech.

>> *Netuším. Myslím, že o tom, proč mne skupina nepřijímá.*

>> *Ne, jde o váš vztah k panu Wilhelmovi.*

>> *Ach tak.*

>> *Bojíte se?*

>> *Čeho? Od pana Wilhelma nečekám nic, proto nemůžu mít strach nebo být zklamaná.*

>> *Rozumím, dobrý přístup. Tak na shledanou ve středu.*

Byla trochu masochistická, proč se mne ptala, zda se bojím, to by mne ve snu nenapadlo, ačkoli... Když se nad tím pořádně zamyslím, musím mít strach, ale z ní. Jak se ke freudiánovi otočila, když jsem jí řekla, že spolu nespíme... Nestydatost. Nevěří mi PTSD a má mne léčit? Freudián jí to ale zřetelně řekl. Jsem zvědavá, co týden přinese. V mé propouštěcí zprávě tenkrát stála taky freudiánova věta: *Drzá k blízkým osobám*. Když jsem se jej na to jednou zeptala, řekl:

810 >> *Můžeš mi to prominout? Napsat to, byla ode mne hloupost.*
>> *Ano, prominout to můžu, když mi řekneš, proč jsi to napsal.*
Freudián byl i přesto nejlepší. A terapeut M. dnes řekl, že jsem
prý agresivní, proč? Hodiny s ním nejsou dobré, jako tera-
peuta si ho nevážím. >> *Já nepotlačuji, ale popírám, nemám*
žádný PTSD, ale trauma.

Kde prosím je rozdíl? To jsou myšlenky pana M., mého
druhého terapeuta. Už chci domů. Už dávno je čas na Taittinger.
Ta hromada krabic od něj před nádherným domem,
zvláštní, jako bych dostávala facky, z posměchu a výsměchu.
A pak freudián odstartuje? Jako už jednou já? O. K., 1:1...
Myslela jsem, že mne přejede. Já jsem ale ta poslední, která se
obrátil nebo za freudiánem běhá... Kromě toho, jak jsem
slyšela, jeho příjezdová cesta není dělaná na tak rychlou jízdu.
Lidi na mne koukali, jako bych to byla já, kdo tady jel stovkou.

Mezi dvěma bouřemi do mého pokoje proniklo hejno komárů.
Vyhnala jsem je sama, uklízečka stála vedle mne a opakovala:
>> *To se nevyplatí, ti se vrátí.*

Taková blbost, byly jich milióny, blbá kráva.
Myslel si snad freudián, že co nedokázal Axel, zvládne on
levou rukou? Ne. Já už se neskloním před žádným mužem, a
už vůbec ne před tak bohatým, jako je on, ten hoch z chryzan-
témového bálu. Brzy začnou Bayreuther Festspiele. Hodně
štěstí, tam najdeš něco daleko arogantnějšího, agresivnějšího,
afektovaného a vysazeného na tvoje milióny.

Skupina špatná, když jsem dnes vyprávěla o svém dobro-
družství s komáry; nebo to byli moskyti? Dva členové skupiny
řekli, přejdi k věci! Jiní: >> *Určitě jsi nechala rozsvíceno.*
Přitom bylo ještě světlo, když se to stalo, zkrátka a dobře, ško-
dolibost byla značná. Ano, jasně, závidí mi můj jednolůžák a

mohli se uchechtat k smrti, když jsem vysavačem objížděla strop. Terapeutka Palavy se smála s nimi, řekla:

>> *Trénovala jste v pětilůžkovém pokoji přežití? Ale kde, já chtěla už vždycky spát v pokoji, kde došlo k trojnásobné vraždě. Apropos umělec v přežívání. Ona nemá vlastní nápady, co se týče mé terapie, navíc mi krade moje myšlenky, mně? Já to byla, která odpoledne druhého dne ubila ještě několik umělců v přežívání, totiž komárů – a řekla to nahlas, že to proniklo až k místnosti na terapii.*

Dobrý nápad poznáme podle toho, že nám jej ukradnou.

Ano, takže mluvit bych o tom nemohla. Nejsem zklamaná terapeutkou Palavy, spíš mne šokuje, že se dá přežít bez páteře. Ale další, kdo si vzal slovo, mluvil o nadýmání, velice podrobně. Dobré téma, pravda? Po komáří invazi a bezesné noci v pětilůžkovém pokoji jsem jela domů a trošku se pokoušela spát... Než jsem jela na kliniku, mluvila jsem s Markem. Řekla jsem mu: >> *Nic se mi nemůže stát, jen když dám pozor, aby zprávu pro důchodovou pojišťovnu nepsala ta terapeutka, jinak napíše, že mi nic není.*

A teď pojišťovna nechce platit, přijdu o svůj jednolůžkový pokoj... Umím si představit, jak to funguje, když mi to nevěří. Tak či onak, nevěří mi to pacienti, ani terapeuti. A když napíše, že jsem sem přišla kvůli jistému psychoterapeutovi? Díky bohu mám trpělivost, kterou ti mladší, ti pod padesát, nemají. Co mám dělat, nechat se pokořovat oběma stranami? Atmosféru tady ovládají závist a žárlivost. Kdyby věděli, že se na tom nepodílím, ani jedno neznám. Ti ubožáci.

V partě v kavárně je chirurg, který se chce zbavit svých problémů s alkoholem. Už druhý, který to zkouší na interně. Ale nedokáže to. Moc nad ním a jeho financemi má jeho žena.

812 Jeho žena a její intimní přítelkyně, říkám jim „dva generálové“. Dva generálové si odvezou doktorův mercedes.

Žárlivost je obdiv s válečným pomalováním.

Můžou ho potřebovat, můžou potřebovat všechno, co doktorovi patří – ale nejprve ho odeslat do Haaru, proboha, čeho jsou lidi schopní! Když jsem mu řekla: >> *Doktore, když takhle budete pokračovat, pošlou vás ty dvě příští týden do Haaru.*

>> *Ne příští týden – teď.*

Jakou pravdu měl, a já taky. Půjčila jsem mu peníze, on sám mi je nevrátil, byla jsem naštvaná, teď to chápu: Jeho žena mu nenechala ani kapesné a čekala na jeho dluhy, kvůli konzumaci alkoholu. Přesně tak to bylo. A proč mi ty peníze nepřinesl sám? Styděl se... A to všechno jenom proto, že jeho žena je lesba a má za přítelkyni mužatku, jako je sama: ortodoxně a militantně lesbickou.

Kdy smím freudiána v čajovně navštívit? Apropos militantní: Husy jsou taky militantní a myslí si, že břeh jezera patří jim.

>> *Co to pro vás znamená, když pojišťovna nebude platit?*

Další nestydatá otázka, kterou jsem musela přijmout, dvakrát za sebou. Vlastně se těším domů. Terapeutce Palavy na rozloučenou řeknu: >> *Vy jste tak slabá, ještě jsem neviděla slabšího člověka.*

A Silke, která řekla, že jsem kluzká: >> *Ubohá svině, ale já s tebou nesoucím, protože jsi bezcharakterní svině.*

Erichovi, který řekl, že používám slova, jejichž význam neznám (není divu, že chápe jen útržky): >> *Nech sebou dál manipulovat, s tebou se nic jiného dělat nedá, vůbec s takovými zbabělci, jako jsi ty. A dej si pozor, co říkám, pokud se máš ještě trochu rád, protože já znám cizí slova o něco lépe,*

než ty. A ty mi vyčítáš, že je používám, aniž bych chápala jejich obsah? Facit: Nevím, co to znamená, a ty se mýlíš. Už je mi jasné, proč chápeš jen fragmenty.

Paní Vandagldong: >> Nejen každé slovo, se kterým se na tebe obrátím, ale i každý pohled, který ti daruji, za to nestojí. A mám ti prozradit svá tajemství? Nikdy v životě, tobě určitě ne, až do smrti mne můžeš nazývat strážkyní tajemství.

Martin: >> Tvoje manipulace se neustále obracejí proti tobě, spadneš na čumák i bez epilepsie, protože zapíráš, co se dá. Tvůj pravý obličej a tvé pravé já mají jizvy, ošklivé otevřené rány, které sis způsobil sám. Tím nemyslím onu sladkou bolest piercingu, nýbrž tebe jako personifikaci bolesti. Nemůžeš se mne dotknout, ani to nezkoušej, protože to nedokážeš. Jiní to taky nedokázali a ti byli o něco větší, než ty. Takže než někoho nařkneš z konzumace drog, rozmysli si to, mohlo by se to obrátit proti tobě. Ach ano, za tebou stojí ještě pan M. (terapeut), řekl, že umíš s lidmi manipulovat. Ty nicko! Zeptala jsem se ho, jak to dokáže sladit se svým kodexem terapeuta. Naštval se.

Ale terapeutka Palavy, ta se vyděsila, když se mne zeptala:

>> Co uděláte s Martinovým vztekem?

>> Jak, co mám dělat? Je to jeho vztek, co je mi do jeho vzteku?

Málem zatleskala radostí nad mou odpovědí.

>> Martine, tvůj vztek je umělý, a sice jen proto, že jsem se ptala, zda můžeš být tak opovážlivý. Ze mne dělat závislou na drogách?

Ach, pak tady byl ještě ten Jugoslávec, který mi řekl:

>> Co chceš, ty píčo?

To analyzovat nebo o tom psát, to je vážně ztráta času.

Chci k Sonkovi.

>> *Když jsi tady, nemůže se ti nic stát*, řekl freudiáner na interně. Zmýlil se. Mýlit se je lidské.

Těžko se freudiána můžu zeptat: >> *Proč jsi koupil ten dům, co ho máš, nemůžu se tam procházet nebo koupat. Proč si jsi tak jistý, že mi to všechno jednoho dne nepůjde na nervy?*

Jde mi to na nervy, říkat si každou minutu: Je konec. Ten dům? Ne, píši příběh a on jde a koupí ten dům. Na interně taky řekl: >> *Musíš ještě udělat jednu maličkost. A tu lehce zvládneš, když jsi to dokázala až sem.* Myslel, že mám přijít do toho domu?

Ach ano, Sabine K., dobrá známá pana Ehrlicha, mi v kavárničce řekla: >> *Nemůžu si vedle pana Wilhelma představit nikoho jiného, než tebe. A on má nejspíš strach, že by se mohl stát závislý na tobě.*

>> ???

>> *Propadnout ti.*

Samozřejmě si každou minutu musím říkat, že to skončilo. Ale abych si každou minutu říkala taky, že to je moje vina, na to si může freudián počkat dlouho.

>> *Marku, proč mi neřekneš: TO ZAPÁCHÁ?*

Freudián to říct nemůže, bez svědomí nebo s ním vězí pod jednou dekou. A to svědomí se jmenuje R. Řešení je tak jednoduché a geniální. Přišlo teď v noci, vlastně už ráno, v jednu červencovou neděli. Za vším vězí R., kterému všichni věříte... Všichni. Jinak by se mne ta blbá koza terapeutka Palavy neptala pořád na moje manželství, freudián by mi věřil, že se nikdy, ale opravdu nikdy nevrátím k R. Jeho věta před více

než dvěma lety: >> *Venku jsou muži, na které byste si měla dát pozor...* To nebyla jeho věta, to jenom opakoval podělanou větu mého bývalého. A když mi freudián nevěří, že už R. nemiluju, ani nenávidím, kdo mi to potom má věřit. To je taky celý klíč k našemu vztahu. Ano, tak to je, aby mne muži nezranili, proto má ten *dobrák R.* o mne takový strach, a freudián hraje taky v tomhle mužském divadle? Ano, ano, proto mne nemůže milovat, nikdy mne nemiloval, jen chtěl mou pozornost odvést od těch ach tak zlých mužů... Díky za všechno, bylo toho příliš málo. Jak to řekl freudián?

>> *Zasloužíš si být milována.*

Ale já si sama najdu muže, který mne bude milovat. I když bude starší, než freudián. Proto, teď mi to všechno připadá jako vyřešená hádanka. Jen si to musím nechat pro sebe a hrát hru do konce. Taky freudián by mne rád viděl zpátky na straně R.? Fuj. Proto se freudián plíží kolem, abych s ním soucítila? Můžu ho uklidnit, to už nikdy nebudu. Nebo s R.? Jak taky? Jednou, když jsem spadla s koně a zlomila si ruku, mi R. řekl: >> *Mám hlad, chtěli jsme se přece jít najíst.* Jako bych si ruku zlomila, protože jsem mu chtěla ublížit. Nebo když se měl odstěhovat z Müllerstrasse, brečel a ptal se mne: *Kam mám jít?* A kam jsem měla jít já? Budit soucit, když už nepomáhají rány, taková svině je R. A Maximilián? Jak dlouho mu tenhle polobůh sliboval, že mne přivede zpátky? Jsou freudián a ostatní jeho přísluhovači? Jak dlouho chtějí ještě pomáhat téhle šílené kryse?

>> *Milovat v zastoupení je možné, stejně tak sex, ale v zastoupení se brát, to nejde.* Freudiánův citát.

Zůstaň si u svých satelitů!

V tomhle městě musí existovat ještě jiní psychologové...

Rorschachův test. Z legrace jsem řekla?

>> *Co máš zase se mnou v úmyslu?*

816 Absolutní zákaz terapie byl zrušen? No dobrá, a co dál? Jsem skutečně jeho případová studie? No ano, s tím dokážu žít, je jenom otázka, jak dlouho. Pravděpodobně si sama musím dát ultimátum... Ale souhlas jsem nikdy nedala...

Byla tady na návštěvě Rita, byly jsme různě oblečené. Já jí ukázala čajovnu a pohrozila: >> *Už nebudeš jezdit na Krétu, tvůj nový výletní cíl bude Rosenberské jezero...* Rita k mé zprávě o freudiánovi řekla: >> *A kdy dostaneš ty slíbené šaty?* Napadlo mne, že freudián možná koupil celou kliniku. Potkala jsem Andreu, šéfovou dceru. Nevypadá tak dobře, jak jsem si ji pamatovala. Alkohol nebo drogy?

>> *Nemluvíte o tom často, ale fantazírujete, co se týče vašeho vztahu k panu Wilhelmovi.*

Mluvili jsme o mrtvých v Kašmíru, zapracoval do toho tuhle větu, já se tomu nejprve zasmála. V noci jsem si uvědomila celý dosah. Je to urážka, když to někdo někomu řekne. A panu M. bylo jasné, co dělá.

Spolupracující terapeutka: >> *Proč jste neřekla, že je vám sympatický?*

>> *Proč bych to dělala?*

>> *Mohl by pak říct, že také vy jste sympatická jemu.*

>> *Já přece vím, že mu jsem sympatická. Byli jsme si sympatičtí už za terapie před dvěma lety.*

>> *To už jsou dva roky?*

>> *No jasně.*

>> *A váš muž?*

>> *Co je s ním, jsem už sedm let rozvedená.*

>> *Cože? Proč jste to neřekla dřív?*

>> *Co? Proč bych měla, tady nejde o mého bývalého muže, ale o mě.*

Hrozně se třásla, bylo mi jí líto, nevěděla jsem, proč. Aha, teď už jsme tak daleko, ten pán říká, že mne nemiluje a já fantazíruru, co se jeho lásky ke mně týče. Basta, tihle psychoterapeuti jsou skutečně tak daleko, že mi říkají, že nemám být zamilovaná, měla bych říct sympatická, a když řeknu, že to pro mne není rozdíl, vysmějí se mi. Do prdele. Díky bohu už pojišťovna můj pobyt neplatí, brzy půjdu domů a toho malého hubeného opraváře duší nechám za sebou. Je schopný mne poslat do opravdového blázince, aby mne odtamtud zase namáhavě dostával?

Na to čekat nebudu. Většina psychoterapeutů mi PTSD nevěří,

818 tak co tady mám dělat? Takhle ta terapie stejně nic nepřinese. To je jedno, tak půjdu domů jako nevyлéčená. Ať si počkají, až v konfliktu mezi Indií a Pákistánem spadnou první jaderné bomby nebo až teror přijde do Německa. Pak mi konečně uvěří? Vím, o čem mluvím. Dnes jsem hodinu přerušila, ta dáma se mnou nechtěla mluvit o panu Wilhelmovi, ale až poté, co mi řekla, že nemluvím dobře německy. Ale chtějí po mně životopis – nic, já přece neumím dobře německy, němčina není mou mateřštinou, je to znát, řekla: Nakonec tam ještě něco napíšeš, co by mohlo být použito proti mně? Ne.

Už jednou jsem mu řekla, že to nemá hnát moc daleko. A teď dělá stejné chyby, jako před dvěma lety? Před rokem řekl:

>> *Měl jsem si s tebou začít, vyhodili by mne a bylo by hotovo.*

A teď se nepřizná ani k sympatii?

>> *Kdybyste neřekla, že jste do něj zamilovaná, ale jen, že je vám sympatický, bylo by všechno v pořádku. A příště: Proč vlastně chcete vědět, že příště smíte přijít? A ti psychoterapeuti, ty si nevybíráte vy, jsou vám přiděleni.*

Takhle se mnou mluvila. A když jsem jí řekla, že v žádném případě nelituji toho, co jsem řekla, tak zase mluvila o tom, že němčina není moje mateřština a že neumím pořádně mluvit, když jsem rozčilená. Řekla jsem ještě: >> *Pokud tady někdo fantazíruje, tak váš kolega, který už posledně do propouštěcích papírů napsal, že žádný PTSD nemám a navíc, že údajné pomluvy ze strany mého muže...*

Potom řekla ona: >> *On to tak neviděl.*

>> *No dobře, ale moje manželství, to byl opravdový psychoteror.*

Dvakrát se mne ptala, kolik času uběhlo od mého rozvodu, když jsem to opakovala, začala se znovu třást, ale jak. Pak řekla, že se mnou o panu Wilhelmovi nechce mluvit.

Odvětila jsem: >> *Já ale momentálně jiné téma nemám, a*

zeptala se jí na konsekvence případného přerušení hodiny. Nikdo z nich není věrný sám sobě. Ale já nevyprávím žádné pohádky, nikdo se mne neptal, zda si dokážu představit budoucnost s panem Wilhelmem. Odpověděla bych, že ne, s takovým slabochem nikdy.

Nemůžeme dělat všechno, ale musíme dělat, co můžeme.

Tak já tedy fantazíruru, co se týče mého vztahu k freudiánovi? To si líbit nenechám, skončím... Stejný psychoterapeut, pan M., už jednou o freudiánovi řekl: >> *Paní Lexovou postavil na pedestal.* Tedy mi nevěří mou velikost. Nevěří, že jsem velká i bez podstavce? Když jsem se freudiána u Rohrschachova testu ptala: >> *Co se mnou zase zamýšlíš?*, nezeptal se mne: >> *Co myslíš???*

Odpověděla bych: >> *Chci tě obejmout... Ostatně ale ne, když se mi vede špatně, a ty jsi u mne, to taky, ale chybíš mi, i když jsem veselá. Heč...*

A to jsem skoro pořád. Freudián: >> *Divím se, že jsi tak veselá.* Myslím na sebevraždu všeobecně, teď vím, co pro člověka znamená – BLAMÁŽ, takové svinstvo, taková blamáž, co si tady freudián vymyslel. Není schopný své kolegy přesvědčit, že začal? Že jsem žila v intaktním sexuálním vztahu (se dvěma orgasmy denně), když mi vstoupil do života, ani to nedokáže freudián říct?

>> *Miluji vás,* řekl freudián před dvěma lety.

>> *Já to znám jen obráceně,* řekla jsem.

Místo toho se mi freudián směje jako duševně choré, která se zamilovala do svého psychologa? Děkuji mu za tento status. To nikdy nezapomenu... Jen to slůvko zbabělost mne napadá v souvislosti s ním, ale to nesouhlasí, freudián je právě takový psychopat, jako ten špatný hypnotizér Axel... A stejně se

- 820 chová. Jen usmívat se umí lépe, lépe než Saša.
Řekla jsem jen: >> *Měl bys jít k volbám, dnes jsou podnikové volby.*
>> *Odkud víš zase tohle?*
>> *Inu, mám své informanty.*
A pokračuje se. V individuálních hodinách se všechno točí kolem jednoho tématu.
>> *Jak fantazíruru?*
>> *No, co říkal pan Wilhelm, zda vás miluje? Ne, řekl.*
>> *Ne, samozřejmě řekl.*
>> *To je totéž.*
>> *Ne, není. To je přece jeho věc, zda mne miluje nebo ne. Jak fantazíruru?*
>> *No, právě co se týče jeho lásky k vám. Terapeutka*
>> *Nechápu. Můžete mi to vysvětlit?*
>> *Měla byste říct, že je vám sympatický, pak by mohl říct, že vy jemu taky.*
>> *Proč bych to dělala? Sympatický mi byl ty tři až čtyři měsíce terapie. Pořád ještě nevím, jak fantazíruru.*
>> *Vy si přece myslíte, že vás pan Wilhelm miluje.*
>> *Opakujete se. Už včera jste to řekla, že na tom ale nemůžeme nic změnit, já prostě řekla, že ho miluju. Nelituju toho, city nelžou, učím se tady. Kromě toho jsem řekla, že je to jeho věc, co ke mně cítí. A taky ještě, že je to jedno. Než půjdu, budu ještě, myslím, usilovat o hodinu ve třech!*
>> *Proč? Nevím, zda ji dostanete. Terapeutka*
>> *Proč ne, pan Wilhelm už taky chtěl hodinu ve třech a dostal ji.*
>> *A kdo by při ní měl být?*
>> *Pan M. a pan Wilhelm.*
>> *A co byste se chtěla dozvědět?*
>> *Zeptám se pana Wilhelma, jak přijde k tomu, aby říkal, že*

fantazírůju. To přece může být jen od něj.

>> To bylo jinak, my jsme se tak rozhodli v malém týmu. Diskutovali jsme o tom, že řekl, že vás nemiluje, a dohodli jsme se, že fantazírůjete, pokud jde o jeho lásku k vám.

>> Co jste rozhodli?

>> Že fantazírůjete.

>> Pak mu to řeknu, aby to věděl... Kromě toho je přece jedno, co cítí on ke mně, opakovala jsem.

>> Vy přece soudíte, že vás miluje. Terapeutka

>> Proč soudím? Pan Wilhelm ke mně může cítit, co chce.

A teď skutečně řekla ještě jednou: >> Měla jste říct, že je vám sympatický, pak by mohl říct, že vy jemu taky. Třásla se jako osika... Dokonce jsem jí na začátku hodiny musela dát svoje hodinky. Bojí se, že mne nudí? To stejně dělá.

>> Kdybyste řekla, že je vám sympatický...

>> To už nemůžeme změnit. Kromě toho je ta odpověď pro mne adekvátní. Jak jste přišla na to, že si myslím, že mne miluje, může dělat, co chce. Dokážete si představit, že jsou ve vašem týmu lidi, kteří dobře vědí, jak mne miluje?

>> Ano, to si dokáží představit, ale my tři to neděláme. A my jsme vaši terapeuti! Už bych o tom s vámi nerada mluvila. Změníme téma.

>> Já nemám žádné jiné téma, můžeme přerušit.

>> Na vaši zodpovědnost.

>> Když mne začala bolet hlava?

>> Je vidět, že němčina není vaše mateřština.

>> Jak prosím, kdy jste tohle zjistila? To mi musíte uvést příklad.

>> To bylo hned na začátku, nevzpomínám si.

Tady je vidět, co z toho udělali, z poněkud autistická – neumí správně německy.

Myslím si opak, pravda je, že když jsem rozčilená, mluvím

822 německy mnohem lépe, než jindy. A příklad mi neuvedla, žádný! Její hloupé otázky: >> *Rozumíte mi? Nebo* konstatování: >> *Víte, co myslím...* Ty jsou od začátku do konce mimo, třese se, protože často dokážu něco vysvětlit lépe, než ona. Něco takového mi říká ze zoufalství. A její smích, nalepený, nepravý, jen fasáda.

Mnozí oslepují, i když nemají šajn...

Chtějí freudiánovi pomoci, osvobodit ho od té pakáže, tzn. od té zamilované pacientky. To nemají zapotřebí, stačí, aby řekl: *Vytrať se!* Nebo se mne zeptat, jak by ty fantazie měly vypadat, ne, to se bojí, že by se jejich chorá představa kryla s mou zdravou – totiž, že si pod naším bytím ve dvou nedokáží nic představit.

Změnit téma a nechat mne samotnou s mými fantaziemi? Terapeutka přišla před dvěma dny do kavárničky a řekla mi, ať napíši životopis. Čerta starého, jsem příliš rozčilená, říkala přece, že když se rozčílím, neumím dobře německy. No právě, pak ani nemůžu správně německy psát. Po sedmi týdnech pobytu tady mám psát svou zprávu?

K čemu, ve středu jdu přece domů, nač ještě životopis? Nudí mne, jak znovu a znovu zdůrazňují, že prý fantazíruju.

Všechno naznačuje obrovský krach. Nebo jak si mám vysvětlit, že na mne něco hodí a pak řeknou: >> *Konec, nechci o tom mluvit.* A já mám strach, že do mých propouštěcích papírů napíší:

Diagnóza: *Nešťastně zamilovaná do jednoho terapeuta.* Ale neurolog, který to bude číst, se umlátí smíchy, byl to přece on, kdo mne takříkajíc vehnal freudiánovi do náruče. Závidějí freudiánovi, ale zasáhnou mne, tak nějak mi to připadá. To jsem taky řekla panu Ehrlichovi, když jsem se v neděli

vrátila na kliniku. Už zase uplynul týden. Každopádně mi řekl: >> *Vy nefantazírujete. A taky se mne zeptal: >> Jak byste měla fantazírovat?*

>> *Ano, to jsem se jí taky ptala.*

>> *Co řekla?*

>> *Dohodli jsme se na tom v malém týmu.*

>> *To snad není pravda, vy nefantazírujete.*

>> *Já vím, nejprve jsem si myslela, že to přišlo od něj a proto jsem usilovala o hodinu ve třech, ale když řekla tohle, ta spolupracující terapeutka, pomyslela jsem si, že se to nevyplatí. On už mi řekne sám, že nefantazíruju. Nebo taky ne, uvidíme.*

>> *No jistě, jenže on teď nemůže.*

>> *To si myslím, ale to je jedno. Ach, ještě počkám, řekla jsem mu, jen mi přijde šíleně smutný, to mne bolí, a jak zhubnul, strašně. Ostatně, že nefantazíruju, to vy jste věděl dřív, než já, že ho miluju... A on mne. Vy, s vaší upřímností.*

>> *Souhlasí.*

>> *Já tehdy ještě nebyla tak daleko, před rokem, teď už jsem a fantazíruju? Víte, jaká je to pro mne blamáž?*

Druhý den odjel na dovolenou, zůstala jsem sama se svými terapeuty, ty hodiny byly hrozné, nějak mi předhazují, že nemluvím správně německy. Slyším to poprvé za 34 let a pak hned od tří osob. No ano, dohodli si to v týmu. Nejhorší mi připadá jiná dohoda, na které se domluvili, totiž že jsem na kliniku přišla jen kvůli freudiánovi. Že jsem včera zase měla ve stolici krev, to nezajímá nikoho, že už zase týden nespím, to je vedlejší?

Protože miluju, nemám nárok na PTSD??? Žádný strach, mí terapeuti, i kdybych ho nemilovala, PTSD mi zůstane, bohužel. Komu to mám vykládat, jen té bedně... Nebo mám napsat freudiánovi? Mně by se líbilo, kdyby se mnou mluvil, náš poslední rozhovor byl před celou věčností. A jak byl krásný.

824 Jak můžu být tak drzá a těšit se na další? Mám jít příští čtvrtek k Řekovi? Freudián řekl, až tady skončím, půjdeme tam.

Ach, dozvěděla jsem se, že klinika prý byla prodána. Šéf, pan Orbitov, potkal někoho v Rosenbergu a ten někdo se ho ptal: >> *Odkdy jste u scientologů?* Divila jsem se, že se v naší kuřárně poslední týden koná trénink multiplikátorů a nesmíme tam kouřit.

Mluvila jsem s Tobiasem S. a vyprávěla mu o scientologizích. Moje připojištění už několik týdnů nekryje můj jednolůžkový pokoj. Ale přicházejí taky všemožné účty, které mám poslat dál na soukromou pojišťovnu, ačkoli by je normálně měla zaplatit moje všeobecná pojišťovna. Já samozřejmě nechci a nemůžu je zaplatit... Poradili mi, abych navštívila advokáta... U sekretářky jsem podepsala nějaký papír a zbavila ji povinnosti mlčenlivosti – komické, to jsem ještě nikdy udělat nemusela. Freudián jednou řekl, že přijde den, kdy se o mě jednotlivá oddělení budou prát. Abych se nesmála! Ostatně, než se mi pokusil pomoci šéflékař z interny, byla jsem přestěhována do čtyřlůžáku, kde jsem vydržela jen jednu noc. Šéflékař se ze správy kliniky vrátil velmi smutný, nedosáhl ničeho. Pak jsem šla konečně domů. Jednoduše platím už celé roky 35 euro připojištění a pak tohle?

Jsem pryč, doma jsem nejprve spala dvanáct hodin a jako sněhová královna se radovala, že jsem zase ve své říši. Byl tady na návštěvě Saša, trochu jsem s ním mluvila o freudiánovi. Připadalo mi, že naši historii zná. Zvláštní. Zdá se mi, jako by naše historie skončila, jsem trochu smutná, ale satelit se k němu asi hodí lépe, než já... Musím jej nechat odejít, i bez toho, že by mi řekl ade.

>> *Nenechal ses najít, když jsem tě hledala.* (Volně podle Sonky).

Ale nejprve jsem mu poslala SMS.

>> *Nezastihla jsem tě, jsem doma, zavolej, prosím.*

Zda ještě platí naše setkání u Řeka? Byla jsem nakonec přece jen jeho případová studie, udělal konečně můj profil a je spokojen s výsledkem? Slyšel ode mne dost, naučil se, jsem mu teď na obtíž? Musím být zamilovaná, když mne napadají takové věci? A co je s ním? *Přirozeně ne.*

Člověče, já nejsem přítel závěrečných rozhovorů, ale chci patrně být masochistická, chci to ještě jednou slyšet od něj. Jeho *přirozeně ne* má zabít mou lásku, abych tady nezůstávala věčně sama. Propustím jej potom?

Jednou ve skupině doporučil pan M. jednomu z jejích členů velmi dlouhou terapii. Tak asi dva až tři roky. Řekla jsem, že bych jej raději viděla zaměstnaného mimo Německo, ten pacient sám mluvil o takové možnosti. Pan M. mi ale řekl:

>> *Říkáte nesmysly.*

Pan anonym zase zavolal. Takže nejsem sama, někomu ještě stojím za anonymní telefonát...

Freudián na moji SMS neodpovídá, je dobře, duchod má přednost.

Sabine K. v noci přece jen ještě zavolala, všechno je vina kliniky, řekla. Darovala mi vypalovačku. Takže začnu se svým třetím plánovaným céděčkem. Asi musím, abych přišla na jiné myšlenky. Muselo se jí stát něco hrozného, zítra už na kliniku nechce, brečela a byla naprosto hotová. Poslala jsem ji k dr. Plyšákovi, snad má službu. Ztraceně, proč jí nikdo nepomůže? Pan Ehrlich je na dovolené, freudián taky, a ona neví, co má dělat.

- 826 Poradila jsem jí odejít, současně jsem zašifrovala útržky, které mi řekla. Tvrdila, že freudián je příliš ostýchavý. Je u nějaké sekty. Taky řekla, že má Oidipův komplex, já na to, že tomu nevěřím a myslela jsem na jeho ruku na náměstí Odeon. Řekla jsem ale: >> *Myslíš, že jen proto, že jsem starší než on, musí mít Oidipův komplex?*
- >> *Ne, řekla, >> ale víš, že to nesmí být, psycholog a pacientka, aby se zamilovali.*
- >> *Kodex nikdy neporušil.*
- >> *To ti věřím, ale nenapadá tě nic?*
- >> *Co by? Musíš být preciznější.*
- >> *No jistě, že mu už dávno vymyli hlavu, myslím mozek?*
- >> *Tomu nevěřím, myslíš, že mne miluje z pověření scientologů nebo co?*
- >> *Ano, něco takového.*
- >> *Ale on už půldruhého roku terapie nedělá.*

Pak vyprávěla něco o zneužití. Freud údajně řekl, že vztahy, končící zneužitím, jsou špatné vztahy, ale když někdo ze zneužití vyrazí zisk, je oficiálně svatý, obdivovaný. Nic jsem nepochopila, ale mělo to mířit na dr. dr. Chce ho někdo vydírat? Pak musí odejít, i kdyby na tom byla jen trocha pravdy, že se kvůli němu pacientky zabíjejí, řekla. Hergot, trvala na tom, že mi napíše číslo Weilse, toho pána, který mi jako první vykládal o sexuálních preferencích pana dr. dr.

Kruh se uzavírá.

Dnes odpoledne jsem číslo Sabine K. dala Tobiasovi S. S ním jsem poprvé mluvila o freudiánovi a konečně se zeptala, jak se jmenuje jeho sestra. Jennifer. Není mi při tom vůbec dobře, ale pokud má freudián jen to nejmenší společné s tím spolkem na klinice, jak naznačila Sabine K., končím okamžitě...

Ostatně tatáž Sabine K., která mne před měsícem ujišťovala,

že si pro freudiána nedokáže představit jinou ženu, než mne. Dále řekla, že freudián by s tím mohl mít co dělat. Už do toho nevidím. Její nejlepší přítel je pan Ehrlich.

Teď už nemám pod kontrolou nic, sebe samu nejméně. Je to divadelní hra, ve které hraju hlavní roli, aniž bych to věděla? K čemu mne chtějí zneužít? Na konci našeho rozhovoru řekla, že mám freudiána zavolat telepaticky. Když jsem jí řekla, že to u něj funguje, odpověděla, že to funguje jen u zamilovaných. Musela mi ale navrhnout něco trapného, protože jsem to potlačila.

Poslední den na klinice jsem náhodou potkala dr. Plyšáka, narýchlo jsme si řekli, že si dokážeme oba představit, jak spolu sedíme na zahrádce U mlýna nebo v jiné pivnici. To je dobře. Postarám se, aby dostal mé telefonní číslo. Ne, ne, co to jen se mnou je?

Nic, jen jsem zničená z těch věčně problematických mužů, chci sedět v hospůdce a smát se. Jinak nic. Je mi vcelku jedno, s kým, hlavně aby byl sympatický a milý. A to je pan Plyšák pro mne už dva roky. Vždycky říkám, že jsme byli dodáni společně, skutečně jsme do kliniky vstoupili v jednom dni.

Tobias S. ujišťoval, že freudiána nezná, taky když jsem mu řekla, že jsem jej u něj určitě viděla. Tobias a R. byli dvacet roků kolegové. Právě tak dlouho R. tvrdil, že půjde do Asie. Jednou mi Tobias řekl, že je přesvědčený, že to R. taky udělá. Tady si někdo ošklivě zahrává s mým potlačováním... Mluvil velice dlouho o mé sestře, nechápu proč.

Jsem zvědavá, zda Sabine K. zase zavolá.

**Pokud něco brání přátelství a soudržnosti, pak závist.
Ve své nejhorší formě ignoruje a popírá existenci druhého.**

828 Markus B. řekl, že mám napsat detektivku. Nemusím, moje záznamy už jsou jako detektivka... Teprve teď začínám fantazírovat: Lidem se buď vymyje mozek nebo je pošlou do Haaru, případně se vyřídí sami, když spáchají sebevraždu. Já se tomu vyhnula, to je všechno. Je mi celkem jedno, co ke mně freudián cítí. Freudián zmizel v dáli. Už Axel mi byl podezřelý, a teď zase naprosto nevinně do něčeho spadnu? A kde je freudián? Dá- leko... Tobias S. řekl, že mám freudiánovi zavolat, já ale nechci. Taky řekl, abych freudiána vzala do Prahy a zbombar- dovala českými knedlíky. Ve vyptávání ohledně mé sestry jsem neviděla důvod, také jsem mu řekla, že freudiána miluji, zatímco on mne ne. Přirozeně jsem taky řekla, že všichni psychologové jsou blázni, s čímž souhlasil. Taky, že jsem se do něj jako pacientka zamilovala... Lhala jsem, ale co na tom, on přece lže taky... Anonym zase zavolal a já přišla na ten pitomý nápad, že bych přece jen měla jít k Řekovi, že tam freudián čeká. Nic, zůstanu doma, jsem unavená a svoji fantazii už neovládám.

**Fantazie musí mít nekonečnou volnost,
zkrocená by to už nebyla fantazie.**

Sabina K. mi odříkala celou škálu od Bojí se, že bys jej ov- ládla až po Miluje tě, ale možná jen ve jménu scientologie a já jí odpověděla: >> *Nedělej si starosti, budu ho ještě dva tři roky milovat, ale spát budu s někým jiným.* Blázním, díky bohu jsem doma, tady to nikdo nevidí a neremcá. Na klinice už říkali, že fantazíruju, přitom jsem přece ani nezačala.

Včera jsem byla na jídle s Markem B., bylo to krásné, už ne- stojí na straně freudiána, pomalu chápe taky on, že freudián

lže. Jedu do Wolfratshausenu ke Corinně, má tam vystoupení, břišní tanec.

Sabine K. zase poslala zoufalou SMS, ale její mobil je mimo dosah sítě, takže jí nemůžu zavolat. Zavolala Inge, zavolala Grete, obě jsem poznala na klinice a zdá se, že jsem s oběma uzavřela přátelství. Stály obě při mně, když jsem zažívala tu blamáž s fantazírováním. Byly toho názoru, že za tím stojí freudián. Oběma jsem jim řekla, že to tak není a telefonicky pak, že se odmilovávám. To jsem řekla i včera Markovi B. Jde to ztuha, s freudiánem jsem si dala. A teď tady stojím, s jeho sliby a prázdnýma rukama. Ani ty šaty mi nedaroval. No jo, já nechci žádné šaty, chci jen, aby se ozval. Není mi dobře, jsem opravdu freudiánův pokusný králík? Chce dokázat, že se do něj lidi zamilují a on nemusí kromě lží investovat nic? Především žádné city?

Jeho satelit – Hermíne – ať je žere, ty freudovské metody... Ano, dělá to, zuřím na něj, jak ji mohl zasvětit? Proč? Já sama nikdy nemluvila o tom, že bych měla být dcerou E. E. Kische a freudián to vykládá naprosto neznámým lidem? Jednou to o mně řekl Maximilián, když se mu líbil jistý můj text. Nelíbí se mi stav, do kterého jsem se přivedla. Freudián je přece zanedbané dítě a já musím čekat. Počkat, až zapomenu na celou tu bídu? Jasně, když nedokážu čekat, je to moje chyba, věděla jsem přece, co mne očekává: Malý chlapec, deset let vystavený lidským lžím, takže nakonec vůbec nerozeznal dobro do zla. Jistě, při té klientele, ti jsou opravdu na hlavu, a co teprve ti kolegové, nejen bez emocí, ale bezhlaví. Freudián prostě nerozezná ruku, která jej chtěla pohládit, zná jen ruce, které mu chtějí ubližovat? Satelit takové ruce má a freudián se jí nedokáže zbavit? Ve mně vidí pacientku, která se do něj zamilovala, do psychologa? Špatně, to jsem nikdy nebyla. Freudián byl kamarád...

830 O, to jsem dopadla, byla jsem na klinice navštívit Grete, kvůli tomu vyměněnému céděčku jsem chtěla mluvit s freudiánovými kolegy. Bylo půl čtvrté, doufala jsem, že tam freudián už není. Jenže byl a mohl se nad mou žádostí potřhat smíchy. >> *Je to naléhavé?*, řekl, ale takovým tónem mohl říct taky: >> *Rušíš mne.*

Proboha, vždyť mi jen nevrátili moje originální céděčko, na kterém jsem pracovala dva roky, to je všechno... Podělaný blázinec...

Přišla jsem domů, namísto abych bušila do polštářů, uklízela jsem byt. Potřebuji motivaci, situace bez ní znám, jenže tehdy zavolał Tobias S. a šla jsem k Focusu. Teď mi nezavolá nikdo. Všichni si myslí, jak jsem silná a že to zvládnu, ale já nezvládnu nic, mám špatnou náladu, a kvůli komu? Kvůli freudiánovi. Nemám žádný úkol a on mi straší v hlavě. A pak se mi taky ještě vysměje, když mi v Rosenbergu vezmou mé céděčko? Přitom to byl originál... Do prdele.. Ostatně, Markus říkal, že golemek je nádherný. Jsem taky spokojená. Věnovala jsem jej své mamince.

Blamáž s fantazírováním, kterou mi připravili freudiánovi kolegové, má větší následky, než jsem čekala. Když se mi dnes odpoledne vysmál, zase ve mně cosi zemřelo. Kousek mé duše, důvěry k lidem, tzn., že budu ještě autističtější. Nemohla jsem se smát s ním, připadala jsem si, jako kdybych freudiánovi nadbíhala, přitom jsem s ním vůbec nechtěla mluvit.

Hloupost neznamená: málo vědět.

A také ne: chtít málo vědět.

Hloupost je: věřit, že víme dost.

Nejsem žádná samaritánka, tedy jsem se dnes probudila a má první myšlenka už nepatřila freudiánovi. Musí sám hledět, jak se z téhle situace dostat. Nejprve se odstříhnout od starých závislostí, tedy vyhýbat se jistým místům, to je první krok:
>> *Vždycky najdeš lidi, kteří ti pomohou, jen si musíš nechat pomoci.*

Dlouho jsem mluvila s Ritou, o zneužívání, o mužích, bylo to hezké a velice konstruktivní. Mluvím o freudiánovi bez emocí, nedokáži se artikulovat zvláště dobře, ale přece jen to jde, mám ovšem trochu strach. Rita to skutečně vidí velice realisticky a rychle chápe, to se mi líbí – bylo to moc krásné. V duchu se raduji, že o tom vztahu od začátku mluvím s lidmi, všichni mi radí, věci, na které bych jinak nepřišla. A když freudián skutečně nemůže? Když mi to pan Ehrlich řekl, neptala jsem se, kdy zas bude moci. Proč bych měla? Pořádná terapie trvá tak dva až tři roky, se mnou by tak dlouho netrvala. Vstala jsem, zase zapojila MAC, přitom je tak pozdě... A zapsala jsem, že freudián během hodiny ve třech řekl, že už mi nevěří, že ho miluju, ale o pět minut později se mne ptal, zda jsem v té hodině lhala, přitom dobře věděl, že jsem mu nelhala ještě nikdy. Zmatek.

Noci jsou hrozné, připadám si tak sama, myslím na R. a jeho bestialitu. Jeho grimasy, když se mi něco povedlo. Jeho žárlivost na všechny, kdo mne měli rádi, jeho rány...

Vím, proč to dělám, abych si pokaždé mohla říct: Všechno lepší, než on. Ale tentokrát to už nefunguje. Nutím se žít, jdu na bleší trh, domluvím si termín ohledně vypálení mých soch a musím zase modelovat. Při modelování zapomínám na svět kolem sebe.

Myslím na ten výrok: >> *Rita v tom zůstala na půl cestě..* Byl březen, když to freudián řekl. Čeká mne ještě rok?

>> *Miluji vás, miluji tě.*

832 Tenkrát, když to freudián řekl, jsem taky k nikomu neběžela, abych si stěžovala na zamilovaného psychoterapeuta. Ženy smíme podvádět, muže ne.

No dobrá, mám to tedy akceptovat? Ne. Jako ten psychopatický Axel? Neseznámila jsem se přece s žádným knězem, měla jsem pocit, že mne freudián má rád. Neví snad, že důvěra a zodpovědnost chodí ruku v ruce? Kde zůstal jeho kodex cti.

Jen člověk se sebedůvěrou si může získat důvěru jiných.

Freudián už nikdy nepřijde a jako terapeut udělal chyby, které by ho mohly stát krk. Vede se mi lépe, i když nechci nikoho vidět, ani Markovi B. jsem nezavolala. Musela jsem se rozloučit s tolika lidmi, už si prostě nerozumíme. Pořád jsem brečela, mezitím jsem si na to zvykla. A freudián? Sedm let jsem jej měla za přítele a latentního milence, to je přece krásné, pravda? Když už mi víc nemůže dát, taky dobře.

Jdu se koupat, už nějaký čas myslím na Monka, u něj se skutečně mnohé spojuje. Dobře, že tady byl Saša, mohla jsem s ním prohovořit to základní a teď mi to slouží ku pomoci. Ta sekvence s Monkem minula tak rychle a přitom mi tolik pomohla. U jezera mne napadlo, co asi freudián udělal s těmi šedými šaty? Věnoval je satelitu? Jí by ale neseděly, je mnohem hubenější, než já, leda by byla těhotná, pak by to bylo perfektní, historie by se skutečně opakovala. Chtěl tím freudián něco světu dokázat? Že mužům vždycky stejným způsobem nalítu? Ne, tuhle radost z jeho teorie, tu mu neudělám. Nenalítla jsem ani Axelovi a co se freudiána týče, dvojnásobně ne.

Zavolala Sabina K., na klinice skončila, možná půjdeme společně na nějaký ostrov, až dostanu svůj důchod. Ráda bych získala ode všeho odstup. Rita dnes řekla:

>> *Evo, nech to, jak to je, ten už se neozve.*

Tak, v televizi zase něco o lidech s PTSD, říkají věci, které si také myslím. A pak řekl jeden z psychologů větu: >> *Pro lidi s PTSD není dobré dělat překvapivé párty, mohlo by se stát, že dojde k vraždě.*

Mnohdy si myslím, že těch několik málo přátel, které jsem měla, jsem ztratila proto, že jsem jim nevyprávěla o Kašmíru, a dnes jsou pryč i ti, kterým jsem to vyprávěla.

Všechno je to vina představivosti. Jiní ji nemají a když to vyprávím nebo se o tom dozvědí, řeknou, že blázním, protože se chtějí chránit před strašnými představami.

Mnohdy se přistihnu, že říkám: >> *Je to jedno.*

Jde to, ale musím proklínat všechny psychology. Všechny.

Pan M., špatně: >> *Vy žádný PTSD nemáte.* Ani to neumí správně vyslovit. A pak pilné zakazování, o PTSD i jen mluvit. Když jsem chtěla mluvit o vytěsňování, přišlo téma mého dětství nebo manželství. Špatně. Nakonec je to moje vina, protože jsem nespolupracovala? A můžu ještě sama zaplatit poslední pobyt na klinice?

Je to všechno tak neuvěřitelné. Je mi taky jasné, proč moje nechuť ke psychologům nevznikla až teď. Protože vlastně nikdy nevidí plody své práce, nikdy se nemůžou zaručit za to, co dělají, a mají pocit, že nad nimi už je jen bůh. To jde časem na nervy, člověk by mnohdy chtěl dělat také to, co říkají ostatní. Terapie přinese úspěch jen u tak mála případů! To už byl lepší můj návrh cesty kolem světa jako terapie. Nejlepší terapií je získat si odstup. Mohla bych jít do Prahy nebo založit nadaci, například pro oběti PTSD. Nevěří jim nikdo, kdo to sám nezažil, proto nemluví, z toho důvodu jsem i já deset let

834 mlčela. Později, když jsem o tom mluvila, se to taky zlepšilo. Sliby, ne, když na to pomyslím, co všechno mi freudián slíbil, proč? Věřil tomu v tu chvíli? Axel toho taky namluvil a neudělal nic. U něj mi to bylo jedno.

>> *Co uděláš, až se dozvíš celou pravdu?*, zeptal se mne freudián v kavárně v Rosenbergu. Jak je ubohý... Jednou řekl, pokud bych naším vztahem měla trpět, raději bych jej ukončila. Tak to je.

Ta blamáž, jakou jsem zažila, ta mi stačila. A měla jsem pravdu, když jsem se freudiána ptala:

>> *Co se mnou zase zamýšlíš?* Ano, je to tak, zkouší manipulovat mými pocity, za to mi to nestojí.

>> *Já vím, máte takový blok, až do poslední chvíle na to nemyslíte, proto je vaše mysl tak jasná, i když říkáte, že o sexu smýšlíte jako muži. Ne, vy o sexu přemýšlíte, jak to můžete dělat jen vy – bez problémů, sex je tady proto, aby člověk ušetřil na makeupu. Máte pravdu a všechno jste udělala natolik správně, jak by to nedokázal nikdo, kdy by si to chtěl naplánovat. Vy děláte vše s takovou lehkostí, že to druzí nedokáží pochopit a já vás nejen proto zbožňuji.* Citát freudiána.

Potkala jsem se s jedním známým na náměstí Růžového kaválíra a dala jsem mu číst své záznamy. Předtím jsem se zeptala Marka, zda to mám udělat. >> *No jasně, nic na tom není, v nejhorším případě se setkáš s nezájmem.*

Freudián mi dál doporučil terapii, ačkoli myslel sám sebe? Je to tentokrát stejně? Možná, to by pak vysvětlovalo přepadení mé osoby během poslední terapie, přepadeními myslím například setkání u jezera nebo v domě samotném, kde jsem si pokaždé myslela: >> *Chce, abych jej oslovila.*

Neudělala jsem to. Ale spoléhám se na to, co freudián jednou řekl: >> *Ty děláš všechno správně.*

Modelovala jsem, vypalovala. Markus mi řekl:

>> *Namaluj přece obraz, když se ti vede tak špatně, jsi přece umělkyně.* Nemalovala jsem, ale modelovala.

Nemůžu čekat, taky ještě žiji. Dnes jsem u jezera viděla, že léto skončilo. Spadané listí pokrývalo trávník.

Freudián jednou řekl:

>> *Něco takového, jako jsi ty, nesmí volně pobíhat, něco takového je třeba si vzít.*

Takže jsem skutečně nebyla svobodná. Nebyla, souhlasí, teď jsem spokojená, takhle jsem po rozvodu vždycky chtěla žít. Provedla jsem autoanalýzu, která proběhla dobře, ne jako většina, už jsem tak daleko, že ani freudiánovi nechci vyčítat. Jediné, co bych se jej zeptala: >> *Jsi už tak daleko, aby mi objasnil problematiku dálničních stavenišť?*

Anonym je zase tady. Byl na dovolené? Zavolal ve 20.00.

Nakonec freudián, jako ten hezounek, říká:

>> *Lidé jsou zlí také na mne.* Nebo: >> *Ach, bál bych se, být na tobě závislý.* Zaslepily ho jeho prachy... A Freud, skvělá kombinace. Ach ano, ještě něco, jeho syndrom pomocníka.

**Člověk si štěstí penězi nekoupí,
ale člověk s penězi může štěstí darovat.**

Teď jdu na kliniku, doufám, že ho neuvidím, musela bych zvracet na podlahu, tak by mi bylo špatně. No ano, freudiána jsem nepotkala, ale už být na klinice pro mne žádným potěšením není, nejraději bych tam nechodila už nikdy. Přitom musím zase zítra zatelefonovat, kvůli tomu céděčku. Často myslím na to, co freudián řekl, když se mne ptal, čeho se bojím.

>> *Teroru,* řekla jsem. Teď bych ráda věděla, jakou odpověď

836 tehdy očekával. Osamělosti, smrti, nemoci, chudoby, války?
Ráda bych to věděla. Dnes v Německu roste strach z teroristických útoků, je to v každých zprávách.

>> *Vy musíte vždycky všechno vědět dopředu* – taky jedna freudiánova věta. Ne, ne v okamžiku, kdy zapojím hlavu.

>> *Velice dlouho nepřijdu, to ale nemá co dělat s vámi, jen marginálně.*

Sympatie probouzí sympatii.

Na tomto základě stojí láska.

On a jeho řeč před rokem: >> *Váš život bude nyní už jen krásný, splní se všechno, co jste si kdy přála.*

A teď? Musím freudiána pustit, říkal. To vím sama. Do prdele. Vydala jsem se hledat Gandalfa a našla jej. Koupila jsem od něj všechno, co jsem mohla dostat. Snad mi to pomůže.

>> *V penthouse na tebe čeká Gandalf.*

Na mne určitě ne. Ach ano, teď jsem přečetla všechny Wolfgangovy knihy, které mají co dělat s problematikou syndromu pomocníka. Našla jsem v nich freudiána a k jeho proměně můžu říct jen: >> *Hodně štěstí.*

Zvláštní, budu muset znovu promyslet moje heslo – *Šťastní ti, kdo nic neočekávají, nemohou být zklamáni.*

A ještě něco: Když si pomyslím, že jsem freudiána pustila, tančím a zpívám, mnohdy mne popadne takový nedělní pocit, pak se vrátí nebo dostaví zase jakási jistota, že freudián přece jen ještě přijde. Slabomyslné, ale pravdivé.

**Blahoslavený,
kdo se nemusí účastnit toho hemžení
a v tichu smí čekat na zpěv ducha.**

(Friedrich von Schleel)

Potřebuji člověka, u kterého bych se mohla vyplakat.

>> *Ano, to smíš, slyším freudiána. Jako by mi to mohl zakázat. Jsem tak blbá, že jsem mu všechno věřila.*

Ano, připouštím, že se za to nenávidím – jeho ne, jeho lituji. Ten jde životem a zraňuje lidi svými nedodrženými sliby, to je ta vůbec nejnižší podoba komunikace.

838 Divné, dnes jsem už dvakrát začala psát a pokaždé česky. A dokonce vím, proč to tak je. Nechci s freudiánem komunikovat ani na papíře. Ano, tak to je. Necítím potřebu psát.

Byla jsem u jezera, bylo to moc krásné.

Pořád ještě nemám potřebu psát. Byla jsem u jezera s Ritou, super. Jak se to tak hezky říká? Udělala jsem si sama v sobě jasno. Nějak jsem věděla, že existuje spojitost mezi Tobiasem S. a Axelem.

Nějak vím, že existuje spojitost mezi freudiánem a Axelem. Axel mi jednou v hypnóze vyprávěl, že má sestru jménem Jennifer. Mluvil o tom jménu velice dlouho, taky o Tobiasovi S. Freudián chce být profilerem, Axel taky vždycky vyprávěl, že pracuje pro policii. A Tobias S.? Je tou spojnicí? Proč spojnice? Je snadné vyřešit tuhle hádanku. Všichni tři, Axel, R. a freudián, vězí pod jednou dekou s Tobiasem. Proto Tobias S. nepřizná, že freudiána zná, protože pak by musel přiznat, co už dávno vím, protože mi to už někdy před dvanácti lety vyprávěl R.: >> *Existuje možnost, přimět ženy, které se chtějí rozvést, aby změnilly své rozhodnutí...* Říká mi to má hlava, pokud ne, tak můj instinkt, a když ani ten ne, tak pulovr! Proboha, co když jsem se stala obětí spiknutí?

**Klan je jako ještěrka:
když ztratí ocas, naroste jí záhy nový.**

Pořád ještě nemám potřebu psát. Ozřejmit si, co ti tři nebo čtyři muži napáchali v mém životě, to bolí – no, možná nebolí, ale je mi zle... Můžete si založit klub pasivně agresivních mužů. Ale tak pasivní zase nebyli.

Ritě jsem u jezera řekla: >> *Vztah musí něco přinést, jinak není k ničemu.*

>> *Musíš se pomalu zamyslet nad tím, co děláš špatně,* odpověděla. 839

Tahle věta nese rukopis R. Nedávno R. omylem zavolala. R. se ptal, jak se mi vede, namísto aby mu řekla, že mu do toho nic není, mu vyprávěla, že jsem byla už potřetí v Rosenbergu, s PTSD.

Tu ta krysa po 13 letech konečně řekla:

>> *Pak na tom musí něco být.*

Zamlčené pravdy jsou jedovaté.

Tak jsem to zažila, mlčela jsem deset let, předpověděla jsem ten teror, ve kterém jsem mentálně žila od toho roku 1989 v Kašmíru. A pak přijde zpráva z kliniky, ve které stojí, že moje sebevědomí se rovná nule?

Co je s mou intuicí? Bojíte se jí? No jasně, nevede se mi dobře, jasně mám tu a tam propady, jasně ale nechci skončit v opravdovém blázinci, jasně, mnohdy je mi tak, že bych mohla udělat něco nepěkného, ale to skutečně není jen moje vina. Nikdy není poblíž nikdo, kdo by mi pomohl. Skutečně se mi nevede dobře, a od 11. září ještě hůř.

V manželství jsem byla mnohem více sama, užívám si samotu, ale přesto je mi mnohdy tak podělaně, až si přeji někoho, s kým bych si promluvila – ale ne freudiána, ne Axela a už vůbec ne R. Vy jste všichni z jednoho těsta. Jeden bohatý, jiný slavný a ten třetí krásný. Mohli byste si založit alianci: *Zničíte tu ženu, která je vždycky upřímná, neintrikuje a navíc je chytřejší, než my všichni.*

Přesto, proč se kolem mne znovu a znovu objevují muži, o kterých můžu říct, když to skončí: >> *Dobře, že je pryč?* Jednoduše je to trilogie mého života.

Jen o R. bych nejraději nikdy nenapsala ani slovo, toho mi ani

840 není líto, nemůžu ani říct, že bych ho nenáviděla. Nezajímá mne. Vím, proč jsem se nechala rozvést, chtěla jsem toho člověka odstranit z mého okolí. To se mi podařilo. Jenže, a teď to přijde, freudián mne svým chováním a svými blbými otázkami k němu nutí, abych na něj pořád ještě myslela. Díky bohu k němu, k nim oběma, cítím jen zášť.

Včera jsem s Ritou byla v pinakotéce moderny. Stojí tam Tatra 603. Bylo to super, mohla jsem jí vyprávět tolik, co jsem nevyprávěla ani Markovi. Dává mi oporu, kterou momentálně potřebuju. Nejkrásnější bylo, když jsme obě zjistily, že freudián už nemůže být nebezpečný, ani kdyby zavolal. Ne, necítím vztek v pravém smyslu slova, na to kolem mne bylo příliš mnoho mužů s touhle nemocí. Jen jsem hleděla z toho vyjít beze škody, což se mi povedlo. Ujasnila jsem si, že jsem s freudiánem nikdy nechtěla žádný vztah navázat. Ne ve Focusu, ne u Řeka ani v nakladatelství Norden nebo Müllerstrasse, nikde.

Provokovat znamená, nechat lidi myslet.

Teprve v Rosenbergu, kde na mne působil, jako by tam patřil, tam mi připadal sympatický, jeho ego signalizovalo jistotu, terapie mi dala víc, než jistotu.

Že jsem ho ale pořád ještě viděla jako kamaráda a ne jako možného partnera, to bylo dobře a mělo to tak zůstat. Teprve v březnu tohoto roku jsem se ptala, jak to, že od něj nechci víc, než jen kamarádství. A freudián se cítil vyprovokován mým dlouhým odmítáním, lásku mi jen předstíral? Začala jsem se ptát, zda jej přece jen nemiluji a můj instinkt křičel. Já ale poslouchala hlavu. Moje chyba. Udělalo se mi zle a zbytek známe.

V posledním posudku stojí, že mám příliš nízký pocit vlastní ceny. Freudiánovi kolegové! Zraňující a nepravdivé. Ti nemají ani potuchy, jak se cítí žena v 56 letech, když se o ní napíše, že si sebe samé necení. Mizerně, bojácně. O empatii nikdy neslyšeli? Všechny ty freudovské žvásty. V terapii se vždycky klade důraz na to, aby nehodnotila ani neodsuzovala, a oni sami? Dělají to, k tomu špatně.

**Vaši cenu nemůžou stvrdit druzí.
Jste cenní, protože sami tvrdíte, že to tak je.**

Měli byste založit centrum pro terapii, kde by jí procházeli lidi stejně ubozí, jako freudián a jeho kolegové...
Nebo by si tam doplnili vzdělání. Já zpět k R. nepůjdu, i kdyby mi svatbu slibovalo ještě deset mužských.
Nejsem zklamaná, pomalu si na to zvykám. Všechno je to divadlo. Tolik energie jen proto, abych se k té bestii vrátila? Ne. A freudián jako vlajková loď tohoto šílenství?

Markus a já jsme se byli najíst. Takový nesmysl, řekl o sebe-hodnocení, nezná prý žádného člověka s větším sebevědomím a přitom zdravého.

>> *Freudiáni mají lobby, jakou si vlastně nezaslouží. Markus*
>> *Ano. Podsouvat mi, že neumím německy. Ale napsat to do propouštěcích papírů, na to jsou příliš zbabělí, protože to nesouhlasí. Tak napíší, že nemám žádnou sebedůvěru.*

>> *Ostatně neznám nikoho, kdo by měl více sebedůvěry, než ty, opakoval Markus.*

**Duši nejvíce síly dávají dvě věci:
důvěra v pravdu a důvěra v sebe sama.**

842 Už zase promluvil kus oblečení, tentokrát hnědá kostkovaná sukně. Ach ano, ta Polka, jak jí říkal freudián, ta mi nejde z hlavy. Téhle ženě, která mne udeřila během mého prvního pobytu, tak nikdo neříkal. Než mi ji vrazila, chtěla dokonce, abych se nastěhovala k ní, tehdy jsem totiž neměla žádný byt. Bylo tam snad ještě něco?

Freudián a ona? Dokáží si to bez problémů představit. Že by nakonec nebyla na klinice na lovu mužů, ale speciálně Bruna? To bych se zasmála, nakonec ta facka, kterou jsem chytila, patřila freudiánovi? Ten mi dluží 1500 marek, tedy 750 euro bolestného, jasné? Byla tak žárlivá, že mne musela bít? A k tomu ještě když jsem ležela v narkóze? Nemohla jsem se bránit. A když jsem začala s terapií u freudiána, zeptal se mne: >> *Dokážete si představit, že to bylo kvůli mně? Že vás udeřila?*

>> *Ne, to si představit nedokážu.*

U toho zůstalo, pravdu mi freudián nikdy neřekl. >> *Jednoho dne ti to musím říct*, řekl na náměstí Odeon. Nikdy mi nic nevysvětlí, nepomůže mi a nic mi nedaruje, postarám se o to, aby mi už nikdy nezkřížil cestu. Bylo by mne pro něj škoda. A při hodině ve třech se postaví a řekne: >> *Jsem čtenář tvého deníku.*

Odkdy? Že o tom nevím... Chodí freudián tajně na můj MAC? Nedivila bych se. Co freudián slíbil Polce Male? Svatbu, zámek, peníze? Jsem ráda, že alespoň prozatím zmizel z mého života, protože takovou, jako jsem já, už nenajde. Jsem na sebe velice hrdá, že jsem na to přišla. A kdo mi to řekl? Moje sukně, kterou jsem na sobě měla na náměstí Odeon a která se mu tak líbila. Podíval se na ni, jako kdyby zdravil starého známého. Je to jasné, tu sukni jsem koupila u kamarádky, která Polku tehdy navštívila.

Freudián věděl, co Polka nosí. A moje sukně mu ji připom-

něla. Pokud to tak je, jsem opravdu ráda, že z mého života zmizel, blbý afektovaný vůl. Mám dokonce velice dobrou šanci na freudiána brzy, ba velice brzy zapomenout.

>> *Marku, sedm let jsem si nedovolovala toho člověka milovat. Když se to ale v březnu letošního roku stalo, protestoval můj instinkt, ten mne přece varoval tak dlouho.*

>> *Tak to bude. Vlastně bys musela dělat terapii.*

>> *Já to zvládnu sama, i když mi chybí. Udělal mne závislou na terapii, bylo to moc krásné, terapie s ním. Ale já nikoho nenajdu...*

Teď taky vím, proč nikdy nenadávám na R. Protože bych se u případných budoucích přátel musela stydět, že jsem to s ním vydržela tak dlouho – především, pokud jej znají osobně. A freudián nakráčí přímo do Müllerstrasse, i když jsem to nechtěla. Brzy se za něj budu stydět.

Volby. Jdu volit, podílím se na dění, což mne těší. Otázka jen je, jak dlouho. Freudián, když byl u mne: >> *Divím se, že neztrácíš nervy častěji.*

>> *Ne, já už kontrolu neztrácím, u Kašmíru ještě sice ano, ale jinak už ne.*

Jak taky? Nikdo mne záměrně nebudí, jako R. Začal Oktoberfest. Všude vidím Paulaner... Ó bože, jako v pekle, jednoho dne snad kvůli tomu emigruji, nejhorší ale je, že ta firma je všude, po celém světě. Nejlepší bude, jít tam točit pivo. Jak tomu říká freudián? Konfrontace s fetišem?

Nemocenská pojišťovna se rozhodla zase platit a ve velice milém dopise mi sdělila, že si přeje být předem informována, až příště zase půjdu do Rosenbergu. Divné.

Zase jsem volala kvůli CD-ROM. Terapeutka, která o mě tvrdila, že neumím německy, mi řekla: >> *Musíte o tom mluvit s někým kompetentním.*

844 Takový žvást, kdo je tady kompetentní? Nenávidím psychology a ty, kteří se za ně považují. Jak se v mé individuální hodině třásla strachy, ach, skutečně jsem napsala strachy? Ano, je to tak, čím jinak?

Myslím si své. Sabine K. řekla, že už do kliniky nepůjde.

Řekla jsem: >> *Máš pravdu, co tam s tebou dělali, to byla nestydatost.*

Ačkoli... Co se jí tam stalo, tak přesně nevím.

Stačí mi, že se tam ten ničema postaví a řekne: >> *Přirozeně tě nemiluji.*

Myslí si freudián, že jej budu chtít přemluvit, aby mne miloval nebo jej budu vydírat, s jeho sliby? Ne, nic takového, už dlouho vím, že k lásce nikoho přemluvit nelze. A freudián? Jak často chtěl on se svými penězi někoho přemluvit, aby jej miloval? A nepovedlo se mu to. No právě, ne všichni lidé se dají koupit. Já taky ne. Připadá mi to, jako bych jej musela litovat, je takový chudák. A mnohdy se pokouším to celé vidět z odstupu. Pak to vypadá takto: *Také freudián se mne bojí, mého nevědomého já.* A já mu dodala množství příkladů, jak to vypadá, když všechno rozhodnu jen instinktem. Proto sotva mám vztek, protože každý o svém štěstí nebo neštěstí rozhoduje sám, nerozhodují za něj druzí. Proto neznám nenávist, nejsem ani zahořklá. Jen mu od této chvíle budu říkat ten sviňák. Bude mi tak mnohem líp. Mnohdy se na něj dokonce zlobím, že mi pomohl mluvit o Kašmíru.

Konečně zavolala terapeutka, které jsem své cédéčko půjčila. Samozřejmě, ona ho nemá. Řekla jsem jí:

>> *Ulevilo se mi, už do toho vašeho bordelu nemusím volat. Smutné je, že jsem přišla o originál svého CD.*

S Corinnou jdu v pátek k Řekovi, jako před sedmi lety. Proč to dělám? Musím se tam zase najít, hlavou jsem freudiána už tenkrát milovala, instinkt mi to zakázal, roky jsem ho poslou-

chala, to mi v každém případě prospělo. Tak musím pokračovat, pak bude zase všechno v pořádku. Takovou blamáž bych nechtěla zažít ještě jednou, s nikým.

Samozřejmě bych freudiána ráda informovala o stavu věci, právě proto, že už ho nemiluju. Ať si dá svůj život do pořádku, to by bylo vše, co bych po něm chtěla. Člověk by měl žít především jasně, nejlepší životní heslo, tak se dostane nejdále. Freudián byl jednou s Axelem v Müllerstrasse. Axel mne uvedl do hypnózy a když jsem musela čurat, řekl mi:

>> *Vyčurej se do vany.* Udělala jsem to, taky jsem byla nahá a pak někdo prošel kolem chodbou a řekl: >> *Moje sestra to taky vždycky dělala.*

Byla jsem naprogramovaná, abych vnímala jen Axela, tedy jsem se jej zeptala na jeho sestru.

>> *Ano, mám sestru.*

>> *Jak se jmenuje?*

>> *Jennifer.*

Byl to freudián, ne Axel. Freudián vězí taky za tou odyseou s Axelem, řekl tehdy Tobiasovi S. a R., že existují prostředky, aby se někdo neodtrhl od jiného člověka. Ve které hlavě tahle idea vznikla? Dokázala jsem to. Nerovný boj, ve kterém jsem ztratila věci, které by mi od začátku přináležely. Ztratila jsem byt, ztratila jsem kocoura, přátele a svou dobrou pověst. Byla jsem údajně znásilněna, měla něco s dětmi, jsem vražedkyně, kradu... Kopali do mne a já přece vstala, jen jedno jsem nepomněla, spoléhat se na svůj instinkt. Jen jednou jsem pozapomněla, na chvíli, a málem jsem to zaplatila životem. Ale tak to bylo už u Axela.

Freudián o mém manuskriptu řekl: >> *Je brizantní.* No jasně, do té doby to neřekl nikdo, šlo taky o jeho hlavu. Saša jednou řekl: >> *Axel sedl na lep těm klukům z internátů Salemu a Waldorfu.*

846 Steffen, Axelův kamarád, o kterém freudián řekl, že má ještě víc peněz, než on, byl on takovým spojovacím článkem? Proč čte freudián můj deník?

Teď vím, proč mne v Rosenbergu nechtěli. Kdybych vyváděla a říkala pravdu, poslali by mne do Haaru? Co na takové vyrovnání s minulostí říká freudián? Sama jsem se bála, ale on mne znovu a znovu podněcoval, že to jednoho dne muselo vyjít najevo. Pomáhala mi moje intuice a ještě něco, můj pud sebezáchovy.

Myšlení bez vědění zakládá vládu náhody.

Skutečně jsem na to přistoupila jen proto, abych se dozvěděla pravdu. Kdybych ji chtěla slyšet od freudiána, to bych mohla čekat dlouho. Nevadí. Jeho laciné pokusy, *tu blbou ženskou* přece jen ještě ukecat, aby se vrátila zpátky k bývalkovi, ty neuspěly. Ale já za to získala jiné poznatky.

Pak tedy ne.

Slyším freudiána, jak se ptá: >> *Kdo ti zase tohle řekl?* Blbá otázka, ví líp než já, že jsem intuitivní, že jsem mnohé předvídala, a on mne v tom nikdy nepodpořil. Zatraceně, on se mi kvůli tomu vysmíval nebo mne deptal. Instinktivně jsem tím vždycky trpěla. Nejraději by mne naučil myslet racionálně, mou intuici by udusil v zárodku. Proč? Ze závisti. *Milý freudiáne, většina lidí mi závidí, protože co si vymyslím, to prostě také mohu udělat. Nebo někam jdu a mám dveře vždycky otevřené. A to není jen imaginace. Něčím takovým se už nebudu zabývat.*

Došla jsem mnohem dál. Jak? To ještě nemůžu vysvětlit, a proč taky a komu?

V Rosenbergu stáli všichni na straně freudiána, taky pan Ehrlich, ten mne takříkajíc hřeje. Se Sabine K.

Sabine nedávno řekla: >> *Největší potíže pro mne začaly, když jsem se seznámila s tebou... A myslela MNE...*

Já schytávám nadávky, které vlastně patří freudiánovi. Zapírání a fantazírování. Ano, musím jen za Axela dosadit freudiána nebo R. a jsem doma – i bez projekce.

Nudí mne to, skutečně lituji toho dne, kdy jsem se rozhodla freudiánovi vůbec něco věřit a dovolila mu, aby se podílel na mém životě.

Dokonce ten neurolog nechce mít ve své praxi moji zprávu. Když jsem u něj byla naposledy, vrátil mi zprávu o mém posledním pobytu v Rosenbergu se slovy:

>> *Ve své praxi ji nechci.*

>> ???

>> *Z vážného důvodu.*

Držel nakonec v ruce něco nanejvýš výbušného? Dostal také strach, musím si hledat někoho jiného? *Lidi, já nemám ani AIDS, žádný mor, jen jsem narazila na špatné osoby!!! A ještě něco, skutečně mám PTSD.*

>> *Z vážného důvodu*, řekl. Co to má znamenat? Všichni se mnou mluvíte jako s dítětem. To dítě by nemělo slyšet pravdu, přitom to dítě už dávno ví, že Ježíšek není.

Pomsta?

Pomsta je jen pokračováním bezpráví.

Ne, na to jsem moc malá, nemám žádné důkazy, jen svou intuici, kterou se pokoušíte přehlédnout. Je to drzost, pronikat do mého života, i když freudián věděl, že jsem jej znovu a znovu odmítala. A dnes také vím proč. Celá jeho bytost mi byla podezřelá.

Freudián byl u toho, když se mne Axel ptal, zda si dokážu představit lásku mezi ženou a koněm.

848 >> *Ano, řekla jsem, >> šeptá se, že Kateřina Veliká to dělala.*
>> *A lásku mezi dospělými a dětmi?*
>> *Také to si představit dokážu.*
>> *Pak to můžeš taky praktikovat.*
>> *Cože, chceš tvrdit, že zneužívám děti?*
A on řekl: >> *Ano.*

**Žádná lež nemůže být tak nahrubo slátaná,
aby jí Němci neuvěřili.**

Už roky bojuju proti větrným mlýnům a proti vám. Freudián se pokouší mne přetáhnout na svou stranu? Lhaním a prázdnými sliby? A přitom dělá s Axelem společné věci? Navštěvovali stejnou školu? Patří k jedné sektě? Nejednou jsem si myslela, že Axel blbne z esoteriky... A freudián? Sekta? Psychokult?
>> *No tak teda ne.*

Podívala jsem se na účet podrobněji, zvláštní, hodina ve třech tady vyúčtovaná není. Nové rozhodnutí pojišťovny, která na jednu účet platí, bezplatná hodina, nikdo za ni nechce peníze, to všechno potvrzuje mé podezření ohledně spiknutí. Nemám slov. Freudián přece není nezletilý a nedopustili jsme se incestu, přesto si tak připadám. Bože milý, nedovol, abych vinu dávala sobě. Dej mi sílu, abych vinu hledala jen u něj. Nedokázala bych žít s tím, že jako Češka nemám nárok se svobodně rozhodovat.

V noci zase někdo zatelefonoval, aspoň jeden člověk, který na mne myslí, i když se zmýlil. Co se týče mé osoby, jsem docela v rozpacích. Jsem jen objekt, kterému je možné se vysmívat? Ne, to si líbit nenechám. Vy jste směšní: freudián a Axel a R. -

freudiánovy kontakty k Hochstrasse, to myslím k sudetoněmeckému landsmanšaftu, ne, ne... Oni jsou v Hochstrasse totiž také jiné spolky, jako například Ackermannová obec a Spolek Adalberta Stiftera, které pořádají velice zajímavé výstavy a přednášky, které ráda a často navštěvuji.

Freudián přece viděl, že kvůli PTSD docela úspěšně potlačuji i jeho. Že jsem ho nikdy nepoznala. Mnohdy se ptám, zda vůbec bylo nutné mne poučovat o realitě.

>> *O svatodušních svátcích budu ten nejdelší den v televizi.*

Freudián

Axlovo smýšlení o Holocaustu a ten malý okamžik, co jsem viděla freudiana v televizi, na sjezdu SL mne přivedly zas dále. Nějak si tím vysvětluju i svoje sny o nacistech a freudiánovi.

Jsem hotová!

Teď můžu konečně začít bláznit. A hned je tady první bláznovství. Je freudián taky transexuál, jako ten první terapeut? Steffen z kulečníku, přítel freudiána a Axela, ten je taky tak nějak muž nebo žena. A Axel? Ten patrně změnou pohlaví nikdy neprojde. A freudián? Byl to on, kdo mi řekl, že je Axel transsexuál, a ty ženské nevěděly nic lepšího, než přiřadit transsexualitu mně?

>> *Vy jste ale byla fotolaborantka. Terapeutka Palavy*
Odkud to věděla? Přirozeně od něj. Ne snad, že bych se za to styděla, ale Axel na mne jako grafičku nikdy nevěřil. Považuje přece za největšího grafika sám sebe. Ach bože, to jsou přece, lidi, vaše problémy! Mně byl přibásněn pyj jen za přítomnosti Axela a freudiána, jinak nikdy. Není to divné? Prání otcem myšlenky, u vás obou. Mám být, jako jste vy?

Freudián jednou řekl: >> *Jsem zvědavý, co uděláš, až se všechno dozvíš.*

Nic, chci jen mír. A dostávám strach. Proč? Protože si vzpomínám na ten blbý test během mé poslední narkózy na klinice.

>> *Proč chodíte pořád v hnědém?* Dr. Englert byl tak naštvaný, že to udělal, že ke mně byl drzý. Když jsem řekla:

>> *Už moje nevlastní sestra říkala, ať chodím v modré,* odpověděl dost bryskně: >> *Tak přesně jsem to vědět nechtěl.* Nebo to nakonec byl freudián sám?

Vědoucí ví, kde najít, co ještě neví.

>> *Ty jsi příčinou mého hubnutí.* Freudián na interně. Člověče, ty lži se daly vidět, pravděpodobně freudián chtěl, abych se teď zabila. Co nedokázal Axel, dokáže on? Ne, to smrdí.

Když se mne terapeutka ptala: >> *Co od něj čekáte?*, měla jsem odpovědět: >> *Že se bude chovat jako člověk a ne jako bezcharakterní impotentní svině.*

Klíč ke všemu je totiž v tom, že od žádného člověka nikdy nic nečekám. Co mi může dát, je jeho věc, já jsem vděčná za každé setkání a vždycky se něco přiučím. Odtud pocházejí mé poznatky. Ale nečekám nic. A freudián mi dal víc, než si dokáže představit. Nebo než mi je milé.

Můj krásný byteček musel čekat, přesně dva měsíce, než jsem jej podrobila generálce. Teď mám už týden pocit, že jsem to dokázala: Odstup nebo, jak tomu říkají psychologové, vymezení. Já tomu říkám zneuctění. Je mi líto, že používám tak příkré výrazy, ale teprve jako hajzl nebo sociopat freudián od-

povídá mé představě, jinak v mé hlavě nemá místo. Je to těžký osud, být vědoucí, když nám naše vědění nepřinese žádný vděk. Křečovitý nebo uzavřený, nepomohlo nic. Nejvíc mi ale pomohlo, že jsem si freudiána představila jako ultrapravičáka, radikála, to účinkovalo nejlépe. Jak ráda bych řekla nějaké dobré přítelkyni, kdyby tady byla:

>> *Víš, já žiji spokojená se sebou i se svým okolím. Ale ona tady není a ta doba zřejmě taky ještě ne.*

Myslím na to, že ti v Rosenbergu se mne skutečně museli bát. Před dvěma lety si přijdu a vyprávím, že mám PTSD. Tenkrát jsem ani nevěděla, že se to tak jmenuje. Pak se do mne zamiluje ten psycholog, řada lidí musí Rosenberg kvůli mně opustit – samozřejmě pro svůj zmatený světový názor, pak Detlef, lékařka. Detlef udělal takové chyby v rámci spiknutí, jak tomu mezitím říkám, až už to nebylo hezké.

Spiknutí znamená věřit v souvislosti, jejichž vztah bezprostředně skutečně platí. Sestává z přísahy na význam věci, ve kterou se věří a jejíž uskutečnění musí být prosazeno bez ohledu na jinou skutečnost. Nutnost je výsledkem negativity celku, který zakládá víru spřisahanců: aby jednoho dosáhli, musí něco jiného dělat. Nepracují v realitě a s ní, nýbrž proti ní. To vyžaduje ovládání věci a člověka, sebeovládání jako cizí nadvládu skrze sebe samého. (Fašismus)

Detlef soudil, že když mne bude pokořovat, bude to stačit, ale že se po třiceti letech přátelství hned při prvním pokusu projevil jako svině, to zapomněl... A pokračuje po vyjeté koleji. Nakonec vypadá směšně přede mnou i před svými přáteli... V Rosenbergu mi řekla internistka, ze které nikdy dobrá psycholožka nebude, co prý jsem za ožehavý problém. Nedokáže se vyjádřit lépe, tahle školačka ze Salemu? Jednou mi jeden

852 spolupacient nadával, mimo jiné řekl: >> *Když tě vidím ze-
zadu, chce se mi zvracet.*

Ona mu řekla: >> *Možná je to chyba lékařů, nepodařený
zákrok.*

>> *Jaký nepodařený zákrok?*, zeptal se jí.

Takže má bývalá lékařka věděla, že v nemocnici, kde mi vy-
operovali žlučník, zapomněli podložku pro můj kříž. Byla
jsem pro ně taky nebezpečná? Byl u toho freudián? Měla jsem
už podruhé problém s plotýnkami... Chtěl zjistit, zda v nar-
kóze mluvím, a co?

A pak uzavřou pakt. Chtějí, abych v žádném případě nepřišla
do Rosenbergu podruhé. Když jsem v Rosenbergu, je třeba
pro mne najít práci, abych zase zmizela. Jsem pořád ještě ne-
bezpečná, i když už mezitím nevím, komu. Pravděpodobně
všem. Přejde 11. září, všichni myslí na mne:

>> *Měla přece pravdu se svým varováním před terorem.*

Pak na mne nasadí mého bývalého psychologa. Ten mi před-
stírá lásku a touhu, bráním se tomu věřit, poslední bodnutí
tedy musí přijít v Rosenbergu.

>> *Denuncujeme ji, diskvalifikujeme jako zamilovanou pa-
cientku. To musí fungovat!*

Nefunguje. Oleg tvrdil, že zneužívám děti, ani to nestačilo.

Detlef jako zbraň použil mé oblékání a vlasy, taky to bylo
málo. R. přišel se znásilněním, které jsem prý zažila.

Přirozeně to také nezabralo. Proč to všechno? Axel s jeho te-
rapií hypnózou, kterou jsem nedovolila, a freudián s terapií,
kterou jsem podepsala. A pojišťovna to zaplatí?

Oba pánové se ale po terapiích spojí s lidmi kolem mne a vy-
právějí dál, co jsem buď řekla v hypnóze nebo svěřila
v Rosenbergu freudiánovi. Proč? Protože se Heleně nepo-
dařilo dosáhnout, abych byla první dámou ve státě? Už tehdy
v tom byla zapojena Hochstrasse, to vím stoprocentně. Axel

a jeho nevíra ve vyvraždění šesti miliónů Židů. Typické.
 Nebo mi chcete namluvit, že jsem dcerou Kische? A když to jednoho dne o sobě řeknu, pryč se mnou do Haaru???

Nebo to bylo jen mužské spiknutí, abych nikdy neopustila R.? Protože beze mne nedokáže udělat fotku? A tady hraje roli Maximilián – ale ještě větší freudián? Proč, proč jen? Ta věc je tak neuvěřitelná, nicméně ji takto vidím.

V noci jsem zase měla sen; zase jako film. A sice jsem byla ve filmovém studiu, když přišel telefonát freudiánovy matky.

>> *Přineste mi prosím ty časopisy, které vám můj syn půjčil. Zítřka v poledne, v jednu hodinu, ano?*

Souhlasila jsem a když jsme mluvili o podrobnostech, napadlo mne jako první: >> *Proč mi telefonuje, když by se mnou mohla mluvit osobně?* Sen pokračoval, ale já v tom okamžiku už věděla, proč jej sním. Všechno přede mnou leží jako na dlani, skládačka je hotová. Na celé věci spolupracovali lidé, kteří dělali chyby. Kdyby mi jen řekli, že už nemám s freudiánem nic mít, stačilo by to. To bylo málo, většinu jsem pochytla, když se bránili hovořit o těch lžích a pomluvách. Motivací lidí kolem mne byl strach. A nejbojácnější samozřejmě kdo? Freudián. Tak, ty dva roky uplynuly a já pochopila, že v lidech – kolem mne, ale i lidstvu vůbec – najdu jen málo něčeho, pro co by se vyplatilo žít.

Přesto to dělám, a ráda. Pro mne samotnou je to ta největší pravda, jakou jsem kdy poznala. Strach měli mnozí proto, že věděli o mých kontaktech. Co nevěděli: *Mé kontakty nestály na mé straně.* A je to skutečně pořád tak. Když jsou lidé ke mně nejvíce zlí, mají největší strach.

Sabine K. se naposledy ohlásila z Oktoberfestu: >> *Vždyť víš, jsem u Vroni.* Divné, odkud bych to měla vědět? Podívala jsem se na internet, samozřejmě patří „Vroni“ k Paulaneru.

854 Sabine K. už 3x nepřišla na dohodnutou schůzku, nikdy se nechtěla se mnou setkat, byla jen freudiánův špión. V dnešní době sehnat poskoky není žádné umění. On si je najde vždycky. Například Inge Reichert mu chtěla pomáhat, ale dělala to stejně špatně, jako Sabine K. Když jsem Sabine K. řekla své mínění o freudiánovi, spadla klec. Ta už nezavolá. Taky řekla: >> *Rozbila jsem si mobil, ach bože, budu potřebovat nový.* Což mělo znamenat: >> *Už mi nevolej, svou misi jsem splnila.* Sabine K. byla taky první a jediná, která se mi zmínila o scientolozích na klinice. Jo jo. Že mne má za blbou, to je to nejhorší, co mu vyčítám. Tato zpráva ale dosvědčuje, že blbá nejsem. Jen to chvíli trvalo, protože mne ty voloviny nezajímaly. Nežiji, celebriji svůj život. Zase tančím, uklidila jsem, až se cítím jako na návštěvě u cizích. Ano, v manželství jsem se naučila tolik, že z toho pořád ještě můžu čerpat. Ano, a v Rosenbergu taky. Ale v manželství to bylo tak, že jsem svůj život nikdy neučinila závislý na něm, díky tomu jsem vlastně imunní vůči strastem lásky. A Rosenberg? Závislá? Ne, ačkoli to jde snadno. Když lidi necháte vyprávět o svém životě, stanou se jednoho dne závislými, tohoto mechanismu využívají nejen psychologové, ale i sekty... Zítra jdu k neurologovi, rozmyslela jsem si, co mu asi řeknu, když se mne zeptá na freudiána. Nezeptal se, pomohl mi s papírováním kolem důchodu a já mu řekla: >> *Víte, pane doktore, teprve v březnu letošního roku jsem si dovolila jej milovat.* >> *Ach tak, souhlasí, pak tedy myslíte, že díky tomu bude krátká doba inkubace nebo zpracování.* >> *Ano.*

Byl to on, kdo mi před rokem řekl: >> *Ale pouštějte se do toho velice pomalu.*

Řekla jsem mu taky: >> *Můj život jde dál, v manželství jsem se naučila žít nezávisle na manželovi. Přesto jsem pro ostatní byla jen něčí žena.*

>> *Svoboda, kterou jste si vzala, vám nyní pomůže.*

Je to tak, freudián se svým chováním podobá Axelovi a R., takže jej musím nechat padnout jako horký brambor, podobně vysněné vztahy už jsem přece měla dřív. Ale protože ke vztahu patří dva, má-li si své jméno zasloužit, já vystupuji. Myslela jsem si, že s kokosovým kari jsem hotová, ale kde! Dneska, když jsem uklízela skříň, jsem si vzpomněla, že se freudián ptal, zda bych si ji vzala sebou do penthouse.

>> *Ano, řekla jsem.*

>> *Tu jste taky tady smontovala sama? Příště to dělat nebudete... Ach bože, teď jsem udělal chybu.*

>> *Proč?*

>> *To nic, odpověděl.*

Nerozuměla jsem, jak taky? Teprve teď mi to dochází, když jsem si prohlédla manuskript. O své skříni jsem nenapsala jediný řádek! Odkud to má? Od Axela. O skříni jsem s ním mluvila dlouho, jako s jediným člověkem. Takže za tím přece jen vězí on, za celou tou záležitostí s Axelem... A teď? Musela bych dostat strach, když pomyslím, že se freudián nedal poznat! Ale když u mne chyboval, dělal chyby určitě i u jiných!

Na mém Bali došlo k bombovému útoku. Také tentokrát mám pocit satisfakce, ještě výraznější, než jindy. Deset let jsem vás bezhlesně varovala, všechny, a co je výsledkem? Mí bohové nic nedokázali ani na Bali. A já tady? Byl tu Axel, který mi v hypnóze vsugeroval vlastní zájmy, a v zátylku freudián, oba

856 mne poslali na cestu do země pokusného králíka č. 1. jaký výsměch! Já, která jsem nevěděla, co se mnou je, jsem každodenně musela bojovat proti PTSD, a na druhé straně proti jejich vůli hypnotizovat lidi, kteří to nechtějí, což by mělo být zakázané.

Jednou freudián řekl, že by chtěl studovat filosofii.

O rok později jsem mu řekla: >> *Filosofii člověk nepotřebuje studovat.*

>> *Ale člověk přece usiluje o sbírání poznatků.*

>> *No jasně, ale ty přijdou tak či tak, podprahově, mimochodem.*

Freudián později o tomto rozhovoru řekl: >> *Říkala jsi tak krásné věci, musíš udělat ještě jednu maličkost.*

Ta maličkost se přece vyřídila sama, nebo? Pokud mne freudiána použil jako pokusného králíka, měl by se nejpozději teď omluvit – za milostné intermezzo nebo lži, které mi tady přednášel – a bylo by to vyřízené.

Když jsem šla v pátek k neurologovi, zase mne sledovali.

No jasně, přišlo mi to povědomé. Co to má znamenat, ptala jsem se.

Tobias S. vypráví, že ho nezná ho, přitom o něm s freudiánem otevřeně mluvím.

>> *Tobias, ty jsi mi ho přece představil, tenkrát, když jsem u vás pracovala.*

>> *Nevzpomínám si. Jak se jmenuje, říkalas?*

Jsem zvyklá na slepé uličky, musím vzít, co tady je. Saša? Jak ráda bych s ním mluvila, nic, mé společenské prostředí je v troskách. Už dlouho se neohlásil. Po té velké explozi na Bali promluvil švýcarský konzul, poznala jsem v něm bývalého majitele Schweizer Inn. Byli jsme na Bali často, velice často jsme tak také jedli v téhle švýcarské restauraci. Milovala jsem

tu směsici místní a evropské atmosféry. Trošku jsem mluvila balijsky, vždycky ráda. Tak jsem majitele a jeho ženu získala za kamarády. Když to viděl ten patologický žárlivec, vyprávěl jim, že mu jsem nevěrná.

Tak reagoval často, když jsem byla veselá, u lidí, s nimiž jsem se dobře bavila.

Přátelství přirozeně okamžitě skončilo a Švýcar ani jeho žena už na mne nikdy nepromluvili. Samozřejmě jsem se R. ptala, co se s nimi stalo, takhle z jednoho okamžiku na druhý...

>> *Myslíš, že tě musí každý považovat za sympatickou?* To byla jeho odpověď. Ne, vždycky to bylo tak, že lidi, kterým jsem byla sympatická, chtěl za každou cenu mít na své straně, i kdyby ze mne musel udělat děvku nebo špatného člověka.

Ani stopa loajality. Mí nepřátelé byli jeho přáteli. Takové věci dělal až do samého konce našeho manželství. A freudián?

Také on se svými možnostmi dělá z mých přátel mé nepřátele, všichni si sednou na prdel před jeho penězi, jeho mocí.

V tomto případě je to totéž... A já se pokouším hledat TY LIDI, kteří stojí za tou fasádou. Ale žádní tady nejsou, jsou to jen loutky, které se před ním pokorně klanějí. Že znám freudiána sedm let... A pokaždé, když se naše cesty znovu zkřížily, jsem jej nechala tam, kde jsem jej natrefila? Nikdy v budoucnu jsem jej vidět nechtěla. Nemám potřebu. Proč se mne na to nikdo nezeptal? Strach z pravdy...

Pravda může čekat, je na to zvyklá.

Žádost o důchod je plně v chodu. Doufám, že to už dlouho nepotrvá. Když jsem tak projížděla Mnichovem, myslela jsem na to, že freudián se vždycky divil, že si udržím kontrolu. Dokáži to, přirozeně, ráda žiji sama, už před rozvodem jsem si vytvořila svět, ve kterém žiji v souladu sama se sebou. A proč

858 je to tak? Aby měl zas něco k obdivování. Udržuji se svou pravdu, svůj adat, a když o tom mluvím s lidmi stejného smýšlení, často přijde věta: >> *Vím, jaké to bylo.* Markus ji říká často, neurolog, taky Rita. Je to pokaždé úplně skvělé. Strach, který se teď mezi lidmi šíří, ten znám. Já už jím trpím dvanáct let. Teď nejsem sama, celý západní svět se třese. Ne-divím se. Takzvaná svoboda, Američany zprofanovaná, ta je O. K., ale nežijeme sami na této planetě, existují lidi, jejichž pohled na svět je velice odlišný. Jasně, Bali bylo velice tolerantní. Když odejdete z Kutu a Legianu, sotva potkáte nějaké turisty – tahle jejich ignorance existovala vždycky. A teď? Skutečně jsem žila s lidmi země, kterou jsem právě navštívila, nakolik to jen bylo možné. R. to ode mne převzal, jako všechno, v čem viděl výhodu pro sebe.

**Žádného člověka nemotivuje ke
ŠPIČKOVÝM VÝKONŮM,
je-li každý den očerňován.**

Jednou tenhle sviňák hodil po domorodci na Sulawesi těžký popelník, kdyby ho zasáhl, zabil by ho. A to jen proto, že mu šel na nervy. Nikdy jsem to nezapomněla, celé roky jsem žila s potenciálním vrahem.

A dále se to zhoršovalo. Tenkrát v Kašmíru, když jsem myslela na budoucnost, přepadl mne strach, jaký dnes mají milióny lidí. Pak ke mně přišel plíživě, postupně, během let. A proč to tak bylo? Protože mi nikdo nenaslouchal. Nikdo si nedokázal představit, že se jednou vyplní obava, kterou jsem měla celé roky. Bush chce přepadnout Irák. Může to být ještě horší. V mnoha zemích se propadne hospodářství, když lidé nebudou moci cestovat. Proboha, jak jsem ty roky trpěla. Neměla jsem jediného člověka, který by mi naslouchal. Mým

stálým průvodcem byl strach. A přesto, ještě jsem je všechny chápala, když to v Americe bouchlo. Proto ta diagnóza kolektivní viny. Dávala jsem vinu sobě, že jsem o svém strachu nemluvila hlasitěji; ach, co znamená hlasitěji, já o něm nemluvila ani tiše. Tedy jsem je nevarovala. Ale oni nechtěli poslouchat, často jsem měla pocit, že se bojí nákazy. A namísto aby se mne zeptali, jaké to bylo a nechali mne vybrečet, šoupli mne do škatulky dětské pornografie, tvrdili, že se vtírám kvůli dědictví, R. mne nechal znásilnit, nazval mne zlodějkou, vypřávil o mně samé blbosti, bylo to zlé, ty pomluvy... Ze jsem si nevzala život, to je málem zázrak. Řekla jsem také svému neurologovi: >> *Mnohdy si myslím, že by pro mne bývalo lepší dál mlčet.*

Pochopil to.

>> *Víte, pane doktore, mnohdy si myslím, že by mi uvěřili teprve, až by bomby padaly tady v Německu. Sorry.*

I to pochopil.

Budu muset kvůli důchodu k posudkovému lékaři, ale chtěla bych vidět toho člověka, který by mi nevěřil můj PTSD, teď, když se to všechno stalo. Údajně se vědělo, že je Bali ohrožené útokem, ale přesto nikdo nejednal.

V noci jsem vstala, šla rovnou k MACu a vzpomněla si, jak tady byl freudián a řekl: >> *Dnes večer jste byla venkoncem bez emocí.* Tehdy jsem to viděla jako svůj nedostatek. Ale když mne v Rosenbergu chtěli diskreditovat jako pacientku, zamilovanou do svého psychologa, tu mi bylo jasné, že to je moje silná stránka, neukazují-li city, tedy slabosti. Je to tak, nikdy jsem ho nemilovala, spíš jsem potřebovala někoho na vydrbání zad a do kina...

Sdílet a sdělovat. Ono moje *tak tedy ne* bylo z mé strany hned od počátku velice vypočítavé.

Mít a ukázat city, se mnou už ne. Při tomto poznání je mi hned

860 mnohem lépe.

Láska je vždy sobecká. Jsem ráda, že to teď vím, nikdy není příliš pozdě. Freudián se za čtenáře mého deníku neoznačil jen jednou. Po mém manuskriptu už ode mne nečetl nic, až na tu nedokončenou povídku o broukovi, který se přestěhoval do Rosenbergu.

Jednou jsem mu řekla, že Joshi, který se mi staral o MAC, mi nezavolal.

>> *Ale ano, zavolal.*

Jak to mohl vědět, špiclují mne dál? A proč? A potom, když jsem mu tu povídku dala, řekl: >> *Škoda, že nemám e-mailovou adresu.*

Nestydatost.

Ani se Sašou nemůžu počítat. Naposledy také řekl: >> *S esoterikou nechci nic mít.*

Jako bych s esoterikou měla něco společného já.

Jasně, do mých propouštěcích papírů museli napsat, že mám nízkou sebedůvěru a jiné lži o mně, pak pořád ještě zůstávala možnost, že začnu pít. Nene, tuhle radost vám neudělám. Proboha, jak je to krásné, mít před sebou celou tu skládačku. Vše spolu souvisí. Freudiánova návštěva u R., kterou jsem nepovolila, u lékařky, která ze mne už taky chtěla dělat alkoholičku...

Věnovala jsem freudiánovi knihu Milana Kundery

Nevědomost, když u mne byl. Jak symptomatické, já skutečně nevěděla, co se tady sedm let odehrávalo.

>> *Byla jsem to já, kdo řekl: Zním to jen obráceně*, řekla jsem neurologovi. >> *Tenkrát v terapii, když freudián poprvé mluvil o své náklonnosti nebo lásce.*

Špiclování pokračuje, proč? Protože jsem se informovala o psychosektách? Teprve po sedmi letech? Sice trošku pozdě, ale přece... A jsou pravicové. Někde jsem četla, že vystoupení ze sekty funguje jako rozvod. V nakladatelství Norden sedí

taky, docela nahoře... Říká se to.
 Freudián byl jednou, ještě před Rosenbergem, u té lékařky.
 Sestra zavřela dveře čekárny, abych ho neviděla... Když teď s
 odstupem na tu situaci myslím... Ačkoli všechno na chování
 sestry ukazovalo, že přišel kvůli mně, podívali se na mne také
 všichni ostatní v čekárně, takže jsem musela tiše říct:
 >> *Nevím, proč.*

Přesto, bylo to, jako kdyby to byl intimní přítel lékařky.

**Rozum je světlo.
 Jím chce a má být příroda osvětlena,
 nikoli však podpálena.**

Škoda, že jsem mezitím zpracováváním ztratila už tři měsíce.
 Ty jsem si mohla odpustit. Zpracování jeho pasivní agresivity,
 co je mi do ní? Zpracovávat jeho politický názor? Ani ten není
 mou věcí...

*Agresivně pasivní se lidé stávají tím, že je milujeme za to, co
 dělají a ne pro jejich osobnost.* To mi šlo do hlavy lehce. Ale
 proč je agresivní ke mně? Protože je takový vždycky. To mi
 nestačí. Spíš si myslím, že jde o nějakou pomstu.

Jeho nohy do O mi učarovaly, za ty nemůže. Sen o inovaci
 pravým směrem. Ano, Markovi B. jsem řekla:

>> *V okamžiku, kdy se dozvím, že to tak je, se musím
 odmilovat.* A ten sen pořád ještě nemůžu napsat, tak zlý byl.
 Sudetoněmecký landsmanšaft. Ráda bych se mýlila, je přece
 jedno, čím freudián je, mně to přece může být jedno, nikdy
 nebude mým partnerem. Nemiluje mne. Políbila mne opět
 moje žurnalistická múza a jsem zvědavá, jak to s ním půjde
 dál. Taky tahle zvědavost pomine.

Přemítám, zda nemám podniknout menší cestu, je krásné, pro-

862 cházet se podzimním listím. To dělám ráda. Dělala jsem to u jezera. Mám radost, že jsem tehdy během hodiny ve třech neřekla: >> *Připadá mi sympatický*. Považovat někoho za sympatického je většinou definitivní, těžko jej pak zase považovat za nesympatického.

Já řekla zamilovaná... Teď jsem proto ráda, protože přestat být zamilovaná mohu i bez důvodu.

Zvláštní, myslím na tolik věcí, souvisejících s R., ale taky s freudiánem a Axelem. Je možné, že bych věděla všechno? Ale když souhlasí všechno, co si tak myslím, pak potřebuji jen někoho k mluvení, ačkoli Markus je už velice dobrý. Přesto, kdy skončí tohle zpracovávání, nevyplácí se, nikomu nic nepřinese, nejméně mně samotné, která do detailu vím, jak to skutečně bylo.

Benešovy dekrety už pro politiku nejsou důležité, VPM od března neexistuje a ve světě dochází k tolika bombovým útokům, že se i ten poslední ultrapravičák musí nově zamyslet nad svými cíli.

Proboha, nevěděla jsem, že jednoho dne, totiž jedné noci, to vyjádřím v jediné větě. Dokázala jsem to. Jsem šťastná, prozatím, než mne napadne něco jiného.

**Víra nás nikdy nemůže přesvědčit o tom,
co odporuje našemu poznání.**

Jsem pořád ještě šťastná a teď vím, jak to je, jak to bylo. Známosti R. pomohly, takové, že se k nim nedostanu. To je taky jedno, co bych měla, z toho, že se Maximilián dozví pravdu, nic! Ať se R. vede dobře, s tou trochou nenávisti už se taky vyrovnám. Tahle svině, v Peru jsem dokonce musela jíst polévku, do které se kuchaři vymočili. Nevěděla jsem to, on jim řekl, aby to udělali, poznala jsem to hned po první lžičce,

ale on mne nutil jíst dál a ještě řekl: >> *Už ti nikdy nic nekoupím.* Vzpomínám si, že jsem si vzala ještě jednu lžičku a nebyla jsem schopna představit si člověka, který dělá něco tak nelidského. Ale tak to bylo. Jednou v opilosti mi řekl, že to tak bylo. Byl na své činy hrdý.

Tloukl mne a pak říkal, že je to moje vina. Podněcoval lidi proti mně, vyprávěl, že jsem měla něco s dětmi, že šlapu chodník... Jsem vražedkyně, kradu.

A freudián svou misi také neplnil špatně. Co jsem zažila v Rosenbergu, to bylo všechno, jen ne krásné. A jak jsem přišla na to jejich spiknutí? Freudiánova chyba, nechal mé připojištění zaplatit jeden účet, který dva měsíce proplatit odmítalo. Jinak byl ten tah proti mně perfektní. Pravděpodobně jim zavolal a řekl, že přeci jen mám PTSD.

Jak se jen musel přetvařovat, abych mohla říct, že ho miluju. To bylo pravděpodobně heslo, signál k ukončení mstivého tažení s názvem: *Jak zničit dobrou manželku, která si troufá opustit jednoho z nás a jinému říct, aby jí políbil zadek se svou blbou svatbou.* Bylo by přirozeně krásné, kdyby se freudián do mne opravdu zamiloval, ale to všechno bylo jen divadlo. Zlá hra. Škoda papíru, na kterém je to napsáno. A já ráda přiznávám porážku dříve, než se mi stane ještě něco horšího. Ačkoli bych to mohla celé otočit a říct, že zlou hru jsem si dovolila já. Věc začala smrdět, když mi freudián a jeho pomahači chtěli vnutit roli milující ženy. Paní Fuchs s růží, pan dr. Englert s převodem na stanici 5 a tak dál. A já si snad myslela, jak daleko freudián zajde?

Směšné. Zbabělé. Jen strach mi nahnal svou sebejistotou, jakou automaticky získá s pozicí toho, kdo tahá za nitky. Ti mají moc. A moc já nesnáším. A freudián? Ten ví, že si za peníze může koupit každého, jen mne ne, takže? Ruce pryč... Vzít nohy na ramena a zmizet... Hraje poker s city, jenže jako

864 psycholog musí vědět, že se mu to vrátí.

A Sabine K.? Když jsem jí řekla, že se scientology je to jen kachna a freudián je hajzl, tak už mi víc nezavolá? Napadá mne, že jsem s freudiánem nikdy nemluvila o jeho slibech, které tady rozdával. Facit: Nikdy jsem nevěřila, že nějaký slib dodrží. Je to tedy 1:1.

Freudián mi taky nevěří, že jsem jej milovala. Jsem přesvědčená, že mne jen moje obrovská zvědavost přinutila setrvat tak dlouho. Ale teď, honem pryč... Dnes v noci se mi zdálo, že jsem freudiánovi v telefonu sprostě vynadala. A nakonec jsem hovor sama ukončila, ačkoli jsem volala já jemu. Ta blouznivá jistota, že jsem zavolala já jeho a ne on mě, ta mi šla mocně na nervy.

>> *Nedivila ses tehdy u Řeka, že se tě ten velký muž ptal, zda s tebou chtěl spát některý z mužů, s kterými jsi jednala ohledně práce v Praze?* Freudián u kari.

Tehdy jsem odpověděla: >> *Přinejmenším jeden. Hloupé, ti druzí dva mi nikdy neudělali nemorální nabídku.*

>> *A ten jeden? Řekl ti to? Udělal ti takovou nabídku?*

>> *Ale kde, jen R. to doma vyprávěl.*

>> *A řekla jsi to někomu dalšímu?*

>> *Nikdy.*

>> *A nedivila jsi se, že to ten velký muž ví?* Freudián

>> *Co já vím, komu ještě to R. řekl.*

I přes rozhodnutí Tobiasse S. a R. se přece nechám rozvést, budu žít svůj vlastní život, až se jednoho dne dozvím, proč mi ten gauner pořád říká vražedkyně. Jdu navždy pryč. Řekl ještě: >> *Mohlo by se ti stát, že neodejdeš živá.*

Nedokázala bych koukat tak rychle, jak jsem potlačovala.

Lékařka, od počátku zasvěcená, mne pošle do Rosenbergu.

Freudián dělá, že mne nezná a převezme mou terapii? Přijde lékařka a chce mne přemluvit, abych šla domů, protože ví, že

mne freudián zná. Terapeuti mi hrají divadlo, že mne freudián miluje, a nejen oni, taky pacienti se jej ptají, zda se zamiloval. Já ho zařadím do šuplíku kamarád a jdu šťastná domů, protože jsem dostala diagnózu PTSD.

Ale dám freudiánovi číst svůj manuskript, tak se dozví, že nic nezapomínám. Jako první o mém rukopise řekl: >> *Je to brilantní*. Ale taky, že je nádherně napsaný. Tak to ale nejde, sešla z očí, takže jsou zapojeni všichni moji známí, konfrontování s nějakými věcmi, a utečou, stojím tady sama – až do teď, kdy všechno prokouknu, především ty chyby.

Freudián mi říká, že je často v nakladatelství Norden, sama ho tam potkám na chodbě, je tak drzý, že pak ještě přijde do kanceláře, kde sedím. Byly tady už vždycky náznaky, že freudián jen sleduje své cíle. Jaké jsou? Chce dokázat, že se žena nesmí nechat rozvést? Slabé.

>> *Řekl ti něco na té chodbě v Nordenu?*, zeptal se mne při kari freudián.

>> *Ne, byli jsme oba moc překvapení. Oba jsme se otočili a ptali se, odkud se známe. A pozdravili jsme se.*

>> *A ve škole?*

>> *Souhlasí, ve škole byl taky.*

>> *Viděla jsi ho?*

>> *Ano.*

>> *Co řekl?*

>> *Ke mně nic, já ho přece neznala.*

>> *Myslím, co říkal jeho obličej?*

>> *Netuším.*

>> *Jak bys ho interpretovala? Představ si, prosím, jak to tehdy bylo.*

>> *Jako kdyby se mi chtěl omluvit, ale já nevěděla, zač...*

>> *Mám strach! On*

866 >> *Tos byl ty!!!???* Kde jsem musela většinou strpět ty nejhorší skutky a útoky proti mně, tam jsi byl taky?

>> *Ne.*

>> *Ale ano, a proč jsi mi to neřekl, když jsem přišla do Rosenbergu?*

Ticho.

Čert to vem. Byl tehdy přítomen při velkém raportu. Nikdy jsem nepovolila hypnózu, jen se mi smáli, protože Axel všem vyprávěl, co se v onen večer stalo. Prý mám něco s dětmi, tvrdil... Taky když jsem se poprvé zase nastěhovala do Müllerstrasse, byly pro mne ty raporty nesnesitelné a opakovaly se, i když jsem nikdy nedala svůj souhlas. Tak jsem žila ve stálém strachu před Axelem. Nikdo nestál při mně. A freudián byl přítom!!!

U Doris... V mém roce před rozvodem... Hypnóza, vysmáli se mi... A byli při tom všichni mí tehdejší přátelé... Ach ano, ten večer, kdy jsem spala se Sašou a Axelem, taky tam byl!!!

Takže mne nejen viděl nahou, ale taky při sexu se dvěma muži? To je přece perverzní... A naprosto neuvěřitelné. Potom jsem freudiána potkávala velmi často. Moje podvědomí ho pokaždé poznalo, ale současně mi zakázalo jakýkoli kontakt. Pak se objevím v Rosenbergu. Neměl tu terapii se mnou dělat, přesto ji dělal. Hraje mi zamilovaného, já nejprve povolím, až když se o rok později zapojí můj tehdejší vzor – ten neurolog. Dneska je mi líto času, který jsem s freudiánem strávila. Lituji také jeho, protože jsem se rozhodla, že mu jeho chyby neřeknu, ať si sám naběhne na nůž, možná to už udělal. Někde musí narazit na lidi ještě s etikou a to pro něj bude velice těžké. Prachy nejsou v životě všechno, ačkoli s nimi může mnohé prosadit. Ale ne vždycky jen dobré.

Je pozoruhodné, jak peníze dokáží zastřít charaktery i poměry. Například vždycky dokáže, že lidé kolem mne na mě křičí

nebo přehnaně reagují na cosi, co vlastně takovou intenzitu pocitů nebo výtek nevyžaduje. Příklady? Spousta.

Nejhorší mi připadá, že se do všeho míchá a pravděpodobně vypráví, že se v mých pocitech vyzná lépe, než já. Drzost. Žádný pulovr, žádná sukně mi to nevyprávěla, přesto to leží všechno přede mnou jako hotová kniha. Přirozeně jsem mnohé potlačila, mnohé zapomněla, ale přesto: Intriky a hrátky, které se mnou freudián a jemu podobní hráli, ty mi ukázaly, jakého netvora jsem si vzala a kolik měl pomocníků v době, kdy bych je já potřebovala mnohem víc, než on.

Při posledním telefonátu mi R. řekl: >> *Když sem voláš, vypadá to, že ode mne něco chceš. Svině.*

Odpověděla jsem: >> *Ano, udělej mi tu radost a konečně chcípni. To od tebe chci.*

Freudiánův satelit, jak se jmenoval? Hermíne, ta o mně ví, poučená freudiánem. Pravděpodobně i z toho důvodu už nechce pracovat jako psychoterapeut? No jasně, stejně by mu vzali licenci. Přece nesmí šířit dál, o čem se hovořilo v hodinách terapie.

Axel po faux pas se mnou ani nezkusil otevřít vlastní praxi... Ale proč se freudián nepoučí z chyb, které udělal? Dál štve proti mně lidi, kteří nemají potuchy, vlastně nemají co do činění s psychologií, a to už celé roky. Poslední byla Detlefova uklizečka.

Ten nápad mohl pocházet jen od freudiána. Přece na mne poštvál už před lety svou přítelkyni Hermínu. To má být nějaká analýza? Nebo co to všechno má znamenat?

Blamáž pro něj, že používá tak laciné prostředky.

No ano, dokonce hodnotnější lidé mu zobali z ruky, ale co má být? Všichni jsou oslněni jeho milióny. Ať jsou. Mne to nesvrbí.

868 *Zůstaň, kde jsi. Daleko ode mne.* Kdybych tehdy Axela udala kvůli nedovolené hypnóze, narazila bych samozřejmě na freudiána. Že jsou zapojeni taky Tobias S. a Jennifer, freudiánova sestra, jsem věděla. Axel sice tehdy řekl, že je u toho Steffen, ale byl to freudián, který se tam procházel bytem, aniž bych jej v tu chvíli viděla, protože mne ten pes bez dovolení hypnotizoval. Jak jsem na to přišla? Při kari jsme se bavili o konfliktu na blízkém východě: >> *Nejlepší by bylo, kdyby Amerika dala Židům nový Izrael.* Já
>> *To už jsem jako možnost taky někde slyšel, ale tím by přiznali porážku.* On
>> *No a? Raději prohrát a žít, než vyhrát a být mrtvý.* Já Tuhle tezi ode mne slyšel v onen silvestrovský večer, tehdy jsem to řekla poprvé... Ale o těch Kurdech... Ve stejný večer, o vánocích 1995, u mne byl Axel a zhypnotizovanou mne vysvlékl do naha. Celou noc. Mám před sebou obraz: Freudián stojí v rámu dveří a říká: >> *Má hezké tělo.*
A Axel na mne křičí: >> *Evo, zavři oči!!!*
A já ty ohavnosti, co se mnou Axel a freudián v hypnóze prováděli, nemůžu dokázat.
Axel mne tenkrát večer chtěl zabít. Nenapadá vás nic lepšího? Já takříkajíc prohrála, no a? Žiji, vím, jak to bylo, chtěla jsem dokonce tu pozorovatelku, Hermínu, dát dohromady s Axelem, ta by se mi pro něj líbila. Pro něj jako přítelkyně. Řekla mi tehdy, její přítel psycholog k ní přichází každé dva až tři měsíce...
Když řeknu, že mi R. něco udělá, řekne freudián:
>> *Ten už ti nic neudělá.*
Odkud to ví? Snadno uhádnout – od něj. Freudián vězí s celou tou pakáží pod jednou dekou, když Tobias S. taky ještě říká, že ho nezná, pak je mi všechno jasné. A ti štamgasti? Dozví se někdy, proč mne nenechají v klidu?

Mohla to přece být krásná epizoda v životech nás obou. Zdařilá terapie. Nic víc a nic méně. Ale hřeje mne také jistota, že freudián zná můj názor, totiž: *K lásce nelze nikoho donutit*. Mohlo by to být od Sonky, ale je to moje. Že někdy půjde proti těm lidem, kteří mi ublížili, na to bych mohla čekat dlouho, protože to by freudián musel mluvit nejprve o sobě. Kdyby se se mnou nasetkal soukromě po terapii, nikdy bych nevytahovala, co jsem úspěšně potlačila... To vím, on ostatně taky... Jednou jsem se jej ptala, proč mi R. taky ještě vypráví, co o mě tak mezi lidmi rozšiřuje.

>> *Snadná odpověď, řekl freudián. >> Jak by se jinak dostal k ozvěně svých sprostot?*

Jasně je mi taky, že chtěl sám vědět, jak mne drtí jeho vlastní sprostáctví, proto se do mne během terapie zamiloval, aby mne potom mohl pozorovat. Bylo to tak?

Na telefon jsem si nalepila lísteček se slovy:

>> *Ty si troufáš sem zavolat? Teď by se tam hodil jiný:*
 >> *Vím o tobě všechno. Nebo: >> Dokonce o tobě vím, že máš herpes, jak dobře, že jsme spolu nespali. Za to vděčíš své Hermíně... V roce 1992 mi to o tobě řekla. Nebo: >> Cože, tak záhy voláš? Nebo: >> Na čí straně stojíš? Nebo: >> Stálo tě to moc námahy, hrát zamilovaného a dosáhnout, abych se do tebe zamilovala? Nebo: >> Bylo to dobře inscenované, nefungovalo to jedině proto, že skutečně žiji raději sama. Nebo: >> Nejvíc jsem se ale nasmála, když jste mne označili za někoho, kdo má malé sebevědomí a navíc neumí německy. Nebo: >> Oblbovat se můžu i sama. Nebo: >> Tvým krásným slovům jsem nikdy nevěřila, musela bych se tě zeptat:*

A kde je ten Taittinger?

Co by se například stalo, kdybych freudiána konfrontovala s jeho sliby? Šaty, porsche, dům u Rosenbergského jezera, svatba... Setkání s Maximiliánem. Nikdy jsem to neudělala,

870 proč taky, byly to stejné lži, jako ty Axelovy. Škoda, moc jsem toho od něj nechtěla, jen aby se mnou mluvil o těch dvou terapiích, snad bych mu i mohla něco nabídnout, často říkal, že reaguji správně, aniž bych studovala psychologii, že kladu správné otázky a často kontruji. To by přece bylo krásné, kdybych freudiánovi se svými poznatky mohla trochu pomoci dál. Teď, co ho znám trochu víc, bych to dokázala ještě líp.

Svědomí měl čisté. Nepoužité.

Jak to říkají psychologové? Otevřely by se mu jiné, nové horizonty, krásnější než ty, které má teď. Zvláštní, četla jsem tolik knih, částečně jsem se v nich našla, nejvíc jsem ale našla freudiána u Alice Miller. Přišlo mi nové poznání:

Když stále více lidí reaguje přehnaně, je něco v nepořádku.

Pacienti a terapeuti, kteří se mnou mluvili uměle navztekání, tady byl ve hře pokus o útlak.

Irena mne tehdy skutečně před Hermínou varovala. Ostatně jen tak nevýrazně, že jsem se naštvála, co si to dovoluje!

Když ten den R. přišel domů, Hermína se s ním nechtěla setkat, to je mi jasné až v tuto chvíli, po dvanácti letech! Že mne už tehdy měla pozorovat a tu bestii možná dokonce znala. A když jsem ty dva představovala, musela jsem říct: >> *Vy dva se znáte?* Chovali se tak divně, R. a Hermína. Je to všechno na hovno. A co chtěli? Ta kanálie mne nechtěla nechat odejít. A tady se podílí jeho i moje okolí? >> *Irena mne varovala před Hermínou, přitom ji vůbec nezná*, řekla jsem tehdy R.

>> *Možná ví, proč.*

>> *Pak by mi to PROČ taky musela říct, říká si moje přítelkyně.*

Jednou jsem neurologovi řekla, když se mne ptal, čeho se

nejvíc bojím: *Těch, kteří se vezou*. Ostatně, když si to promyslím, tak nejen těch, kteří se svezou na vlně terorismu, ale taky lidí v mém okolí, nejsou to stateční lidé, jsou jen líní, podívat se pravdě do očí.

A závistiví. Ale kriminálníci jsou to také.

Čeká na mne druhá noc se zprávami každou hodinu. Bali nebylo tak zlé, asi proto, že smrt má v sobě cosi definitivního. Ale protože vím, jak se cítí lidé v tom moskevském divadle, cítím s nimi. Už 48 hodin strachu. Bez postele a vyhlídky na další život.

Rusové jsou brutální, to skončí špatně.

A když jsem mluvila o Kašmíru, Axel mi řekl: >> *To bych chtěl taky zažít*. Člověče, to teď můžeš zažít všude, také na Bali, jak vidíš. Jak já toho bastarda za tuhle větu nenávidím. Ačkoli mi freudián a Axel přinesli v životě mnoho utrpení, jsem já ta, která má strach a nic nepodnikne. Co jiného? Freudián má tolik peněz a moci, tady nemůžu nic dělat, a kromě toho, on nestojí na mé straně. Nikdy nestál, ten jen tolik sliboval, aby se dozvěděl, zda něco podniknu nebo ne. Ráda bych své záznamy ukončila, protože když budu pokračovat, tak mi možná přinesou ještě víc utrpení, pomluv, co já vím, co všechno mi mohou přinést.

Včera jsem se byla s Ritou projít. Bylo to moc krásné, když jsem přišla domů, ptala jsem se: >> *Co cítíš k tomu freudiánovi?* Nic, byla má odpověď. >> *Je to lepší, než nenávidět*, slyšela jsem se říkat.

Dnes jsem v autě měla ještě lepší nápad. Jednou, když jsem freudiána potkala v Müllerstrasse, se na mne podíval, jak se na mne do té chvíle nepodíval nikdy nikdo.

Šla jsem do domu a můj pohled zůstal přilepený na mramoru,

872 věděla jsem, že se něco stalo, ale co, to jsem nevěděla. A když teď trochu uklízím ve svém archívu, můžu to taky obrátit. Proč jsem ho v Rosenbergu nepoznala, na to se musím zeptat svého instinktu, chudáček, už mi zodpověděl tolik otázek, přirozeně i tuhle. A sice: Nikdy jsem ho nechtěla poznat. A můj instinkt, zvyklý, že dělám jen to, co mi radí, protestoval. O. K., ale s tím obrácením? To bylo tak, když mi imponoval v té Müllerstrasse, chtěl můj rozum instinkt přemluvit. Že tomu teď rozumím, to je jedno, musím si to udělat tak pochopitelné, abych až se jednoho dne nebo už teď zeptám: *Co k němu teď cítíš?*, mohla s klidným svědomím odpovědět: *Nic, a je to lepší, než nenávidět.*

Ačkoli, tak rychle to nejde. Nejprve jsem zase měla sen. Byli jsme skupina na nějakém semináři nebo kongresu, nevím. Já byla přidělena do skupiny na procházky, takže jsem v místnostech pro seminář nebyla často. Jednoho dne ale bylo velice chladno a šli jsme dovnitř. Naše skupina byla vřele přijata a já viděla, že u jiného stolu sedí Axel. Necítila jsem vůči němu nic, jen jsem počítala roky našeho někdejšího přátelství. Napočítala jsem 23. Šla jsem dál a sedla si. Barbara, jedna má vzdálenější známá, řekla:

>> *Poprosila jsem Axela, aby pro nás, lidi u tohohle stolu, udělal přednášku.*

Když přišel a začal mluvit, viděla jsem, že mnozí u stolu jsou jím tak fascinovaní, až upadli do svého druhu transu. Já ne. Poslouchala jsem bez hněvu, jen se sympatiemi.

Po přednášce ke mně přišla Barbara a řekla: >> *Nic jsem nevnímala, jeho charisma mi to nedovolilo.*

>> *Tak se vede skoro každému.*

>> *A tobě?*

>> *Ne, já už s jeho krásou umím zacházet.*

>> *Jak to?*

>> *Byli jsme 23 let kamarádi.*

>> *A teď?*

>> *Teď mám nového přítele, moc milého, tady právě přichází.*

A jakoby vyšlo slunce, běžela jsem ke freudiánovi. Podivné: Měl můj obličej, bylo to jako zrcadlo, jen on byl muž a já žena. Ten sen mne nechal zase jednou potkat freudiána s vřelým citem, tehle rok jsem o něm snila třikrát. Když jsem překonala ty peníze a tu vlastně antipatii vůči němu, přišly dva sny po sobě – třetí, o dva měsíce později, byl zlý. *O freudiánovi a jeho dobrých vztazích k nacistům.* Byla jsem tak šokovaná, až jsem přestala slyšet na svou intuici.

To se ukázalo jako velká chyba. Mé srdce a má hlava už se podílely natolik, až jsem onemocněla. Přišla jsem z Rosenbergu domů a věděla, že na freudiána musím zapomenout, především mne intuice začala bombardovat takovými věcmi, jako spiknutím s Axelem a Tobiasem S., s Maximiliánem, který přinejmenším věděl, a dokázala jsem se odmilovat. Pomohl mi taky pocit, který jsem měla už u Axela, že své nepřátele nemám milovat, ale zneuctít. Dnes ten krásný sen o freudiánovi. O. K. Ještě pořád nejsem tak daleko, ale:

>> *Nemůžu nikoho nutit, aby mne miloval, můžu jen někomu říct, že je hajzl, protože nedodrží své sliby.*

Když tady byl, mluvil freudián podrobně o mé knize, o čtenářských cestách, které podnikneme.

>> *Ty jsi tak inteligentní, jak to, že jsi to nepoznala?*

Tuhle větu jsem v posledních letech slyšela často, jen jsem na ni nikdy nedokázala správně odpovědět. Teď bych odpověděla asi takto: >> *Poznala jsem to, ale já taky ráda hraji, to jste přehlédli. Nerada hraji jen hry, na kterých se nesmím aktivně podílet.*

Takže facit: já nebudu ta, která vypráví zbytek, i kdyby se mi do MACu měli dostat hackeři. Jak to, že freudián věděl, zda

874 mi můj technik zavolá nebo ne?

Když jsem měla dostat tu práci v Praze, pozvali mne do Wiener Café, tam jsem potkala svého spolužáka z dětství – Eddyho Nichtbürgera. Divné, že jsem byla v poslední chvíli pozvaná tam, jinak jsme se domlouvali vždycky v Sheratonu. To setkání bylo zinscenované, Axel mi jednou řekl: >> *Než uplyne rok, setkáš se s ním.*

A tak to bylo, po 36 letech. Tenkrát jsem to neprokoukla, až teď. Mluvila jsem o tom taky s freudiánem, jak ten se vylekal, že jsem to odhalila jako fingované. Ptal se mne, zda bylo fingované ještě něco. Severin, odpověděla jsem, ten taky, teď vím, že u toho byly ještě jiné věci, pocházející od freudiána a štamgastů. Pokud vím, nebyli tam jen takoví, kteří nenáviděli ženy, ale i velice nahnědlí lidi, jako Slovák. A moje zkušenosti, co se týče nenávisti k Židům, začaly teprve po rozvodu... Dr. Schuster z nakladatelství Arabella a ta známá, která mne jednou nazvala podělanou židovkou.

Přesto, u Václava v hospodě jsem potkala jednoho ze štamgastů a ten mi řekl: >> *Konečně jsi toho bastarda opustila... a mínil R.!* Dal se R. dohromady s pravičáky jen proto, aby mi ztížil život? Označuje mne za šílenou? A freudián vždycky jako původce?

Je to tak krásné, mít skládačku pohromadě. A to jsem teď dokázala. A potom ten dnešní sen o obou aktérech, ze kterého freudián vyšel jako vítěz, ostatně s mým obličejem... Ano, přirozeně mne hřeje i ten cit, který jsem k němu měla, s tím můžu žít, zasloužil si i sympatie, protože mi ukázal, jak můžu žít se svým Kašmírem. Například teď, při posledním teroristickém útoku v Moskvě, jsem s lidmi tam uvězněnými nesoucítila tak silně, jako jinak vždycky, protože nakonec o život tak či onak přijdou.

Skutečně leží každý osud v rukách politiků, které si lidi zvo-

lili, přitom se mnozí ukázali být neschopní. Ale to je jiná kapitola. 875

>> *Chcete vůbec, abych byl psychologem?*, zeptal se mne freudián při prvním pobytu v Rosenbergu.

>> *Ne, ačkoli vám nemůžu říct, co byste měl dělat.*

>> *Ale ano, to můžete.*

Kdyby už tenhle čas skončil! Nikdy jsem nechtěla za přítele psychologa, vždycky jsem něco měla proti terapiím – je to, co jsem zažívala v těch dvou letech, odpověď? Já přece nevěřím v boha, ale když přijde první zavolání s omluvou, asi budu muset. Ale žádná omluva od nikoho nepříjde, tím si můžu být jistá.

Moc ve spojení s esoterikou je tím největším zlem.

Čtu. Moc zajímavé, dozvědět se spoustu nového. A spím, až to není hezké, tak 12 – 16 hodin denně, díky tomu méně kouřím. Doufám, že mi obojí vydrží. Zavolala jsem Sašovi a mluvila o Axelovi, poté jsem byla moc smutná, protože to Saša bere lehce. Stojím tady, nikde nikdo, aby mi řekl zapomeň na to, ale je to tak tísnivé, tahle bestie, Oleg, Helena, že v Praze vyprávěli to o těch dětech. Irena, ó, to je dobré, že si na ni vzpomínám, ta blbá kráva mi nechybí, stejně jako ti ostatní, takže může být, že mi jednoho dne nebude chybět nikdo z nich?

A Axel, jak může zůstat nepotrestaný? V takových okamžicích si myslím, že chce freudián jen dotáhnout do konce práci, kterou Axel začal. Možná chce uspořádat svůj život, možná se zase snáší se satelity. Možná ode mne nikdy nic nechtěl, na nejvýš vyzkoušet, nakolik se nechám koupit, jak daleko půjdu. Všechno je možné... Dokonce byl falešný. Ano. Já si ale zůstala věrná a přeji mu všechno nejlepší. Co by se mnou taky měl dělat, nezajímá mne moc, přitom moc ovládá jeho život? A já ji neberu vážně?

876 Jsem, čím jsem, protože jsem udělala to, co jsem udělala.
A s tou tabletkou na spaní to souhlasí, když odepíšu freudiána,
nemůžu spát. Komické, ale pravdivé.

Udělal to moc špatně, a celý ten klan s ním. Vnesli do terapie
jenom zmatek, Axel a freudián, vždycky s důrazem na lásku.
A kdybych to u obou nedopustila? Pak jsem byla posedlá
dáblem? Axel takový nesmysl zkusil – vymítání ďábla. Freu-
diánovi bych taky řekla, ať mi s takovým nesmyslem políbí
zadek, to on ví.

Axel mi jednou řekl, že se musím Němcům omluvit za odsun,
já, které tehdy byly dva roky... Před asi patnácti lety se Saša
velice rozčilil, protože Monk šel na školení pro manažery.
Saša hledal lidi, kteří by stáli při něm. Nenašel je. Řekla jsem
tehdy:

>>*Nech ho být.* Teď jsem přesvědčená, že to byla ta sekta VPM.
Jednoho dne v roce 1990 mi Monk řekl: >> *Oblékni si zítra
něco hezkého.*

Neporozuměla jsem. Druhý den mi řekl: >> *Knispel, dojde
k výtahu pro jednoho člověka, já tady mám telefonát.*

Došla jsem pro cizince k výtahu a odvedla jej do Monkovy
kanceláře. Když pak byl pryč, Monk si mne zavolal. >> *Co si
o něm myslíš? Líbil se ti?*

>>*To byl Mucke? Koza? Tygr?* To byli Monkovi přátelé, které
jsem znala jen jménem.

>>*Ne. Líbil se ti?*

>>*Docela ano...*

>>*Knispel ty jsi mi ale...*

>>*Ne tak, jak ty si myslíš.*

>>*A jak tedy?*

>>*Jak se jmenuje?*

Řekl mi jeho jméno.

>> *Škoda, nemám ráda muže, kteří se tak jmenují.*

>> *Odjakživa?*

>> *Odjakživa.*

>> *A co si o něm myslíš?*

>> *Je mi hrozivý.*

Monk tam seděl s hlavou v dlaních, šla jsem k němu a řekla:

>> *Můžeš mi to vysvětlit?*

>> *Ne, to nemůžu... Mohl by mít něco společného s pivem?*

>> *Beze všeho.*

>> *Proč si jsi tak jistá?*

>> *Znám šéfa pivovaru Ayinger, je mu moc podobný.*

Odešla jsem.

Byl to freudián. Potlačila jsem to, jak jinak, potlačila jsem i to, že se mnou chtěl freudián už tenkrát mluvit o Kašmíru a já odpověděla: >>*Ale já nechci.*

Šla jsem poté, co se mne zeptal, do své kanceláře a jako vždycky v takových situacích jsem zírala do zdi. Kolegyně se mne zeptala, co se stalo. Já samozřejmě, namísto abych řekla, že jsem potkala muže pro svůj další život, jsem odpověděla:

>> *Nic, nic.*

Freudián přišel za mnou a zeptal se, zda bychom se mohli spolu jít najíst. Řekla jsem ano. Takže jsem v roce po Kašmíru přece jen ještě byla v nakladatelství. Ten rok jsem naprosto vytěsnila. Freudián by řekl, že je to typické pro lidi, jako jsem já. Před osmi lety jsem byla na operaci, Axel a R. mne přišli navštívit, Axel přinesl hezčí kytice, než R. Doktor, který mne operoval, mi řekl, že mám svého muže opustit, pokud chci dál žít. Pravděpodobně mu R. vyprávěl, že jsem blázen.

Teď jsem dřela. Musela jsem si sama zodpovědět příliš mnoho otázek. Mnohdy mne odpovědi tak šokovaly, že jsem jim sama nemohla uvěřit. Autistická, což? Ale opravdu, a nejspíš jsou i ty odpovědi pravdivé. Někdy mezi mluvícím rackem u

878 Rosenbergu a freudiánovými nohami do O na náměstí Odeon se to pak skutečně stalo. V žádném případě ne při terapii, tam pro mne byl jen kamarád. A když ne, co mne zajímá jeho názor? Jen já sama, já musím uvěřit, co je pro mne tak těžké, protože co se týče jeho osoby vytěsňuji obrovsky. Nic není přenecháno náhodě. Právě jsem chtěla napsat, že když jsem dřív měla psát zprávu o cestě, měla jsem ji vesměs hotovou už dopředu a po příjezdu už jsem jen doplnila nějaké maličkosti, takhle jsem to chtěla pojednat (hloupé slovo) taky u téhle zprávy a... Můj mobil se zeptal: >> *Chceš se mnou odjet na cesty?* Sabine K.

Ne, nemůžu, musím tady něco udělat, zítra jdu k neurologovi, už je to rok, co mne upozornil, že freudián ode mne čeká i něco jiného, než jen pacientku, spokojenou s jeho terapií. Také už brzy ve vykopání těch vytěsněných situacích, nadejde den, kdy se odvážím a odjedu do Rosenbergu a v kantýně řeknu freudiánovi, že se zpracováním poslední hodiny jsem ze tří čtvrtin hotová. Tenkrát jsem mu už chtěla napsat dopis.

Většinou je to tak, že když člověk odkryje své nitro, cítí vůči posluchači závazek. Ano, ve většině případů to tak je. Ale ne u mne. Ale freudián sám řekl, že na mne nesedí žádný vzor. Ach, co, analyzuju nebo polemizuju, to přísluší Markovi. >> *Nechtěla jsem, aby byl freudián psychologem a přitom jsem se do psychologa zamilovala?* Nelogické.

Čas ochromení je pryč, potřebuji se, nevede se mi dobře, pravděpodobně musím na kliniku. Ale do Rosenbergu už nepůjdu. Tu blamáž, že se mne někdo zeptá na freudiána, tu bych už zažít nechtěla. Co má vlastně freudiánova osobnost společného s mým životem? Nesmyslné setkání. Ne jedno, více, a já od začátku věděla, že to nedopadne dobře. Je to malá zásluha, a kdyby tím jen chtěl dokázat, že měli Freud

nebo Adler dobrou znalost lidí, není to ani malá zásluha, je to zrada na nich. Tak to vidím. Na jedné straně jsem ráda, dokazují si tím, že jsem veskrze žena. Mou jedinou starostí momentálně je, freudiána rychle a bezbolestně zapomenout... A že jsem se u něj nestala alkoholičkou mi dokazuje, že i když žena, jsem silná. Kdyby freudián věděl, co jsem za ty dva roky zažila. Nebo za deset? Když se dozvěděl, že mi o něm Hermína vyprávěla, byl zase našťvaný, ale ne na ni, nýbrž v první chvíli na mne. Potom řekl:

>>Teď chápu, co jsi myslela, když jsi Leovi řekla, aby nedělal žádné chyby, za které bys pak musela pykat ty.

Když jsem Tobiasovi S. Řekla, že mne seznámil s freudiánem, nebyl schopný říct: >> *O.K., víš všechno.*

A já nečekám, žiji. A pokud se někdo z nás dvou blamoval, byl to freudián. Už jsem všechno zapomněla, otevírají se nové obzory a já jim jdu vstříc. Chtěla bych totiž ještě jít na procházku, cestovat, možná mít zase sex, pokud to snad není příliš odvážné přání, taky lyžovat a pořádně se naučit anglicky, ráno se radovat a smát, modelovat, to už vlastně zase dělám, méně poslouchám hudbu. Chci zase s někým pít víno, těšit se na vánoce a prostě zapomenout, že existují přespříliš bohatí freudiáni, násilím sbírající poznatky o lidech. Už nechci být pro nikoho pokusný králík, chtěla bych přehlížet ty, kteří přehlížejí mne a netrást se, když jednou za čas zazvoní telefon. Snášet se s drzími satelity, jak se Hermína o mne opřela, se mnou se chtěla srovnávat. Jak mohl freudián tolik let strpět, aby ke mně byli tak zlí?

Gratuluji, Tak pravil pulovr je o jedno slovo delší než Pohled; to slovo zní sračky. Je mi to všechno proti mysli, už nechci. *Jak to bylo? I když jsou lidi nemocní, mají právo na lásku.* Ale já tak často přeháním, že by i teď? Mnohdy už se směji, jako

880 dnes ráno. Vzpomněla jsem si na tohle: Freudián se jednou označil za osobu, ke které se vztahuji. Nebo nevím, koho myslel, když napsal: *Jsem prý k nim drzá.*

Kdo byl v té době pro mne blízkou osobou, kdo je to dnes? Koho prosím smím zatížit svými myšlenkami? Nikoho, protože společnost tzv. rozchody pojednává pořád stejně: *Tím si člověk musí projít.*

Sonka freudiánovi moc nepřinesl, jinak by si dal pozor, aby to celé neskončilo tak zle. Co to všechno dokázalo? Jsem teda já ta blbá, která všemu věřila? Ano? Ale lehké to se mnou neměl, jinak by jeho sliby nemířily tak vysoko. A ubohá Hermíne už tomu musí věřit přes deset let?

>> *Tak si ji konečně vezmi, ale pozvi mne prosím na svatbu, vždyť víš, Taittinger...*

Úplně vážně, bez freudiána se žije lépe. Při kari:

>> *Nemůžete se aspoň trochu radovat, že mám peníze?*

>> ???

>> *Ach ano, souhlasí, nemůžete. Milujete mne jako osobnost, jasně, vidíte mne celkově, ne jen moje peníze.*

Ano, jasně, že nevidím jeho prachy, nezáleží mi na tom, co dělá, jestli je psychologem nebo hraje na burze, to je mi srdečně jedno. Dobrá partie – no a? Musí být lidský. A to lidi kolem něj zatím neviděli, musí mít spoustu prachů, že jsou tak oslnění. Já vidím jen jeho osobnost. Z toho pramení jeho agresivní pasivita, že musí lidem znovu a znovu dokazovat, že je taky člověkem, že za ním nestojí jen peníze. Většina jich to nevidí. Proto na mně taky Axel tak visel, že jsem neviděla jeho krásu. Možná se tak zlobím, když mi chtějí tvrdit, že jsem se zamilovala do psychologa? Není to pravda a kdo si to myslí, je pro mne hlupák. Milovala jsem celou jeho osobnost. Milovala? Aha. I když freudiáner řekl:

>> *A to je to, co už ti nevěřím. V tom to bylo. Lidi, včetně*

jeho, mi neuvěří, že jsem jej milovala jako osobnost.

881

Ta nelidská stvůra R. svou žárlivost skrývala po celé roky tak, že jsem si jí nevšimla. Jen jsem si myslela, co to je hnusáka. Axel mi taky za 23 roky nedokázal říct o svých sexuálních problémech. Zbabělec.

A freudián? Tuším u něj hned několik potíží. Kromě toho mu, stejně jako jiným, chybí důvěra, důvěra ke mně. Myslí si, že jsem jako ostatní lidé zajatcem společenských konvencí ale to se mýlí.

**Svědomy je schopné považovat
bezpráví za právo, inkvizici za libou bohu
a vraždu za politicky cenný čin.**

Taky ještě musím napsat ten sen o inovaci, ale pak budu opravdu hotová. Ale vlastně – nemusím nic. Co a komu jsem tímhle příběhem dokázala? Nezůstala ani nejmenší otázka, na všechny otázky jsem dostala odpověď. Od koho? Od sebe samé, ale jen proto, že jsem před sebou neutekla, nýbrž se ptala své paměti a vyčkala, až mi dala tu správnou odpověď. Mnohdy chtěli odpovídat najednou, srdce, instinkt, hlava, proto to taky někdy byl docela zmatek. Ale to byl smysl celé věci, takříkajíc, odvést pozornost.

Dobře vymyšleno, dobře, že mne nikdo nehlídá, patřím sama sobě! Teď jsem mluvila s Corinnou, chce se se mnou potkat 4. prosince u Řeka, ví, že to je výročí?

Ale kde hotová, ani venku se mi nevede líp. Freudián mi pořád ještě straší v hlavě. Nechápu to, ale je to tak. Příklad: Ve spojitosti s Monkem, se Silvestrem a s Axelem. A teprve ten Řek. Nevím, kam to povede, nejvíc by se mi líbilo, kdyby zavolal a jednoznačně řekl: >> *Mezi námi nikdy nic nebylo...*

882 Jak bych si to přála. Pak by byl konec...

Dnes jsem byla u neurologa.

>> *Ale musel se zlobit, když jste do toho domu nepřišla, řekl.*

>> *Nejspíš ano, ale já nejdu nikam, kam mne nepozvali.*

>> *On ale říkal, že je to váš dům. Neurolog*

>> *To ano, ale taky mi slíbil porsche, a kde ten je? Kromě toho jsem jej milovala kvůli němu, ne pro jeho milióny nebo domy. Musí si zvyknout, že existují lidi, kteří to dělají, ale já už také kvůli němu odstartovala jak raketa.*

>> *Souhlasí, pravděpodobně proto zmizel. Jak jste vůbec zpracovala jeho peníze?*

>> *Tři měsíce to trvalo.*

>> *A výsledek? Postup? Neurolog*

>> *Ty peníze mi nepatří, takže si s nimi nelámu hlavu. Co je mi do nich? Vzpomínáte si, jak jste to říkal, už tehdy jsem si myslela, co je mi do toho.*

>> *Přesně jako s tím domem. A kdy jste se dozvěděla, že má tolik peněz? Neurolog*

>> *No, ten dům mi nikdy nepatřil, takže mne ani nemůže mrzet, že ho nemám. Od něj, když u mě byl.*

>> *Už leccos jsem si myslel, ale tohle tady... Já žasnu. Co by bylo, kdyby jste bývala šla do té zahrady? Neurolog*

>> *Nad tím jsem nikdy neuvažovala.*

>> *Pokuste se, představte si to.*

>> *Pravděpodobně bych nepřežila, kdyby se mě zeptal: Co tady hledáš?*

>> *To bych taky nepřežil. Ale ten dům vám daroval. Neurolog*

>> *Když u mne byl, daroval mi mnohem víc. Samé vzdušné zámky.*

>> *Ale vy jste to v tom příběhu tak krásně popsala.*

>> *Vy jste to četl?*

>> *Ano, bylo to přitom. Kdyby někdo tak krásný příběh na-*

psal mně, mohl bych ho jen milovat. Neurolog

>> *Že mne miluje, to mi říkal často.*

>> *Taky během terapie?*

>> *Ano, taky.*

>> *A vy?*

>> *Kamarádství, tak nějak jako s vámi, jen jsme se často smáli.*

>> *Já vás taky začal mít moc rád. Neurolog*

>> *Já vás taky.*

>> *Ale člověk se může vzchopit, pravda?*

>> *Přesně tak.*

>> *A pak zmizel? Neurolog*

>> *Ale jak, odstartoval ještě rychleji, než já.*

>> *A proč jste to udělala vy? Neurolog*

>> *Chtěla jsem s ním mluvit, když jedna spolupacientka, Inge Reichert, vykládala, že svoje skulptury dělám s připravených forem. A on ten hovor odmítl.*

>> *Hloupé. Vy jste mu dala malý nožík? Neurolog*

>> *Ano.*

>> *Říkal, že byl rezavý. Neurolog*

>> *Cože? Ať mi ho vrátí.*

>> *Nenapadá vás nic?*

>> *Tuhle otázku nenávidím.*

>> *Promiňte. Dokážete si představit, že to dlouholeté úsilí bylo k něčemu dobré? Mělo smysl?*

>> *Když se to stalo s Havlem, myslela jsem, že je to kvůli němu.*

>> *A teď?*

>> *Netuším.*

>> *Ono to bude... Nesměl vám tolik vyprávět o těch lékařích. Nebo věci z terapie. Neurolog*

>> *Ale já už nechci, je mi to příliš hloupé. Proč to dělá?*

>> *To vám musí říct sám. Můžete ještě chvíli počkat? Neurolog*

>> *Ano.*

- 884 >> *Proč nenávidíte tu otázku: Nenapadá vás nic?*
>> *Protože pak hned přijde: Ty jsi tak inteligentní. Ale já nejsem inteligentní proto, abych rozpoznávala hrátky, intriky a útoky na mou osobu, a na to, abych se vžívala do jejich způsobu uvažování.*

**Je základním nedorozuměním věřit,
že intelligence roste s majetkem.**

- >> *Promiňte, že jsem vás nechal samotnou, kromě toho se vždycky vžíváte do jejich situace, a to docela dobře. Co vám na té historii vadí nejvíc? Neurolog*
>> *Že se mnou zacházejí jako s dítětem, přehlížejí, že mi můj instinkt nebo moje intuice všechno řeknou.*
>> *Je to enormní pozorovací talent, co máte, a je pravda, že se k vám buď chovají jako k dítěti nebo vám závidí. Neurolog*
>> *To už jste jednou říkal, že jsou závistiví. Ale já si myslela, že stojíte na jejich straně, když jste mi řekl: Vaši zprávu bych tady nechtěl mít.*

**S láskou k bližnímu se setkáme například u lidí,
kteří nedodržují služební předpisy.**

- >> *Tak jsem to nemyslel, pokud na něčí, stojím na vaší straně, jste moje pacientka. Skutečně nemáte komu důvěřovat? Neurolog*
>> *Ne, nemám nikoho, Markus má vždycky kopie mých záznamů, to je všechno.*
>> *Rozumím. A jak jste se vyrovnala s tolika penězi? Pravděpodobně jste se vrátila k tomu, co jste si o jeho penězích myslila hned zpočátku?*
>> *Přesně tak, škoda těch tří měsíců.*

>> *Váš instinkt vám udělal škrť přes rozpočet. Taky mu občas říkáte chlapec z chryzantémového bálu?* Neurolog

>> *Ano, přišel ke mně a vykládal něco o dobré partii. Tak jsem mu tak začala říkat.*

>> *Neudělalo to na vás dojem, pravda?* Neurolog

>> *Ne.*

>> *Ale říkáte mu taky ještě jinak?*

>> *Malý Číňánek.*

>> *Víte, co to taky může znamenat?*

>> *Nemám potuchy.*

>> *Mandžurský kandidát.*

>> *???*

>> *Tak je to lepší, ale jak vás znám, brzy to budete vědět. Nevíte, co je to Köfels?*

>> *Ne, to už se mne ptal i freudián.*

>> *Kdy?*

>> *Když byl u mne.*

>> *A jak se jmenovala ta, která vám nejprve slíbila pomoc a pak vás nechala padnout?*

>> *Inge Reichert.*

>> *???* Neurolog

>> *Co je ???*

>> *Ach bože, to je všechno horší, než jsem si to dokázal představit.* Neurolog

>> *Jak horší?*

>> *Mnohem horší. A kdo je pan Ehrlich?*

>> *Ach, taky jeden terapeut odtamtud.*

>> *Jak píšete, že se nezajímáte o každého blbečka, který po vás hodil okem, krása. Proč do toho byl zapojený? Co myslíte?* Neurolog

>> *Ach, já napsala román, vlastně je to můj deník, a tam stojí, že se o mne většinou zajímali dva muži. Freudián to četl.*

- 886 >> *Jmenoval se jeden z nich Axel? A o vás se tedy zajímají dva muži?*
- >> *Ano. Připadá mi laciné, když soudí, že to zase chci zažít takhle. Není to poprvé, co udělal něco podobného.*
- >> *Laciné, to je to správné slovo. Vy jste vůbec nenastoupila do toho vlaku. Neurolog*
- >> *Jak taky, Ehrlichovi nevěřím ani slovo.*
- >> *Ale mluvila jste s ním o freudiánovi.*
- >> *No jasně, jinak jsem v Rosenbergu neměla nikoho.*
- >> *Pan Wilhelm?*
- >> *Ten? Když něco potřebuju, nepomůže mi nebo je pryč, vždycky, když to někde hoří a je třeba se rozhodnout, zmizí. Tenkrát, když jsem dělala tu terapii, jsem neměla byt, on žvalnil o lásce a přesto mi nepomohl, jen na mne štvál lidi, kteří mi měli jeho lásku udělat přitažlivou. Když jsem jej jednou varovala, aby to nehnal příliš daleko, tak se mi nejspíš vysmál a neudělal nic.*
- >> *Stáhl ocas. Znají se ti dva, freudián a Axel? Neurolog*
- >> *Ano, na 99,99 procent.*
- >> *Tak se znají.*
- >> *Ano, freudián říká o Axelovi, že je to psychopat.*
- >> *Aha, a co je on? Neurolog*
- >> *???*
- >> *Je Axel hodně krásný?*
- >> *Ano.*
- >> *Řekla jste to bez emoce. Neurolog*
- >> *No jasně, v té době jsem ho znala 23 roků. Jeho krásu jsem vždycky přehlížela. Ten taky míchal do terapie lásku.*
- >> *Cože?*
- >> *Ano, on byl takový samozvaný psycholog, grafik jako já, hypnoterapii s ním jsem nikdy nedovolila.*
- >> *Řekla jste mu něco hodně ošklivého? Neurolog*

- >> *Ano, a bylo to zlé.*
- >> *Aha, a něco jiného, že se nenecháte rozvést se svým mužem, když to on nechce, to vám není jasné? Neurolog*
- >> *Ale ano, jenže co je cizím lidem do toho?*
- >> *Ano, je prostě příliš mnoho lidí, kteří se pletou do věcí, do kterých jim nic není. Neurolog*
- >> *Já už řekla i Markovi, že freudián straší v mém životě už moc dlouho. Vyprávěla jsem vám, že ta hodina ve třech se neobjevila ve vyúčtování nemocenské pojišťovny?*
- >> *Skutečně?*
- >> *Ano, chtěl mít svědky, ačkoli mi jen potřeboval říct: vy-
padni, a já bych odešla.*
- >> *Přesně tak, jenže on vám to říct nemůže. A kromě toho jste oba terapií zatlačila ke zdi. Jak jste si prostě vyžádala taky hodinu ve třech, skvělé. Neurolog*
- >> *Děkuji. Proč by to nemohl říct, jednoho dne to bude muset říct.*
- >> *Proč?*
- >> *Mám potíže přestat na něj myslet..*
- >> *No ano, to bude ještě chvíli trvat. Ale jak jste to myslela, když jste řekla: Všechno ať zůstane, jak to je. Neurolog*
- >> *Nevím, pořád ještě.*
- >> *A jak by jste to interpretovala dnes? Neurolog*
- >> *Asi jsem chtěla říct – drž se ode mne dál.*
- >> *Taky jsem dlouho přemýšlel, proč jste to řekla, mohlo by to tak být. A ten švagr nebo bývalý šéf vašeho muže?*
- >> *No, to nechápu, že můj bývalý jednou přišel domů a vyprávěl, že ženy, které se chtějí nechat rozvést, toho nikdy nedosáhnou. A já se přesto rozvedla.*
- >> *Vy jste individualistka. A můžete být veselá, jak jen chcete. Žádný terapeut si nemůže dovolit vám říkat, že mu připadáte moc veselá. Jako pan M... Oni se vás v Rosenbergu všichni tak*

888 *bojí, až dělají chyby. Neurolog*
>> *??? Co vlastně chtěli?*
>> *Freud kdysi uvedl hysterii do souvislosti s rozpolcenou osobností a ti v Rosenbergu u vás hledají hysterii, protože vědí, že takovou osobností jste.*
>> *Takový nesmysl. Já nejsem hysterická.*
>> *Kdy u vás freudián použil slovo hysterie? Neurolog*
>> *Ptal se mě, kolik kilometrů jsem ujela a zda jsem způsobila nějaké nehody. Když jsem mu to řekla, prohlásil, že hysterická nejsem.*
>> *Typické. Nevíte, že individualismus je něco pozitivního?*
Neurolog
>> *Ne.*
>> *V Rosenbergu jste se jedné terapeutky ptala: Víte, co on je? Co jste jí chtěla říct? Neurolog*
>> *Že je pasivní agresor.*
>> *To už taky víte? Pak už to dlouho nepotrvá jste z toho venku. Co chcete dělat, až budete v důchodu? Neurolog*
>> *Půjdu na tři měsíce na Maltu a budu se učit anglicky.*
>> *Vy neumíte anglicky?*
>> *Ano, ale ne pořádně.*
>> *To je krásné... Jak se jmenuje ta první kniha?*
>> *Charakter povrchu.*
>> *A střední část?*
>> *... tak pravil pulovr.*
>> *A konec?*
>> *Pod povrchem.*
>> *Ještě na něco bych se vás rád zeptal: Doma jste přece měli chov drobného zvířectva. Vy jste z generace, kdy se menší zvířata ještě porážela doma, jak to u vás bylo? Neurolog*
>> *Ach, jednou jsem viděla otce, jak zabil králíka jednou ranou, pro nás. Tak jsem doma řádila, že jsme od té doby jedli*

jenom kupované maso. Ale přesto dosáhl toho, že jsem pak někdy taky jednoho králíka zabila.

>> No to je dobré, kolik vám bylo let? Neurolog

>> 12 nebo 13, ale prosím vás, nikomu to neříkejte, nechci, aby to někdo věděl.

>> Já to nikomu vyprávět nebudu, proboha, co jste kvůli tomu člověku všechno musela zažít. Důvěřujete vůbec někomu?

Jaké ještě máte vzpomínky na otce? Neurolog

>> Ach, sbírali jsme houby nebo na podzim pekli brambory na otevřeném ohni, teda v popelu.

>> To je krásné. Neurolog. >> A jaké to bylo ve škole?

>> Nebyla jsem dobrá.

>> Nepoznal nikdo, že se nudíte?

>> Ano, chtěli mne strčit do speciální školy, svého druhu internátu, dostala jsem takový strach, že už o tom nikdy nemluví. Nejspíš to byla škola pro nadané děti, ale já to nechápala.

>> Chtěl bych se vám omluvit, že jsem vám víc nepomohl.

Může být, že vás takříkajíc uchovává pro někoho jiného? Nebo si myslí, že se vrátíte do Müllerstrasse? Neurolog

>> Netuším, i když jednou o Axelovi řekl: Milovat v zastoupení, to jde, spát s někým taky, ale v zastoupení si někoho vzít, to nejde. Do Müllerstrasse se nevrátím nikdy, to raději až do konce života zůstanu sama.

>> Věděl jsem, že odpovíte takhle. Je mi líto, čím procházíte a pravděpodobně ještě budete muset projít, ale jednou bude zase i pro vás svítit slunce. Měla jste krásné dětství, to cítím, je to tak?

>> Ano, moc krásné, moje maminka byla nádherná a inteligentní žena, můj otec měl smysl pro humor a ani jeden nebyl materiálně založený. Markus mi jednou varoval před lidmi, kteří měli špatné dětství.

>> Měl pravdu. A rodina vašeho bývalého manžela?

- 890 >> *Ach, jednou chtěla jeho matka na delší dobu přijet, ja jsem řekla, jenom když nepojedeš pryč, on jim řekl, že já to nechci a jeho bratr mě na telefonu už jenom, ty krávo, tituloval.*
- >> *To je příšerné. Chtěla jste děti?*
- >> *Ano, ale můj bývalý muž říkal: Děti? Jenom když mi podepíšeš, že nejsou moje.*
- >> *To je to nejhorší, co jsem kdy slyšel. On byl nebo je duševně chorý. Je možné, že freudián tu lékařku znal? Neurolog*
- >> *Ano, určitě. Kdysi pracovala v Rosenbergu. A můj někdejší manžel ji znal taky.*
- >> *Neuvěřitelné. A je možné, že freudián chtěl, abyste věděla, že byl u Detlefa? Neurolog*
- >> *Velice pravděpodobně ano, jednak taky věděl, že to u Detlefa nevyjde, potom samotná ta návštěva... Přišel ten den, kdy jsem tam vlastně neměla být, ani nebyl žádný pádný důvod, abych přišla. Když mu Fritz otevřel dveře, určitě mu řekl nebo naznačil, aby mlčel, ale freudián přesto řekl: Dneska je ale pondělí. Nebo pátek, to nevím, každopádně to řekl tak, že jsem to slyšela a přirozeně jsem poznala jeho hlas. To je hodně zlé, věděla jsem, že můj ex by to nedokázal sám, tolik zlého mne potkalo. A pak freudián při terapii řekne: Dokážete si představit, že za tím vším stojí váš bývalý manžel?*
- >> *Tehdy jste samozřejmě odpověděla ano. Neurolog*
- >> *Ano.*
- >> *Už jste někdy něco podobného zažila? Neurolog*
- >> *No právě, to bylo taky tak podobně, ten muž o mě vyprávěl nepravdy, ale ani tehdy to nefungovalo.*
- >> *Ví to freudián? Neurolog*
- >> *Víc než to, on byl tím mužem v pozadí.*
- >> *Vy jste tomu muži řekla něco ošklivého, bylo to v začátcích terapie? Neurolog*
- >> *Ano. On taky směřoval terapii s láskou.*

- >> *To snad není pravda. Jak je to s Havlem a Kischem?*
- >> *Ach, to je jiná kapitola.*
- >> *Měl si vás Havel vzít? Neurolog*
- >> *Moje nevlastní sestra to chtěla, líbilo by se jí, stát blízko první dámy ve státě.*
- >> *A Kisch? Je to myslitelné? Neurolog*
- >> *Beze všeho, moje maminka v době, kdy jsem přišla na svět, pracovala v Lucerně. Rozuměla si velice dobře se šéfem, tedy Havlovým tatínkem. To mi vyprávěla moje teta. Maminka byla neobyčejně krásná a chytrá.*
- >> *Tomu věřím hned. Proto jste si Havla nemohla vzít, protože jste možná jeho nevlastní sestra?*
- >> *Tak jsem to ještě nikdy neviděla.*
- >> *Já si to nemyslím. Ale pravděpodobně jste Kischovou dcerou. Jak vy píšete a vaše pozorovací nadání, větší, než si sama uvědomujete. Jak píšete o těch ptáčích, moc krásné, skvěle jsem se bavil. A kdo je Anatev? Neurolog*
- >> *Děkuji. Velký černý pes. Ze sousední zahrady.*
- >> *Jak jste o něm v tom příběhu psala, že je tak mírný – nádhera. Neurolog*
- >> *Jeho mírnost je opravdu úžasná.*
- >> *Ten brouk by chtěl být taky takový. A vy? Anatev si vás všímá? Neurolog*
- >> *Ne, ten si nevšímá nikoho.*
- >> *Dokáží si představit.*
- >> *Ráda bych byla stejně mírná jako on.*
- >> *Poradím vám: kdykoli si budete přát být jako on, myslete na něj, on vám pomůže. Neurolog*
- >> *Děkuji, to udělám.*
- >> *Často jsem si představoval, jak tam sedíte, pletete nebo háčkujete a nechápete ten sex s mrtvými.*
- >> *Ano, trvalo to dlouho, než jsem pochopila.*

- 892 >> *Pokračoval jsem ve vašem smyslu dál a představil si, jak si pomyslíte: A kdo ten sex s mrtvými zaplatí, taky VZP?*
- >> *Tedy, pane doktore, vy jste ještě horší, než já, zasmála jsem se.*
- >> *Nebo když píšete, jak vám řekl: Už ti nevěřím, že mne miluješ. Píšete, že jste jej nikdy nechtěla přesvědčovat o opaku. To taky souhlasí, je to vaše logika, vaše trochu autistická logika – moc krásné. A jak to bylo, když freudián od Detlefa odešel?*
- >> *Ach ano, zeptala jsem se, kdo to byl. Oba najednou řekli: Nikdo. Já přirozeně řekla, někdo to byl, ach tak, no, pak už vím. Co ty víš, řekl Fritz. Jen tak přes rameno, mělo to znít velice urážlivě. Znělo. Jen kdo to byl, jsem řekla já.*
- >> *To se ale vylekali, pravda? To neměli dělat, bylo to špatně. On*
- >> *Víc než to. Bylo to zlé.*
- >> *Napište to. Neurolog*
- >> *Ale já potřebovala pomoc a nikdo mě nepodpořil.*
- >> *Přesně tak, potřebovala jste pomoc, a kde byl freudián?*
- >> *Ten tady nikdy není, když potřebuju pomoc.*

Za vším stojí freudián, on se skutečně pokusil můj život manipulovat. On byl tím mužem ve stínu. Ach bože. Zneužití? Vymývání mozku? Se mnou ne. Freudián mi vždycky připadal záhadný, zůstal pro mne takový dodnes. Co udělal, to bylo opravdu zločinné. A hloupé, jiné slovo mne nenapadá, hloupost, hraničící se zločinem. A ještě směšné. Osobně si myslím, že je lepší falešnou náklonnost psychopata neakceptovat. Takový způsob zneužívání nikdo nepotřebuje. A kdo ji přijme, tomu zaručuju, že za ni bude muset dlouho platit, mentálně a emocionálně.

Co vymámíte podvodem a lstí, to není vítězství.

Nejraději bych napsala do Rosenbergu: Nevědomost dělá z člověka nejen hlupáka, ale také zločince. Co máte z toho, že mi nevěříte můj PTSD? Ano, jen se zbavujete zodpovědnosti. Jste směšní.

Zapírám, fantazíruru, zamilovala jsem se do svého psychologa! Ano, jednou jsem tomu jistému pánovi řekla:

>> *Nechci, abys byl psychologem.* Ale to určitě nikomu neřekl.

Proč? Protože o jedinou moc, kterou nade mnou, jak věří, coby psycholog má, by mou poznámkou přišel. A má pravdu, o svou moc, kterou si v této společnosti tak těžce vybojoval, musí bojovat dál. Že jsem v něm viděla jen kamaráda, to mu bylo málo, jinak se mu lidi neustále hluboce klaní, jako psychologovi nebo jako dobré partii, což ode mne, jak dobře věděl, čekat nemohl. Moje moc pramení z toho, čeho on ještě nedosáhl, totiž zralosti. A to vyvolává váš obdiv, co se týče mých správných otázek. Nechtěli jste, aby se vám to nějaká pacientka odvážíla takto květnatě říct – otevřeně jsem to neřekla, taky to nebyl můj úmysl, jen mé sebevědomí, které je dál, než vaše, sorry, o to jste mne také chtěli připravit, jako o poslední zbraň? Má svoboda nebo zbraň moci – ve vašich očích bezmoci – říct: >> *Miluju pana Wilhelma.* Tady jste triumfovali, O. K. Konvence vám také dávají za pravdu.

V očích dnešní společnosti je slabý, vydíratelný, zranitelný a ohebný, kdo miluje. Mýlíte se a opak je pravdou. Člověk přerůstá sebe sama. A co jsem udělala s koulí, kterou jste mi připevnili na nohu? Odhodila ji. Pan Wilhelm by mi při své nezralosti nemohl kromě materiálních věcí nabídnout nic.

V létě bych se vás byla ráda zeptala, zda mi pomůžete s nejtěžší otázkou, jakou jsem řešila: jaký je ten fantastický vztah k panu Wilhelmovi? Dnes odpověď znám: Na nejrůznějších rovinách, na kterých jsem se s ním setkala, mi

894 trošku vyhovoval, ale hned taky vzal do zaječích. To bylo v rovině Focusu. A to už taky dávno někoho poslal napřed, kdo si se mnou měl špinit ruce. On ne, muž v pozadí se nikdy neukázal a zůstává v pozadí doposud. Jeho chyba, pokud se mnou vůbec někdy měl nějaké úmysly. A pokud ne, je to zneužití – etiky, hypnózy, terapie, lidské hrdosti a přátelství. Zneužití, které musí připisovat sám sobě. Ne já jsem byla tou obětí, to on. A sice v závislosti na systému, proti kterému by se v této společnosti mělo vlastně bojovat. Hodnoty, poznání, to na něj ještě čeká. Když je akceptuje, pozná celý rozsah svých chyb. Přeji mu k tomu hodně štěstí.

Ale... Nedostatek lítosti nebo pocitu viny. Nedostatek pocitů nebo ohledů na ztráty, bolest a utrpení obětí. Směřování k bytí bez účasti, vášně, citů a empatie. Tento problém se obvykle projevuje pohrdáním oběťmi. Takoví prostě páni psychopati jsou!!! Teď taky vím, co za výraz jsem viděla tenkrát v očích té bestie. Strach vraha, kterého chytili. Co si pamatuju, cítil potřebu vidět mne trpět. Je to vrah, chtěl udusit mou duši. Nezdařilo se mu to.

Jednou jsem si vytvořila soupis možných reakcí, co bych freudiánovi mohla říct, kdyby zavolal. Teď jsem přidala další:

>> *To je hezké, že voláš, to ukazuje zralost.*

Pokud se zeptá, čím? Pak řeknu: >> *Tvou a mou.*

Indoktrinace, to je deviza, kterou žil. Indoktrinace – masivní ideologické ovlivňování.

Neurolog: >> *Co byste mu tolerovala politicky? CSU?*

>> *To už by byla hranice.*

>> *A sex?*

>> *Jeho přítelkyně sice vyprávěla, že má herpes, ale to já občas taky.*

- >> *Skutečně by jste si přála s ním spát v soláriu?*
- >> *Blbost, to už by jej muselo napadnout něco krásnějšího. Například výlet do Garmische.*
- >> *Jak je to vůbec se sexem? Neurolog*
- >> *Nic, už rok jsem s nikým nespala.*
- >> *Dokážete to ještě vydržet? Neurolog*
- >> *Jasně. Zase vás dostal. Promiňte, že to tak formuluju.*

Psychopat dokáže podvést kohokoli.

- >> *Na tuhle větu jsem čekal, mne nikdo nedostal. Vy jste moje pacientka, moc milá. Myslel jsem, že až budu v důchodě, mohli bychom se setkávat dál.*
- >> *Prima. Zavolá vám? Zavolal?*
- >> *Ne, já sám posuzuji, co vidím. Mne nikdo nedostal, je to jen tak, že je to ten nejkrásnější milostný příběh, jaký jsem kdy slyšel. Co jste říkala, že trvá už sedm let? Neurolog*
- >> *To je právě to, já nevím, v poslední době si myslím, že trvá už deset let, možná déle. Ale nejsem si jistá.*
- >> *Vyprávějte.*
- >> *Myslím si, že jednou navštívil mého šéfa, to bylo, když jsem se rozhodla, že se nechám rozvést.*
- >> *Co jste tenkrát řekla?*
- >> *Že mi připadá hrozivý.*
- >> *To není tak zlé, dokážete ten pocit prožít znovu? Neurolog*
- >> *Beze všeho!*
- >> *Sama jste se lekla té rychlé odpovědi? Neurolog*
- >> *Ano.*
- >> *Promluvil instinkt, poslechněte jej a všechno bude dobré... To ale muselo být hned po Kašmíru. A potom? Jak často jste se viděli?*
- >> *Ano, chtěl se mnou tehdy o Kašmíru mluvit, ale já už se*

896 uzavřela. Velice často, ale já jej vždycky nechala tam, kde jsem se s ním potkala. Nikdy jsem ho nepřeváděla, nechala jsem jej v té rovině, něco podobného jsem ještě nikdy neslyšela.

>> *Není to docela normální, ale pokud jste si myslela, že jste šílená, to nejste. Pro vás to byl vždycky ochranný štít. A před sedmi lety?* Neurolog

>> *To mne chtěl dokonce doprovodit domů.*

>> *Co jste řekla?* Neurolog

>> *Není třeba. Proč mi to neřekl při terapii, to nechápu.*

>> *Měl strach, že odejdete.* Neurolog

>> *A teď ho mám ráda.*

>> *Jaký je to pocit? Myslím, co jste například cítila, když odešel z interny?* Neurolog

>> *To je zvláštní, řekla jsem si, měla bys přece být šťastná, ale takový pocit se nedostavil.*

>> *A další setkání?* Neurolog

>> *Podobná.*

>> *Jakou má barvu očí?*

>> *Světle hnědou.*

>> *Gratuluji vám, teď jste si zasloužila polovinu domu. Co děláte se svou náklonností k němu?*

>> *Nerozumím. To odmilovávání mi trvá moc dlouho, měl tehdy v hodině ve třech říct ztrať se, to by bylo nejlepší.*

>> *On ale dělal, jako kdyby jste se vídali dál.* Neurolog

>> *No právě.*

>> *Co s tím uděláte?*

>> *Počkám, až mi řekne ztrať se.*

>> *To neudělá nikdy.* Neurolog

>> *Jednoho dne to bude muset říct.*

>> *Neřekne.* Neurolog

>> *Ale ano, udělá to, o to se postarám.*

>> *Jak toho chcete dosáhnout?*

>> *Půjdu mu na nervy, dokud to neřekne.*

>> *Nevěřím, že to udělá, ale řešení je to krásné. Měla byste řešení také pro něj?*

>> *Ano, docela jednoduché, měl by si odpustit.*

**Protože kdo dokáže odpustit sobě,
dokáže odpustit i druhým.**

>> *To je geniální. A vy, prominula byste mu? Neurolog*

>> *Já mu nemám co promíjet. Musela jsem žít v té boudě, kterou mi na deset let zavařil. Nebrala jsem to osobně, ale že mi neřekl, že je to on...*

>> *A Markus, je tam něco intimního? Neurolog*

>> *Ne, nic.*

>> *On se vám vydal napospas – co vám říkal o těch lékařích, to nesměl. Neurolog*

>> *Proč to dělal? Ptala jsem se, proč to dělá. Pravděpodobně věřil mému bývalému.*

>> *Chtěl by, aby jste proti němu něco podnikla. Neurolog*

>> *Jak? To nikdy neudělám, proti jeho právnímu oddělení můžu jenom prohrát.*

>> *Ale on by chtěl, abyste mu domlouvala a vyčítala. Neurolog*

>> *Na to si musí najít někoho jiného, pro mne je to moc komplikované.*

Co člověk miluje, musí umět také propustit...

Vrátí-li se to, je to tvoje...

Nevrátí-li se, nikdy ti nepatřilo.

>> *Rozumím, ale on je zvyklý, že lidé dělají to, co chce on. Neurolog*

>> *To věřím, ale já to nedělám, je dospělý muž a musí sám*

898 vědět, co má dělat.

>> *Umíte si představit že právě chce, abyste mu nadávala?*

>> *Ale ano, umím, ale nebudu to dělat, nejsem jeho máma.*

>> *Přesně tak. Takže byste si dokázala pomoci, kdybyste se odmilovala? Neurolog*

>> *Ano, ale možná to přejde i tak, jen mi přijde, že to trvá moc dlouho.*

>> *Ve škole byl také. Neurolog*

>> *Souhlasí, tehdy jsem řekla, že je mediálním psychologem.*

>> *Tedy jste jej mnohdy poznala? Neurolog*

Rozum vidí lecjaký nesmysl.

Mnohý z toho přehlédnout je rozumná rada.

>> *Souhlasí, a když jsem ten den přišla domů, R. se mě ptal, co bylo ve škole. A já si pomyslela, co to má být? Blázní?*

A bylo to pryč.

>> *A všichni si myslí, že lžete, přitom postupujete tak správně. Chtěl by, abyste mu vyčítala – a co uděláte vy? Byla jste někdy u Kaye v Nietzschestrasse? Neurolog*

>> *Ano, ale nebyl doma. Ať si myslí, co chtějí, já nemůžu, nemohla jsem jednat jinak.*

>> *Jak dlouho už jste bez sexu? Rok? Můžete ještě počkat? Neurolog*

>> *Samozřejmě.*

>> *Tak to udělejte, je to pro vás lepší.*

>> *O. K.*

>> *A to řešení pro něj, aby si sám odpustil, to je geniální. Pořád ještě vás nechává sledovat? Neurolog*

>> *To ano, ale já to nenávidím, protože si pak myslím, že blázním... Ano, docela jednoduché, musí si dokázat odpustit... ale...*

- >> *Jaké ale?*
- >> *Má kolem sebe ty nejlepší psychology, proč mu nepomůžou?*
- >> *Nevíte, že ve věcech lásky nedokáží psychologové pomoci nikomu? Neurolog*
- >> *Ne, to nevím.*
- >> *Teď už ano, psychologové pomáhají, ale chybně. Má jen dvě možnosti: Buď se naučí řeč racků nebo bude nešťastný.*
- Neurolog

**Krásné na psaní je, že v sobě spojuje dvě radosti:
mluvit sám a mluvit k davu.**

- >> *To ho raději naučím racčinu.*
- >> *Doufejme, že to dokáže, měl bych z toho radost i za něj.*
- Neurolog
- >> *Tak těžké to není, to už jsem mu řekla.*
- >> *Jakže?*
- >> *Ano, on už chtěl být jako já.*
- >> *Kdy? Neurolog*
- >> *Když byl u mne.*
- >> *Řekla jste mu, že na to nemusí být psychologem? Neurolog*
- >> *Ano, to jsem řekla.*
- >> *No, vidíte, vy chcete, aby vůbec psychologem nebyl a v Rosenbergu to chtějí vidět tak, že jste se zamilovala do něj jako psychologa. Neurolog*
- >> *Přesně tak. Takový nesmysl.*
- >> *Vzpomínáte si, jak jste mi vyprávěla, že jste pracovala u jednoho dlouholetého přítele, který je k vám teď tak zlý? Je to ten Detlef? Neurolog*
- >> *Ano.*
- >> *Tehdy jste řekla, co vám asi musel udělat, že je k vám tak zlý. To jsem poprvé zpozorněl. Myslel jsem si, tady je její pro-*

900 *blém. Freudián tady chodí a vypráví, že ho milujete. Neurolog*
>> *Ale zrovna tak to bylo s Axelem, mimo to: Já nezačala, to on sám. Ještě jsem řekla, že to znám jen obráceně.*
>> *To jste mu řekla? Víte, proč nechtěli, aby jste šla do Rosenbergu podruhé? Neurolog*
>> *Netuším, nebylo místo či co.*
>> *Nechtěli, aby jste panu Wilhelmovi řekla, že jste ho viděla u svého přítele.*
>> *Blbost, on přece může chodit, kam chce, já mu to nemůžu zakázat. To jsem mu řekla.*
>> *Popsala byste mi ještě jednou tu scénu u Detlefa?*
Když jsem to udělala, řekl: >> *Detlef vám neměl říkat, že jste lhářka, a jak to působilo na vás? Celý ten rozhovor? Nevidíte ten rozpor? Neurolog*
>> *Je mi líto, ale on může jít, kam se mu zachce.*
>> *To ano, ale jak jste mohla to setkání v Rosenbergu zapracovat, to nechápu.*
>> *No, já se jen divila, proč mi neřekl, že mne zná. Jinak nic.*
>> *Kdy?*
>> *Ach tak, vy myslíte v Rosenbergu? Ne, teprve po rozhovoru s Detlefem.*
>> *Teď chápu, a předtím? Totiž právě v Rosenbergu? Neurolog*
>> *Ale ano, každý den před spaním, ale úvahy pokaždé skončily asi takto: Na to stejně nepříjdeš. A nádherně jsem usnula.*
>> *Nikdy jste se ho neptala? Neurolog*
>> *Ne, byl to jen pocit, nic víc, neměla jsem pro to slova.*
>> *To je pro lidi s PTSD typické. On se vás bojí. Ale při té hodině ve třech... Neurolog*
>> *Možná, ale proč, proč mne nenechal na pokoji po té terapii, to bylo všechno O. K.*
>> *Nemůže, miluje vás. Neurolog*

- >> *Tomu nemůžu věřit, proč nepřijde?*
- >> *Ublížil vám, stejně jako ten přítel, u kterého jste pracovala, proto k vám byl tak zlý, a zrovna tak je to s ním.*
- >> *Ano. Tak to jsem z toho ještě vyvázla docela dobře.*
- >> *Správně. Příliš mnoho vám řekl a příliš mnoho udělal špatně. Tolik toho vyprávět o lékařích, to neměl. Ostatně: vy jste je vážně tou terapií zahнала do kouta. Aby se pacient během hodiny díval na hodinky, to je pro každého psychologa ta největší urážka. Neurolog*
- >> *Ano, já vím. Děkuji, jsem ráda, že to vidíte takhle. Co pořád chtěli?*
- >> *Hledají ten vztek ve vás. Pravděpodobně je to ještě horší, když řekne, že vás miluje, pak jsou lidi ještě rozzlobenější a nestydatější k vám. Neurolog*
- >> *To můžou hledat dlouho. Já nejsem ani zahořklá. A proč se do toho míchá i on? Tak to bude, mnohdy mi výsměšně říkali, že si šlapu po štěstí.*
- >> *Proč se podílí i on? No právě, nezná ještě vaši řeč. Když se ji naučí, bude to ta nejkrásnější milostná historka, jakou jsem kdy slyšel. Mohla jste ještě zřetelněji říct, že se vám jejich metody terapie nelíbí. Rozkošné, jak jste vyžadovala tu hodinu ve třech. Neurolog*
- >> *No právě, já dokonce věřím, že umí česky. Jen si musí zvyknout, že jej lidi milují pro něj samého.*
- >> *Ne lidé, vy!*
- >> *Ach tak, já.*
- >> *Co řekl, když jste mu řekla, že se vám nejlépe líbí jeho nohy do O? Neurolog*
- >> *Nebyl z toho zrovna nadšený.*
- >> *Není na to zvyklý, kdy jste se do něj zamilovala? Neurolog*
- >> *Někdy mezi náměstím Odeon a kavárnou v Rosenbergu.*
- >> *Můžete mi povědět, jak to, že jste to věděla a pak dokonce*

902 *toho pozorovatele oslovila, jak jste to dokázala? Neurolog*
>> O, to nemůžu... Leda bych měla oči v temeni hlavy,
jinak si to taky nedokážu vysvětlit.

**Literatura je umění odkrýt neobyčejné
v obyčejných lidech a obyčejnými slovy o
tom říci neobyčejné.**

*>> Vy jste geniální, vaši znalost lidí vám člověk může jen
závidět... takže mezi křivýma nohama a rackem jste se zamilo-
vala, a co si o něm myslíte? Neurolog*

*>> No, jak už jsem řekla: Je pasivně agresivní a svou ne-
rozhodností dělá lidi kolem sebe nešťastnými.*

*>> Dělá nešťastným sám sebe. A jak to bylo v těch deseti le-
tech? Neurolog*

*>> Lidi ke mně byli vždycky nestydatí nebo přehnaně zlí,
nikdy jsem si to nezasloužila.*

*>> Vy, která mluvíte s racky. Co byste mu řekla, kdyby teď za-
volal? Neurolog*

*>> Ach, při té poslední individuální hodině, kterou jsem s ním
měla, jsem mu vysvětlila problematiku dálničních stavenišť. A
on později řekl, že by chtěl taky být, jako tehdy já... Tedy se jej
zeptám, zda už by mi to taky dokázal vysvětlit. O té hodině
řekl: Taky bych už chtěl být tak daleko.*

*>> Promiňte, ale kdybyste do něj byla zamilovaná, pak byste
se mu asi chtěla vyprávět něco jiného, tehdy ve vaší poslední
hodině. A on řekl, že by taky už chtěl být, jako jste vy? Tak
přece jen konkurenční myšlení. Neurolog*

Co!!?, vykřiklo mé podvědomí, taky jde po mé osobnosti?
Mohli mne muži vůbec milovat? Pravděpodobně ne, vidí ve
mně vždycky konkurenta!!!

>> *Myslíte, pane doktore?*

>> *Ano. Neurolog. A: >> Jak dlouho už to dělá?*

>> *To kdybych věděla, já vím jen, že se známe sedm, ne, deset let.*

>> *Rozumím, ale to musí souviset s vaším válečným syndromem.*

>> *Ano, to bylo myslím v roce 1990. Dělá dlouhodobou studii? Ta terapie hypnózou, která selhala, to zavání zneužíváním, proč mi to neřekl?*

>> *To je pro ně typické. Váš rozhovor na interně, to jste spolu mluvili tak krásně, nikdo by to nechápal, znát se dva roky, ne, sedm let... dokonce deset. Řekněme, že se znáte po léta, jaká byla vaše setkání nebo spíš následky, když hovořil s lidmi kolem vás?*

>> *Bylo to zlé, říkali mi kurva, pedofil, vražedkyně, zlodějka, nadávali mi do židovek. Co já vím, myslela jsem, že to přichází od mého bývalého manžela. Ale postupně jsem si ujasnila, že za tím nemůže stát jenom můj ex.*

>> *Já s ním o tom ani nemůžu promluvit. Víte, co by řekl?*

Neurolog

>> *Jasně, že se mnou dělal studii.*

>> *Přesně tak. Znají se ti dva? Váš ex a on? Neurolog*

>> *Ano, on u něj byl, přestože jsem mu to zakázala.*

>> *Co řekl? Neurolog*

>> *Že si to chtěl poslechnout taky z druhé strany. Můj ex pak všude vyprávěl, že žádný PTSD nemám a že mi nevěří ani v Rosenbergu.*

>> *To je ale hrozné, víte, co to je? Neurolog*

>> *Zneužití, já mu zakázala k mému ex chodit.*

>> *To snad není pravda, musel tam jít, aby vám mohl zodpovědět, že už k němu chodí dlouho.*

>> *Pravděpodobně. Taky chodí do hospody, ke stolu kamarádů mého bývalého muže.*

- 904 >> *Co uděláte teď, když už to všechno víte?*
- >> *Nic, už toho pána nechci nikdy vidět. Jen ať zmizí z mého života.*
- >> *A to je to, o čem věřím, že to neudělá, miluje vás. Neurolog*
- >> *A tomu mám věřit?*
- >> *Ano. Lhala jste v té hodině ve třech? Neurolog*
- >> *Ne. Myslím si teď, jen mezitím už vím, co bych řekla, kdybych musela říct, jak dlouho se známe. Nějak mi to připadá, když se to, co jsem potlačila, zase objeví, zmizí to, když o tom nemluví. A lidi kolem mne si myslí, že lžu, ale já nelžu.*
- >> *Přece jste mu o měsíc dřív na interně vyprávěla, že ho znáte sedm let. Neurolog*
- >> *To ano, ale pokud to s těmi dvanácti lety souhlasí, tak jsem i tam řekla něco špatně.*
- >> *Před dvanácti lety, to ale bylo, pokud to souhlasí, hned po Kašmíru. Vyprávěla jste to tehdy někomu?*
- >> *Ano, jednomu milému kolegovi jsem řekla: Prodělala jsem válku, ale nemůžu o tom mluvit.*
- >> *A ten kolega to řekl dál. Neurolog*
- >> *Pravděpodobně.*
- >> *Je to ten problém?*
- >> *Ano, možná.*
- >> *Je to horší, než jsem si dokázal představit. Pokračujte, ono už se to rozuzlí. Myslel jsem, že jste se dostala k jinému problému, když jste u mne byla poprvé a vyprávěla, že ten přítel, u kterého teď pracujete, se vás tak pokouší deptat. Že vám udělal něco zlého. Tehdy byl ve hře taky freudián. To ale teď víte. Neurolog*
- >> *Ano... Ale...*
- >> *Jaké ale?*
- >> *Nikdy jsem se sama sobě nezpronevěřila.*
- >> *Napsala jste to?*

- >> *Ne. Co mám dělat? Nenapsala.*
- >> *Ten pán tady chodí a vykládá, že jej milujete. Nebo že on miluje vás. Neurolog*
- >> *Může vyprávět co chce, Markus B. ví, jak to bylo.*
- >> *Já to taky vím, ale ten Ehrlich, co to je za člověka?*
- >> *Tváří se, že stojí při mně, ale já mu nevěřím ani slovo. Jen jsem v Rosenbergu nikoho neměla.*
- >> *Vždycky si držte větší odstup. A ... Neurolog*
- >> *A?*
- >> *Hrozivý, to jste řekla, když jste ho viděla poprvé. Možná byste to mohla pojednat jako s těmi penězi. Vrátit se zase na začátek, k úplně prvnímu setkání?*
- >> *Ano. To udělám, děkuji.*
- >> *Všimla jste si, že freudián během hodiny ve třech neřekl, co tak slýchává. Neurolog*
- >> *Komické, pravda?*
- >> *Ano, moc, neuvádí žádný příklad, protože o vás sám vypráví nepravdy, to by si musel podat sám sebe.*
- >> *Souhlasí, nejspíš. To není tak zlé, doma mi vyprávěl horší věci, které pak nedodržel. Kromě toho je mi jedno, co si o mě myslí Detlef.*
- >> *Ostatně, když lidi říkají přirozeně, je to vždycky podezřelé. Co vám nejvíc vadí na slibech, které vám dal? Neurolog*
- >> *Že mne nedal dohromady s Maximiliánem.*
- >> *Takže nic materiálního?*
- >> *To skutečně ne. Může mít prachů, kolik chce, to je mi jedno. Musí být lidský.*
- >> *Maximilián pravděpodobně taky chce, aby vás přivedl a on se na něj z téhož důvodu zlobí. Neurolog*
- >> *Možná, mnohdy pochybuju, že mu to freudián řekl.*
- >> *Já mám taky své možnosti, Maximilián se to dozví. Jak jste se v Rosenbergu rozloučila? Záleží na poslední vteřině. On*

906 >> *S tím nemám problém, vím, co myslíte. Když jsem v Rosenbergu byla poprvé, jeden spolupacient mne urazil. Když odcházel, řekl: Dej na sebe pozor, děvče. Odpověděla*

**Když lidé vlastní bohatství,
není to nic špatného.
Špatné je, když bohatství vlastní je.**

jsem: Ne, když jsi v mé blízkosti, a jeho ruku jsem nechala nedotčenou trčet ve vzduchu. O téhle reakci freudián ví, často říkal, že by to nedokázal udělat lépe. Podobně jsem nechala stát jeho, když jsme se viděli naposled – ostatně beze slov. Vyhнула jsem se mu obloukem.

>> *A pan M.? Je to ten, který o vás napsal, že jste se velice špatně stavěla k těm hudebním nástrojům? Neurolog*

>> *Ano.*

>> *Myslel jsem si to. Vůbec vás nedokáže odhadnout, nic z toho, co o vás píše, nesouhlasí. Neurolog*

>> *Například?*

>> *Všechno, ale nejvíc mi vadí, že si myslí, že ho neprohlédnete. Musela byste být skutečně velice omezená, kdyby jste neprohlédla jeho terapeutická opatření, týkající se vaší osoby. Co s vámi dělal, to jsou všechno nesmysly. Neurolog*

>> *Prima, děkuji. A ještě něco, když R. ještě pracoval, přišel domů s teorií, že se žena nemůže rozvést, pokud to muž nechce.*

>> *Kdy to bylo?*

>> *Před Kašmírem.*

>> *Aha, rozumím. Pak je to ještě horší. Ta schůzka byla s Tobiasem S.? A Maximiliánem jako šéfredaktorem? Ještě něco: freudián tedy ví, že jste ho u svého přítele viděla. Kdy jste o tom mluvili? Neurolog*

>> *Když byl u mne na večeri.*

- >> *Co říkal? Neurolog*
- >> *No, že tam byl. Zda se na něj kvůli tomu zlobím.*
- >> *A co jste řekla?*
- >> *Že mu to nemůžu zakázat, kam půjde, to je jeho věc.*
- >> *A jak to přijal?*
- >> *Tak nějak s ulehčením. Nerozumím tomu, vždycky jde tam, kde jsem já.*
- >> *Taky do Rosenbergu vás poslali kvůli němu. Neurolog*
- >> *Cože? To je přece neslýchané, to je nějak nelegální.*
- >> *Jenže on to schovává za lásku. Neurolog*
- >> *To dělal taky Axel. A nefungovalo to.*
- >> *Vy nemáte období, to by už měl po těch letech vědět. On*
- >> *To taky říkal.*
- >> *A co teď říká Tobias S.?*
- >> *Že freudiána nezná.*
- >> *Typické.*
- >> *Ano, on mi ho představil. Teď jsem Tobiasovi řekla, že jsem se zamilovala do svého psychologa, ale to dělá spousta pacientek. Nevím, proč jsem to řekla.*
- >> *To je dobře. Jdete prostě sebou na led, ale nezůstanete dlouho. Na nos spadnou oni, ne vy! Víte, proč freudiány nemám rád? Protože míchají lásku s analýzou. Něco takového by se mělo zakázat.*

Ta záležitost s Detlefem. Až dnes jsem ji zapsala do svého deníku, protože dosud jsem ji potlačovala. A když jsem ji na psala, nevěděla jsem, čím mám být šokovaná dřív. Skutečností, že freudián prochází mým životem a zanechává stopy, se kterými nevím co si počít, nebo potlačováním jako takovým. Ne, něco takového, to zachází příliš daleko!

Jednou, když jsem mu vyprávěla, že na mne Detlef štve svou uklízečku ohledně mého zevnějšku a vlasů, řekl freudián:

908 >> *Pravděpodobně to dělají, protože často vyprávím, jak krásně se vždycky oblékáte.*

- >> *Vzpomínáte si, v poslední zprávě z Rosenbergu stojí něco o hypnóze.*
- >> *To ano, ale nevím, co tím mohli myslet.*
- >> *Kdy jste se dostala do spojení s hypnózou?*
- >> *V Rosenbergu? Jedna pacientka to u mne zkusila.*
- >> *Vy se třesete, je vám ta vzpomínka nepříjemná? Neurolog*
- >> *Ano. Přes Axela jsem se dozvěděla, že je možné zhypnotizovat člověka, který k tomu nedal souhlas.*
- >> *Vás od nynějška nebude moci nikdo zhypnotizovat, jedině lékař, tedy já. Já ale odcházím do důchodu a vezmu si to sebou. Opakujte to.*
- >> *Mne může zhypnotizovat jedině lékař.*
- >> *Tak je to správné. A proč ve své zprávě pořád píšete: V tomhle městě musejí existovat ještě jiní psychoterapeuti?*
- >> *To je poslední věta mého manuskriptu, kterou četl.*
- >> *A cítil se osloven? Neurolog*
- >> *Ano, pravděpodobně. Dokonce jistě, u mne doma to formuloval stejně.*
- >> *Máte nějaké číslo? Vždyť víte, určité jedno číslo.*
- >> *27.*
- >> *Bude vám 27. špatně od žaludku. Využijte toho, když vám bude špatně, přestaňte kouřit! Ale když to nedokážete, nebude tak zle, můžete se svobodně rozhodnout. Neurolog*
- >> *Já už kouřím méně.*
- >> *Taky to říkal. Neurolog*
- >> *Ale proč píšou o té hypnóze až teď? Já*
- >> *Protože byste freudiánovi pěkně zavařila, kdyby jste mluvila o Axelovi. Tak z vás udělají zamilovanou pacientku, pak vědí, že už nepřijdete. Přesto si myslím, že freudiána už v Rosenbergu nechtějí a byli by rádi, kdyby byl pryč. A vy*

910 *sama mu také ještě říkáte, aby z Rosenbergu odešel. Neurolog*
>> *Proč bych mu zavařila?*
>> *Protože se ti dva znají. On s vámi terapii dělat nesměl, to je vše. Ještě něco k té hodině ve třech: Nedivila jste se, že ho-voří o společné budoucnosti? Neurolog*
>> *Ano, zvláštní, pravda?*
>> *Ještě se uvidíte.*

Možná si vůbec neumím představit, co musí freudián prodělat, je možné, že by si pachatelé mnohdy museli prodělat víc, než údajné oběti? Mělo by to tak být vždycky, jen si v jeho případě přeju, aby získal víc odvahy a mohl se mnou mluvit, protože potřebuju jeho pomoc – je toho moc, neprojdou tím, tak silná nejsem. A jsem si jistá, že by tím pomohl taky sobě. Všichni si mysleli, že jsem silná, zvládnou to sama, kromě toho bylo velice pohodlné nevidět, jen se vézt. Jenže já tak silná nejsem, jak taky, odmítala jsem tuhle společnost, orientovanou na výkon, takže jsem se nemohla naučit intriky a lži, které jsou tady pro přežití nezbytné. Jsem slabá – v mých a také ve vašich očích. Říkáte něco jiného. Přesto, chybí mi síla bojovat, odvaha a chuť, ne, nebudu bojovat, protože pak bych musela akceptovat vaše pravidla hry a právě to neudělám. A ještě něco, se slabšími protivníky jsem nikdy nebojovala.

O svatodušních svátcích přece jen krátký okamžik v televizi –
zosobněná nenávist.

**Šťastný člověk je ten,
který svého právě prožívaného štěstí dosáhl sám.**

MIKULAŠ

>> *Nechceš jít na kafe?*
>> *Ne, určitě ne. Položila jsem.*

Byl krátký, ten telefonát mezi mnou a R. Že zavolá na
Mikuláše, to je nestydatost. Obrovská nestydatost!

911

>> *Proč například se freudián schovává za maskou milence, když jsem pro něj jen případová studie?*

>> *To je pro ně právě typické, co myslíte, proč nemám rád Freuda? Neurolog*

>> *Hm, já taky ne.*

>> *Hezky si to představuji, jak sedíte v té kavárně, pletete a vysvětlujete, když se vás někdo zeptá, co to znamená, je-li jeden z lékařů nekrofil. Víte, že freudiáni také mají jistou chybu, totiž že dodávají hned také očekávanou odpověď. To můžete od této chvíle také využít. Co byste odpověděla, kdybych se vás zeptal: Považujete za možné, aby se freudián bál, že byste mohla mít sex s dětmi?*

**Je-li nenávist zbabělá,
vydá se do společnosti
maskovaná za spravedlnost.**

Arthur Schnitzler

>> *To je přece absurdní. Je to blbec, kromě toho byl přítom, když vznikl ten bláznivý nápad s dětským pornem.*

>> *Jste si jistá? Neurolog*

>> *To je právě to, nejsem si jistá, ale ten večer se tolik mluvilo o něm a o jeho sestře, a pamatuji si scénu, trochu zastřeně, stojí tam ve dveřích... Nebo Axel se svými pohledy na svět, které nebyly jeho. Popírá holocaust.*

>> *Je to horší, než jsem čekal, už jsem si to myslel, když jste mi vyprávěla o tom příteli, který se po 30 letech proměnil.*

>> *Ano, to bylo velice ponižující. Jako bych se chtěla vnucovat.*

>> *Ale až z vás jednoho dne bude pár, bude to ten nejkrásnější milostný příběh, jaký znám. Co uděláte se svými*

poznámkami? Neurolog

>> Uložím je u advokáta.

>> Notář by stačil.

Byla jsem u posudkového lékaře, moc milý, mám dobrý pocit. Ptal se mne, zda mám přítele. Jasně ne. Moc dobrý rozhovor, přínosný, jela jsem k němu taxíkem a kam?

Do Rosenbergu. Náhoda?

Pohovor s lékařem, který měl rozhodnout, zda mám či nemám PTSD:

>> Kdy jste poprvé slyšela zkratku PTSD?

>> V Rosenbergu.

>> A předtím, jak jste tomu říkala?

>> Válečný syndrom. Když jsem v televizi viděla veterány vietnamské války mluvit o jejich utrpení, vždycky jsem si myslela, taky bys tam mohla takhle stát a mluvit o tom, každé slovo bylo, jako bych je řekla já. Jenom...

>> V tom jste se našla. A ..? Lékař

>> Ale nemohla jsem si to dovolit, já přece jsem žena, žádný voják. A neslyšela jsem, že by to mívaly také ženy. Záviděla jsem jim, rozplakala jsem se.

>> Tehdy jste do toho dala celou svou závist. A co jste řekla, když o tom přece byla řeč? Lékař

>> No... Měla jsem to.

>> Kdyby se na to v Rosenbergu náhodou nepřišlo, mluvila byste o tom vy sama? Lékař

>> Ne, už tehdy se mne ptali a to ne bylo už tehdy velice čisté.

>> Na to můžete vzít jed. A II. září? Lékař

>> To už jsem znala svého neurologa, ten mne takříkajíc doprovázel.

>> Ale co jste cítila? Lékař

>> To bylo zlé, nejprve obrovský vztek, abych tak řekla, tady

914 *to máte, nikdo mne neposlouchal. Po 14 dnech pocit satisfakce. Pak se to zlepšilo.*

>> *Tam jste svůj vztek pohřbila. Lékař*

Má závist odešla s veterány Vietnamu. A vztek s 11. zářím. Lékař rozhodl: Mám PTSD, jsem ale naprosto schopná práce. Hledat vztek v sobě se ukázalo jako nesmyslný podnik. Tahy proti mně, které měly tento vztek vyprovokovat – laciné. Babské, nedůstojné člověka, kterého jsem měla milovat. Vlastně bych jej musela nenávidět. R. si myslí, že jsem posedlá, démonem, jehož jméno je B. W. Ten psychopat by se měl starat o své vlastní demony, není jen směšný, ale taky padlý na hlavu... Jeho básně – pod psa. Dobeš dokonce řekl, že s nima otravuje v Praze.

**Zdravý selský rozum nevidí ani nejhorší zlo,
ani nejvyšší dobro.**

Spala jsem, tuším, 22 hodin, sice s přestávkami, ale tak nějak to mohlo být. A podívejme, zase se objevilo jedno řešení. Sice ne v podobě snu, jako většinou, když něco zpracovávám, ale je tady. A sice pobyt v Rosenbergu, ty výlevy vůči mně, ty byly podle stejného vzoru, jako u Detlefa. U Axela. U lékařky. Lidé jsou vůči mně tak přehnaně zlí, až se musím ptát, co mi udělali. Odpověď je snadná: NEVĚŘILI, proto si myslí, že si mohou dovolit všechno – vůči lhářce. Vždycky jsem si myslela, že potlačuji jen věci, související s Kašmírem. Ne, dělám to se vším, co mi přijde trapné nebo neuvěřitelné. A s terapiemi, Axela i freudiána, jsem zažila neuvěřitelné věci. Teprve teď si vzpomínám, jak jsem čtrnáct dní měla strašný strach, že zavraždím R. Tohle i podobné mi vsugerovali. Když už na 100 procent vím, že mi Axel provedl křivárnu, můžu si přece

taky myslet, že nejsem jen obyčejná, ale dlouhodobá případová studie, pravda? Je dobře placená? Ví se už od r. 1990, že mám PTSD, jen já sama to nevěděla?

Moc krásné, už tehdy mne pozorovali, řekla mi Jana, ale nikdo mi neřekl pravdu, kolem sebe jsem měla jen zbabělce. Co by bylo, kdybych tehdy opravdu skočila z okna? Doopravdy zavraždila R.? Proboha, chcete vědět, kde zůstává můj vztek? V ignoranci, s jakou ke mně lidi přistupovali, když nechali freudiána, aby dělal co chtěl, třeba ze mne blázna.

Byla jsem u nového psychologa, údajně se vyzná v PTSD, první hodina se mi líbila, uvidíme. Jednou jsem v Müllerstrasse dělala sochu, mužskou hlavu.

>> *Já vím, kdo to je, řekl R.*

>> *Povídej. Já*

Často jsem vytvářela obličej, které byly někomu podobné, ale sama jsem nepoznala komu.

>> *Když to nevíš, tak ti to neřeknu.*

Tak mě urážel často. Později tu mužskou hlavu nazýval už jen démon nebo ďábel. No jasně, proč taky ne, když mi v hypnóze namluvili, že ho mám zabít? Snad jsem to opravdu měla udělat, ale hypnóza tak docela nefungovala. Aha, proto doma nejedl nic, co jsem uvařila, myslel si, že ho otrávím... To už Gisela taky říkala.

**Nechat vědomosti platit jako vědomosti,
nevědomost jako nevědomost – to je vědění.**

Dnes ta soška leží vedle hlavy Axela a já už teď vím, komu je podobná. Freudiánovi. R. v jednom svazku básní píše, že musel vždycky předstírat impotenci. Nemusel. Svině, on impotentní je! Nemusela jsem ani volat Maximiliánovi, ani

916 nemám žádné otázky na freudiána, všechny odpovědi jsou v mé hlavě. Slyším freudiána: *Tak je to vždycky*. No dobrá, pokud si to myslí. Já už ho nikdy neuvidím, co si myslí, je mi venkonce jedno. Musela jsem jen dát pozor, abych zůstala sama sobě věrná, a to jsem udělala. Nemám žádné otázky.

...a chtěl bych vás, jak nejlépe mohu, poprosit, abyste byli trpěliví vůči všemu nevyjasněnému ve vašem srdci a pokusili se mít rádi ty otázky, jako uzavřené pokoje a knihy, napsané cizím jazykem. Nepátrejte nyní po odpovědích, kterých se vám nemůže dostat. Prožijte nyní otázky, pak snad někdy, postupně, v dálné budoucnosti a aniž by jste to poznali, přejde váš život v odpověď. Rainer Maria Rilke

Jediná imaginární otázka, kterou zde položím a hned zodpovím, zní:

>> *Proč jsi mi tolik slíbil a nedodržel?*

>> *Protože to tak dělám vždycky*, odpověděl by.

Škoda, že srdce bych mu přála, aby viděl svět jinýma očima. Půjčila bych mu svoje oči. Naučila bych jej taky řeč racků. Takhle jsem jej pouze pár měsíců doprovázela, dobrovolně, dík nečekám a dál mu přeju štěstí. Nadále budu muset své známé dělit na ty, kteří do Müllerstrasse chodí a na ty, kteří tam nezajdou. A freudián, ten byl všude, dokonce v Praze. Ne-divím se, že už nemám skoro žádné přátele. Donutil mne, zabývat se jeho osobou, ale já to deset let odmítala. On se vydá do Müllerstrasse k R. pro instrukce, jak se mnou má zacházet. Navštíví všechny, kdo mne provázeli životem a vypráví jim svoje zvrácené téze. Nakonec se jich zeptá, zda by mohlo být něco pravdy na fámě, že jsem kdysi mělo něco s malými dětmi. Vykládá, že mi v Rosenbergu nevěří PTSD. A ten feťák, můj bývalý manžel, který stejně nikdy neměl vlastní názor,

nikdy sám nerozhodoval, ten o mě prohlásil, že jsem byla znásilněna a šlapala chodník. Ti dva si ale dobře rozuměli, jsou z jednoho těsta. A R. teď napíše ve svých básních, že jsem posedlá satanem, démonem? To vždycky říkal o soše freudiána... A tady já prostě nehrála. Věděla jsem jen, že mne ty lži nezajímají, a pokaždé, když zase o soše řekl, že je to satan, tvrdila jsem, že je to anděl. Jednou dokonce řekl: >> *Ano, satan s andělským obličejem...* Takový to byl hajzl. Vždycky jsem se ptala, jak může R. věřit v boha, momentálně sice nějakého indického, ale už dřív si hrál na velice zbožného, i když opravdu věřící nebyl. Když mluvil o bohu, jen mu nadával. A pochopila jsem, jak je to možné. Psychopat byl oloupen o své dětství, vyrostl bez lásky, to mají všichni společné. Jednou pak R. zjistil, že je spokojený, jen když já trpím... A tu se obrátil k bohu, své svinské chování vložil takříkajíc do jeho rukou a co teď udělá druhým lidem, to dělá ve jménu božím... Všechno to hodil na boha, docela jednoduše... Svinstvo, ale je to tak, takříkajíc to není jeho vina. Kdykoli může říct: To ne já, to je dílo boží. A tak má omluvu pro své kruté jednání. U R. se k tomu ještě přidalo, že všechno svedl na ďábla... Je to jasné, on, „svatý“, to přece nemohl udělat. Na ďábla dokonce opravdu věřil, hlavně zaměřeného proti mně. Hrozil mi dokonce čarodějnicemi. Pokaždé jsem jej prosila, aby takové věci nikde neříkal, lidi že se mu vysmějí. A ten idiot řekl: >> *To povídám jenom tobě...*

A freudián přece jen moc má. Nejednou mi slíbil, že mi pomůže. Ano, vždycky mi obstaral školu nebo práci, aby mne měli pod kontrolou. A pak se pokusil mne před lidmi, kteří mi byli blízcí, ohavnými věcmi blamovat, zranit, zničit. Jeho vinou jsem zažila tolik utrpení, až to není hezké. Axel jednou řekl, že jiní by se už zabili. Zvláštní, že jsem ještě nevzdala hledání člověka, který by stál na mé straně. Ztratila jsem

918 důvěru v lidi, ale ne v sebe, to je to hlavní. Proč to tak je? PTSD. Nebránila jsem se, nikoli pro nedostatek argumentů, ty jsem měla vždy pohotově, kvůli PTSD jsem si vždycky řekla, když ke mně lidi byli zlí, něco mi vyčítali, jsou na světě mnohem důležitější věci, než jim vysvětlovat, že jsem nikdy nedělala kurvu, neměla nic s dětmi, nevlichocovala se kvůli dědictví, nebyla znásilněna, neměla nic s dětmi. Atd. Vlastně jsem ráda, že jsem je ignorovala, byla by to škoda energie. Ať si ti druzí udělají pořádek v hlavách, já nejsem příslušná pro jejich myšlení ani pro závist, kterou u nich vzbuzují mé zkušenosti...

A pořád ten zájem, kde zůstává má závist? Můj vztek? Můžu vás ujistit, neznám ani jedno. Moje závist je pohřbena v srdcích veteránů z Vietnamu, kterým jsem deset let záviděla, že mohou mluvit, zatímco já ne. A vztek? Autistické, ale pravdivé: Můj vztek leží pochován v New Yorku, na Ground Zero. Obří vztek na všechny ty lidi, kteří mne deset let cpali životními moudrostmi, styly – něco děláš špatně –, namísto aby mne prostě vyslechli, ten vztek tam leží. Pod zemí, tam už nikomu neškodí. Tím, že jsem zpracovala deset let svého života, zpracovala jsem současně i freudiána, který k mému životu patří, ať chci nebo ne. Jeho jistota, že potlačuji, ta skutečně mohla vydržet tak dlouho, protože jsem to také dělala. Potlačit jej, to k mému životu patřilo jako PTSD, a když jsem akceptovala PTSD, musím přijmout také freudiána. Byl to on sám, kdo mne na to upozornil, když v kantýně řekl: >> *Myslel jsem, že už nic nepotlačujete.*

Bylo to přece taky u Detlefa, kde jsem freudiána akceptovala. Označila jsem freudiána za někoho, kdo se vždycky zjeví tam, kde jsem já. Freudián pak udělal ten rozhodující krok k tomu, abych potlačené nechala zase vyplout na povrch. A sice jsem poznala, kdy něco potlačuji: V situacích, kdy mi lidé dělají

něco zlého, chtějí mne zranit nebo prostě o mě říct něco nepříjemného. Případně se mnou chtěli mluvit o Kašmíru. Teprve když jsem sama začala o Kašmíru mluvit, přestala jsem s potlačováním. Teprve teď se zamýšlím nad tím, že jsem od freudiána nikdy nedostala telefonní číslo. Jen na mobil, ale ne adresu, ne telefonní číslo domů. Je dobře, pro mne to nikdy problém nebyl, ale že moje soukromé věci vykládal dál, dál dával mou e-mailovou adresu, to je mi nepříjemné a nemělo by to být, pokud se mne předem nezeptá. Ale kdepak, dodnes dostávám e-maily, které jsem neobjednala já, ale on. Důkaz? Jistý pan Santana. Nebo Bürger. A freudián? Ještě se za to omluví, tedy chce, abych věděla, že tu adresu dal dál? Ale nikdy se mne nezeptal, vždycky dělal, nač měl chuť! Monk, lékařka, Jana, Detlef, nakladatelství Arabella, Focus, R., Václav, Kay, nakladatelství Norden, kosmetička, Středák, přátelé... *Také milionáři mohou být zneuctěni.* A ani mi není nápadná logika freudiánova konání. Chce lidem kolem sebe působit bolest. Škoda. *Je možné se citu naučit, pane Freude?* Ani neudivuje, že mi to zpracovávání trvalo tak dlouho, moje odysea přece trvala deset let. Celé armády lidí v mém okolí se vůči mně chovaly tak, že za jejich intrikami mohl být jen freudián. Vlastně bych je mohla zpracovat masově, každá jednotlivost zvlášť se nevyplatí. Je to pryč a tak to zůstane. Kniha o posledních deseti letech by se pak musela jmenovat: *Zahrabáno hluboko pod povrchem.* Čerta starého budu dělat, škoda času, který bych nad tím strávila. Nebyli to lidé, ale roboti. Že na sebe vzali podobu démonů? To není tak zlé. Démonů proto, že R. ve své knize píše: *Eva je posedlá ďáblem, démonem.* Nevšímá si sebe sama a jemu podobných. Jednou jsem mu řekla:

>> *Nechápu, proč R. až teď – pět let po rozvodu – přichází s domněnkou, že jsem byla znásilněna.*

920 >> *To musí, jinak z toho nic nebude mít. Chce vidět, jak tím trpíte.*

>> *Ale já tím netrám, nebyla jsem znásilněna, taky jsem nikdy nic neměla s dětmi. Ach tak, proto jsem byla „znásilněna“, aby se mohlo říct, že to takříkajíc předávám dál?*

>> *Ano, tak to pravděpodobně bylo, ale za pokus mu to stálo, jinak by z toho nic neměl, kdyby vám to neřekl, do poslední chvíle doufá, že trpět budete. B.W.*

Přesně tak, to jsou stejné myšlenkové postupy u obou: vidět mne, jak trám. Axel byl zrovna takový, ještě horší. Důvěra vytváří zodpovědnost, to je jednoduchá rovnice, která by je mohla dovést dál. Zůstává mi jen zneuctění a to je lepší, než diskriminace.

Obětí v tomto smyslu jsem nikdy nebyla. Že jsem potlačovala nebo byla naváděna v hypnóze, za to nemůžu. Chtěli mne znovu a znovu vidět v roli oběti, oblbovali mě intelektuálskými nebo esoterickými žvásty a já nereagovala na nic. Právě proto, že jsem vlastně individualistka, tady mi ti malí lidé nestačí. Děkuji svému instinktu, to bych konečně měla říct. A strach, ten nemám, ten mají ti druzí, proto na mne byli celé ty roky tak zlí.

**V umění pochopit každého
v jeho individualitě se skrývá tajemství klidného
soužití se všemi.**

Freudián řekl: >> *Jsem zvědavý, co uděláš, až budeš vědět všechno.* A já jsem zvědavá, co udělá freudián. Potlačuje přece taky. Musím myslet na Marka, jak jsem mu jednou řekla, že si užívám každého dne od té doby, co žiju sama, každý den je pro mne svátek. Na to řekl: >> *Nikomu to ne-*

**Chytrost je velice vhodná,
chceme-li si uchovat, co máme. Ale jen odvaha
dokáže získávat nové.**

Nemůžu se zbavit myšlenky, že freudián byl taky v Praze a taky tam pokračoval ve svých špinavostech. Je to sice jedno, kdo z těch dvou v Praze byl, freudián nebo R., ale freudián s jeho mocí dokáže způsobit leccos, co už se nedá napravit. To už dokázal taky tady. Zvláštní je, že jako důchodkyně nechci jít do Prahy, nýbrž na Maltu.

Pravděpodobně bych nechtěla kvůli ohavným pomluvám být zavřená. A pan Hanzel a freudián sice nemají postoj, ale vliv. O. K. Žiji, ale nejsem zavřená, takže přiznávám porážku, vy vítězové.

Onehdy jsem zavolala Markovi: >> *Už asi dva měsíce si myslím, že freudián udělal další tah – často se mne lidi ptají, zda by mezi námi dvěma mohly být nějaké intimacy.*

>> *Nesmysl. A jak se ti jinak vede?* Markus

>> *Ach ano, neřekla jsem ti to, nemluvím o tom, ale je tady svého druhu distance, izolace, a ten odstup je pořád větší.*

>> *Tak to bylo už dřív.*

>> *To ano, ale tentokrát přemýšlím o tom pánovi, on je sociopat a já individualistka.*

>> *To nejde dohromady.* Markus

>> *Ne, opravdu ne.*

Charakterové rysy sociopata: Neschopnost vžít se do druhých, převzít zodpovědnost, současně jasné odmítání a nedbání veškerých společenských norem, pravidel a povinností. Neschopnost udržet dlouhodobější vztah, ovšem žádné potíže s navazováním vztahů nových. Nízká tolerance vůči frustraci,

922 sklony k agresivnímu a násilnému chování, absence vědomí viny, neschopnost poučit se ze zkušeností.

Pokud to tehdy u Monka byl freudián, tehdy, když mi připadal hrozný, pak zkusil můj život manipulovat hned po Kašmíru. To je zlé. Byla jsem pro něj jen loutka, namísto aby se mne v těch dvanácti letech někdy zeptal, zda přece jen nemám válečný syndrom, manipuloval můj život, vždycky s vědomím, že jej nepoznám. Přirozeně jsem freudiána nepoznala, R. dodnes nezná jeho jméno, říká mu bezejmenný démon. Lékařka. Proto mi při poslední návštěvě řekla, že by chtěla praxi zavřít, protože věděla, že když promluví, tak jako tak ji ztratí.

R. mi řekl: >> *Nechoď tam*. Jako by věděl, kam jdu. Jistě to věděl, to by se mu hodilo, abych skončila v Haaru. Freudián – člověk bez citů? Proto skončil s prací psychoterapeuta, měl strach, že promluví? Všechno jen ze strachu přede mnou? R. to řekl, když jsem s ním krátce po Rosenbergu naposledy mluvila: >> *Tobě nevěří nikdo, jen mně*. Spiknutí. Lidi v Praze – taky zmanipulovaní, jen abych se neměla na koho obrátit? Zítra budou vánoce a já nemám na celém světě jediného člověka, kterému bych stála za dárek, neřkuli telefonát, možná dokonce nikoho, kdy by na mne jen pomyslel. A přesto se necítím vinná touhle mizérií. Freudián si může připsat vítězství. Jakoby mu ke štěstí nestačily jeho milióny. Nestačí. Modlím se k bohu. Prosím, bože milý, nedovol tomu člověku už nikdy, aby se mi přiblížil.

Jako blesk, jako matematická rovnice, jako výhra v loterii, jako vymytí mozku, které si člověk sám přál, jako nejkrásnější životní zážitek, jako přečíst najednou tisíce knih, dostat Nobelovu cenu, nahlédnout do Einsteinova mozku, jako potkat na zemi boha, jako nejkrásnější opojení bez drog, jako být jedno se světem, mít splněné největší přání, jako jít bosý

trávou, jako poprvé v životě otevřít oči, tak nebo podobně jsem se cítila, když jsem zjistila, že za vším zlým, co mne potkalo, stojí zosobněná ubohá nenávist.

Byla jsem u Grete, super, lepší bych si to nedovedla představit. Nemyslím pokaždé na to, že každé poznání sebou přinese další látku ke zpracování. Musím pak jen za každou urážku, které se mi dostalo, dosadit freudiána. Mnohdy je to tak zlé, že bych si to zpracovávání ráda odpustila. Teď je na řadě škola. Tu už jsem ale semlela tolikrát, proplakala, a teď tam ještě musím zapojit freudiána, těžké. Jak může někdo druhému způsobit tolik zla a nezajímat se? Možná při té sekvenci konečně přeskočí ona slavná božská jiskra a já mu nebudu moci prominout. Byl přece dokonce ve škole, jako přítel Eve, té svině, která mi celý jeden rok tak ztrpčovala život.

Zlí drží pospolu, i když se navzájem nenávidí.

V tom je jejich síla.

Dobří lidé jsou rozptýlení po světě, to je jejich slabost.

Jedna scéna, když byl ve škole: Otvírají se dveře třídy, vidím freudiána a někdo říká: >> *To je přítel Eve.*

>> *Aha, tak to už vím, říkám*

>> *Co víš? Čím je. Čím? Mediální psycholog.*

Ostuda. Doma pak R., který mi říká: >> *Černí muži tě zabijí, uvidíš, ďábel tě pronásleduje.*

Blázen, čert... V ten den se mne poprvé ptá: >> *Jaké to bylo ve škole?*

>> *Jako vždycky, povídám.*

>> *Jako vždycky?*

>> *Ach tak, byl tam přítel Eve, pokud myslíš tohle.*

>> *Já nemyslím vůbec nic, znáš ho?*

>> *Ano, už jsem ho tu a tam viděla po redakcích, je mediální*

924 *psycholog nebo tak něco.*

A když mi Eve ukradla a druhý den zase přinesla tu peněženku, byl doma, všechno to slyšel, ale pak lhal, že o tom nevěděl? Proboha, proč, proč jsem tu dobu musela zažít tak, jak jsem ji zažila, bylo to peklo. A ten zločinec R. řekne, že jsem posedlá démony? Všechno obrací proti mně, proč? Jen závidí, že bych snad mohla být sestra nebo dcera někoho slavného? No a? Když jsem freudiána poprosila, aby mne doprovodil do školy, neudělal to. Neumí si představit, že jsem ze vzpomínek na školu a represálie od Axela a R. velice, velice nešťastná? Přijde sem, lže, až se strop prohýbá, jen aby se přesvědčil, že mu nic nezazlívám? A já to tak potlačím, až věřím, když si představím rozměry jeho bestiálních útoků na můj život, že jsem musela někomu ublížit? Ne, ne, používá sektářské metody. Telefonáty nebo osobní návštěvy u lidí z mého okolí a svým způsobem je informuje *o mé skutečné podstatě*. A nakonec řekne: >> *Teď ještě maličkost, dejte si pozor na své věci, ona krade! Dejte si pozor na děti, pokud nějaké máte, jinak je znásilní!*
Proboha!

Nejvíc špíny se objeví, když ruka ruku myje.

Všechno je to mnohdy tak neuvěřitelné, že to ani nemůžu všechno napsat, to bych se musela nechat dobrovolně zavřít do cvokárny. Když zpracovávám školu, stále častěji se v mých vzpomínkách objevuje Steffen, Axelův kamarád z kulečnicku. V takových světlých okamžicích si myslím, že na celé té mizérii musí být i něco dobrého a skutečně něco nacházím. A taky jsem deset let spala tak špatně, protože ty akce proti mé osobě, které organizoval, byly jen vedlejší produkty jeho falešných myšlenek? A mohlo by to dokonce být tak, že mne

před ním Saša varoval, ale nejprve se postaral o to, aby se freudián dozvěděl o mém zážitku z Kašmíru? Když pak vstoupil do mého života jako psycholog, viděla jsem možnost přesvědčit ho o opaku. Tato skutečnost mi dovolila poprvé od Kašmíru zase spát. Tak to bylo. Ptal jsem mne také, co lidem závidím.

>> *Spánek.*

Tak to teda ví.

A dál jsem si na příští rok naordinovala takovou terapii:

>> *Vždycky, když se v mých myšlenkách objeví freudián, konfrontuji jej se zosobněnou nenávistí.*

Divné, myslela jsem si, že to ten sociopat dokáže (to jasno, které hledám, to nedokázal). Zpracovat školu bylo horší. Doufám, že potom už nic nepříjde. Svět moci a peněz není mým světem. Zapište si to za uši, vy elitáři. Vím, že vím víc, než vím. Basta. Jak basta, když si představím, že Eve a freudián, ne... Ne. Nebo přece? Pokud opravdu je, co si myslím, pak je Eve s takovým přítelem velice nešťastná. Přeji jí to.

**Za peníze si je možné koupit mnoho přátel,
ale málokterý za ty peníze stojí.**

Což takhle kdybych dokázala počkat, až budu v důchodu a pak to namísto k notáři odnesla k advokátovi a konečně udala všechny ty lidi, kteří mi tolik ublížili? Byla ta čajovna, byly ty bedny Taittingeru úplatkem za mlčení?

Jako u Axela, pánové psychologové se schovávají za lásku, aby mohli provádět svoje rejdy? Nebo dělají chyby už záměrně, protože vědí, že nic neřeknu? Jako u R.? Když mne celé roky šikanoval, pomysleli si, že tak můžou pokračovat? Jen s tím, že ty facky nejsou fyzické, ale mentální a verbální? Ta přece nic neudělá, ta je blbá, nechá si říkat věci,

926 jaké by jiné lidi dohnaly k sebevraždě? No počkej! Pokud bych opravdu měla být dcerou jistého pána (váš nápad), pak musím postupovat docela jinak. Stane se to. Ne pomsta, to by mi bylo moc primitivní, jen řeknu pravdu, ta vám zlomí vaz. Moje blbost zase jednou zvítězila?

Možná. Když Saša 1990 viděl, jak se kolem mé hlavy začínají stahovat černá mračna, řekl jednou: >> *Jistému člověku, prosím tě, se vyhni velkým obloukem.* A já, tehdy jako dnes zaměstnaná Kašmírem, jsem to zapoměla, potlačila?

A teď? Teď sedí freudián před mým vnitřním zrakem spolu s R. a omlouvá se mu, že mne nedokázal přivést zpátky. Na chalupě, kam byli pozváni dětmi, se kterými jsem měla já mít sex. Teď jim je kolem třiceti, doufám, že zůstali lidmi a těm dvěma vyprávějí jen pravdu. Že je R. nenáviděl, když přišli ke mně, že jsme určovali květiny, že jsem se od nich učila dialekt, než šli do školy a ještě neuměli spisovnou němčinu, že jsem je učila plést, kvůli jejich zbožnosti jsem před nimi schovala čerty, které jsem modelovala, že se modlily k mým ukřižovaným a že by mne dokonce akceptovali jako náhradní matku.

Když ale ucítí moc a peníze, jako Axel, o kterém jsem si myslela, že jsem na něj měla dobrý vliv? Pak přijde R. rozzářený do Mnichova a vysvětlí mi, že už mne neudá kvůli zneužívání dětí, protože je takový čistý charakter. Haha. Ano, sedí tam na chalupě, kdo by u toho ještě mohl být? Eve? Axel? Irena? Slovák, Detlef? A vymýšlejí si na mne něco nového, protože první plán nevyšel? Chudák Axel, co všechno musel udělat pro to, abych se na něj zlobila, chudák freudián, který mi všechno slíbil, že mi daruje dům za 16 miliónů, protože už si se mnou neví rady? A nakonec doufá, že ho budu nenávidět právě tak jako toho R. a tak o mě vypráví nebo mi nechá vzkázat: Určitě by chtěla mít sex s mou dvanáctiletou dcerou?

Ubožáci!

A teď to přijde, nemůžu to vůbec zastavit!!! Vidím ty první reporty, které jsem nedovolila, Axel, R., Irena. Detlef tehdy pravděpodobně odřekl, neúčastní se toho. Doris, u které jsem bydlela. A nějaký cizinec. Já stojím, on sedí, ptám se: >> *Kdo je to?* Přirozeně freudián. Jsem zvědavá, jak to chce zase všechno srovnat. Jednou jsem do koberce v mém pokoji v Rosenbergu vypálila díru. Dali mi žlutou kartu, ale jinak se tomu všichni smáli, protože jsem řekla: >> *Co se nechá penězi zase dát do pořádku, to není tak zlé.*

To na mne neplatí, já jsem zlá, protože nejsem ke koupi. Nedokážete to, protože všechno, co se nedá koupit, je pro vás navždy ztracené, tu nepomůže ani to největší právní oddělení, ani ty nejkrásnější domy. Tady by pomohlo jen srdce. A soucit. Směji se, takovou situaci jsem už zažila, například moje údajné znásilnění. Teď je to podobné. Vy jste pachatelé, poslední, laciný typ zločinců, ale nemáte žádnou oběť!

Proč? Protože jste použili nejostřejší ze všech zbraní – anticipaci. Ale se mnou ne!

Přitom to byl freudián, kdo mi během terapie vyjevil svou lásku, až jsem musela říct: >> *Znám to jen obráceně.*

Nezapírám a nepotlačuji, a on dělá jiné věci, pro mne naprosto nepochopitelné, například se při posledním pobytu rozebírá moje manželství, přestože jsem rozvedená už sedm let, zkrátka a dobře: Usiluje o indoktrinaci. Freudián mluví o mém domě, kde se mohu koupat nahá, nejkrásnějším domě u Rosenbergského jezera.

Často se označuje za čtenáře mého deníku, poslední den na klinice se dozvím, že dr. Orbitov ji údajně prodal scientologům. V září si požádám o důchod. Ve zprávě o mě z Rosenbergu se píše, že trpím nedostatkem sebevědomí. Od R. dostanu k Mikuláši knihu básní. Jsou v ní básně o mně.

928 Jsem prý posedlá ďáblem, démonem (díky bohu jsem ateistka), a on na mne ještě pořád čeká. O Pat, své přítelkyni z Thajska, napsal, že polyká sperma a že v Evropě vždycky jen hrál impotenci. Nemusel, byl impotentní, co ho znám... Nebo latentně homosexuální, co já vím... Jinak je to chvalozpěv na drogy a indická božstva. V knize o Indii jsem napsala, že doufám, že mi Ganeša kouká přes rameno... Taky to mi ukradl. Nevidí, jak jsou ty básně špatné? A ještě s nimi vyjde na veřejnost? I když, veřejnost, to je přehnané. Nechal vytisknout jen 35 exemplářů. Jeho mozek je zamlžený drogama a podivnými božstvy. Hajzl, psychopat, navíc feťák. Ani název není od něj, jako tolik věcí mi jej ukradl: Dobrý den, Indie. Když jsme tu zakázku tehdy dostali, já měla psát, ten sviňák fotografovat, to už jsme byli v Indii tolikrát, že jsem se hrozně těšila. Ten večer jsme byli na večeři s „přáteli“. Já už věděla název, věděla jsem, o čem bych chtěla psát, prolog jsem napsala za jediný den. Bylo to pro mne snadné, Indie mne vždycky fascinovala. Ten večer jsem tedy mluvila o oné knize. Byl to moc krásný večer, ti přátelé se radovali s námi, nakolik jsem to mohla posoudit.

Šli jsme domů. Pak spát, všechno bylo jako jindy. Ráno jsem s Miki šla nakupovat, přinesla jsem tomu hajzlovi čerstvé housky, uvařila mu kávu a docela normálně s ním mluvila, na to si ještě vzpomínám. Pak jsem jela do práce.

V nakladatelství pak telefon od té bestie: >> *Ty svině! Co jsi to včera zase vyprávěla v hospodě za hovadiny! Taková drzost, ty krávo blbá!!!*

Z očí se mi vyronily slzy tak rychle, že si to nikdo neumí představit. Tahle svině mi záviděla, že jsem to měla psát! Pak přišel Kašmír a nakladatelství odřeklo. A teď mi ukradne dokonce i ten titul? Kanál.

>> *Co hrozného jsem mu musela udělat, že se choval, jak se*

choval?, ptala jsem se často. Nic, jen jsem mu pomohla, kde jsem mohla.

To jsem se dostala mezi pěkné spiklence. Ale zůstala jsem si věrná každou vteřinu, to byla moje spása. Kdo všechno četl můj manuskript, kdo si ze mne dělal legraci, to bych ráda věděla. Zatím nikdo nezavolal a nepřiznal se, nemluvě o tom, že by se omluvil za to, jak lezl do prdele freudiánovi. Ten je sám obětí lidí, kteří dělali, co po nich požadoval. Monk taky? Ano. Tímto způsobem přišel o svůj adat, svůj kodex cti, nenašel se nikdo, kdo by mu řekl: >> *Hej, něco děláš špatně.* A já? Já to taky nebudu.

Předpokládá se, že sociopat není vinou způsobu, jakým pracuje jeho mozek, schopen zvážit důsledky svého jednání. Návrhy pro novou část mého deníku: Nikdo mi nevěří! Jak taky, pravda je to nejneuvěřitelnější, co vůbec existuje. Porážka vítězů!

Psychopatie, fem., med.: (vrozená) psychická úchylka. Charakteristické pro tuto anankastickou (nutkavou) poruchu osobnosti jsou pocity pochybnosti, perfekcionismus, přehnané připisování viny druhým, neustálá kontrola, tvrdošijnost a přehnaná opatrnost a neústupnost. Mohou se objevit neodbytné a nechtěné myšlenky nebo impulsy, nedosahující závažnosti nutkavé poruchy. Tito lidé žijí takříkajíc bez jakéhokoli svědomí. Typická pro lidi s nutkavou poruchou osobnosti je neústupnost v myšlení a jednání, projevující se jako nepřizpůsobivost, pedanterie a nucenost. Dochází k nadměrnému zaměstnávání se detaily a pravidly, takže vlastní aktivita často ustoupí do pozadí. Schopnost k vyjádření pocitů je omezená. V mezilidských vztazích postižený často působí odpovídajícím způsobem chladně a agresivně. Snížená je schopnost přizpůsobit se zvykům a zvláštnostem i blízkých lidí, namísto toho psychopat očekává od druhých svou vlastní věrnost principům a normám. Lidé s nutkavou poruchou osobnosti jsou většinou perfekcionisté, nadměrně orientovaní na výkon. V profesním životě se proto projevují jako pilní a až přehnaně přesní, přičemž přílišný perfekcionismus může plnění úkolů i narušovat. Strach z chyb omezuje jejich schopnost rozhodování. Nejenže uctívají majetek a moc, ale mají zvláštní radost, mohou-li převzít majetek druhých. Co opíší, podvodně získají, ukradnou nebo si vynutí, to je pro ně plody sladšími, než ty, které by mohli získat poctivou prací. A poté, co z jednoho zdroje vymáčkali všechno, co mohli, obrátí se k jinému, aby jej využili, nechali vykrvácet a poté odvrhli; jejich potěšení z neštěstí druhých není nikdy ukojeno. Lidé jsou zneužívání jako prostředek, mají se podřídít a musí být ponižováni, aby asociál došel vlastního stvrzení...

Konečně je tady Nový rok, byla jsem sama o vánocích i na Silvestra. Skutečně? Byla kolem mne spousta lidí, které sice kolem sebe ve skutečnosti mít nechci, přesto mne doprovázeli: Eve, freudiánova přítelkyně, můj největší nepřítel. Už proto nemůžu s freudiánem promluvit ani slovo. Detlef například, jak často mi říkal, že jsem drzá nebo mu odporuju, jako k dítěti ke mně mluvili, čí je to rukopis? Freudiána. A on sám? Že nosím hnědé oblečení! Takové sračky ze mne nechá vytáhnout v narkóze. Má stejné brýle jako já, přizpůsobuje se mi, a pak tohle? Dětské, laciné.

**Kdo svou věc prohrál a neví,
kam se svým vztekem,
zkouší to s dětskou polemikou.**

Nezná empatii, mnohdy je mi ho líto, že se mnou před rokem do školy nešel. Už mne nic nešokuje, ani fakt, že na kliniku snad přišel před deseti lety jako pacient, se svou pasivní agresí. A co z toho vzniklo? Stal se z něj sociopat.

R. v telefonu řekl: >> *Všude vykládáš o Mikešovi, že je velikou osobností.* To jsem řekla jen freudiánovi.

Nebo: >> *Axel tvrdí, že máš něco hrozného ve dvanáctém domě.* To mi říká, i když ví, že astrologii a esoteriku odmítám? Takový kec. Ví to vůbec? Ten o mě ví jenom lži, které si sám vymyslel. Jak jinak by mne mohl po celé roky varovat před tím ďáblem?

Neurolog mi řekl, že pokud nechci, nemůže mne zhypnotizovat nikdo jiný, než lékař.

Kdybych to tak bývala věděla před osmi lety! Jak vůbec se mnou Axel mohl dělat hypnózu, když jsem mu to nikdy nedovolila? Protože jsem ho znala 23 let, jako přítele, se vším co k tomu patří, důvěra a tak. Ano, měli jsme se rádi. Myslím na

- 932 jeden případ z roku 1974. Byla jsem poslední den u Quicku, den před mou svatbou. Byla to pomsta za to, že jsem si vzala R. a ne jeho? Seděla jsem v R.ově autě, Axel k němu přicházel, R. dupl na brzdu. Chtěla jsem vystoupit, protože Axel mířil přímo ke mně. V poslední vteřině pak ale šel dál. Za tuto chvíli jsem musela zaplatit takovou cenu? Když tady byl freudián, viděl svatební fotografii a řekl mimo jiné:
- >> *To byl ten den, kdy se do vás Axel zamiloval?*
 - >> *Pravděpodobně, Saša mi to jednou říkal.*
 - >> *On ne? To nechápu.*
 - >> *Já taky ne.*
 - >> *To je zbabělé, ale jak jste mu mohla říct něco tak hrozného? Freudián*
 - >> *On mi taky mohl říct něco strašného.*
 - >> *Jednoduše tak?*
 - >> *Ano, tak jednoduše.*
 - >> *V terapii jste vyprávěla, že R. vždycky míval přítelkyně – jak to bylo s tou první?*
 - >> *Tenkrát odjel k ní do Ameriky.*
 - >> *Řekl vám to?*
 - >> *Ne, vyprávěla mi to jedna jeho známá.*
 - >> *A on?*
 - >> *Když jsem mu řekla, že na něj počkám, udeřil mne, ale jak, až jsem krvácela.*
 - >> *Bil vás často?*
 - >> *Moc často, vždycky bezdůvodně.*
 - >> *Když se k vám vrátil, z Ameriky, co jste udělala?*
 - >> *Ona mu po šesti týdnech dala kopačky... Já se o něj starala, už tehdy jsem měla ten džob u Quicku, on neměl žádné peníze, kam měl jít, a já si odpřisáhla, že mu nikdy nebudu věrná. Mohl u mne bydlet, samozřejmě jsem mu taky dávala najíst, on přece nic nevydělal.*

>> *A on vám to teď vrátí? Stydím se za něj. Byla jste kvůli němu často na ulici?*

>> *Často mne zbil tak, že jsem musela odejít a strávit noc v garáži... Je to bestie.*

>> *Vy, tím jsem si jist, byste ho nikdy nevyhodila!*

>> *Přirozeně ne, kam by šel?*

>> *Tahle bestie by si zasloužila za to, co vám udělala. Müllerstrasse přece byla přiřčena vám?*

>> *Jsem naživu, on by mne ze závnsti a žárlivosti zabil, kdybych tam zůstala.*

>> *Tomu teď také věřím. On ženy nenávidí.*

>> *On ale nesmí nic říkat nic, co není pravda, například že jste se do něj během terapie zamilovala.*

>> *A to není pravda, on začal, prý mne miluje a takové kecy.*

>> *A to vypráví vašemu muži a každému, kdo to chce slyšet, jak jste prý blbá, že se zamilujete do svého psychologa. A jak to vidím já, skoro každý mu to věří. Pravděpodobně je to ještě horší, když řekne, že vás miluje, co na to řeknete? Neurolog*

>> *Ano, vypráví spíš tohle, lidi jsou pak přehnaně zlí, protože mu závidí jeho peníze – a jak! Co jsem kvůli němu všechno musela prožít, ne.*

>> *Je mi vás líto. Neurolog*

>> *Můžete mi říct, co mám já společného s jeho penězi?*

>> *Inu, chcete, aby je neměl, to nejste jediná, jenže ti druzí mají jiné důvody, než vy. Neurolog*

>> *Ano, to jsem mu řekla.*

>> *Kdy.*

>> *Když byl u mne.*

>> *Odkdy vůbec o jeho penězích víte?*

>> *Taky od toho večera, tehdy mi to řekl. Přijde ke mně a povídá: Já jsem jeden z nejžádanějších mládenců.*

>> *Ach tak, s tím si těžko něco počnete. Neurolog*

>> *Teď mne něco napadá. On byl určitě už dřív u mého ex, například ta záležitost se znásilněním, to přišlo teprve před rokem, údajně jsem byla znásilněna.*

>> *A co říkáte na to, že jste prý měla mít něco s dětmi? Neurolog*

>> *Takový žvást! Ačkoli o vánocích byl můj bývalý zase na chalupě. A pokud jim on a freudián dají peníze, tak třeba budou vyprávět, že jsem se jich dotýkala nebo tak něco.*

>> *Kolik je jim let? Neurolog*

- >> *Teď okolo třiceti. Jsem zvědavá, co přijde příště.*
- >> *Dokážete si ty dva na chalupě představit?*
- >> *Beze všeho, freudián tam stejně chtěl.*
- >> *Jakže? Neurolog*
- >> *Řekla jsem mu, že si nepřeji, aby chodil k R., už během terapie, ale on tam přesto šel a když jsem se jej na to ptala, odpověděl, že si to chtěl poslechnout taky z druhé strany. Přitom tam patrně chodí už dlouho.*
- >> *Jak dlouho už, odhadujete, freudián navštěvuje R.?*
- >> *Když se nad tím zamyslím – tak deset let.*
- >> *Ptala jste se jej?*
- >> *Ano.*
- >> *Co řekl?*
- >> *To že mi říct nemůže, zda prý to pochopím.*
- >> *Přirozeně jste řekla, že to nechápete.*
- >> *Jasně.*
- >> *Rád bych vám řekl, že už nepříjde nic, ale potom, co jste zažila v Rosenbergu, vám nemůžu slíbit nic. Musela byste být padlá na hlavu, kdybyste věřila tomu, co vám tam navykládali. A pak jsou ještě tak drzí, že tomu říkají terapeutická opatření. Kdy se to stalo, jak vás jedna pacientka chtěla hypnotizovat?*
- Neurolog*
- >> *Právě před dvěma lety, a teď to tam napíší?*
- >> *Myslím, že vím proč. Neurolog*
- >> *Proč?*
- >> *Protože už se ho taky chtějí konečně zbavit.*
- >> *Souvislost?*
- >> *Vy nenávidíte hypnózu, protože ten váš známý, Axel, ji u vás nepovoleně provozoval. Jenže ti v Rosenbergu o tom s vámi nikdy nemluvili a chtěli ho chránit, proto vám nikdo nepomohl. Natož pak aby o tom mluvil. Neurolog*
- >> *No právě, ale tady by se dalo něco dělat. To přece nesmí*

936 *dělat a zůstat bez trestu, bylo to hrozné.*

>> *Stoprocentně si předávali také vaše hypnotické zaklínadlo, trigger. Kdyby se ale postupovalo proti Axelovi, muselo by se stejně zakročit i proti freudiánovi. Neurolog*

Pravda má čas, protože má dlouhý život.

>> *Tak jsem to neviděla, ale je to tak, on byl hnedle u všech raportů. Když Axel přišel sám, tak to chtěl zapírat.*

>> *A co on o Axelovi říká?*

>> *Je to psychopat.*

>> *A co je on? Co bylo na té hypnóze nejhorší?*

>> *Že jsem jela opilá autem, že jsem málem spáchala sebevraždu... Že mne chtěl zabít, že mne svlékl donaha, ale nejhorší bylo, že jsem 14 dnů věřila, že jsem někoho zabila, to bylo to nejhorší.*

>> *Víte teď, proč vás v Rosenbergu nechtěli mít? Neurolog*

>> *Ne.*

>> *Protože byste o tom při příštím raportu mluvila. Neurolog*

>> *To by přece nebylo nic špatného.*

>> *Ale pak by došla řada na freudiána. Neurolog*

>> *Takhle jsem to neviděla.*

>> *No jasně, vy jste si jej všimla teprve v Rosenbergu. Když jste mu ale řekla, tebe znám sedm let, to už věděl, co jej čeká.*

>> *To věděl už předtím.*

>> *Mluvil s vámi o tom?*

>> *Ano, když byl u mne, když jsem se ptala – byl jsi to ty? – řekl, ještě ne. A potom v Rosenbergu řekl: Jsem zvědavý, co uděláš, až se dozvíš všechno.*

>> *Co jste odpověděla? Neurolog*

>> *Pravděpodobně nic, a: Ty už jsi pro mne udělal hodně.*

>> *Co řekl on? Neurolog*

>> *Pak tu záležitost můžeme ukončit. Když jsem se na něj nechápavě podívala, tak řekl: Záležitost, která ještě ani pořádně nezačala...*

Ano, když mi R. řekl o tom znásilnění, povídal taky:

>> *Všichni se ti smějí, v Praze i ve Vídni.*

Ale lidi se přece nesmějí někomu, kdo byl znásilněn – leda by byli nemocní. Já nikdy znásilněna nebyla. Lékařka... Jak ta se mne polekala, že něco udělám. Její blbá teorie, že jsem alkoholička, ta neobstála. Pět let se pokoušela ze mne alkoholičku udělat. Detlef by mne rád jako alkoholičku viděl, i freudián. To by bylo něco, kdybych proti nim zkusila zasáhnout a přitom se opíjela!

Násilí je posledním východiskem neschopných.

Neurolog taky řekl: >> *Freudián mi připadá, vedle toho, že je psychopat, jako ne zrovna chytrý. Jak vás například nechá zeptat se, proč chodíte pořád v hnědé... Já vás znám dva roky, samozřejmě mnohdy v hnědé přijdete, ale ty věci nejsou nové, to vidí i slepý.*

Jedna scéna. Minulé léto jsem se slunila u jezera, na sobě jen spodní díl plavek. Najednou, jako blesk z čistého nebe, se otočím směrem k čajovně. Stojí tam freudián, na sobě bermudy. Hledám svoje brýle, když jsem je našla, schoval se za strom. Byl to on, tím jsem si jistá, ale proč bermudy? Dokonce v nich druhý den přišel do práce.

Dneska – je těžké, vcítit se do menšího mozku, než má člověk sám, ale jde to přece.

Chtěl, abych za ním šla do druhé zahrady, kde byla odstavená jachta a kde se dalo koupat na adama. A bermudy? Jen proto, že jsem mu řekla, že se mi líbí jeho křivé nohy? Dětské.

- 938 V boji proti skutečnosti má člověk jen jedinou zbraň: fantazii. Letos budu dělat, jako bych se přestěhovala do nějaké cizí země, znovu emigrovala. Doufám, že naposled.
- >> *Jak budete slavit vánoce? Máte někoho?*, zeptal se mne neurolog.
- >> *Ne, o vánocích budu sama. Marka jsem už celé měsíce neviděla, kromě toho se mě už taky v Rosenbergu ptali, zda mezi námi jsou nějaké intimity.*
- >> *A?*
- >> *Žádné nejsou.*
- >> *A dál někoho máte?* Neurolog
- >> *Ne, vůbec nikoho. Jednou se mne Inge Reichert ptala, zda si dovedu představit hlubší vztah s panem Wilhelmem.*
- >> *Při prvním pobytu? Tak to formulovala?*
- >> *Ano, přesně tak.*
- >> *Co jste řekla vy?*
- >> *Je to můj psycholog, kromě toho vůbec nevím, jestli není ženatý.*
- >> *To bylo potom, co vám přiznal svou lásku?*
- >> *Ano... Dala jsem jí jednu z nejkrásnějších soch, jaké jsem kdy udělala. Řekla, že mi v každé životní situaci pomůže. Tenkrát jsem brečela, protože něco tak hezkého jsem už dlouho neslyšela. O měsíc později, když jsem hledala byt, mi v telefonu řekla: V Mnichově je taková spousta bytů, a levných. Pak někdy jsem jí řekla, aby mi tu sochu vrátila, tak tvrdila, že socha zmizela z jejího bytu, kromě toho prý byla stejně odlévaná ve formě – pokaždé, když na to myslím, musím plakat, promiňte...*
- >> *Taky bych plakal, při takové bezcharakternosti.* Neurolog
- >> *A proto nemám jediného člověka, pravděpodobně, protože bych něco takového už nechtěla zažít.*
- >> *Rozumím. Zatím taky stál freudián. Inge Reichert je ob-*

- chodní partnerka jeho rodinného podniku. Neurolog*
- >> Vážně? Když jsem se s Inge kamarádila, byl u toho mnohdy nějaký muž. Jmenoval se Bartel. Na klíčkách měl jako přívěšek emblém starých salemistů.*
- >> Pak je vám všechno jasné, pravda?*
- >> Ano. A ta bestie z Müllerstrasse ve svých básních píše, že jsem posedlá satanem, démony. Já jsem přitom ateistka.*
- >> Mluvila jste o tom s freudiánem?*
- >> Ne, teď ne, ale když byl u mě, tak jsem mu řekla, že Axel ze mne chtěl vyhánět ďábla.*
- >> On u toho tehdy nebyl?*
- >> Ne, jenom jeden můj přítel a Axel. Ten přítel tomu díky bohu zabránil. Do prdele, to bylo zlé.*
- >> A teď, když to někdo čte, bude u vás zase chtít vymítat ďábla.*
- >> Souhlasí, je to nestydatost.*
- >> Na vašem místě bych nedovolil, aby vůbec někomu cokoli o vás vyprávěl. Neurolog*
- >> Jak to mám udělat?*
- >> Až budete v důchodě, běžte za advokátem, ne k notáři, a podejte na něj žalobu. Docela prosté. Ještě jedna otázka: Věříte, že do toho byla zapojená i vaše bývalá lékařka?*
- >> Určitě. Do Rosenbergu mne poslala kvůli freudiánovi. R. to věděl a ona taky, dokonce mi nabídla svoje auto. Jen abych nic nedělala. Měla strach, že přijde o svou praxi.*
- >> Proč jste vůbec od ní odešla? Neurolog*
- >> Mimo toho, že žárlila na freudiána, mne pět let podezřívala, že piju. Při poslední mojí návštěvě u ní, pořád ukazovala na moje červené ruce.*
- >> To snad není možné!!! Neurolog*
- >> Ale je to tak. Když jsem to pak už nechtěla poslouchat, odešla jsem.*

- 940 >> *Co jste řekla té nové lékařce? Neurolog*
>> *Že jsem musela odejít kvůli neexistujícím problémům s alkoholem.*
>> *Správně, vy žádná alkoholička nejste.*
>> *Já vím. Dokonce jsem směla, vyprávěl freudián, při své první návštěvě v Rosenbergu pít alkohol, chtěli mne zkoušet, ale já nepila nikdy.*
>> *To je položilo, což? Neurolog*
>> *Ano, raději by všichni viděli, že piju.*
>> *Proč nepijete?*
>> *Nechutná mi to. Kromě toho mám strach, že bych vyprávěla něco, co nechci.*

Mezi PTSD a historií freudiána se ukazuje jistý dualismus. Obojí je příliš neuvěřitelné, než aby to mohlo být pravdivé. Jen znám freudiána díky bohu už dvanáct let, jinak bych musela deset let čekat, než lidi kolem dostanou rozum? To je dobře, že to nemám zapotřebí. Jako jsem kdysi začala mluvit o Kašmíru, můžu teď mluvit také o freudiánovi. A se svými novými poznatky můžu jednat lépe v následujícím případě, který určitě přijde.

Kdo strpí bezpráví, sám bezpráví činí.

Je to tak neuvěřitelné, už měsíc vím, co jsem v těch dvanácti letech skutečně zažila.

Jednou se mne Kay zeptal, jak se můj syndrom projevuje. Nemohla jsem mu říct: >> *Největší problém je, že si nechám všechno líbit, lidi u mne zacházejí moc daleko, protože vědí, že se nebudu bránit. Můj PTSD byl přítomen a všechno mi bylo tak nějak putna. Byla jsem svým způsobem vydaná všem na pospas. Dokonce věřím, že stejně nebo podobně se vede*

každému s PTSD. Člověk je ochromený, neschopný reagovat. Když máte trauma, tak už jste to nejhorší v životě zažili, tak co teda ještě? Když se ale ke lžím R. ještě přidalo, že usiluju o dědictví nebo jsem alkoholička, to už jsem koukala a ptala se, jak můžou být lidi tak zlí. Můžou, dokonce mne můžou bít, já jsem v pohodě, protože můj PTSD mi nedovolil se na ně zlobit. Že to tady napíšeš, to ještě dlouho neznamena, že tomu taky rozumím, je to jen tak. Ale možná, že všechny sprostoty jsou proti PTSD jako nic. Jediná věta, která by mne dokázala zranit, by byla:

>> Proč jsi to tak dlouho vydržela s R.? A ta věta nikdy nepadla.

No, možná je syn Inge Reichert dokonce šéfredaktorem listu Planet... Vždycky, když u mne nějaká sekvence dochází do konce, si myslím, teď už nebude následovat nic, ale chyba, pokračuje to, tolik jsem toho potlačila, zvládnout to, na to je právě třeba čas. Proč to píšu? Teď jsem si představila, jak musí Eve trpět freudiánovými machinacemi, mnohem víc, než já, která jsem byla jen smutná, že jsem kvůli lžím ztratila lidi. A u mnohých mi to vůbec nevadilo, jako u ní, svině. A Detlef například, tohle přátelství už bylo dávno v troskách, ještě než se do toho vmísil freudián.

Tak, to byla jedna věc, ale hned poté se vynořil obraz freudiána, který tady u mne taky zkoušel hypnózu, extatickými řečmi, jenže já nevěděla, co to dělá, kvůli tomu jsem mu dokonce pěkně vynadala.

Neurolog řekl: *>> Těšilo by mne už kvůli vám, kdyby to už přešlo, také bych vám rád slíbil, že to končí, ale vím, že jste prodělala hodně a ještě mnohé prodělat musíte.*

A právě tak to je. R. poslal docela tlustý dopis, pravděpodobně mne chce chránit před démony. Já už se ochráním, ať si

942 dá pozor na ty svoje. Dopis jsem neotevřela, posílat ho zpátky taky nechci, někdy, když přijde Rita, ho otevřu. Nejraději bych mu zavolala a řekla: >> *Proboha, ty jsi ale chudák, ze strachu přede mnou se taky zničíš, nebo?*

Všechny ty komické pomluvy se objevily až po rozvodu. Já vím, že se momentálně cítíš silný, nejsi jediný s takovým zázemím, jaké svým obětím nabízí freudián. Ty jsi obětí *démona*, ne já. Nechápala jsem to tenkrát a nerozumím tomu ani teď.

Potkala jsem profesora, nechtěl se mnou mluvit – že bych freudiána skutečně podcenila, jeho vliv je opravdu enormní.

Extatická mluva (glosolálie), znamená hovořit řečí, kterou mluvící sám nezná. Je to nadání ducha, díky kterému může duchovní bytost skrze jazyk potažmo ústa člověka, kterého (přinejmenším krátkodobě) ovlivňuje, slyšitelně hovořit, Tímto způsobem se mohou srozumitelně projevit jak nebeské, tak i pekelné bytosti, případně zemřelí. Co je v křesťansko-charismatických kruzích přijímáno jako „slova Ducha svatého“, může ostatně v mnoha případech pocházet od „zářivých démonů“, kteří sice používají biblické či podobné výrazy, ale posedlé věřící svádějí na naprosto špatnou cestu a mohou způsobit dlouhotrvající posedlost.

Když to tak čtu, je mi jich líto obou, či dokonce všech tří. Především freudiána... Zase jednou, jako už tolikrát, jsem změnila směr svých citů k němu. Ale tentokrát to není vůbec žádná zraněná ješitnost nebo pocit msty nebo vlastnictví, nic, mám krásný pocit tepla, péče, mám ho ráda a z dálky jej miluju... A přeji mu v životě všechno nejlepší. A kdyby to chtěl slyšet, řekla bych mu, odpouštím... Také ostatním. Hleďte, abyste ze svých životů ještě něco udělali, vyplatí se to! Já přece pro vás byla příkladem, proto jste mne nechtěli pustit.

Ale přišlo něco mnohem krásnějšího, já pustila vás, jsem nakonec ta, která se směje nejlépe, osvobozená od tří psychopatů. Vidět bych nechtěla žádného z nich, ani mluvit s ním. Včera, když jsem potkala profesora, bylo mi jasné, že neví, jak se mnou má zacházet, jako oběť se nechovám, soucit odmítám, a přece jsem to se sebou nechala tak dlouho dělat? Jsem snad ještě navíc vinná? To jsou myšlenky, které se mu honily hlavou, když mne skoro nechal stát na ulici. Musela jsem za ním ještě zavolat: >> *A pozdravuj Collette.* Ani těch mi není líto, že jsem je ztratila. Proč mne ti dva neoslovili, nezeptali se, zda je pravda, co jsem prý řekla o profesorovi?

A další útržky rozhovoru s neurologem.

>> *Oni se ho v Rosenbergu chtějí zbavit.*

>> ???

>> *Ano, proto vás provokují, abyste začala mluvit o Axelovi, a pak by mohli vyhodit freudiána.*

>> *Proč?*

>> *Už jen proto, že vás znal, to je jeden důvod, vzít mu diplom, který teprve teď dostal. Neurolog*

>> *Nerozumím tomu.*

>> *Nevadí. Vy už uděláte všechno správně, jsem nadšený.*

>> *Já si to nevymyslela.*

>> *Já vím, proto je to tak dokonalé. Neurolog*

>> *To Markus taky říkal.*

>> *Ostatně Markus: Co myslíte, kdy ho dostanou?*

>> *Už ho mají, myslím.*

>> *Ta lékařka, jaká ta byla? Neurolog*

>> *Ta byla ke konci tak zlá, až jsem musela odejít.*

>> *To si nesmí žádný doktor dovolit, co ta udělala. Bojí se vás. Věřila vám váš PTSD?*

>> *Já vím. Kdepak.*

- 944 >> *Aha. To sedí.*
>> *A Rita?*
>> *Pomalu si myslím, že už je taky tak daleko.*
>> *Proč?*
>> *Protože vždycky říká, měla bych namalovat obraz, ale taková umělkyně není, něco takového nikdy nedělala. A nedávno řekla, abych uvážila, co dělám špatně.*
>> *Jak dlouho se znáte?*
>> *20 let.*
>> *No, teď jste prošla skoro všechny, ale teď na vás čeká ta těžká část, protože já se taky zamýšlím, a což teprve ten posudkový doktor. Dokážete na ty tři pohlédnout jako na jednu osobu? Neurolog*
>> *Já jsem přece zdravá, až na PTSD.*
>> *To není chorobné, myslet si tři osoby jako jednu. Když to dokážete, pak jste to zvládla. Jak dlouho už freudián chodí k R.?*
>> *To mi říct nechtěl.*
>> *To si dokáži představit.*
>> *Zakázala jsem mu tam chodit.*
>> *Kdy?*
>> *Chtěl to už během první terapie, pak šel k té doktorce.*
>> *A kdybyste to měla odhadnout, odkdy?*
>> *Deset roků, tak zhruba, sedávají spolu v hospodě.*
>> *To je mi líto, vy už nemůžete důvěřovat nikomu. Neurolog*
>> *Taky nedůvěřuju.*

**Kdo si zabírá každou kvetoucí kytku,
zodpovídá taky za každou ... vadnoucí.**

- >> *Se svým mužem jste žila v manželství 25 let, je jasné, že jemu jste důvěřovala, jak dlouho jste znala Axela? Neurolog*
>> *23 roky.*

>> *Jasně, to jste musela důvěřovat i jemu, a freudián? Ten byl kdysi vaším psychologem, komu jinému, prosím pěkně, byste měla věřit?* 945

>> *Oni tomu pak říkají, že dávám lidem moc velký kredit.*

>> *Kdo to řekl?*

>> *Ta lékařka.*

>> *Ta, která se pět let pokoušela z vás udělat alkoholičku?*

>> *Ano. A u té byl freudián taky.*

>> *Tak tedy, když ty tři nevidíte jako jednu osobu, komu byste dala šanci? Neurolog*

>> *Jen freudiánovi.*

>> *Dokáže to?*

>> *Ne, i když bych mu to přála.*

>> *Tak to má ještě šanci. Víte, že jste mu pomohla?*

>> *Ano, říkal to.*

>> *Pomáhala byste mu i dál?*

>> *Ano.*

>> *Víte, já vás teď pozoruji už dva roky. Vy jste jediný člověk, který mu může pomoci. Neurolog*

Později.

Tohle R. řekl o sošce freudiána: >> *Ten ďábel, ten démon.*

>> *Vypadá spíš jako anděl, vysmála jsem se mu.*

**Plastika je nejsilnější forma oživení;
sestoupit dolů a vynést na světlo,
co odpočívá v hlubinách. Sonka**

>> *Tak je to ďábel s tváří anděla. R. Facit? Axel mne naprogramoval, abych freudiánův obličej nikdy nepoznala. I když jsem ho modelovala, nepoznala jsem ho. Namaluju té andělské tváři oči... Světle hnědé.*

946 Když tady byl freudián na jídlo, zeptal se mne:

>> *Proč ve svém textu nepíšete o tom setkání s vaším spolužákem Eddym Nichtbürgerem?*

>> *Protože bylo zfalšované.*

To ho vzalo. To se mi při tom hovoru stalo častěji, teď je mi jasné, že nemohl dovolit, abych skutečně s někým mluvila o svém životě, protože by vyšlo najevo, že je zapleteno šíleně mnoho lidí, kteří se bojí a při první příležitosti by jej prozradili. Jak to, že to vím? Protože Eddy Nichtbürger, kterého jsem neviděla 36 let, byl mým spolužákem na základní škole a já o něm mluvila při jednom raportu. Ten ostatně freudiánovi připadal nudný, později o tom sezení řekl:

>> *Držet někoho celou noc v hypnóze, to se nesmí, taky jsme to říkali.*

A Axel tenkrát při tom samém raportu řekl: >> *Toho Eddyho Nichtbürgera během jednoho roku potkáš.*

Skutečně to tak bylo. A kdybych hledala, našla bych víc příkladů. Ale proč hledat? Jednodušší je představit si, že freudián, Axel a R. společně zkoušeli manipulovat můj život. Společně byli silní, mysleli si. Vymítání ďábla se jim nakonec stalo osudným. A když R. lže a vypráví o mně takové věci, pak to nevznikalo jen v jeho hlavě, nýbrž ve dvou nebo ještě více nemocných mozcích. A proto neotevřu ten dopis, který mi poslal, to je zase jen strategie, kterou si pravděpodobně vymyslel freudián. Jenže už to nefunguje. Bomba imploduje. Bez mého přičinění.

Mezi těmi třemi je jedna paralela tak markantní, že ji musím napsat, přitom jsem vždycky přestala ji vidět, když jsem na to někdy myslela. Myslela jsem, že to nikdy nevyřeším.

Tady je jeden příklad a také řešení: Když měl R. pořád nějaké přítelkyně, nakonec jsem přestala žárlit, v naději, že se u některé uchytlí. U Axela jsem si vždycky připadala jako číslo 1.

Když mi začal nahánět strach svou hypnózou, vždycky jsem říkala: >> *Sežeň si prosím přítelkyni.*

Nechtěla jsem s ním mít už nic společného. U freudiána, když se na náměstí Odeon objevila Hermíne, bylo to překvapení, ale současně ulehčení. O muže bojovat? Proč, je tolik jiných, a méně komplikovaných, a ty případy s ním, kdy jsem se krátkodobě zamilovala, ty si dokážu odpustit. Vždycky, když jsem měla žárlit, jsem se vlastně radovala, že jsem se dotyčného muže zbavila.

Jednou mne Axel posthypnoticky zpracovával, abych odjela do Švýcarska. Spala jsem v hotelu, který mi určil, v Schaffhausenu. Ale nespala jsem, nemohla jsem, protože jsem přemýšlela, jak jsem se tam vlastně dostala. Když jsem mu ve čtyři nebo v pět ráno zavolala, řekl zhruba tohle: >> *Dělej, co chceš.* Bylo by mu jedno, kdyby se mi něco stalo. A tohle všechno freudián věděl? To všechno mu Axel vyprávěl a on mne v takových situacích nechával. Nebyla to jen tahle, jednou jsem po večeru u Řeka jela autem naprosto opilá. Proto mne chtěl mít v Rosenbergu, zařídil všechno, abych tam přišla, jen aby věděl, jak jsem to všechno přežila – těsně a vzteklá na něj i ostatní, ale jako abstinent. Je to pravda, nejen R. chtěl, abych zemřela.

**Ze lží se člověk může vyzpovídat,
pravdu si musí nechat pro sebe**

– jak pravdivé.

Zavolala jsem R. a řekla mu, aby mi už neposílal žádné dopisy, že je zahazuju. Zase jsem mu to řádně vytmavila. Axel se svou pomstychtivostí. Kdyby to nebylo tak vážné, byli byste

948 směšní, vy muži. Uvést mne do zločinné hypnózy, celé roky mi dávat posthypnotické příkazy a pak na mne poštvat lidi, kteří mi chtějí jen ubližovat? Všichni tři ale máte svou lobby, kterou já nemám, já mám jen strach z lidí kolem sebe, kteří s tím nechtějí mít nic společného a tak mne raději zničí – mne, která za nic nemůžu! Ach tak, R. jsem taky řekla, že je to Maximiliánovi líto, co pro něj udělal, pro takového člověka. Lež. Nebo přece ne? Kdyby Maximilián věděl, jak se mi celé ty roky vedlo, stejně by to řekl. Kromě toho to vyslovil freudián, ne já.

Pořád ještě ty tři provokuju svou silou... To už napříště dělat nebudu, protože sociopati nemají velkou šanci na vyléčení, to se mi po celé roky znovu a znovu potvrzovalo. Jen jsem tomu nechtěla věřit, teď už to vím...

Novému psychologovi jsem řekla, že bych příště chtěla mluvit o tom, proč jsem pořád tak veselá. Hned jsem ale dodala taky odpověď: >> *Pravděpodobně, protože jsem přežila svou málem smrt v souvislosti s Kašmírem.*

Dnes si myslím, že to nesouhlasí.

Pravda je, že jsem ráda, že žiju život bez sociopatů a podobné pakáže. Takže jsem nakonec přece jen napsala detektivku, detektivku, která pro mne dopadla dobře? O „démonovi“, o kterém R. vždycky říkal, že mne bude pronásledovat. Tenkrát jsem se tomu smála a prosila jej, aby to nikomu nevyprávěl, protože si jinak o něm budou lidi myslet, že nemá všech pět pohromadě. Jo jo. Ale moje pozorovací schopnosti jsou lepší, než ten největší démon. Například teď vím, že moje bydlení v Baldhamu bylo jen zinscenované, že jsem školu mohla dělat jen proto, aby mne freudián měl pod kontrolou, že všechna zaměstnání, která jsem měla, se realizovala jen pod jeho kontrolou a že jsem v dramaturgii, kterou si vymyslel, hrála velice dobře.

Ale od okamžiku, kdy budu v důchodu, na mne nebude mít žádný vliv. Proto nesmím mít žádný PTSD, abych se nevymaňila z jeho vlivu? A k tomu se přidává, že mu došlo, že spinknutí nefunguje, já se nikdy nevrátím do Müllerstrasse a on ztratí svoji hračku – mne. Takže si rychle vymyslí, že mne miluje, ale tady už jeho svědomí odmítne spolupracovat, kromě toho, čím víc vím, tím jsem nebezpečnější. On byl taky první, kdo o mém manuskriptu řekl, že je brizantní. Jasně, pro něj. Abych se nesmála.

Jednou na Bali jsem se bavila s ženskýma, jak jsem jim říkala. Ano, mluvila jsem balijsky špatně, ale přece. Prostě jsem je poslouchala, když masírovaly mne a ostatní. A pak mne, protože je to bavilo, učily každý den víc. Smála jsem se spolu s nimi mé výslovnosti, a když jsem s nimi zase jednou mluvila, o počasí, o dětech, o turistech, smály jsme se tak hlasitě, až se lidi na pláži zastavovali. Tu přišel R. a bylo zřejmé, že chce ukázat, ta, co si s těmi ženskými povídá, je moje žena. Zůstal stát, já na něj pohlédla, a hrdost, kterou cítil se v okamžiku proměnila v nenávistnou závist. V tu chvíli jsem dostala strach z následků. A ty přišly. Přihodilo se mi to už v Řecku, když jsem po šesti týdnech uměla řecky, ale tehdy to byl čistý obdiv, co jsem četla v jeho očích.

Kdyby někdo rád věděl, proč jsem R. vlastně opustila, popsala bych mu, co se stalo na Bali. Ale to nikdo slyšet nechtěl, dodnes platím za nevěrnou manželku, která opustila tak *milého muže*. Freudián často říkal, člověk, který tolik ví, musí mít spoustu nepřátel.

Já jsem sice jiného mínění, vždycky jsem se těšila na rozhovor s chytrým člověkem, ale přinejmenším jsem od Rosenbergu chápala, proč mne ti lidé nenávidí. Příliš mnoho vím. Proboha, pokud to souhlasí – pak, jak by to znělo:

950 *Ten veliký žurnalista jen simuluje roztroušenou sklerózu, ale jeho žena, ta má něco, ta má PTSD!!! A války předpovídá ona, ne on? Ne, takhle tedy vypadá porážka vítězů? Ano. Špatná kombinace, pane psychologu, pravda? No ano, pořád ještě jsou v tomto městě i jiní psychologové. Ještě milejší.*

**Když víš, že se něco na každý pád dozvíš,
pak nespíchej zeptat se na to,
protože to škodí tvé pověsti.**

A zase se vynořuje něco z večeru s kari:

>> *V hodině jste jednou řekla, že žijete podle hesla: Když nic nečekám, nemůžu být zklamaná.*

>> *Ano, a?*

>> *Ale jak to jde dohromady s tím, že vás lidé kolem vždycky zraní? Freudián*

>> *Jak zraní?*

>> *Ty ženské, jak jim říkáte, ty vás zraňují neustále.*

>> *To přece není tak zlé, co je mi do toho póvlu?*

>> *Ale jak to bylo ve škole?*

>> *Tam to bylo zlé, Eve dosáhla toho, že jsem neměla nikoho – ať už vyprávěla cokoli, že jsem měla dva muže nebo sex s dětmi.*

>> *Jak vám ten jeden řekl, že na něj nikdy nepočkáte v garáži, ale současně tvrdí, že po něm něco chcete. Freudián*

>> *To bylo legrační.*

>> *Ano. Vy jste mu řekla: Pomoz mi přece, nevím, jak to myslíš. Freudián*

>> *Ano. Ale proč..?*

>> *Já vás také pořád zraňuji.*

>> *Nevím, co myslíte.*

>> *Umíte si představit, že vás neustále zraňuji? Freudián*

>> *Ne, při nejlepší vůli ne.*

>> *Ale je to tak. A nedělám to jen u vás, ale pořád.* Freudián

>> *Pane Wilhelme, vy jste ale ke mně moc milý, já netuším, co myslíte.*

>> *Ano, všechny ty rány, které jste dostala, ty jdou na moje konto.*

>> *Takový nesmysl.*

>> *Ale je to tak. Je mi to líto, smím se vám za to omluvit, už to nechci dál dělat, opravdu vás miluji a vadí mi to.* Freudián

>> ???

>> *Je to tak, jednoho dne to pochopíte.*

Dnes ten den přišel.

**Kdo se vzdá svobody,
aby získal jistotu, ztratí obojí.**

Jak pravdivé.

A celé roky sedává se štamgasty v hospodě, jak laciné.

**Uvědomit si znamená zapojit svědomí,
vědět, co je zlo a co dobro.**

>> *Lidé s osobními zraněními mají právo na osobní pohled, ale ne na zvláštní ohledy.*

To řekl poslení, bývalý skalní komunista Oleg Hanzel. Nalezeno na internetu.

**To nejtěžší: znovu a znovu
objevovat, co už stejně víme.**

Musela jsem k Detlefovi, protože mne freudián nedokázal zničit během mého prvního pobytu v Rosenbergu. Ty dlouholeté šikany, které si štamgasti kolem R. vymýšleli, ty selhaly.

952 Že byl freudián tady u mne, za to vděčím jen Detlefovi, chtěl vědět, co dělám.

A já nedělám nic, co má z toho, že se pokaždé objeví tam, kde jsem já a vypráví lži, běhá k R. a donáší mu důvěrné věci? Jak často mi Axel namlouval, že se musím Němcům omluvit za odsun, taky jeho nevěřícnost, co se týče doby nacismu... Ne ne. Přirozeně jsem mu řekla něco nehezkého, ale teprve když začal s tou svou hypnózou, kterou já nikdy nechtěla. Doris, u které jsem bydlela v předrozvodovém roce, ta se vyděsila, když jsem jí řekla, že vím, že k ní chodili a dělali se mnou hypnotická sezení. Ta se raději přestěhovala do Španělska, tak byla podělaná.

Jednou mi Axel v hypnóze vyprávěl o mostu, přes který budu často přecházet, a o dvou pilotech, se kterými budu mít co do činění. Bylo to tak, za dva měsíce jsem dělala reportáž o cessně, která spadla do Bodamského jezera se dvěma piloty na palubě. A v nakladatelství Arabella je můstek. Nálet helikoptéry jsem jednou sama zažila. Nikdy jsem to nikomu nevyprávěla – jen jednou Ritě a ta mi to nevěřila.

**Jeden člověk nemůže vědět všechno,
ale každý by měl mít něco,
čemu pořádně rozumí.**

>> *Tak krásný příběh jste mu napsala, kdyby jej někdo napsal pro mne, nevím, přinejmenším bych ho měl rád, opakoval neurolog.*

>> *Jsem ráda, že se vám líbí.*

>> *Vy jste nevěděla, co je to rmut? Neurolog*

>> *Ne.*

>> *Vy žijete nebezpečně.*

**Potřebovala jsem 30 let,
abych se přes noc stala slavná.**

>> *Já vím.*

>> *Ach tak, vy to víte, a proč, pokud se smím zeptat? Neurolog*

>> *Protože mi to s tím rmutem nikdo nevěří, je to tak neuvěřitelné, že tomu sama nemůžu věřit, ale je to tak.*

>> *O, já vytušil hodně, co se vás týče, ale tohle ne! Jsou ve vašem životě časté věci, kterým nevěříte ani vy?*

>> *Ano.*

>> *Vypadá to, kdybych vás směl srovnat s počítačem, jako byste měla dva pevné disky, které fungují nezávisle na sobě, jeden externí, který ale nosíte pořád sebou a můžete z něj kdykoli číst, a jeden pevný. Neurolog*

>> *Jsem nemocná?*

>> *Ne, to si nikdy nesmíte myslet, nemá to moc lidí. Proto vám závidí. Vy máte jen PTSD.*

>> *To freudián říká často.*

>> *Co? Neurolog*

>> *Že mi lidi závidí... Proč mi v Rosenbergu v létě 2002 dali psychofarmaka a řekli, že jsou neškodná, že po nich nanejvýš přiberu na váze?*

954 >> *Takové chyby dělali?*

Jednou, při tom nejdelším raportu (celonočním), jsem Axelovi řekla: >> *Co tady se mnou děláš, to mi připomíná koncentrák. Facky, nedobrovolná hypnóza, můj rozvod, opuštění bytu, který byl přiřčen mně, ve škole rozbitý výfuk, pomluvy, kdo mi to jednoho dne splatí? A pak všechna ta ztracená přátelství, podělaná židovka... Irena, má bývalá přítelkyně:*

>> *Ty krávo blbá, samozřejmě to bylo krásné, když jsem spala s Axelem!!!*

Přání otcem myšlenky, ráda by.

Neurolog:

>> *Je mi vás líto, že to všechno musíte zažívat.*

>> *Rita například řekla, když jsem jí vyprávěla o tom útoku helikoptéry: To mohla být jen náhoda. Jak bezmocná jsem se cítila, to si nikdo nedokáže představit. Něco jsem jí vyprávěla, jen jednu věc, kterou jsem považovala za neškodnou, ačkoli byla hrozná, to pronásledování, samozřejmě jsem věděla, že platí mně a skutečně se to stalo, to vím. Tedy neškodná ve smyslu snadno pochopitelná. A ona to nepochopila. No ano, tak nebezpečné to, pane doktore, zas nebylo, s Axelem už je to pět let a všechno jsem zpracovala. Tu hypnózu jsem nikdy nepovolila.*

>> *To také tak nemyslím, ale hned vám řeknu, proč přesto nežijete nebezpečně. A sice, jednou jste řekla, že jste si vždycky zůstávala věrná, to je ono, vás nemohou vydírat, nikdo vám nic nemůže. Neurolog*

>> *To jsem nikdy nechtěla – nenechat se vydírat, to je moje heslo. Ačkoli občas, se sexem, mne vydírat chtěli.*

>> *Podářilo se jim to? Neurolog*

>> *Ne.*

>> *No jasně, víte proč?*

>> *Ne.*

>> *Protože když se vám líbil, šla jste s ním do postele, ať už*

byl nebo nebyl poslaný. Neurolog

>> Ano.

>> A vy si nikdy žádný vztah neslibujete a tak to funguje. Váš výpočet vychází, jejich ne... Sex není tak zlý, ale vztah, to by měli něco v ruce.

>> Ale nepodařilo se jim to.

>> Jak taky, to nejde, buď tady vztah je nebo není. Neurolog

>> Přesně.

>> Chcete vůbec nějaký vztah? Neurolog

>> Nemusí být. Ale když přijde, nemám nic proti.

>> Ano, tak působíte, na rozdíl od většiny žen se nedáte vydírat, víte to? Neurolog

>> Ano. Takovým způsobem žiju. Kromě toho, na to člověk nemusí být psychologem, vztah se nedá vynutit.

Lásku člověk může mít, nikoli však vlastnit.

>> Vy jste ale už velice daleko, obdivuhodné. Kromě toho, protože vás nemohou vydírat, museli si vymyslet něco speciálního, jako třeba pedofilii. Neurolog

>> Přesně tak. Děkuji! Ale proč zhubl, to ještě nevím.

>> Také kvůli vám, ale když to víte, je dobře, když ne, taky dobře. Neurolog

>> Jistě, je to jeho věc, jen mi ho je líto.

>> Jak se to po ty roky odehrávalo?

>> Bylo to zlé, ponižování, pomluvy, všechny lidi jsem ztratila, vinou mého bývalého muže, myslela jsem si, ale teď vidím, že napomáhal freudián.

>> Budete ho nenávidět? Neurolog

>> Ne, nemyslím, jsem ráda, že jsem z toho venku.

>> Momentálně ještě něco cítíte?

>> Ne, přestože mne pořád ještě sledují.

956 >> *Dnes?*

>> *Ano.*

>> *Už jste si dřív někdy tykali?*

>> *Ano, ach tak, vy myslíte, zda jsme spolu byli intimní? Ne, jen mne viděl nahou při té hypnóze.*

>> *Víte, komu za to vděčíte, že byl freudián u vás? Neurolog*

>> *Ne.*

>> *Detlefovi, ten vám neměl říkat: Co ty víš?! Neurolog*

>> *Nerozumím, O. K., takže si ze mne freudián jen dělal blázny? To ale mohl mít daleko jednodušeji, bez vší té námahy.*

>> *Nemohl, vy jste se do něj zamilovala až letos, to vím.*

Jenže když k tomu skutečně došlo, byl už zamilovaný také, hlupák. Vyhraje vy, ne oni... To je machiavellismus, co se s vámi pokoušejí dělat. Neurolog

Přišlo mi to s tou operací žlučníku v klinice napravo od Isary tak nějak divné. Operovali mne v pátek o čtvrté odpoledne. Objednali mne v sedm ráno. Když už jsem ležela na operačním stole, všimla jsem si, že mi zapomněli dát podložku pod záda, ale to už jsem byla v narkóze a nemohla jsem na sebe upozornit, zato jsem slyšela, jak někdo říká:

>> *Má hezké tělo, kolik jí je?*

Kdo to byl? Freudián? Tehdy mne chytly plotýnky, bolesti byly nesnesitelné. O půl šesté, hodinu po operaci (kvůli těm bolestem jsem nemohla pořádně spát) mne vzbudila sestra, protože volal můj muž.

>> *Proč mě budíte?*

>> *Říkal, že je váš muž.*

>> *Jsem rozvedená, žádného muže nemám.*

>> *On ale v telefonu tak naléhal.*

>> *A kvůli tomu mě budíte?*

Lékař přišel až o 24 hodiny později. Měla jsem šílené bolesti. Moje lékařka se mnou o té operaci nikdy nechtěla mluvit.

Když jsem jí o půl roku později přesto vyprávěla, jak to pro mne bylo hrozné a co jsem slyšela na operačním stole, řekla:

>> *To jste slyšela?*

>> *Ano, jak jinak bych vám to mohla vyprávět? Ale jak to, že to víte vy?*

Už tenkrát chtěla, abych k ní dál nechodila, proto si vymyslela ten můj alkoholismus.

Taky velice rychle řekla: >> *Ale přežila jste to, tak co?*

Potom ta Polka. Pilně mluvila nahlas, aby mne vzbudila, i když jsem ještě byla v narkóze. Jinak byla velice tichá, vždycky afektovaně trpící. Dělalala to, co jí řekli? Co jí řekl freudián? Detlef: ty zlomyslnosti po třicetiletém přátelství. Inge... Pokaždé, když na ni myslím, začnu plakat. Ach ano, a ta hned při poslední narkóze...

**Člověk se nikoho nebojí a
nikoho nenávidí tolik, jako toho, komu ublížil.**

Tolstoj

Ouha, moje žádost o důchod byla zamítnuta! A všechno kvůli Axelovi. Kdyby se mnou tehdy probral ten problém s Kašmírem, měla bych to už dávno za sebou. A tu záležitost s freudiánem bych si taky ušetřila. Šuplíky, které si pro mne udělali, nakonec mé osobnosti neodpovídaly. Tady už nepomohly ani hospodské porady. Freudián už nedokázal udržet roli muže ve stínu. Buď – anebo. A to nebo mu přišlo lehčí, zůstane u svého starého života, tam taky patří: k Hermíně a svému spolku, až jednoho dne pochopí, že bez falešných ideálů se žije mnohem lépe. K životu člověk ani nepotřebuje žádné idoly, a než se to freudián dozví, to pravděpodobně

958 ještě potrvá dlouho. Ale málem bych zapomněla (a to by ani nevadilo): Freudiánova rodina je mezi nejbohatšími Němci na 22. místě.

**Boháč spíš riskuje svůj život pro své bohatství,
než bohatství pro svůj život.**

Copak to nikdy nepřestane? Teď jsem si zase vzpomněla, co mi můj lékař říkal v roce 1990:

>> *Je mi vás líto.*

>> *Proč, zeptala jsem se.*

>> *Protože to, co jste zažila, ještě nebylo probádáno.*

>> *Co jsem zažila?*

>> *To, co jste mi teď vyprávěla.*

>> *Rozumím.*

>> *Nikdo vám to nebude věřit.*

Jak pravdivé. Dvanáct let jsem žila s tím, že mi to nikdo nevěří. Po tom rozhovoru jsem pět let nešla k žádnému lékaři. Další doktorka, ta byla dokonce sadistka – ta s alkoholičkou:
>> *Co říkáte na to, že vám Kašmír nevěřím?*

Vlastně se mne to ptali všichni, v naději, že se zlomím a konečně přiznám, že mi nic není. Kdepak, já je jen ztratila, protože viděli, že ke mně byli nespravedliví. Ano, jak jinak, kde jsou všichni ti takzvaní přátelé? Není tady ani jeden, přitom bych tak ráda mluvila. Ne, namísto piva nebo kulečníku mi pořád dohazují psychology, přitom Freuda nesnáším, jsem pořád ještě toho názoru, že kdo jde k psychologovi, musí být blázen.

Přitom jsem byla na nejlepší cestě k tomu, abych Kašmír akceptovala. Teď zase se snažím zbavit se ho terapií, nevím, co si mám myslet. Co jsem potlačila, to mi dává zabrat a připadám si jako lhářka. To přitom nejsem, a už vůbec ne in-

trikánka. Ale mnohé, co jsem zažila a co se teď zase vynořuje, mi připadá tak neuvěřitelné, že tomu sama můžu věřit jen s problémy.

Freudián mi Kašmír uvěřil jako první, ale jeho kolegové tomu říkali intriky a lži, já naproti tomu nevěděla, že potlačuji, což na ně jako zalhávání působit mohlo. Že jsem si vyléčila i deprese, když jsem se zase vrhla na práci, to neviděli?

Terapeut M.: >> *Jak vy jste pořád veselá, to je neuvěřitelné. Proboha, kdy lidem dojde, že i přes PTSD nechci být vyloučena ze společnosti, nýbrž zkouším se chovat jako ostatní?*

Milý Bruno,

jistě se divíš, že ti píši. Důvod pro to je velice jednoduchý: během minulého roku jsem dělala svou osobní terapii. Černý pulovr mne takříkajíc svedl k tomu, abych se začala prohrabávat posledními dvanácti lety. O výsledcích ještě nemůžu říct mnoho, často si myslím, že to skončilo, ale pak, za noci, které trávím stále častěji bděním, se přidávají nové a nové aspekty.

V poslední etapě (zda je poslední, to vlastně taky ještě nevím), tedy už nějaký čas si myslím, že otázky, které jsem ti zodpověděla při terapii a také mimo ni, bych dnes už zodpovědět nedokázala. Dokážu si například představit, proč pan M. mému potlačování říkal „zalhávání“. V těch letech po Kašmíru to muselo často vypadat, že lžu. Příklad? Když ses mne v první hodině terapie zeptal, zda už jsme se někdy setkali. Řekla jsem: Nevím o tom. Musely přejít dva roky, když jsem v Rosenbergu zase hledala pomoc, řekla jsem dokonce, že mým problémem je potlačování – výsledek znáš. Byla jsem prohlášena za zamilovanou pacientku, nevěřili mi můj PTSD a navíc jsem si sama skutečně začala připadat jako lhářka, protože situace, kde jsem tě (před lety) poprvé viděla, se mi také

960 již vrátila. Vynořila se a plave na povrchu, jak tomu říkám. Tak či tak, tvoje věta - „Přirozeně tě nemiluji“ – mi přirozeně nebyla zcela neznámá, mohla by taky znít: Připadáš mi hrozivá... Tak jsi připadal ty mně, když jsem tě viděla poprvé. Co mě znáš lépe, než já tebe, víš, že jsem přesvědčená, že k lásce nebo náklonnosti nelze nikoho nutit. Takže tu větu jsem stejně považovala za nevhodnou. Má láska se také brzy vytratila. Můj neurolog mi řekl: >> Povězte, když jste se do něj prý zamilovala při terapii, proč mu při vaší poslední společné hodině vysvětlujete problematiku dálničních stavenišť? Jak pravdivé. Pokud někdo začal mluvit o lásce, pak ty. A když ses zase stáhl, nabídl jsi mi nepříliš duchaplnou hodinu ve třech, namísto abys mi popřál do budoucna vše nejlepší. A já, k čertu, jsem již potlačené potlačila znovu. Jak jsem potřebovala pomoc! Tak či onak, přeji ti, jak se sluší, v tvém konání všechno nejlepší, děkuji ti za všechno dobré, co jsi udělal pro mne a přijímám nevyslovenou omluvu za všechny křivdy, které jsi mi způsobil. Eva

Samozřejmě jej neodešlu. Ale když hledám dialog s freudiánem, je to už krok vpřed. Člověk s PTSD potřebuje protézu, protože PTSD je postižením. A ta protéza se jmenuje psycholog. Kdo přestal potlačovat potlačené, vystavuje se nebezpečí, že bude vypadat jako lhář, jediná možnost tedy je – znovu potlačovat!

Dnešní list kalendáře: >> Díky bohu jsem ateista.

Nejraději bych tomu sviňákovi zavolala a řekla: >> Hej, tvůj, můj satan je nemocný, pomoz mu, ode mne si pomoci nenechá, od tebe snad? Váží ještě méně, než když jsem ho viděla naposledy. Tobě taky hodně pomohl, v pokusech komplikovat mi život... Odkud to vím? Sabine K. byla včera v Mnichově, i nadále vykládá o klinice strašlivé věci. Seznámila jsem ji se svými

názory, tak řekla:

>> *Proč jsi mi to nevyprávěla už v létě? Ach tak, chtěla jsi vypadat jako blbec.*

>> *Ne, Sabine, to ne, nedokázala jsem to vidět globálně, nedokázala jsem ti to zprostředkovat. Teprve teď, s odstupem a pořádným kusem zpracování, to dokážu.*

>> *Rozumím... Teď je mi freudiána konečně líto. Sabine K. o něm vyprávěla, že vypadá jako mrtvola. Co s ním jenom je? Ráda bych mu pomohla, ale jak, když si pomoci nenechá. Právě tak to mohlo být se mnou. V prvním roce po Kašmíru, když byl u Monka a řekl mi: >> *Zůstaňte ještě tady, chtěl bych s vámi mluvit–**

>> *O čem, zeptala jsem se ho.*

>> *Například o Kašmíru.*

>> *Ale já o tom s tebou mluvit nechci.*

A odešla jsem. Nechtěla jsem si nechat pomoci, jak taky by ta pomoc měla vypadat?

Já si jako pomoc vždycky představovala jenom: Promluvit si s lidmi, které miluju. Ale žádní tady nebyli. Tenkrát ne a dnes také ne. Že pro to existují psychologové, to jsem nevěděla. Taky jsem nevěděla, co to vlastně mám. Zda je to dnes lepší? Ne. A co důchodová správa zamítla mou žádost, myslím si dokonce, že psychologové, kteří by mi pomohli, vůbec neexistují.

Cit myslí ostře.

Pryč se soudcem, který jen myslí!

Gynekolog řekl: >> *Najděte si partnera, nezůstávejte tak dlouho sama. A? Brečela jsem...*

Nechci jít sama ani na Spitzwegovu výstavu. Rita nechce jít se mnou, Spitzwega nemá ráda. ALE: Velice často myslím na jednoho muže, který mi tolik ublížil, a mé vzpomínky po-

962 každé končí slovy: *Pro zraňování už nejsem k dispozici, chci žít v klidu.*

Můj neurolog odešel do důchodu. Škoda. Darovala jsem mu jednu svou krásnou sošku. A neurologův následovník mi napsal nemocenskou, takže jeden problém je srovnán ze světa.

Na zamrzlém okně mého auta byla předevčírem kresbička. Dvě srdce. Včera tam bylo prstem napsáno: ZÍTRA. A dnes tam bylo nakreslené nové srdce. Pravděpodobně od mého policisty, který tu a tam přijde na kávu. Komické, chodí od té doby, co mám tu mzdu, tenkrát v Rosenbergu jsem o něm při terapii mluvila, že mi přináší svého druhu jistotu, když přijde na kávu. Byla jsem u nového psychologa, chce Kašmír postavit na zase jiný zážitek z mého života. Snad něco z dětství? A tak jsem se ho zeptala: >> *A co z toho budete mít, když to definujeme?*

Vlastně mi práce s novým psychologem jde na nervy, dříve jsem potlačovala nebo vytěsňovala a bylo to pryč, nic mne tak snadno nevyvedlo z míry. Teď se mne sousedka zeptá:

>> *Ještě žiješ?* A já málem exploduju. Příště jí řeknu, že je drzá.

Nově jsem instalovala Quark, doufám, že už nebude dělat takové zmatky, jako dosud. Jdu s Corinnou k Řekovi.

Měla jsem sen, který se dostavuje vždycky, když jedna sekvence skončí! Spala jsem s freudiánem a pak jsem šla nakupovat. Na Maximilianstrasse, bez skrupulí. Komické, zase mne otravovala jedna ze zaměstnankyň, jako v jednom jiném snu.

Rita přece řekla:

>> *Je možné, že si to všechno jen namlouváš?*

>> *To bych ráda,* řekla jsem.

A jak ráda bych si to jen namlouvala. Ale bohužel. Vrací se mi

pořád více věcí, na které nedokážu pomyslet. Celý ten příběh je tak neuvěřitelný, že mu nevěřím ani já. Saša říkal, že potřebuje tři týdny, aby si to přečetl, a teď? Už je to šest týdnů a on se neozývá.

List kalendáře:

Umění psát je umění hladit.

Myslela jsem, že už nemůže nic přijít, ale přichází to přece. Nejvíc mne deptá ta scéna v Müllerstrasse, když byl Axel u mne celou noc. S freudiánem, ten mi říkal věci, jaké mi ještě neřekl nikdo, nádherné, zamilované věci. Oba se pak pohádali, šlo o mne, ale potom Axel vynadal mně. Pokárala jsem ho.

>> Jak mi můžeš nadávat kvůli věcem, za které vůbec nemůžu? Řekla jsem ti, abys nechodil. A ty ještě přivedeš někoho sebou a necháš mne tady pobíhat nahou?

Freudiánova řeč tehdy byla působivá, bohužel si dosud nevzpomínám ani na jedno slovo. Něco tak krásného jsem ještě nikdy neslyšela. Když se ti dva kvůli mně hádali, nerozuměla jsem také ničemu. Jen to, že Axel řekl: *>> Nejráději bych ji zabil!*

Účinek hypnózy začíná být slabší, mizí, a to je dobře. Zato se na povrch vynořují věci, o kterých jsem neměla ani tušení. Chudák freudián, co ten si musel prodělat.

Teď ale vycházejí na světlo podivné myšlenky. Například myslím na to, že jsem u freudiána zjistila jistou závislost na dr. dr. Když tady byl, ptal se mne také na mé ideály.

Divila jsem se, že je ještě na klinice, přestože říkal, že chce dělat něco jiného. Není to můj problém, ale takhle se nikdy neosamostatní. Vzpomínám si při té příležitosti, že R. jednou vyprávěl, že bratr Maximiliánovy sestry je u nějaké sekty.

Když jsem se zeptala u jaké, řekl R.: *>> To ti říct nemohu. Ale horší, než scientologové.*

Tak drž klapačku, měla jsem tehdy říct.

964 Je to pravda? Je freudián člověkem, který mi vyznal lásku tím nejkrásnějším způsobem? Je to skutečně ten, který tenkrát říkal, přijdu, udělej konec s Axelem, pak přijdu a odvedu tě odsud. A proč člověk zapomene to nejkrásnější vyznání lásky, jakého se mu dostalo? Řekl, že přijde zhruba za tři roky. Ale od slov k činům vede dlouhá cesta. Je skutečně jen tou ubohou sviní, potřebuje sám pomoc? Otázky, se kterými mohu, musím žít, pokud je nedokážu zodpovědět. Musím!! Bylo to v r. 1997, když si mne chtěl poprvé vzít. Já o něm nechtěla vědět, takže jel další tři roky ve svých starých kolejích. A teprve od roku 2000 viděl, že se o něj zajímám a konečně se vydal na cestu, zkusil stát se normálním mužem? Bludy. No právě. Protože ten pán nezavolá, nezeptá se, jak se vede jeho *zamilované pacientce*. Komické, pokaždé myslím na to, co freudián stále znovu opakoval: >> *Ty jsi nikdy neviděla toho psychologa ve mně*. Měl takovou pravdu, ale neobelhává sám sebe, když říká, že jsem se do něj zamilovala jako do psychologa? Žvást. Měj se! Pravděpodobně freudián čekal, až udělám chybu, ale to musel velice napomáhat, abych se vydala na ten tenký led, musel mne tam takříkajíc postrčit. Přesto: Kromě freudiánských intrik toho moc neumí, především se nedokáže vžít do osobnosti mého typu. Pravděpodobně to jako psycholog nedokázal nikdy, jak jinak by se stal sociopatem? No ano, skutečně se mi podařilo, vidět ty tři jako jedinou osobu, protože mají společného jmenovatele: Závidí mi můj IQ.

**Než zítra začne znamenat včera,
přehlédnou mnozí, co jim nabízí dnešek.**

Copak to nikdy nepřestane? Teď mne napadlo, když se Axel a freudián přeli, řekla jsem něco, co, to nevím, ale okamžitě se

uklidnili. Axel mne chtěl přesvědčit, že to byl on, kdo promluvil. Já ale řekla, že tomu nevěřím. Pak pravil: >> *Zapomeň všechno, co o téhle osobě víš. Když ho někdy příště uvidíš, raději ho nepoznáš, to je pro tebe životně důležité.*

>> *Když myslíš.*

Já s tou svou blbou slepou důvěrou, kterou jsem k němu tehdy měla, jsem to udělala.

Pak ten velký muž řekl ještě něco: >> *Nikdo tě nezabije, o to se postarám.* Takže mi freudián dokonce zachránil život.

Ten láskyplný satan tehdy na Silvestra hovořil andělským jazykem.

**Největší chytrost chytré ženy
poléhá v tom, že svou chytrost neukáže.**

Chtěla bych freudiánovi zavolat a říct:

>> *Hej, i kdybych tě už nikdy v životě neměla vidět, milovala jsem tě a přeji ti krásný život s Eve, doktorkou nebo Hermínou, Malou nebo Andreou. Díky za vše.*

Kdyby to bylo tak snadné, špatný den! Myslím, že nepřešla ani minuta, ani sekunda, kdy bych nemyslela na freudiána.

Dokonce uvažuji, že bych znovu jela do Rosenbergu a trošku ho popadla za ramena a protřásla.

Tebe ve tvé luxusní vile šírá strach z duchů.

Mne v mé chatrči šírá strach, že se sama duchem stanu.

Celou noc jsem nespala, přemýšlela jsem, co to ti všichni přísahali. Zapřísáhli se moci, ďáblu, penězům? Strašné. Přitom skutečně nepostupovali příliš chytře a mne vždycky zachránilo mé podvědomí. Zase jednou děkuji svému instinktu. Přirozeně se vynořily také hrozné minuty strachu: Když jsem se po večeru u Řeka opilá posadila do auta a hledala u Axela

966 vysvětlení a před jeho dveřmi stálo Lianino auto. Nebo jak ležím nahá na posteli, v Müllerstrasse. Freudián říká, jak mne miluje, Axel by mne nejraději zabil, pláču ze strachu o život, freudián odchází a Axel zůstává celou noc a udržuje mne zhypnotizovanou. Tenkrát freudián částečně převzal vedení, *protože na mne se nehodí nikdo*.

Ano, tak to musí vypadat, spiknutí vždycky každý přehlédne, jen když se zhroutí jako domeček z karet, radují se všichni, že se nic nestalo. A ten, komu spiknutí platilo, skončí v blázinci? Protože mu nikdo nevěří? Ano, pravda, té uvěřit je nejtěžší. Ti blbci jste vy. No jistě, Německo blbne, byl by to zázrak, kdyby se tak nedělo též v mém okolí.

Mám před očima pořád ještě tu silvestrovskou scénu, když jsem podala odvolání ohledně důchodu.

>> *Já ještě nechci zemřít. Já*

>> *Proč? Co říkal? Neznámý/freudián*

>> *On chce, abych byla mrtvá, už jednou mne chtěl zabít.*

>> *Kdy? Neznámý/freudián*

>> *U Doris, řekl tenkrát, že mám skočit z okna.*

>> *Nikdo tě nezabije, o to se postarám. Neznámý/freudián*

Stáli nad mou postelí, já byla nahá, ohavná scéna.

Ach ano, pak jsem myslela na to, že bych mnohem raději měla psa, než muže. Často myslím na Anateva.

Musím nově promyslet svou minulost. Jak jsem ji znala, už nesouhlasí. Dnes bych musela říct tohle, kdyby se mne ptal, co udělám, když se dozvím celou pravdu. Kterou? Tu, že tady freudián byl a sliboval mi modré z nebe v naději, že to budu vykládat dál? A lidi, kteří to slyšeli a uslyší, ti mne prohlásí za šílenou? Milionář si tuhle ženskou nikdy nevezme, zbláznila se úplně? Ale s touhle teorií už Axel neprošel. Nebo ta druhá pravda? Freudiánova mužská solidarita jde tak daleko, že se

skutečně chtěl pomstít, ať už za R. nebo Axela. Přitom přehlédl, že ta svině R. mne často bezdůvodně tloukla.

Anebo u něj hledal a našel solidaritu – jako R. u Saši? Jenže Saša mi jednou řekl: >> *Nemohl jsem mu ji dát. Jak jen, Evo? Řekl mi: Ujela mi ruka.* Je směšná, ta armáda pomocníků, kteří se bezmyšlenkovitě zařadili. Jako třeba Detlef. Až obdivuhodné, jak je ten ubohý buzík schopný zapírat svoje buzerantství, aby mne nenadále překvapil. Určitě už spadl na čumák, aniž bych musela třeba jen pohnout malíčkem. Dokonce ten byt, který prodal dr. Schusterovi, to jde určitě na freudiánovo konto a navíc to souvisí se mnou. Jak? To přenechám těm intrikánům, lépe řečeno lidem kolem mne... A pokud to souhlasí, pak všechna čest. Freudián kombinovat umí, i prodat kamarády, jen se znalostí lidí to pokulhává. Nemít peníze není ostuda, ostuda je nemít charakter. Zneužít a čekat, až udělám chybu, to byla jeho devíza, a já tu chybu udělala. Řekla jsem mu, miluju tě, to byla ta narážka. Pak přišel kopanec do zadku.

>> *Čekal jsem na vás deset let a potom, když jste konečně přišla, jsem se až lekl, nakolik se má představa o vás kryje se skutečností.*

Zatímco toto zapisuji, cítím pohrdání, výsměch tomu, co jednou řekl při terapii. A? Buď se mnou dělal dlouhodobou studii nebo šlo o zneužití, když mi tenkrát na Silvestra řekl:

>> *Já určitě přijdu.*

Skončila jsem s vykopávkami. A to je dobře. Ten pán ať zůstane, kde je, jak se Hermíne chtěla se mnou srovnávat, na náměstí Odeon, když svou hlavu situovala tak blízko vedle mé. Nepochopila jsem to, tenkrát mi to vysvětlil neurolog.

>> *Chtěla se s vámi měřit.*

>> *Se mnou se nikdo měřit nemusí, když je jeho přítelkyně, je*

968 to O. K., jen...

>> Co jen?

>> Tu na mne poštvál už před jedenácti lety a ona mi před půl rokem do telefonu tvrdila, že mne nezná.

>> Typické, to je přece jeho rukopis. Neurolog Škoda, že odešel do důchodu.

Včera jsem s Corinnou byla u Řeka.

Tak tedy pokud to souhlasí, pak se ten bohatý freudián choval velice lacině. Skoro celý rok jsem si přála, aby přišel, teď si říkám: jen to ne! S těmi zážitky, které jsem kvůli němu měla, by mi bylo milejší, kdyby zůstal, kde je. Jaké to je, když je někdo grandiózní?

Se Sabinou K. jsem se dohodla, že ji navštívím v Salzburku. Krátce před mým odjezdem mi poslala SMS: *Slunce tady nesvíti*. Já jí ale řekla, že bych s ní chtěla mluvit o tom, co a jak jsem dokázala zpracovat, ne se opalovat. Znam to, mnozí se mnou od jistého okamžiku taky nechtěli být sami. Ano, mysleli si potom, že nesplní freudiánova nařízení, když ji situaci vysvětlím. Facit: Zase jedna odpadlice. Co jí freudián slíbil? Grete, poté co drze řekla: >> *Ale ten dům jsi mohla dostat, nebo?* Taky je pryč. Už nezavolá. Divné, ta už nikdy nechtěla na kliniku a teď tam leží každý druhý týden. Chodí na ozařování kvůli své rakovině.

Poté, co Sabina odřekla, jsem jela do Rosenbergu, racek tam nebyl, ale na klinice se šíleně staví.

Ptala jsem se, co cítím. Tam, NIC, zpátky jsem byla myšlenkami daleko – kde? Že až přijedu domů, uklidím kuchyň a budu bílit. Ale přece jsem to neudělala, jen jsem zpracovávala svůj telefonní seznam, vytrídila Sabine K. a podobné lidi. Sabine K. – mouřenín udělal svou povinnost... Samozřejmě patřila k těm přísluhovačům a bylo jí zakázáno, mluvit se

mnou o samotě. Podle freudiánovy strategie nemám s nikým mluvit o tom, jaké pocity mnou skutečně hýbou. Je dobře, sice nevím, co to se mnou udělá, ale zkusím to. Překonala jsem všechny překážky, které mi postavil do cesty, zvládnou i tuhle SABINE.

**Bezpráví se často dopouští také ten, kdo nic nedělá.
Kdo může bezpráví zakázat a neudělá to, ten je příkazuje.**

Jak pravdivé, proboha, není mi líto žádného z těch lidí, které jsem freudiánovou vinou ztratila. Koho mezitím už taky moc nelituju, to je profesor s jeho ženou, ani ti se nechtěli informovat o pravdě, dovolili, aby se to stalo, takže facit: Ani těch mi nesmí být líto.

Díky bohu Sabine v poslední chvíli odřekla, můžu si tak tu odyseu vychutnat až do hořkého konce. A 27. bude výročí řeči mého pulovru. Takže se těš z vykonané práce a na nové léto, ať už s kýmkoli, nejspíš sama, ale někde hluboko uvnitř mi nejvíce chybí kočka a pes. Nejraději bych měla muže, protože pak bych si pořídila taky psa. Mohl by ním večer chodit ven, ještě ve mně z Kašmíru zbývá tolik, že sama večer ven nechodím.

POSLEDNÍ A NEJDELŠÍ DOVOLENÁ ZAČALA: Dokážu to, dostanu důchod, musím, protože svět práce už pro mne neexistuje...

Když se o mne přeli ti dva, Axel a freudián, cítila jsem se jako zhypnotizovaná mrtvola, freudián tehdy stál na mé straně, Axel byl našťvaný. Proč freudián pokračoval s pomluvami a kampaní proti mně, to teď také vím. Chtěl vědět, jak budou reagovat lidé kolem mne, a ti, šířící závistí, reagovali přesně tak, jak si to sice představoval, ale vlastně nepřál.

970 >> *Tenhle večer pro tebe zůstane bez následků.*

Také u Řeka padla tahle věta, jenže tenkrát to souhlasilo, nic proti sobě jsem neslyšela. A zase jsem dokázala nastolit ve svém životě harmonii, díky té nejtěžší práci. Pár lidí si to ještě muselo odskákat, například Rita se svým: >> *Nevymyslela sis nic? Ale to je O.K., raději sama, než mít kolem sebe lidi, kteří mi nechtějí pomoci.*

Musím si potom pomoci sama a výsledek je, že si připadám ještě hodnotnější. Nikdy bych si nemyslela, že své místo v řešení najde i *zamilovaná pacientka*, ale našla.

Nezůstává mi jediná otázka. Jen freudián mi něco dluží, za záměrně zničený výfuk, tím Čechem ve škole, a 1500 DM za facku. Ale to on hladce zvládne, ví ode mne, že co se dá napravit penězi, není nikdy tak zlé.

Nejraději bych freudiánovi zavolala a řekla: >> *Hej, pane Wilhelme, zapracovala jsem tě do svého života, všechno je v pořádku...*

>> *Cože? Tak rychle?, slyším ho říkat.*

>> *Ano, války jsou taky pořád rychlejší, musela jsem se přizpůsobit. Za jakých podmínek bych ti mohla předat tu zprávu? Nebo ti to dokonce říct osobně?*

Celý svět očekává válku, a ve mně samé? Harmonie mezi břichem, hlavou a srdcem, jen jeden orgán naprosto není s řešením spokojen, ale co má být, na něm to nezávisí.

Raději jsem začala skenovat a možná skutečně udělám ještě třetí CD-ROM. Moje stará bedna stávkuje, kde jen může, s Quarkem je teď ale všechno v pořádku.

Dnes v noci jsem se probudila s myšlenkou na Kašmír a že od začátku co s ním souvisí, potlačuji.

Celé roky pro ně byl důležitý jen jeden cíl, udržet mne u R. A pokud by to nešlo, tak zúžit mé sociální prostředí, až bych si jednoho dne řekla: >> *Udělala jsem chybu, když jsem opustila R.?* Nic takového, žádnou chybu jsem neudělala! Jsem bez něj šťastnější a všechny ty žvásty kolem dětí a podobně, ty si můžete odpustit. Ach bože, tahle bestie v Müllerstrasse!!! A to všechno kvůli němu! A pak ještě Rosenberg, když mi pořád ještě nedošlo, že mám žít svůj život, jak to chtějí oni, ne já. Zbabělci. A freudián prohlásil, že mne dokáže zničit, s pomocí nemocenské pojišťovny? Neuvěřitelné, a ta odyssea, kterou jsem prožila v Rosenbergu, ta jde taky na jeho konto? Ten vrchol, označit mne za zamilovanou pacientku, ne, to je nenapadlo nic lepšího? Přitom začal on už během první terapie, poté, co mi řekl, že mne miluje:

>> *Chcete přestat?* Freudián

>> *Vy myslíte, že bych pak měla psychologa doma?*

V tomhle městě musí být ještě jiní psychologové... Zapomeň na to... Teprve teď přestanu s terapií, ale ne kvůli freudiánovi, kvůli sobě, protože jsem hotová...

Byla jsem u jezera, jaro je v plném proudu, a já promýšlela všechny možnosti, kde všude jsem freudiána potkala, aniž bych ho znala. Špatné je, že na to nemůžu myslet dost do

972 hloubky, taky se nedivím, že jsem to potlačila, protože se do mého života vždycky vměšoval násilně, srovnávala jsem to dokonce s onou téměř smrtí, která mne postihla z vyčerpání, taky tu jsem potlačila, skoro úplně, protože i ta byla výsledkem násilí. Všem těm lidem, kteří ale řeknou:
>> *No a? Přežila jsi to, těm přeji něco podobného.*

- >> *Proč klepeš? Nemůžeš zazvonit, jako ostatní lidi?*
- >> *Ty bys mne nepustila dovnitř...*
- >> *A jak jsi se dostal do domu?*
- >> *Kay nechal udělat duplikáty obou klíčů.*
- >> *To snad není možné, no jasně! On byl taky zapletený, odkud by jinak měl ty nové zuby... Já*
- >> *Pojď, prosím, nerozsvěcej... Freudián. A po chvíli:*
- >> *Nevíš, jak to bylo s Arikem?*
- >> *Ne, odkud.*
- >> *Utíkal k Ehrlichovi a stěžoval si, že ho ignoruješ.*
- >> *Ach tak, souhlasí, dokonce jsem šla do staničního pokoje, protože tam dělal takový nátlak.*
- >> *A Ehrlich řekl, že to zvládne sám, když ses jej ptala, co se děje. Freudián*
- >> *Přesně tak, potom jsem odešla.*
- >> *Arik křičel dál, ale Ehrlich mu řekl: Nevyvádějte tady, já ji znám trochu lépe, než vy, ta už tady byla třikrát, má svaté právo, vás ignorovat. Freudián*
- >> *A potom?*
- >> *Pak mu řekl, možná pan Wilhelm miluje ji víc, než ona jeho. A potom ho vyhodil. Freudián*
- >> *Dobře... To jsem nevěděla.*
- >> *Teď to víš, myslel jsem, že tě to bude zajímat víc.*
- >> *Ne, Arik mě nezajímá, jen že jsem mu já kráva pitomá*

vyprávěla, co jsi mi řekl, jak dobře vypadám, to se mohl potřhat smíchy.

- >> *Přitom sám taky moc dobře nevypadá. Freudián*
- >> *Přesně, má takový trojúhelníkový obličej.*
- >> *Co ti nejvíc pomohlo při tom zpracovávání?*
- >> *Můj postoj k penězům a to, že ho znáš.*
- >> *Věděl jsem, že to řekneš. Freudián*
- >> *Mnohdy mi ty peníze dokonce vadily, už bych ti byla zavolala, ale byla tady právě tahle zábrana.*
- >> *Ty mi můžeš zavolat kdykoli. Freudián*
- >> *A ty nikdy nezavoláš zpátky... Odkud jsi to věděl?*
- >> *Myslíme stejným způsobem.*
- >> *No jasně, všichni si před tvými milióny sedají na zadek.*
- >> *Říká se, že si dělají do kalhot. Freudián*
- >> *Musí se říct miliardy.*

Bohatý muž je často jen chudák se spoustou peněz.

- >> *Tolik nemám.*
- >> *Ale tvoje rodina.*
- >> *Odkud máš tohle? Freudián*
- >> *Nejbohatší hlavy Německa.*
- >> *Tak tedy, víš, co je Köfels. Freudián*
- >> *Už se mne ptali tolikrát, že jsem si to musela vyhledat.*
- >> *Kdo se tě ptal? Freudián*
- >> *Ty, neurolog, Inge Reichert.*
- >> *A jak sis to dala dohromady s Paulanerem?*
- >> *Maskování. Tvůj bratranec je sympaťák.*
- >> *Víš, čím je? Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *To snad není možné, víš taky, co to znamená? Freudián*
- >> *Přirozeně.*

**Od jisté pozice v ekonomice a společnosti počínaje,
je vytváření osobnosti tou nejdůležitější
přípravou šikovné dialektiky.**

- >> *To je tak neuvěřitelné, jak ty o tom mluvíš. Freudián*
- >> *Jak bych o tom měla mluvit?*
- >> *Nic, nic. A? Freudián*
- >> *Co a?*
- >> *Myslel jsem, že řekneš, že se mu podobám... Vždycky říkáš, že jsem tomu nebo onomu podobný. Freudián*
- >> *To tedy ano.*
- >> *A co říkáš na ty peníze – počkej, ty říkáš prachy, tak těm prachům?*
- >> *Náhoda, co mám říkat, sama se divím, jak na to reaguju, ostých před penězi znám – Burda, Strauß, divné, u tebe jej necítím.*
- >> *Jednou jsem se bál, že se ostýchat budeš. Freudián*
- >> *Ano, taky věřím, že sis do myslel.*
- >> *Jen neříkej. Opravdu víš, kde to bylo? Teď tu větu řekni do konce, prosím. Freudián*
- >> *Nevzdělaný, neromantický a ještě k tomu bohatý! O, to jsem ráda, že jsem to směla říct. To mi dělá dobře! A ještě něco jsem ti chtěla říct: Kdysi jsi sliboval, že až uklidíš, pozveš mě, zda se tam ještě nepovalují nějaké satelitky?*
- >> *Věděl jsem, že mi to řekneš. Je to nádherné... O těch penězích jsi se dozvěděla příliš pozdě. Freudián*
- >> *Je to možné. Ačkoli jsem potřebovala tři měsíce, abych ty tvoje peníze zpracovala...*
- >> *To jsi mělo hodně co dělat... Freudián*
- >> *Ano.*
- >> *A facit? Freudián*
- >> *Po tvých penězích mi nic není... Jsou to tvoje peníze...*

Nevadí mi.

>> *Cože? Nevadí ti? Ach tak, souhlasí, když jsem ti to přiznal, řekla jsi, že tě to tak nějak ruší, teď ti to tedy nevadí, logické. Jen mi to nikdo nebude věřit. Nemohla by ses trochu radovat?*

>> *Ale ano, mám radost, těší mne to kvůli tobě.*

>> *Miluješ mne nebo mé peníze? Freudián*

>> *Jak se mě můžeš takhle ptát?*

>> *Promiň, chtěl jsem slyšet, co odpovíš.*

>> *A jak jsem odpověděla?*

>> *Protiotázkou. Perfektní. Freudián*

>> *Prima.*

**Jsou to maličkosti, co tvoří dokonalost,
ale dokonalost je všechno jiné,
než maličkost.**

>> *Krása. A co pro tebe bylo nejhorší? Freudián*

>> *Ten výfuk. Ten mi nejde z hlavy, pro ten nemám žádné vysvětlení. Je to, jako když někomu podáš ruku a on ti ji zlomí... Ale to si neumíš představit.*

>> *Proč bych si to neuměl představit? Freudián*

>> *Protože jsi nemocný, jsi sociopat. A ti se nedokážeš vžít do duše jiného člověka. Stál 250 marek.*

Pravda raní víc, než jakákoli urážka.

>> *R. říkal, že jsi zaplatila 30 marek.*

>> *No ano, jemu jsem nemohla říct pravdu, jen by tvrdil, že je to moje vina... To si nedokážeš představit, to tak bolí.*

>> *Chápu, je to zlé, ať to stálo 30 nebo 300 nebo 3000, je to svinstvo... Umím si to představit. Freudián*

- 976 >> *To právě neumíš! Ty děti, v tom jsi mne taky nechal, jsi ne-
mocný.*
- >> *A to už právě nejsem, víš, kdy jsem začal? Když jsi mi
řekla, že nemůžeš do Prahy, v tu chvíli jsem věděl, že musím
něco udělat. Freudián*
- >> *Ptal ses Tobiase?*
- >> *Ano.*
- >> *Dokaž, že už nejsi sociopat!*
- >> *Jak?*
- >> *Vezmi si mě.*
- >> *To stejně chci, kromě toho ti ještě dlužím kávu.*

Člověk může žít strašně levně, je-li bohatý.

- >> *Evo, ta ženská od toho s tím výfukem, ta pracuje v televizi,
ta už neudělá žádný film, za to ti ručím... Ti se ještě budou
divit... Jak jsi to všechno mohla zpracovat?*
- >> *Řekla jsem si, že ti do toho nic není, když jsem Axelovi
řekla něco ošklivého nebo opustila R.*
- >> *Nic mi do toho není. Uděláme si oslavu... Ještě se ka-
marádiš s tou Inge, co tak ráda háčkuje?*
- >> *Ano, často si telefonujeme. Přátelí se s maminkou
dr. Essenberga. A ostatně, pro lidi s PTSD není dobré dělat
překvapivé oslavy.*
- >> *Dokáží si představit. Proč? Freudián*
- >> *Já taky, ze všeho nejdřív bych šla po krku Heleně. Nebyla
jsem první, kdo mluvil o tom Úprkovi a ona nakonec tvrdí, že
usiluju o dědictví. Říkají, že by mohlo dojít k vraždě, usmála
jsem se.*
- >> *O. K., pak to všechno uděláme oficiálně. A ta, u které jsi
byla o vánocích? Freudián*
- >> *Ano, ta Grete, naposledy, když ležela na klinice, mi řekla:*

Ten dům jsi ale mohla mít, nebo? Drzost.

>> *Proč jsi nepřišla do domu?*

>> *Nechodím nikam, kam nejsem pozvaná... To už bys měl pomalu vědět... Kromě toho jsi nijak nedával najevo, že bych měla vejít.*

>> *To je pravda, ty ale také ne. Ani jeden z nás neudělal ten první krok. Freudián*

>> *Inu, tak to už se víc neuvidíme?*

>> *Ale existují náhody, například jsem byl u Řeka ve stejný den, když jsi tam byla s Corinnou.*

>> *Tos byl ty? Ty ale vypadáš dobře.*

Taky jsem si chvíli myslela, že je v lokále, ale když nepřišel ke stolu, zase jsem na to zapoměla...

>> *Ano, díky, přibral jsem. Freudián*

>> *To jsem ráda.*

>> *Co myslíš, proč jsem ten dům koupil?*

>> *Pro Hermínu, tvoje rodiče, Eve nebo tu Polku, co já vím.*

>> *A ten Taittinger?*

>> *Legrační, zasmála jsem se, když jsem viděla ty krabice.*

>> *Jaké auto má Hermína?*

>> *BMW kabriolet.*

>> *Takže to víš. Freudián*

>> *Já teď vím všechno, ale bylo to zlé.*

>> *Já mám tak rád tvou vůni. Freudián*

>> *Já vím, to už jsi jednou říkal.*

>> *Kdy?*

>> *Když jsi u mne byl s Axelem, v Müllerstrasse.*

>> *O, jsi vynikající. Víš ještě víc? Freudián*

>> *Ano. Co jsi mi řekl. Byla jsem nahá.*

>> *Já už tě viděl nahou tolikrát... Víš, co jsem říkal? Freudián*

- 978 >> *Ano, každé slovo (to jsem lhala, i když...). Taky v nemocnici při té operaci? Já*
- >> *Myslel jsem, doufal jsem, že se to nikdy nedozvíš.*
- >> *Ach, doufal jsi? Bylo to hrozné, měla jsem takové bolesti.*
- >> *Podruhé plotýnky s druhým mužem, musím si tě vzít. Freudián*
- >> *Je to tak.*
- >> *Víš teď, proč jsem ti ten dům kupoval?*
- >> *Teď už ano, tehdy ne.*
- >> *A kde jsem tě ještě viděl nahou?*
- >> *Tenkrát při tom komickém Silvestru v Müllerstrasse.*
- >> *Víš opravdu všechno, co jsem říkal? A víckrát, myslíš, ne? Inu, jak tě teď znám, určitě na to taky ještě přijdeš.*
- A u Saši během onoho večera ve třech. Něco tak blbého, v tu chvíli jsem na to už nemyslela. Potlačeno? Možná, něco tak trapného, co si ten pán onen večer dovolil, svědčí opravdu o nehorázné hlouposti. Kromě toho jsem tenkrát byla v hypnóze.
- >> *Ano.*
- >> *Ještě něco ti dlužím, hodinu ve třech. Docela hezky drzé, no, ne drzé, ale odvážné: Když měl pan Wilhelm hodinu ve třech, já ji chci taky... S kým bys ji chtěla mít? Freudián*
- >> *S Maximiliánem, ale tvoje sestra u toho přirozeně smí být.*
- >> *Maximilián už se těší. Už o tom ví. Co bys dělala, kdybych nepřišel? Freudián*
- >> *Nic, to už jsem přece řekla.*
- >> *V hodině jsi říkala, že mne znáš dva roky, ale mně před měsícem, že už mne znáš sedm let.*
- >> *Ano, je to zvláštní, když to nezpracuju, tak se to zase ztrácí, zase to potlačuju, jako kdyby to nikdy nebylo.*
- >> *Ach tak, jako dvakrát potlačeno – lépe potlačeno. Freudián*
- >> *Ano, tak to bylo i s Detlefem, byla jsem se přece s tebou najíst, to už jsem věděla, že jsi u něj byl, přesto jsem o tom s tebou nezačala mluvit, to pak nepomůže ani, když na mne lidi*

křičí, pro mne je to v takovém okamžiku docela normální.

>> *Rozumím... Tenkrát v Rosenbergu jsi ale v kavárně i v hodině říkala, že jsem pro tebe hodně udělal, jak jsi to myslela?*

Freudián

>> *PTSD, myslím si dneska, práce, kterou jsi mi obstaral...*

>> *A co bys dělala, kdybych nepřišel?*

>> *Doufala, že mne necháš na pokoji. Nechal bys mne, prosím, napříště na pokoji? Nějak jsem se s tím vyrovnala... Neměl jsi sem chodit.*

**Co chceme, v co doufáme a věříme,
aby si druzí mysleli, co si také my myslíme.**

>> *Nemůžu, chci si tě přece vzít. A co sis myslela, zda přijdu nebo ne?* Freudián

>> *Nepřemýšlela jsem o tom, buď bys přešel nebo ne...*

>> *Ale já si tě přece chci vzít...* Freudián

>> *Ach, pravda... A kde je tvůj krásný porsche?*

>> *Už objednaný. Když jsem viděl, že tě nechává chladnou, prodal jsem ho.* Freudián

Bratr moci je vliv.

>> *Nedělal jsi nic jiného, než to, co vím? Já*

>> *Ne, vím, co myslíš, jsi ale taky ještě cítit mandlemi, nebrala sis cyankali?*

>> *Ne, jsem jenom děsivě opilý... Odkud víš, že vím, co myslíš?*
(V Mnichově bylo zavražděno několik mladých dívek a hledán byl bohatý muž, jezdící pravděpodobně v porschi.)

>> *Uvažujeme skutečně stejným způsobem.* Freudián

>> *Můžeš vůbec se mnou spát?*

>> *Ano, doufám, brzy pojedeme do Garmische, proč? On*

- 980 >> *Ach, Eve říkala, že jsi nějak nemocný.*
>> *Teď je mi na zvracení, když si představím, že bych měl s tou Eve spát. Freudián*
>> *Já si ale musím jít odplivnout.*
>> *Půjdu nejprve do kuchyně a pak domů, zamknu tě... Tedy tvá kuchyně!!! Freudián*
>> *Co je s ní?*
>> *Tak je tak krásná, budu rád, když pro mne, pro nás, zařídíš něco tak krásného. Ostatně, Ariane se těší, že tě pozná. Můžeš mi odpustit tu poznámku o ní?*

**Přijde doba, kdy se naši potomci budou divit,
že jsme nevěděli tak zřejmé věci.**

- >> *O... Ano, jistě, můžu. Řekl ti ten neurolog, co jsem povídala?*
>> *Ano, že jsem blbý, má o tobě moc dobré mínění... Freudián*
>> *Ano. A Ariane, myslím, že jsem ji v létě slyšela z domu, v zahradě, ale neviděla.*
>> *Ano, vyprávěl jsem jí, že mluvíš s racky, tak je zvědavá. On*
>> *A ty? Už mluvíš racčí řečí?*
>> *Perfektně, ti jsou tam vždycky, jen ne ten jeden, ten ale přiletí, když přijdeš, tím jsem si jistý... Freudián*
>> *Nechala jsem ti vyřídit, že je to docela lehké.*
>> *Tvoje kuchyně je hezčí, než Detlefova. Freudián*
>> *Děkuji, mně se jeho kuchyně taky nelíbí... Co jsem se tě chtěla zeptat: Ten prodej bytu, to bylo taky tvoje dílo?*
>> *Nechtěl jsem, aby ses to dozvěděla, tak... Freudián*
>> *Ach, skutečně, hrála jsem v tom kšeftu taky nějakou roli?*
>> *Proč myslíš?*
>> *Protože jsem tě slyšela v nakladatelství Arabella, jak se mi směješ... Se Schusterem.*

**Mezi úspěchem a neúspěchem
ve sporu, námaze a vítězství,
se vytváří charakter.**

981

- >> *Promiň, prosím, to mne mrzí. Freudián*
- >> *Nedá se to odestát.*
- >> *Díky. Obdivuji tě, dovolíš mi to? Ale jak tě znám, přijdeš také na to. A proto jsi milovala v Rosenbergu můj smích, nikdy už jsem se nesmál tobě...*
- >> *Ale ano, ještě jednou, ale to bylo pravděpodobně kvůli té žluté kartě, proto jsem si z toho nic nedělala...*
- >> *Jsi chytřejší, než všichni lidé, které znám. Freudián*
- >> *Díky...*
- >> *Tvoje kuchyně je opravdu krásnější než Detlefova, ta jeho se mi nelíbí. A jak jsi se s ním mohla tak dlouho přátelit, připadá mi dost hloupý... Freudián*
- >> *Ach, on u toho vždycky někdo byl... Většinou...*
- >> *Mnohdy jsem se ptal, jak jsi se s ním mohla přátelit 30 let.*
- >> *Řekl jsi mu to?*
- >> *Co?*
- >> *Že je moje kuchyně hezčí.*
- >> *Ne, ale udělám to...*
- >> *Ano, udělej to, a proč se ke mně ten hlupák tak choval?*
- >> *Protože jsem mu řekl, že mne miluješ. Toho Mikeše jsi udělala ještě krásnějšího a ten dům na stěně, ne, já to všechno nechápu. Freudián*
- >> *Kdo to má všechno chápat, když ne ty? Já*
- >> *Ale ty jsi neudělala žádnou chybu, nic, kde bych mohl říci, tuhle ženu nechci... Ty růže, ty jsou pro mne? Věděla jsi, že přijdu? Přirozeně ne. A tak krásně uklizeno. Vždycky jsi malovala tak krásně? Freudián*
- >> *Já vím, děkuji. Ty jsi jak ten policista, pan Bathke, ten*

- 982 *tady taky sedí a říká, paní Lexová, vy jste přece umělkyně, jak to, že máte vždycky tak krásně uklizeno? Já znám byty mnoha umělců a v těch je vždycky nepořádek...*
- >> *Souhlasí... Má pravdu. Další důvod, proč nechceš být umělkyně. Chceš mít uklizený byt...*
- >> *Rita jde ještě dál...*
- >> *Jak daleko jde Rita? Freudián*
- >> *Pokaždé se mne ptá, jak dlouho už tady bydlím...*
- >> *Rozumím... Freudián*
- >> *Ráda o sebe pečuju, ale tohle jsem nevěděla.*
- >> *Jak to bylo v manželství? Freudián*
- >> *No právě, to jsem se musela postarat nejprve o tu bestii, až potom jsem přišla na řadu já. Jak jsem mohla vědět, že přijdeš, myslím, že mne nemiluješ.*
- >> *Já tě miluji velmi... Freudián*
- >> *A jak teprve já tebe.*
- >> *Věděl jsem, že tak jednou odpovíš... A svatodušní svátky? On*

Moc odejde jen pod nátlakem jiné moci.

- >> *Nic, není to tak zlé, příští rok budou v EU, pak je to jedno. Řekl ti, co jsem cítila?*
- >> *Ano, řekl. Promineš mi to? Freudián*
- >> *Co ty jsi to za člověka, jak jsi to mohl všechno dělat, myslím teď se mnou. To ostatní mne nezajímá.*
- >> *Můžeš mi odpustit? Freudián*
- >> *Ano, odpouštím ti, ale napříště mne nech na pokoji.*
- >> *Ano, nechám tě do budoucna na pokoji, jen oženit bych se s tebou chtěl... Potřebuji tě, jinak to nedokáži... Ten neurolog ale říkal, že jsi cítila ještě něco, ale to že mi nejlépe řekneš sama... Freudián*
- >> *Někdy to udělám...*

Takže mu neurolog neřekl, co jsem ještě cítila. Když jsem neurologovi líčila tu scénu v televizi, kde na mne freudián působil jako zosobnění nenávisti, zeptal se mne:

>> *A ještě něco?*

>> *Ano, odpověděla jsem. >> Chtěla jsem s ním, myslím, poprvé spát, ale nechápu to.*

>> *To se snadno vysvětlí, řekl. >> Za války chtělo mnoho žen spát se svými mučiteli... Je to docela normální, chtějí je nějakým způsobem uchlácholit, uklidnit. Je to podobné, jako s únosy – nebo u vás, když jste byla masivním nátlakem nucená jít někam, kam jste nechtěla.*

Stockholmský syndrom může na první pohled vypadat jako kuriozita. Jak oběti, tak pachatelé, sledují společný cíl, přežít, tedy spolupracují. Oběti se pokoušejí chránit v rámci nevypočitatelné situace tím, že usilují splnit přání pachatelů. Pachatelé se budou k obětem často chovat přívětivě, aby zamezili eskalaci situace. Z toho může vzniknout emocionální pouto mezi oběťmi a pachateli, oběti jsou až vděčné. Maximální ztráta kontroly je při únosech rukojmí jen těžko snesitelná. Snesitelnější se stane, když si oběť namluví, že je zčásti také její vůle například identifikovat se s motivy únosců. Být unesen nebo sloužit jako rukojmí je podle názoru psychologů jedna z nejhorších zkušeností, jaké člověk může udělat. Z jedné vteřiny na druhou je bezmocný, vydán napospas svým únoscům. Mnoho rukojmí během svého zajetí prožívá smrtelný strach, ale cítí také sympatii, mnohdy dokonce lásku ke svým únoscům.

>> *Ten obrázek s Mikešem je krásný, uměla jsi vždycky tak krásně kreslit? Freudián*

>> *Ano, vzpomínám si, že když jsem přišla na gymnázium, učitel kreslení mi řekl: Aha, ty jsi z té rodiny, kde všichni umějí*

984 malovat.

>> *Takže jsi vždycky malovala tak krásně. Čím jsi chtěla být?*

>> *Já? Kadeřnicí, to vážně nebylo nic zvláštního, v mé rodině maloval každý dobře. Jedna tetička se jednou zeptala, co z té se jednou stane?*

>> *Myslela to pozitivně, ty toho umíš tolik.*

>> *O, děkuji, vždycky jsem si myslela, že ze mne nebude nic.*

>> *Kdy to řekla?*

>> *Když viděla jeden můj obraz.*

>> *Vidíš. Ty jsi mi dvakrát volala? Freudián*

>> *Jednou kvůli nekrofilii a jednou kvůli scientologům.*

>> *Ach tak, tenhle nesmysl a scientologové, odkud jsi to věděla?*

>> *Od Sabine K., proč jsi mi nezavolal zpátky?*

>> *To s nekrofilii byla blbost a u scientologů jsem nikdy nebyl. Co bys udělala, kdybych teď nepřišel? Freudián*

>> *Nic.*

>> *Nezavolala bys mi?*

>> *Ne, proč? Ty zpátky nezavoláš. Koupil jsi tu kliniku?*

>> *Ano. Přirozeně nepatří mně samotnému. Freudián*

>> *Já vím.*

>> *A pokud jsou oni u scientologů, co já s tím mám společného? Freudián*

>> *Nic, souhlasí, ale u VPM jsi byl.*

>> *Věděl jsem, že to přijde. Freudián*

>> *Ano, jasně.*

>> *Ti už neexistují, kvůli tobě jsem všechno předělal, dokonce uvažuji, že se vykašlu na starosalemisty...*

Jak ti se k tobě chovali. Freudián

>> *Smrdí to spiknutím.*

>> *No právě... Ach, teď řeknu narážku, Angela Steiner? Freudián*

>> *Taky zpracováno – zpočátku těžce, ale potom, nic.*

V internetu jsem narazila na zprávu o údajných machinacích dr. Orbitova a jeho spolku. Zmiňovala i řadu přepadení helikoptéry.

>> *Obdivuji tě, přitom máš taky za sebou jedno takové přepadení. Freudián*

>> *Ano, Rita mi to nevěří...*

>> *Já jí řeknu, že to je pravda... Ty jsi tak silná, obdivuji tě... Ty růže, měl jsem takové dostat?*

>> *Přesně takové. Já*

>> *Vyprávěla jsi někomu o té věci s vrtulníkem? Freudián*

>> *Nikdy... Až teď Ritě.*

>> *Neuvěřitelné, co jsi musela prožít. R. říká, že si sama květiny nikdy nekupuješ. Freudián*

>> *Tyhle jsem si koupila sama včera. Ten toho namluví, jak je den dlouhý.*

>> *Především v hospodě, pravda? Mluvila jsi o tom s někým?*

>> *Samozřejmě ne, s nikým, přišlo to taky jen tak bokem.*

>> *Jasně, dohodli jsme se, že pokud to budeš vědět, s hospodou a štangasty, je konec... To bylo klíčové slovo. Freudián*

>> *A co si myslíš o VPM?*

**Fanatický život ve skupině se zakládá
na totálním pocitu méněcennosti,
který je kompenzován pocitem moci
z identifikace se skupinou.**

>> *Až teď? Nenechají si koukat do karet.*

>> *Víš, kdo je jejich duchovním otcem?*

>> *Ano.*

>> *Co si o něm myslíš?*

>> *Je ten pán trošičku konfúzní, to už je mi milejší Freud.*

- 986 >> *A přitom Freuda ani nemáš ráda...*
>> *Ale proč jste tak dlouho čekali s tím heslem štamgasti?*

**Je třeba připomenout, že prvním úkolem spiknutí,
politického, kriminálního nebo
uvnitř firmy, je přesvědčit druhé o tom,
že žádné spiknutí neexistuje.
Úspěch spiklenců je měřen
hlavně jejich schopností toho dosáhnout.**

- >> *Já ne, já tě miluji už dlouho.*
>> *Já vím, je možné, že tě taky už tak dlouho miluju?*
>> *Možné to je, jak dlouho myslíš?*
>> *Od roku 1990, když jsi byl u Monka?*
>> *Přesně, to jsem s tebou promluvil o Kašmíru. Freudián*
>> *A já začala potlačovat.*
>> *A máš pořádný PTSD. Tenkrát sis řekla: Opatrně, nepřítel se mnou chce mluvit o Kašmíru! Ale pak je to víc, než jsem čekal... Freudián*
>> *??? Odkud to víš?*
>> *To je čím dál tím lepší, já byl u toho..., zasmál se. >> Já tě taky potlačoval, vždycky, taky jsem s tebou nechtěl nic mít, až k Řekovi. Freudián*

Kdo své ruce myje v nevině, utírá si je do pokrytectví.

- >> *Je to pro tebe těžké, že mám PTSD?*
>> *Ne, mám za tebe radost, že to tak je, když víme, co potlačuješ, máme to pořád pod kontrolou. Teď už s tím umím zacházet – zapomněla jsi, že jsem kdysi byl tvůj psycholog? Tenkrát u Monka na tebe křičelo tvé podvědomí: Zapomeň na něj!!! A ty jsi mne vyhostila ze své paměti, navždycky. Freudián*

- >> *Přesně tak, 1990 jsem začala s potlačováním...*
- >> *Mám jednu otázku: Mluvili jsme přece o tom, že se známe sedm let? Freudián*
- >> *To ano, ale pak to bylo zase pryč. To je tak, když o tom s nikým nemluví, zase se to ztratí.*
- >> *A říkají ti, že zapíráš. Freudián*
- >> *V Rosenbergu to pro mne bylo tak zlé, proč mi nepomůžeš?*
- >> *Nemohl jsem, nechtěl jsem mít s nikým kontakt, ale vždycky jsem tě hledal, viděla jsi to? Freudián*
- >> *To ano, ale nechápala jsem to. Když mne nemiluješ, je to v pořádku, nutit tě nemůžu. Co tady vlastně děláš? Já*
- >> *Nemusíš mne nutit, já tě miluji... Můžeš mi odpustit, že jsem při prvním pobytu v Rosenbergu dělal, že tě neznám? Nutit mne nemusíš, já tě stejně miluji. Freudián*
- >> *Kdybych věděla, že jsi Eve kamarád, nespolupracovala bych. Ale tak, ty čtyři měsíce, ty byly nutné, rozuměli jsme si skvěle a poznali se.*

Je hloupý, kdo věří, že se dá slovy odestát, co se stalo.

- >> *A ty jsi na tu lásku nepřistoupila. Freudián*
- >> *A?*
- >> *A nic. Všechno je správně, co jsi udělala... Postřehla jsi, že máme vždycky osmiměsíční přestávku?*
- >> *Ano, znamená to, že přijdeš zase za osm měsíců? Příští rok? To nevydržím. Já*
- >> *Ne, je březen, to znamená, že bych přišel v listopadu, ty opravdu neumíš počítat. Chceš muže? Freudián*
- >> *Ne, opak je pravdou, aby mne konečně nechali v klidu, to by bylo něco.*
- >> *Chceš vůbec nějaký vztah se mnou? Freudián*
- >> *Jasně, chci, jenže mi tvůj způsob jde pomalu na nervy, sice*

988 *jsem velice trpělivá, ale jednou bych ti napsala, že si máš vyzvednout deník. Nebo že ti ho pošlu. A pak by byl konec s dlouhodobou terapií. Víš, mnohdy jsem si v Rosenbergu myslela, že kromě nás nejsou na světě žádní lidé.*

>> Miluji tě, ten pocit jsem měl také. Freudián

>> To je právě to, bylo to s tebou tak krásné.

>> Taky s tebou... Nejvíc se mi líbilo, když jsem se tě ptal, jak tě trestali, když jsi byla dítě. Roztřásla jsi se, myslel jsem, teď to přijde, ale nepřišlo nic, tebe vůbec netrestali, jen ta představa, že by mohli, tě znejistila... Freudián

>> Legrační, ale souhlasí to.

>> A jak si představuješ náš vztah? Freudián

*>> Nepředstavuju si ho. Až k tomu dojde, můžu o tom po-
přemýšlet.*

>> Máš dlouhé vlasy. Freudián

>> Ano.

*>> Můžeš mi říct, zda s těmi dětmi skutečně nikdy nic nebylo?
Freudián*

>> Cože? Blázníš? Seděla bych tady? Byla bych přece ve vězení nebo se zabila, kdyby na tom něco bylo. Přirozeně ti můžu říct, že nikdy nic nebylo, proč se ptáš?

>> Ano, ale co myslíš, jaký bude tvůj vztah k Ariane? Freudián

>> Budu se s ní mazlit, když bude chtít.

>> Ona už se nemazlí, je jí skoro 13.

>> Ach bože, opravdu, to už přešly dva roky. Já se úplně zbláznila. Víš, sex mi nechybí, ale mazlení, třeba i s nějakým zvířátkem, konečně bych chtěla něco na mazlení.

>> Přivinout se můžeš ke mně, já se s tebou také tak rád mazlím. Možná proto nám sex vůbec nechybí... Tak je to taky správně... Jsem rád, že si máme fyzicky co nabídnout. Mám rád tvou vůni a rád se tě dotýkám... Kdy jsi naposledy s někým spala? Freudián

- >> *Před půldruhým rokem.*
- >> *Byla jsi mi věrná? Freudián*
- >> *Ano, dá se říct.*
- >> *Děkuji ti, že jsi k Řekovi přišla v tom žlutém saku, nejen Saša, také já ho mám rád. Freudián*
- >> *Takže jsi to byl ty. Proč jsi nepřišel ke stolu?*
- >> *Nevím. Viděla jsi Sašu v poslední době?*
- >> *Ano, v tom týdnu, když jsem přišla z Rosenbergu. A začátkem ledna jsem mu dala svůj deník, řekl, že se do tří týdnů ozve, ale zatím to neudělal.*
- >> *Diví se, že všechno víš, je snad dokonce v šoku. Jako jediný se nepodílel. Freudián*
- >> *Umím si představit. Ty ale vůbec nemáš vousy.*
- >> *Až se příště uvidíme, budu mít plnovous... Corinna říkala, že ses ani nepodívala, s kým tam stojím. Freudián*
- >> *Ne, myslela jsem si, že kdybys to byl ty, přišel bys k našemu stolu.*
- >> *Ta váza je nádherná, jsou ty růže takříkajíc pro mne? Jak bych mohl být tak domýšlivý? To slovo jsi použila, a oni jedním dechem říkají, že neumíš německy. Přitom tenhle výraz spousta Němců vůbec nepoužívá... Freudián*
- Při terapii s ním jsem vyprávěla, že jednou při mytí jsem té váze urazila jeden roh. R. tehdy řekl: >> *Musí to být? Freudián* mi pak řekl: >> *Takový gauner, namísto aby vám koupil novou, je takhle nestydatý. Vůbec se nedivím, že jste jej opustila. Řekla jste mi, že jste tu vázu milovala.*
- Ano, miluju ji ještě pořád, i tak poškozenou. Teď ji obdivoval on.
- >> *Hrozné, jak blbá je ta terapeutka Palavy. Dala jsem jí ještě jednu možnost omluvit se, ale neudělala to. Čekala jsem na ni tři hodiny, když jsem odcházela z kliniky. Já*
- >> *To říkali, že čekáš na mne. Freudián*
- >> *Proboha!!! To není pravda.*

- 990 >> *Proč? Freudián*
>> *Protože v rozhodujících chvílích tady nikdy nejsi.*
>> *Chceš, aby odešla z kliniky? Odešli všichni, kteří ti nevěřili PTSD. Freudián*
>> *To je mi jedno, já na kliniku už nikdy nepůjdu, ale jak tam vydržíš ty? A ta spoluterapeutka, ta je opravdu na zvracení, vždycky mi vykládala cosi o fantazírování... Možná má pravdu, ale nikdy neuvedla žádný příklad... (Zase se mi chtělo zvracet.)*
>> *A když ti něco bude? Freudián*
>> *Nemocnice ve Schwabingu nebo Deckerova klinika.*
>> *Jak jsem slyšel, dělá Deckerova klinika jenom kosmetické operace. Za jakých okolností bys na kliniku přišla? Jako moje žena? Freudián*
>> *To ano, ale jinak ne.*
>> *Ti se ještě budou divit... Jak na tebe působila poslední návštěva na klinice? Freudián*
>> *Kdyby na mne nebyli tak zlí, bylo by to směšné.*
>> *Promiň, nechal jsem je to řídit. Freudián*

V tom okamžiku jsem musela zase jít...

>> *Je mi to jedno, nedělej si kvůli tomu zvracení starosti, nevěřím ani, že to je vina alkoholu, musíš zvracet kvůli těm lidem. Freudián*

Byla jsem na sebe pyšná, tři dny jsem si myslela, že válku v Iráku vidím jako každý jiný – ne, dneska přišel pořádný propad. Začal tím, že lidi, kteří mi nevěřili PTSD, najednou defilovali před mým vnitřním zrakem a všichni křičeli:

>> *Nemá žádný PTSD!!! Ošklivé, nejde mi to z hlavy.*

Detlef: >> *Tak se nechovají lidi, kteří ho mají.*

V těch vteřinách jsem vždycky myslela na to, že jsem tenkrát ty lidi v Kašmíru opustila, že jsem byla v posledním letadle a všem ostatním jsem nechala budoucnost s válkou...

A těm, kteří na mne křičeli, jsem ještě dávala za pravdu. Jsem vážně ta opravdová bestie, která nic neudělala! Mohla jsem odletět, styděla jsem se tenkrát a stydím se dodnes, když někdo řekne, že mi nic není... Styděla jsem se za to a že přece jen něco mám.

**To, čemu říkáme zlé svědomí,
je přece vždycky čisté svědomí.
Je to dobro, co se v nás zvedá
a obžalovává nás u sebe samých.**

Podářilo se mi narazit do nějakého auta, ale jela jsem dál. Uvidíme, když se tři měsíce nebude nic dít, je to O. K., jinak mám na krku útěk od nehody. Tak nějak mne to pobavilo, výfuk je konečně trochu splacený.

Jen máloco stimuluje víc, než první zdařilý zločin.

Dnes u jezera jsem trochu povídala, že mne ta válka deptá a proč. Servírka, která mi pak přinesla jablečný mošt, řekla:
>> *Ale nedělejte tady žádné hlouposti.*

Měl to být vtip... Ano, špatný vtip, přišla jsem na to, že vlastně už třináct let hledám lidi, se kterými chci mluvit o PTSD a Kašmíru, ale nejsou tady! Dokázali by si něco představit, kdybych řekla rakovina, nehoda, dokonce znásilnění, ale ne PTSD. A já jim musím ještě přiznat, že bych to taky ne-dokázala.

Včera jsem u psychologa řekla, že chovám k freudiánovi vřelý cit a že tahle válka, kdyby nebylo těch mrtvých, by byla

992 směšná. V obou případech měl z mých výpovědí radost...
A, ještě něco, gratuloval mi, že jsem odjela z místa nehody...
Kdy získám ten odstup, který bych měla mít? Jdu sama sobě
na nervy. Dneska je tomu rok, co černý pulovr začal mluvit a
freudián se někde směje pod vousy, jak blbé jsou ty ženské.
A právem...
Jdu k novému neurologovi, následovníkovi toho příjemného.
Jsem dost našťavaná, že nevolám freudiánovi, abych mu řekla
něco vulgárního... Myslí taky jenom na svoje výhody... A své
blaho...
A vzpomínám si na další rozhovory, které jsme tady vedli před
deseti dny.

>> *Víš, co mi znělo v uších, když jsi naposledy odcházela z
kliniky?* Freudián

>> *Ne, copak?*

>> *Jak jsi mi při Rohrschachovu testu řekla, abych šel
k volbě odborové rady. Já ale nemohu volit.* Freudián

>> *Takže jsi tu kliniku přece koupil?*

>> *Ano, ale není jenom moje.* Freudián

>> *Máš na ní podíly?*

>> *Ano. A taky, i pokud jsou Trattningovi u scientologů, já u
nich nikdy nebyl.* Freudián

>> *No právě, za to nemůžeš, zakázáni nejsou.*

>> *Četla jsi tu poslední knihu Hartvigové?*

>> *Dokonce jsem si ji koupila, moc dobře o tom píše. A ta
jedna věta od Tolstého... Už proto se vyplatí, tu knihu mít. Já*

>> *Ano, nikoho se člověk nebojí víc, než toho, komu ukřivdil. On*

>> *Já vím, nechci, abys přicházel sem... Jako ten Axel, a na
konec tvrdíš, žeš tady nikdy nebyl?*

>> *Je to zlé, já vím, ale je to naposledy. Jak si představuješ,
že bydlím?* Freudián

>> *Já si to vůbec nepředstavuju. Ach tak, myslím, že ten pent-house v hotelu Maritim je nahoře.*

>> *Tak to není. Freudián*

>> *Mně to všechno přijde moc hloupé, mám kvůli tobě tolik potíží, nechal bys mě prosím na pokoji?*

>> *Chceš vůbec nějaký vztah se mnou? Freudián*

>> *Ach, běž přece ke své Hermíně nebo té Polce nebo Eve, to je mi jedno.*

>> *Ale já myslel, že mě miluješ. Freudián*

>> *Co to s tím má co dělat?*

>> *Co bys dělala, kdybych nepřišel. Freudián*

>> *Ten technik dneska poslal můj deník k vypálení, jednou dostaneš CD-ROM a pak bude definitivně konec... Já mohu žít bez tebe, s tebou mám víc problémů, než bez tebe.*

>> *Ale ty poznatky... Nepotřebuješ o tom s někým mluvit? On*

**Kdo bojuje, může prohrát,
kdo nebojuje, už předem prohrál.**

>> *Ale ano, chtěla jsem, se Sabinou K., ale ona odřekla a teď už ani nechci. Rita se ptá, zda jsem si to třeba částečně nevymyslela. Saša už se neozval, co to má. Mám toho dost. A ještě něco, nikdy o tebe nebudu bojovat.*

>> *Proto nikdy nežárlíš. Freudián*

>> *Přesně tak, budu ráda, když zůstaneš u Hermíny.*

>> *A to je to, co ti nikdo neuvěří. Skoro všichni lidé jsou žárliví.*

**Jisté není jen to, že mnohé nevíme,
ale také, že mnohé nikdy vědět nebudeme.**

>> *Proč si ji vlastně nevezmeš? Ta přece na to čeká... Ach ano, nemá ráda, když jí někdo říká Hermíno. Já*

- 994 >> *O, to už taky víš... U Hermíny nezůstanu, miluji tebe, ne ji... Saša se patrně už neohlásil, protože jej šokovalo, že všechno víš.* Freudián
- >> *To si umím představit, tahle blbost, co jste se mnou prováděli, ne...*
- >> *Je ti vůbec někoho líto?* Freudián
- >> *Ne, nikoho.*
- >> *U profesora bych mohl něco dělat.* Freudián
- >> *Nech to být. Vypaluju jinde a jde to... O vánocích jsem ho potkala, ani pořádně nevěděl, co si se mnou počít.*
- >> *Co jsi dělala, když ti Sabine odřekla?* Freudián
- >> *Jela jsem do Rosenbergu na kávu.*
- >> *Hledala jsi toho racka?* Freudián
- >> *Ano, ale nebyl tam.*
- >> *U mne taky ještě nebyl, ale jsem si jist, že když přijdeš, přiletí taky on... Dozvěděla ses také něco o sobě?* Freudián
- >> *Ano, jsem excentrická.*
- >> *Skutečně nechceš s nikým mluvit?* Freudián
- >> *Ne, necítím potřebu, už nemám žádné otázky.*
- >> *Obdivuji tě, slyšela jsi to?* Freudián
- >> *Ano, sama se obdivuju. Nebyla to žádná procházka, místy to bylo moc zlé a nikdo tady nebyl... Teď taky vím, proč jsi řekl, že jsi rád, že z barev mám nejraději mint.*
(Köfels, freudiánův rodinný podnik, má nádhernou webovou stránku v téhle barvě.)
- >> *Grafikové tomu ale říkají jinak.* Freudián
- >> *Ano, cyan,*
- >> *Když jsme se viděli naposledy, vyhýbala ses mi obloukem.* Freudián
- >> *Ano, s tím musíš napříště počítat vždycky.*
- >> *Vzpomínáš si, v autě, tam jsem tě velice miloval. Ty jsi byla tak chladná.* Freudián

- >> *Ano, to bylo moc krásné.*
- >> *Dostal jsem strach, že už tě nikdy neuvidím. Taky jsi někdy měla strach, že už mne neuvidíš? Freudián*
- >> *Ne, strach ne, vyrovnala jsem se s tím... miluju tě, ale nemusím s tebou být, a pak ta Hermína... Máš přítelkyni, tak co tady mám co hledat já? Strach, že už tě neuvidím, jsem měla jen jednou.*
- >> *Já vím, kde to bylo, dole v kantýně, je to tak? Freudián*
- >> *Ano, ta představa, že už tě neuvidím, ta byla strašná.*
- >> *Tehdy jsi mne nakazila, také jsem se bál, že už tě neuvidím... Jaký jsi měla pocit, když jsem byl na interně? Freudián*
- >> *Dojetí.*
- >> *Přesně tak, byla jsi mnou dojatá... Ty jsi volala Eve.*
- >> *Ano, ale ona nevolá zpátky.*
- >> *Proč? Co jsi od ní chtěla? Freudián*
- >> *Zeptat se, co jsi jí slíbil, aby dělala všechno, co chceš. Té Polce taky ještě zavolám.*
- >> *Jak to, že víš o té Polce, to nechápu. Freudián*
- >> *Jasně, už se v těch tvých intrikách sám nevyznáš. Já s ní ležím devět dnů v jednom pokoji, všechno pro ni udělám a na konec mi dá facku?*

**Ne ten, kdo první sáhne po zbrani,
vyvolává povstání, nýbrž ten,
kdo k tomu zavedl příčinu.**

- >> *A jakou! Než mne udeřila, řekla, že jsem vulgární. Nic jsem té ženě neudělala, nic neřekla, jen jsem k ní byla slušná – a ona řekne, že jsem vulgární? Ne, to jsi byl ty, tvůj dík za to, že jsem tvému příteli řekla, ať mi se svou blbou svatbou políbí zadek. Je to jenom jeho a moje věc, co se mezi námi stalo, do*

996 *toho tobě nebo jí nic není. A ty to pak vyprávíš cizím lidem? Kteří mne pak mlátí? Je to všechno na blití! Je to jenom moje věc, a taky ještě vyprávět, že opouštím na smrt nemocného muže, ten vůbec žádnou RS nemá! Nebo je to tvoje bývalá?*
>> *Nechci, abys jí volala. Freudián*
>> *Ach, skutečně, jak také jinak? Kroutíš se, když to řeknu, ale obíháš moje lidi a vyprávíš o mně věci, které bys vyprávět neměl! U koho jsi ty dělal terapii, u dr. dr.?*

**Můj psychoanalytik mi tě nedoporučil.
Našla jsem si jiného.**

>> *To je něco, co ti nesmím říct... nechci říct. Můžeš mi odpustit? Freudián*
>> *Ale běž, nudíš mě. Ty ještě nejsi zdravý, takhle to nedokážeš.*
>> *Tebe skutečně nezničí nikdo. Myslíš, že jsem ti slíbil něco, co nedodržím? Tak to není... Myslel jsem a myslím to vážně... Freudián*
>> *Opravdu?*
>> *Ano, miluji tě... Freudián*
>> *A já tebe...*
>> *Věděl jsem, že to tak řekneš... Freudián*
>> *Ano, opravdu uvažujeme stejným způsobem... Ale mnohdy si myslím... Ne, leda byste mne opravdu strčili do blázince, ale na to mám svého neurologa, ten tomu zabrání.*
>> *Ano, souhlasí, Jana taky říkala, že tebe nikdo nezničí. On*
>> *Mnohdy... Počkej, nejlépe to řeknu takhle: Že se lidi neznají nebo už neznají tebe, to se ukázalo, až když jsi vstoupil do mého života. Předtím to tak nebylo. Je to pokus dostat mne do Haaru? To dělají mnozí, možná všichni... Mnohdy si myslím, že se mnou zacházejí jako s dítětem. Je to celá strategie, jakou umíš? Pane psychologu? Ale pokaždé dělají chyby, protože*

tak to nemůže být... Tenhle fenomén se objevil až s tebou. A Jana řekla? Kde je ta knížka, řekl jsi, že doplníš tu kapitolu o Calypsu – kde je? Mám ti to říct? Nechceš, aby to bylo zveřejněno, jen jsi to slíbil... A nic nedodržíš!

>> Počkej, ono se to zveřejní, chtěl bych, aby v tom byl ještě můj podíl. Zveřejní se to. Jakže se jmenuje ten první díl? „Charakter povrchu“, druhý díl pak „... tak pravil pulovr“ a třetí díl „Pod povrchem“ ... Tak je to správně. Až to bude venku, pojedeme společně na předčitatelskou cestu... Stejně bych se chtěl více podílet na tvém životě, než tě jenom uvést v mých kruzích. Mohli bychom také zůstat bydlet tady. On

**Každá dobrá kniha se píše sama,
člověk při tom jen nesmí rušit.**

>> Tady? Já chci z téhle čtvrti pryč a ty tady chceš bydlet?

>> Je to tady anonymní... Chtěl bych se více podílet na tvém životě, než tě jen dát dohromady s mými lidmi. Kromě toho, ten dům jsem ti chtěl darovat... Myslel jsem, že nic nevíš. On

>> Pak bych ho měla, nemyslíš? Můžeme mluvit o tom, proč jsem nešla dovnitř.

>> Souhlasí. Freudián

>> Ach tak, když nic nevím, nemůže se ti nic stát, myslíš, a když vím všechno a vyprávím, že si mne chceš vzít, že mi daruješ dům, pak se ti taky nic nestane? No jasně, stejně mi nikdo neuvěří, takový boháč... A když to bude vyprávět moc často, tak ji přece jen ještě strčíme do blázince. Je to tak?

>> Nesmysl, já si tě vezmu, uvidíš, ale mohlo by to být tak, že ti den předtím nějaký vůl přirazil okno před nosem? A proto jsi nemohla dovnitř, protože sis myslela, že bych ti před nosem já přirazil dveře? Freudián

>> Přesně, jsi génius, právě tak to bylo...

- 998 >> *A Eve? Nebo počkej, co řekla, když se tehdy vrátila do třídy, víš, když jsem tam byl já? Freudián*
- >> *Řekla Marině: Viděla jsi jeho hodinky?*
- >> *Přesně, už jsi někdy viděla moje hodinky?*
- >> *Ne, ještě nikdy.*
- >> *Na moje hodinky se nikdo nedívá, já si ale vždycky prohlížel tvoje, daruji ti svoje hodinky, pak se na ně musíš pořád dívat. A víš, že je v tvé ulici prodejna porsche? Máš ráda tónovaná skla? Freudián*
- >> *Bezpodmínečně, proč to jde jen u porsche? Skutečně v mé ulici? To nevím.*
- >> *Je to tak. Vánoce jsi strávila u Grete? Freudián*
- >> *Ano, nevěděla jsem, kam jít, nikoho nemám. Bylo to krásné.*
- >> *To je v pořádku, ale ona teď byla na klinice, je těžce nemocná, brzy umře... Freudián*
- >> *... to je mi líto.*
- >> *Zlí jazykové tvrdí, že pak chceš pro sebe jejího muže.*
- >> *Takový žvást, já mám ráda ji, ne jej... O vánocích jsem nevěděla, kam jít. Nikoho nemám a ty si sedíš v Rosenbergu a posloucháš takové nesmysly? A pak mi to taky ještě vyprávíš? Proč jsou ti lidi na klinice ke mně takoví? Pořád ještě. Nestáčílo, co provedli v létě? Proč mne vždycky tak zraňuješ? Jsi nemocný... Nemůžu to brát osobně, přesto mne to zraňuje...*

Plakala jsem... Pokud se nemýlím, plakal i freudián... Přinesl mi kapesníčky...

**Není jiná cesta, jak najít sám sebe,
než že se člověk někdy docela ztratí.**

>> *Evo, prosím tě, promiň... Ještě nejsem hotový, vidím to. Řekla jsi něco velice důležitého. Že to nebereš osobně. On*

>> *Ne, to ještě nejsi. Já to osobně brát nesmím, tolik nestydatostí už mne potkalo... To nemůže mít nic společného se mnou, to jsem si nezasloužila...*

>> *Ty jsi něco podobného řekla už v létě, možná je to zaměřené proti mně... Teď to vypadalo jako v hodině terapie, ještě chybělo, abych ti řekl, že smíš plakat...*

>> *A to ty nesmíš, já můžu plakat, kdy se mi zachce.*

>> *No jistě, byl jsem pro tebe vůbec psychologem? Freudián*

>> *Ne, nikdy.*

>> *A ty jsi pro mne taky nikdy nebyla pacientkou... A pak prý ses do psychologa zamilovala... Vzpomínáš, jak jsi v listopadu byla v kantýně? Freudián*

>> *Ano.*

>> *Co jsem tehdy řekl o terapii? Freudián*

>> *Já že ji potřebuju.*

>> *Jak jsem to mínil? Co myslíš?*

>> *Ty ji potřebuješ, myslel jsi sám sebe.*

>> *Přesně tak. A proč jsi řekla, že tě glorifikuji?*

>> *Ale, paní Hummel se mne jednou drze ptala: Ví váš přítel, že jste tady?*

>> *Ach tak, tedy jsi myslela, že tě glorifikuji? Anatev umřel.*

>> *O, to je mi líto.*

>> *Myslel jsem si, že to nebudeš vědět... Freudián*

>> *Proč sis to myslel, protože jsi mne chtěl hypnotizovat?*

Protože jsem jednou zapomněla na Arianu? Nerada jsem jasnovídná, ani pokud jde o mne, ani u jiných.

>> *Vzpomínáš si, jak jsem byl v Müllerstrasse? Freudián*

>> *Ano, ty a Axel, hádali jste se.*

>> *Popiš mi tu scénu, prosím. Freudián*

>> *Ležím nahá v posteli, vy stojíte nade mnou... přete se.*

>> *Tak tedy víš všechno... Axel tě miluje. Proto tě chtěl zabít.*

Freudián

1000 >> *Tomu nemůžu věřit, proč nepřijde? Ale co, ať si zůstane, kde je.*

>> *Víš také, co jsem tehdy řekl? Freudián*

>> *Ano, všechno...*

>> *Proč jsi jako první řekla: „Proč nepřijde?“* Freudián

>> *Protože jsem nejprve myslela na to dlouholeté přátelství, to je přece pochopitelné...*

>> *Příští rok se my dva budeme znát také tak dlouho, jako ty s Axelem.*

>> ???

>> *Pan Ehrlich tě také miluje, to znamená, líbíš se mu. A také R. tě miluje.* Freudián

>> *Ten gauner mi už nikdy nesmí zkrřížit cestu... Nevěřím, že by dokázal někoho milovat. A ty?*

>> *Neboj se, já tě miluji nejvíce. A také Markus tě miluje. Milují tě všichni, celá armáda, tak to bylo už v nakladatelství Arabella, to jsem viděl... Tvá hlava a tvůj šarm, jak dlouho chceš ještě vypadat tak dobře?* Freudián

>> *Moje tetička vypadala dobře ještě v osmdesáti, počítej s tím.*

>> *Rád, ty jsi ale těžce pracovala.* Freudián

>> *Bylo to zlé, mnohdy jsem vůbec nechtěla do postele, protože vždycky něco vyplavalo na povrch.*

>> *To znám.* Freudián

>> *Proč ty? Taky potlačuješ?*

>> *No jasně, když jsem tě viděl poprvé a ptal se na Kašmír, začala jsi potlačovat – a já taky.* Freudián

>> *Ach, Axel by mi prosím měl vrátit ten film, který si tehdy vzal.*

>> *Co je na něm?* Freudián

>> *On a moje socha, ta hlava s rukama.*

>> *Takže jsi vypalovala, ve Wortstrasse?*

>> *Ano, ti zase byli mýma věcma nadšení, říkali mi, že jsem profík. A žáci ve škole, když jsem vypalovala svoje cédéčko, ti*

stáli hromadně kolem mne. Taky mi říkali profík.

>> A já tě taky nazývám profesionálem. To jsi zvládla perfektně, kolegyně... Věřím, že v tobě každý vidí profíka, ty jím jsi, nemusíš už nic dělat, pokud nechceš, už jsi v životě udělala tak nádherné věci. Freudián

Musela jsem myslet na toho šílence, který vždycky viděl jako nedostatek to, že jsem mohla dělat tolik věcí. Vždycky mi to vyčítal, jakoby to patřilo k mým špatným vlastnostem.

Podle mého názoru není genialita v tom, že máme velkolepé myšlenky, ale v rozpoznání, že právě já nebo někdo jiný velkolepou myšlenku máme.

>> Děkuji, já už nechci nic víc dělat... Ale že ty taky potlačuješ? To nechápu.

>> Ach, tomu se divíš, ty, pravá umělkyně v potlačování? Nechtěl jsem s tebou mít nic společného, přesto mne mé cesty pořád přiváděly do tvé blízkosti... A co uděláš? Freudián

>> Nic neudělám, všichni jsou přece na tvé straně, i tvoje dvacetihlavé právní oddělení.

Rozhodující otázkou není, zda člověk má moc, nýbrž jak s ní zachází.

>> Nemám žádné dvacetihlavé právní oddělení.

>> Já vím, ale je mi to všechno protivné, s Axelem jsem přece zažila přesně to samé, taky jsem ho vždycky prosila, ať mne nechá na pokoji... Jak ses sem vůbec dostal? S těmi klíči, které ti obstaral Kay? Příště zavolám policii.

>> Ach tak, proto se kamarádíš s tím policistou, zasmál se.

>> Už nikdy nepřijdu. Freudián

- 1002 >> *To je dobře.*
- >> *Co bys dělala, kdybych nepřišel? Freudián*
- >> *Nic, brzy dostanu CD-ROM se těmi záznamy, pak si znovu můžeš přečíst můj deník a potom je konec.*
- >> *Pak ti musím také já dát své poznámky. Freudián*
- >> *To by bylo vhodné.*
- >> *Jak konec, já myslel, že mne miluješ. Freudián*
- >> *To s tím nemá co dělat, já nemusím být s tebou.*
- >> *Myslel jsem si, že řekneš něco podobného. Starosalemisté ti také závidí, jsou pyšní na svoje školy a pak přijdeš a ukážeš jim v praxi, jak by měli žít. Taky přemýšlím, že bych odtamtud odešel... Jak ti připadala ta návštěva na klinice? Směšná! Přesně tak, zesměšňují se, protože nevědí, jak s tebou zacházet. Freudián*
- >> *Hlavní je, že to teď vím já.*
- >> *Dozvěděla ses o sobě ještě něco? Freudián*
- >> *Ano, nejsem vulgární... Mám mnoho talentu... A nejsem drzá, ach tak, hysterická tomu říkáte, to taky nejsem. Co jste vlastně chtěli?*
- Na tuto otázku neodpověděl. Jak taky? Musel by přiznat, že je to všechno podvod. Všechno jen proto, aby mohli všichni tři říct, že jsem tu bestii opustila kvůli jinému muži? Ale kdepak, udělala jsem to jen proto, že je R. takový tyran.
- >> *Všechna čest, chceš se mnou vůbec žít? Představila sis někdy budoucnost se mnou? Freudián*
- >> *Ne, až to přijde, můžu se nad tím zamyslet, teď ne, to už jsem řekla. Kromě toho s tebou žiju, ty jsi pořád přítomný.*
- >> *Jako u mne, můžeš si být jistá, že není ani minuta, kdy bych na tebe nemyslel... Tebe skutečně není možné vydírat, ani tvou vlastní budoucností. Freudián*
- >> *Proč mi nezavoláš?*

- >> *Zavolám ti. Freudián*
- >> *Za osm měsíců?*
- >> *Ne, za 14 dnů... Vím, který kámen se ti bude líbit.*
- >> *Tak, který?*
- >> *Larimar. Freudián*
- >> *Je modrý?*
- >> *Ano.*
- >> *Pak se mi líbit bude.*
- >> *Jako tvoje váza, konečně ji vidím in natura. Freudián*
- >> *Tak tedy s Hermínou občas spíš? A proč si ji nevezmeš?*
- >> *Už dlouho miluji tebe, ji nemiluji. Kdy jsi ji viděla? Freudián*
- >> *V létě, už není tak hezká, jako před deseti lety, a byla smutná, když od tebe odjížděla. Proč jsou ženy s táákhle perfektními muži nešťastné?*
- >> *Ty jsi perfektní, proč vlastně? Freudián*
- >> *Nejsem perfektní, jen se nenechám vydírat.*
- >> *To souhlasí, možná je to totéž. Našlo by se na světě vůbec něco, čím by tě člověk mohl vydírat? Freudián*
- >> *Ano, Mikeš.*
- >> *Proto jsi ho přenechala R. Freudián*
- >> *Správně.*
- >> *Víš, odkud Hermína pochází?*
- >> *Ano, přišla do Mnichova s tebou.*
- >> *A co dělá její rodina? Freudián*
- >> *Ano, nějaký zvířecí spolek.*
- >> *Nevěděla, co je to mainecoon. Freudián*
- >> *Není divu, to mnoho lidí neví.*
- >> *Hermínu bych si chtěl nechat. Freudián*
- >> *Ach, zase mnohoženství, to už nefungovalo u Axela.*
- >> *Ano, ale ty taky máš Sašu... Freudián*
- >> *Se Sašou bych nespala, kdyby se to všechno nevyvinulo tak hloupě. Vlastně je to tvoje vina. Ty jsi byl taky u té hypnózy.*

1004 >> *Souhlasí, ty máš tak pravdu. Freudián*
>> *Tehdy jsem někoho potřebovala na mazlení. A dodnes se nikdo neomluvil. Nebylo by to pro tebe dobré, kdyby ses dál přátelil s Hermínou ...*
>> *A protože vím, že nejsi žárlivá, věřím ti, co říkáš... A jak to bylo po ty roky předtím?*
>> *Co?*
>> *Se sexem a Sašou? Freudián*
>> *Cože? Já Sašu nikdy nespojovala se sexem, 18 let pro mne byl bezpohlavní. Axel taky.*
>> *A teď? Freudián*
>> *Co teď?*
>> *Když byl tady? Freudián*
>> *Oba jsme plakali dojetím, že se vidíme.*
>> *Můj bože, ty jsi tak veliká... Tak perfektní... Hermína bude první, která se ti omluví... Kdo ještě se má omluvit, například? On*
>> *Inge Reichert, od té chci omluvu.*
>> *Říkala, že si vymyslí něco speciálního. Ty jsi ale jako tvoje sestra, co jste jen měly za vychování, vaše dětství muselo být tak intaktní. Freudián*
>> *Byl jsi taky u ní?*
>> *Ne, já ne, ale budeš se divit, kdo u ní byl... Nic si z toho nedělej, že jsi zvracela, to nevádí. Do zítřka ten ručník uschne, pak zapomeneš, že jsem tady byl. Freudián*
>> *Ten neuschne.*
>> *Ale ano. Freudián*
>> *Neuschne, kromě toho, už nemůžu být zhypnotizovaná, neurolog to zrušil. A že jsem ti umazala sako? Nepozvala jsem tě, dnes večer jsem příliš pila.*
>> *Tedy si myslíš, že když jsi mne nepozvala, můžeš mě pozvracet? Freudián*
>> *Ne, promiň, prosím.*

>> *Nic se nestalo, jak už jsem říkal... Proto jsi nepřišla do domu, nebyla jsi pozvaná?* Freudián

>> *Ano!!!*

>> *Pojď, tady se posaď, na můj klín.* Freudián

Udělal jsem to.

>> *Já jsem ale tlustá, nelíbí se mi to... Vzpomínáš, jak snadno jsem zhubla v Rosenbergu?*

>> *Ano... Mně je to jedno, kvůli mně hubnout nemusíš. Teď jsem ti to vrátil, pro mne bys mohla být jako sud, já tě budu milovat vždycky.* Freudián

>> *Ach, interna.*

>> *Ano, miloval jsem tě a miluji tě za to, co jsi řekla... Kde máš své šperky?* Freudián

>> *Příliš mi připomínají tu bestii.*

>> *Pak ti musíme také koupit nové šperky.* Freudián

>> *Nemusíme.*

>> *Ale uděláme to.* Freudián

>> *Už jsi vyzvedl ty boty a tu sochu?*

Zapomněla jsem ty věci 11. září 2001 u svého posledního zaměstnavatele.

>> *Ne, nevím, kde jsi pracovala.* Freudián

>> *Peter Kohl to ví.*

>> *Já Petera Kohla neznám. Moje nejmilejší socha...* Freudián

>> *Tak se zeptej Marka, ten to ví.*

>> *Jak ty se mnou mluvíš, víš vůbec, že tenhle tón na tobě muži tak milují?* Freudián

>> *Ne, jaký tón? Myslíš ten trochu vladařský, dominantní? Domina ale nejsem.*

>> *Jenže je to tak, Axel, Monk, Saša, všichni... Taky terapeut M... U něj si nejsem tak jistý, dělá sice – ne, ale... Kdy jsi na-*

1006 *posledy viděla Steffena? Freudián*
>> *Přece jsem ti říkala, tenkrát u Řeka.*
>> *A slyšela? Freudián*
>> *Když jsem volala Axelovi ohledně mého cédéčka. Ach tak, teď, přivezl tě sem.*
Chtěla jsem onehdy, aby Axel udělal k mému cédéčku hudbu a Steffen zvedl sluchátko.
>> *Ano, oni spolu bydlí. Tak tedy si koupíš nové boty a tvoje sochy jsou ještě krásnější. Freudián*
>> *Vymodelovala jsem tebe jako sociopata.*
>> *Vidím ho. Je vypálený? Freudián*
>> *Ne, to se nevyplatí, je tak ošklivý.*
>> *Nevadí, už jsi mne modelovala, aniž bys mne znala.*
>> *Jako anděla, ale R. vždycky říkal, že je to satan.*
>> *R. je blbec. Ale když není vypálený, tak ho můžeme rozpu-
stit v jezeře. Freudián*
>> *Skvělý nápad, super, tam patří.*
>> *Není v tom nic umělého? Freudián*
>> *Ne, je to jenom hrnčířská hlína.*
>> *Nevidíš, jak se to kolem nás už roky a bez našeho přiči-
nění stahuje? Freudián*
>> *Ano, ale ty jsi trochu napomáhal.*
>> *Moc ne, já tě totiž taky potlačil, jako ty mne. Freudián*
>> *To snad není možné.*
>> *Ale je to tak. Co jsi myslela, když jsi řekla, že jsem napo-
mohl. Freudián*
>> *Ale, jak R. říkal, než jsem šla do Rosenbergu: Nechoď tam,
kdo ví, zda odtamtud vyjdeš živá, přitom já nevěděla, kam jdu.*
>> *Bestie... A ty jsi tam přece šla a dělali jsem spolu terapii,
jak už jsme vzorní. Freudián*
>> *Jenže on to říkal dřív, než jsem věděla, kde skončím... Bylo
to tehdy s tebou hezké.*

>> *Bylo to taky hezké s tebou, takže přece modeluješ?* Freudián 1007

>> *Moc ne, mám teď jiné zájmy.*

>> *Aniž by ses na mne napojila, fušuješ mi do řemesla a děláš to velice dobře, všechna čest, kolegyně.* Freudián

>> *Střílet si ze sebe můžu i sama.*

>> *Nestřílím si z tebe. Musíš mi ještě hodně vyprávět, jaké to bylo.* Freudián

>> *Potlačování je podivná věc, něco si nosíš sebou, aniž bys to věděl... Ostatně: ten pulovr jsem přece jen nezahlodila, jenom jsem ho vykázala do nejzazšího kouta mého bytu.*

>> *To se dělává s posly špatných zpráv.* Freudián

>> *Krásně řečeno...*

>> *Víš, kdo tě taky má moc rád?* Freudián

>> *Ne. Kdo?*

>> *Pan Ehrlich, jak ty mu říkáš.* Freudián

>> *Ach ano, to říkal i Arik.*

>> *A je to pravda, jednoho dne ke mně přišel a řekl: Teď to máme, já ji taky mám moc rád.*

>> *Co myslel?*

>> *Jak jsi o sobě řekla: Jsem legasthenická na data, to ho porazilo... Ty ale už nejsi.* Freudián

>> *Souhlasí, proč?*

>> *Protože máš kalendář s průpovídkami. Komické, dnešní citát: **Člověk ví, kdy začíná válka...** A dnes skutečně válka začíná. Slibuji ti, že to je poslední válka, kterou trávíš sama. On*

Běda státníkovi, který v dnešní době pro válku nehledá důvod, který by byl pádný ještě i po válce.

>> *Přijdeš na jaře do Rosenbergu?* Freudián

>> *Ne, opravdu ne, tam už víckrát nepůjdu.*

>> *Ani jako moje žena ne?* Freudián

1008 >> *Ano, to by byla možnost.*
>> *A kdyby něco bylo? Freudián*
>> *Pak půjdu do Schwabingu, ale ne do Rosenbergu... To je moc mizerná firma.*
>> *Rozumím... A proč o té soše tady říkáš, že je to anděl?*
>> *Protože si rukama podpírá bradu, jak to andělé dělávají.*
>> *Proboha, je třeba tě nechat vyslovit se, pak se člověk dozví opravdové skvosty... Tak tedy mne chceš vidět jako anděla, prosím, dám ti svou kreditní kartu a můžeš jít do Maximilianstrasse nakupovat, to andělé také dělají – dobré skutky... Ale ty jsi o mě nic nevěděla, koho ti ta socha jinak připomínala?*
>> *Je to zvláštní, celou rodinu... Já určitě nepůjdu do Maximilianstrasse nakupovat, moje konto je v mínusu.*
>> *Já ale nechci, abys byla v mínusu... To se musí změnit. Postarám se, aby mé peníze něco přinesly také tobě. Freudián*
>> *Nechci od tebe peníze. Miluju tebe, ne tvoje prachy.*
>> *Já vím, krásně jsi to řekla. Celou rodinu, říkáš? Freudián*
>> *Ano, byla jsem ještě moc malá a oni ke mně byli strašně milí.*
>> *Vyprávěj mi prosím, co o nich víš. Freudián*
>> *Ale ráda, udělali mi sukni, ach, počkej, měli takový stroj na látky, nevím, jak se to správně jmenuje.*
>> *Tkalcovský stav.*
>> *Ano, tkalcovský stav a dceru, zvláštní, vždycky si říkám, proč mi ta rodina připomíná tebe, když měli dceru. Ta byla mnohem starší než já, 16, odhaduju. Někdy jsem s ní chodila nakupovat a taky jsem u nich jedla. Ti byli tak milí. Vždycky jsem na židli dostala polštář, tak jsem byla malá.*
>> *Dál, co na to říkala tvoje mamka?*
>> *Mazlila jsem se s ní, když jsem přišla domů, a když u nás byly tetičky, vždycky se ptaly, co tak u nich dělám. Moje maminka to vždycky odbyla a já tam šla zase.*
>> *A kdy jsi přišla na to spojení se mnou? Freudián*

- >> *Když jsem přišla do Rosenbergu, připomněl jsi mi je.*
- >> *Mnohdy právě stačí hlas nebo jiná maličkost, a pak jsem ve tvých vzpomínkách. Freudián*
- >> *Ano. Díky.*
- >> *Nic jsem pro tebe neudělal, nemusíš děkovat. Tak jsi se naučila, že se člověk může cítit dobře i v cizí rodině. Freudián*
- >> *Ale ano, pomohl jsi mi, celé roky mi vadilo, že R. o té soše říkal, že je to ďábel.*
- >> *Rozumím, je to nádherná historka a já děkuji bohu, že jsem pro tebe mohl něco udělat... Tahle svině... Proto jsi ji nezpracovala do svého cédéčka, protože vinou R. ta socha nebyla tím, čím jsi ji chtěla mít... A kdy jsi zjistila, že je mi ta socha podobná? Freudián*

Když jsem mu přehrála svého golemka, divila jsem se. Připadalo mi, že pořád na něco čeká, něco hledá, když to skončilo, vypadal i svým způsobem zklamaný. Aha, tady to zase máme, myslel si, že ho zapracuji do svého cédéčka... A teď mi dokonce poskytuje důvod, proč jsem to neudělala.

- >> *Když jsi loni 4. prosince odcházel domů, tak jsem se polekala, to si umíš představit.*
- >> *Jak se jmenovali.*
- >> *Martínkovi.*
- >> *Malí Martinové. Ale zvláštní je, že nemá žádné oči... On*
- >> *Teď mu oči namaluju...*
- >> *Jak mi říkáš, když mi neříkáš freudián?*
- >> *Milý.*
- >> *Taky ti tak říkám, když jsem s tebou docela sám. Ale podobný jsem paní Golemové. Freudián*
- >> *To jsem já taky.*
- >> *Vložila jsi do toho podstatu nás obou. Chtěla jsi mluvit*

1010 *s někým kromě Sabiny? Freudián*

>> *Ano, s Tobiasem S., ale ten říká, že tě nezná... Lhal.*

>> *Také jsi lhala? Freudián*

**Výhoda chytrosti poléhá v tom,
že může předstírat hloupost. Obráceně je to
přece jen těžší.**

>> *Ano, řekla jsem, že jsem se zamilovala do svého psychologa.*

>> *To byla lež, neurolog mi říkal, že jste se smáli, ty vůbec nechceš, abych byl psychologem a měla ses do mne jako psychologa zamilovat? Freudián*

>> *Ano, smáli jsme se, on byl opravdu dobrý.*

>> *A ten nový psycholog? Freudián*

>> *No ano, ten taky hledá příčiny Kašmíru v mém dětství...*

>> *Kvůli tomu zvracení se netrap... Já už v nemocnici viděl takových věcí.*

>> *Já taky, první noc mé poslední návštěvy jste mě dali do jednoho pokoje s děvčetem, které mělo bulimii.*

>> *Ty jsi tam ale nespala, všichni tě obdivovali... Řekl ti vůbec někdo kvůli tomu něco? Nemluv o tom, jinak budeš zase zvracet.*

>> *Vůbec nic, nikdo. Přesně tak, zas musím.*

>> *Myslel jsem si to. Freudián*

>> *Ale já páchnu, je mi to nepříjemné. A jsem tlustá, už nemůžu tak krásně shodit, jako v Rosenbergu.*

>> *Zeptám se ti na to, možná to souvisí s těmi hormony, které bereš. Freudián*

>> *Možná, díky, zeptej se někdy.*

>> *Ale ke kosmetičce už bys zajít měla. Freudián*

>> *Já vím, ale momentálně žádnou nemám.*

- >> *Proč? Freudián*
- >> *Přišla jsem o ni, taky kvůli tobě.*
- >> *Jak to?*
- >> *Když jsem u ní byla poprvé, po několika větách o tobě řekla: On se do vás zamiloval. Když jsem přišla příště, bylo to tak, že to řekla ve smyslu: Přenechte toho ubohého mladíka mladším, vy stařeno...*
- >> *A ty to hladce uděláš, což? Freudián*
- >> *Beze všeho...*
- >> *Ale já žádnou mladší nechci, já chci tebe. Já si přece mohu vybrat ženu, kterou chci... Freudián*
- >> *Ty ano, ale já ne...*
- >> *Proč? Freudián*
- >> *No, to je tak, ačkoli je stejně stará, jako já, přesto tím chtěla říct, že si ve svém věku a ošklivá, jaká jsem, vlastně žádného muže nemohu dovolit, taková je většina žen mého stáří. Nebo co myslíš, proč na mne ta doktorka byla tak zlá? A Detlef? Ten by samozřejmě rád viděl, kdyby sis zvolil jeho sestru Leu... Jen závist a žárlivost, všechny chtějí mít muže...*
- >> *A ty ne? Freudián*
- >> *Ne, já ne, když ty přijdeš, je to O. K., když nepřijdeš, taky – přeji ti všechno nejlepší...*
- >> *Ty jsi tak obrovský člověk. Měla jsi takové problémy vždycky? Freudián*
- >> *Ano, s těmi se vyznám... Závisti, už léta mi nosíš jen potíže...*
- >> *Promiň, proto jsi taky tenkrát řekla: Nevím, zda to s vámi mám opravdu dopustit. Freudián*
- >> *Chápeš teď?*
- >> *Ano... Mám tak rád tvou vůni, prodávají takový parfém taky pro muže? Vzdala by ses mne z takového důvodu? On*
- >> *Ano. Ať si tě mají...*

1012 >> Čteš Petera Laustera? Freudián
>> Ne, ještě ne, možná teď. Když jsem to četla, moc mne to rozrušilo. Teď jsem hotová, teď to určitě můžu číst.
>> Ano, myslím... Ale co, vidím, že jsi hotová. A to body, to je taky pendant pro to, které jsi nosila na klinice?
>> Ano.
>> On mi to popsal tak dobře, že to vím. Neměl bych ti vůbec tolik říkat, ale já si pořád myslím, že to chápeš. Freudián
>> Jasně, chápu to, ale přesto mne to tíží. Já
>> Tvoje ňadra jsou tak krásná, kdybych to nevěděl lépe, řekl bych, že to je chirurgická práce.
>> Chtěla bych se tě na něco zeptat: Proč jsi mi říkal, abych zůstala na klinice, já ti přece řekla, že budu mluvit.
>> Jak mluvit? Freudián
>> No, o tom, že tě miluju.
>> To přece nevádí, já už roky vyprávím každému, kdo to chce slyšet, že tě miluji... a ty jsi nikdy nic neudělala špatně, nikdy mne nenapadlo, že bych tě mohl zapomenout, nikdy. Rozkošné bylo, když jsi v té hodině pro tři řekla: Chtěla bych, aby všechno zůstalo, jak to je... Ty jsi to ode mne nevezala, že tě nemiluji... Nebo jak jsi se podívala na hodinky... Obdivuji tě... Kolik bylo? Freudián
>> Tři čtvrtě na čtyři a nuda. Samozřejmě jsem ti to věřila.
>> Takže to nebylo hrané?
>> Ne.
>> Jak to, že to víš s tou nemocnicí a že jsem byl u tvé operace? Jak jsi se to dozvěděla?
>> Ta lékařka nikdy nechtěla, abych jí něco vyprávěla o té operaci. O půl roku později jsem to pak přece jen udělala a vyprávěla jí o svém pozorování, tu vykřikla: To jste slyšela? Ano, řekla jsem, ale jak to, že to víte vy, vy jste přece u toho nebyla. Pak znejistěla, došlo jí, že udělala něco, co nesměla a

navíc v chybném okamžiku.

>> *Bála se tě. Zamilovala se do mne.* Freudián

>> *To snad není pravda... Myslíš: do tvých peněz?*

>> *Ano, víc do mých peněz. Myslíš, že jsem tě viděl nahou ještě vícekrát?* Freudián

>> *Ano, během toho komického Silvestra. Axel mne v hypnóze svlékl a osahával mne a ty jsi u toho byl. Tenkrát taky vznikl ten nesmysl s dětmi... Ach, bože.*

Kdo připustí bezprávi, sám bezprávi činí...

>> *Chceš s tím něco dělat?* Freudián

>> *Jak, ty přece stojíš při něm.*

>> *Už ne. Víš, co jsem ti řekl?* Freudián

>> *Ano, bylo to moc krásné.*

>> *Víš teď, proč jsem ti koupil ten dům?* Freudián

>> *Teď ano, tenkrát ne. Ale jak jste to všechno mohli se mnou dělat?*

>> *Ještě jsi byla vdaná.* Freudián

>> *A proto jste to mohli? Já nikdy s žádnou terapií nesouhlasila. Ach tak, jako vdaná jsem byla takříkajíc nesvéprávná?*

>> *Já bych ti teď rád pomohl.* Freudián

>> *Ano, já pomoc potřebuji, teď dostávám peníze z pracáku, důchod mi zamítli.*

>> *A odvolala jsi se?*

>> *To ano, ale to teď zase potrvá, někdy bych měla jít na sociálku, ale to si tě raději vezmu, zasmála jsem se.*

>> *Ráda bys pracovala?* Freudián

>> *O tom jsem ještě nepřemýšlela, ano, ráda, ale když pomyslím, jaké to bylo u Detlefa... Ne.*

>> *Kde se ti líbilo nejvíce?* Freudián

>> *V nakladatelství Norden, tam jsem si to užívala.*

1014 >> *Užívala sis práci? Nádhera... Proto se přátelíš s Markem?*
>> *Nesmysl, Markus pro mne nemůže nic udělat.*
>> *Já vím, a jak spíš? Freudián*
>> *Pravda, momentálně nespím vůbec.*
>> *A když jsem poblíž já? Freudián*
>> *Nevím, musela bych zkusit, zda to ještě funguje.*
>> *Proč myslíš, že už by to nemělo fungovat? Freudián*
>> *Teď o tobě vím víc, taky nehezké věci.*
>> *Teď mne znáš skutečně skrz naskrz, tak, jako mne nezná, myslím si, nikdo jiný. Znáš i moje chyby, ale já se změnil, to vím... Stojím, ne, raději klečím před tebou, docela normální muž, a prosím tě, abys mne také milovala. Freudián*
>> *To dělám, možná ještě víc, než předtím. Ale miluju tvoje chyby.*
>> *Ty miluješ mé chyby, ano, jasně, proto jsi řekla: Nemáš mi co odpouštět... Freudián*
>> *Je to tak, při tom zpracovávání jsem vždycky dokázala na své otázky nějakou odpověď najít, takříkajíc harmonizovat, vyjasnit, jen u toho výfuku to nešlo...*
>> *Rozumím, ty jsi ten nejlepší člověk, jakého znám. Chceš, abych ti teď pomohl? Freudián*
>> *Ano, prosím. Ani netušíš, jak moc tě miluju...*
>> *Také já tebe. Máš ještě více problémů? Jsem já tvůj problém? Freudián*
>> *Ty? Ne, ty nejsi problém, buď přijdeš nebo ne, jsou jen tyhle dvě možnosti...*
>> *Přišel jsem... Freudián* >> *A tedy tvoje kuchyně... maďarská sukně jako ubrus, super. Viděla jsi ten hrníček?*
>> *Ano, ten byl taky z Maďarska.*
>> *Otočil jsem jej tak, abys to jméno Eva viděla jen ty a ona ne. Freudián*
>> *Toho jsem si všimla. Proč jsi mi ho nedaroval? Já ti můžu*

dávat dárky a ty mně ne?

>> Chtěl jsem ti dát velký dárek, ten dům, ale ty jsi odmítla. On

>> Kdo odmítl? Ty jsi mi ten dům nikdy nedal a já ho neodmítla, tak krásný dům bych neodmítla nikdy. Já

>> Líbí se ti? Freudián

>> Je to nejkrásnější dům u Rosenbergského jezera. Překrásný.

>> Ano, a ty jsi nešla dovnitř. Freudián

>> Ty jsi se taky netvářil, jako bych měla vstoupit.

>> Ani jeden z nás neudělá ten první krok. Tak krásně jsi to popsala v té povídce, nádhera. Už jsi u ní udělala korektury? On

>> Ano, to ano, ale nemůžu ji číst, přijde mi moc strašidelná.

>> Rozumím. A co jsi říkala na Taittinger? Freudián

>> Smála jsem se, ten je pro Hermínu nebo Eve, pro Malu, co já vím, pomyslela jsem si...

>> Je to tak. Viděl jsem tě na monitoru... Freudián

>> A pak zmizíš?

>> Zlobil jsem se, že jsi nešla dovnitř. Freudián

>> Aha, a pak musíš zmizet? 1:1, nikdy nejdu do domu, kam nejsem pozvaná.

>> Pořád ten dům chceš? Freudián

>> Ano.

>> Ale já ti přece říkal, že jsem ten dům koupil pro tebe. On

>> To ano, ale já netušila, proč.

>> Co sis tehdy myslela, proč ti dávám darem dům? Freudián

>> Pro to akvárium, komické, pravda?

>> Ach tak, jak jsem chtěl, abys řekla, že to u mne vypadá jako v..? Freudián

>> Ano. Až teď vím, proč. Tehdy jsem měla jen tohle jedno vysvětlení.

>> Když jsi řekla: Tady to vypadá jako v nějakém akváriu, myslela jsi na mou větu? Freudián

1016 >> *Ne.*
>> *Pak si ten dům stejně nezasloužíš... Ale já myslel, že ty víš všechno, zasmál se.*
>> *Ne, než jsem věděla všechno, trvalo to rok.*
>> *Pomohl ti někdo? Freudián*
>> *Vůbec ne, nikdo. Trošku ten neurolog.*
>> *... a pulovr. Neurolog má o tobě moc dobré mínění... A víš ještě, kdo tě taky má rád? Freudián*
>> *Ne.*
>> *Dr. Plyšák.*
>> *Ach, skutečně, chtěla jsem s ním jít na pivo, ale nikdy nezavolal.*
>> *Co bys mu řekla? Freudián*
>> *Všechno, co bych věděla, jen jsem tenkrát nevěděla mnoho.*
>> *To, co máš na sobě... Máš to taky v modré? Freudián*
>> *Ano.*
>> *On mi to popsal tak přesně, že jsem si to myslel. Tolik ti toho svěřuji, neměl bych to dělat, ale miluji tě, pořád si myslím, že mi rozumíš. Freudián*
>> *Vždyť taky ano.*
>> *Kromě toho jsi ten nejchytřejší člověk, jakého znám. Přijdeš do domu o víkendu? Freudián*
>> *Ne. Když mne nepozveš, ne...*

A teď? 27. 03. 2003? Rok poté, co pulovr začal mluvit? Chci, aby ten satanský freudián už nikdy nezkřížil mou cestu životem, nemůžu za nic ručit. Můj instinkt by ho patrně zabil, moje srdce na něj zapomíná a má hlava už zapoměla...

Je ten odstup dost velký?

Myslím, že ano, a kromě toho se mi skutečně podařilo ty tři vidět jako jednoho nemocného muže. Teď je mi taky jasné, až teď naprosto jasné, jak je to s tím překvapivým večírkem, že

by lidi s PTSD mohli někoho zavraždit. Mám pocit, že bych mohla zabít, dokonce bez večírku.

1017

Freudián převrací můj život, aniž by se mě zeptal, zůstávám sama a nemůžu s nikým mluvit o svých citech, to je dostatečně velký zločin. Zneužití. Zneužití jen proto, že jsem potlačovala? A proč? Potlačování je obranný mechanismus, už třináct let se před ním chci chránit. Ztraceně, chci křičet, pak přichází jen proto, aby kontroloval, co dělám? Krásný experiment, jenže by mohl někomu velice uškodit, na to nemyslí? Jde k Řekovi jen abych jej viděla a ani mě nepřijde pozdravit? Jako kdyby říkal:

>> *Vidíš, i Corinnu mám na své straně... Měj si, ale nech mne na pokoji!!!*

Já bych taky chtěla... jej nenávidět. Cyrana z Bergeracu!!! Sociopata!!!

List kalendáře:

**Žádná vášeň v lidské hrudi není silnější,
než touha přesvědčit ostatní,
aby věřili, čemu člověk sám věří.**

Jak pravdivé, jen bych chtěla být silnější, než ostatní. Mé přání je, jednoho dne nechat lidi věřit, čemu chtějí – když na oplátku udělají totéž pro mne.

Boj proti moci je bojem paměti proti zapomnění.

Ono už to bude tak, že se freudián chtěl s mou pomocí zbavit svých komických spojení. To je O. K., ale ať mi řekne:
>> *Teď jsem hotov, teď už tě nepotřebuji.* Protože mé city se mohou vždycky zbláznit, když zase přijde a znovu odejde...
V onen večer plný zvracení jsem viděla, že příště budu muset říct: >> *Ztrať se, freudiáne!*

**Slova spojují jen tam,
kde už dávno souhlasí naše vlnové délky.**

Max Frisch

Zase jsem celou noc nemohla spát, to by nebylo tak zlé, ale je to už bůhví kolikátá noc beze spánku. Pořád dál myslím na freudiána a na „zvracecí večer“, stydím se...

Byla jsem s Ritou u Itala, nádherný večer, hodně jsme se nasmály, řekla jsem jí: >> *O. K., oblbování to není, když, tak mne vodí za nos a s tím bude muset jednoho dne přestat, nebo? A až skončí, pak mi dva, sedm, třináct let dával místo*

lásky jen placebo.

Krásný nový titul by byl: *Rozpláclé placebo.*

Rita se zeptala na dlouhodobou studii, kterou prý freudián dělá.

>> *Ach, přivedla jsi mne na nápad, teď ho budu vydírat. Dám mu svůj deník, až když on mi dá svůj. Nebo tu studii, jinak ne,* řekla jsem jí.

Byla jsem u jezera, hrdě jsem plavala dvakrát dokola... Bylo to třeba, nemám žádný pohyb. Když se freudián gynekologa zeptá, proč nehubnu, jsem si jistá, že mu řekne, že potřebuju solárium nebo Garmisch.

**Nemůžeme se zříkat lidí,
kteří mají odvahu k novým myšlenkám,
dokud je nemohli představit.**

Jsem tak smutná, proč mne ten člověk nenechá konečně na pokoji, jako pravý freudián by řekl: >> *To se odehrává jen v tvé hlavě.* Je to svinstvo, myslela jsem, že jsem z té hnusné hry venku, přitom se mi vede moc špatně... Smutná, našťvaná, nevím, melancholická, neměl by sem chodit, riskuje? Je drzý. Může přece zavolat, když mě chce vidět.

Tak ráda bych měla nějaké zvíře, nedávno jsem viděla psa, vlastně často vidím takové psy, jako byla Miki, a jsem potom vždycky moc smutná, chci si s nějakým zvířetem aspoň povídat a mazlit se...

A co dělám? Pokouším se pro freudiána namalovat obraz, v oleji, raději jsem to měla nechat být, nemyslím na něj jen každou minutu, ale každou vteřinu. Ošklivě mne to vzalo, jsem zase tak zamilovaná. Moje silné stránky, kde jste? Rozpustily se v lásce, chtěla bych ječet strachy, že už ho nevidím. Proč mi to dělá? Je to opravdu pomsta za Axela nebo

1020 R.? Nebo je pořád ještě nemocný, potřebuje si potvrdit, že existují lidi, kteří milují jeho a ne jeho peníze? Trpím... Nešťastná tloustnu, z nešťastné lásky, nepomáhá nic, ani nakupovat... boty. Jsou to jen slova, která použil: Miluji tě. A to říká muž, který pravděpodobně není schopen lásky. Také to mají ti tři společné.

**Trpět, to není zásluha;
ovečka, která se nechá sežrat, posiluje vlčí řád.**

O. K., byla jsem u psychologa, nechce psát žádný posudek ohledně důchodu. Bojím se, že by tam napsal něco, co by situaci nezlepšilo, ale mohlo naopak zhoršit... Jinými slovy, nevěří mi můj PTSD. Řekl, že něco mám, ale je to zážitek, který leží daleko v minulosti... Aha, takže pokud jde o Kašmír, bude se hrabat v mém životě... Na otázku, co z toho budeme mít, když to budeme vědět, zbavím se tak svých problémů, zas nedokázal odpovědět, takže jsem řekla: >> *Už u vás nejsem šťastná, když vidím, že mi Kašmír nevěříte...*

Facit: S Kašmírem jako tajemstvím jsem na tom byla lépe, než teď, kdy si musím připadat jako lhářka, ale nejsem... Tak už k němu zkrátka nejdu.

A Bruno? Není schopný převzít zodpovědnost za své krásné řeči, takže co s tím? U banky mám mínus 1500 € a on mluví o porsche, co to má všechno znamenat, nechci, to půjdu raději na sociálku, než abych musela ještě jednou poslouchat ty jeho kecy...

Formulář dám vyplnit novému neurologovi, psychologovi jsem nabídla, že by tam mohl napsat, že k němu chodím pořád s očima červenýma od nevyspání, ani to nedokázal opravdu potvrdit, nakonec mi ani nevěří, že nemůžu spát? Co u něj mám ještě hledat? Chodila jsem k němu čtyři měsíce, začala

Dějiny by se měly psát tužkou.

Taky dobře, mohla jsem bez PTSD žít dřív, když jsem tomu říkala můj malý Kašmír, tak tomu budu dál takhle říkat, ale byli i lidi, kteří mi to měli za zlé, jak tomu teda mám říkat? Nejlíp vůbec nijak, dál potlačovat a basta, a někdy pak to dvakrát potlačené budu muset ještě taky zpracovat? Mám toho plné zuby. Nespím, nic nemám... Deset let jsem denně myslela na Kašmír, ještě si vzpomínám, že jsem si mnohdy sama myslela: Tu energii, kterou věnuješ na Kašmír, bys mohla jinde investovat užitečněji... Za tmy nechodím na ulici, nejezdím městskou dopravou a nemám nic... No dobrá, přizpůsobím se a budu vážně tvrdit, že mi nic není...

Psychologové! Freudián po čtyřech měsících terapie taky nevěděl nic lepšího, než běžet k R. a vyprávět mu, že vůbec žádný PTSD nemám. A teď? Ani nemůžu do Rosenbergu, kde mi to diagnostikovali. Takový nesmysl, kam teda mám jít? Všichni si myslí, že jsem si Kašmír jen vymyslela, nikoho nemůžu přesvědčit – a proč bych měla? Deset let jsem žila s tím, že mi to nikdo nevěřil... Takže facit? Nikomu nedůvěřuju, nejméně freudiánovi. Je tohle ta síla, kterou u mne obdivuje? >> *Ty jsi i bez podstavce veliká..*, řekl tuhle.

Krásné řeči, lži, na to jsou dobří, pánové psychologové. Jakže to bylo? Nenechám se sežrat, nechci už mít nic se žádným druhem psychologa – samozvaný nebo ne, přítel nebo nepřítel. Duševní násilí, zneužití, to je jediné, co mne teď k freudiánovi napadá.

Už nikdy ho nechci vidět. A to dokáži, jen když budu hodně silná... A to jsem – podle něj. A tak jde freudián s tou bestií do hospody, přes Slováka se skamarádí s Eve a od štamgastů si

1022 vyslechne, jak jsem špinavá, co jsem měla s dětmi, že jsem byla znásilněna, jak blbá a nevěrná jsem, co jsem za děvku – a pak přijde ke mně domů, bez ohlášení, a diví se, že se mi udělá špatně? Koho bych prosím pěkně měla poblít? Namísto aby se za všechno omluvil a nechal mne v klidu, mluví o lásce, společné budoucnosti, svatbě... Jasně, že je mi na zvracení... Jak by to taky mohlo jinak vypadat? Mám mu přesto, při všem, co mi provedl, dál věřit? On, který se přátelí s Axelem a tím lhářem, s lidmi, kteří mi tolik ublížili? Zmiz!!! Jako ti druzí... A ten nový psycholog, tenhle člověk nebyl schopen mi pomoci a bere za to peníze? Je o sobě tak přesvědčený, že si nepřipustí žádnou svou chybu? Takové svinstvo, lidi se mýlí neustále, co se týče mé osoby... Taky freudián, ten potřebuje hned roky, aby mi uvěřil můj charakter... Na světě ale není nikdo, kdo by mne viděl správně, jen já sama. Jak jinak by se mohlo té doktorce stát, že ze mne pět let dělá alkoholičku, kterou nejsem..?

Byl tady přece ten případ s mopedem. Vidí mne na mopedu a ptá se, zda jsem ztratila řidičák. Blbá kráva. Podívala jsem se na zem, zda mi nevypadl z tašky, tak naivní jsem byla... Není to chyba, co tahle bohyně v bílém dělala celé roky? A místo aby to přiznala, tak se na mne zlobí, že už k ní nemůžu chodit? Ptá se mého bývalého lékaře, zda jsem dříve pila víc, taková sračka! Neměla jsem nikoho, jen ji, a ona udělá něco tak hrozného, to je víc, než jen chybná diagnóza, znala hodnoty mých jater. Ten starý doktor jí to řekl správně, měla jsem játra jako dítě.

Freudián je rád, že to s hospodou a štamgasty konečně vyšlo najevo. Přijde ke mně, aby mi to vyprávěl, namísto aby lidi jako Detlef, lékařka, Inge, Sybille, Hermíne nebo Axel přivedl k tomu, aby se mi omluvili, fuj! Samozřejmě je mi při takové reakci špatně.

A Ehrlich? Například jsem včera psychologovi řekla:

>> *Je dobře, tak já teda půjdu do Rosenbergu.*

Jak jen přijdu na takový nápad, v Rosenbergu mi nikdo nepomůže, Ehrlich mne poslal k Redd, která mě nemá ráda, protože kvůli mně musela z Rosenbergu odejít. Ale moje vina to nebyla ani minutu. O půl roku později na mne Ehrlich křičí:

>> *Buďte trošku čestná... Ale neřekne, jak to myslí, jen vykládá o ubohé nemocenské pojišťovně, která to musí zaplatit... Můj pobyt v Rosenbergu. Zatraceně.*

Freudián vykládá, že se nesmíme vídat a doporučí mi terapii...

O dva měsíce později ale přijde ke mně domů a povídá o lásce... O. K., konec legrace. Kdo chce do pekla, zahrává si s ohněm... Ne, já ne, já se téhle zlé hry už neúčastním... Ani jeden telefonát, ani e-mail, poslední zněl:

>> *Já tě přirozeně nemiluji.*

A pak zase přijde ke mně domů? Sviňárna, totální zneužívání zodpovědnosti, kterou by musel nést jako můj psycholog nebo známý...

A jak to bylo v onen „zvracecí večer“, tehdy řekl:

>> *Tvůj byt je vždycky tak krásně uklizený, R. pokaždé říkal, že jsi nepořádná.*

>> *Ach ano, pořád ještě ho navštěvuješ, a jaký je jeho byt?*

>> *Uklizený, ale špinavý, lepkavý, nevím, zanedbaný.* Freudián

Myslela jsem na to, jak jsem se o toho hajzla vždycky dobře starala. Třicet let jsem pečovala o jeho byt, vařila mu a nakupovala všechno oblečení, od drahých obleků až k botám a spodnímu prádlu. Ostatně: Boty. Ty jsem mu nikdy nečistila. Facit: 30 let chodil v nevyčištěných botách. A jak často říkal: >> *Podívej, jak mám špinavé boty, to proto, že mi je nevyčistíš.* A on, že by mi pomohl s domácností? Nikdy. To už raději přejížděl prstem po televizoru, aby mi ukázal, jak špi-

1024 navý je v tomto případě můj byt.

>> *Špinavý, není div, ten ještě v životě nevzal do ruky hadr nebo prachovku. A já o svůj byt pečuju, protože se o sebe ráda starám.*

>> *A jak to bylo, když jsi žila s ním? Freudián*

>> *To jsem se musela v první řadě starat o něj... Proč k němu pořád ještě chodíš?*

>> *Musel jsem si tvůj život prohlédnout ze všech stran.*

>> *Takový nesmysl, to jsi nemusel.*

>> *Můžeš mi to odpustit? Freudián*

>> *Přestaň s těma věčnými omluvama, jde mi to na nervy.*

>> *Že tě nezaměstnal, když jsi přišla o práci... To nechápu.*

>> *Nechápeš? To je tak snadné k pochopení. Jako manželka jsem pro něj všechno dělala zadarmo.*

Takže dělal dlouhodobou studii o mém životě. Zajímalo by mne, zda mi Kašmír od začátku věřil nebo ne... Pravděpodobně ne, taky je to jedno, jenže teď sklízím plody. Všude vypráví, že nic nemám a že mne miluje. Zda jeho rovnice někdy vyjde? Nemyslím, a taky mne doopravdy nezajímá. Tak či onak, freudián navštívil všechny lidi z mého okolí a ještě to přiznává. Jak by to mohlo vypadat s tím posledním psychologem, šel by k němu a řekl: Myslím, že žádný PTSD nemá. A miluji ji. To si taky ještě dokážu představit. Včera, když jsem o freudiánovi řekla, že v našem vztahu chyboval, vrátil mi psycholog formulář pro důchodovou správu. Mohli by si myslet, že jsem si to vymyslela, můj Kašmír, a freudiána se držím jen proto, že by mi mohl pomoci? Mínil to takhle? To by bylo něco... Ne, ale opravdu ne. >> *Zmiz, běž o dům dál, kde ti tvoje hrátky věří... Proklínám den, kdy jsem tě poznala! A přeji ti, abys nepřišel o svou sociopatii. Budeš jen nešťastný.*

Takže přece konkurenční uvažování, to se ale, freudiáne, musíš mnohem víc snažit, pokud chceš být takový, jako já. Můžeš vždycky k té bestii a poslouchat ty lži...

A k tomu psychologovi už nikdy nepůjdu.

Steffen sem freudiána přivedl, a i když si nejsem jistá, napíšu to. Steffen, Axelův přítel, řekl:

>> *A jak se dostaneš domů?* To jsem zaslechla, než jsem otevřela dveře.

>> *Taxíkem,* zněla freudiánova odpověď.

Jednu maličkost ten psycholog zapomněl. Já tu situaci, kdy mi lidi nevěří Kašmír, dobře znám. Potřebovala jsem si jen připomenout dobu před dvěma lety a to jsem udělala...

Sice to jsou už tři roky, ale co je na tom, nic! Tak, a dneska v noci jsem měla svůj závěrečný sen, ten přichází vždycky na konci zpracované sekvence. Zvláštní, ani na okamžik nebyl vidět freudián. Ale R., v celé své blbosti... Jak se vždycky a za každé situace na mne spoléhal, taky v tom snu. Jen jsme nebyli sami a lidi kolem nás mu to stručně a jasně řekli. Sen: Tak na začátku jsem R. vyprávěla, že se mi dnes v noci zdálo o zemětřesení, R. v kuchyni v Müllerstrasse vařil vajíčka (sen ve snu, nikdy nevařil, ani vajíčka) a pak se země skutečně začala třást... >> *Pojď, půjdeme ven,* řekla jsem mu.

>> *Nech mě to dodělat,* odpověděl, ale když zemětřesení zesílilo, vyšel se mnou jak byl, jenom v košili, na ulici plnou lidí, kteří se chtěli zachránit, všichni běželi ven z města, řada budov se kymácela a já si myslela: *Tak to musí vypadat, když lidi ztratí všechno, kromě holého života.* A ti lidi R. nadávali, protože mi nevěřil, že přijde zemětřesení.

U jezera jsem si zase vzpomněla na náš poslední večer s freu-

1026 diánem. Myslím, že je to první setkání, o kterém nemůžeme mluvit, protože se mi pak zase dělá nevolno.

>> *Ty mi kvůli mým penězům nezavoláš? Takže si před těmi prachy, stejně jako ostatní, sedneš na zadek, jak ty tomu říkáš.*

>> *Ne, tak to není, já ti nezavolám taky proto, že o tebe nikdy nebudu bojovat, to tě může mít Eve nebo Hermína nebo ta Polka. Ty musíš přijít sám, protože jinak bych si taky myslela, že ti volám kvůli těm penězům... Především teď, kdy nemám práci.*

>> *Teď chápu, přišel jsem sám, to se ti líbí?* Freudián

>> *Ano, moc.*

>> *Opravdu jsi ráda, že tady jsem?* Freudián

>> *Ano.*

>> *Ale s tím bojem o mne... Ty jsi nebojovala ani o Axela, pravda? Tam byla ve hře jeho krása. Ale teď jsi mi prozradila své tajemství, proč nejsi žárlivá, ty si to odpustíš... Bože můj, co ty jsi za člověka! Ty jsi tak zlatá!* Freudián

**A kdybychom procestovali celý svět,
abychom našli krásu, musíme ji nést v sobě,
jinak ji nenajdeme.**

Prozradila jsem mu svou životní filosofii a proto se mi taky udělalo zle... Souhlasí?

Možná je to tak: Ti tři psychopati mají zmizet z mého života. Teprve až uvěřím, že je zbaven SL, VPM a jiných neřestí, budu s ním moci svobodněji hovořit také o svých názorech na život. Určitě mám mnohem lepší úsudek, protože něco takového, jako je VPM, bych nikdy nedělala... Silný jen ve skupině, takový nesmysl. Davové uvažování, kam jsme to dospěli? Vzdát individualitu?

Citát: *Myslím, že tento obraz také velice dobře ladí s našimi osobními zkušenostmi. Jak často již jsme se setkali s projekty nebo spolky, které z odstupu vypadají jako malé ráje a to až příliš lidské se projeví, až když se jimi konkrétně zabýváme.*

1027

**Kdybich věděla,
co je to umění, nechala bych si to pro sebe.**

>> *Tu analýzu jsi ale udělala skvěle, gratuluji, kolegyně. On
>> Nikdy jsem nechtěla být psycholožkou.
>> Já také vím proč, jsi jí totiž od narození.*

Myslím, že v tu chvíli jsem zase musela do koupelny. A dnes u jezera jsem konečně věděla, s čím, s jakou situací v mém životě, ten večer mohu srovnat. Vždycky když Axel hovořil přímo s mým podvědomím, bylo mi špatně od žaludku, přesně jako u freudiána. A ještě něco, teď to máte, páni psychologové: Já našla řešení, jak s vámi do budoucna zacházet... Za prvé přestanu být činná v psychologii a za druhé už nebudu mluvit o Kašmíru... Zním to, tahle nevíra, kterou ukazují psychologové a taky většina lidí kolem mne, ta mi jde na nervy. Konec, už o Kašmíru nebudu mluvit, k ničemu to není. Žádný citát, můj výrok:

**Vztah musí k něčemu být,
jinak není k ničemu.**

Tímto se vzdávám vztahu mezi Kašmírem a mnou... Můj milý Kašmírku, najdi si někoho jiného, například toho padoucha R.

>> *Tedy přece, ty peníze ti vadí.
>> Ne, jen natolik, že ti nezavolám, ale to je jedno, ty stejně*

1028 *nezavoláš zpět.*

>> *Co miluješ víc, moje peníze nebo mne? Freudián*

>> *Co je tohle za blbou otázku? Tebe miluju, ne tvoje peníze...*

>> *Milovala bys mne, i kdybych žádné peníze neměl?*

>> *Samozřejmě, ale tuhle otázku jsem si nikdy nepoložila, proč to děláš ty?*

>> *Musel jsem se tě na to zeptat, promiň... Freudián*

>> *A jak jsem odpověděla?*

>> *Lépe by to ani nešlo...*

Možná mi bylo špatně proto, že jsem ještě nezpracovala tu SL, v tomhle směru potřebuju pomoc. Dnes odpoledne u jezera jsem telefonovala s Markem, možná dostanu džob v nakladatelství Norden.

A už to jde zase dál, copak to nikdy neskončí?

>> *Ehrlich tě má opravdu rád, obdivuje tě, jak všechno zvládáš. Vyprávěl mi, že když jsi vyšla z hodiny ve třech, řekla jsi: Dohnala jsem je terapií až ke zdi, oba... A že potřebuješ terapii po terapii. Freudián*

>> *Hm. Smál se, čekal na mě.*

>> *A což teprve paní Fuchs.*

>> *To mne těší.*

>> *Všimla sis vůbec, jak jsem se kolem tebe pořád plížil? On*

>> *Ano, ale nechápala jsem to.*

>> *Jednou, když jsi v ruce držela tu vlnu, jsi vypadala jako Lilit.*

>> *Kdo je Lilit?*

>> *To nevíš? Myslel jsem, že to víš, když jsi četla o tom sociopatovi. Freudián*

>> *Ne, nevím to.*

>> *Je to jiné jméno pro Evu. To je krása, že taky něco nevíš. On* 1029

>> *To je arabsky?*

>> *Ano, teď jsi mne ale vylekala. Freudián*

>> *Proč?*

>> *Že to tak říkáš, je to pravda.*

>> *No jasně, protože Eva je hebrejsky žena a používá se to na celém světě.*

>> *Doháčkovala jsi ty věci? Freudián*

>> *Samozřejmě. Saša je viděl a řekl, že je můžu prodávat na Maximilianstrasse a dostanu za to stovky eur.*

>> *Ty na Maximilianstrasse nebudeš nic prodávat, ty tam půjdeš jen nakupovat, s mou kreditní kartou, pokud by tvoje byla prázdná. Čekám mnoho, ale má očekávání, co se týče tebe, jsou překonaná. Musíš také znovu promyslet své heslo. Mohl jsem ti něco nabídnout? Freudián*

>> *Dá se to tak říct!*

>> *Terapeut M. U něj si nejsem jistý, nedokáže se vyjádřit, co se týče tvé osoby. Freudián*

>> *To věřím, on mne nechápe.*

>> *Můžeš mi uvést příklad? Freudián*

>> *Ráda. Jednou mu během mé hodiny někdo zavolal, kvůli hudebnímu pokoji, ve kterém se měl konat trénink multiplikátorů a on toho člověka na telefonu odbyl. Když položil, řekla jsem mu, že je obdivuhodné, jak to umí. Zeptal se mě, zda si z něj dělám legraci. Řekla jsem, že to je mi vzdálené.*

>> *Víš, co to je? Freudián*

>> *Ano.*

>> *Ano, přirozeně to nemohl objasnit, protože se styděl, že ti skočil do řeči a potom, když to vysvětlil, raději řekl, že neumíš německy. Proč to o tobě říkají, to stejně nechápu. Říkají, že neumíš německy a nikdy nedokáží opakovat, co jsi řekla. On*

>> *No jasně, on řekl, chcete mne vodit za nos, to by vám*

1030 *nikdy neřekl, já se ho taky ptala, proč dovolí, aby Martin manipuloval s lidmi, ten se ale naštvál, řekl: Mnozí lidé to právě umějí.*

>> Víš, jak to bylo s těmi drogami? Přirozeně ne. Řekli jsme, že bereš opium a Martin myslel na drogu a vykládal, že jsi fejšačka. A ten s tím oknem, ten taky vyletěl, protože ti to okno přirazil před nosem a předtím volal tvoje jméno, abys přišla. Nestačil koukat, jak rychle byl venku. A ten s opiem taky. Terapeuti něco dělají a nemyslí na to, že když v 16 hodin zmizí, zůstává ještě večer, kdy tě ti ostatní trápí. Pak tomu říkají, že tě skupina nepřijala. Kdy se to stalo s tím oknem? Stejný den, jako s těmi drogami, pak je mi jasné, proč jsi nechtěla přijít do domu, měla jsi strach, že ti zavřou dveře před nosem. On

>> Přesně tak, ty jsi génius, tak to bylo.

>> Promiň, prosím, i ten tomograf. Freudián

>> To bylo taky něco! Prostě mě vezmete na tomograf a ne vysvětlí, proč. Tehdejší neurolog byl taky řádně překvapený. A k těm dalším věcem: Co mají říkat, jinak proti mě nic nemají a pak řeknou, že беру drogy nebo neumím správně německy. Nemůžu jim objasnit, že to nesouhlasí. Například jsem taky Inge Reichert nikdy nemohla vysvětlit, že své plastiky neodlévám ve formách, že to se svými sochami nedělám...

>> Jak pravdivé, a mluvíš tak nádhernou němčinou. Freudián

>> Ano, u tebe a lidí, kteří jsou mi nakloněni, u jiných ne. Sama přece vím, že mluvím dobře, taky ten neurolog mou němčinu vždycky obdivoval.

>> No právě, ale ne u lidí, kteří tě nemohou vystát. Freudián

>> Přesně, já je taky nemůžu vystát a pak s nima taky mluvím špatnou němčinou.

>> Ten neurolog mi vyprávěl, že jste se smáli, když částka za tu hodinu ve třech nebyla vyúčtována. Freudián

>> *Ano, jak se taky taková hodina má jmenovat? Děláme z pacientky zamilovanou pacientku? A potom, když přišla ta zpráva, zlé, řekl, že bych musela být slabomyslná, kdybych takové metody terapie odsouhlasila.*

>> *Co například? Freudián*

>> *Inu, o M. Říká, že si už podruhé odporuje, co se týče mé osoby.*

>> *Souhlasí. A o terapeutce Palavy? Freudián*

>> *Ta že by měla pracovat jako internistka a ne jako psychologka, tomu nerozumí.*

>> *Souhlasí, máš pravdu... Platí, oni nebo jejich rodiče, horrentní sumy za vzdělání a pak přijdeš ty a kladeš ty správné otázky a vyznáš se lépe, než oni. Až příště přijdeš do Rosenbergu, už tam nebude. Freudián*

>> *A pak s tou hypnózou.*

>> *Jak, co je s hypnózou?*

>> *Píše se tam, že s tím mám problémy.*

>> *Ano, to je přece v pořádku. Freudián*

>> *Tomu říkáš v pořádku? Mluvila jsem o tom jen při svém prvním pobytu a teď, o dva roky později, to tam napíšou?*

>> *Trošku se zpožděním? Freudián*

>> *No jasně, když jsem tomu neurologovi trošku vyprávěla, řekl, že tě chtějí zničit.*

>> *To jako mne? Freudián*

>> *Ano, kdybych mluvila o hypnóze v Rosenbergu, zmínila bych tě při tom prvním sezení. A měl pravdu, co jste se mnou dělali, to by se mělo zakázat.*

>> *V Rosenbergu o Axelovi nic nevědí. Freudián*

>> *Ano, ale já bych to řekla.*

>> *Tenkrát jsi ještě nebyla rozvedená. Freudián*

>> *Ach, skutečně, já se rozváděla. Myslíš, že když k tomu dá souhlas ta bestie, tak se nikomu nemůže nic stát? A dneska,*

1032 *kdo ti dal svolení? Udělal jsi ze sebe osobu blízkou a hned sis dal sám sobě povolení?*

>> *Souhlasí, ty jsi něco podobného řekla taky už v Rosenbergu, měl bych o tom s tebou více mluvit. Freudián*

>> *Ty? Ty se válíš smíchy, že mi ukradli to originální cédéčko. Já bojuji v pokoji s milióny komárů a ty jsi vedle a nepomůžeš mi? Víš, co jsem řekla té Kains?*

>> *Ano, že jsi ráda, že už nemusíš telefonovat. Freudián*

>> *No jasně, ty útoky na mne, ty byly zlé a nevhodné. A ty kecy, že jsem na tebe poslední den čekala...*

>> *Myslíš, že jsem tě teď chtěl uvést do hypnózy? Freudián*

>> *Ano.*

>> *A jak?*

>> *Když jsi zaklepal na dveře, namísto abys zazvonil, tohle hypnotické zaklínadlo, tenhle trigger, máš od Axela. Dnes jsem rozvedená a mám něco proti hypnóze, to víš, a ty přijdeš sem, proč vlastně? Řekl jsi, že mne nemiluješ, to je v pořádku, co ale potom hledáš tady? Hermíne mi v telefonu řekne, že mne nezná a o dva měsíce později se se mnou měří na náměstí Odeon? Takříkajíc, koukni, jak jsi blbý, že takovou stařenu zveš na kafe? Ani jsi mne nepozval... Tobias tě taky nezná, co to má být?*

**Hlas svědomí by byl lepším poradcem,
kdybychom mu pořád nenapovídali, co má říkat.**

>> *Souhlasí, chtěla se s tebou srovnávat. Co si o tom srovnání myslíš? Freudián*

>> *Zbytečné.*

>> *Jasně, ty přece nejsi žárlivá, pro tebe žádné srovnání neexistuje, a ten PTSD?*

>> *Nevyprávěla jsem ti, že co přišlo z Rosenbergu víc uško-*

dilo než prospělo?

>> *Chceš novou zprávu? Freudián*

>> *Ale běž, co to má znamenat, to není tvoje starost! Lidi mi pak vykládají, že svoje skulptury dělám z forem, ty neustále běháš k R. a vyprávíš, že mi nic není, nemám žádný PTSD. Víš vůbec, že je zakázané hypnotizovat lidi s tímhle syndromem? A ty víš, že ho mám, od začátku, už 13 let. Axel u mne chce vymítat ďábla a ty přijdeš sem a vyprávíš, že si mne chceš vzít? Stejně to neuděláš, jinak bys to už udělal. Zneužití, nic jiného mě nenapadá. Nová zpráva? Zase slibuješ něco, co nedodržíš? Raději si založ spolek s R. a Axelem, alianci tří psychopatů!*

>> *Ještě uvidíš. Prom... Freudián*

>> *Strč si svoje věčné omluvy někam.*

>> *Souhlasí, všechno, co říkáš! Už jsi něco podobného řekla v Rosenbergu. Freudián*

>> *No jasně, ani s tím hejnem komárů jste mi nedokázali pomoci, musela jsem je vyhnat sama. Všichni se chovali jako svině, a ty to víš a nemluvíš se mnou o tom? Víš, kdo to byla Kirké? Já*

>> *Ne.*

>> *Moc mužů kolem sebe proměnila v prasata.*

>> *Hypnotizoval tě někdo v Rosenbergu? Freudián*

>> *To kdybych věděla, mě se nikdo neptá. Zda chci nebo ne... Nebo ses mě dnes zeptal? Víš, co bych ti odpověděla... To by tě zajímalo, jestli jsem o tom s někým mluvila! No jasně, protože ty útoky, ty nebyly určené mně, ty byly zaměřené proti tobě, a já si to pak odskáču.*

>> *Ach bože, ano, máš nejspíš pravdu. Freudián*

>> *No jasně. Ty mi říkáš, že si chci vzít toho Španěla, takový žvást. Nebo že jsem na tebe poslední den chtěla čekat – proč mi to vyprávíš? A proč bych to dělala? Řekl jsi, že mne nemi-*

1034 *luješ, co teda potom vůbec hledáš tady? Já se pokouším to nebrat osobně, přesto mě to zraňuje. Vnímáš ten rozpor mezi tvým a mým myšlením?*

Rozplakala jsem se, podal mi kapesníky.

>> *Myslím, že přede mnou pláčeš poprvé.*

Že plakal se mnou, toho si nevšiml.

>> *Chtěl jsem málem říct: To smíš. Freudián*

>> *Já vím, ty ale nejsi můj psycholog, pláču, kdy se mi zachce...*

>> *Správně, nejsi moje pacientka... Freudián*

>> *A ty můj psycholog...*

>> *Nikdy jsem nebyl, pravda,*

>> *Ne, i když jsi jako psycholog byl super... dokud...*

>> *Dokud?*

>> *Neměl bys lidem kolem vyprávět, co jsme probírali v terapii... A co má Lilit společného se sociopatem?*

>> *To nevím, budu se muset podívat. Freudián*

>> *Ještě něco, tahle paní Scheider-Rottig, ta spoluterapeutka, ta je opravdu na zvracení...*

>> *Neříkej to, jinak zase budeš muset... Nevěřím, že je to alkoholem, že musíš pořád zvracet. Jak jsi vůbec přišla na sociopata? Freudián*

>> *Přes tu pasivní agresivitu. Pomalu už tomu taky přestávám věřit... Tolik jsem ani nepila.*

>> *Musíš blít nad těmi lidmi. Gratuluji, paní kolegyně... Proč je ta spoluterapeutka taková?*

>> *Vždycky mi říkala, že fantazíruju, pokud jde o můj vztah k tobě. Když jsem ji požádala o příklad, žádný nevěděla.*

>> *Ano, příkladů se vzdali... Ale ty jsi přece říkala, při té hodině ve třech: To je přece jedno, co pan Wilhelm vůči mně cítí. To se mi líbilo. Ostatně, byla jsi nádherná. Freudián*

>> *Díky.*

>> *A jak to, že víš, že to byl trénink multiplikátorů? Freudián*

>> *Protože se pak konal v naší kuřárně.*

>> *Ten krokodýl, co si sám plete svou kůži, je tak krásný... Ale tvoje kuchyně, ta mne dorazí. Víš, co bych změnil, kdybych tady bydlel? Freudián*

>> *Ano, tu lampu, ale ty tady nebydlíš.*

>> *Ano, jinak bych to změnil. Chěl jsem si toho krokodýla prohlédnout, jak si plete pulovr, to jsem narazil poprvé. Pak vstanu a narazím podruhé, do té lampy... Jako boxer je tvoje kuchyně, zastupuje tě, protože to vidíš jako drzost, že jsem sem přišel. A protože ty nemůžeš, vyřídí to za tebe tvoje kuchyně. On*

>> *Och, ty krvácíš, musím si pro brýle.*

>> *Ne, nemyslím, chtěl bych, abys pro brýle nešla, jde to?*

>> *No jasně.*

>> *Ty jsi bez brýlí tak krásná, já tě bez nich neznám. Ten dům tady, taky ti připomíná tu čajovnu? Freudián*

>> *Ano, jsou stejné.*

>> *No, stejné nejsou, ačkoli u tebe mne to neudivuje, že to říkáš. Vadí ti, že se k tomu můstku musí jít přes ulici? Freudián*

>> *V žádném případě, takhle můžou kolem jezera chodit i normální lidi. Je na něm nějaký člun?*

>> *Ano, dvanáctimetrová jachta. Znáš ji, je tam na jezeře. V loděnici by sis mohla zařídit ateliér... Freudián*

>> *O, to je krásné. Ano, znám ji.*

>> *Umíš surfovat? Freudián*

>> *Ano, špatně, dělala jsem kurs na Rosenbergském jezeře, ale nebavilo by mě to moc. Občas nějaký výlet, ano.*

>> *Ariane je úplně nadšená. Freudián*

>> *To je hezké... Ostatně, ty bydlíš tady u mne, nepřejde minuta, abych na tebe nemyslela... Jsi pořád přítomný.*

>> *Jako u mě... Taky bych raději hrál tenis nebo golf. Mohli*

1036 *bychom pořídit tenisové kurty. Freudián*
>> *Ty tam určitě už někdy byly...*
>> *Odkud to víš?*
>> *Já to nevím, jen tak jsem to řekla... Kdy byl ten dům postavený? 1934? To byly tenisové kurty u každého domu.*
>> *Proboha, na světě není jediná věc, kterou bys nevěděla... Ačkoli svým způsobem se mýlíš, ten dům byl postavený v tom roce, kdy se narodila tvoje maminka. Freudián*
>> *To je pravda, jak jsem na to jenom přišla?*
>> *Pravděpodobně se v tom roce stala ta vražda. Musím se podívat. Co ti připomnělo to dnešní přepadení? Freudián*
>> *Hongkong, tetičku Karolínu, taky jsme přišli bez ohlášení a ona si udělala čas a nalíčila se a vzala si šperky, než s námi začala mluvit.*
>> *Souhlasí, něco takového už jsi taky někdy říkala, když se u tebe zjevil Axel. Musím se R. zeptat, jak to bylo s tou návštěvou v Hongkongu.*
>> *Nic s ní nebylo, jen nádherný výhled na South Ferries, jinak nic – proč k němu vůbec ještě chodíš? Já ti přece nelžu, kromě toho jsem ti to před třemi lety zakázala, proboha, to už jsou tři roky. A ty jsi k němu chodil předtím a chodíš tam dál?*
>> *On byl tvou poslední blízkou osobou. Freudián*
>> *Co to tady vykládáš za nesmysly? Jsem už sedm let rozvedená.*
>> *Osm let. Freudián*
>> *Tím hůř, naposledy jsem s ním mluvila před dvěma a půl lety a ty se ho jdeš vyptávat? Ty jsi opravdu ten satan, co o něm pořád mluví, on skutečně myslí tebe. Je to drzost, přijít sem a vykládat mi, že máš klíče od mého bytu. Příště zavolám policii.*
>> *Udělal jsem jednu chybu. Freudián*

>> *Jako Axel. Já nemám ani tvou e-mailovou adresu a ty máš 1037
moje klíče od bytu? Kde to jsme? Axel se taky v Müllerstrasse
choval jako v samoobsluze! Jasně, že je mi špatně, celá ta si-
tuace je na blití!*

>> *Ty ale taky ještě máš klíče od Müllerstrasse. Freudián*

>> *No a, proč ne? Je tam můj moped a v archívu jsou fotky,
které jsem dělala já, ne on, a ty pořád ještě stojíš na jeho
straně? Terapeutka Palavy se mě taky pořád ptala na
manželství, co je tohle za blbost..? Nejradiji bych tě už nikdy
neviděla. Založte si spolek psychopatů, ty jsi zrovna jako ti
dva... říkáš, že už se s Axelem nepřátelíš, ale Steffen tě přivezl
sem a ten s ním bydlí. Mám ti ještě dát 20 feniků na telefon?*

>> *Už to stojí víc než 20 feniků, s tím bych ti zavolat nemohl. On*

>> *Děláš si legraci?*

>> *Promiň, prosím, co si on vzal sebou? Freudián*

>> *Co já vím, všechno, taky jedny hodinky, mimo jiné.*

>> *Jak se ty hodinky jmenují?*

>> *Prim.*

>> *Udělal jsem jednu chybu. Freudián*

Je nebezpečné mít pravdu ve věcech, ve kterých se zavedené autority mýlí.

>> *Ale jakou, obrovskou! Nevzpomínáš si, co jsem ti řekla
jednou během terapie? O tom jednom, který si s R. taky tak
dobře rozuměl? Běž k němu, ale pak nesmíš už nikdy přijít sem.*

>> *Už to víckrát neudělám, když si to nepřaješ. Freudián*

>> *Nepřeji si to! Chodíš ke všem známým, dokonce k mému
neurologovi a nechceš, abych zavolala Eve nebo Hermíně?
Víš vůbec, co to děláš? Důvěra vytváří zodpovědnost a ty ji
neustále zneužíváš. Zatraceně, ty bohužel pořád ještě nejsi
zdravý.*

1038 >> *Já vím, můžeš mi odpustit? Freudián*
>> *Ano, ale pravděpodobně bych tě měla vyhodit.*
>> *Promiň mi, prosím, ano? Já už dlouho vím, že R. tě nezná. Chtěl ti namluvit všechny svoje špatné vlastnosti... Mám ti uvést příklad? Když je někdo tak žárlivý jako on, má pořád komplex méněcennosti... Já už tě nikdy nesmím hypnotizovat. On*
>> *Ano. Víš, že se to nesmí dělat s lidmi, kteří mají PTSD? A ty to děláš?*
>> *Prosím, odpusť mi, mám odejít? Jak to myslíš, dostal jsem tě tam? Freudián*
>> *Když jsi zaklepal. Proč jsi klepal, protože bych ti stejně neotevřela, jasné? Pochopil jsi to?*
>> *Ano... Prosím... Tak tedy, jak se to tam jmenuje? South Ferries, já si to pořád pletu s New Yorkem, tam je zase Star Ferry. On*
>> *Vyznáš se, byl jsi někdy v Hongkongu? Já si to taky pořád pletu.*
>> *Ano, já si dokonce myslím, že jsme se v Hongkongu potkali. Freudián*
>> *Taky si to myslím, kvůli tomu jsem odtamtud vůbec nechtěla odjíždět... A pak jsem tě hledala pokaždé, když jsem v Hongkongu byla.*

**Když mají dva společné tajemství,
často nedokáží jeden od druhého odejít.**

>> *Co jsi říkala? Freudián*
>> *Ano, pokud je to pravda, je to zlé, nebo?*
>> *Ano, ale opravdu to tak může být, taky jsem tolik cestoval, jako ty, jen o tom nemluví, jako to i ty neděláš. Freudián*
>> *Ach bože. Já jsem se tehdy otočila.*
>> *Já taky... Naposledy, pak už nikdy. Freudián*

- >> *Ale ano, v nakladatelství Norden jsme se zase otočili.*
- >> *Souhlasí, oba. Teď to chvíli nech být, bylo by toho na tebe moc, také na mne... Někdy napíšeme ve stejném okamžiku jméno té ulice, o které věříme, že jsme se tam viděli... Freudián*
- >> *Já tu ulici vím.*
- >> *Já taky, a proč mi říkáš „malý Číňan“? Víš to teď?*
- >> *O.*
- >> *Prosím... Ale pak se známe už tak dlouho, jako jsi znala Axela... Nevidíš, že se naše cesty stále znovu kříží? Kdo je teta Karolína? Freudián*
- >> *Ano...*
- >> *S kým se ti to líbí víc, se mnou nebo s Axelem?*
- >> *Tebe miluju, Axela jsem nemilovala. Byla to tetička jednoho souseda z Müllerstrasse. Gorden Forster...*
- >> *Toho taky znám...*
- >> *Byl by to zázrak, kdyby ne...*
- >> *On je v Jednotě bratrské, víš, co to je? Freudián*
- >> *Ano, náboženská skupina...*
- >> *A jaká?*
- >> *Ano, to taky, jednou mi daroval svícen, nebo dva.*
- >> *Jeden byl ode mne. Já jsem se s ním ten večer v Hochstrasse seznámil. Freudián*
- >> *To jsem si mohla myslet, ale neznala jsem tě.*
- >> *Proč si to myslíš? Freudián*
- >> *Přišel hned ze shromáždění ke mně nahoru, bydlel v přízemí, myslím, že vůbec nešel domů, a pak mi jeden dal. Potom zůstal a strávili jsme spolu hezký večer a než odešel, dal mi ještě jeden.*
- Tehdy Gordena freudián doprovodil k mým dveřím, ale netroufal si dál. Viděla jsem ho, když jsem otevřela dveře. Jenže v tomto okamžiku bylo všechno ještě pohřbené moc hluboko.
- >> *Teď je vidím, oba tam stojí, on tě taky měl rád. Freudián*

- 1040 >> *Pravděpodobně, byl takový divný, když mi dával ten druhý...*
- >> *Přesně, chtěl ti říct, že tě taky miluje tolik, jako já. Já ti ho přes něj poslal... Ten večer jsem se s ním seznámil a ta Karolína v Hongkongu už byla mrtvá, jinak bych ji také ještě navštívil... Gorden je prima, víš, kde se narodil?*
- >> *Ano, v Betlehemu v Americe.*
- >> *Ta kočka, tu jsi také restaurovala. Víš, že je pro mne zvláště významná? Freudián*
- >> *Myslím si to, vždycky byla na balkóně.*
- >> *Ano, a pokaždé, když jsem byl v redakci módního žurnálu jsem ji viděl, děkuji ti, že jsi ji vzala sebou. Freudián*
- >> *To bylo jasné, já ji taky mám moc ráda.*
- >> *Má skvělý výraz... Zrovna jako ten vepřík Nero. Je vidět, že je to prase, přesto ale má v sobě něco lidského, až se člověk lekne, když se na něj podívá. Freudián*
- >> *Mám radost, že to říkáš.*
- >> *A pro mne je nádherné zjištění, že znáš mé chyby a dál mne miluješ. I s nimi.*
- >> *Nejen to, já miluju i ty chyby.*
- Zase jsem musela zvracet.*
- >> *Můžeš mi prosím říct, jak jsi zjistila to o té Polce? On*
- >> *Ach, to tě zajímá, ale jak se mi vede, to ne? O. K., na náměstí Odeon ses podíval na mou sukni a já se jí pak zeptala, koho jsi v té sukni viděl, mě totiž ne.*
- >> *A co ti sukně řekla? Freudián*
- >> *No právě, tu Malu.*
- >> *A když jsem na interně řekl: Ta sukně se mi líbila, myslela jsi na ni? Freudián*
- >> *No jistě, a ty taky.*
- >> *Ano, bylo mi to záhadou, proč jsem na ni v tu chvíli musel myslet. Víš, že něco takového vůbec neexistuje, aby se někdo*

bavil s oblečením? Freudián

1041

>> *Ach, a protože to neexistuje, tak to nesmím nebo co?*

>> *Ty jsi opravdu génius. Co ti pomohlo v tomto případě? On*

>> *No, ona chtěla, abych se nastěhovala k ní, ale to jsem neměla v úmyslu. Pak jsem šla k Václavovi. Chtěla, abych se k ní nastěhovala, tak tě má ráda – nebo tvoje peníze...*

>> *Pravděpodobně moje peníze. A ještě něco? Freudián*

>> *Ano, když se sestra Marion ptala, zda vím, proč jsem tu facku dostala, odpověděla jsem: Ne, řekněte mi to. A ona na to: Já nebudu ta, která vám to řekne. Tu jsem řekla: Nevadí, já se to tak jako tak dozvím.*

>> *To jsi řekla? Freudián*

>> *No jasně, je to tak.*

>> *A potom?*

>> *Potom se mne ptala, kdy se to dozvím.*

>> *A co jsi řekla?*

>> *Tak za dva roky.*

>> *Souhlasí, za dva roky jsi to věděla. Kdo ti to řekl? On*

>> *Nikdo, moje hlava mi to řekla. Nebo jsi zjistil něco jiného?*

>> *Ne, je to tak, ale ty jsi ten nechytrější člověk, kterého znám. Freudián*

>> *Nechápu, ale těší mne to.*

>> *A potom? Ta sukně? Freudián*

>> *Záměrně jsem šla do toho butiku, ne, to bylo tak zlé, uvnitř jsem o tobě vyprávěla. Pak někdy jsem pochopila, že tady Mala kupuje svoje sukně, ale to už bylo pozdě.*

>> *To je nádherné, co tady vyprávíš. Freudián >> Udělalo to na mne dojem.*

>> *To bylo tak zlé.*

>> *Ne, ty říkáš, že to bylo zlé, ale jen proto, že víš, že to jiní lidé zažijí málokdy nebo vůbec. A ty něco takového zažíváš neustále. Freudián*

- 1042 >> *Ne neustále, ale často.*
- >> *Jak jsi to poznala? Freudián*
- >> *No, najednou jsem si pomyslela, to je přece ta ženská, která Polku navštívila na klinice.*
- >> *Ty jsi vyprávěla o mně? Freudián*
- >> *Ano, tenkrát po našem večeru v prosinci, nevěděla jsem, co si s tím počít.*
- >> *Já pak pokaždé řekl: Máš pravdu... Tenkrát v tom obchodě s punčochami ses mi vysmála, a právem... Protože jsi už také tam věděla, co se hraje, a já si nedokázal představit, že to všechno prohlédneš... Ale ty vidíš, víš všechno. A co miluješ víc, mne nebo mé peníze? Freudián*
- >> *Samozřejmě tebe, byla bych raději, kdybys žádné neměl. Mám z toho jen spoustu problémů.*
- >> *Jaké například? Freudián*
- >> *Detlef, proč ten byl ke mně tak zlý? Protože by přirozeně rád viděl, že se zamiluješ do jeho sestry a ne do mne... Musíš vůbec všude vykládat, že mne miluješ?*
- >> *Nemusím, ale říkám to, protože to je pravda. Freudián*
- >> *A já si to pak odnesu.*
- >> *To je mi líto, postarám se, abys z mých peněz něco měla, uvidíš. U Axela jsi neviděla jeho krásu a u mne nevidíš mé peníze. Freudián*
- >> *Přesně. A že jsem multitalent? Já to vím, a byla jsem jím, ještě než mne Axel hypnotizoval.*
- >> *Já žasnu. Freudián*
- >> *Pokud to s tou sukní nesouhlasí, klidně mi to řekni, já se zlobit nebudu...*
- >> *Bohužel je to tak. Freudián*
- >> *Ach bože.*

Jsou velikonoce, moc mne to nezasáhlo, ani vajíčka jsem ne-

malovala, nic... Proč? Přebírám si to setkání v Hongkongu před 22 lety. R. tehdy řekl: >> *Na toho zapomeň, ten je tak bohatý, nebude se zahazovat s takovou, jako jsi ty...*

A: >> *Taky je to švagr tvého Axela.*

>> *Axela? Ten přece nemá žádnou sestru.*

A protože se mnou takhle zacházel vždycky, neptala jsem se tehdy, proč se mnou tak mluví... Ale R. v těch třech minutách na Nathanroad v Hongkongu viděl, že se od prvního setkání mezi námi něco děje... Ještě mi o freudiánovi řekl:

>> *Ten má tolik peněz, že si může dovolit každou ženskou na světě.*

Freudián se mne tehdy ptal, zda také fotografuju, ano, řekla jsem, a ještě píšu. Ten kanál sarkasticky dodal:

>> *Když to někdo vytiskne.*

Můj článek z téhle cesty vyšel tiskem okamžitě v prvním časopise, kterému jsem jej nabídla, ostatně bez jeho fotek.

Není to chorobné, slibovat mi, že o velikonocích můžu dva dny strávit s freudiánem? A je velikonoční neděle a nevolá? Ale na druhé straně, i nemocní lidé mají nárok být milováni...

Doufala jsem, že alespoň ten hlas se mi nebude líbit, ale když otevřel ústa a zeptal se mne, co dělám, věděla jsem: Tenhle muž je nebezpečný. Jak nebezpečný pro mne, to vidím až teď, o dvacet let později... Tenkrát na Nathanroad se otočil, já taky, a jakoby kousek ze mne odešel s ním, tak zase kousek z něj zůstal u mne... *Všechno kecy*, nikdo mi nemůže být nebezpečný. Teď jsem si myslela, že freudián pořád ještě není docela zdravý a mám pravdu, ani nezavolá, natožpak aby přišel. Takový nesmysl. A přitom říkal, když tady naposledy byl:

>> *Chceš se mnou strávit velikonoce?*

>> *Ano, ráda.*

>> *Musím na dva dny k Ariane, ale dva dny bych byl rád s tebou.*

>> *To je krása, už se těším.*

Prchej, při sebemenším závanu sociopatie, a tady je to úplný hurikán... Freudián mi už nikdy nebude nebezpečný, jen když mu ukážu dveře pokaždé, když se ohlásí. To jsem sice posledně také už udělala, ale příliš pozdě, příliš pozdě... Dodnes se tou návštěvou musím zabývat. No, ale všechno je lepší, než mít vedle sebe nemožného muže, a to on by byl, kdybych mu to dovolila. Skutečně jsem čekala, že se freudián ozve? Ne, ten je takový chudák, že patrně někoho potřebuje i k telefonování. K Janě jel s Leo (ach, teď mne napadá, že Jana taky už tenkrát o Axelovi řekla: >> *Možná tě chce pro někoho jiného.* Když jsem se zeptala pro koho, odpověděla: >> *To ti nemůžu říct...*)

Na první setkání se mnou si sebou vzal hned celou armádu satelitů, sem naposledy taky nepřišel sám a vrcholem byla hodina ve třech: Vzít si sebou kolegyni a přesvědčovat mne, že jsem zamilovaná pacientka! A po každém setkání běží

k mému bývalému muži? Ten a zdravý? Bohužel ne... A mne by mohl se svými pokusy o hypnózu udělat ještě nemocnější, než jsem teď. Je možné, že bych musela zvracet pokaždé, když mne někdo uvede do hypnotického stavu? To je dobře, hypnózu nenávidím, a on přijde a zkouší to na mne? Už nikdy ho nechci potkat... A do té děsné kliniky už taky nepůjdu. To je přece neslýchané, když jsem byla v Rosenbergu poprvé, diagnostikoval mi freudián PTSD, ale postaral se o to, aby se celé mé okolí včetně bývalého manžela dozvědělo, že mi nic není. Do propouštěcí zprávy napíše, že jsem drzá k osobám blízkým.

A teď běhá k mému ex s každým prdem, ačkoli jsem mu to zakázala. Ztraťte se!

Dnešní citát:

Padouši nejrůznějších národností si rozumějí beze slov.

Vidím, že nemám potřebu psát, to by taky bylo, co mám psát, všechno bylo řečeno, všechno napsáno. Freudiánovu kapitolu mohu uzavřít, ten už nikdy nepřijde. A pokud, tak ho zase zmažu, tak tu nedovolenou hypnózu nenávidím. Objevuje se takový vztek, plíživý, je to děsivé. Co měla znamenat ta výčitka, že ještě mám klíče od Müllerstrasse? Co to má být, na čí straně freudián stojí? Na mé ne. Taky se najednou vynořila ta sekvence, kde jsem se po celé roky chtěla bránit jej poznat. Dnes se ptám, proč jsem to dělala, mimo Kašmír přirozeně. Je možné, že mne varoval Saša. Těžko to vysvětlit, raději jen psát. Protože jsem zapomněla všechno, co s freudiánem souviselo, zapomněla jsem i na to varování? Když tady Saša byl naposledy a já mu zmínila freudiánovo jméno, byl takový divný. Bylo by samozřejmě možné, že jednou řekl: >> *Všechno, co souvisí se jménem Bruno Wilhelm, raději zapomeň.*

1046 Ale to už je tak dávno... Každopádně jsem na vnitřní stranu dveří bytu připevnila veliký lístek:

Pozor, na klepání neotvírat.

Zda mne to ochrání? Freudián řekl, že jsou náhody, které žádnými náhodami nejsou. To jsem ale ráda, že jsem mu řekla, že považuju za drzost přijít sem bez předchozího zavolání.

>> *Lidi se nesmí bavit s oblečením a proto to nesmím ani já?*

>> *Ale ano, ty smíš, proto chodíš na blešáky, ty věci tam ti vyprávějí své příběhy a ty jsi jediná, která jim rozumí, proto taky miluješ svou vázu, protože ti řekla, má milá, teď se dáš rozvést, a s tou Polkou máš pravdu, bylo to přesně tak, jak jsi říkala.*

>> *Škoda...*

>> *Věci a zvířata tě zajímají víc, protože ti neubližují.*

>> *Ano, kde je těch 1500 marek za facku? Nikdy jsem k té ženě nebyla vulgární, to byla tvoje facka, ty jsi ji měl dostat.*

>> *Přesně tak. Freudián*

>> *A taky ještě dostanu ty peníze za reklamu, říkal jsi to.*

>> *Taky pravda. Proto tě lidé nezajímají, protože ti ubližují, a s takovými nemůžeš ani promluvit. Já ti říkám autistická – promiň, to nesouhlasí.*

>> *Já vím. Komu ta hypnóza něco přinese? Určitě ne mně, tobě? Že můžeš předvádět svou moc? Drzost, přijdeš sem, poté co jsi řekl, že mě nemiluješ? Je dobře, nemusíš mne milovat, ale pak mne nech na pokoji.*

>> *A ty máš pořádný PTSD. A tehdy sis řekla: Pozor, nepřítel se mnou chce mluvit o Kašmíru! Ale to je pak víc, než jsem čekal...*

>> *??? Odkud to víš?*

>> *Já přece byl u toho, zapomněla jsi to?*

>> *Pravda.*

>> *Víš, jak je to s tvým PTSD?*

>> *Ne.*

>> *Podle posledních vyšetření se předpokládá, že tělo ukazuje jistou chemickou reakci, když člověk delší dobu žije pod napětím. Freudián*

>> *Napětí, to je to pravé slovo pro pocit, jaký jsem měla – možná ještě křeč, tak by se to dalo nazvat.*

>> *Jak dlouho?*

>> *To přece víš, pět dní a pět nocí.*

>> *No právě, a to dojde k vyměšování nějakých hormonů nebo šťáv, které ovlivňují mozek... Freudián*

>> *Ale proč mi to nikdo nevěří?*

>> *Není to ještě pořádně prozkoumané. Udělej ten pohyb ještě jednou, prosím.*

Křečovitě jsem se stáhla, jako v Kašmíru, ale teď to bylo hrané...

>> *Vyprávěla jsi to někomu? Freudián*

>> *Ne, kdybych to někomu vyprávěla, pak tobě, jinak se mnou o Kašmíru nikdo nemluví... Skoro každý říká, že nic nemám.*

>> *Kdo to říká?*

>> *Terapeutka, Detlef, R.*

>> *Co říkal Detlef? Freudián*

>> *Tak se nechovají lidi, kteří to mají.*

>> *Co jsi řekla ty?*

>> *Představ si, já byla ráda, že zná někoho, kdo to má, ale on to říkal jen tak.*

>> *A ten nový psycholog? Freudián*

>> *Průšvih, poslal mne k němu posudkový lékař, ale ten taky chce jen hledat v mém dětství, co by mohlo vyvolat Kašmír.*

>> *Tvoje dětství je v pořádku. Jistý dr. Markowitsch na tuhle tezi přišel. Vím, že máš PTSD. Freudián*

>> *Ale nelíbí se mi, co tady po celé roky pořádáš, ještě nejsi*

1048 *hotový...*

>> *Ano, Evo, musím ti dát zapravdu, čí je to vliv, co myslíš?*

>> *VPM.*

>> *Četla jsi o nich? Freudián*

>> *Ano, ale oni nic nezveřejňují nebo nezveřejňovali.*

>> *Pak víš, čí duchovní otec byl zakladatelem, co si o něm myslíš?*

>> *Je ten pán trochu konfúzní, Freud je mi sympatičtější.*

>> *Ach bože, ty máš pravdu... A to ho ani nemáš ráda. A SL?*

>> *O tom bych nechtěla mluvit.*

>> *To věřím, ale pomohla bys mi? Freudián*

>> *Víš, ty už jsi mi někdy pomohl?*

>> *Nikdy jsi mne neprosila.*

>> *To sice nesouhlasí, ale O. K., později. Ano, nemůžu o tom mluvit.*

>> *Rozumím, chtěla bys, abych ti teď pomohl? Freudián*

>> *O, ano.*

>> *Pomohu ti. Freudián*

>> *Díky.*

Momentálně k jezeru nechodím, spím tak deset až dvanáct hodin, ostatně usínám až ráno mezi čtvrtou a šestou...

Všechno je lepší, než kolem sebe mít někoho z aliance psychopatů... Zůstaňte si u svých Patricií, Lian, Mal, Hermín, Ev – mně je to milejší.

A dál: >> *Myslíš, že jsem tě chtěl dneska uvést do hypnózy?*

>> *Jasně, ale to už nejde, neurolog řekl, že můžu být zhypnotizována jen jím, a on šel do důchodu a své znalosti si vzal sebou.*

>> *Proč nemáš ráda hypnózu?*

>> *Komu co přinese, mně určitě nic, a tobě, dá ti možnost demonstrovat svou moc? Tu máš tak či tak, pokud chceš. Je to*

drzost, hypnotizovat někoho, kdo si to nepřeje... Co to povídám, zločin je to!

>> Zdá se ti, že mám moc? Freudián

>> Ano, myslím tvoje peníze.

>> A já?

>> Předě mnou ne, já s tebou mohu vycházet jako s normálními lidmi... To mne těší.

**Opravdová moc vládce není tolik v lehkosti,
v tom, jak obtížné je napadnout jej;
pokud to tak smím říci:
V nedotknutelnosti jeho postavení.**

VPM je světonázorová společnost, zastupující pravicově konservativní ideologii. Navenek se zasazuje za hodnoty křesťanské humanity. Podle rozsudku švýcarského spolkového soudu je ale dovoleno spolek označovat za sektářskou organizaci, psychicky manipulující své stoupence. VPM je aktivní mimo politický rámec, spolupracuje s křesťanskými fundamentalisty a konzervativní pravíci, ale také s pravicovými extremisty. Na kritiku médií reaguje VPM velice citlivě a odpovídá prostředky denunziace. V rozsudku zemského soudu ve Stuttgartu ohledně žaloby VPM proti SDR se konstatuje, že VPM spustila hotovou lavinu procesů proti svým kritikům.

V této souvislosti je zmiňován jiný proces před toutéž komorou, jehož předmětem byla pravdivá nebo bezvýznamná faktická tvrzení nebo přípustné vyjádření názoru. VPM si podle názoru soudu musí nechat líbit také srovnávání se sektami jako jsou scientologové, protože: Toto představuje věcně zdůvodněný kritický pohled, jaký si žalobce, sám ne právě ohleduplný, musí ve veřejném souboji názorů nechat líbit. Dne 3. března 2002 spolek odsouhlasil své rozpuštění. Důvod

1050 *byl oznámen v komuniké, podle kterého byla značná část cílů spolku dosažena. Curyšský žurnalista a znalec sekt Stamm ostatně v úplné rozpuštění VPM nevěří. Vůči Tagblattu Stamm uvádí, že lidé z VPM v uplynulých letech založili početné další organizace, spolky a politické úderné oddíly. Jmenuje například Pracovní kruh Ekonomika a správa, Komité pro demokratickou lidovou školu, Švýcarskou Hippokratovu společnost, noviny Zeit- Fragen a Fórum pro Zeit-Zeugen. Jejich zaměření je právě tak pravicově konzervativní až radikální, jako VPM, říká Stamm. Nebyly rozpuštěny ani soukromé školy, založené v minulých letech, zůstalo nakladatelství Menschenkenntnis, které dál rozšiřuje spisy VPM. Martin Kriele, odborník na státní právo, veřejně dokumentoval svou podporu například Spolku k rozvoji psychologického poznání člověka – Verein zur Förderung der Psychologischen Menschenkenntnis (VPM) –, který dokonce Bild charakterizoval jako pravičáckou psychosektu. Stejně tak kolínský sociolog Erwin Scheuch, jako podjatý platí též církevní historik Gerhard Besier, který v jednom procesu hájil dubiózní psychoskupinu. Vyšetřovací výbor parlamentu jej proto nepředvolal jako experta.*

Já už to dělám správně, je to prostě tak, když je člověk starší, opravdové zážitky přicházejí jen občas, sotva jednou za rok... Když jsem byla vdaná, přicházely každý druhý den – to je ten rozdíl. Ale když přicházejí tak řídce, tak se člověk ještě víc raduje, i když já se radovala z úspěchů, které jsme oba měli... Přesto, kdybych měla tu volbu, dala bych přednost současnému způsobu života. Sama jsem se stala středem svého života, to jsem nikdy dřív nebyla. Vždycky jsem byla žena toho fotografa.

A pak se v mém životě objeví ještě dva muži a chtějí mi tvrdit,

že od této chvíle jsou oni tím číslem 1? Nic takového... Já patřím sama sobě. A i když nevím s jistotou, zda freudián sto-procentně přerušil veškerá svá spojení, už ho nechci vidět...

Už je nejvyšší čas na rozhovor s Maximiliánem.

A znovu se hlásí „zvracecí večer“.

>> *Další důvod, proč nechceš být umělkyní, musela bys mít doma nepořádek a to nechceš...*

Krásná věta, ale freudián takové říkal vždycky...

>> *Messie, Kay je taky jeden z nich, jak to u něj doma vypadá.*

Takže byl u něj, jasně, vyzvednout si klíče od mého bytu. Byl taky u Václava, ten mi to jednou řekl.

Slyším to poselství, ale chybí mi víra.

J. W. Von Goethe

Dne 18. 03. 2003 jsem řekla: >> *A nech si tu věčnou svatbu, stejně si mě nikdy nevezmeš, jinak bys to už dávno udělal.. Proč jsi mi tehdy v Rosenbergu nepomohl, věděl jsi, že nemám kde bydlet, a přesto jsi mi nepomohl...*

Teď jsem dostala nápad. A sice, pokud se Axel a freudián znají už celou věčnost, bylo by přece možné, že freudián žárlí na jeho krásu. Když o mě Axel tolik vyprávěl, zamiloval se do mne a teď mu jde o to, aby Axelovi ukázal? Tím, že si mne buď vezme nebo mne zatáhne do postele? Nebo mne podfoukne?

Axel taky měl klíče od Müllerstrasse, no jasně, ty mu dal R. Svinstvo!!!

A ten prozatím poslední úsek březnového večera:

>> *Už mi dokážeš vysvětlit problematiku dálničních stavenišť?*

1052 >> *Ne. Věděl jsem, že se mne na to někdy zeptáš. Freudián*
>> *Škoda, dokážeš to?*
>> *Ano.*
>> *Jak dlouho ještě budeš potřebovat?*
>> *Už ne dlouho, myslím. A SL? Freudián*
>> *O tom bych nechtěla mluvit.*
>> *Ještě ne? Freudián*
>> *Ano, ještě ne, nemůžu...*
>> *Jak to myslíš? Dokáží to? Freudián*
>> *Ne, je mi líto... Jak dlouho jsi u nich byl?*
>> *Deset let.*
>> *To je zlé.*
>> *Počkáš?*
>> *To nemůžu slíbit.*
>> *Pak je to v pořádku, když nepočkáš. Ale já ti dokáži, že to zvládnou. Přijdu tak za osm měsíců. Freudián*
>> *Teprve? To znamená, že přijdeš v lednu příštího roku?*
>> *Ne, osm a tři je jedenáct, ty skutečně neumíš počítat.*
>> *No ano, myslela jsem...*
>> *To je v pořádku, mnozí lidé prostě neumějí počítat a ty prostě jsi „legastenik na data“. Jak dlouho trvalo tvoje nejdelší zpracovávání?*
>> *Čtrnáct měsíců...*
>> *O. K., tak přijdu za čtrnáct měsíců.*
>> *Teprve?*
>> *Počkáš? Freudián*
>> *Pravděpodobně, ale slíbit to nemůžu.*
>> *Já nechci, abys mi něco slibovala.*
>> *A ty? Ty to děláš pořád a nikdy nic nedodržíš.*
>> *Co například?*
>> *Porsche, dům, co já vím, co všechno, teď zase.*
>> *Myslíš, že to nedodržím?*

>> *Ano.*

>> *Ty se ještě budeš divit. Freudián*

>> *Tyhle fenomény...*

>> *??? Co je? Pomohla bys mi? Freudián*

>> *Ano.*

>> *Když jsi předtím mluvila o fenoménu... Myslel jsem, že chceš povídat o svém bývalém švagrovi... Freudián*

>> *Ne, to jsem nechtěla, chtěla jsem jen říct, že se lidi najednou od určitého okamžiku neznají, to se mi stalo až s tebou.*

>> *... říká se mu fenomén...*

>> *Ano, já vím, nemám potřebu, i když si tak často říkám, že ten pravý důvod musím napsat, proč spolu už nemluvíme, někdy to musím udělat.*

>> *Jaký on je? Freudián*

>> *Ale, jednou jsem měla psát o Neugebauerovi a sudetských Němcích pro český Playboy.*

>> *A?*

>> *Ale potom, když jsem si nechala ukázat tu rubriku, kam měl ten článek přijít, řekla jsem Heleně, že neumím o negativních věcech psát pozitivně, to umí jen Oleg, já ne.*

>> *Cože?*

>> *Ano, mělo to být o Neugebauerovi, nechala jsem si poslat příběhy těch lidí, o kterých se v té rubrice psalo a byli to samí pozitivní lidi, mezi nimi fotbalisté a básníci.*

>> *Víš, co jsi udělala? Freudián*

>> *Ne.*

>> *A on nato napsal tu hnusnou knihu, která vůbec nic neříká, chtěl ti dokázat, že umí psát o negativech pozitivně, ale nedokázal, ty píšeš mnohem krásněji, než on. Ani ty jeho další knihy za nic nestojí... Freudián*

>> *Ano, je to ohavná kniha, ale co s tím mám co dělat já? Souhlasí, jsou tam pro mne ukrytá poselství... Ano, ale já tím*

- 1054 *chtěla jen říct, že negativní věci jsou neprodejně.*
- >> *Proto ta blbá kniha vznikla, ano, pravděpodobně zvlášť zvolil i místo děje, protože jsi jednou napsala, že bys ráda jela na dovolenou lodí. Freudián*
- >> *Ano, to jsem si už taky myslela...*
- >> *No právě. Nikdo nemůže psát o negativních věcech pozitivně, jenže to celé je jeho životní filosofie, o které on mínil, že ho nikdo neprohlédne – a tobě na to stačí jediná věta. Proto mu nevadí, co se o něm píše v jeho biografích, protože ta věta chybí, ta by mu vadila nejvíce, jenže ty jsi génius, a řekla jsi mu to do obličeje? Freudián*
- >> *Ne, řekla jsem to Heleně.*
- >> *Ano, dávej pozor, oni o tobě tvrdí, že souložíš s dětmi, usiluješ o dědictví, to všechno nesouhlasí, nemají proti tobě v ruce nic negativního, proto si musejí vymýšlet lži... Protože s pravdou by se nedostali dál, jsi příliš dokonalá. A Oleg je hlupák, pokud si myslí, že mu to projde. Freudián*
- >> *Svinstvo... A dál?*
- >> *Ano, ty jsi ale jeho životní filosofii dostala, když jsi to řekla. Tak přímo mu to do té doby neřekl nikdo. Přirozeně mu ty biografie o něm nevadí, protože chybí tahle věta. Může básnit o negativních lidech, jako například o Stalinovi, a potom to vyprávějí o tobě a navíc tvrdí, že jsi autistická, to ale ty nejsi, ty jsi prostě génius, píšeš lépe, než on, namísto aby tě obdivoval, pomlouvá tě? A to jsi do svých záznamů nikdy ne-napsala?*

**Autoři, kteří na stroji píší jen dvěma prsty,
mají výhodu, mohou přitom v klidu přemýšlet.**

>> *Ne.*

>> *Škoda, to by mi taky pomohlo...*

- >> *Proč tobě?*
- >> *Protože bych pak znal přesně tvůj postoj k SL.*
- >> *Nikdy jsem to nenapsala, teď to napíšu.*
- >> *Víš, to je taky krásné závěrečné slovo, protože tady je zakopán pes. A já tě miluji ještě víc...*
- >> *Rodiče taky říkali, že píšu líp, než on...*
- >> *Řekla jsi mu to?*
- >> *Heleně.*
- >> *To je totéž, já si to taky vždycky říkal, když jsem četl něco od něj, proto nemůže zveřejnit tvou knihu, je totiž lepší, než všechny jeho knihy dohromady. Ty píšeš tak bezprostředně, mezi čtenářem a tebou nezůstává volný prostor... Víš, co jsi měla s Helenou, to spojuje Axela se mnou. Jen mezi muži existuje skutečná solidarita. Kdybych o jeho ženě řekl něco podobného, neřekl by jí to, pokud by mi to mohlo uškodit...*
- >> *Díky.*
- >> *Jinak jsi napsala všechno?*
- >> *Ano. Ne – až na ten sen s nácky.*
- >> *Ach ne, to čeká zase na mne rok zpracování... Ne, dělám si legraci, s tebou se dá mluvit o všem, ale pak musím také já dát své zápisy tobě.*
- >> *To by bylo vhodné.*
- >> *Miluji tě.*
- >> *Já tebe taky... Taky jsi jednou říkal, že ta kniha vyjde. Já*
- >> *Chci si s tebou přečíst ještě tu druhou část a potom... Ty píšeš tak krásně, bude to nádherná kniha.*
- >> *A tvoje minulost?*
- >> *Nic, nebyl jsem sám, a pokud ji chci zpracovat, musím ji akceptovat. Vydáme se pak společně na předčitatelské turné a tak budu nejlépe moci všechno zpracovat...*
- A já zase jednou zmizela v koupelně.*
- >> *Mám odejít?*

1056 >> *Bylo by mi to milejší.*

>> *O. K.*

>> *Mám příště něco uvařit?*

>> *Ne, půjdeme se najíst.*

Myslím, že to nebylo alkoholem, to zvracela duše... Prostě večer na zvracení.

Ten sen, který vlastně žádný nebyl, končil tím, že jsem řekla:

>> *Můžeš mi slíbit kolik chceš vzdušných zámků, dokud v žádném nebydlím, zůstanu nohama na zemi.*

**Pokud mají být memoáry zajímavé,
musí být indiskrétní.
Indiskrétní se ale smí stát až ten,
kdo už nemá nic před sebou.**

Myslím, že jsem mu to taky tak řekla, jen jsem si vzdušný zámek spletla s letohrádkem (Luftschloss – Lustschloss).

A potom mne taky ještě napadlo, že můj život někdo naplánoval. Štamgasti. A že pokaždé, když se zase objeví takový sen, přejde osm měsíců, takže v lednu příštího roku na shledanou... Ve snu... Ne, v listopadu letošního roku???

A jak to bylo s tím kladivem?

>> *Pane sousede, můžete si své blbé kladivo použít sám.*

Nevím, je to pravda nebo přelud, moc alkoholu nebo hypnóza, to je taky jedno, něco podobného se mi stalo už mockrát.

Hlavně aby mne to dovedlo dál – a to funguje... A za to všechno vděčím Eve, že jsem jí zavolala. Ale ona namísto zpátky mně, zavolá freudiánovi a ten zase přijde, aby zkontroloval situaci...

Nebo to bylo, jak řekl, kvůli štamgastům? Tomu ale nevěřím... Ti pánové, všichni, byli tak přesvědčeni o svém paktu. Ti by si porážku nikdy nepřipustili. Axel, ten ať se dál kamarádí

s freudiánem a vypráví mu, jak mne miluje, až bude závidět, 1057
taky R. ať pořád hraje opuštěného. Takhle tedy vypadá od-
stup? Že je mi pokaždé špatně, když někoho z toho paktu
vidím a mluvím s ním? Pravděpodobně...

**Kdo daleko předběhne svůj čas,
často celé roky není na doslech.**

Myslela jsem, že ten 18. března nebudu moci zpracovat, nejen, že jsem zvracela, taky jsem plakala kvůli tomu Španělovi, manželovi Grete, kde jsem byla o posledních vánocích, pak ty řeči na klinice... Je dokonce možné, že to o mně řekla sama Grete a freudián to jenom opakuje..? A i kdyby, on stejně lže, až se stromy ohýbají... A já to přece zpracovala, přinejmenším mi dnes tak je. Pořád poslouchám Gandalfa a je mi dobře... Freudián?

Mluvila jsem teď s Grete, vede se jí dobře a stejně jako dřív nemá nejmenší chuť jít na kliniku... Byla velice překvapená, když jsem jí řekla, co tvrdí zlí jazykové. Ta už se taky nikdy neozve, jsem si jistá, že to přišlo od ní.

Odnesla jsem tři ze svých soch do paláce antického umění, seznámila se s velice milou paní Ester. Příští neděli chceme do zvířecího domova, zeptat se, zda by pro mne neměli maine-coona... Vyprávěla jsem Ester o freudiánovi, přitom jsem myslela na to, že freudián možná nelže, třeba skutečně celé roky říká pravdu o citu ke mně, a lidi jsou na mne tak zlí jen proto, že závidí jeho prachy a chtějí mne při každé příležitosti ničit, protože není možné, *abych směla mít s muži tolik štěstí*. Ale co absolutně nechápu, proč jsou tak zlí ti v Rosenbergu! Je skoro konec května, tohle dobou jsem poslední tři roky vždycky byla v Rosenbergu. Ráda bych tam šla na kontrolu i letos...

S pravdou je to jako s kurvou...

Každý ji zná, ale je trapné ji potkat na ulici...

Dějiny je třeba přepsat, jejich chronologii. Neznám freudiána tři roky, ani osm nebo třináct, ale 22 let, od Hongkongu.

A dnes jsem zase snila o sexu s ním...

...odpusť svým nepřátelům, ale nikdy nezapomeň jejich jména.

Eve Böhme mi zavolala, bohužel jsem s ní nemohla mluvit, vzbudila mne... Svým afektovaným hlasem oznámila:

>> *Vy jste mi před několika dny volala...* Požádala jsem ji, ať mi zavolá za hodinu, že spím... Ta už nezavolá nikdy... Jsem ráda, že jsem slyšela její hlas... Pokud něčí hlas nenávidím, tak její... Nenávidět ji samotnou? Ta se mne tak bojí, že bych ji spíše měla litovat... Lidi, kteří měli kdy co do činění s touhle ženou, nejsou mými přáteli...

V celé té armádě lidí, které jsem měla kolem sebe, byl jen jeden, který mi nezáviděl... Gordon Forster, Američan z jednoty bratrské... Jinak všichni, včetně mužů... Ne, ještě jeden, dva – přesněji řečeno Saša a Markus. Ti ostatní mi záviděli můj pohled na svět...

Naposledy jsem to úplně postrádala u freudiána, z konkurenčního myšlení nic nezbylo... řekněme závisti... On to dokáže, jednoho dne mi problematiku dálničních stavenišť dokáže objasnit.

Dnes jsou to tři roky od mého příchodu na kliniku...

Ponecháme-li přírodě volnou ruku, pracuje proti rovnosti.

Chodím každý den k jezeru, čtu Petera Laustera a jsem spokojená... Ach, málem bych zapomněla, máme svatodušní svátky... Tentokrát je setkání SL v Augsburgu... Je svatodušní pondělí, byla jsem u Ester... Udělala obložený sýrový talíř, protože prodává na Viktualienmarktu sýr. Stejně jako já má radost z nového přátelství... Když jsem jela domů, napadlo mne, že to nejhorší, co jsem tady za těch 34 let zažila, mi udělali Češi: Eve a její pomluvy a ten Čech ve škole, který mi záměrně poškodil auto. Doufám, že ti dva svých činů jednou

1060 budou litovat... Díky, freudiáne, pomůžeš-li mi, aby to tak bylo. A Jana, za to, že jsem jí sehnala džob u Quicku, by mi nejraději vrazila nůž do zad? Tak mi to o ní vyprávěli její kolegové. A má být? Když mi to ten kolega řekl, řekla jsem mu, že Jana a Slovák jsou ve svém politickém směřování velice černí. Ty tomu říkáš černí? Jsou dohněda. A R.? Škoda papíru...

Dál jsem si myslela, chudák freudián, pokud je rád, že se známe dvaadvacet let, jako s Axelem, možná mu tenhle poznatek stačí... Možná ode mne napříště nebude nic chtít... To je dobře... Taky tak je to dobře... Všechno nejlepší, můj milý... Rita o mé zprávě z 18. 3. 03 řekla:

>> *Ty mu ale docela pěkně kontruješ... A to je to, co nechci... Ať zůstane, kde je, protože mu odteď můžu nabídnout ještě víc odporu a kritiky...*

Mám pocit, že freudiána víc miluju a míň ho chci vidět... Nějak ho, zní to skoro komicky, miluju víc než kdy dřív a přesto přišel konec... Anonym zase telefonoval a já se našla v knihách Petera Laustera... Budu první ženou, která freudiána kvůli jeho penězům opustí...

Nade mnou je u někoho rozbité splachovadlo, dělá pekelný rámus, když jde na toaletu... Zlé. Dnem i nocí. Křičím:
>> *Prosím, dejte si opravit splachování... Tenhle stav trvá už čtyři měsíce... Teď jsou venku ještě hrozná vedra... Takže jsem dokonce líná jet k jezeru, tak se tomu říká... A telefon? Jen anonymus... Dnes v noci zase někdo zavolal... Jde mi to na nervy...*

**Většina memoárů je jen zpola podařený pokus,
vzpomenout si na vzpomínky.**

Jak vidím, pro B. W. nepotřebuju žádné omluvy . Proč nepřijde, tahle otázka už nestojí v centru mých úvah. Hledat pro něj omluvy, to jsem vzdala – obrovský krok kupředu, soudím. Půjdu pravděpodobně s Ester na letní pouť, s atrakcemi z celého světa.

Jednou mi ta blbá doktorka řekla: >> *Když vám někdo ublíží, vy neodejdete...*

Ta by se divila... Teď odcházím, než mi někdo ublíží. To je tak typické... Když lidé B. W. dělají nějakou službu, splní ji a on jim následně zakáže jakýkoli kontakt se mnou...

A oni to dodržují... Tak je to vždycky...

Porozumění mezi těmi, kteří rozhodují a těmi, kteří musejí poslouchat, je prostě nemožné.

Ano, anonym zase volá, dvakrát třikrát denně. Zítra půjdu s Ritou k jezeru.

Na Silvestra jsem odlévala olovo... Vyšla mi jedna jachta, jeden gekon a kytice...

Schovala jsem si je... Mnohdy si je prohlížím... Myslím si: zatím se vůbec nic nesplnilo! Jak taky, mám v sobě pocit klidu, skoro lhostejnosti, taky to je docela hezké...

Moje úvahy z dnešní noci: Jsem ráda, že jsem s B. W. neměla nic hlubšího.

Člověk je o to bohatší, čím více věcí dokáže nechat být.

Ještě před pár měsíci jsem si přála, aby přišel, pak mi to bylo jedno a teď doufám, že nepřijde... Zjistila jsem, že můj cit k němu je mi k ničemu... A on sám? On mi ještě nikdy k ničemu nebyl, ten B. W.... Částečně jsem dokonce myslela na zneuctění, ale taky stačí jen ten odstup, který mám...

1062 Po jednom roce si mohu gratulovat ... Už rok jsem mu neza-
volala, kdo přišel, byl on...

**Naděje není přesvědčení,
že něco dobře dopadne,
nýbrž jistota, že něco dává smysl,
ať už to vypadá jakkoli.**

Byla jsem s Ester v Kleinhardingu a potom v Rosenbergu...
Pokusila jsem se modelovat B. W., ale nedaří se mi... Prav-
děpodobně je z mé hlavy pryč.

V internetu mi nějaká ženská nadávala při kulečnicku:

>> *Jsi kurva...* Pak to chtěla říct ještě španělsky.. Tu jsem
řekla: >> *I kdybys mluvila španělsky, zůstaneš ...* Censura ale
sežrala, co jsem chtěla říct. To nese rukopis Liany, matky
Axelova dítěte... Taky byla tehdy tak překvapená, když viděla,
že umím španělsky... Nebo Hermína..? Ona nebo on, nepřišlo
to samo, u stolu byl ještě někdo, kdo mlčel... “Ano, dívky!
Vaši muži vás nemilují, ti milují mne... Ale to jste měly už
dávno vědět a dát jim kopačky... “

Naposledy říkal B. W., že už se s Axelem nepřátelí... Prav-
děpodobně to nesouhlasí. Kdyby to byla jedna z těch žen u
kulečnicku, o čemž jsem přesvědčena... pak – za první – by B. W.
neměl nikomu cizímu dávat moji přezdívku a za druhé jsou
obě tak ubohé, tak se drží svých mužů, přitom je už dávno
jasné, že ti je nemilují... Nadávat mi kurvo, to není jen laciné,
ale taky špatně, protože právě to, co v sobě případně z kurvy
mám, ti dva milují... Kdyby jen věděly, že se mne to nemůže
dotknout... Nikdy jsem kurva nebyla a ty dvě jen používají
slova, která přísluší jim, protože se u Axela nechávají zkurvit
jeho krásou a u B. W. jeho penězi.

Pořád méně chápu, že to ti dva muži tak dlouho vydrželi, mi-

lovat mě a spát s jinými ženami... Pravděpodobně jsou oba zbabělci... Ale proč taky B. W.? To nechápu...

1063

**Chyba je v tom, že spousta věcí smrdí,
ale ne v nosech mocných.**

Miloval mne doopravdy? Ne, chtěl mne jen mít, jako ti druzí dva. Mít, vlastnit, protože uvažuji jako muž, jsem chytrá a mohli se ode mne učit i ve svých oblastech. Grafiku nebo psychologii jsem vždycky měla jako koníčka a nedělala jsem je špatně, možná dokonce lépe, než mnozí, kteří se to učili... Že mám pro fotky lepší oko, než R., to jsem věděla celé ty roky... A on taky... A i kdyby to nikdy nepřiznal, musel přiznat, že fotografii rozumím lépe, než on. Z jeho archívu nikdy nevyšla fotka, které jsem nedala své O. K. Teď znám celou pravdu.

**Pro myšlenky a city hranice neexistují.
To strach vytváří hranice.**

No jasně, R. žárlil na všechny moje milence... Jak taky jinak, ocas měl jenom na čurání – na sex byl naprosto nevhodný... Axel u mne nikdy nesměl dělat hypnózu, cítil, že jsem mu charakterově nadřazena, jen v hypnóze nade mnou měl moc, kterou by v normálním stavu nikdy neměl. A freudián... Ne. Rozšiřuje věci, které se ode mne dozvěděl při terapii, naprosté zklamání důvěry...

Kde je ohrožena svoboda, je ohrožena řeč – a vice versa.

Udělali všechno, aby zničili mou osobnost... Málem by se to podařilo, kdybych měla jen jednu.

**Za zmnožení své moci platí lidé odcizením
od toho, nad čím moc vykonávají.**

>> *Myslíš si, že mám moc?*

>> *O ano, a tvé peníze ještě víc, ale to je totéž.*

>> *No, to není, já jim jen vyprávěl, že tě miluji. Zvláštní, jediný člověk – ty –, u kterého jsem moc nikdy uplatnit nechtěl, říká, že ji mám. A nad tebou mám moc? Freudián*

Všechna lidská moc je směsí času a trpělivosti.

>> *Měl jsi, když jsi řekl, že mne nemiluješ, tak jsi ji ztratil, teď ji máš zpět.*

>> *Ale ty přece máš něco proti moci? Freudián*

>> *Ano, ale ne proti této moci, to je jediný druh moci, jaký toleruju.*

>> *Ty jsi taková hydra.*

>> *Jak prosím?*

>> *No, víš, kdo byla hydra? Freudián*

>> *Ano.*

>> *Taky na to přijdeš, je pravděpodobně nemožné zničit osobnost někoho, kdo jich má více, jako ty.*

>> *Chtěli jste to?*

>> *Ano, ale jen abys zůstala u té bestie, pak už ne... Freudián*

Měla jsem krásný sen, Markus by řekl, inovativní sen... Jdu s Markem na jídlo, zase po půl roce... A ten sen? Překrásná všední historka ze života freudiána a mého... Skutečně jsem ráda, že jsem nikdy nezašla tak daleko, že jsem si lásku k němu neodléčila. Taky by to nešlo...

Byl tady pan Bathke, vyprávěl, že v čajovně se slavilo... Markus se mnou mluvil o Olegovi. Vysvětlila jsem mu, proč

1066 jsem ztratila svou pěstounskou rodinu. Mluvili jsme o tom, že to bylo kvůli mé poznámce:

>> *Oleg dokáže psát o negativních věcech pozitivně. Že jsem tím zasáhla jeho nejslabší místo, to jsem si hned neuvědomila. Řekla jsem proto: >> Marku, víš, vlastně je to jedno, že už se s nimi nepřátelím, už proto, představ si, říkal své matce sou-družko matko.*

>> *To je přece zrudné, řekl Markus.*

>> *Přesně tak, většina lidí věděla, že je komunismus nereali-zovatelný, on taky... Být komunistou z chamtivosti a vydělávat peníze na příslušnosti k takovému systému, to je vlastně zločin. Vzpomínám si, že jsem se ho jednou ptala, proč jezdí volhou, tehdy mi řekl: Koho píseň zpíváš, toho vozem bys měla jezdit... Oportunista.*

>> *To přece není možné, řekl Markus a já myslela na to, že můžu být velice šťastná, že mám takového přítele, jako je Markus...*

Ve jménu tolerance bychom si měli uchovat právo netolerovat intoleranci.

Je to stejně zvláštní, dřív bylo těžké myslet na něco jiného než na freudiána, dnes je to svátek, když si na něj vzpomenu...

Je v tom pořád ještě pocit tepla, ale nečekám, žiju, užívám si, jezdím na kole, chodím se koupat a vypadám moc dobře. Pohrávám si s myšlenkou, že navštívím kliniku kvůli masáži... Ale zařadit se do armády jeho ženských, ne...

Jednou, když jsem s Polkou Malou ležela na pokoji, zavolali ji ven.

Když se vrátila, zeptala jsem se: >> *Co bylo?*

>> *To ti nemůžu říct.*

>> *Proč?*

>> *Šlo o tebe.*

>> *Cože? A proto mi to nemůžeš říct? Nevadí, já se to i tak dozvím...*

>> *To se nedozvíš nikdy.*

>> *Ale ano, možná ne teď, ale později to budu vědět.*

>> *To není možné.*

>> *Přece to budu vědět...*

Nakázali jí jenom, aby mne v určitou dobu poslala na chodbu pro led, protože sama musela ležet – abych tam potkala freudiána? Podivné, přece ten pán chtěl vlastně mít jistotu, že ho nepoznám, aby se mnou mohl dělat terapii. A já ho nepoznala! Když mne poprvé potkal na chodbě a nepozdravil, pomyslela jsem si: No tak teda ne!

NO TAK TEDA NE... Při druhém setkání, přesně o 24 hodiny místě, mne pak přece pozdravil.

Když tady byl, podrobně se mne vyptával na způsob, jakým Löwenbräu dělá reklamu pro své pivo, co si myslím o těch fotkách... Když jsem mu řekla, že jsem ještě žádný plakát neviděla, řekl:

>> *Nejsou ty fotky dobré, například dělají reklamu s nakloněným horizontem...*

>> *Fotky s křivým horizontem pro mne žádné fotky nejsou...*

>> *Je možné, že bys fotografovala lépe, než R.?*

>> *Cože? Nad tím jsem ještě nepřemýšlela. Fotografii rozumím hodně, to je pravda.*

>> *Mám ti dokázat, že jsi lepší – pokud jde o fotky?*

>> *Jak to chceš udělat?*

>> *Jednoduše, ty jsi s ním nechtěla jet do Brazílie. On odřekl... Proč, co myslíš? A o půl roku později znova, co to mělo být za knihu?*

>> *Jižní Afrika. Divné, on říká, že neumím nic a potom chce,*

1068 *abych s ním dál dělala knihy? Já, znásilněná kurva?*
>> *Ano, je slabomyslný. Vidíš, proč nejel sám? Freudián*
>> *Ano, když mě potřeboval, řekl, že to umím nejlíp, dělat s ním knížky.*
>> *Ale v žádné knížce nebylo poděkování. Freudián*
>> *To souhlasí, on byl vždycky zbabělec... Neví, co to je vděčnost nebo svědomí. Je a zůstane duševně chorý hajzl. A že ty knihy beze mne nedělal? Řekla jsem mu, aby vzal sebou Pat, vyprávěl přece, jak dobře umí cestovat... Ale to jen lhal, protože mne tím chtěl zranit. Já přece vím, že by ty knihy beze mne neudělal, vím nejlíp, že jsem mu hodně pomohla.*
>> *Nejen to. Ty pravděpodobně fotografuješ lépe, než on. To ví každý, bez tvé pomoci by toho tolik nemohl udělat. On bez tebe už žádnou obrazovku neudělá. A peníze za tu reklamu. Co cítíš, když ji v rádiu slyšíš? Freudián*
>> *Vzteky.*
>> *Vzteky? Proč vzteky..?*
>> *Docela jednoduše, chybí pointa.*
>> *Co je ta pointa?*
>> *Řekla mi: Co říkáš mým plavkám? Já*
>> *Ano, to říká ten jeden přece taky tomu druhému. Jeho pivu.*
>> *Jenže já odpovídám: Nic, ony se mnou taky nemluví. A to tam není!*
>> *Teď chápu... Tu pointu nám nechtěla říct ani za nic.*
>> *Proč jste se nezeptali mě? Vždycky, když mě něco napadne, tak to lidi nechtějí opakovat... Protože závidí, to už bys mohl vědět.*
Typický psychopat, krade, co to dá, jako R.
>> *Souhlasí, promiň, že jsem s tebou o tom nemluvil. On*
Mám tolik důvodů, toho člověka ze svého okolí vygumovat, ale jeden by stačil, abych na něj navždy zapomněla. Bylo to

tak ponižující, když mi lidi říkali:

>> *Nemůžu ti nic říct, jde o tebe.*

A bylo jich hodně, kteří to říkali... Zaplatil jim nebo jim něco slíbil.

Také okřídlená slova potřebují přistávací dráhu...

Ráda bych měla nějaký úkol... Zpracovávat rukopis nebo psát článek... Ale chodím každý den k jezeru a z toho vedra mi měkne mozek... Jsem příliš líná, než abych něco dělala...

Včera jsem byla s jednou známostí z internetu v Hirschgartenu... Je mu 28, je moc zábavný, hodně jsme se nasmáli... Bylo to milé...

Zítra jdu na kliniku, přece jen jsem si nechala předepsat masáže... Nerozpakuju se... vůbec...

A přesto: Dnes v noci se mi zdálo, že freudián nemá žádné peníze a jdeme ruku v ruce přes louku... Taková blbost... Byla jsem na klinice, nic zvláštního... Potkala jsem dr. Plyšáka, byl dost strohý... Potkala jsem taky terapeuta M., to jsem zas byla strohá já a ukázala jsem svou pokerface. To je ten, který se ve mně tak často zmýlil. Proč bych s ním teda měla mluvit? Není třeba...

A co se týče freudiána... Koupala jsem se v jezeře, viděla jsem jeho jachtu, taky rackové létali kolem, strávila jsem na Rosenberském jezeře nádherný den... Čajovna je krásná a žije, už není mrtvá...

Přála bych si, aby freudián žádné peníze neměl... Bylo by to lepší, mohli bychom být prostě kamarádi... Ale není to možné, musím to akceptovat, jak to je... To je v pořádku... Co nemá být, nebude... Příští týden jdu zase...

1070 Dostala jsem předepsaných devět masáží...

Včera, když jsem ležela u jezera, jsem si myslela, že ve freudiánově zahradě slyším nějakého malého psa... To by mi vadilo. Ach, tak se říká, že jsem závistivá... A sice hodně... Dům, peníze... Ne, ale psa si pro svůj život přeju... Není hezké žít bez zvířat... Charakterově je freudián nula... Proč mi neřekne pravdu..? Nebo lidem? Tobias, ačkoli věděl všechno, dělá, jako kdyby jej neznal... A pak Inge Reichert, ta mi ošklivě zahrála... Ukřivdili mi, všichni! A teď tady stojí a o ničem nevědí... A já se můžu považovat za šťastnější, že jsem freudiána zapomněla... Myslí si, že by to mohl vyhrocovat? Ne, tu příležitost už nedostane... Hra skončila... Ať si své úspěchy sbírá jinde...

**Dokonce i andělské jazyky potřebují
k úspěšnému kázání ozvučnou desku.**

Den patří zase mně... Večer, když nemůžu spát, pak mnohdy ne, ale to se srovná, určitě... Vidím ty tři jako jednoho muže a co vidím? Zbabělost. Když jen pomyslím na to, jak často mne ten lotr při každé příležitosti budil... Vždycky s nevinným úsměvem v obličeji... O, promiň, netušil jsem, že spíš... I když jsem jej prosila, aby mě nebudil...

Vždycky... I na cestách. To bylo hrozné... Taky v narkóze v nemocnici Napravo od Isary, hodinu po operaci... Sestra mnou zatřásla, jen aby mi řekla: >> *Volal váš muž, trval na tom, abych vás vzbudila...*

>> *Cože?*, řekla jsem. >> *My jsme rozvedení...*

>> *On ale docela vyváděl, bezpodmínečně s vámi chtěl mluvit...*

>> *A teď?*

>> *Teď to položil...*

>> *A proto mě budíte? Kromě toho mám mobil...*

A ta Polka? Ta mě záměrně vzbudila, telefonovala tak hlasitě, že jsem se musela probudit... A to dvakrát po sobě, půl hodiny poté, co jsem dostala narkózu... Všechno je to freudiánovo dílo, to si dokáží představit. Jednou se toho gangstera ptal, co mne nejvíc vyvádí z míry, a když ten mu řekl, že buzení, tak mu poradil, aby mne vzbudil nebo nechal vzbudit vždycky a při každé příležitosti. Už ho nikdy nechci vidět... Oba! Co se pamatuji, mne ta bestie mučila nedostatkem spánku! Ach tak, zítra jdu zase do kliniky na masáž...

A viděla jsem ho!!! Má vousy a dlouhé vlasy, ovšem jinak se od posledního roku nic nezměnilo, plíží se kolem mne... Jako vždycky... A já za ním chtěla zavolat: >> *Ty máš také právo svobodně žít!*

Duch pravdy a duch svobody - to jsou opory společnosti.

Připadala jsem si tak nesamostatná, v tranzu, jako pod hypnózou. Cítila jsem s ním, tak ráda bych mu řekla: >> *Hej, nech mne, abych ti pomohla, jsem v tvém okolí jediný člověk, který nemiluje tvoje milióny...*

Nic, jde kolem mého auta a dělá, jako kdyby mne neznal...

Viděla jsem paní Fuchs, pan Ehrlich nechává hezky pozdravovat... Ach tak, on už není na klinice.

Tak ráda bych freudiánovi zavolala a řekla: >> *Jsem tady pro tebe!*

Podivné bylo, když jsem jej spatřila, i přes plnovous a dlouhé vlasy jsem si pomyslela, to jsem přece já. A projel mnou takový pocit sounáležitosti... Viděla jsem ho jen na okamžik, ale bylo mi, jako bych se dívala do zrcadla, takový to byl pocit.

1072 Když jsem paní Fuchs řekla: >> *Myslím často na vás a pana Ehrlicha, chtěla jsem ještě dodat: >> A na jednoho jistého pána myslím neustále...*

Venku pak ještě jednou přešel kolem mého auta. Zdálo se mi, že zase slyším tu větu: >> *Miluji tě.*

Když u mne byl v březnu, řekl přece, že by tady se mnou chtěl bydlet. V tom bytě, mezitím už naprosto asociálním? Už osm měsíců má soused rozbité splachovadlo a 24 hodin denně vím, kdy jde čurat... A to on dělá často, pokud je to ten soused, kterého míním, ten je totiž těžký alkoholik. Dělá takový rámus, že se probudím i přes ucpávky v uších. Pak křičím a prosím ho, aby si přece to splachovadlo dal opravit... Nic nepomáhá... Vedle mne bydlí, nedlouho, turecká rodina se dvěma dětmi, děti celý den křičí, otec křičí na děti... Sotva spí, málokdy vychází ven, pořád jen křičí – a to dlouho do noci... Proč tuhle bídu tak podrobně popisuju? Byt v Müllerstrasse, kde pořád ještě sedí ten hajzl, neoprávněně, ten byl tak klidný... A měl balkón, mohla jsem modelovat... Tady je celý den tma, jinak mi susedé koukají do polívky. A taky tady ještě freudián té bestii pomohl, aby mohla zůstat... Pomáhá na špatném místě... Taky jinak mu pomohl, vyprávěl o mně tolik sraček. Nějak vím, a to stoprocentně, že si musím k freudiánovi vytvořit odstup, až je to děsivé.

Byla jsem se s Ester najíst ve Mlýnu... potom ve votivní kapli... bylo to moc krásné, jako neděle s ní vždycky...

Když jsme mluvili o umění, řekla jsem: >> *Umění vidím, jako všechna ostatní řemesla, také jen jako řemeslo...*

Vlastně jsem už nechtěla nic psát, ale ten dnešní list z kalendáře je tak dobrý, že to napsat musím:

Kdo přemůže jiné, je silák.

Kdo přemůže sám sebe, je nepřemožitelný.

Včera ve 23 hodin někdo zazvonil, ale cíleně, nějak jsem měla pocit, že tam skutečně někdo věří, že mu otevřu... O dvě hodiny později, když jsem zhasla světlo a uložila se ke spánku, ještě jednou... Záhada...

Tak depresivně jsem se už dlouho necítila... Sousedovo splachovací hadlo mě budí x-krát denně (a v noci), taky jinak mne ruší, když chodí čurat, musím jej mentálně doprovázet... Je to k posrání... Jsem nevyspaná, hlásí se můj herpes... Vlastně jsem taky zoufalá... Trvá to teď už devět měsíců...

Mnohdy si myslím, že zaklepu nebo zazvoním v Rosenbergu a zeptám se, zda tam smím přespát... Protože doma to je nemožné...

Osobnost začíná tam, kde přestává srovnání...

Já většinou nesrovnávám a konečně vím, proč...

Často si myslím, že má strach, abych nezveřejnila své poznatky o tom, co prováděl v mém životě a proto je tak zdrženlivý. Nebo si mne drží připravenou, „teplou“, či dělá takové přestávky, protože si stejně nechce se mnou nic začínat...

A mnohdy si myslím, že nemůže jinak, protože bych nesouhlasila s jeho politickými názory...

Tedy něco takového! Včera tady byl technik, přezkoušel můj plynový bojler... Je to zlé, vdechuju tolik zplodin, že bych na to mohla zemřít – říkal technik...

Byla jsem na klinice, poslední masáž. Pak jsem jela do Rosenbergu a tam se najedla... Nějak jsem si tam připadala nepatřičně, myslela jsem si: >> *Sem se nehodíš, tady bydlet nebudeš*. Tak jsem se rozloučila s Rosenbergem a vším, co jsem tam zažila. Škoda, ale nevěřím a nečekám, že by freu-

1074 dián ještě jednou přišel... Dokonce je mi to trošku líto, mít až tak velký odstup, ale co má být? Přijde něco nového...

Bojím se o sebe. Ze sousedova splachovadla opravdu blázním, jsem depresivní, trvá to teď už deset měsíců. Vzbudím se po každé, když jde na toaletu, ruší mne to i teď, když sedím u počítače... Je klid a pak najednou takový zvuk, který mi projede až do morku kostí...

Jdu se s Markem najíst, konečně zase jednou!
V této náladě mne napadlo, jak Eve ve škole jednou dosáhla toho, že se mnou nikdo nemluvil. I když jsem se na něco zeptala, nikdo mi neodpověděl, spolužáci se mi vyhýbali... Pláču, když si na to vzpomenu – přestože jsem nalíčená, makeup mi stéká dolů. Proč se tehdy nikdo nezeptal, zda na těch ohavnostech, které o mně Eve vyprávěla, je něco pravdy? Ne, všichni jí věřili a já si připadala tak, jak se mnou zacházeli – jako jedna, která znásilňuje malé děti! Takové svinstvo...

Proč, když za tím vším vězí freudián, proč mi nikdo z nich nezavolá a neomluví se?

Všechny si koupil. Všechny lidi kolem mne: Irenu a Slováka, Helenu a Olega, všichni se dokázali prodat. Všechno od toho obchodníka s lidmi... I tahle malá krysa Kay... Ten tady taky jednou klepal. A když jsem se ho zeptala, proč nezvoní, řekl přesně to, co freudián o dva roky později: >> *Neotevřela bys mi...* Nechat udělat duplikáty mých klíčů a pak je dát freudiánovi? Za nové zuby..? Jsou to otroci... Nikdy si nejsou věrní.

Na mé odvolání odpověděla důchodová správa, že mi žádný důchod platit nebudou... Co mi zbývá? PTSD, který mi nikdo nevěří – a málem šedesátiletá si mám hledat práci?

**Když jsi v právu, můžeš si dovolit zachovat klid;
nejsi-li v právu, nemůžeš si dovolit jej ztratit.**

Pravdivý výrok... Krása, moci si jej přečíst. Neptal se freudián v březnu naprosto vážně, zda se vracím do Müllerstrasse..?

Ale skutečně ne – ačkoli se z teroru splachovadlem stává psychoteror... Píši dopisy sousedům a mám nervy nadranc...

Ačkoli, dnes tady byl pan Bathke a vzal to do ruky... Slíbili jsme si, že někdy podnikneme nějaký výlet a já mu řekla, že si s ním vyjdu, až tohle skončí...

Ostatně, vyjít si: >> *Vezmeš si své univerzální šaty a půjdeme se najíst.* Řekl freudián...

**Ne vždy jsou tiší také hned mudrci.
Existují i zavřené truhly, které jsou prázdné.**

Hrozí mi sebevražda, tak to je, a i kdybych si to nechtěla připustit, pomýšlení na to, že bych otevřela okno a skočila dolů je už dva dny tady a můžu dělat, co chci, ty myšlenky nemizí a přicházejí pořád častěji... A proč?

Kvůli tomu rozbitému splachovadlu... Pořád mne budí, když ten člověk jde na toaletu...

Například dnes v noci o půl druhé jsem si vzala tabletu na spaní a vida, skutečně jsem usnula, přirozeně s ucpávkami v uších... A? O půl čtvrté mne to zase vytrhlo ze spánku a už jsem neusnula, tedy dvě hodiny... A to už celé měsíce... Spím jenom dvě hodiny...

Pan Bathke... Ano, když jsem mu vyprávěla, že pomýšlím na sebevraždu, řekl jen: >> *Ale jděte...* Já přece chci jen spát...

Mnohdy myslím na to, jak dobře jsem uměla vařit křemenáče a lišky... A teď na podzim na to prostě myslím...

Sousedův záchod, to je ale takový psychoteror, mockrát bych

se opila, ale zatím to nedělám... Je to každý den a každou noc totéž... Ohavný zvuk, ze kterého šílím...

Vážně přemýšlím o tom, že bych někam odešla: do Rosenbergu, do hotelu – brečím a nevede se mi dobře.

Policista se vrátil od mého domácího s nepořízenou... Majitel domu si z něj vystřelil, vyprávěl mu, že ten zvuk přichází od nějaké ženy, jejíž jméno nezná... Už jsem se svou lahví vína byla skoro všude... Tohle mne nesnesitelně ruší... Jak si můžou lidi vůči mně dovolit tyhle věci pokaždé znovu? Je to stejné, jako když mne přesvědčují, že nerozumím německy... Jako naposledy v Rosenbergu... Odpověď znám... Myslí si, že jsem blbá a proto že si to ke mně můžou dovolit... Odkud to přišlo?

V pondělí jdu na kliniku MPI... Po tomhle infernu tady v bytě to bezpodmínečně potřebuju...

Člověk snese hodně, dokud snese sám sebe...

Zase jsem snila o tom, že se přátelím s freudiánem... Už dva dny se ho pokouším dovolat, chci s ním jít na jídlo a vysvětlit mu svou situaci. Jaká je?

Jde o to, vytáhnout se vzhůru za vlastní vlasy, sám sebe převrátit naruby a všechno spatřit novými očima.

Vypadá to, že freudiána z hlavy nedostanu. Teď například jsem si vzpomněla, jak jsem jednou přišla k Hochstrasse. Ve vestibulu stálo pár mužů. Jednoznačně jsem slyšela:

>> *To je ona, ale vypadá velice dobře.* Jeden z nich, jak jinak, byl freudián.

**Poutník nemusí vidět jen svou cestu,
ale také obzor za ní.**

Je to zlé, soused seshora, pravděpodobně ten s tím splachovadlem, hraje každý den klasickou hudbu tak hlasitě, že mu buď zatelefonuji nebo zazvoním u jeho dveří. Až do včerejška byl pokaždé přátelský, ale když jsem potom zvonila, přirazil mi dveře před nosem, dost nehezky. O pět minut později zvonil on u mne. Myslela jsem si, že se chce omluvit, ale ne, byl ještě hrubší. Já prý obtěžovala JEHO, křičel.

>> *Domáci mi říkal, že terorizujete celý dům...*

Bojím se... Ten hlasitý zvuk toalety je tady pořád... Čas utíká, už je skoro polovina listopadu... Potřebuji pomoc! Naléhavě! Kdo mi pomůže, prosím... Já taky vždycky pomáhala, kde jsem jen mohla... A teď? Nikde nikdo, komu bych se mohla svěřit se svým trápením. Nemůžu ani popsat, jak zle se mi vede... Dnes v noci mne ten zvuk zase dvakrát vzbudil, přes tablety. Ty na spaní už беру měsíce, ale nepomáhají, přesto se budím... V uších mám ucpávky celý den i v noci, ale ani ty nepomáhají... Pokaždé, když mne vzbudí, myslím na sebevraždu, jsem napjatá, moje nervy taky už nejsou ty nejlepší... Přece se nemůžu pořád schovávat v nějakých klinikách? Hledám nový byt... A k tomu se přidal ten případ z pondělka... Co když soused, který vidí, jak zůstávám klidná, zajde ještě dál? Jednoho dne mne srazí ze schodů – jen tak z legrace? Křičel na mne strašně: >> *Vy obtěžujete celý dům.* Dřív mi pomohlo, když jsem si řekla: >> *Všechno je lepší, než ta bestie.* Teď už nepomáhá ani to.

Je sedm hodin ráno, i přes tablety na spaní jsem vzhůru... Freudián se taky často postaral o to, aby mne někdo vyhodil na ulici, takže jsem s pláčem jezdila autem po Mnichově a hledala, kde zůstat... A dnes zase totéž, už jsem téměř na ulici

a on mi ani nezavolá zpět...

1079

**Co už to je, taková svatozář?
Zase jedna věc navíc, kterou je třeba čistit.**

Jen žádnou sebelítost. Konec, odstěhuju se... A začneme
(začnu) zase od začátku...

Byt v oblacích, v mrakodrapu... Stejně jsem tam někdy chtěla bydlet a už před třemi lety jsem domovníkovi nabídla peníze, aby pro mne nějaký byt našel... A teď je to tady.

Člověk musí jen dostatečně dlouho počkat, všechno přijde!

Už tak často jsem si říkala, že to musím napsat, ale nikdy jsem to neudělala...

Tedy dnes... Jsou to přesně dva roky, co se tady freudián byl najíst, servírovala jsem kari v míse... Přišlo mi, jako by se štítil... Jako ta bestie? Mikeš měl na žrádlo stejnou mísu, jenže jsem tehdy nevěděla, že mu to ten lotr vyprávěl. Přesto to byl intenzivní pocit, že to taky nemá rád, používat stejnou mísu jako kocour... Později mi to freudián vyprávěl, ale podal to tak, že R. odporoval, tvrdil mi:

>> *Řekl jsem mu: Jak to má s tou mísou udělat? Ostatně jsem ji koupila až poté, co byl kocour pryč. To znamená, že R., ta svině, jej vzal do kuchyně a tu mísu mu ukázal...*

Ten milý neurolog jednou řekl: >> *Pokud se nechcete na žádné hypnóze podílet, prostě se vyblijte na toho člověka, který vás chce hypnotizovat.*

Toho jsem se přidržela a také jsem řekla: >> *O, to se mi líbí..*

>> *Když to jednou dvakrát uděláte, uvidíte, ten už vás nikdy hypnotizovat nebude,* řekl potom.

Milovat je větší štěstí, než být milován.

Anonym je zpátky – komické, odkud беру tu jistotu, že je to freudián..? V neděli večer.

Přestěhovala jsem se...

**Láska je stejně bezproblémová, jako auto.
Problematictí jsou řidiči, pasažéři a silnice.**

1081

Franz Kafka

Ono to někdy pomine, utěšuju se, a vůbec, co když R. tehdy v Hongkongu říkal pravdu?

>> Ten od tebe nikdy nebude nic chtít, ten je tak bohatý, že si může dovolit každou ženu na světě.

Nemůže ani zavolat a říct: *>> Evo, nic s námi dvěma nebude, zmýlil jsem se.* Můžu být všechno, ale nejsem zbabělec...

Včera tady byla Rita. Mluvila jsem s ní o freudiánovi, jak bych mluvila o R. Právem, jsou oba stejní. R. taky vždycky zkoušel mne manipulovat, předváděl se jako lepší, než jsem já a přitom přehlédl, že by nemohl udělat tolik knížek, kdybych mu nepomohla. Krysa... A mne před druhými lidmi vždycky srážel...

**Fascinuje mne moc, fyzika a paranoia moci.
Touha po moci existuje, protože je náhražkou duše.**

Celé ty roky mne R. často tyranizoval, jen jsem plakala a nebránila se, až mi jednoho dne v hospodě, kam jsem jej vzala, řekl: *Ty píčo...* Udeřila jsem ho, přitom se smál, ačkoli jej to muselo bolet, byla to pořádná rána... Proč se smál, to jsem si ujasnila až po letech. Mohl od té doby vykládat, že biju já jej a ne on mne. V manželství mi řekl: *>> Ty jsi asociální.*

Přitom jsem byla jeho žena, která s ním celé roky dělala jeho knížky. Řekl mi do tváře i jiné „příjemnosti“:

>> Tebe člověk musí vymačkat jak citrón a pak tě kopnout do prdele. Kradl mi moje fotky, když byly hezčí než jeho, což

1082 bylo často. Dokonce jméno jeho agentury bylo ode mne a on byl natolik nestydatý, že tvrdil, že si ho vymyslel sám. Že by mne zaměstnal? Jako manželka jsem přece všechno dělala zadarmo... R. se smál, když se mi stalo něco zlého nebo bolestného.

A ten poslední, to je stejně vrchol... Ví o všem, co mi ti dva udělali, přece jim radil, jak se mnou mají zacházet... A co dělá? Nic, jen lže a slibuje, vodí mne za nos, na to je dobrý... Lhář, možná největší z těch třech...

Cynismus je úspěšný pokus vidět svět takový, jaký je.

Už je po vánocích, zítra Tři králové. A já pořád ještě nepíšu... Vyšla jsem si s Ester, pořád ještě mluvím o freudiánovi, ale spíš jsem ráda, že nepřijde, zbabělec, k vánocům mi neposlal žádné přání, nic. Byl tady taky Markus a ptal se mne, jak jsem přišla k takovému sociopatovi.

>> *No, docela snadno. V Rosenbergu na mne byli proto tak hloupě zlí, protože se freudiánovi prostě nedaří zbavit se své sociopatie a tak mne sráží, kde jen může.*

>> *Máš pravdu, řekl pak Markus...*

První podoba naděje je strach, první projev nového je děs.

V noci se mi zdálo, že zase spím s freudiánem. Byl to krásný pocit, který jsem si chtěla udržet, dokud se neprobudím...

Stejně jako s tou panenkou, kterou jsem si přála jako malé děvče... Chtěla jsem ji mít i v bdělém stavu...

Mnohdy si myslím, že když nepřijde, nebude to zlé, někdy ty sny přestanou. A když ne, taky mi to nevadí... Žiji si tady jako na dovolené... Ten dům má v sobě cosi hotelového, a tak spím

až do poledne a mnohdy, když je špatné počasí, dokonce i odpoledne... Tak dvanáct až čtrnáct hodin denně... Mám opravdový deficit, co se týče spánku. Z balkónu vidím Alpy. 1083

**Čím dál pronikáme do neznáma,
tím je větší a nádhernější.**

A mnohdy si myslím, že freudián nepotřebuje jen tři, ale dokonce šest let, aby se odpoutal od celého svého dosavadního života. Včera mi bylo 58 let. Anonym je tady zase... V devět večer zavolal dvakrát a jako vždy, ani slovo, nic...

**Všechna pravda je prastará.
Kouzlo nového poléhá jen ve variacích výrazu.**

Zvláštní, teď zase myslím na tu větu: >> *Tys nikdy neudělala nic, při čem bych si musel říct: S tou už nechci mít nic společného.*

Freudián to řekl 18. 03. 2003...

Noční můry, pořád a pořád víc... Byla jsem u freudiána doma a poznala celou tu velkou rodinu, žijí v paláci, kde jim před probuzením sypou růže... Miloval mne a vysvětlil, proč tak dlouho nemohl přijít, a já to chápala... Díky jeho lásce jsem omládla o dvacet let... Zase takový sen, uzavírající jednu sekvenci. Proč vůbec ještě zpracovávám? Od našeho posledního rozhovoru uběhlo 14 měsíců, bylo by na čase, zase si spolu promluvit. Ano, chybí mi komunikace jakéhokoli druhu. No ano, sex taky... Prostě mazlení... Prima, že mám Marka. Všechno má přirozeně svůj smysl, i ten sen. A sice, protože konečně připouštím, že má freudián prachy, že konečně myslím na to, že bych díky jemu mohla zbohatnout, vím současně,

1084 že ho pomalu přestávám milovat... Když totiž uznám jeho peníze a budu s nimi počítat, nebudu freudiána milovat. Jestli to ví? Pravděpodobně, je přece zvyklý, že lidi vidí jenom ty jeho prachy... Jeho jako osobnost? Ne, to nevidí... Já zase, s jeho pomocí, jsem poznala a zamilovala si jen jeho osobu...

**Člověk se musí mýlit,
být neopatrný, ba bláznivý,
jinak je totiž nemocný.**

Nejsem zahořklá, jen se mi nevede dobře... Mám všechny možné bolístky, dokonce zase vysoký krevní tlak, i přes tablety. Hotovo, konec legrace... Kvůli svému odvolání jsem byla u soudní psycholožky. Mám docela špatný pocit, dobrozdání pro mne nedopadne dobře. O. K. To není tak zlé, pak prostě uzavřu tuhle kapitolu jménem předčasný důchod kvůli PTSD. Už toho mám dost, pořád a pořád o tom někoho muset přesvědčovat...

>> *No, jaký máte pocit?*

>> *Nedobrá, už mne to unavuje, pořád a pořád někoho přesvědčovat, že mám PTSD. Mám to a basta, i když to tak někteří psychologové nevidí.*

>> *Když jsem mluvil s tou soudní psychologou, dělala na mne docela rozumný dojem.*

Následník mého milého neurologa.

>> *To mě těší... Doufejme, že to teď vyjde.*

>> *Mluvila jste o freudiánovi?*

>> *Jak? Ne, můj problém není freudián, můj problém se jmenuje Kašmír.*

>> *Myslel jsem...*

>> *Co jste si myslel? Že s ní o tom budu mluvit? Ne, tenhle výprask nemůžu nikomu vysvětlit během deseti minut. Moje nejlepší přítelkyně se mne jednou ptala, zda si to zčásti nenamlouvám.*

**Pro velice komplikované problémy
neexistují jednoduchá řešení. Nitku je třeba
trpělivě odmotávat, aby se nepřetrhla.**

>> *Já tomu taky věřím...*

>> *Čemu, že si to namlouvám? To věřím, pane doktore, ale víte, co jsem jí řekla? Je mi to líto, ale bohužel ne. Když u mne byl naposledy, zjistili jsme, že jsme se poznali před třiatřiceti lety v Hongkongu... Kdo to má prosím ještě chápat? Nějakou terapii se mnou by vůbec neměl dělat.. kamarádí se s mým mužem, od Kašmíru se kolem mne motá a pak mne léčí? A ta přítelkyně, ta mi nevěřila jen jedno přepadení helikoptéry, ale on řekl, když byl u mne: Musím Ritě říct, že je to pravda.*

1086 >> *On ji zná?* Neurolog

>> *Ano, jednou ji viděl.*

>> *S tím vrtulníkem to ale přiznal.*

No nazdar... nový neurolog mi taky nevěří. Nemohl to říct už dřív?

>> *No jasně, proč by neměl?*

Vyznání lásky je jako šachové otevření: Následky jsou nepředstavitelné.

Škoda, už je jaro, mohla bych malovat, modelovat, psát nebo přinejmenším jít na procházku – a co dělám? Nemám na nic chuť. Nejraději bych odcestovala, pořád ještě si prohlížím nabídky, zkusím zastihnout Ritu, ráda bych s ní někdy jela na Krétu...

Jsem na 180... Domáci mi chce napařit účet za instalaci, přes 280 €... Jsem tak rozčilená, že jsem ani nejela k Ester... A to prosím v neděli... Opila jsem se, zas jednou po letech... A bylo to dobře, došla jsem k rozhodnutí, že freudián se do mého života vetřel, aniž by se mne zeptal... Přišel totiž dopis (lékařský posudek z roku 2002), který jsem si z Rosenbergu vyžádala. Přece mi vždycky říkali, že můj střevní polyp musí být každý druhý rok kontrolován, tak jsme s mou lékařkou myslely, že to bude stát v tom posudku z roku 2002, totiž kontrolovat za dva roky. Není tam nic... A k tomu tam stojí, že podle mých vlastních výpovědí mám PTSD. Můžu jen říct:

>> *Zmizte z mého života!*

Není mi dobře, nesnáším alkohol... Ale půjde to... Přitom jsem si ale myslela: >> *Nikdo mi nezavolá a nezeptá se, jak se ti vede?* Proč bych se měla pořád a pořád ptát, jak se vede tomu či onomu? Nic, ať se každému vede tak, jak si to zařídí. Já se napříště budu také starat jen o vlastní blaho... Najednou je

pryč, pryč z mé hlavy... Vytvořila jsem si hranice...
 Myslím, že teď někdy přijde ještě jeden dopis a v něm bude stát: >> *Chtěl jsem od tebe jen přátelství, nic víc...* Atd. To už znám od Axela... Taky jeho chování nese freudiánův rukopis... Co tedy dělá freudián jinak? Nic, vůbec nic, je to všechno podle stejného schématu... Jsem zvědavá, zda se vůbec vzchopí natolik, aby napsal aspoň takový dopis, jako tehdy Axel...

Ale on nedokáže ani to a já vím, proč.

Zda se jedná o mou sestru, Axela nebo Helenu, R.... – všichni postupovali stejně... A freudián taky. *Nejprve mne udeřit a když neodejdu, můžou to opakovat znovu a znovu?*

Freudián řekl: >> *Ja tě nemiluji* a myslel, že mne s tím může konfrontovat stále znova... Hodiny se mnou mluví o mém PTSD a pak přijde z Rosenbergu poznámka:

Podle vlastní výpovědi. Všichni jsou to machiavellisti.

Mohu to všechno prohlédnout jen proto, že mi ti lidé, až na tu svini R., nic neřeknou do obličeje.

>> *Když byl u mne, řekl o sobě, že je spolkový typ a že chce dokonce odejít od starosalemistů*, řekla jsem k Markovi.

>> *Zdá se mi, že se musíme vidět a zase spolu mluvit*, odpověděl.

>> *Ano, Marku, já budu šíleně ráda, freudiána jsem sice dostala z hlavy, dokonce jsem dokázala zpracovat SL, ještě bych mu tolerovala CSU, ale myslím, že tahle otázka už je také ze stolu... Mám ten odstup, který potřebuju.*

>> *To vidím.*

Ø, bylo to krásné, s Markem ještě můžu komunikovat – a on se mnou!

Čtu Laustera, pomalu ho budu mít celého, jeho knihy jsou geniální. Vzpomněla jsem si, že se mne freudián v terapii ptal,

1088 jak mne v dětství trestali. Byla jsem bezradná. Nikdy mne ne-
trestali, jistě, sestra mne bila, když jsem neudělala něco, co
chtěla, ale rodiče?

Nikdy. Ti na mne byli jenom hodní.

Vzpomínám si, jak stojím asi desetiletá u okna a pláču. Ma-
minka stojí u mne, obě se díváme z okna.

>> *Já nechci do té speciální školy.*

>> *Když nechceš, nepůjdeš tam. Nikdo tě nebude nutit. Ma-
minka*

>> *Já chci pořád zůstat u tebe a tatínka.*

>> *Někdy budeš přece muset odejít, ale později, zatím zůsta-
neš tady.*

Objaly jsme se a maminka řekla: >> *Víš, Evičko, ty jsi velice
zvláštní, svá.*

To jsem jednou vyprávěla freudiánovi.

>> *Kdo chtěl, abys šla do té speciální školy? Freudián*

>> *Učitelé, ti k nám pořád docházeli a chtěli mé rodiče pře-
mluvit.*

>> *Nějaký určitý učitel víc, než ostatní?*

>> *Ano, učitel historie,*

>> *Dějepis, jak se jmenoval?*

>> *Moravec.*

>> *Nebyla v tvém dětství ještě nějaká osoba s tím jménem?*

>> *Ano, jeden chlapec, neměla jsem ho ráda. Moje máma, ta
ho ráda měla, pokaždé, když s ním mluvila, jsem ji tahala pryč.*

>> *Byli jste stejní.*

>> *Cože? Já a on?*

>> *Ano, on je dnes na Harvardu koryfej svého oboru, takříka-
jíc Einstein...*

>> *Ach bože...*

>> *A ten učitel? Freudián*

>> *Ten mi jednou řekl, že mám přijít, až mi bude 18.*

>> *Zamiloval se do tebe. A přišla jsi?*

>> *Ne.*

Když to člověk domyslí do konce nebo se na to pořádně podívá... R., ta svině, pro něj jsem tady byla pořád, ten chtěl, abych skončila v blázinci? Svině, hajzl, chci křičet, vyprávět to celému světu, lidi, kteří byli kolem mne, to mohli vidět, kdyby chtěli... Ale ne, našel pomocníka ve freudiánovi, který pro toho špinavce převzal tu satanskou práci. Předpokládejme jen, že by se do mne v Rosenbergu náhodou nezamiloval, tak jsem dnes seděla v léčebně a ne tady... Teď poslední věta nezni zapomeň to, teď zni zveřejni to!!

Oba jsou stejní, co jsem zažila s freudiánem, jsem mohla zažít taky s Axelem... Jenže oba špatně znají lidi, oba by se ode mne mohli něco naučit... Že nechtěli, to je jejich chyba...

NO TAK TEDA NE.

Včera jsem viděla pořad o dětech, které předčasně zestárnou. Desetileté děvče řeklo takovou chytrou větu:

>> *Osvobodila jsem se od jednoho přání. Přálo si vidět aktivní vulkán a poté, co ho vidělo, děvče řeklo ještě:*

>> *Přání v sobě mají něco stísňujícího, vždycky, když se nějaké splní, je člověk svobodnější.*

Je možné, že je tohle už dávno moje životní filosofie, tak se mi to líbilo. To už řekl Saša, že si plním svá přání. Taky Axel vždycky říkal, že když si něco moc přeju, splní se to. Vždycky se mi takhle vedlo, proč by to nemělo fungovat dál? Jednou jsme o tom při terapii s freudiánem mluvili.

>> *Víte, že když si člověk léta něco přeje a pak se mu to splní, je většinou svým způsobem zklamán?*

>> *Taková přání nemám,* řekla jsem tenkrát.

Co si vůbec momentálně přeju? Aby freudián zavolal a zeptal se, jak se mi vede, aby se všichni omluvili, aby se té bestii v

1090 Müllerstrasse přihodilo něco zlého, aby R. konečně pochopil, že jsem jeho život společně s ním koncipovala také já. A? Konečně krásný byt, kde bych se cítila dobře a neměla strach, že o něj zase přijdu. Jednou Mikeš okousal R.ovu rostlinku kopriv, R. ho zmlátil tak, že dodnes lituji, že jsem to viděla... Bylo to moc zlé a já nic neudělala. Možná je to vina mého Kašmíru nebo toho vzduchu, pořád těhotného drogou, ale možná taky jsem toho kocoura vzdala, jako částečně sebe samotnou.

Proč vlastně dál píšu? Nechci padnout do černé díry, což to se mi stává vždycky, když něco dokončím. Příští týden si dojdu pro své už vypálené cédečko s ... *tak pravil pulovr.*

K volbám nepůjdu, jsou to volby do Evropského parlamentu, kromě Bernda Posselta nikoho neznám a jeho bych volit nechtěla.

Nechala jsem si předepsat masáže, ale chodím tam vždycky jen v úterý a ve čtvrtek. Tak snad freudiána nepotkám. V hlavě mi straší jedna věta doktorky a Detlefa, i když na mne oba byli velice zlí. Jak ta věta zní? *Stejně na mne zapomeneš.*

A jak byla míněna? Kdybych si freudiána přece jen měla vzít, nebudou ti dva mít nic z mého bohatství... Přesně tak, ty bych zapomněla jako první. Už jsem zapomněla, i bez svatby.

Buď prvotřídním vydáním sebe sama.

Už je to zase tady, pán se plíží kolem mne. Vypadá dobře, měla jsem lepší pocit, než na podzim. Je nějak vyrovnanější, doufejme, že to dokázal, přála bych mu to. Jsem masochistická, když jedu do Rosenberg na masáž? No jo, co už je na tom, že jsem ho milovala? Tak tedy... Pomůže mi jen, když si pořád znovu říkám: >> *Freudián to dělá s každým.* Jak taky

jinak, náš vztah (pokud to nějaký byl, pochybuji) sestával 23 1091
roky převážně z krátkých okamžiků, až na ty čtyři měsíce,
a včerejší den mi zase potvrdil, že to tak zůstane. Vida, už
o něm k sobě mluvím v minulém čase.

Žena, i když nechce s nikým žít, je pořád jako štvaná zvěř...
Osamoceně žijící žena v téhle společnosti nemá co hledat,
tady to patří mužům okolo čtyřicítky... A ti si myslí, že s ní
mohou dělat, co chtějí? Nejvýše na stupnici urážek stojí ze-
směšňování. Ale se mnou ne, já žiju sama, protože to chci.
A nechci ve svém životě žádné psychopaty.

Je neuvěřitelné, čemu všemu musí věřící věřit.

Čtu si Laustera a jsem ráda, že se najdu v každé větě, jsem na
sebe nanejvýš hrdá. Když čtu ...tak pravil pulovr, objevuju
věci, které jsou mi nové. Dnes jsem zase byla v Rosenbergu
na masáži, dělá mi to dobře, jezdím tam jednou týdně... Nad
ničím se nezamýšlím, je mi venkoncem jedno, co si o mě ten
pán myslí...

Naposledy masérka vykládala, že pan Wilhelm páchne potem.
Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet...

Freudián mi připadá nějak nezralý, jak se kolem mne ometá,
když jsem na klinice.

Všechno mluví pro to, že to nedokáže a zůstane na úrovni ma-
lého člověka. Slíbil, že tu knížku vydá, kniha nikde. Ale to
není tak zlé, horší mi přijde, že neumí zavolat a prostě říct:
>> *Nedokázal jsem to.* A protože je sociopat, udržuje mne
nebo udržoval v pohotovosti, z důvodů, které sám nezná.
Bože můj, na všechno si musím odpovídat sama, už to je
příliš, nejsem přece žádný psycholog. Snila jsem o tom, že se

1092 freudián oženil... Nevěstu jsem neviděla, ale myslím si, že to byla Hermína.

**Slovem hřích rozumí většina lidí
prohřešek proti dietnímu plánu.**

Zase se mi zdálo o freudiánovi. Choval se jako snob... Celý dvůr ženských, které mezi sebou soupeřily. A Ariane. Ariane se mazlila od první minuty, co mne poznala, bylo to hezké. Ostatně byla mladší, než ve skutečnosti, okolo sedmi. Darovala jsem jí hodinky, které nosím už celé měsíce. Na ciferníku mají jachtu. A můj plyšák ožil... Super!

Přišlo rozhodnutí ve věci mého důchodu. Důchod zamítnut. Jedna pasáž z posudku: *Telefonát s panem Senftlem, neurologem (k otázce diagnostického zařazení), paní Lexová písemně zbavila dr. Senftla závazku mlčenlivosti. Jednalo se o komplexní psychickou problematiku s neústupným setrváváním paní Lexové na diagnóze posttraumatické poruchy. Paní Lexová má prý často bludné představy. Měla bludné představy o lásce ke svému psychoanalytikovi. Vzpomínám si na jednu větu o psychopatovi: Psychopat svou oběť často napadá tím, že prohlašuje, že tato trpí „bludnými představami“ a je mentálně nestabilní.*

Proč mi to ten doktor neřekl přímo?

Tak, nespala jsem celou noc – že jsem pomýšlela na to, že skočím z okna, o tom je zbytečné psát. Tři roky chodím k neurologovi Senftlovi a tohle je výsledek? Stejný neurolog, kterému jsem řekla, že když freudián ještě jednou přijde bez ohlášení, zavolám policii? A toho člověka nelze volat k odpovědnosti, jak? Ten by řekl, že fantazíruju nebo jsem šílená. Jednou se mne dokonce ptal:

>> *Je vaším problémem freudián?*

>> *Nikdy nebyl, jen natolik, že mne léčil, aniž by mi řekl, že mne zná.* To jsem odpověděla. A pak řekne, že mám bludné milostné představy ve vztahu k analytikovi?

Pokud myslí freudiána a freudián za tím stojí, pak jsou oba hajzlové. A hloupí, ano. Hloupost je to, označovat takhle nějakého člověka bez jakéhokoli důvodu. A každý, ale opravdu každý bude věřit jim, ne mně. Přesně jako s těmi dětmi. Když se na známost s freudiánem podívám globálně, a to teď můžu, musím okamžitě přestat, protože se mi obrací žaludek. Často

1094 mám pocit, že musím zvracet. Pokud je tady někdo nemocný bláznivou láskou, je to freudián sám. Kdo mne všude pronásledoval? Já přece nikdy žádnou analýzu nedovolila... Už druhý psychoanalytik v mém životě, který si tak říká? Jsou šílení? Když jsem naposledy byla v Rosenbergu na terapii, chtěli mi terapeuti přece vždycky namlouvat, že fantazíruru. Aha, teď tady máme odpověď... Stala jsem se PTS. Teď taky vím, proč freudián zhubl. Schovává se za svou chorobu. Nebo mu tak dali zabrat oni? Nesmí se mnou být ve spojení? A očerňovat mne, to smí?

PTS

Jako PTS (Potential Trouble Source) označují psychokulty a sekty někoho, kdo má kontakt s SP, osobou, která jej utiskuje nebo se staví proti němu a proto by kultu mohl působit problémy. PTS 3. typu je osoba, která utrpěla nervové zhroucení a stala se psychotickou, údajně vinou spojení s psychiatrem nebo odpůrcem psychokultu či sekty. Toto označení často dostanou osoby, které se zhroutnou pod neuvěřitelným tlakem paranoidních myšlenek psychokultu/sekty. PTS 3. typu jsou pak podrobeni tzv. „Introspektion Rundown“. K tomu je osoba izolovaná a hlídána, aby nic neproniklo na veřejnost a nevznikly žádné negativní PR.

Nejraději bych už nežila, takový je stav mé psyché. Skutečně nemám nikoho, kdo by mi poskytl trochu opory. Lékař, osoba, které jsem věnovala tolik času, říká: >> *Trvám na diagnóze PTSD*. Jak to může říct? Deset let jsem o PTSD nic nevěděla, jen jsem tím trpěla, on to jednou větou shodil ze stolu a navíc jsem „šílená láskou“? To je o tom, že jsem na podzim loňského roku třikrát zatelefonovala? Freudián neodpověděl, no a? Vedlo se mi mizerně, dokonce velice mizerně, to mne

nechal s mými problémy samotnou, no a? Můžu já za to, že je zbabělec? Že mi ještě nikdy nepomohl, to přece vím. 1095

Vždycky, když se mi vede tak mizerně, jako dnes, myslím na to, jak se do mého života vetřela Hermína. Jaká nestydatost, a je tomu už 14 let.

Jednou jsem po půl roce přišla do Müllerstrasse. Ložní prádlo toho prasete mohlo stát, jak bylo špinavé. Nejprve jsem je se sodou namočila ve vaně, protože tu špínu by nezvládla žádná pračka. Když jsem je namočila, byla voda černá jako dehet. Zavolala jsem toho psychopata, ať se na to jde podívat. Když to udělal, řekl, že *jsem tam něco přidala, aby to bylo tak černé*. To je pro tyhle bestie typické, vždycky je vinen někdo jiný. Tak to bylo i s rozhodováním. Vždycky mne nechal rozhodnout, pak mohl, kdyby něco neklaplo, vždycky říct: >> *Tak jsi to rozhodla ty...*

I potom, co se mnou předtím souhlasil.

>> *Je přece dokázáno*, řekla Ester, >> *že každý, kdo prodělal válku, trpí PTSD, tak co to je za křeč?*

Vedlo se mi lépe, když jsem o tom nemluvila, to myslím vážně. A jaké mám, prosím, bludné představy? Vždyť je dobře, mohli byste se mnou dělat cokoli, pokud bych to nebrala osobně, ale bohužel to tak беру... R. byl vždycky ten, kdo říkal, že mi nikdo nevěří, jen jemu... Ať je tedy vítězství jeho. Řekl, že jsem byla znásilněna, řekl, že jsem měla něco s dětmi. Kde je tady ten rozdíl, když o mně teď doktor říká, že trvám na diagnóze PTSD nebo mám často bludné představy nebo blouzním o lásce – no prosím, když vám to pomůže? Vyprávějte, co chcete... Spravedlnost? Ne, tu nehledám, to bych se opravdu musela zbláznit. Ale komické to stejně je, že někdo může bez důkazů říkat takové nesmysly.

1096 Aha, tak rychle to odešlo, to bych si nemyslela. Lékař totiž může napsat, co chce. Chtělo se mu, tak co? Já to stejně nemůžu změnit. Naopak, něco to přineslo. A sice, doktor mi nevěří, že to byl freudián, kdo začal? Je dobře. Dosud jsem neudělala nic, co by se jen podobalo milostnému blouznění. A dám si pozor, abych nic v tomto směru nedělala. O.K., pak ten pán u mne nikdy nebyl, nikdy se to nestalo, všechno jsem si to jen namlouvala... Super, já vím, že se mi vedlo lépe, když jsem toho pána celé roky vytěšňovala. Teď už sice nepotlačuju, ale budu dělat, jako kdyby mezi námi nikdy nic nebylo. To mi jinak nepřinese nic, než bolest, fantazírů nebo mám bludy? Čekat na to, že mi ten pán řekne:
>> *Nikdy jsem u tebe nebyl? Ne... mám dokonce řešení. Nebo zbraň, jak kdo chce. A sice, Kašmír mi skoro nikdo nevěřil, já to ale přesto zažila. A teď to není nic jiného, sotva kdo mi freudiánovu aféru věří, facit? Já ji přesto zažila. A freudián? Ten mezi všemi lidmi kolem mne našel jen takové, kteří mi nevěřili nebo věřit nechtěli. Ale vyprávět dál věci z terapie, to směl? Když jsem tomu hloupému doktorovi ještě před tím skandálem vyprávěla, že jezdím do Rosenbergu na masáže, řekl:*
>> *No a?*
>> *Co myslíte, ty masáže jsou prima, vždycky pomáhají.*
>> *Určitě byste i v Mnichově našla někoho, kdo by vás masíroval.*
>> *Určitě, ale já si to vždycky spojím s malým výletem, Rosenberg je krásný.*
>> *A viděla jste ho?*
>> *No jasně, ten se pořád motá kolem.*
>> *A?*
>> *Co a?*
>> *Co cítíte, když ho vidíte?*

>> *Ach tak, vy myslíte, že mám šimrání v břiše nebo tak něco?*

>> *Ano, to myslím.*

>> *Ne, nemám, ale zeptám se jinak: Myslíte si, že pro mne někdy byl problémem?*

>> *Ano.*

>> *Nikdy nebyl, dobře jsem si s ním rozuměla, jen mi vadí, že nedodrží, co slíbí... Kromě toho, můj problém se jmenuje Kašmír!*

>> *Ach bože, co jsem to udělal?*

>> *Co jste udělal?*

>> *Nic, nic.*

Blbý hajzl, akademik.

Těž akademikové můžou být volové, a jací.

V noci jsem dostala hroznou chřipku, inhaluju a je mi celkem mizerně. Taky jsem si pomyslela, že s tím neurologem to není tak zlé. Sex s dětmi byl horší. Taky když mluví o mém milostném blouznění a myslí si to i ti v Rosenbergu – co mám proti tomu dělat? Nic. Já toho pána nikdy neobtěžovala, nikdy jsem mu neřekla, co tak vypráví a slibuje. Lhal. O milostném blouznění u mne nikdy nemohla být řeč... Ale dokázat to nemůžu, stejně, jako to nemůžou dokázat oni, protože žádné důkazy nemají... Slova, co to je? Nic. Prázdné řeči.

Chřipka šílená... V pátek jsem se ještě byla s Ritou koupat, ale potom, v noci, to všechno přišlo: kašel, rýma, plný seznam. Vede se mi dost zle. Přirozeně přemýšlím, jak ten lékař došel k tomu, aby mne označil za šílenou láskou. Pravděpodobně Rosenberg. Tam mu vykládali, že fantazíruju a že není pravda, co říkám.

Štěstí se zdržuje na místech, kde zapomínáme na čas.

1098 *Erotomanie, fem.: Hypererosie, paranoidní stav, kdy si postižený namlouvá, že je milován nějakou nezúčastněnou osobou... Objektivně falešná přesvědčení a proměna vnímání reality následkem psychického onemocnění. Obsah bludu pacient nevnímá jako nesmyslný, chybí mu vědomí choroby. Často se objevuje milostné blouznění, velikášství, chorobná žárlivost a bludy, vztažené k fysis. Zatímco jsou bludy poruchou myšlení, jsou halucinace poruchou vnímání. Bludy jsou nejčastěji diagnostikovány u schizofrenní psychózy, akutních organických psychóz a jako následek organického poškození mozku.*

Tuhle námahu, kterou si se mnou v Rosenbergu dali, považují za nepřiměřenou. Nikdy jsem netrpěla milostnými bludy a ten pán se nikdy nemusel obávat, že mne to potká. V relaci je to dost přetažené, neadekvátní!

U hypererosie je hlavním tématem bludu představa, že je postižený milován někým, kdo o tom neví. Většinou se jedná o idealizovanou, romantickou lásku nebo duchovní spřízněnost. Sexuální aspekty jsou spíše druhotné. Osoba, o které postižený věří, že jej miluje, je často výše postavená, starší nebo zámožnější.

Jak to odpovídá freudiánovi, je úžasné. O sexu s ním taky vždycky jen mluvil.

Předpokládejme, že jsem ho nepotlačila, nýbrž pokaždé vědomě zapomněla. To pak sice znamená, že nemůžu mít PTSD (což ale bohužel nesouhlasí), ale zase jsem s ním nikdy nechtěla nic mít. To je taky něco! Nemohlo by to být nakonec tak, že hypererosií trpí on? Kdo mne navštěvoval na všech mých pracovištích, kdo znovu a znovu hledal kontakt ke mně a organizoval setkání? Využíval lidi, jen abych přišla do jeho

blízkosti, anonymně přišel mezi R. a štamgasty? Kdo mne ne- 1099
chal sledovat? Přepadení s helikoptérou, nedovolená hypnóza
s Axelem? Byl dokonce u mé operace. Kdo? Ano, vždycky jen
on. A nakonec se pokouší to hodit na mne? Hypererosii, kte-
rou jsem na rozdíl od něj nikdy neměla? Ten neurolog není jen
špatný doktor, ale taky hajzl... Nikdy se neptám, jak si to
všechno, ty lži a pomluvy, vůbec můžou dovolit. Neptám se,
protože znám odpověď... Byla jsem traumatizovaná a takoví
lidé se nebrání. Proč taky, co prodělávají, je mnohem horší,
než to málo, co si o nich vymysleli druzí.

Byl jsem tak svatý, až mne měli za zločince.

Sonka

Celou noc jsem nespala, přemýšlela jsem. Napadlo mne, že
označení psychoanalytik je špatné. A pokud ne, pak se nikdy
nemohlo vztahovat na freudiána, ten nikdy mým psychoanaly-
tikem nebyl. Tady něco velice smrdí! Pokud by ale mělo mínit
freudiána, pak to znamená, že se freudián stal mým psycho-
analytikem nedovoleným způsobem.

Vůl.

Byli jsme s Ester na bleším trhu v Keferloh a já si koupila
moc krásného plyšového psa. Vede se mi líp, ale byla jsem do-
cela pěkně dole...

Chci 14 let přesvědčit svět, že mám PTSD, a když už je to tak
daleko, musím si přiznat, že to vlastně vůbec nechci, protože
z předčasného důchodu bych nemohla žít. Žaloba bude vzata
zpět, o jednu starost méně...

Svoboda je víc, než lépe vydělávat.

1100 Kdybych měla nějakého nepřítele, mám přece tu Eve... Až z té udělá blázna, ale tak, abych se to dozvěděla, abych z toho taky něco měla. Vlastně mi to už jednou řekl: >> *Tě Eve se nevede dobře...* To je fajn...

Čtu knihy k tématu hypererosie a nemůžu se v nich najít, jak taky... Ale mnohé freudiánovy rysy, ty vypadají velice podobně, jako v těch knihách. Například, jak všechny mé lidi přetáhl na svou stranu pomocí lží. Nebo sliby? Koupil je? Například Corinna, přece jsme byly kamarádky. A co jsem s ní byla u Řeka, kde byl taky freudián, už se mnou nemluví. Je to už půldruhého roku. Proč ti lidi zmizí z mého života poté, co pro freudiána něco udělali? Ten je velice nemocný...

Druhé nikdy nezměníš, změnit můžeš sebe.

Takže pojďme na to, chci: >> *Chci víc pěstovat sport a modelovat. A nechci už nikoho v životě potřebovat.*

Sochařina je umění volného prostoru.

Umění je a zůstane něco nezvyklého.

Saša se teď v telefonu ani nenamáhal mi nalhávat, že se ještě uvidíme... >> *Tak se měj*, byla jeho slova, ačkoli jsem mu vylicila svou situaci. Takže zase mlčet – je to jistější. Přitom jsem to byla já, kdo vždycky říkal, chtěla bych žít tak, abych mohla o všem mluvit. No ano, tak zlé to taky není... Zlepšuje se to... Ale musím všechno, co se mi přihodilo, zesměšnit... To pro mne není problém...

Jako muž a umělec můžeš být blázen.

Jako žena a umělkyně ne...

Lidé kolem mne mi připisují vlastnosti, které nemám, a to jen proto, aby si mohli říct, té není škoda... 1101

Zatím jsem skutečně měla co dělat jen s lidmi bez charakteru...

Ale nemít charakter je ostuda...

Zavolala jsem tomu volovi doktorovi, kvůli té poznámce v posudku...

>> *Ach, to ale to špatně pochopila*, byla jeho odpověď.

Byla jsem se s Markem najíst, bylo to super... Je to milý chlap... Vyprávěla jsem mu nejnovější události a on taky:

>> *Marku, mě to všechno už nudí...*

Když jsem přišla domů, zase jsem myslela na to, že freudián byl také při tom večeru ve třech. Spím se dvěma muži a freudián je u toho? Proto chtěl Axel tehdy za sex s námi zaplatit. Proto mi říkal děvko, protože R. mezi štamgasty vykládal, že jsem šlapala chodník. Ani k sexu nemohl přijít sám? Když Axel někdy přišel sám, nejraději by to zapřel. A při tom večeru ve třech se mi zdálo, že někdo říká: *Já chci taky*, a Saša pak odešel, asi se v kuchyni bavil s freudiánem o tom, jestli se náhodou oba, on a Axel, nezbláznili. A já, v hluboké hypnóze, jsem i na tohle zapoměla... Sviňárna, nikdy jsem nechtěla, aby mne Axel hypnotizoval, ten kriminálník.

Sedím už skoro 24 hodiny před televizí a sleduju rukojmí v Rusku. Jak se ty obrazy podobají, ty v mé hlavě poté, co jsem opustila Kašmír a ty, které vidím teď... Tak jsem taky musela vypadat. Neradovat se z přežití, ale reagovat šokem... Také jsem v Delhi prchala před žurnalisty, kteří se mne chtěli vyptávat na situaci v Kašmíru... A pak dvanáct hodin pláče...

1102 bez citu... v šoku. Potom útěk do Mnichova, pak vyčerpaná v nemocnici. Marně hledám nějaký světlý bod... Ne, nebyl tam. Byla jsem sama. A to deset let. R. vždycky říkal: >>*Tak zlé to nebylo...* a tím to pro něj bylo vyřízené... Já dostala PTSD. Ne, nebylo to tak zlé, sice jsem se bála o život, Srinagar byl plný uprchlíků z hor, každý den jich přibývalo, v noci jsem kvůli střelbě nemohla spát. Chlad a má bolestivá záda, a on řekl: >>*Tak zlé to nebylo.* Ano, tím lepší byla bandža, kterou v Kašmíru mohl dostat tak levně a kouřil po kilech.

Šťastní ti, kdo nic nečekají, nemohou být zklamáni.

Asi se zase přestěhuju, tady v domě je to levnější...
Abys dosáhl svého cíle, utíkej opačným směrem.
Trošku se bojím, že přijdu o peníze ... těch 1100 € kauce...

Člověk není svobodný, má-li prázdnou peněženku.

Už je zase 15. září, můj osudový den... A souhlasí to... Zjistila jsem, jak to souvisí – esoterika a „pravice“. Hugo Stamm mi pomohl... A potom, k večeru, se mi otevřely oči. Pravděpodobně jsem ve vztahu ke freudiánovi propadla stockholmskému syndromu. Když jsem si všimla, že stojím za všemi těmi represáliemi, zamilovala jsem se do něj, namísto abych jej začala nenávidět. Díky bohu na to jdu s „hlubinnou psychologií“ a ne srdcem. A co z toho vzejde? Škoda času. Dr. dr. v Rosenbergu je špatný psycholog, jinak by to poznal. Teď odešlu výpověď, znovu objednáám stěhováky.

Byla jsem u nového neurologa...
Trochu jsem mu vyprávěla a on se zeptal:

>> *Je to všechno pravda?*

Ach, jak mi chybí ty časy, kdy jsem byla veselá a myslela si, že mne nic nevyvede z klidu... Kdy jsem si myslela, že můžu mluvit o všem.

**Nemluv o sobě jako o chudákovi,
protože se nesplnily tvé sny.
Opravdový chudák je jen ten, kdo nikdy nesnil**

Můj život se změnil. Už se tak často nesměju, neraduju se tak často ze svobody. Přesto, kdybych mohla, neměnila bych to za svůj starý život. Bylo to snad takhle? R., kdyby zjistil, že jsem během své práce na jeho knize Indie dostala svůj PTSD, pak by na něj došlo, protože by se jednalo o pracovní úraz a musel by mi platit?

Přestěhovala jsem se a bydlím ve třetím patře... Dozvěděla jsem se, že kamna jsou tady plná azbestu. To zrovna nepotěší... Co všechno ještě musím zažít? Vede se mi velice špatně, až na ty velké kusy jsem všechno stěhovala sama. Nikdo mi nepomůže... Jediná radost je Ester... Včera jsme se zase, jako každou neděli, byly najíst. Mám ji ráda a ona mne Jsem utahaná z toho stěhování. Myslím na to, co freudián tuhle říkal: >> *Od nynějška nebudeš muset už nic nosit...* Výsměch!

Opravdový vědec nesmí svým teoriím věřit.

Saša se ozval a navštívil nás na blešáku... Strávila jsem s ním moc krásnou neděli. A než na to zapomenou: Byla jsem proto znásilněna, protože pokud přece mám PTSD, tak z imaginárního znásilnění a ne z Kašmíru. Myslím, že freudián pořád

1104 ještě chodí k R.

Včera v noci podivný telefonát... Někdo šeptal mé jméno...
Všechno naznačuje, že někdo zkouší, jak daleko zajdu. Nebo, jinými slovy, tady je zakopán pes. Kdybych freudiánovi něco řekla, například: >> *Kdy si mne vezmeš*, nebo od něj chtěla něco, co mi slíbil, pak by řekl: >> *Já o tobě nikdy nechtěl nic vědět, nech mne na pokoji.*

Musím totiž dělat to, co dělám už čtyři roky nebo pořád.
Freudiána ignorovat.

**Stáří je jako vlna v moři.
Kdo se jí nechá nést, plave nahoře,
kdo se jí vzpírá, potopí se.**

Je krásný podzim... Pronajmout byt nahoře bude stát ještě pár nepříjemností, ale co má být... Kauci mám zpátky... Zjišťuji, že jsem šťastná... Šťastná bez muže, není to krásné? Jde to... Život člověku přece jen nabízí leccos, i když žije sám...

A freudián?

Směšné. Nikdy jsem ho neznala...

Dnes v noci jsem R. vynadala do nácků.

**Jedna z možností,
jak uniknout každodennímu stresu,
je nevstávat.**

Mnohdy se ptávám, zda freudiána nenávidím. Ne, natolik jsem ho nemilovala, abych jej musela nenávidět. Leckdy s ním soucítím. Jak jej společnost vychovala, že nedodrží to, co jednou řekl..? Ale psychopati se poznají podle toho, že jako poslední zbraň se pokoušejí vzbudit soucit. To mají všichni společné.

Už delší dobu mne obtěžuje soused nade mnou... Pravděpodobně má uprostřed pokoje stát ledničku, která se zapíná každou 22. minutu... Na laminátové podlaze to rámusí, až mi pokaždé mrzne krev v žilách. Domovní správa přislíbila pomoc, ale nic se neděje. Pomalu ztrácím rozum, je to psychoteror, nevím, jak to mám vydržet... Když jsem u souseda byla a prosila jej, stručně a jasně mi řekl:

>> *Já na vás ohled brát nebudu...* To bolelo... Pomalu na mne nebere ohled nikdo... Co jsem zač? Ten soused je Rus, mám ho upozornit, že není kápo v gulagu?

Když jsem dnes byla venku – vlastně vycházím jen, abych to neslyšela – dostala jsem nápad. Když se freudián od R. dozvěděl, co ten mi udělal v Kašmíru, nejpozději potom musel stát na mé straně... Ale nestál... Z jeho strany represálie vůči mé osobě nikdy nepřestaly... Člověk si jen musí představit tu drzost, jde s Axelem do mého bytu, aniž bych o tom já věděla, a pozoruje Axela, jak mne nedovoleně hypnotizuje... Jsem svléknuta donaha a Axel mne škrtí, až málem zemřu. Oba se kvůli mně hádají, z mých ach tak málo přátel udělá mé nepřátele... A on sám? Říká, že provádí analýzu, přitom jen ničí mé sociální prostředí.

Už jsou zase vánoce, ráda bych zase zažila půlnoční v Jakubovi...

Propady se dají ještě prohlubovat. Nemluvím o vánocích, to znám... Být o vánocích sama mi mezitím přestalo vadit. Ale ten teror seshora. Lednička u souseda se pořád ještě zapíná nebo vypíná, nevím... Ale pokaždé je to zvuk, který mnou proniká až do morku kostí... Z domovní správy mi řekli:

>> *Byli jsme tam, žádná lednička tam nestojí.*

Pro mne ale je to nesnesitelné, budu se zase stěhovat... Takhle žít nemůžu... Už to snáším dva měsíce a je to jako v gulagu.

1106 Psychický teror... Často si myslím, kdybych byla mrtvá, takové starosti bych neměla. V noci se pořád probouzím, přes den sebou trhám, a to každých 22 minut a 24 hodin denně. Mám pocit, že mi krev mrzne v žilách pokaždé, když se ozve ten zvuk. Prosím v duchu všechny lidi, kteří mne kdysi měli rádi nebo pro které jsem něco udělala: *Pomozte mi, jdu ke dnu*. Od té milostné šílenosti skutečně nemám nikoho... Dokonce Rita řekla: >> *No ano, o něm jsi pořád mluvila...* Ano, jak taky, tak často se objevuje v mém životě a já o něm nemám mluvit? Takže končím i s Ritou. Všude vánoční nálada... Bolí mě zub... Jsem sama, shora ty zvuky... DO PRDELE... Saša slíbil, že se rozhlédne po nějakém bytě pro mne.

V Indickém oceánu došlo ke katastrofě... Obrovská vlna spláchla spoustu obětí z pobřeží do moře – a co dělají Češi? Představují si, jak by to bylo krásné, kdyby tam byl na dovolené Havel s chotí. Je tam Karel Gott a mnozí se radují, že se mu něco stane. Fuj, takový národ! Už tam nechci, ani na návštěvu. Ale když už jsou tak zlí, můžu být taky taková a radovat se, že se tam tomu nelidovi něco stane, pokud tam je.

**Každý národ má tu naivní představu,
že je nejlepším božím nápadem.**

Sama a ty zvuky seshora... DO PRDELE...
Bojím se o sebe... Hlásí se flashback, nespím.

Zdání vládne světu a spravedlnost se objevuje jen na divadle.

Mám trošku naděje, protože jsem domovní správě napsala dopis, že trpím traumatem a zvuky shora mi ho připomínají...

K tomu ta strašná potopa, je to horší než válka. A freudián řekl, že válka v Iráku je poslední, kterou strávím sama... Jeho sliby... Škoda toho času, po který jsem je poslouchala.

1107

**Válka je masakrováním lidí,
kteří se neznají, ve prospěch lidí, kteří se znají,
ale nemasakrují.**

Je to jeden z nejsmutnějších Silvestrů, které musím zažít... Je to hrozné, 140 000 mrtvých a spousta pohřešovaných. Markus ale zavolaal, ach ano, dostala jsem jen jednu jedinou vánoční pohlednici... Takže to bude rok jako minulý, možná o něco málo hezčí? Bez přátel? Jen se sebou samotnou... Musím být sama sobě tou nejlepší přítelkyní. A bránit se proti životu, jaký si pro mne vymysleli jiní – není to jediný skutek, jediná svoboda, která zbývá nevinnému viníkovi?

Máte příliš velký talent, měla byste z něj méně využívat.

A ten rachot seshora pokračuje. Brzy se zblázním. Bylo by třeba si zjistit, zda je to pomluva, říkat o někom, že má milostné bludy, je pedofilní nebo kurva. To bych ráda věděla, pak bych taky chtěla vědět, jak hluboko je v tom bahně ten samozvaný psychoanalytik, totiž freudián, zda se ještě dostane ven bez cizí pomoci...

S blbostí jsem nikdy nevycházel dobře.

Sonka

Pokud je opravdu tím samozvaným analytikem, co analyzuje? Emigraci, neexistující pedofilní sklony? Nebo proč se znovu a znovu potkávám s muži, kteří nemají ujasněnou svou sexua-

1108 litu? Jsou přihřátí, bi nebo transsexuálové? Má snad také v tomto směru podobné problémy? Málem bych tenhle odstavec vymazala... Není to taky naprosto šílené, něco takového se jen domnívat... To je jedno, nechám to tam.

**Člověk a jeho image, to jsou dvě různé věci.
Dostát svému image je zatraceně těžké.**

Moshammer byl zavražděn, škoda ho... Že jsou homosexuálové často zabíjeni přihřátými, to už vím... Problém je, že se muži nepřiznají ke svým sklonům. Jsem si jistá, tak to bude...

Ráda bych šla na procházku, ale nemám se ráda a jsem zvyklá si na procházkách hezky popovídat. Jenže teď jsem tak hotová, že se nemůžu bavit sama se sebou. Zdálo se mi o mém otci. Byl velice veselý a srozuměný s tím, co dělám. Řekla jsem mu, že Bruno a Hermína (ve snu se jmenovala Marie) se rozešli. Zeptal se mne: >> *Zavoláš mu?* >> *Ano*, odpověděla jsem. *Ale moc radost z toho nemáš*, řekl. >> *To je pravda, vadí mi ta spousta peněz.* >> *Ať má člověk kolik chce, nikdy to nestačí.* >> *To je pravda, ale on má příliš mnoho...* Vysvětlila jsem mu to. Nato otec řekl: >> *Tomu rozumím, velice dobře.* A protože v noci kvůli tomu rachotu nemůžu spát, lehla jsem si ještě odpoledne a co se mi zdálo? O freudiánově mámě... Krásný sen. Mluvila za něj a poprosila mne, abych mu byla dobrou ženou.

Dnes na den přesně je tomu deset let, co jsem se rozvedla. No a? Zapomeň na ty svině, na všechny!!! A já na ně zapomněla!!! Vlastně jsem už žádný deník psát nechtěla, možná tím psaním ještě víc zabředám do emocí? Ale je to ambivalentní, jednou se mi vede hůře, jindy lépe. Bush chce vpocho-

dovat do íránu, tady to máme – to je ambivalentní... A byť jsem proti Bushově tažení, zabránit mu stejně nemůžu. A tak zase myslím na slib, který mi dal freudián: >> *Irácká válka je poslední, kterou zažíváš sama...*

Zdálo se mi, že mi freudián přece jen daroval čajovnu. Byla jsem v ní, šla od místnosti k místnosti, bylo to nádherné... Jo houby, probudila jsem se v tom hororovém apartmánu. Každých 22 minut mi zamrzá krev v žilách, celou noc buším do stropu, je to hrozné... To věčné vyrušování ze spánku je taky svého druhu ublížení na těle. A ty věčné lži o mně jsou chybný psychologický zákrok...

Chytřejší ustupuje tak dlouho, až je z něj ten hloupější.

Zavolala jsem Gisele a řekla jí: >> *Jsi tlustá svině a R. jsi celé roky kryla, když mne tyranizoval.* Přirozeně řekla, že to nevěděla... Pak jsem jí řekla: >> *Nikdy jsem s tebou netelefonovala* a položila jsem... Tenkrát ten telefonát s ní zapřel i její muž... >> *Ty jsi s Giselou nikdy netelefonovala.* Tak proč ne já, teď? Muž Gisely šel dokonce tak daleko, že mi přímo z poštovní schránky ukradl vyúčtování za telefon z toho měsíce, kdy jsem s Giselou telefonovala, zatloukal, takový měli strach!

Můj citát:

Špatné manželství je zárukou lepších časů po rozvodu.

Ještě jeden:

Krása proti blbosti neochrání.

1110 Věděla jsem to... Anonym je zpátky... Odpoledne o půl druhé, jako dřív, není slyšet vůbec nic. Zavolal Achim Stredak, bylo hezké, si s ním popovídat... Jana se ohlásila o vánocích, řekl, ale velice brzy položila – údajně. Zda potřebuje pomoc, zeptal se mne... >> *Byla opilá?*, odpověděla jsem otázkou. Inu, jak taky, já šest let nebyla v Praze, bála jsem se, že se mi něco stane, když tam pojedu, a on se mě ptá? Ona by mi nikdy nepomohla, kdybych kvůli pomluvám skončila ve vězení... Je to komický pocit, když nemůžu jet do mého rodného města. Čtu „Lieblingsgeschichten“ (Eugen Sorg: Lieblingsgeschichten) a nacházím v nich freudiána. Skupinové myšlení, nikdy jsem dav nemohla vystát. A tady, u VPM, byli lidi celé roky závislí na skupině... Pak to získalo takovou vlastní dynamiku, jsem si jistá, že ten nesmysl existuje dál, i poté, co se údajně rozpustili... A když je někdo „*spolkový typ*“, zůstane jím celý život. Tak se označil sám.

Zdalo se mi, že jsem freudiánovi od plic řekla svůj názor... Bylo by to hezké, kdybych to mohla udělat doopravdy. Dnes je taky poslední den, kdy slyším onen zvuk, naposledy, doufám... V pátek tady byl pan Cussack, dokonce se ženou... Zase to slyšeli, doufám ve zlepšení, pak budu zase moci žít jako normální člověk. Krásnější dárek k Valentýnu jsem si nemohla přát. Pan Cussack je z domovní správy.

Spousta lidí se odnaučila jíst, dokáží už jen polykat.

Myslela jsem, že už nemám žádné otázky, ale poté, co jsem přečetla knížku o „Miláčcích“ (Lieblinge), přišly odpovědi, se kterými jsem už nepočítala. Tak tedy: Skutečně jsem byla zařazena mezi potenciální protivníky a s těmi dělají lidi z VPM krátký proces. Kdo není s nimi, je proti nim. Takže

štvaná zvěř... PTS. Bohužel o nich kolem mne skoro nikdo nic *IIII*
nevěděl. Ví se, kdo jsou to scientologové, ale že jim je psy-
chosekta VPM velice podobná a k tomu velice pravičácká, to
nevěděl nikdo. A že se rozpustili, tomu nikdy neuvěřím. Tedy
facit: Freudián už nikdy nepřijde, jen se mu podařilo mne
škrtnout z černého seznamu protivníků... A za to mu děkuji...
A nechci jej už nikdy vidět...

**Jsou lidé,
kteří se též vnitřně odívají tak,
jak přikazuje móda.**

Koupila jsem si novou váhu a dostala šok – 90 kilo! Na té
staré jsem vždycky měla okolo 75 kg. Hledá se dál příčina
zvuku, už od vánoc, a pořád nic. Pomalu šlím, je to zlé,
možná proto jsem tak tlustá, protože si dopřávám všeho, jen
aby se mi vedlo lépe.

Z toho zvuku jsem nemocná. Je to tak, jako kdyby si někdo
jen dělal z mne legraci...

Přitom vidím, že se snaží, přesto nenašli nic.

**Pro mnohé je někdo pravičák,
už když chodí včas do práce.
A levičák, má-li zaměstnanou ženu.**

Zvuk je pryč! Jedna nájemnice měla starou ledničku a ta tak
rachotila! A bylo to slyšet přes tři poschodí... Takže jsem se
omluvila Rusovi nade mnou.

Začínám nový život, bez toho zvuku... A ráno to budou dva
roky, co jsem naposledy někoho objala... Sex je pro mne cizí
slovo. Zůstaly mi dvě záliby – hubnutí a kanasta.

1112 Taky dobře. Jsou velikonoce, jsem trochu smutná, melancholická. Jedna knížka, kterou jsem si objednala u E-bay, nepřišla. Jen podělaná pohlednice od té bestie...

Život je přece jen krásný, zajímavý a přináší neustále něco nového. Například jsem se před několika dny ptala, proč nepostrádám nikoho z doby mého života s bestií, chybí mi jen rodiče, ti ale bohužel zemřeli, tak či onak. Ten blbec Detlef si myslel, že od nich něco chci. Všichni se mýlili. A jak to souvisí? Všichni spolupracovali s tím padouchem, jen právě rodiče ne. Možná ani Saša, ale ten mi taky nechybí. Nic, co má něco společného s tou bestií, mi nechybí. Telefonovala jsem s Markem a moc se nasmála, protože:

>> *Proti Michaelu Jacksonovi byl zahájen proces kvůli pedofilii.*

Pedofilie je údajně nevyléčitelná, tahle téze je nová, doposud se lékaři vždycky pokoušeli léčit lidi, kteří zneužívali děti... Tak jsem Markovi vyprávěla, že kdybych měla být pedofilní, musela bych se už dávno znovu na někoho vrhnout... A ti lidi, kteří tomu věřili, ti mi můžou být ukradení. A o dědictví jsem taky nikdy neusilovala... To vědí nejlépe ti, kteří tuhle pověst vypustili do světa. Já taky vím, kde by mohl být zakopaný pes. Bojovala jsem na špatné frontě a byla zařazena mezi PTS a všechny represálie proti mé osobě mne měly odvádět od kritiky VPM... *Jako novinářka jsem byla možný protivník.*

Svobodě tisku je třeba se učit.

Ne vždy je snadné ji unést, zejména ze strany kritizovaných ne.

Jsou lidi, kteří by Olega rádi viděli na šibenici za to, jak v 50. letech věnoval komunismu celý život. V mnohých čte-

nářských dopisech českých novin mu říkají „komunistická kurva“.

Odpoledne se mi zase zdálo o freudiánovi, zvláštní ale bylo, že měl tvář mé nové známosti z kanasty... Jmenuje se Robert a je ze Švýcarska, uvidíme, co z toho bude...

Můj názor na analýzu? Žádná to nebyla, ale pokud ano, pak špatně udělaná. Škoda, že se freudián nehlásí, mohla jsem mu říct, jak zpackaná jeho analýza byla. Ten udělal tolik chyb, až to není hezké. Možná dokonce víc, než Axel, který stejně dělal, co pan psycholog nařídil. Myslím často na mého oblíbeného neurologa, který řekl, že freudiáni do svých analýz míchají lásku... Taková křeč... A taky, že vyhraju já a ne oni!!! To taky říkal.

**Kdo chce vyhrát bitvu, musí se považovat za vítěze.
Prohrát bitvu může i ten, kdo se považuje za vítěze,
ale nikdy ji nevyhraje, kdo se považuje za poražence.**

... V souvislosti s VPM se znovu a znovu vynořuje otázka, jak se inteligentní a vzdělaní lidé mohou fixovat na postavu vůdce a nechat spoutat úzkým korzetem skupiny. Existenční strach, psychické krize, dezorientace, náboženské nebo spirituální deficit, chybějící pocit bezpečí atd. vedou k hledání skupiny, která nabízí ideologická vodítka, jasné návody a přesvědčivé odpovědi na naléhavé otázky. Zkušenosti s jinými takovými uskutenčeními ukazují, že vysoký inteligenční kvocient a akademický titul ani v nejmenším nechrání před podlehnutím zpěvu sirén sekt a zvláštních společenství. Rozhodující jsou ve skutečnosti struktura osobnosti, psychická stabilita a momentální rozpoložení...

1114 Zase jednou jsem měla sex... A vůbec jsem nevěděla, že mi tak chybí, bylo to moc krásné...
Čtu Stamma, je moc dobrý... Před deseti lety, když se mnou Axel dělal tu blbou hypnoterapii, mi udělil posthypnotický příkaz, měla jsem jet do Schaffhausenu ve Švýcarsku...
Splnila jsem ho, s tím, že jsem spala v hotelu, který mi jmenoval. Teprve teď vím, proč to tak bylo. Stamm pochází ze Schaffhausenu, měla jsem v hypnóze přiznat, že ho znám, největšího nepřítele VPM. Je mi taky až teď jasné, proč tehdy R. rozšlapal ty knížky scientologů... Chtěl tím naznačit, že se jako potenciální nepřítel VPM mám bát o svůj život? To se ale sekl, o VPM jsem poprvé slyšela v poslední hodině terapie s freudiánem. A že mne varovala dokonce Irena, abych je nečetla, ty kritické knihy o scientolozích. Ne, jsou ti lidi idioti. Díky bohu s nimi už nemám nic společného...
A kdybych skutečně měla být kurva, pak se ušpinili se mnou, přece se mnou celé roky byli přátelé, případně ženatí!

**Jediný pokrok v lásce za posledních
6000 let je ta cigareta potom.**

Byla jsem v Memmingenu – setkat se s Robertem, kromě dobrého pocitu a strachu z AIDS to ale nepřineslo nic. Ale přece, a sice něco negativního. Pořád jsem si myslela, že když se s někým vyspím, dostanu z hlavy freudiána. Stal se opak, mám velikou chuť mu zavolat.

Kdo chce zabít psa, obviní ho ze vztekliny.

Ty dny, kdy nemám žádné termíny a můžu jen tak lenořit, jsou tak krásné, že si jiný život ani neumím představit... Jsem dost silná na to, abych řekla, že nechci žádný vztah... Prostě si užívám...

Tak, a zavolala jsem freudiánovi! Vyprávěla jsem mu, že mám strach to udělat, protože se potom vždycky něco stane.

Řekl: >> *Nemusíš se bát. A přemluvil mne na kafe... zítra se uvidíme... Povím mu, že to má být poslední rozhovor... Když se zeptá, proč, říkám: >> *Ti v Rosenbergu chtěli vidět, že jsem se do tebe zamilovala jako do psychologa... Všechno žvást, pravděpodobně jsem tě milovala od toho setkání v Hongkongu. Proč vlastně nevědí, že jsou psychologové bezmocní vůči lásce jakéhokoli druhu? A ty jsi nebyl schopen jim říct, že je mi jedno, zda jsi nebo nejsi psycholog?**

>> *Odkud to víš? To jsi někde četla?, slyším ho říct.*

>> *Ne, ale skutečně ne... Mám ti říct příklad?*

>> *Ano, prosím.*

>> *Ta bestie jednou přišla domů po termínu pro noviny, s Tobiasem a řekla: Nikdo se nemůže nechat rozvést, když to ten druhý nechce. Cože, zeptala jsem se. Ano, ten opouštěný už najde cestu, jak to udělat... Řekneš mi, jakou? Ne, ale opravdu ne, řekl tehdy R. Pak si s tím nemůžu nic počít... A vidíš, já se rozvést nechala, protože miluju život, především život bez něj. A vidíš, psychologové to nevzdávají, jsem rozvedená deset let a udělali ze mne erotomanku? Jen proto, že jsem tě milovala, aniž bych za to něco chtěla? Ještě další příklady?*

>> *Ano.*

>> *Během té hodiny ve třech jste oba působili upjatě, nesku-
tečně a směšně. To bylo taky z toho důvodu. Já naproti tomu*

1116 *byla opravdová, řekla jsem, že tě miluju, no a?
Proč bych to neudělala, co už můžu ztratit? Žiju svůj život dál
i bez tebe, vím, že kdybys mne také miloval, přišel bys, tady by
nic nezmohl žádný spolek, žádný psycholog... A že jsi mne mi-
loval, to už vím, jinak by ta palba na mne nebyla tak mega
veliká... Ještě něco: Tvoje prachy jsou mi tak lhostejné...*

Tak nebo nějak podobně pak naše setkání skutečně proběhlo...
Zeptal se mne, jak se mi vede.

>> *Málem bych odpověděla SUPER... Já*

>> *Na tom nic není, když se někomu vede super, řekl.*

**Tak často si troufám začínat znovu,
jako bych měla před sebou deset životů.**

Ještě řekl, že dobrý psycholog by dokázal tu lásku z hlavy do-
stat. Na to jsem odpověděla: >> *Ne, to by nedokázal ani
dobrý.*

>> *Ale něco se mění... Freudián*

>> *No jasně, hormony... myslíš, když odpadne pyj nebo tak
něco?*

Rozesmáli jsme se. Další schůzku už jsme si nedomluvili,
taky dobře. Jeho pozdrav byl přehnaně hlasitý... Potřeboval
získat odvahu pro poslední bitvu?

>> *V telefonu jsi něco vyprávěla o milostných bludech, co to
přesně je? Freudián*

>> *To je tak, jako kdybich tě bombardovala dopisy a tele-
fonáty, nechala tě sledovat a taková křeč.*

>> *A dělala jsi to? To jsi nikdy nedělala! Freudián*

>> *Psali to o mně v soudní zprávě, já ji vzala a hodila do
koše.*

>> *To je ale legrační, teď by se nechalo něco udělat,*

když o člověku stojí něco takového v soudní zprávě... Nevím ani, co to je. Freudián

1117

>> *Ach, myslíš, že teď bych to mohla beztrestně dělat nebo co? Já*

>> *Ano.*

>> *Dokonce jsem zavolala svému starému psychologovi, víš, tomu příjemnému, co je v důchodu.*

>> *A co ten říkal? Freudián*

>> *Ještě to nese rukopis Rosenbergu. To ale nebylo všechno... O půl roku později jsem potřebovala tablety, šla jsem k jednomu psychologovi poblíž. ten mi řekl, že mne nezná, kde jsem prý byla předtím. Řekla jsem, ať si vyžádá papíry z Rosenbergu, tam přece určili, že mám PTSD.*

>> *A co přišlo?*

>> *Že mám hemeroidy prvního stupně.*

>> *Co jsi řekla potom? Freudián*

>> *Zbabělci. Ještě jsem předpokládala, že jsi na klinice.*

>> *To bych taky udělal.*

Když tenkrát přišel ten posudek z Rosenbergu, zeptal se mě ten nový doktor, jak si to vysvětlím, řekl doslova, můžete mi to vysvětlit jednou větou? Ano, zkusím to. Funguje tam parta z VPM a já jsem novinářka. To nejde dohromady, řekl. Ne, ne doopravdy. Vy jste tam ale byla třikrát, vyprávěla jste, co o vás napsali dřív? Ach, to byly všechno kecy, co napsali, já měla jednoho velice dobrého neurologa, spolu jsme se tomu jen smáli... Šel do důchodu a jeho následovník z toho udělal, že jsem nemocná láskou...

Rozumím... Přijďte, kdykoli budete něco potřebovat.

>> *A ty tablety jsi dostala? Freudián*

1118 >> *Ano, taky mi okamžitě věřil můj PTSD. Jak taky jinak, že to mám, vím nejlíp.*

>> *Co dělá tvoje psaní, potřebovalo by trochu zredigovat...*

Freudián

>> *Ach tak, myslíš, zda chci, aby to bylo zveřejněno?*

>> *Ano, to myslím.* Freudián

>> *Ne, nemám zájem, memoáry by měl psát, kdo už nemá co ztratit.*

>> *To je pravda. Od koho to je?* Freudián

>> *Nevím, někde jsem to četla.*

Přišel snad jen proto, aby se mne zeptal, zda to chci zveřejnit?

Laciné, to jsem mu mohla říct i do telefonu, že to nechci. Musela jsem myslet na to, co jednou řekl Saša:

>> *Zeptej se ho, kolik ti zaplatí, abys to neuveřejnila!*

Autobiografii ztratí člověk obvykle i zbytek přátel.

Vyprávěla jsem o pozorováních, která jsem učinila před svým časem v Rosenbergu.

>> *Například bylo docela komické, když za mnou ten padouch z balkónu volal: Nechoď tam, mohlo by se ti stát, že odtamtud nevyjdeš živá...*

>> *No ano, tak zcestné to není, co se týče věcí, jaké se odehrávají na psychiatrii...* Freudián

>> *No jasně, jenže já v tu chvíli vůbec nevěděla, kam půjdu...*

Teprve o půl hodiny později mne lékařka poslala k vám. Ta věc byla dohodnutá, lékařka věděla, oč jde, zrovna tak ta bestie, ty jsi to věděl, jen já ne. Ty jsi byl taky u té lékařky, když jsem tam byla já, sestra zavřela dveře k čekárně, abych tě neviděla.

>> *Nechápu...* Freudián

>> *To mne taky neudivuje, říkám ti jen výsledky mé práce,*

kteřá trvala měsíce nebo dokonce roky. Zase modeluju.

1119

>> *A co? Modelovala jsi zase také mne? Freudián*

>> *Ano, ale nemělo to smysl, vycházejí mi z toho jen samí sociopati.*

>> *Samí malí sociopati, zasmál se.*

>> *Ale nevadí, já už tě modelovala jednou, jako anděla. Teď ho mám docela ráda, dostal světle hnědé oči.*

Komické, když jsem ho neznala, modelovala jsem ho jako anděla, pak už jen jako sociopata.

>> *Ty jsi tenkrát v té hodině ve třech řekl, že je to naše neštěstí, že jsme spolu nespali. Já řekla, že to vidím jako štěstí, dnes už si nejsem tak jistá... Možná, kdybychom spolu spali, bylo by to už dávno pryč... Já*

>> *Jsi taková požíračka mužů? Freudián*

>> *Ne, to opravdu ne... Možná by to přece nebylo pryč, taky si nejsem jistá...*

>> *Myslíš, jednou se spolu vyspat a kouzlo je zlomeno? On*

>> *Ano, tak asi.*

>> *Muselo by se to vyzkoušet...*

Neosobněji už to nejde.

>> *Tenkrát v Hongkongu to mezi námi muselo pěkně zajiskřit, R. to viděl, ještě než jsme si toho my dva všimli.*

>> *Ach ano, bylo tam také něco s loďmi. Freudián*

>> *S loďmi tam nebylo nic, ale pokud myslíš South Ferry... Já to pořád ještě pletu, je to Star Ferries.*

>> *Ano, to myslím. Freudián*

>> *Doufala jsem, že si dneska oblečeš džíny a bílou košili, jako tenkrát.*

>> *Ty si hodně pamatuješ... Freudián*

>> *Ano, vím, vím dokonce, o čem jsme tenkrát mluvili, muselo to jiskřit, až to R. viděl dřív, než jsme si to my dva uvědomili.*

1120 >> Proč?

>> Ale, řekl tenkrát: Ten od tebe v životě nebude nic chtít. Ten by se na tebe pokaždé vysral, ten je tak bohatý, že si může dovolit každou ženskou na světě. Promiň, je to doslovně přeloženo, proto je to tak směšné.

**Ohrožovat ty nejbezbrannější
je to nejšpinavější a nejodpornější, co existuje.**

>> Každou ženskou na světě. Ten špinavec. Ale jak to mohl vědět?, řekl freudián tiše..

>> To ti nepovím... To řekl tenkrát padouch. Ach, uvěří mi konečně? Bylo by na čase. >>A ještě něco řekl.

Škoda, že jsem se ho nezeptala, zda se s bestii ještě setkává.

>> Ten vůl, kdy to řekl?

>> Bezprostředně potom, když jsme se viděli, ještě na ulici...

>> Promiň, prosím.

>> Podívala jsem se na něj, jako teď ty na mne.

**Setkání dvou osobností je jako kontakt
dvou chemických substancí: Pokud
dojde k reakci, obě se změní.**

>> Nezdá se ti, že je tady horko?

>> Chceš jít?

>> Ano, ale neměla bys to vidět jako znehodnocení tvé osoby.

Freudián

>> Pokud chceš jít, půjdeme, já s tím problémem nemám. Proč bys mne měl znehodnocovat? Nemáš důvod.

A viděla jsem, jak se křečovitě pokouší potlačit, co právě slyšel. Chtěl mou osobu znehodnotit? A pokud ano, snad to má zapotřebí, já si v žádném případě méně hodnotná nepřipadala.

- >> *A co dělá to potlačené potlačování? Freudián*
- >> *Já už nepotlačuju, je to podivná věc, to potlačování, sama jsem si někdy připadala jako lhářka.*
- >> *Potlačíš taky tohle tady? Freudián*
- >> *Ne, už ne, už nic nepotlačuju, všechno je to tady, je to kruh, ne kráva. S tím potlačováním je to komické, Někdy jsem to cítila až hnedle fyzicky, jak se to z mé hlavy takříkajíc vypařuje.*
- >> *Takhle to cítím taky. On*
- >> *Skutečně? Ale něco jiného, ty jsi stále podobnější té bestii.*
- >> *Já ale nechci, abys mne srovnávala s tím hajzlem. On*
- >> *Žádný strach, já nesrovnávám, srovnání považuju za zbytečná, pokud se jim dá vyhnout.*
- >> *Píšeš dál? Freudián*
- >> *Ano, píšu, když mi něco připadá důležité nebo mne přiměje k zamyšlení...*

Psaní je organizovaná spontaneita.

- >> *Kdybych já to uměl, každý den pár řádků... Freudián*
- >> *Škoda, ráda bych ti to dala přečíst, ale jen pod tou podmínkou, že mi dáš taky svoje záznamy. Vydírání, pravda?*

Pohládila jsem ho po tváři, moc mě to vzalo, ukápla mi taky slza, myslím, že jemu taky. A kouřil, cigaretu sice držel jako koza myš počítače, ale stejně, málem mě to položilo...

- >> *Hledám práci a napsal jsem už řadu žádostí. Freudián*
- >> *Jako psycholog?*
- >> *Ano.*
- >> *Tady v Mnichově?*
- >> *To ano, ale taky v Augsburgu a tak. Nejraději bych dělal něco s dětmi... Samozřejmě taky sním, třeba bych chtěl studo-*

1122 *vat informatiku, rád programuji. Freudián*

>> *Tak do toho, sny jsou tady od toho, abychom je uskutečnili...*

Jeli jsme po Leopoldstrasse, kavárny a pivnice byly plné. Na úrovni Müllerstrasse jsem řekla:

>> *Gratuluji ti, že jsi opustil kliniku.*

>> *Nevím, zda je to něco ke gratulaci. Freudián*

>> *Postrádáš něco?*

>> *Ano, přece.*

>> *Já vím, jsou určité rituály, které člověk postrádá. Ale najdou se nové, mnohdy dokonce krásnější. Koukni, já se nechala rozvést, jedu kolem našeho bývalého domu bez emocí a je mi prima.*

Zapomněla jsem mu říct, že měl svůj život před klinikou a VPM a že bude mít svůj život i po nich. A že konečně vím, že zná můj PTSD skoro od začátku a ne teprve od mé první návštěvy v Rosenbergu.

>> *Lépe bych to říct nedokázal. Freudián*

>> *Já taky studovala pět let psychologii, jen ten Freud...*

Psychologie: věda o duši toho, kdo ji provozuje.

>> *Tomu jsi se vyhnula velkým obloukem.*

>> *Souhlasí, zasmála jsem se. >> A ty, když chceš psát deník, musíš na něj taky zapomenout, řekl by Sonka.*

>> *Opravdu jsi studovala? Freudián*

>> *Ne, jenom co nabízí E-bay, městská knihovna a Markus.*

>> *Nedělala jsi to špatně. Freudián*

>> *Já vím, ale nikomu bych tím nedokázala pomoci, jen sobě samé, ale to ty víš, že je člověk sám sobě nejlepším psychologem.*

No prosím, dokonce terapeut přiznává, že psychologie je k ničemu. Tak daleko jsme došli. Co je to jiného, když to od-souhlasí on?

>> *Přeji ti při hledání práce všechno nejlepší. A co psaní, ba-vilo by tě to?*

>> *Ne, vlastně ne. A ty a tvoje práce?* Freudián

>> *Ach, já to vzdala, aby mne kolegové beze slov posílali domů: Běž a uháčkuj něco pěkného, babi! Přirozeně mi to chybí, když vidím konferenční místnost... Ale Markus to vyrovnává. Jednou ze mne bude jen umělkyně.*

>> *První umělkyně s uklizeným bytem.* Freudián

>> *Ano, zasmála jsem se.*

**Pokud je sport bratrem práce,
je umění sestřenicí nezaměstnanosti.**

Na náměstí Odeon jsem se ho zeptala: >> *Mám tě tady vysa-dit? Chceš jít ještě do kavárny?*

>> *To by bylo prima.*

>> *Tak ciao.*

>> *Ciao.*

**Začátek a konec lásky se ohlašují rozpaky,
máme-li být s tím druhým sami.**

PRVNÍ ZPRÁVA MARKOVI

>> *Ze jsem nikdy nebyla jeho pacientkou, to jsem věděla, ale že jednoho dne budu jeho psycholožkou, to bych si nepo-myslela, řekla jsem Markovi.*

Markus se zasmál: >> *Moc krásné, líbí se mi, a jinak?*

1124 >> *Pokud to nehrál, je v pěkné krizi. Na klinice už není skoro rok. Ale on to dokáže, dokáže to... Pokud se nezabije.*
>> *Ach, ten chudák.*
>> *Já to sice deklarovala jako poslední rozhovor, ale taky jsem mu nabídla pomoc...*
>> *Zda ji přijme, to je jiná věc... S čím jste se rozešli?*
>> *Vůbec s ničím, ale to je dobře...*

**Jednáme-li s druhým jako s věcí,
děláme věc sami ze sebe a to nás ničí.**

Zeptala jsem se ho přece na Maximiliána, Hermínu, VPM, po každé stereotypní odpověď: >> *Neznám, měl bych?*
U Hermíny řekl: >> *Dva roky jsem ji neviděl. Myslíš matku Ariany?*

Nebudu čekat, až mi řekne, že jsem lepší psycholog než on, to je mi moc nebezpečné. Represálie, které by s tím mohly být spojeny, si nechci ani představovat... On a jeho prachy. Často se mne ptali, co do něj chci. Vždycky jsem odpovídala: *Aby se víc smál.* Více smíchu v životě, to mu přeji.

Kdo jednou našel sám sebe, už na světě nic neztratí.

Stefan Zweig

Už čtrnáct dní se ptám, jak si můžu být jistá, že mne má rád. Také při tom setkání jsem se venkoncem spolehla na jeho náklonnost, proč? Teprve dnes znám odpověď. Vůbec si nejsem tak jistá, ani mne to ve skutečnosti tolik nezajímá, tedy opak je pravdou. Je mi to dost jedno, jen... Jenže pokud mne skutečně nikdy nemiloval, pak zbývá jediný důvod: Držet mne od VPM, svést veškerou mou koncentraci na jeho

osobu, byl na mne takříkajíc nasazený. Taky to částečně přiznal, když jsme mluvili o tom setkání na náměstí Odeon. Tehdy řekl: >> *Byli jsme přistiženi takříkajíc in flagranti.*

A dnes v noci u mne někdo zvonil... Ve dvě hodiny... Mám toho dost, ale opravdu.

Nemohla jsem pak spát a přišla k novému zpracovávání... Nikdo z lidí, které jsem kdysi měla za své přátele, se nehlásí. Všechny jejich námitky, co se týče mé osoby, byly mylné... Přesto nikdo nepřišel a neřekl:

>> *Udělal jsem chybu, když jsem věřil té bestii nebo freudiánovi.*

Vlastně je to nad slunce jasné: Freudián se mnou od Hongkongu nechce nic mít, ale nedokáže se ode mne odtrhnout... Že opustil kliniku, to je obrovský krok vpřed, on to sice nevidí, ale je to tak... Seberealizace je heslo, které by mu někdo musel pošeptat... A tím, že se odpoutal od kliniky, je na cestě k tomu, aby našel sám sebe...

Vlastně bych se ho měla zeptat, zda třídí odpad... Tak bych se dozvěděla, jak je daleko... No ano, potřebuje tolik času, kolik potřebuje... Tady nemůže nic dělat, ale já bych mu mohla pomoci, udělala bych to ráda...

Chceš realizovat své sny? Probuď se!

O já, ve čtvrtek jsem si nechala napsat víčka, vyhladit vrásky... Saša mi na to půjčil peníze. Dnes je neděle a já trpím... Musím to pořád chladit a je to nepříjemné. Ester říká, a má pravdu, že tím musím projít, vrátit už to nemůžu... Budu ráda, až to přejde.

Jak tak věčně přemýšlím (nemůžu číst ani dívat se na televizi), napadlo mne následující: Než jsme se potkali v Hongkongu, v redakci u R. se leccos stalo...

1126 Například mohl Maximilián R. říct: >> *Moje žena má stejného přítele, jako tvoje žena.*

Axel se přece přátelil s Jennifer. Byla to jeho první přítelkyně.
>> *Axel má stejný vkus, co se týče žen... Nejprve tvoje žena, pak Jennifer a pak zase Eva.*

Axel svým přítelkyním vždycky vyprávěl, že já budu další. A pokud freudián někdy Maximiliána v redakci navštívil, muselo to tak být, protože jinak by ho R. v Hongkongu vůbec neznal... Pak Maximilián představil Brunovi bestii takto:
>> *To je ten muž, jehož ženu miluje Axel, můj předchůdce u tvé sestry... Jsme takříkajíc všichni příbuzní...*

Tak to mohlo být... Maximilián to tak mohl říct... A dokážu si představit, při té příležitosti, že řekl: >> *Není divu, že se Eva Axelovi líbí, mně se líbí taky...* R. mi pak doma vyprávěl:
>> *Maximilián s tebou chce spát.* Nikoho by nenapadlo, že mne ten bezcharakterní sviňák pak doma celé roky nenáviděl a trápil, z tohotohle a podobných důvodů...

Freudián, i kdyby se dokázal odpoutat od svého dosavadního života, ke mně cestu nikdy nenajde, protože mne už tak dlouho platonicky miluje, to už se nezmění... A proč po ty roky chodil k R.? Protože doufal, že pro lži, které o mě R. celou tu dobu rozšiřoval, jeho láska ke mně zmizí. Ale potom, to by bylo nádherné, potom by už nebyl žádný sociopat, jen někdo, kdo se postavil proti lásce ke mně. Tak či onak, doufám kvůli němu, že si svůj život uspořádá. Už by bylo na čase...

Moje oči jsou oteklé. A přesto, teď je to krásnější, než předtím, už vidím svoje řasy...

Těším se na dobu za tři týdny... S Robertem jsme se dohodli, že se do té doby nevidíme, přece začal v LB teprve prvního a ta práce vyžaduje jeho plné nasazení... Celý svůj život jsem

Je dobré být silný, pak nejsme druhým přítěží...

Tak, a teď to máme, oči jsou skoro vyléčené a v pondělí jdu na operaci slepého střeva... Při tomhle horku bych si dokázala představit i něco lepšího, ale co se dá dělat, zůstává ještě červenec a srpen...

Pomalů si myslím, že to freudiánovi nemůžu dát číst, je tam moc nadávek na něj. K čemu to má být dobré? K ničemu... Ten mi tolik ublížil, nenávidí mne a tak se mne bojí, že už se neozve, tedy nebude ode mne nikdy žádat pomoc.

Zase doma... Super, slepák pryč, jsem ráda. V nemocnici jsem přemýšlela, co měl znamenat ten sáček kávy od Dallmayra, který měl u sebe freudián při posledním setkání.

Ano, teď to mám. Existuje od Dallmayra jedna reklama, kde se skoro vůbec nic neříká. Dva bratři nebo přátelé se potkají po letech a jdou k Dallmayrovi koupit kávu, jako chodili už s mámou. Na konci věta: >> *Jsou věci, které pořád zůstanou, jaké byly.*

Freudián mne obdivoval, když jsem řekla tuhle větu:

>> *Chtěla bych, aby všechno zůstalo, jak to je...*

Taky tahle věta má co dělat s kávou, mám ji taky z jedné reklamy... Facit? Chce mi freudián dát vědět, že všechno zůstává, jak je? Nebo je to jako mnohé ambivalentní?

Zůstává ve vyjetých kolejích?

Vážím o 7,7 kg méně než v březnu, kdy jsem začala s dietou. To jsem ráda.

V neděli jsme s Ester byli v Anglické zahradě na procházce. Když jsme se vrátily, měla jsem pocit, že vidím freudiána –

1128 zase se plíží kolem mne? Nikdy to neskončí? Ano, byl to on...
Je cvok?

**Náhoda zřídka nabízí příjemná překvapení.
A pokud to příležitostně vypadá jinak,
bližší pohled ukáže, že zdání klame.**

Jsem smutná, byla bych první člověk, milující jej jako osobnost, a on to nevidí.. Robert mi sice často telefonuje, jeho telefonáty jsou hezké a rozjasní mou mysl, operaci slepáku už skoro necítím, oči vypadají skvěle, příští týden se potkám s Markem... A přesto jsem smutná. Ale kdo ví, třeba se freudián nikdy nezbavil svých sklonů, co bych dělala s takovým mužem? A nepotřebuju ani psychologa, PTSD už jsem taky zpracovala.

Myslím na to, že v onu zmiňovanou neděli to byl on, což znamená, že mne pořád ještě pozoruje, má přehled o mých krocích... Na náhody už nějaký čas nevěřím. Lépe řečeno, od té doby, co ho znám, byl příliš často někde a nedal se poznat.

Zase jsem na pokraji šílenství, teď kvůli sousedovi zleva. Z jeho bytu to páchne jako ze skládky odpadků, je messi. A sousedka napravo navíc celý den křičí a přes telefon vychovává své děti, které nechala v Albánii. Zase pomýšlím na stěhování. Ale co je to proti teroristickému útoku v Londýně? Teroristé zase zaútočili a je to o to horší, že se všichni narodili v Londýně, vyrostli v Evropě a pak provedou něco takového... strašlivé!

V televizi říkají, že to Angličané berou vyrovnaně, s klidem – co to je za nesmysl, co mají dělat? Já taky deset let nedělala nic, jen trpěla. Kašmír je všudypřítomný. A já věděla už dlouho předtím, že to takhle přijde. Freudián je mým

svědkem. Nepřizná ani to? Když jsem Markovi vyprávěla, že se freudián zase ochomýtlá kolem mne, řekl: 1129

>> *Třeba je osamělý...*

Už zase útoky v Londýně a v Egyptu. Čtu Giordana Bruna, super, připomíná mi to Posledního biskupa dánského... Jak se všechno opakuje... Ráda bych s někým mluvila o svých nejnovějších poznacích, zbývá jen Markus...

A zase v Indii varování před tsunami.

Včera jsem byla se Sašou u jezera. Bylo to moc krásné, jen mne překvapily jeho otázky. Nebo lépe řečeno jeho neotázky. Můj manuskript pořád ještě nečetl, přesto se ptá, podle mého názoru, příliš málo. No ano, mezi námi to tak bylo vždycky... Neptáme se, každý může vyprávět, co chce. Ale jeho otázka >> *Evo, jak se žije bez závisti?*, ta byla hezká. >> *Super se žije*, odpověděla jsem. Stydí se, že věřil Axelovi? Že s ním byl u mne? Že mi tím ukřivdil? Slíbili jsme si, že spolu pojedeme do Kyjova, Českého Krumlova a na Slovensko.

Jak to tehdy vůbec v Hongkongu bylo? Když se mne freudián na Nathan Road ptal, co dělám, o R. věděl, že je fotograf, odpověděla jsem, že taky fotografuju a píšu. R. řekl:

>> *Když to někdo vytiskne.*

Pohrdavě, jako vždycky, když šlo o mou práci. On si přece vždycky o sobě jako fotografovi hodně myslel. Mně říkal děvče od nádobí, jen proto, že jsem pracovala v kantýně fotostudia, kde jsme se seznámili.

Když jsem se ale vrátila z Číny, ten článek přece vyšel, ještě než se do Evropy vrátil R., dokonce bez jeho fotek. Dnes jsem uvažovala, zda byl ten článek o Číně vytisknut taky proto, že mne Monk poslal do redakce Travelleru, když si ten text přečetl. Je možné, že se freudián a Monk už tehdy znali?

1130 V Hongkongu se do mne zamiloval, ale nikdo z lidí kolem mne nechtěl, abychom my dva byli spolu. Od té doby tenkrát se nic nezměnilo... Nikdo by mi nepřál, abych vedle sebe měla tak bohatého muže. Ani Monk ne.

**Peníze, ukázalo se, byly stejné jako sex.
Když jsi je neměl, nemyslel jsi na nic
jiného. A myslel jsi na jiné věci, když jsi je měl.**

To sice neseďí na mne, ale je to přesto hezké.
Už nechci nic psát...

**V deníku mluví člověk sám k sobě.
Kdo to neumí, kdo před sebou vidí své čtenáře,
třeba i pozdější, po jeho smrti, ten falšuje.**

Mluvila jsem se svým dřívějším neurologem, oj, to bylo krásné... Když jsem mu vyprávěla o svém vývoji, mluvili jsme taky o Hitlerovi a jeho přívržencích.
Řekla jsem: >> *Hitler nebyl esoterik, ale esoteriku pro sebe využil.*
>> *Ano, to je pravda, víte, že být pravičák vlastně znamená být blb?*
>> *Ne, já došla jen k tomu, že je to rys charakteru.*
>> *Spíš blbost, kolem Hitlera nebyli žádní akademikové, až na dva lidi.*
>> *Pane doktore, to je ještě krásnější. Ta blbost. Pravděpodobně by se dalo vztáhnout i na komunisty.*
To stačí, zase jednou. Odnesu svůj soubor vypálit.

**Existují jen jednoduchá řešení.
Jediným problémem je: člověk je musí najít.**

Seznámila jsem se s Rolfem Degenem, tzn. s jeho knihou o nesmyslnosti terapií. Pokud se nemýlím, řekl mi jednou freudián, abych si to přečetla. Od té doby, co vím, že závist a žárlivost jsou rodiče pomluvy, nemám už žádné otázky. Na nikoho. A má zdravá nedůvěra mne zachránila před mnohem většími problémy, než si jen mohu uvědomit. Jak taky jinak, tuhle diskriminaci, kterou jsem musela zažít, jsem si nikdy a ničím nevysloužila... PTSD už nemám. Existuje jednoduché řešení, a sice, když to člověk někomu 300 krát vypráví, zbaví se toho. A já toho pravděpodobně dosáhla.

Tedy už nenavštěvuji žádné psychology... Jsem hotová a vím ještě víc... Lidé s vyléčeným PTSD jsou osobnosti, a pokud k tomu měli ještě zážitek blízké smrti, žijí intenzivněji, protože skutečné smrti už se nebojí. Tak tedy vítěj na palubě, ty velký člověče. A ti psychopati? Jsem ráda, že už v mém životě nehrají žádnou roli.

Co bylo předurčeno, to si cestu vždy najde.

Je to tak nějak komické, co si myslím, že už nemám PTSD, připadá mi rozměr represálií od freudiána a jemu podobných ještě větší. S PTSD jsem se každopádně natolik zaměstnávala sama sebou, že jsem se nechtěla zatěžovat ještě pomluvami. To se teď změnilo. Dostávám vztek na všechny. Nemohla jsem se bránit proti tomu všemu, co si vůči mně dovolil freudián se všemi ostatními. A odpověď je tak jednoduchá! V Kašmíru jsem zažila největší utrpení svého života... Vy mi nic nemůžete... Jen jste se zesměšlili. Dnes je to deset let, co u Řeka řekl, že by si mne chtěl vzít, blbec, jako Axel, a nenapadá mne nic jiného. A ten Axel má vymytý mozek, z EST nebo jiného sektářského semináře nebo školy...

1132 Grete a její muž mne pozvali na jídlo, Grete žije dál, i když mi freudián vykládal, že už brzy zemře...

Jak se dočítám, nedají se psychopati léčit, a kdo Axela takhle nazval jako první? Freudián. Když jsem se dozvěděla, že za všemi Axelovými skutky stojí jako multiplikátor freudián, nazvala jsem jej stejně. A R., ten je zosobněný psychopat. Psychopati mezi sebou! Když to všechno zrekapituluji, myslím si, že nikdy nemůžu zapomenout, co mi freudián udělal. Proto jsem se utekla ke stockholmskému syndromu, abych jej nemusela nenávidět? Je to pravda...

Kdyby psychokult snesl víc kritiky, už by neexistoval.

Jak to všechno do sebe zapadá, je to vážně legrační...

Například čtu Ursulu Nuber, Past egoismu. Píše o analýze a terapii, že jsou vlastně nesmyslné, protože nás odvádějí od humanity a společenského života. Ta kniha je tak dobrá, že ji musím číst dvakrát... A že terapeuti a psychologové vlastně vědí, že z lidí dělají egoisty... A že si je každý svým nejbližším bližním a přátelství staví na principu: *Budu se s tebou přátelit, jen když mi něco dáš...*

Má pravdu... Já taky nejsem jiná... Proč to tak mohu napsat? Divila jsem se, že nechci bojovat o Axela nebo freudiána... Ani o R. Je to přece vždycky tak, ten, kdo nebojuje, už předem prohrál... Ale já ne. Já si vždycky říkala, ať se s tím chlapem trápí jiná koza.. Ani jeden z těch tří mi neměl co nabídnout.

Psychoanalýza je nesmysl... Sotva kdo z ní má prospěch.

Pokud vůbec něco přináší, tak peníze psychologovi.

A já byla šťastnější, když jsem věděla méně.

Tak nějak spokojenější... No ano, je to tak a já to nebudu moci změnit. A změnit sebe? To jsem nikdy nechtěla a tak je to dobře...

K PRÁVŮM HLEDAČE PRAVDY PATŘÍ,
ŽE SMÍ POCHYBOVAT, BÁDAT A ZVAŽOVAT.
A KDEKOLI JE POCHYBOVÁNÍ A ZVAŽOVÁNÍ
ZAKÁZÁNO, KDEKOLI LIDÉ VYŽADUJÍ,
ABY SE VĚŘILO JEN JIM, OBJEVUJE SE ROUHAVÁ
PÝCHA, KTERÁ NUTÍ K ZAMYŠLENÍ. POKUD TI,
JEJICHŽ TÉŽE ZPOCHYBNĚJETE, MAJÍ PRAVDU,
PŘIJMOU KLIDNĚ VŠECHNY OTÁZKY,
TRPĚLIVĚ JE ZODPOVÍ A SVÉ DŮKAZY A SPISY
NEBUDOU SKRÝVAT. POKUD VŠAK LŽOU,
PAK BUDOU VOLAT SOUDCE.
PODLE TOHO JE POZNÁTE.
PRAVDA JE VŽDY TRPĚLIVÁ, ALE LEŽ SE
DOVOLÁVÁ POZEMSKÉHO SOUDU!

Farář Viktor R. Knirsch z Kahlenbergdorfu (Rakousko)

Errare humanum est.

